This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

1837
ARTES VERITAS SCIENTIA
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
E PLURIBUS UNUM
TUEBOR
SI QUAERIS PENINSULAM AMOENAM CIRCUMSPICE

~~3. 3. 3. 2~~
~~7 7 8~~
P5F
S35
N. 1

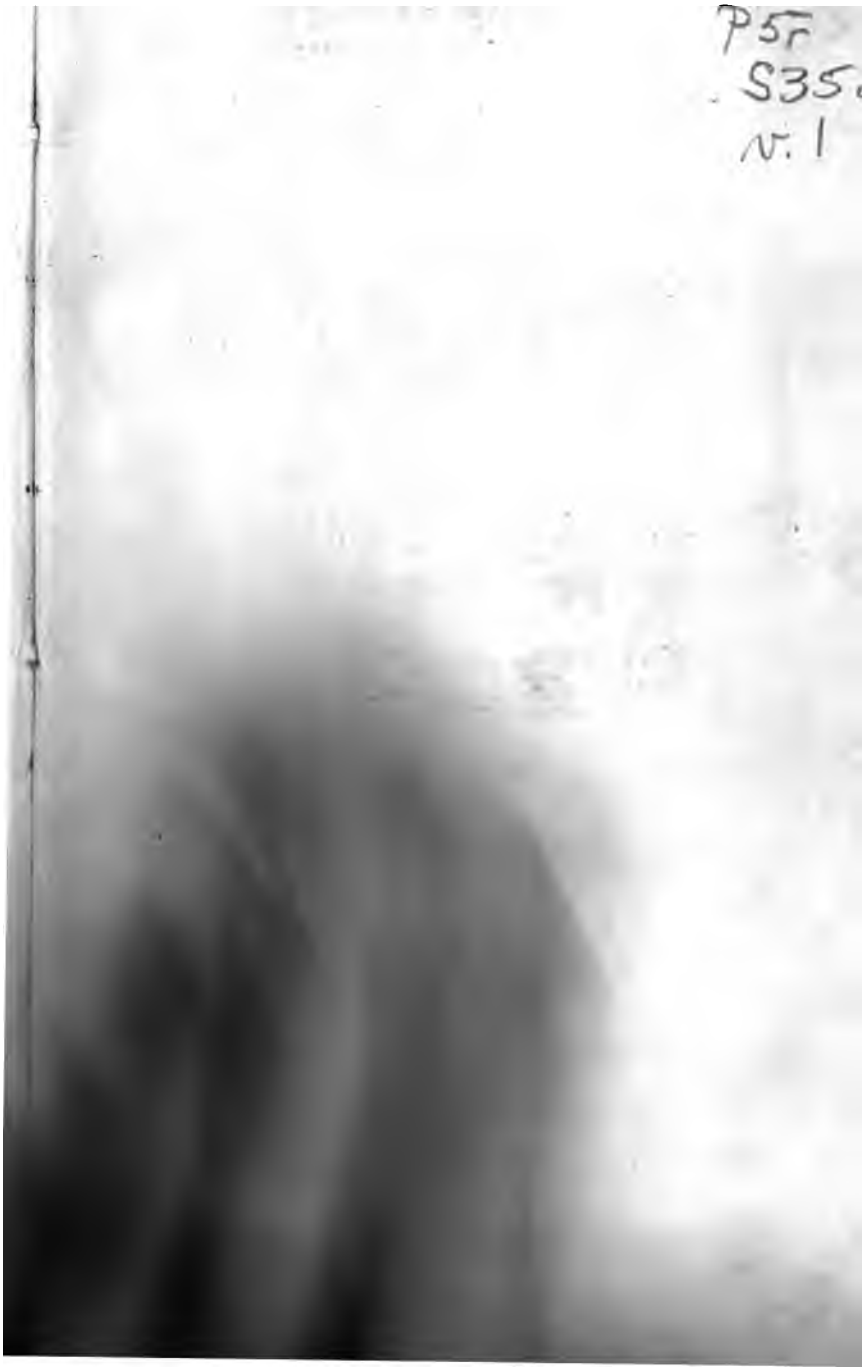

30726

PLATONIS OPERA GRAECE

RECENSVIT ET ADNOTATIONE CRITICA INSTRVXIT

CAR. ERN. CHRISTOPH. SCHNEIDER

LITT. ANT. PROF. VRATISL.

VOLUMEN PRIMUM

CIVITATIS LIB. I.—IIII. CONTINENS

LIPSIAE

SVMPTIBVS ET TYPIS B. G. TEVBNERI

MDCCCXXX.

889
.P5r
S255
v.1

PRAEFATIO EDITORIS.

Quum omnium, qui scripta veterum edenda suscipiunt, duplex sit officium, ut ea quam emendatissima et quatenus potest genuina exhibeant, et ut sensum eorum, verborum significationem, rerum indolem recludant, vel magnitudo negotii vel aetatis, cui suam quisque operam destinant, ratio efficere solet, ut divisione officii facta alii criticorum, alii interpretum partes sibi eligant. Etenim qui viris scribunt, fere explicatione, qui adolescentibus, critica disputatione supersedere posse existimant: utrique officio simul satisfacturis pauci sunt scriptores, quin plus laboris, quam cuius plerique patientes sint, imponant. Sed quicquid de aliis statuatur, Platonem nemo, qui librorum eius multitudinem, argumentum, dicendi genus consideraverit, inter eos referre dubitabit, in quibus edendis qui totum recipiant, audaciae potius, quam qui dimidium, inertiae accusandi videantur. Itaque ne nobis quidem criticam Platoni operam dicantibus, interpretationem perpetuam et uberiorem omittentibus verendum est, ne desidiae crimen incurramus: multo magis timemus, ne actum agere, et ea parte, quae paene deserta iaceat, neglecta alteram satis iam excultam laborioso forsitan, sed nihilo minus supervacuo tentamine recolere arguamur. Ac fuit antea tempus, quum nos quoque dubitationibus de huius contextu scriptoris saepe multum-

...righ. 15/8/85. 2 Bde
1884

ARTES VERITAS SCIENTIA
1837
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
E PLURIBUS UNUM
TUEBOR
SI QUAERIS PENINSULAM AMOENAM CIRCUMSPICE

30726

PLATONIS OPERA GRAECE

RECENSVIT ET ADNOTATIONE CRITICA INSTRVXIT

CAR. ERN. CHRISTOPH. SCHNEIDER

LITT. ANT. PROF. VRATISL.

VOLUMEN PRIMUM

CIVITATIS LIB. I.—IIII. CONTINENS

LIPSIAE

SVMPTIBVS ET TYPIS B. G. TEVBNERI

MDCCCXXX.

889
.P5r
S259
v.1

PRAEFATIO EDITORIS.

Quum omnium, qui scripta veterum edenda suscipiunt, duplex sit officium, ut ea quam emendatissima et quatenus potest genuina exhibeant, et ut sensum eorum, verborum significationem, rerum indolem recludant, vel magnitudo negotii vel aetatis, cui suam quisque operam destinant, ratio efficere solet, ut divisione officii facta alii criticorum, alii interpretum partes sibi eligant. Etenim qui viris scribunt, fere explicatione, qui adolescentibus, critica disputatione supersedere posse existimant: utrique officio simul satisfacturis pauci sunt scriptores, quin plus laboris, quam cuius plerique patientes sint, imponant. Sed quicquid de aliis statuatur, Platonem nemo, qui librorum eius multitudinem, argumentum, dicendi genus consideraverit, inter eos referre dubitabit, in quibus edendis qui totum recipiant, audaciae potius, quam qui dimidium, inertiae accusandi videantur. Itaque ne nobis quidem criticam Platoni operam dicantibus, interpretationem perpetuam et uberiorem omittentibus verendum est, ne desidiae crimen incurramus: multo magis timemus, ne actum agere, et ea parte, quae paene deserta iaceat, neglecta alteram satis iam excultam laborioso forsitan, sed nihilo minus supervacuo tentamine recolere arguamur. Ac fuit antea tempus, quum nos quoque dubitationibus de huius contextu scriptoris saepe multum-

que agitatis finem impositum et si minus omnia, tamen longe plurima et gravissima in perpetuum constituta speraremus; talis ante hos tredecim annos prodire coeperat ex Immanuelis Bekkeri, professoris Berolinensis, recensione. Qui quum a. MDCCCXI. Parisiis magnum codicum numerum contulisset eorumque indicem in fronte primi voluminis posuisset, ceterum de ratione, quam inisset in recensendo, praefatus nihil esset, sane debebat omnia secundum optimos libros exhibuisse videri. Ergo laetandum erat, quod corruptis integritatem, obscuris lucem, asperis laevorem codices redhibuissent, quod coniecturas virorum doctorum vulgata lectione non temere offensorum confirmassent, in primis quod Platonem tandem aliquando Atticum nobis et Atticistarum praeceptis obsequentem reddidissent. Tot internis bonis commendatum librum, etiamsi extrinsecus parum splenderet et parum modesto pretio veniret, tamen omnibus harum litterarum amantibus gratissimum esse necesse erat. Interim Bekkerus Parisiensibus libris, quorum auctoritate contextum refinxisset, alios addere cupiens, ut adnotationem criticam, quam post Graecum exemplum sua volumina habituram promisisset, locupletiorem faceret, quum Graeca edita essent, iter in Italiam et Britanniam suscepit, Romae a. MDCCCXVII. et XVIII. multos codices excussit, in Britannia Clarkianum, cuius cognoscendi caussa Oxonium adierat, a Gaisfordio collatum inveniens eius lectiones prelo iam paratas ab illo repetere potius, quam ipse excerpere constituit. Septimus annus erat, quod Graeca volumina divendebantur, quum commentaria critica publico desiderio satisfactura prodierunt. Statim primo adspectu magna nos spe deiectos intelligebamus. Ingenti numero variarum lectionum nihil usquam additum erat, quod receptarum rationem redderet. Hanc

igitur provinciam integram relictam a Bekkero tamen aliquando subeundam alicui videbamus. Nam ut omnes mutationes in melius factae essent, optari fortasse poterat, ut vero omnes ab omnibus probarentur, solis codicum siglis effici non poterat. Accedebat quod reliquorum subsidiorum, quae alii comparassent, nullam fere mentionem factam animadvertebamus. Scilicet quid Aldus ediderit, quid Basileenses, non ostendit, Stephani lectionem, quem satis constat multa e coniectura mutavisse, et ne hanc quidem ubique commemorat, codices ab aliis collatos, scholia, grammaticos, alios scriptores perraro adhibet. Et tamen omnes testes in unum congregari plurimum referre eorum videbatur, qui verum a falso dignoscere vellent. Vt enim multa sunt, quae nullo negotio vera vel falsa esse intelligantur, ita haud pauca reperiuntur, quae, quum interiore veritatis nota careant et per se spectata pari iure probari improbarique possint, non aliter nisi secundum testes diiudicari debeant. Eos porro non numerandos, sed ponderandos, suum pretium cuique statuendum, gravioribus, etsi pauciores sint, obsequendum esse omnes consentiunt; qui vero graviores et fide digniores sint, eo certius existimari poterit, quo plures quoque accuratius et per omnia vel levissima explorati fuerint. Ita enim facilius quod librariorum vel negligentiae acceptum referendum est vel curiositati ab eo, quod fideliter secundum exemplar propositum repraesentant, distinguitur, quo discrimine omnis familiarum et recensionum cognitio ad criticam longe gravissima nititur. Multum igitur critico Platonis editori futuro in hac quoque parte Bekkerum reliqui fecisse protinus apparebat. Iam vero contextum eius cum eius codicibus conferentes plurima sane inveniebamus ad eorum fidem emendata et extra dubitationem constituta,

sed illam integritatem, perspicuitatem, elegantiam, aequabilitatem, quae adeo nos ceperat, quam maxime codicibus deberi speraveramus, magnam partem editoris quadam non audacia, quod coniecturis indulsisset, id enim modeste fecit, sed arte effectam deprehendebamus. Quemadmodum Zeuxis fertur deam picturus quinque inspexisse virgines et quod in quaque laudatissimum esset in illam unam contulisse, ita Bekkerus, ut Platonem quam formosissimum exhiberet, multis inspectis codicibus quod quisque maxime placens obtulisset, recepit, in hoc tamen dissimilis, quod, quum ille nudas spectasset, hic adsciticio nonnunquam ornatu imponi sibi passus est. Quam vere haec a nobis dicta sint, periti comparatione nostrae et Bekkerianae recensionis facta iudicabunt, id vero iam nunc consentientes eos habere speramus, quatenus eclectico esse critico liceat. Nam genuina, quam quaerimus, lectio res est in facto posita eodemque modo, quo aliae res factae, erui ex monumentis fide dignis debet. Monumenta nostra codices sunt, qui quum omnes ex communi fonte derivati sint, variis de caussis varie corrupti et inter ipsos et ab archetypo multis modis discrepant, nec facile unus hodie ab omni labe immunis reperietur. Corruptelarum autem, ut supra significavimus, duplex genus est, alterum per errorem et insciis scribis subortarum, alterum, quod consulto et emendandi caussa factas mutationes continet. Vtriusque generis contagio plerosque omnes affecit, sed unus esse solet magis, quam ceteri, vel ab utroque vel ab altero damnosiore purus. Eum et qui ex eo ducti videntur reliquis anteponimus, eius auctoritatem, dum linguae leges vel usu vel ratione stabilitae sinunt, sequimur, ad alios tum demum respicimus, quum soloecam orationem vel sententiam absurdam habere ille videtur,

atque horum rursus meliores, hoc est, ab interpolatione et ab erroribus liberiores ceteris praeferimus. Hoc fundamento posito scriptoris debemus usum et consuetudinem dicendi indagare inventamque ad iudicium de locis dubiis adhibere, minime vero aliunde petita de consuetudine eius opinione ad infringendam optimi codicis auctoritatem abuti. Talis enim opinio si praeconcepta vel ex specie quadam internae probabilitatis ducta est, veluti quum scriptorem Atticum statuunt non alias verborum formas, nisi quae in ore multorum essent, ponere potuisse, et qua semel et iterum usus sit, eadem tertium quartumque uti debuisse, quid levius, quam quod fieri potuit continuo factum sumere ob id ipsum, quod facultate non careat, testimoniis, quae contra factum ostendunt, fidem negare? Sin grammaticorum auctoritate nititur Platonem, Thucydidem, alios hoc usurpasse, illo abstinuisse testantium, nonne haec ipsa auctoritas codicibus nititur? Antiquioribus scilicet, quam nostris: num etiam melioribus, num diligentius inspectis, num ita et tot cum aliis collatis? Denique dissidentes inter se novimus grammaticos, eamque rem non minus codicum dissidio effectam, quam caussam dissidii exstitisse: num nostris libris, quorum indolem exploratam probatamque habeamus, plus, quam illorum incognitis tribuere dubitabimus? Haec nobiscum reputantes quum inter Platonis codices a Bekkero collatos unum videremus non solum reliquis praestare, sed etiam talem esse, quem tuto sequi in plerisque liceret, Bekkerum mirabamur saepiuscule eum deseruisse et ex inferioris infimaeque notae libris lectiones speciosas, quae paullo acrius intentum fallere non potuissent, recepisse, atque eorum saltem dialogorum, quos ille contineret, recensionem aliter instituendam fuisse sentiebamus; in re-

liquis autem, licet neque Bekkero duces idoneos neque ducibus Bekkerum defuisse appareret, tamen, quia unum optimum et qui praestantia Parisiensem aequaret, in faciendā recensione cognitum nondum habuisset, magis etiam varia fide egisse videbatur. Sic quum multa eum et plura, quam priores editores omnes, ad emendandam lectionem Platonis contulisse et egregie omnino meritum de eo scriptore esse agnosceremus, tamen in eius contextu nequaquam acquiescendum, sed subsidiis ab eo coactis et quantum posset adauctis ad novam recensionem utendum statuebamus. Cuius rei necessitas interim quotannis magis urgere coeperat. Septennium illud inter contextus et commentariorum Bekkeri divulgationem interiectum, quo optima quaeque de restituto Platone sperabantur, duas inchoari viderat eius operum editiones, unam Friderici Astii, professoris Landshutani, nunc Monacensis, qui Graeca ad optimorum librorum fidem recensuisse in titulo demonstrabat, alteram a Godofredo Stallbaumio, magistro Lipsiensi, ad fidem codicum Florentinorum, Parisiensium, Vindobonensium aliorumque recognitum contextum Graecum et separatis voluminibus digestas illorum codicum varias lectiones exhibentem. Duram uterque subierat conditionem, sed aliquanto duriorem Astius, qui codicibus destitutus nescio quibus auxiliis, ubi sequendus, ubi deserendus esset Bekkerus, discernendum sibi sumpsisset. Aldum prae ceteris secutum esse in praefatione profitetur, miro consilio, quod quomodo in aliis partibus tenuerit, non quaesivimus, in Civitate quidem non tenuit, sed invitus an volens lectore saepe non monito novas lectiones a Bekkero prolatas recepit eiusque vestigia omnino multo magis, quam Aldi, pressit. Itaque contextum exhibuit partim genuinum, partim spurium, quem veremur ut adnotationibus, quas

promittere pergit, unquam satis explanare possit. Multo meliore conditione Stallbaumius usus est Weigelii, bibliopolae Lipsiensis, opera magno variarum lectionum apparatu instructus, quas respiciens non solum coniecturis an codicum auctoritati obtemperasset Bekkerus, plurimis locis diiudicare, sed etiam de indole et numero librorum, quos ille secutus videretur, probabiliter statuere posset. Eidem Clarkianum, cuius lectiones a Gaisfordio anno ante quam ipse Platonem edere coepisset, publici iuris factae erant, et in quibusdam dialogis (Euthyphrone, Apologia, Critone, Phaedone, Amatoribus, Theaeteto, Gorgia, Menone, Alcibiadis, Symposio, Hippia maiore, Menexeno, Phaedro) ipsos Bekkeri codices aliquot praestantiores (Paris. B. Vatic. A. Venet. CD. Vindob. AB.) a Bastio collatos, denique in variarum lectionum voluminibus perficiendis universas Bekkeri copias tum annum iam veneuntes adhibere licuerat. His rebus adiutus in recensendo contextu aut suos codices, suum iudicium sequi, Bekkeri editionem tamquam aliam quamlibet ab homine docto non sine codicum auxilio factam respicere, aut, si forte virium suarum, otii, bibliopolae ratione habita molestius id vel tardius negotium fore vidisset, libere se Bekkeri asseclam gerere, deinde in variis lectionibus concessa iamiam accuratius et certius omnia cognoscendi potestate uti poterat. Vtrumvis eligeret, res sic erat comparata, ut et invidia careret et ad ingenii doctrinaeque laudem consequendam materiam haud vilem offerret, sed prius maiorem dignitatem, posterius hoc incommodi habiturum videri debebat, quod patefactis aliquando codicum lectionibus omnibus fieri non posset, quin receptarum nonnullarum poenitentia sequeretur et retractationis parum grata necessitas aut patrocinium cum desperatione suscipiendum. Itaque elegit prius, quan-

tum quidem ex titulo supra significato et ex eis, quae ipse in praefatione primi variarum lectionum voluminis de hac re exposuit, colligere licet; quae quoniam iudicaturi interest perspecta habere, ipsa verba apponere placuit. Postquam enim de criticae artis subsidiis, hoc est, de codicibus editionibusque, quibus usus sit, pauca omnino narravit, p. V. quo modo sit usus, dicit. „Ac summa quidem lex quam ipse mihi praescripseram haec erat, ut quam maxima possem cum diligentia sequerer veterum monumentorum auctoritatem nihilque temere novarem. Quam quum in prioribus libris ita observassem, ut quid alii egissent plane nihil curarem; mox I. Bekkeri editione collata intellexi, virum egregium ita versatum esse, ut quas suis opibus fretus in ordinem recepisset lectiones, eae maximam partem meorum librorum suffragiis confirmarentur. Itaque ne actum agerem atque ingrato corrigendi labore quantum possem supersederem, huius auctoritatem ita secutus sum, ut nonnisi codicibus iubentibus vel aliis rationibus postulantibus ab eo discederem. Quod quidem in aliis libris frequentius, rarius in aliis factum esse non fugiet eos, qui aliam codicum indolem ac virtutem in aliis operibus esse cognoverint.“ His verbis ab initio Bekkeri recensionem non aspexisse, deinde vero eam secundum libros suos certasque rationes correctam fundum suae fecisse profitetur. Quum igitur, ut exemplo res illustretur, ad Euthyphr. p. 11. E. διδάξαις „cum Bekkero, quamvis libris omnibus repugnantibus“ scripsisse ostendit, se docet ipsum illam emendationem invenisse inventaque Bekkerum eadem usum deprehendisse; contra Civ. I. p. 327. E. verbum ἔφη inter ἀκουσομένων et οὕτω a Bekkero insertum tenens idque Florentini U. „auctoritate confirmari“ dicens inter octo codices, quorum lectionibus utebatur, Florentino U. tantam se auctorita-

tem tribuisse demonstrat, ut unum illum ad retinendam Bekkeri lectionem plus, quam reliquos septem ad damnandam valere censeret, sed ib. p. 331. C. *αὐτὸ φήσομεν εἶναι* cum Bekkero scribens et in Paris. K. Flor. ABCTUV. *εἶναι αὐτὸ φήσομεν* legi referens Florentini U. momentum quamvis sex aliorum accessione auctum non sufficere sibi visum declarat ad reiiciendam illius lectionem, quam scilicet ratio non magis, quam priori loco verbum *ἔφη*, damnaret, in eiusque locum Florentinum R. evehit. Similiter reliquos deinceps codices suos vel singulos vel binos pluresve in eis, quae adiaphora putaret, cum Bekkero facientes sequitur, ab eo dissentientes contemnit, universos vero praeferre Bekkero saepius, quam postponere solet. Quarum rerum omnium exempla qui requirit, non ita pauca in adnotatione nostra inveniet. Itaque manifestum est rationem, quam ipse in posterioribus libris recensendis differentem a prioribus inisse fatetur, paullo magis ab illa diversam et talem fuisse, ut conditionem eius minus bonam, quam res pateretur, redderet. Qui si omnibus in locis, quibus codices eum meliores a Bekkero discedere iuberent, et rerum verborumque indoles non obstaret, discessionem ita fecisset, quemadmodum verbis supra appositis ostendit, in adnotatione nihil nisi ipsos codices, quibus obtemperasset, quorum praestantiam severo examine cognovisset, enumerare, neque aliam rationem, si nollet vel non posset, reddere debuisset. Sed quum Bekkeri auctoritatem re vera pluris, quam suos libros, fecisset, non horum caussa desertam a se Stephani lectionem dicere neque tam sui iuris criticum agere, quam temeritatis notam vitare debebat, quam toties meruit, quoties sine ratione secutus est Bekkerum. Contextum ipsum qualem secundum haec evadere necesse fuerit, obscurum non est: maximam partem

Bekkerianum, in quibusdam meliorem, ubi falsis, deteriorem, ubi veris lectionibus a Bekkero editis assensum codices Florentini negassent. Minime enim ubique eis codicibus usus est, quorum quamvis concordans testimonium veritatem praestet. In Politia unus est isque initio secundi libri deficiens, qui prope ab optimi dignitate absit, Florentinus B. cuius virtutem non satis cognitam habuit; reliqui, etsi diversas familias sequuntur, tamen raro pluris, quam accessionis instar habendi sunt; id quod ipse intellexisse et hanc quoque ob caussam Bekkerum ducem sumpsisse eiusque rei significationem in fine loci ex praefatione excerpti dedisse videtur; neque vero ideo reprehendendus est: illud apparet, contextum eius per se nullam habere posse auctoritatem, sed omnibus in partibus auxilium a codicibus Bekkerianis exspectare; quod quum in variis lectionibus fere nusquam neque praestitum demonstraverit neque negatum confessus sit, ne eas quidem sine Bekkeri commentariis magnam utilitatem praebere posse intelligitur. Nam ceterarum virtutum, quae criticam adnotationem decent, exigua in eis et oppido rara vestigia exstant. Tantum igitur aberat, ut Bekkeri, nedum Stallbaumii opera hoc Iani templum clausum videretur, ut novae recensionis necessitatem una cum facultate per eos allatam esse appareret. Quorum enim auxiliorum parte tantum utrique uti licuisset, ea si cuncta adhiberentur, haud pauca aliter et rectius, quam ab illis, administrari, alia, quae ipsi probabiliter constituissent, firmiora reddi posse, simul rerum omnium ad criticam pertinentium, quae multis saepe et diversis ex locis petendae essent, collectionem desiderari necesse erat. Hinc consilium mihi huius editionis exstitit; cuius formam et descriptionem quum ante biennium in publicum emisissem, variis hominum studiis

res excepta est. Inventi sunt, qui iniuriam parari quererentur Bekkerianae et Stallbaumianae editionis redemptoribus, ad quos ex venditione reliquorum exemplarium fructus minus uberes deinceps redundaturi essent; contra erant, qui consilium neque improbum neque sine ratione susceptum dicerent; nequaquam enim reprehendi posse, qui bonis communi usui expositis ad melius efficiendum utatur, Bekkerum vero et Stallbaumium in exponendis administrandisque eis, quae collegissent, sic esse versatos, ut ipsi instruere potius, quam deterrere futurum Platonis editorem voluisse viderentur. Nunc alii iudicent, utrum recte an secus fecerim, qui horum vocibus confirmatus illorum querelas contemnens in proposito perstiterim.

Quod autem primum locum Civitati tribui, certa (nam iterum fatendum) disponendorum secundum temporis aliamve rationem Platonis scriptorum norma destitutus partim ideo feci, quod hos libros magis, quam alios, ad edendum paratos haberem, partim ipsorum praestantiae concedendum videbatur. Quam plene exponere ab huius consilio editionis abhorret; sed duo haud exiguum ad laudem momentum habentia, argumenti tractationem dico et partium dispositionem, ne nobis quidem plane silentio praeterire licet. Exorsus enim scriptor ab iustitiae natura et effectis quaerendis, postquam vulgares eis de rebus opiniones redarguit, rem publicam informat, quippe in qua ut maiore, quum iustitiae et ipsa particeps sit, maiorem eam et magis conspicuam inesse conveniat, atque hoc artificio *mores optimos et optimum rei publicae statum*, quemadmodum Cicero Tuscul. II. 12. dicit, uno opere complexus ethicen simul ac politicen perfectam exhibet. Cui coniunctioni significandae etiam titulum operis accommodavit et πολι-

τείαν inscripsit, quo nomine tum singularis hominis et mentis humanae, ut ex libri noni fine clarissime apparet, tum rei publicae et plurium societatis legibus contentae statum indicaret. Atque eam ob caussam non *rem publicam* neque *de re publica*, sed *civitatem* Latine dicendam existimavi. Sed pulcherrimum illud et summi philosophi ingenio dignum argumentum quum libero et fortuito magis, quam meditato colloquio explicandum statuisset, descriptionem mentis humanae atque rei publicae et eorum, quae ad utrumque pertinerent, ita inter se implicari oportebat, ut artificiosae rerum coniunctionis specie remota et colloquentium libertate servata tamen nihil non suo loco positum, nihil, quod necessarium esset, non tractatum ei, qui singula et totum diligentius consideraret, posset videri. Quod quomodo effectum sit, singulis locis demonstrare difficilius scilicet, quam argumentorum summas conficere, verum haud paullo idem utilius eius maxime negotium est, qui iunioribus commentandam Civitatem suscipiat. Quod nostra interest, etiam totius operis in decem libros factam divisionem, quam Schleiermacherus in prooemio ad vernaculam interpretationem p. 4. ab ipso Platone profectam negat, specie potius, quam re ipsa, non ex interiore sententiarum comparatione, sed ad externam partium aequabilitatem institutam esse ex illa consideratione intelligetur. Quamquam externam quoque aeqabilitatem, modo ne continua et sine articulis cohaerentia diffringerentur, equidem suffecisse Platoni existimo, ut tres maiores partes, quarum initia ipse Schleiermacherus in secundi, quinti et octavi libri initium incidere agnovit, in ternas minores amplitudine primo seu prooemio ferme aequales distribueret. Neque enim ideo, quod uno tenore habiti primum, deinde insequenti die narrati sermones illi fue-

re, scriptos quoque et legendos sine distinctione irrequieto quasi flumine decurrere oportebat, sed incisionibus quibusdam et pausa danda lectoribus et articulatim compositi operis compages veluti simulacro repraesentanda erat, quae si eisdem locis omnibus factae viderentur, quibus rerum ac sententiarum membra contexta essent, fieri non potuisset, quin species illa liberioris sermonis, quem ipse Socrates L. III. p. 394. D. ob vagum incessum vento similem dicit, continuo evanesceret atque omnia praedisposita a Socrate apparerent. Cur igitur quod utiliter et apte factum est, quodque omnium codicum et reliquorum testimoniorum consensus ab ipso Platone factum arguit, ad alium auctorem referamus? praesertim quum librarios et bibliothecas, quorum gratia Schleiermacherus factam divisionem suspicatur, iuvare ea nihil potuerit. Sed aliter ab initio distributum atque institutum hoc opus fuisse necesse est, si fides habenda eis, qui Gellio N. A. L. XIIII. c. 3. teste motus quosdam tacitos et occultos simultatis aemulationisque mutuae non afuisse a Platone et Xenophonte putantes „id etiam esse non sincerae neque amicae voluntatis indicium crediderunt, quod Xenophon incluto illi operi Platonis, quod de optimo statu rei publicae civitatisque administrandae scriptum est, lectis ex eo duobus fere libris, qui primi in vulgus exierant, opposuit contra conscripsitque diversum regiae administrationis genus, quod *παιδείας Κύρου* inscriptum est. Eo facto scriptoque eius usque adeo permotum esse Platonem ferunt, ut quodam in libro mentione Cyri regis habita retractandi levandique eius operis gratia virum quidem Cyrum gnavum et strenuum fuisse dixerit, *παιδείας δ' οὐκ ὀρθῶς ἥψθαι τὸ παράπαν.* Haec enim verba sunt de Cyro Platonis.“ (Leg. L. III. p. 694. C.) Nam eius, quae hodie exstat, Civitatis neque primos duos neque alios

nllos (ipsos enim Gellius non definit) binos libros separatim edi unquam potuisse nemo, qui vel clausulas et initia eorum obiter inspexerit, inficias ibit. Platonem vero per omne vitae tempus ornandis refingendisque dialogis suis operam dedisse quum omnino probabile, tum a Dionysio Halicarnasseo memoriae proditum est: *ὁ δὲ Πλάτων τοὺς ἑαυτοῦ διαλόγους κτενίζων καὶ βοστρυχίζων καὶ πάντα τρόπον ἀναπλέκων οὐ διέλιπεν ὀγδοήκοντα γεγονὼς ἔτη. Πᾶσι γὰρ δήπου τοῖς φιλολόγοις γνώριμα τὰ περὶ τῆς φιλοπονίας τἀνδρὸς ἱστορούμενα, τά τε ἄλλα καὶ δὴ καὶ τὰ περὶ τὴν δέλτον, ἣν τελευτήσαντος αὐτοῦ λέγουσιν εὑρεθῆναι ποικίλως μετακειμένην τὴν ἀρχὴν τῆς Πολιτείας ἔχουσαν τήνδε· κατέβην χθὲς εἰς Πειραιᾶ μετὰ Γλαύκωνος, τοῦ Ἀρίστωνος.* (de comp. p. 406. Schaef.) Qui quum Civitatem nominatim in eis libris referat, qui emendatricem auctoris manum in extremo vitae curriculo experti sint, quod idem ex Euphorione et Panaetio Diogenes Laërtius III. 37. et nulla auctoritate praescripta ut certum Quintilianus I. O. VIII. 6, 64. narrant, Gelliauae traditionis fides per se aestimari, haec autem, quae superest, Civitas secundis curis elaborata videri potest. Qua de re pluribus dicendi locus erit in praefatione ad Timaeum.

Hoc tale igitur opus non immerito, ut nobis quidem videtur, in fronte collocatum qua ratione tractandum putaverim, ex supra dictis omnino intelligi potest. In contextu recensendo familiam eam, quam ducit Par. A. ubicunque fieri poterat, secutus in adnotatione omnem lectionis varietatem vel a me ipso in codicibus editionibusque et in aliorum scriptorum monumentis inventam vel ab aliis prolatam significavi.

Ipse codices contuli quinque; unum Raudnicii, oppido Bohemiae ad Albim sito, in bibliotheca ducis Lob-
Lob.

coviciani asservatum, membraneum, voluminis maximi, foliorum DCXXXXV. quorum paginae bipartitae XXXV. versus habent. Albini εἰσαγωγὴν excipiunt Euthyphro, Apologia, Crito, Phaedo, Cratylus, Theaetetus, Sophista, Politicus, Parmenides, Philebus, Symposium, Phaedrus, Alcibiades, Charmides, Protagoras, Gorgias, Meno, Hippias maior, Hippias minor, Io, Euthydemus, Lysis, Laches, Theages, Amatores, Hipparchus, Menexenus, Clitophon, Civitas, Timaeus, Timaeus Locrus. In marginibus scholia sunt ab eadem manu, quae totum librum quamquam post Clitophontem nonnihil mutata exaravit, perscripta, cum Ruhnkenianis et Bekkerianis plerumque conspirantia, sed initio libri Civitatis tertii fere deficientia et in fine demum Timaei Locri redeuntia. Aetatem libri elegantissime et diligenter confecti pro certo definire non possum, sed seculo XIIII. recentior non videtur. In Italia olim a Boleslavio de gente Lobcovicia Hassensteiniano, anno MDX. mortuo, magna pecunia redemptus fertur. Sed qui Cornario ab eiusdem gentis viro nobilissimo Sebastiano Hassistenio commodatus fuerat Platonis codex manu scriptus, ab hoc diversum fuisse lectionum a Cornario memoratarum diversitas evincit. Nostro usi sunt in Lysiae amatorio ex Phaedro separatim edendo Haenischius, in Symposio Rückertus et in paucis Timaei locis Lindavius, cuius gratia satis diligentem eius dialogi collationem fecerat Dobrovscius. Ego primum Phaedrum a. MDCCCXXIII. deinde reliqua vere superioris anni in habitatione Casparis Bauschekii, bibliothecae Rauduiciensi tum praefecti, senis ad extremam usque aetatem doctrinae studio et ingenii comitate excellentis, contuli et in quibusdam dialogis praestantissimum, in multis bonum, in nullo contemnendum deprehendi. Cui in Civitate familiae ad-

numerandus sit, quisque per se videt. Reliqui quatuor Vindobonenses sunt in bibliotheca Caesarea repositi mihique superiori aestate benigne a custodibus doctissimis, Kopitario et Eichenfeldio, oblati, tres Nesselio numeris I. LXXXVIIII. CVIIII. inscripti, quartus a Kollario in sup-
Vind. LIIII. plementis LV. numeratus. Nam quintum, Kollarii LIIII. de quo Bastius exposuit in praefatione libelli *Kritischer Versuch über den Text des Platonischen Gastmahls* p. XIII. sqq. cuius mentionem L. III. p. 386. C. feci, quia cum Lobcovicensi tantum non in omnibus consentire videbatur, non ultra verba *καλῶς λέγειν* L. I. p. 331. E. et ab initio libri tertii usque ad verba *Ὀρθῶς, ἔφη.* p. 388. A. contuli. Quibus in locis omnia, quae aliter in eo scripta inveni, hic apposui.

L. I.

p. 327. B *ἀπῆμεν*] Ita Vind. *ἀπῆμεν* Lob.
C *Ἦ καὶ*] Ita Lob. *ἦ καὶ* V.
328. A *ἔσται πρὸς ἑσπέραν*] *π. ἑ. ἔ.* V. ut L. sed ille sup. *β′ α′*
ποιήσουσιν] Ita V. *ποιήσασιν* L.
B *Ἥιμεν*] *ἤιμεν* L. *ἤϊμεν* cum *ει* super *ϊ* V.
Χαλκηδόνιον] *καρχηδόνιον* L. V. sed hic *λ* super *ρ* habet.
D *ἦμεν*] Ita V. *ἤμεν* L.
329. B *οἱ ἄλλοι*] Ita V. — L. *οἱ* int. vers. habet.
C *ἀσμεναίτατα*] In L. super antepenultima *εστα*, in V. *έσται* legitur.
γίγνεται] *γίνεται*, sup. *γ*, V.
p. 329. D *ἐστὶν*] *ἔστιν* L.
330. B *πλείω*] *πλείωι* L.
C *οἱ ἄλλοι*] *οἱ om.* L.
331. A *γηροτρόφος*] *γηροτρόφον* cum *σ* super *ν* L. *γηροτρόφοσ* cum *ον* super *οσ* V.
D *χρὴ Σιμωνίδη*] Ita V. a m. s.

L. III.

p. 386. B *ἐν αὐτῷ*] *ἐν αὐ.* L.
δουλείας] *δειλείας* L. *δειλίας* V.
οὔτ' ἀληθῆ] *οὔτε ἀ.* V.
C *παρ' ἀκλήρῳ*] *παρακλήρῳ* V. *παρακλήρωι* L.
πᾶσιν] *πᾶσι* L.
D *γοόωσα*] *γοῶσα* V.
387. D *τεθνάναι*] *τεθνᾶναι* L.

Omnino rerum externarum, formae, ambitus, materiae, manus, delectus et ordinis dialogorum, scholiorum tan-

ta inter utrumque similitudo intercedit, ut, nisi Vind. indivisis paginis et in Clitophonte, Civitate et Timaeo haud dubie ab alia eaque recentiore manu scriptus paullo que minus eleganter habitus et in fine uno, ut videtur, folio truncatus esset, permutari cum Lob. posset. Sed praeter hunc quatuor, ut dixi, in illa bibliotheca codices sunt Civitatem continentes, ex quibus eum, quem littera F notavi, Kollario LV. chartaceum, quadratum, Vind. F. Gorgiam, Menonem, Hippiam maiorem et minorem, Menexenum, Ionem, Clitophontem, Civitatem (fol. LXXXI. – CCX.) Timaeum, Critiam, Minoëm et Gregorii Naz. novem epitaphia in Basilium cum commentario Nicetae exhibentem, a Francisco Barbaro Veneto a. MCCCCXX. possessum ipse usque ad L. II. p. 379. B. contuli; reliquas eius lectiones humanitati Endlicheri, iuvenis ornatissimi, debeo. Is, qui a Nesselio I. numeratus, a me littera E. insignitus est, chartaceus, formae maximae, Vind. E. foliorum CLVI. nihil praeter decem Civitatis libros continet cum Ficini interpretatione trium priorum librorum in margine adscripta, sed a L. II. p. 379. B. τοῦτο. ὁ δέ γε usque ad L. III. p. 399. B. τούτων πράξαντα deficiente. Fuit I. Sambuci. In spiritibus et accentibus saepe peccat, quarum rerum nullam fere in eo rationem habui. Nesselii LXXXVIIII. nobis Vind. D. item char- Vind. D. taceus formae maximae est. In eo sunt Euthyphro, Apologia, Crito, Phaedo, Cratylus, Theaetetus, Phaedrus, Menexenus, Civitatis libri quinque priores, tum ab alia manu Geminus Rhodius et Elementa astronomiae. „Augerius de Busbecke comparavit Constantinopoli.“ Lectiones eius in quatuor prioribus dialogis, in Menexeno et in Phaedro a Bastio excerptas dedit Stallbaumius, apud quem Vind. 4. nominatur. Reliquus est Nesselii CVIIII. nobis Vind. B. dictus, chartaceus formae quadratae. Vind. B.

Continet Apologiam, Critonem, Phaedonem, Axiochum, Alcyonem, Menexenum, Phaedrum, Gorgiam, Civitatem (fol. CXVII. – CCXII.) Timaeum Locrum, Xenophontis Symposium, Platonis epistolas X. et definitiones, excerpta e Diogene Laërtio, Lysidis Pythagorei epistolam ad Hipparchum, Chrysostomi orationes XVII. orat. de regno et tyrannide, Philocteten. Platonica omnia Parisiis contulit Bekkerus, qui eum littera Φ designavit, Apologiam, Critonem, Phaedonem, Gorgiam, Menexenum et Phaedrum Bastius apud Stallbaumium, cui Vind. 6. dicitur. Ex eius libri collatione denuo cum Platonis contextu, qualem Astius in prima editione dedit, cuius editionis in marginem varias lectiones a Bekkero ex eodem libro allatas conieceramus, instituta didicimus Bekkerum nonnulla perperam significasse, multa neglexisse atque haud pauca eorum, quae postea in Italicis codicibus, praecipue in Vat. M. reperta notavit, eodem prorsus modo in Vind. B. scripta silentio praetermisisse eaque re differentiam horum librorum, quae parva est, ut magna interdum et mira videatur, effecisse. Quod quum ad iudicium de commentariis Bekkeri faciendum alicuius momenti sit, indicem lectionum ab eo omissarum hic subiecimus eorumque librorum, ex quibus easdem vel eodem pertinentes attulit, significationem addidimus.

L. I.

p. 328. C (p. 5. ed. Bekk. vers. 19) *εἰς τὸν Πειραιᾶ*] *τὸν om.* (Vat. BM.)
E (6, 10) *ποία*] *ποῖα*
p. 329. A (6, 16) *συνερχόμεθα*] *συν* — a m. s. (Vat. BM.)
B (7, 2) *τοῦ γήρως*] *ἐκ τ. γ.* sed *ἐκ* a m. s.
p. 329. E (8, 11) *μέντοι γε*] *γε* int. vers. habet. (Vat. M.)
p. 330. A (8, 17) *πάνυ*] *οὐ πάνυ* priori int. vers. adscripto. (Amb. C. Ang. B.)
C (9, 14) *ἥπερ*] *ἠπερ* (*ἥπερ* Par. ADK. Vat. M. et a m. pr. B.)
(9, 15) *ξυγγενέσθαι*] *συγγ.*

p. 330. E (10, 9) ἑαυτοῦ] αὐτοῦ (Vat. M.)
p. 331. C (11, 17) πάντα ἐθέλων] ἐ. π. (Vat. BM.)
D (11, 19) λάβῃ] λάβοι a m. pr.
(11, 20) ὑπολαβὼν] ὑ. οὖν (Vat. M.)
E (12, 10) ὁ ἀνήρ] ὁ om. (— Vat. B. — M.)
p. 332. A (12, 15) ἐστι τοῦτο] τοῦτ' ἐστὶν, non τοῦτό ἐστιν, ut Bekkerus dicit.
B (13, 3) ἀποδιδούς] ἀπο- int. vers.
(13, 7) παράγε] παράτε
(13, 8) ὡς ἔοικεν] om. (Vat. M.)
C (13, 10) φαίνεται] ἔοικεν
p. 333. C (15, 9) τότε δ'] τ. δὲ
p. 334. B (16, 22) κεκάσθαι] κεκᾶσθαι
(17, 4) οὐκέτ'] οὐκέτι
D (17, 16) τοὺς δὲ] non τοὺς δ'
p. 335. A (18, 14) ἔοικε, τούτῳ] ἔοικεν τ.
(18, 18) τὸν δὲ ἐχθρὸν] τὸν δ' ἐ. (Amb. C. Ang. B. Vat. M.)
B (19, 2) ὀντινοῦν] ὁντινανοῦν
E (20, 11) Μαχούμεθα] μαχώμεθα (Vat. M.)
(20, 13) ἤ τιν'] ἤ τινα
p. 336. A (20, 15) οὖ] οὗ a m. pr.
(20, 17) τοὺς δ' ἐχθροὺς] τοὺς δὲ ἐ.
(20, 19) Ἰσμηνίου] ὑσμηνίου
D (21, 17) ἐρεῖς] ἐρῇς a m. s.
E (22, 5) οἵός τ'] οἵός τε
(22, 14) οἷον γε σὺ] οἰόν γε σὺ a m. s.
p. 337. B (23, 3) ἐρεῖς] ἐρῇς a m. s.
(23, 5) οὐκ ἀποδέξομαι] οὐκ int. vers. habet.
(23, 7) οὕτω πυνθανομένῳ] οὕτως π.
E (24, 13) ἔπειτα] ἔπειτ'
p. 338. A (25, 3) τελευτῶν] τελευτὼν
B (25, 5) καὶ τούτων] κ. τούτω (Vat. BM. Ang. B.)
C (25, 14) ξυμφέρον.] συμφ.
D (26, 3) οἶσθα] οἶσθ' (Amb. C. Ang. B. Vat. M.)
E (26, 9) οὕτω. θέμεναι] οὕτως. θ.
(26, 12) τοῦτ' οὖν] τοῦτο οὖν
p. 339. B (27, 8) δίκαιον φῂς] non φ. δ.
E (28, 8) φῇς] φῂς
(28, 10) ξυμβαίνειν] συμβ. (Amb. C.)
(28, 11) τοὐναντίον] τὸ ἐναντίον
p. 340. A (28, 13) Δί'] δία
C (29, 16) Ἥκιστά γε] non ἦ. γ'
E (30, 14) οὖν] ἦν (Vat. M.)
(ib.) νῦν δὴ] νῦν δὲ a m. pr. (Vat. M.)
p. 341. A (30, 17) τοῦτο] τούτω a m. pr. (Vat. M.)
(30, 21) γάρ μ'] γάρ με
(31, 2) λάθοις] λάθῃς
C (31, 17) τῷ ὄντι] τωόντι a m. s.
E (32, 14) ξυμφέροντα] συμφ.

p. 342. A (32, 16) *Τί δὲ δή;*] *δή om.* non *δὲ*
(ib.) *αὐτὴ*] *αὕτη* (Ven. B. Amb. C. Vat. M.)
(32, 17) *τις*] *om.* (Vat. M.)
(32, 20) *ξυμφέρον*] *συμφ.*
(32, 21) *ἔνι*] *ἔστι* (Vat. M.)
(32, 22) *ξυμφέρον*] *συμφ.*
(33, 1-3) *καὶ τῇ — σκέψεται* B] *om.* (Ven. C. Par. DK. Vat. M.)
B (33, 4) *πονηρίαν*] *π. ἐπὶ*
(33, 9) *ἐστί*] *ἐστιν*
C (33, 18) *ἐπιστήμη γε*] *γε ἐπ.* (Vat. M.)
(33, 19) *οὐδ'*] *οὐδὲ*
D (33, 20) *τελευτῶν*] *τελευτὼν*
(33, 22) *Ἄλλο τι οὖν*] *ἆλλ' ὁτιοῦν*
E (34, 10) *οὐδ' ἄλλος*] *οὐδὲ ἄ.*

p. 344. A (36, 20) *κατὰ σμικρὸν*] *κατὰ μ.*
(36, 21) *ἴδια καὶ δημόσια*] *ἰδία κ. δημοσία*
C (37, 9) *αὐτὸν*] *αὐτῶν* a m. pr. (Vat. M.)
D (38, 1) *ἐδεόμην τε*] *τε om.* (Vat. M.)

p. 345. A (38, 11) *εὐεργετήσῃς*] *εὐεργετήσαις* a m. pr.
(38, 12) *τό γε*] *τόγ'*
(38, 13) *οὐδ' οὐδὲ*
D (39, 13) *μέλει*] *μέλλει*
(39, 14) *ἐκποριεῖ*] *ἐκποριεῖται* (addita a m. s. syllaba *ται*)
(39, 15) *ὥστε*] *ὥστ'* (Ang. B. Vat. M.)
(39, 17) *οὕτω*] *οὕτε* (Vat. M.)
p. 345. E (39, 22) *ἔφη*] *ἔφην* a m. s.
p. 346. A (40, 9) *τινα*] *om.* (Vat. M.)
E (41, 18) *οὐδὲ ἀρχὴ*] non *οὐδ' ἀ.*
p. 347. A (42, 7) *ἔοικε, μισθὸν*] *ἔοικεν μ.*
C (42, 21) *προσεῖναι*] *εἶναι* (Vat. BM.)
p. 348. A (44, 10) *τἀγαθὰ*] *τὰ ἀ.*
C (44, 20) *αὐτοῖν*] ultima correcta. (*αὐτὴν* Vat. M.)
(ib.) *κακίαν*] *ἀδικίαν*, sed in *ἀδι* correctus.
(45, 3) *ἦ δ' ὅς.*] non *om.*
D (45, 7) *εἶναι*] *om.* (Vat. BM.)
(45, 9) *ἑαυτοὺς*] *ἑαυτοῖς* (Par. DK. Mon. B.)
(ib.) *βαλλάντια*] alterum *λ* int. vers. a m. s. (*βαλάντια* Ven. B. Par. K.)
E (45, 12) *ἔφην*] int. vers. (*om.* Vat. B.)
p. 349. B (46, 15) *ἡγοῖτο δίκαιον*] *δίκαιον* non *om.*
(ib.) *ἡγοῖτο δίκαιον;*] *δίκαιον om.* (Vat. M.)
E (47, 15. 16) *Τὸν — ἄφρονα*] *φημί*: int. vers. a m. s.
p. 350. A (48, 2) *ἄν τι*] *ἀντὶ*
B (48, 12) *ἐθελήσει*] *ἐθελήσειε* (Vat. BM.)
C (48, 18) *ἀνομοίου*] *ἀ. οὗ*

p. 350. D (49, 11) ἢ σὺ] ἦ σύ
(ib.) μέμνησαι] μ. ἔφη cum ν super η (μ. ἔφη Vat. M.)
E (49, 19) Δία] δί' (Amb. C. Vat. M.)
p. 351. A (50, 5) ἔφην] non ἔφη (ἔφην Amb. C. Mon. B. Ang. B.)
B (50, 14) ἔφην] ἔφη (Par. DK. Vat. M.)
C (51, 4) πρᾶξαι] πράξαι a m. s.
p. 352. A (52, 3) οὕτως;] οὕτω.
E (53, 13) τοῦτο ἂν] τοῦτ' ἄν (Vat. M.)
p. 353. B (54, 12) οὕτως; Οὕτως] οὕτω; οὕτω
(54, 14) αὐτῶν] ἑαυτῶν (Vat. M.)
D (55, 6) ἐκείνου] ἐκείνης
E (55, 14) συνεχωρήσαμεν] non ξυν.
p. 354. A (56, 3) εἰστιάσθω] εἰ — a m. s.
(56, 6) εἰστίαμαι] ἑστίαμαι (Vat. M.)
B (56, 10) ποτ' ἐστὶν] ποτέ ἐστι

L. II.

p. 357. C (58, 3) Τί δέ] τί δ' (Amb. C. Vat. HM.)
D (58, 12) ἔφην] — ν int. vers. a m. s. (ἔφη V
(58, 13) ἔφη] — η cum litura (ἔφην Vat. M.)
p. 358. A (58, 17) μισθῶν] μ. θ' (Vat. B. — M.)
B (59, 1) ταὐτὰ] ταῦτα (Vat. B. Par. K.)
(59, 3) ἐμοὶ δ'] ἐμοὶ δὲ
(59, 8) ἐπανανεώσομαι] ἐπὰν ἀνανεώσωμαι (ἐπὰν ἀνανεώσωμαι Vat. M.)
p. 358. D (59, 19) ἂν σοῦ] ἄν σου
p. 359. C (61, 11) τὸν δίκαιον] τὸ δ. (Vat. H.)
(61, 15) φασι] post προγόνῳ (Vat. M.)
p. 360. B (63, 1) μείνειεν] μείνοιεν
C (63, 5) ἀποκτιννύναι] ἀποκτιννῦναι (ἀποκτινῦναι Vat. B.)
(63, 11) οἷός τ'] οἷός τε
E (64, 2) κρῖναι] κρίναι
(ib.) τίς] τί (Par. DK. Vat. M.)
p. 361. B (64, 20) ἀνδρείαν] ἀνδρίαν
C (65, 9) ἵν'] ἵνα
(65, 11) ἀλλ'] ἀλλὰ
D (65, 17) μάλιστ'] μάλιστα
E (66, 2) τελευτῶν] τελευτῶν
p. 363. A (68, 2) λέγουσι] λέγουσιν
B (68, 7) μέσσας] μέσας
(68, 8) μαλλοῖς] μαλοῖς (Ven. B.)
(68, 9) παραπλήσια] παραπλησίως (Vat. M.)
C (68, 15) τἀγαθὰ] ἀγαθὰ (Vat. M.)
E (69, 7) λέγουσιν] om.
p. 364. B (70, 3) τοῖς δὲ] τοῖς δ' (Amb. C. Ang. B. Vat. HM.)
C (70, 6) αὐτοῦ] ἑαυτοῦ
(70, 7) τιν'] τινα

(ib.) πημῆναι] ποι μεῖναι (Vat. M.)

p. 364. D (70, 15) ἰδρῶτα] ἰδρῶτας (Vat. M.)

E (71, 1) παρατρωπῶσ'] παρατροπῶσ' (Vat. M.)

(71, 3) ὅμαδον] ὁμαδὸν (Par. D. Vat. M.)

p. 365. A (71, 12) λεγόμενα] λέγομεν cum α super ν

B (71, 18) αὐτὸν] ἑαυτὸν (Vat. M.)

E (73, 3) οὖν] οὐ (Vat. M.)

p. 366. B (73, 13) ταῦθ'] ταῦτα

(73, 16) παρ'] non παρὰ (Amb. C. Ang. B. Vat. HM.)

C (74, 2) δ' ἔγνωκεν] δὲ ἔ.

E (74, 14) εἶναι] non om.

(74, 18) δ' ἑκάτερον] δὲ ἑκ.

(74, 20) πώποτε] πώποτ' (Amb. C. Vat. M.)

p. 367. E (76, 18) ἀεὶ] αἰεὶ

p. 368. C (77, 15) κακηγορουμένῃ] κατηγ. (Vat. M.)

(ib.) μὴ] int. vers. a m. s. (om. Vat. M. et a m. pr. B.)

(77, 19) τί τ'] τί τέ

p. 369. D (79, 20) ἄλλο τι] ἀλλ' ὅτι

E (80, 5) ἅπασι] om. (Vat. M.)

p. 370. E (81, 19) ἵνα] ἕνα, sup. ἵνα

p. 371. A (82, 12) δὴ] δεῖ (Ang. B. Vat. M.)

(ib.) γεωργῶν τε] τε om.

B (83, 1) φκίσαμεν] φκήσαμεν (Ven. B. Par. K. Mon. B. Vat. M.)

p. 371. C (83, 8) ἀλλ' εἰσὶν] ἀλλὰ εἰ.

D (83, 16) ἐμποιεῖ] cum litura post ει (ἐμποιεῖν Vat. M.)

(83, 17) πρᾶσιν] πράσιν (Mon. B.)

E (83, 21) ὥσι] ὥσιν

(84, 6) ὥστ'] ὥστε

p. 372. B (84, 21) φύλλα] φῦλλα

(84, 22) ἐστρωμένων] ἐστρωμμένων

p. 373. A (86, 7) κλῖναι] non κλίναι (κλῖναί Vat. H.)

(86, 11) τὰ ἀναγκαῖα] τἀν. (Ven. B. Mon. B. Ang. B. Vat. HM.)

B (86, 15) αὖ τὴν] αὐτὴν (Vat. M.)

E (87, 19) λέγωμεν] λέγομεν cum ω super ο (λέγομεν Vat. HM. et a m. pr. Mon. B.)

p. 374 B (88, 12) Ἤ] ἢ

D (89, 6) ὁπλιτικῆς] ὁπλητικῆς

p. 375. A (90, 9) ἄλλο] ἄλλ'

C (90, 19) ἄλλους] in m. (ib.) ἀλλ'] ἀλλὰ

D (91, 9) φύσεις] non τοιαῦται φύσεις (τοιαῦται om. — Vat. B. — M.)

p. 376. A (92, 2) προπεπονθώς] προπεπονθός (Vat. M.)

C (92, 20) ἄρά] ἄρα

D (93, 5) Δία] δί' (Amb. C. Ang. B. Vat. HM.)

(93, 7) τυγχάνει] τυγχάνοι

(ib.) οὖν] οὔ (Amb. C. Vat. HM.)

E (93, 12) μουσική] μουσικῇ

(93, 16) *Παιδευτέον δ'*] *π. δὲ*

p. 377. A (93, 17) *πρότερον δ'*] *π. δὲ*

(94, 3) *οἶσθα*] *οἶσθ'* (Amb. C. Ang. B. Vat. HM.)

C (94, 16) *παισὶ*] *παισὶν*

E (95, 13) *ὁ εἰπὼν*] *ὃ εἰ.* (Vat. M.)

p. 378. B (96, 1) *λεκτέοι γ'*] *λ. γε*

(96, 3) *ποιοῖ*] non *ποιῇ*

(96, 6) *Δία*] *δί'* (Amb. C. Vat. HM.)

(ib.) *οὐδ'*] *οὐδὲ*

D (97, 2) *οὔτ' ἄνευ*] *οὔτε ἄ.*

p. 379. C (98, 14) *οὔτ' ἄλλον*] *οὔτε ἄ.*

p. 380. C (100, 3) *οὔθ' ὅσια*] *οὔτε ὅ.*

(100, 4) *ξύμφωνα*] *συμφ.*

D (100, 14) *δ' ἡμᾶς*] *δὲ ἡ.*

E (101, 2) *οὐ τὸ*] *οὔ τὸ*

p. 381. B (101, 13) *ἥκιστα ἂν*] *ἥκιστ' ἄν* (Ang. B.)

(101, 14) *ἴσχοι*] *ἴσχη*

(ib.) *ἄρα*] *ἄρα* et saepe.

C (102, 5) *αὐτοῦ*] *ἑαυτοῦ* (Vat. M.)

p. 382. A (103, 4) *μισοῦσι*] non *μισοῦσιν*

B (103, 11) *ἥκιστ' ἂν*] non *ἥκιστα ἄν* (*ἥκιστ' ἄν* Amb. C. Ang. B. Vat. HM.)

E (104, 14) *ἄρ'*] *ἄρα*

p. 383. A (105, 8) *οὐδ' Αἰσχύλου*] *οὐδὲ αἰ.*

(105, 9) *αὐτῆς*] *αὐτοῖς* (Amb. C. Vat. M.)

B (105, 12) *Ξύμπαντά τ'*] *ξύμπαντ'* (Vat. M.)

L. III.

p. 386. A (107, 3) *τοῖς θεούς*] *τοὺς θ.* (Amb. C. Vat. M.)

(107, 4) *οἶμαί γ'*] *οἶμαί γε*

(107, 6) *ἆρ' οὐ*] *ἆρα οὐ*

B (108, 3. 4) *οὔτ'— οὔτ'*] *οὔτε — οὔτε*

C (108, 7) *κ' ἐπάρουρος*] *κε πάρουρος*

(108, 8) *παρ' ἀκλήρῳ*] *παρακλήρῳ* (Vat. M.)

D (108, 17) *πεπνῦσθαι*] *πέπνυσθαι*

p. 387. D (110, 1) *ὁ ἐπιεικὴς*] *ὁ om.* (Amb. C. Vat. M.)

(110, 2) *τεθνάναι*] *τεθνᾶναι*

(110, 3) *ὑπέρ γ'*] *ὑπέρ γε*

E (110, 7) *ἄρα*] *ἆρ'* (Amb. C. Ang. B. Vat. HM.)

(110, 12) *γυναιξὶ δ'*] *γ. δὲ*

p. 388. A (110, 19) *ἀλύοντ'*] *ἀλύοντα*

C (111, 15) *αἳ αἳ*] non *αἳ αἳ*, ut Bekkerus ait.

D (111, 17) *τοιαῦθ'*] *τοιαῦτα*

(111, 18) *μὴ*] *δὴ* a m. pr. (Vat. M. et a m. pr. B.)

p. 389. D (113, 10) *ἔασι*] *ἔασιν*

p. 390. A (114, 8) *σωφροσύνην*] *σωφροσύνη* (Vat. M.)

C (115, 4) *οὐδὲ ὅτε*] non *οὐδ' ὅτε*

(115, 6) *οὐδ' Ἄρεως*] *οὐδὲ ἄ.*

(115, 7) *Δία*] *δί'* (Amb. C. Vat. HM.)

p. 390. E (115, 16) ᾀστέον] αἰστέον (ἀειστέον Vat. M.)

p. 391. A (116, 2) Οὔκουν] οὐκοῦν
(116, 5) κατὰ] κατ' (Ang. B. Vat. M.)
(116, 8) ἂν τισαίμην] ι in syllaba τι a m. s. (ἀντησαίμην Vat. M.)
C (116, 18) Χείρωνι] χείρονι (Vat. H.)
(116, 19) αὐτῷ] ἑαυτῷ (Ang. B. Vat. M.)
D (117, 4) τολμῆσαι] τολμήσαι
(117, 8) μηδὲ] μὴ δ' (μηδ' Vat. M.)

p. 392. C (119, 1) ἐγῷμαι] ἐγὼ οἶμαι
D (119, 7) Ἆρα] ἄρ'

p. 393. D (121, 3) δὲ ἄνευ] δ' ἄνευ (Vat. M.)
E (121, 12) μετὰ] μετ'

p. 394. A (121, 15) δ' ἐκ] δὲ ἐκ
B (122, 6) οἷός τ'] οἷός τε

p. 395. C (124, 13) ἵνα μὴ] ἵν'

p. 396. A (125, 10) οἶμαι δ'] οἶ. δὲ
(125, 11) οὐδ'] οὐδὲ
(125, 13) δ' οὐδὲν] δὲ οὐδὲν
B (125, 19) Θάλατταν] Θάλασσαν (Amb. C. Vat. HM.)
(126, 1) ἄρ'] ἄρα
D (126, 18) αὐτὸν] ἑαυτὸν

p. 397. C (128, 8) ξυγκεραννύντες] συγκ.
E (129, 3) οὕτως] οὕτω

p. 398. A (129, 10) τε] τ' (Ang. B. Vat. M.)
(ib.) μύρον] μῦρον

p. 399. C (132, 3) λίπε] non λεῖπε
(132, 6) φαίνεται] φαίνονται (Vat. M.)
D (132, 7) πηκτίδων] πυκτίδων (Par. DK. Mon. B.-Vat. M.)
E (132, 18) Δί'] δία

p. 400. A (133, 8) τρία ἅττα] τριάττα (τρι' ἄ. Ang. B. Vat. HM.)
B (133, 13) ἀνελευθερίας] ἂν ἐλ. a m. pr. (Par. K. Vat. M.)
C (134, 3) αὐτοὺς] αὐτοῦ (Vat. B. — M.)
(134, 6) ἢ] non ἦ
(134, 8) ἀῤῥύθμῳ] ἀρύθμω
D (134, 16) τἆλλα] τὰ ἄλλα

p. 401. B (135, 17. 18) μήτε — μήτε — μήτε] μήτ' ter (μήτ' — μήτ' Ang. B. Vat. M. quos etiam tertio loco μήτ' exhibere Bekkerus significare videtur v. 17. et 18. μήτ' eos exhibere significans. Est enim tertium in v. 18.)
C (136, 4) αὑτῶν] ἑαυτῶν (Vat. M.)
D (136, 10) λανθάνῃ] λανθάνει (Vat. M.)
E (136, 18) αὖ τῶν] αὐτῶν

p. 402. A (137, 2) τὰ δ'] τὰ δὲ
(137, 10) οὔτ' — οὔτ'] οὔτε — οὔτε
C (137, 19) ἀνδρείας] ἀνδρίας
E (138, 17) ἤ γε] εἴ γε (Ang. B. Vat. M.)

p. 403. B (139, 13) τούτων] τούτω (Vat. BM.)
C (139, 19) γυμναστικῇ] ultima a m. s. (γυμναστικοὶ Vat. M.)
D (140, 1) ᾗ] ἢ
(140, 7) ἡμεῖς δὲ] bis.
E (140, 14) προσήκουσ'] προσήκουσα
p. 404. A (140, 18) μεγάλα] μέγα
B (141, 10) ἑστιάσεσιν] ἑστιάσεσι
C (141, 12) ἐφθοῖς] ἑφθοῖς
(141, 13) μάλιστα] μάλιστ' (Amb. C. Ang. B. Vat. HM.)
(141, 18) ὀρθῶς γ'] ὀ. γε
D (142, 3) εὐπαθείας] εὐπειθείας a m. pr.
p. 405. C (143, 15) ἀλλὰ δι'] ἀλλ' (δι' om. Vat. M.)
D (143, 19) μάλ'] μάλα
(144, 1) ὡς οἶμαι] om. (Par. DK. Mon. B. Vat. M.)
p. 406. A (144, 7) οὕτως] τῶ οὕτως (Vat. M.)
B (144, 15) οὕτε] οὔτ' (Vat. M.)
C (144, 21) οὐδὲ] οὐδ' (Vat. M.)
p. 407. A (146, 3) Οὔκουν] οὐκοῦν
(146, 5) δέ γ'] δέ γε
(146, 7. 8) καὶ — μελετῶντι B] om. (Vat. BM.)
B (146, 11) Δία] δί' (Ang. B. Vat. HM.)
E (147, 15) ἢ] ἤ
p. 408. B (148, 2) κἂν] καὶ
C (148, 14) εἰ δ'] εἰ δὲ
D (149, 4) πρὸς τῷ] π. τὸ (Vat. BM.)
p. 409. A (149, 18) κρινεῖν] κρίνειν (Par. DK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Vat. H.)
D (150, 17) σοφώτερος] ἀσοφώτερος (Vat M.)
E (151, 4) ἐμοὶ] μοὶ
p. 410. B (151, 21) Ἆρ' οὖν] non ἄρ' οὖν (Mon. B.)
p. 411. A (153, 3) Οὐκοῦν] om.
B (153, 14) ἐὰν] ἂν
(153, 17) σμικρῶν] σμικροῦ a m. pr.
C (153, 18) θυμοειδοῦς] θυμοειδῶν (Ven. B. Amb. C. Vat. M.)
(153, 20) γυμναστικῇ] γυμναστικὴ
D (154, 6) μετίσχον] μετέχον a m. s. (μετέσχον Vat. M.)
p. 412. A (155, 14) γ'] om.
C (155, 16) δῆλον.] om. (Ang. B. Vat. M.)
(155, 19) Νῦν δ'] νῦν δὲ
(ib.) αὐτοὺς ἀρίστους δεῖ εἶναι] αὐ. δ. ἀ. ε. cum litteris β α γ super tribus posterioribus vocabulis. (ἀρ. δ. αὐ. εἶ. Mon. B.)
D (156, 6) ἄρ'] ἄρα
p. 413. A (156, 18) πᾶσα] om. (Vat. BM.)
B (157, 5) ἢ γοητευθέντες] καὶ γ.
(157, 7) κλαπέντας] κλαπέντες
(157, 12) τοῦτ'] τοῦτο
E (158, 9) δυσγοήτευτος καὶ] καὶ om. (Ven. C. Par. K. et a m. pr. D. Mon. B. Vat. M.)
(158, 11) εὔρυθμόν] εὔρρυθμόν

p. 414. B (159, 2) τῶν τε] τῶν τ' (Ang. B.)
D (159,21) ἡμεῖς αὐτοὺς] αὐτοὺς om. (Vat. M.)
p. 415. B (160, 21) παραγγέλλει] παραγγέλει
E (161, 20) μάλιστ'] μάλιστα
(162,5) δ' ἐγὼ] δὲ ἐγὼ
p. 416. B (162, 18) ἔγωγ'] ἔγωγε
D (163, 13) πολέμου] om. Vat. M.
p. 417. A (164, 3) ἰέναι] om.
B (164, 8) τῶν ἄλλων] om.
(164, 11) δεδιότες] ε primae syllabae a m. s.

L. IIII.

p. 420. A (166, 3) ὥστε] ὥστ' (Ang. B. Vat. M.)
C (166, 17) κρῖναι] κρίναι
(166,21) εἰ] om. (Amb. C. Vat. BM.)
p. 421. A (168, 3) ἄρδην πόλιν] π. ἄ. (Vat. B. Amb. C.)
(168, 5) εἰ μὲν] μὲν punctis circumscriptum.
B (168, 9) λέγοι] ο ultimae a m. s.
C (168, 20) λέγειν; Τί μάλιστα;] λέγειν τί. μάλιστα
p. 422. B (170, 3) ἆρ'] ἄρα
C (170,15) Ἔγωγ'] ἔγωγε
D (171, 3) ἐὰν εἰς] εἰ a m. pr.
E (171, 12) τούτων δ'] τ. δὲ
p. 423. A (171, 13) ἐὰν μὲν] ἐὰν μὴ (Vat. M.)
(171, 15) ξυμμάχοις] ξυμμάχους a m. pr.
(171, 16) ἀεὶ] non αἰεὶ
(171, 20) οὔτ' ἐν] οὔτε ἐν
p. 423. B (172,7) αὔξειν] ἀΰξειν (αὐξεῖν Vat. M.)
D (172, 22) Οὔ τοι] οὔ τοι
p. 424. B (173, 17) Εἰκός γ'] εἰκός γε
C (174, 6. 7) δεῖ δ'] δεῖ δὲ
E (175,4) τοιούτων] τούτων (Vat. M.)
p. 425. D (176,13) ἢ ὅσα] καὶ ὅ.
E (176, 21) τοιούτους] βελτίστους
(177,1) ὑπὸ ἀκολασίας] ὑπ' ἀκ. (Vat. M.)
p. 426. A (177, 5) ἐλπίζοντες] ἐλπίζοντας (Vat. M.)
D (178, 8) γ' ὅσοι] γε ὅ.
(178, 12) ὅτι τετράπηχύς] ultimam prioris vocabuli syllabam a m. s. int. vers. habet.
p. 427. A (178, 20) ποιοῦσιν] ποιοῦσι a m. pr.
E (180, 9) ὑμᾶς] ἡμᾶς
(180, 10) οὕτως. Ἐλπίζω] οὕτω. ἐ.
p. 428. A (180, 17) αὐτῶν ἐν] αὐτὸ ἐν cum ῶν super ὸ
C (181, 13) ἐπιστήμην] a m. s.
(181, 16) ἡντινοῦν] ἡντιναοῦν
(181, 19) τισι] τινι (Vat. M.)
(181, 20) ἢ] ἤ (ἤ Amb. C. Ang. B.)
D (182, 5) ὠνομάζομεν] ὀνομάζομεν (Amb. C. Vat. HM.)

p. 429. A (182, 21) αὐτὴ] αὗτη (Par. K. Vat. M.)
(183, 1) δι' ὃ] διὸ...
B (183, 3) εἴποι] εἴπη
(183, 7) τοίαν — τοίαν] non τοιὰν — τοιὰν
p. 430. B (185, 8) καλεῖν] καλήν (Vat. M.)
p. 431. B (187, 1) ἀκόλαστον] οὐκ ἀκ. (Vat. M.)
(187, 3) ἑνόν] ἓν ὄν (Vat. M.)
D (187, 18) Ἔγωγ'] ἔγωγε
E (188, 3) ἢ] ἦ
(188, 5) ἐνεῖναι] ἐν — int. vers.
p. 432. B (189, 2) τοῦτ'] nŏn τοῦτο (Amb. C. Ang. B. Vat. HM.)
p. 433. A (190, 12) πεφυκυῖα] ἄν, non om. (Vat. M.)
B (190, 19) λέγ'] λέγε
C (191, 4) κρῖναι] κρίναι
D (191, 17) μάλα] μάλ' (Vat. M.)
p. 434. A (192, 7) μεταλαμβάνοντες] μέτρα λαμβάνοντες
(192, 8) τἀλλήλων] εἰ ἀλλήλων vel tale quid.
B (192, 17) ἐπιχειρῇ] ἐπιχειρεῖ
C (193, 6) ἑαυτοῦ] αὐτοῦ
D (193, 13) νῦν δ'] ν. δὲ
p. 435. C (194, 20) εἴτε] εἴτ' (Ang. B. Vat. M.)
D (195, 2) ἀκριβῶς] ἀκριβὲς (Vat. M.)
E (195, 14) πόλεσι γεγονέναι] non πόλεσιν ἐγγεγονέναι (— Vat. B. — M.)
(195, 17) μάλιστ'] μάλιστα
p. 436. A (195, 19) κατὰ] κατ' (195, 20) μάλα] μάλ' (Vat. M.)
(196, 2) ἄλλο] ἄλλως a m. pr. ἄλλω a m. s.
(196, 3) θυμούμεθα] post ἡμῖν (Vat. BM.)
(ib.) ἄλλῳ] om. (Vat. BM.)
p. 437. B (198, 4) ἀπωθεῖσθαι] ἀποθεῖσθαι
C (198, 12) ἢ] ἦ
D (198, 22) ἐστὶ] ἐστιν
p. 438. A (199, 15) ἐπιθυμοῦσιν] ἐπιθυμοῦσι
C (200, 7) βραδύτερα] βραδ — a m. s. (βαρύτερα Vat. M.)
D (201, 1) ποιῶν] ποίων
(ib.) ποιὰ ἄττα] ποῖ ἄττα
E (201, 6) ποιὰ] ποία
p. 439. A (201, 15) ἀλλ' αὐτοῦ] ἀλλὰ τοῦ (Vat. M.)
(201, 18) τούτου] τοῦτο
D (202, 19) ἀλόγιστόν τε] ἀλόγιστόν τι (Vat. M.)
p. 440. D (204, 15) ἔοικε] om. (Vat. M.)
(ib.) ᾧ] a m. pr. — ᾗ a m. s.
p. 441. B (205, 15) δὲ ἐν] δ' ἐν (Vat. M.)
C (206, 5) δ' ἐν] δὲ ἐν
E (207, 2) κρᾶσις] κράσις
p. 442. E (208, 20) τίν'] τινὰ.
p. 443. A (209, 2) Οὐδέν'] οὐδὲν
(209, 5) ἄπιστος ἢ] ἄ. ἦ (ἄ. ἦι Par. A. Ven. C.)
B (209, 13) Δία] δί' (Vat. M.)
D (210, 5) ἑαυτοῦ] αὐτοῦ
(210, 11) ἄλλα ἄττα] ἄλλάττα (ἄλλ' ἄττα Ang. B. Vat. M.)

p. 444. A (211, 4) Δία οὐ] δί' οὔ (δί' οὐ Ang. B. Vat. M.)

p. 444. C (211, 19) τε] int. vers. E (212, 12) οὕτως.] οὕτω. (212, 13) δὲ] δ'

Ad haec addenda sunt quae volens Bekkerus neglexit an tacuit, quorum habita in nostro indice ratio non est, duo vel plura vocabula ut unum scripta, pleraque in marginibus posita, secundae personae in η terminatae, spiritus pronominum αὐτοῦ et αὑτοῦ, tum quae in adnotatione ad L. II. p. 366. A. 370. C. D. 376. C. 382. B. 383. B. III. 398. D. 399. C. E. 402. D. 404. A. 411. D. E. 412. A. 416. B. C. IIII. 420. A. 422. E. 425. A. 427. E. 428. C. 429. A. 433. C. 434. A. 435. A. 436. B. 437. D. 438. D. 439. E. 440. C. 441. A. C. 442. D. 445. C. vel falso relata vel omissa ab eo ostendimus, quae cuncta Parisienses libros, hoc est, eos, secundum quos recensionem fecit, ne nimis accurate perspectos credamus, prohibent. Profecto optandum est, ut omnibus deinceps, quam nobis nunc uni licuit, aliquando adhibeatur retractatio. Quorum qui Civitatem habent, sex numero sunt praeter Vind. B. a Par. A. Bekkero excussi. Primus est optimus ille Regius A. quem Bekkerus eadem littera notatum in indice codicum primo volumini Platonis praeposito sic descripsit: „(A) 1807 (olim 94 et 2087) membranaceus, forma maxima, foliis 344, paginis bipartitis, scholiis minuto quodam uncialium genere scriptis. Continet Clitophontem, de re publica libros decem, Timaeum, Critiam, Minoem, Leges, Epinomidem, Epistolas, Definitiones, De iusto et De virtute dialogos, Demodocum, Sisyphum, Halcyonem, Eryxiam, Axiochum. Scriptus est seculo decimo ineunte. ὠρθώθη ἡ βίβλος αὕτη ὑπὸ κωνσταντίνου μητροπολίτου ἱερᾶς πόλεως, τοῦ καὶ ὠνησαμένου." Consentiunt his ea, quae in codicum manu scriptorum bibliothecae Regiae catalogo, T. II. p. 405. leguntur, ubi olim Mediceus fuisse, episto-

las duodecim continere, ad calcem manu valde antiqua *Hunc librum correxit Constantinus Hierapoleos Metropolita, qui et mercatus est* annotatum habere, denique seculo X. ineunte exaratus videri dicitur. Sed in comm. crit. Vol. I. p. VIIII. Bekkerus de codice Clarkiano verba faciens monet: „scriptus ille a. 896. unde patet Parisiensem primum (A) qui omnes habet altioris vetustatis notas, perperam in catalogo Paris. ad decimum seculum referri. conf. Bast. ad Corinth. p. 81.“ Ibi Bastius Ruhnkenii apographum scholiorum ex illo codice transscriptum multis locis vitiosum, codicem ipsum seculi noni esse pronuntiat. Idem comm. pal. p. 727. sq. de compendio quodam praepositionis *πρὸς* disputans „In Scholiasta“ inquit „Platon. p. 168. legebatur *ξήκει* pro *προσήκει*. v. *Append.* p. 44. Integrum Scholiastae locum tab. II. num. 2. ex egregio Codice 1807. repraesentavi. In altero exemplo, item e Cod. 1807. sumto, (tab. II. num. 3.) prima manus scripsit voces *βοτάνης ὄνομα ποιᾶς*: altera manus adiunxit haec, *βαρύνεται δὲ, ἐπειδὴ κύριον· ὅτε δὲ προσηγορικὸν, ὀξύνεται.* Quaenam sit haec altera manus, discas ex nota in fine Codicis addita: *Ὠρθώθη ἡ βίβλος αὕτη ὑπὸ Κωνσταντίνου Μητροπολίτου Ἱεραπόλεως, τοῦ καὶ ὠνησαμένου.*“ Denique Faehsius in praefatione sylloges variarum lect. Paris. p. XXV. haec refert: „Cod. MDCCCVII. membranaceus, optimae notae elegantissime et summa aequalitate atque constantia a prima ad extremam usque literam exaratus, seculi forte IX aut X, cum notis haud ita multis. Is continet libros de Rep. omnes, de Legg. omnes, Tim. Atl. Min. Epin. Epistolas XII, Defin. Axioch. Eryx. Sisyph. Clitophontem. Singula folia binas habent columnas. Codex lectu haud est facilis; iota nunquam subscriptum sed adscriptum in fine. Nomina loquentium non sunt addita,

sed signa ✕ et ∼ nec id ubique. Voces plerumque continuo sunt scriptae, *ν ἐφ.* plerumque additum et sequente consonante vel medio in contextu. Nullae fere interpunctionis notae.“ Ipsae lectiones a Faehsio prolatae tam paucae sunt, ut vix mentione dignae, nedum cum Bekkeri collatione comparandae videantur. Sed tamen ex eis, quae de littera *ν* omnino et L. I. p. 351. C. et IIII. 443. B. de margine memoravit, neque huius ubique rationem a Bekkero habitam neque omnia orthographica ab eo notata esse intelligitur. Secundum locum Bekkerus Vaticano B. tribuit ab ipso littera *Θ* significato et primi Vol. p. XII. post Vaticanum A. (*Δ*) membra-

Vat. B. neum formae maximae ita descripto: „(*Θ*) 226. Eiusdem codicis volumen alterum (*Πλάτωνος βιβλίον δεύτερον*), ff. 422. Continet Theagem, Charmidem, Lachetem, Lysidem, Euthydemum, Protagoram, Timaeum, Hippiam utrumque, Ionem, Menexenum, De iusto et De virtute dialogos, Demodocum, Sisyphum, Alcyonem, Eryxiam, Axiochum, Clitophontem, de Re publica libros. Caret

Ven. B. scholiis.“ Tertius est Venetus B. a Bekkero littera *Ξ* notatus p. XIII. „(*Ξ*) 184 membr., f. max., ff. 494. quinquagenorum versuum. Continet post Alcinoum dialogos praeter Eryxiam omnes, epistolas, definitiones, Timaeum Locrum, *Πλουτάρχου περὶ τῆς ἐν τῷ Τιμαίῳ ψυχογονίας. κτῆμα Βησσαριῶνος καρδηνάλεως τοῦ τῶν τούσκλων.*“ De eo Morellius ad Morgensternium (symbolis Dorpatenis I. p. 261.) a. MDCCLXXXXVI. mense Febr. ita scripsit: „N. 184. membr. in fol. sec. XV. manu Ioannis Rhosi Presbyteri Cretensis, Bessarionis Cardinalis iussu scriptus, continet Platonis opera omnia cum scholiis.“ Ea in Civitate non ultra initium libri tertii procedere in descriptione codicis 187. demonstrat, quem ipsum nondum collatum membraneum, quadratum, sec.

XV. scriptum Platonis Politiam cum scholiis perpaucis et quaedam eiusdem alia continere docet. Ibidem quartum commemorat non magis a quoquam collatum, absque numero post impressum indicem bibliothecae Marcianae additum, membraneum, forma maxima sec. XII. scriptum, inter alia Platonica Civitatem cum scholiis continentem, sed inde a libro tertio usque ad ultimum manu sec. XV. exaratum. Is haud dubie idem est, quem Bekkerus comm. crit. praef. p. VIIII. littera t notatum descripsit. Sequitur Venetus C. Bekkeri *II*, de quo p. XIII. haec habet: „(*II*) 185 membr., f. max., ff. 349. Continet Ven. C. Timaeum Locrum (et eum quidem a recentiori manu), Euthyphronem, Apologiam, Critonem, Phaedonem, Cratylam, Theaetetum, Sophistam, Politicum, Parmenidem, Philebum, Convivium, Phaedrum, Alcibiadem primum et secundum, Hipparchum, Amatores, Clitophontem, de Re publica libros.“ Desinit L. X. p. 612. E. Morellius l. c. „N. 185. membr. in fol. sec. XII. Platonis opera quaedam et de Rep. cum scholiis perpaucis. Libros de rep. contulit Car. Nürnbergerus, a quo Astius paucas lectiones accepit.“ Sane paucae sunt istae lectiones et tamen bis in his quatuor Civitatis libris II. p. 370. C. et III. p. 398. C. Bekkerum negligentiae suspectum faciunt. Supersunt duo Regii, Bekkero et nobis litteris D et K signati. Prioris descriptio apud Bekkerum p. VIII. haec est: „(D) 1810. bomb., f. max., ff. 300. Continet Euthyphro- Par. D. nem, Critonem, Apologiam, Phaedrum cum Hermiae, Parmenidem cum Procli commentariis, de re publica libros, Convivium. Fuit Francisci Asulani.“ Catalogus l. c. p. 406. insuper docet Hermiae commentariorum tres, Procli septem esse libros, post Convivium Lysidis Pythagorei epistolam ad Hipparchum, manu recentiore scriptam, post eam Anonymi paschalion legi; codicem

ipsum, Fonteblandensem, situ corruptum nec lectu facilem, sub finem seculi XIII. exaratum videri. At Cousinio praef. ad Procli T. IIII. p. VIII. codex optimus duodecimi seculi audit. Magnam libri quarti partem (p. 429. C. — 442. D) nescio quid abstulit. De altero Bekkerus p. VIIII. Par. K. haec ostendit: „(K) 1642 chart., f. max., ff. 277. Continet, inter Xenophontea quaedam et Mathematica, de re publica libros, Convivium, Minoem, Definitiones. Cf. Bipont. Vol. 7. p. 341.“ Scilicet Bipontini Platonis editores eundem codicem conferri iusserant collatique descriptionem cum Catalogo (p. 381.) consentientem, deinde ipsas lectiones a Stephano differentes exhibent p. 355. — 424. Quod ad codicem attinet, ab utrisque ad seculum XV. refertur, in Catalogo emptus a. MDCLXXXVIII. a Bipontinis eleganter et nitide scriptus egregieque servatus dicitur. Xenophontea, quae Platonicis praecedunt, Hellenica sunt et Apomnemoneumata et Agesilaus et Hiero, mathematica, quae sequuntur, Heronis stereometrica, quibus deinceps adiecta sunt Excerpta ex Aristotele de providentia divina, Ptolemaei tractatus de iudicandi facultate et de animi principatu, Eiusdem de orbium coelestium motu liber, *Περὶ προχείρων κανόνων* XXIII. capita, comparatio Alexandri et Caesaris ex Appiani Civilium libro secundo, Appiani Civilium liber IIII. Diodori Siculi locus de sepultura Alexandri, Manuelis Phile Ephesii iambi de Alexandro M. Eiusdem iambi in tabellam nuptias Alexandri pictas exhibentem (secundum Lucianum) denique Eiusdem, ut videtur, fragmentum de variis animalium generibus. De lectionis varietate, quam Bekkerus omnino locupletiorem, quam Bipontini, sed horum ratione non habita excerpsit, plenius nunc et certius coniunctis utrorumque commentariis constat, quum multa a Bipontinis omissa *secundum Bekkerum*, quaedam

ab hoc neglecta *secundum Bipontinos* in numerum relata sint, consensus autem utrorumque dubitationem nullam relinquat. Vltimus a Bekkero ad recensionem adhibitorum Monacensis est B. Bekkero q dictus, collatus Halis Saxonum a. MDCCCV. de quo p. XIIII. ita scribit: „(q) 324 chart., f. quadr. Continet de Re publica libros decem, Timaeum, Timaeum Locrum, Plethonis preces et hymnos.“ Pluribus eum descripsit Hardtius (in Aretini symbolarum T. IIII. a. MDCCCV. edito p. 583. sqq.) secundum quem numero est CCXXXVII. „chartaceus, charta tenui et laevigata, initialibus principalibus rubris, literis minutis et elegantibus, in quarto, cum notis marginalibus, constans foliis 294, possessus a Demetrio Rhaul graeco, item a Nic. Dorcaborico, ex libris P. Victorii, Saec. XV, bene conservatus et inscriptus.“ Initium faciunt Platonis Definitiones in membrana separata scriptae. Politia folia 5. — 204. implet. Reliqui quatuor Bekkeriani post Graecorum voluminum, ut supra significatum est, editionem ab editore collati et litteris t, v, m, r indicati sunt. Ex his primus est Ambrosianus C. referente in comm. crit. praef. p. V. Bekkero „(t) 90, membranaceus, f. max., et ipse recens.“ (sicut Ambros. C. quem valde recentem dixerat.) „insunt de Re publica libri decem.“ Eum Bekkerus tantum usque ad L. IIII. p. 439. E. contulit. Secundus Angelicus B. in bibliotheca Angelica Ord. Erem. S. P. Augustini Rom. „(v) C. 1. 7, f. max., foliis 380 membranaceis, 83 chartaceis, seculi 16. in primo folio principium est Gorgiae (*Πολέμου* — p. 4, 14 *ἐνύγχανεν ὤν*): quod excipiunt Meno, Critias, Minos, Res publica, Hippiae. deinde, post folia vacua sex, alia manus, eaque peritior, Phaedrum scripsit et Leges et Alcibiadem secundum. sequuntur, in charta scripta, Albini *εἰσαγωγή*, Theonis *τῶν κατὰ τὸ μαθη-*

Mon. B.

Amb. C.

Ang. B.

ματικὸν χρησίμων εἰς τὴν πλάτωνος ἀνάγωσιν, Alcinoi λόγος διδασκαλικὸς τῶν πλάτωνος δογμάτων, Plutarchi περὶ μουσικῆς.“ Tertius Vaticanus H. secundum p. VIII. „(m) 61, bombyc. aut chart., f. quadr., ff. 188. insunt Aristophanis Nubes et Ranae, Pindari Olympionicae, Rei publicae libri novem, Gorgias fine truncatus.“ Deest Civitatis liber primus. Quartus duobus voluminibus con-
Vat. H.
Vat. M. stat, Vaticanus M. secundum p. VIIII. „(r) 1029 *a* et *b*, membranacei, f. max., foliis bipartitis. horum alter (fol. 487) post Albini prooemium Euthyphronem habet et qui Euthyphronem sequi solent ad illa Ionis πολὺ διαφέρει ὦ (p. 196, 10), alter (ff. 517) incipit ab illis Σώκρατες πολὺ γὰρ. prioris folium 353 (ἔστι δὴ οὖν δεῦρο ὁ πᾶς ἥκων λόγος Phaedr. p. 46, 13) ab alia manu scriptum est.“ Praeter hos in Italia septem Politiam continentes codices vidit Bekkerus, Vrbinatem B. (ſ. comm. crit. praef. p. VIII.) Vaticanum L. (p.) p. VIIII. Venetum E. (t) de quo paullo ante dictum, et quatuor Florentinos A, B, R, C (z, a, b, c) p. VI. sed ad nullum eorum hos Civitatis libros exegit. Inter eos, quos Weigelius conferri iussit, quorum varietatem Stallbaumii editio exhibet, ad nostrum opus pertinent octo, omnes Florentini, a De Furia incredibili, ut in Var. Lect. T. IIII. praef. p. VI. Stallbaumius ait, diligentia excussi. Primus est
Flor. A. Florentinus A. (Stallbaumio a.) in bibliothecae Laurentianae pluteo LVIIII. primus, secundum Bandinium T. II. p. 485. sqq. bombycinus, formae maximae, foliis DXXXVIIII. seculi XIIII. Continet Diogenis Laërtii vitam Platonis, Albini introductionem, Theonis Smyrnaei librum de mathematicis ad Platonis lectionem utilibus, Alcinoi epitomen, Plutarchum de musica, tum Platonis Euthyphronem, Apologiam, Critonem, Phaedonem, Cratylum, Theaetetum, Sophistam, Politicum, Parmenidem,

Philebum, Convivium, Phaedrum, Pythagorae aurea carmina, Timaeum Locrum, Plutarchum de animae procreatione in Timaeo, Platonis Timaeum, Alcibiadas, Hipparchum, Amatores, Theagem, Charmidem, Lachetem, Lysidem, Euthydemum, Protagoram, Gorgiam, Menonem, Hippiam maiorem et minorem, Ionem, Menexenum, De iusto, De virtute, Demodocum, Sisyphum, Halcyonem, Eryxiam, Axiochum, Clitophontem, Civitatem, Critiam, Minoëm, Leges, Epinomidem, Epistolas, Definitiones. Scholia habet ab eadem manu characteribus minoribus exarata. Secundus est Florentinus B. (Stallbaumio b.) plut. LXXXV. 6. secundum Bandinium T. III. p. 251. sqq. membraneus, formae maximae, foliis CCXXXXIIII. seculi XII. Continet Euthyphronem cum undecim in Flor. A. sequentibus, Alcibiadas cum decem sequentibus, Ionem, Clitophontem, Timaeum, Hippiam utrumque, Menexenum, Civitatis librum primum et initium secundi (usque ad p. 358. E.) Cetera secundi libri recentissima et elegans manus exaravit. Scholia partim a recentiore manu habet, partim a vetustiore. Tertius est Florentinus C. (Stallbaumio c.) plut. LXXXV. 9. secundum Bandinium T. III. p. 257. sqq. membr. f. max. fol. CCCCXXXIIII. sec. XIII. Continet Pythagorae carmina aurea, Alcinoum, Theonem, Diogenis La. Platonem, Albinum, dialogos XII. in Flor. A. priores, Alcibiadas cum XXIII. in eodem sequentibus (etiam spuriis) et post Civitatem Timaeum Locrum, Plutarchum de animae procreatione in Timaeo, Timaeum, Critiam, Minoëm, Leges, Epinomidem, Epistolas, Definitiones, Aristidis orationes IIII. (Platonicam III. pro Quatuorviris, pro rhetorica, Vlyssis ad Achillem) Libanii orationem Achillis ad Vlyssem, Xenophontis Oeconomicum et Convivium. Platonicis dialogis scholia adscripta sunt multa. Quartus est Florentinus L. (Stallbaumio n.) plut. LXXXV. 14. Flor. B. Flor. C. Flor. L.

secundum Bandinium T. III. p. 273. chartaceus, formae quadratae minoris, fol. CCCXXIIII. sec. XV. Continet Themistii paraphrasin in Aristotelem de physica auscultatione, Platonis Timaeum, Civitatis fragmentum (L. III. p. 400. C. usque ad IIII. 439. B.) Convivium, Alcibiadem secundum, Hipparchum, Amatores, Menonem. Liber multis in locis recentissima manu suppletus. Quintus est

Flor. R. Florentinus R. (Stallbaumio x.) plut. LXXXV. 7. secundum Bandinium T. III. p. 254. membr. f. max. fol. CCXXIIII. sec. XV. Continet Gorgiam, Menonem, Hippiam utrumque, Menexenum, Ionem, Clitophontem, Civita-

Flor. T. tem, Timaeum, Critiam, Minoëm. Sextus est Florentinus T. (Stallbaumio α'.) plut. LXXX. 7. secundum Bandinium T. III. p. 185. membr. f. max. fol. CXXXXII. sec. XV. continens Civitatem et Parmenidem. Fuit Francisci Philelphi et scriptus videtur manu Theodori Gazae. Stallbaumius etiam Clitophontem, quem Bandinius in eo inesse non ostendit, ad eum collatum dicit praef. T. IIII. p. VIII.

Flor. U. eiusque lectiones p. 496. sqq. refert. Septimus est Florentinus U. (Stallbaumio β'.) plut. LXXX. 19. secundum Bandinium T. III. p. 208. membr. f. quadr. fol. CCXXXXVII. sec. XII. Continet Civitatem, Timaeum, Synesii orationem de regno, sermones duo de providentia, Dionem, de insomniis, calvitii encomium, ad Paeonium. Octavus est

Flor. V. Florentinus V. (Stallbaumio γ'.) numero 2758. olim Abbatiae Benedictinorum, nunc Laurentianus, membraneus, quadratus, nescio an idem, quem Montefalconius Diar. Ital. cap. XXV. p. 367. et Bibl. bibl. T. I. p. 415. E. membraneum seculi XIII. libros de Republica continentem significat. Reliqui sunt, quorum notitiam Creuzero debemus, Darmstadiensis et Palatinus pauca libri primi

Darmst. et secundi fragmenta exhibentes. Darmstadiensis chartaceus est seculi XV. et inter alia Platonica continet lo-

cum libri I. p. 328. D. *ἀλλ' ἡμεῖς ἄν* usque ad *ξυμβαίνει* p. 329. D. et libri II. p. 359. C. usque ad finem fabulae de annulo. Lectiones protulit Creuzerus in appendice ad Plotinum de pulchritudine p. 516. sq. Palatinus magna excerptorum ex variis scriptoribus multitudine insignis locum habet de annulo cum paucis Symposii in singulari folio scriptum. Codicem accuratius descripsit Creuzerus Melet. I. p. 98. sq. varietatem ad illum locum pertinentem p. 117. exhibuit. Pal.

Horum igitur codicum omnium, numero XXVI. lectiones omnes ita indicavi, ut quae silentio eorum, qui contulerunt, efficiantur, ex uncis circum codicum signa positis intelligi voluerim.

Codicis instar est Ficini interpretatio Latina. Ex ea igitur quae diversam a recepta lectionem arguere, praeterea pauca, quae notatu digna viderentur, sic excerpsi, quemadmodum in Bekkeri editione leguntur partim Florentinam, partim Venetam a. 1491. ut ipse in fine praefationis p. XIIII. demonstrat, secuti, sed in nonnullis etiam Veneta a. 1517. in quibusdam sua coniectura usi. Qualem in Civitate codicem versaverit Marsilius, quaerenti facile apparebit. Fic.

Editiones adhibui et per omnia ipse contuli primum principem, Aldinam, cuius titulus est: *"ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ.* OMNIA PLATONIS OPERA. ALDVS (delphinus in ancora) M. R. In fine partis posterioris p. 439. leguntur haec: *Ἐνετίησιν ἐτυπώθη παρὰ τοῖς περὶ τὸν Ἄλδον, παλαιοῖς τισι καὶ ἀξιοπίστοις κεχρημένον ἀντιγράφοις. χιλιοστῷ πεντακοσιοστῷ τριακαιδεκάτῳ ἀπὸ τῆς θεογονίας ἐνιαυτῷ. Καθ' ὃν ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΔΙΚΕΥΣ Ὁ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ Καλοῦ πατρὸς καλὸς υἱὸς, τῆς ἄκρας δὴ καὶ παντοκρατορικῆς ἀρχιερατείας ἀξιωθεὶς ἐν ῥώμῃ, Λέων μετωνομάσθη δέκατος.* Ald.

ᾧ πᾶς ὁ χριστώνυμος λεὼς ἄνδρες, γυναῖκες, παῖδες, γέροντες βίον πολυετῆ καὶ πάντα συνεύχονται ταγαθά. πάντες γὰρ ἐλπίζουσιν αὐτὸν, εἰρηνοποιὸν μὲν, καὶ πολέμων οἷς νῦν ἅπαντα πυρπολεῖται κατασβεστῆρα. τῆς δ' ἀληθινῆς παιδείας καὶ τῶν ἑλληνικῶν λόγων ἀνακαινιστὴν καὶ τῆς μὲν ἰταλίας νοσούσης καὶ στασιαζούσης ἰατρὸν αὐτῆς δὲ τῆς ἑλλάδος, πάλαι καταδεδουλωμένης. ἐλευθερωτὴν, καὶ ὅλως τοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων εὐεργέτην ἔσεσθαι καὶ διορθωτήν. — — VENETIIS IN AEDIB. ALDI, ET ANDREAE SOCERI MENSE SEPTEMBRI. M. D. XIII. (Graeca etiam maiusculis litteris excusa in hac et in sequente editione apicibus suis

Bas. a. inscripta sunt.) Tum Basileensem priorem: *ΑΠΑΝΤΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΜΕΘ' ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΩΝ ΠΡΟΚΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΙΜΑΙΟΝ, ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ, ΘΗΣΑΥΡΟΥ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΜΕΓΙΣΤΟΥ.* PLATONIS OMNIA OPERA CVM COMMENTARIIS PROCLI IN Timaeum et Politica, thesauro veteris Philosophiae maximo. *Προστέθειται δὲ καὶ εἰς τὰ τοῦ Πλάτωνος ἅπαντα, γνώμων καὶ ὀνομάτων ἀξιομνημονεύτων, Ἔλεγχος.* Adiectus etiam est in Platonis omnia, sententiarum et verborum memorabilium, Index. BASILEAE APVD IOAN. VALDERVM, MENSE MAR-

Bas. b. TIO, ANNO M. D. XXXIIII. Basileensem posteriorem: *ΑΠΑΝΤΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΑΛΑΙΟΤΑΤΑ ΑΡΧΕΤΥΠΑ ΜΕΤΑ ΠΑΣΗΣ ΑΚΡΙβείας ἐπανορθώμενα.* PLATONIS OMNIA OPERA, EX VETVSTISSIMORVM EXEMPLARIVM collatione multo nunc quam antea emendatiora. *Προσέτι καὶ εἰς τὰ τοῦ Πλάτωνος ἅπαντα, γνώμων τε καὶ ὀνομάτων ἀξιομνημονεύτων Ἔλεγχος.* Praeterea in Platonis omnia, sententiarum et verborum memorabilium INDEX. Cum Caes. Maiestatis gratia et privilegio. BASILEAE, APVD HENRICHVM

PETRI. In fine legitur: BASILEAE, PER HENRICHVM PETRVM, ANNO SALVTIS HVMANAE M. D. LVI. Mense Martio. Stephanianam: *ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.* PLATONIS Opera quae extant omnia. EX NOVA IOANNIS SERRANI INterpretatione, perpetuis eiusdem notis illustrata: quibus et methodus et doctrinae summa breviter et perspicue indicatur. EIVSDEM Annotationes in quosdam suae illius interpretationis locos. HENR. STEPHANI de quorundam locorum interpretatione iudicium, et multorum contextus Graeci emendatio. 1578. EXCVDEBAT HENR. STEPHANVS, CVM PRIVILEGIO CAES. MAIEST. Constat tribus tomis, quorum in secundo est Civitas. Horum quatuor librorum, quos *editos ante Astium* dico (nam Lugdunensis a. 1590. Francofurtanae a. 1602. Bipontinae a. 1785. utpote Stephanianam sine iudicio sequentium rationem nullam habui, Masseianam Cantabrigiae a. 1713. duobus voluminibus editam nondum vidi) varietatem exceptis aperte vitiosis interpunctionibus et Basileensium mendis quibusdam typographicis omnem exhibui. Astii editiones tres consului, primam Ienensem a. 1804: *ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑ* SIVE DE REPVBLICA LIBRI DECEM. EDIDIT D. FRIDERICVS ASTIVS. secundam Lipsiensem a. 1814: PLATONIS POLITIA SIVE DE RE PVBLICA LIBRI DECEM RECENSVIT ATQVE EXPLANAVIT F. A. tertiam item Lipsiensem a. 1822: PLATONIS QVAE EXSTANT OPERA. ACCEDVNT PLATONIS QVAE FERVNTVR SCRIPTA. AD OPTIMORVM LIBRORVM FIDEM RECENSVIT IN LINGVAM LATINAM CONVERTIT ANNOTATIONIBVS EXPLANAVIT INDICESQVE RERVM AC VERBORVM ACCVRATISSIMOS ADIECIT F. A. TOMVS QVARTVS POLITIAE LIB. I — VIII. Steph.

CONTINENS. Primae repetitionem Ienae a. 1820. factam non inspexi neque ex tribus illis nisi potiora commemoravi. Inter secundam tertiamque Astii prodiit Bekkeriana: PLATONIS DIALOGI GRAECE ET LATINE EX RECENSIONE IMMANVELIS BEKKERI PARTIS TERTIAE VOLVMEN PRIMVM. BEROLINI IMPENSIS GE. REIMERI. 1817. Scilicet ordinem dialogorum Bekkerus eum instituit, qui placuit Schleiermachero, cuius etiam de genuinis ac spuriis decreta amplectitur omnia. Itaque primae eius partis volumen prius continet Phaedrum, Lysidem, Protagoram, Lachetem, Charmidem, Euthyphronem; posterius Parmenidem, Apologiam, Critonem, Ionem, Hippiam minorem, Hipparchum, Minoëm, Alcibiadem secundum; secundae primum Gorgiam, Theaetetum, Menonem, Euthydemum; secundum Cratylum, Sophistam, Politicum, Symposium; tertium Phaedonem, Philebum, Theagem, Amatores, Alcibiadem priorem, Menexenum, Hippiam maiorem, Clitophontem; tertiae primum Civitatem; secundum Timaeum, Critiam, Legum libros sex priores; tertium reliquos sex libros Legum, Epinomidem, Timaeum Locrum, Epistolas, Axiochum, De iusto, De virtute, Demodocum, Sisyphum, Eryxiam, Definitiones; pro spuriis habet atque *incerti auctoris* inscribit Ionem, Hippiam minorem, Hipparchum, Minoëm, Alcibiadem utrumque, Theagem, Amatores, Clitophontem, Epinomidem, Timaeum Locrum, Epistolas, Axiochum cum quinque sequentibus et Definitiones. De quibus rebus omnibus alio loco dicemus. Editionis Bekkerianae varietatem integram adnotavi, tantum commatum praetermissionem et vocabulorum divisionem et alia quaedam orthographica, quae infra attingam, omisi. Codicum a Bekkero collatorum varietatem petivi ex eius in Platonem a se editum commentariis criticis duobus

voluminibus Berolini 1823. apud Reimerum editis, quorum posteriori scholia ad codices Clark. Par. ABF. Ven. B. collata et indice nominum propriorum instructa adiecit. Denique Stallbaumii editionem contulimus: PLATONIS QVAE SVPERSVNT OPERA. TEXTVM AD FIDEM CODICVM FLORENTT. PARISS. VINDOBB. ALIORVMQVE RECOGNOVIT GODOFREDVS STALLBAVM PHILOSOPH. DOCTOR ET AA. LL. MAGISTER SCHOL. THOM. LIPS. COLL. III. TOMVS V. LIBROS DE REPVBLICA CONTINENS. LIPSIAE SVMTIBVS I. A. G. WEIGELII. 1823. et huius quoque varietatem integram apposuimus, Florentinorum autem codicum lectiones ex eius tomo XI. a. 1825. edito retulimus. Sed quae hoc ipso anno eiusdem Stallbaumii opera in Bibliotheca Graeca ab Iacobsio et Rostio instituta prodiit Politiae pars prior, confecta demum adnotatione nostra ad nos pervenit nullique nobis usui esse potuit.

Praeter codices et editiones scriptorum antiquorum, qui vel maiores huius operis partes excerpserunt vel particulas et dictiones sermoni vel sententiis auctoritatem Platonis vindicaturi laudaverunt, testimonia quotquot vel ab Astio, cuius utiliter plerumque in eis colligendis versata est industria, citata viderem vel ipse in eis potissimum libris, qui post Astii commentarium editi sunt, invenissem, ita adhibui, ut simul variarum lectionum in illorum codicibus scriptorum exstantium rationem haberem. Itaque Stobaeum non simpliciter, sed cum Trincavellianae a me ipso collatae et cum codicum a Gaisfordio excussorum varietate secundum repetitionem Lipsiensem laudavi, Eusebii editionem principem Rob. Stephani, Galeni tamen Kühnianam in plerisque solam secutus sum; Suidae Mediolanensi aegre carui ideoque

eum non ubique commemoravi. Eos vero locos posteriorum scriptorum, qui, quum ex Platone sumpti vel imitatione expressi viderentur, Platonis nomen adscriptum non haberent, consulto ut ad crisin, quam profitemur, minus utiles et necessario dubitationis aliquid relicturos praeterii.

Reliquum est, ut de rebus quibusdam grammaticis dicam, quae ne adnotationem iusto longiorem facerent, hic commodius tractari posse videbantur. Primum de plusquamperfecto activi constat grammaticos Atticis primam singularis in *η* terminatam tradidisse. Cf. Piersonus ad Moer. p. 173. Eam *τῆς παλαιᾶς Ἀτθίδος* consuetudinem dicit Choeroboscus in Bekkeri anecd. p. 1288, 3. Sed Platonem quoque illa terminatione usum esse codices (*τὰς γραφὰς*) antestatus affirmat Panaetius apud Eustathium in Odyss. T. II. p. 305, 34. Lips. quem locum Astius ad Civ. I. 328. C. adhibuit, ut recte ibi a se *ἐωράκη* scriptum demonstraret. Ego quid de eiusmodi crisi sentiam, supra ostendi; neque vero Bekkero, quum Phaedon. p. 60. D. (10, 1.) codicum omnium consensu firmum retinuisset *ᾔδειν*, Civitatis l. c. satis caussae fuisse censeo, ut ideo, quod Par. A. Ven. C. *ἑωράκειν* in ultima correcti exhiberent, formam Atticam in contextu poneret, nisi forte a manu prima eam scriptam fuisse clare viderat; quod si vidisset, haud dubie verbo demonstrasset, ut Symp. 199. A. 219. E. (420, 19. 461, 10.) de Coisliniano fecit. Sin igitur hoc tantum videbat, syllabam *κειν* corrigendo exstitisse, quidni antea vitiosum *κην* fuisse sumebat, quemadmodum altero Symposii loco et Euthyd. 302. A. (452, 14.) in Angelico C. est *ᾔδην*, et Civ. I. 329. B. in Vind. D. *ἐπεπόνθην*, et V. 472. A. in Flor. V. *ἐδεδοίκην*? Aut quum eosdem libros paullo post 336. D. *ἑωράκειν* non correctum habere neque 328. C. ab alia manu factam emendationem esse videret, quidni

librarios, postquam ἑωράκη scripsissent, ipsos perperam scriptum correxisse statuebat? Non magis ἐπεπόνθη 329. B. aut ἐδεδοίκη 472. A. aut ᾔδη Epist. I. 309. A. (395, 4.) propterea quod Par. A. Ven. C. duobus prioribus, tertio loco Par. A. Vat. C. communem formam item in ultima correctam habent, poni debuisse existimo, nedum ξυνῄδη et ᾔδη Apol. 22. D. (100, 11. 12.) aut ἑωράκη Civ. 336. D. sine ulla auctoritate recepta probem. Quid quod Phaedon. 63. E. (16, 10.) ᾖδειν, quod in codicibus nostris omnibus est, tutius retineri, quam cum Photio in ᾔδη mutari putaverim. Nostri enim codices nobis potiores esse debent. Minus dubitationis eis locis relictum videtur, quibus codices optimi ει pro ειν habent, ut Crat. 384. B. ubi Clarkianus ἀκηκόει, Symp. 198. C. ubi idem cum Vind. A. ἐπεπόνθει, Euthyd. 292. E. ubi cum multis ἐνεπεπτώκει exhibet, et Bekkerus ἀκηκόη (4, 13.) ἐπεπόνθη (419, 16.) ἐνεπεπτώκη (435, 6.) edidit. Certe Symp. 217. C. (457, 2.) in Lob. Flor. B. et sex aliis exstans ἐγκεχειρήκει ex ἐγκεχειρήκη, et Prot. 335. D. (199, 1.) ἀνεστήκει a manu prima in Coisl. Par. B. ac sine mutatione in Lob. Vind. LIIII. perscriptum ex ἀνεστήκη depravatum esse optimorum Clark. et Vat. AB. haec ipsa exhibentium auctoritas persuadet. Neque Epist. VII. 345. D. (468, 7.) ἑωράκη reiicio, quum Vat. C. ἑωράκει et ἑωράκειν correctus exhibeat Par. A. Etiam ἀπολώλη et ὠφελήκη Apol. 31. D. (120, 1. 2.) et ἀποπεφεύγη ib. 36. A. (128, 12.) ex Clarkiano quamvis solo et ειν superscriptum habente, quum idem ειν in Ven. C. ab emendatione profectum sit, paene eodem iure recipi licuisse concedo, quo ἀφεστήκη Theaet. 208. E. (318, 17.) ex Ven. BD. Par. B. quum in Clark. ibi lacuna sit, in Lob. Ven. C. Par. F. Flor. I. ἀφεστήκει, in reliquis vel ἀφεστήκοι vel, quae vulgata

erat, *ἀφεστήκῃ* exstet, et sensus primam pariter ac tertiam personam admittat. Sed magis tutum videtur *ἐμεμαθήκῃ* Euthyphr. 14. C. (380, 3.) secundum Clark. et primam, ut Bekkero visum, Ven. C. manum, extra dubitationem positum *ᾔδη* Euthyd. 271. C. (394, 9.) secundum Clark. Vat. B. et Photium, ib. 302. A. (452, 14.) secundum Clark. Vat. B. Par. E. Lob. Vind. LIIII. Flor. B. Symp. 199. A. 219. E. secundum Clark. Vat. A. et primam Coisl. manum, Civ. I. 337. A. secundum Par. A. Ven. C. Vind. DF. Amb. C. Flor. ACV. denique Epist. VII. 338. B. (454, 9.) secundum Par. A. Vat. CG. Flor. ACMab.

Alterum huic cognatum est, quod de imperfecto verbi *εἶναι* grammatici commemorant, primam singularis apud veteres Atticos *ἦ* fuisse; qua de re in primis conferendus est Hermannus in praef. ad Oed. Tyr. p. VII. sqq. Eandem formam omnino Platoni usitatam dicit Choeroboscus apud Bekkerum anecd. p. 1379: *ἦ ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισιν·* (97.) *ἦ γὰρ ἐγὼ ξένος ἄνθρωπος. καὶ παρὰ Πλάτωνι ἡ χρῆσις εὕρηται.* certoque eam Platonis loco assignat scholion ad Hom. Il. V. 533. p. 165. sq. Bekk. *καὶ παρὰ Πλάτωνι, τῷ φιλοσόφῳ· οὐ γὰρ ἐγὼ ἐν δυνάμει ἦ τοῦ ῥᾳδίως.* ita enim scripsisse scholiasten, non, ut cum Villoisono edidit Bekkerus, *ἦν*, ipsum scholii argumentum docet. Qui locus haud dubie est Civ. I. 328. C: *εἰ μὲν γὰρ ἐγὼ ἔτι ἐν δυνάμει ἦν τοῦ ῥᾳδίως πορεύεσθαι πρὸς τὸ ἄστυ, οὐδὲν ἄν σε ἔδει δεῦρο ἰέναι.* ubi Bekkerus ex uno Ven. C. idem illud *ἦ* reposuit, Stallbaumius *ἦν* tenuit, „quandoquidem" ut in novissima editione dicit, „verisimilis est sententia Hermanni, qui *ἦν* pro imperfecto, *ἦ* pro aoristo habendum censuit." Hic primum non debebat *sententiam Hermanni* dicere, quam Hermannus ipse *suspicionem aliquam* dixit, rem Platonis maxime ob locos ali-

quot neutiquam certam posuit, deinde caussam demonstrare debebat, cur verisimilem diceret opinionem in grammaticorum silentio exiguam ab analogia, dubiam ab exemplis veri speciem habentem. Eo ipso loco, quo omnes codices XV. numero (Par. A. Coisl. Vat. BM. Ven. BCD. Ang. C. Vrb. BC. Lob. Flor. ABCT.) et Bas. b. ἦ exhibent (Ald. Bas. a. Steph. ἦς) de aoristo cogitari nequit. Is est Clitoph. 410. D. (473, 11.) εἰ περὶ γυμναστικῆς προτετραμμένος ἦ τοῦ σώματος δεῖν μὴ ἀμελεῖν. Haud multo minus certum imperfectum videtur Theaeteti initio: Ἄρτι, ὦ Τερψίων, ἢ πάλαι ἐξ ἀγροῦ; Τερ. Ἐπιεικῶς πάλαι. καὶ σέ γε ἐζήτουν κατ' ἀγορὰν καὶ ἐθαύμαζον, ὅτι οὐχ οἷός τ' ἦ εὑρεῖν. Εὐ. Οὐ γὰρ ἦ κατὰ πόλιν. Prius ἦ pro ἦν habet Vat. A. secundum Stallbaumium et a manu prima Clark. Coisl. Ven. A. Flor. A. eodemque ducit εἶ in Vind. A. Flor. I. Zittav. et a m. pr. in Lob. Ven. D. exaratum; posterius est in Vat. A. Par. BC. et a m. pr. in Clark. (de quo Bekkerus tacet) Coisl. Ven. A. Flor. A. Vind. A. Lob. Scilicet non aliquo tempore, sed eodem illo, quo quaesitus in urbe fuerit, in ea se fuisse negat. Huic loco similes sunt: Euthyd. 304. D. (458, 2.) Ὦ Κρίτων, ἔφη, οὐδὲν ἀκροᾷ τῶνδε τῶν σοφῶν; Οὐ μὰ τὸν Δία, ἦν δ' ἐγώ· οὐ γὰρ οἷός τ' ἦ προσστὰς κατακούειν ὑπὸ τοῦ ὄχλου. Ita Flor. B. Par. E. Ang. C. Vrb. B. et in margine Par. BC. Barber. Flor. A. εἶ Ven. D. Par. BC. Barb. Pal. B. Flor. M. ἦν cum reliquis correctus Coisl. Symp. 173. A. (370, 9.) πρὸ τοῦ δὲ περιτρέχων ὅπη τύχοιμι καὶ οἰόμενός τι ποιεῖν ἀθλιώτερος ἦ ὁτουοῦν. Ita Clark. Ang. A. et a m. pr. Coisl. Vat. A. ἢ Par. E. Ang. C. Vat. IM. Ven. E. Lob. Flor. BI. Ib. 174. E. (374, 6.) ὡς καὶ χθὲς ζητῶν σε, ἵνα καλέσαιμι, οὐχ οἷός τ' ἦ ἰδεῖν. Ita Ven. E. et a m. pr. Coisl. *om.* Clark. Vat. AI. Vind. A. Ang.

C. Flor. ABCI. Zittav. *ην* Lob. in litura a m. s. Ib. 221. A. (464, 6.) *ἐνταῦθα δὴ καὶ κάλλιον ἐθεασάμην Σωκράτη, ᾗ ἐν Ποτιδαίᾳ· αὐτὸς γὰρ ἧττον ἐν φόβῳ ἦ διὰ τὸ ἐφ' ἵππου εἶναι.* Ita Clark. Vat. A. Flor. L. et a m. pr. Coisl. *ᾗ* Ven. B. Amb. A. Ang. AC. Vat. IM. Lob. Phaedon. 61. B. (11, 1.) *ἐννοήσας, ὅτι τὸν ποιητὴν δέοι, εἴπερ μέλλοι ποιητὴς εἶναι, ποιεῖν μύθους, ἀλλ' οὐ λόγους, καὶ αὐτὸς οὐκ ἦ μυθολογικὸς, διὰ ταῦτα δὴ οἷς προχείρους εἶχον καὶ ἠπιστάμην μύθους τοὺς Αἰσώπου, τούτους ἐποίησα, οἷς πρώτοις ἐνέτυχον.* Ita Clark. Ven. A. Par. I. et a m. pr. Flor. B. In Clark. *ν* inter versus est. Ib. 98. B. (87, 12) *καὶ οὐκ ἂν ἀπεδόμην πολλοῦ τὰς ἐλπίδας, ἀλλὰ πάνυ σπουδῇ λαβὼν τὰς βίβλους ὡς τάχιστα οἷός τ' ἦ ἀνεγίγνωσκον, ἵν' ὡς τάχιστα εἰδείην τὸ βέλτιστον καὶ τὸ χεῖρον.* Ita Par. HI. et a m. pr. Clark. Coisl. Par. E. Flor. I. Ib. 99. A. (89, 3.) *εἰ δέ τις λέγοι, ὅτι ἄνευ τοῦ τὰ τοιαῦτα ἔχειν καὶ ὀστᾶ καὶ νεῦρα καὶ ὅσα ἄλλα ἔχω, οὐκ ἂν οἷός τ' ἦ ποιεῖν τὰ δόξαντά μοι, ἀληθῆ ἂν λέγοι.* Ita Ven. A. Par. I. et a m. pr. Coisl. Par. E. et, ut videtur, Flor. B. Denique Alcib. I. 113. B. (321, 1.) *Σω. Οὐκοῦν ἄρτι διὰ παντὸς ἐγὼ μὲν ἦ ὁ ἐρωτῶν; Ἀλ. Ναί. Σω. Σὺ δὲ ὁ ἀποκρινόμενος; Ἀλ. Πάνυ γε. Σω. Τί οὖν; τὰ λεχθέντα πότερος ἡμῶν εἴρηκεν;* Ita Vat. A. Ven. CD. Vind. A. sec. Bekk. Par. BC. Flor. ABCM. *ᾗ* Vind. A. sec. Stallb. G(LIIII.)M. *ἠ* cum *ἦν* int. vers. Clark. *om.* Par. U. Mon. A. Lob. Aliis locis imperfectum si minus necessarium, at tamen aptius aoristo videtur; ut Gorg. p. 488. C. (90, 10.) *Καλ. Ἀλλὰ ταῦτα ἔλεγον καὶ τότε καὶ νῦν λέγω. Σω. Πότερον δὲ τὸν αὐτὸν βελτίω καλεῖς σὺ καὶ κρείττω; οὐδὲ γάρ τοι τότε οἷός τ' ἦ μαθεῖν σου, τί ποτε λέγεις.* Ita Vat. A. et, sup. *ν*, Par. W. et, addito a m. s. *ν*, Lob. *ᾖ* Clark. *εἶ* Par. CI. Flor. ABCM. *ἦν* cum reliquis correcti Coisl.

Par. B. Theaet. 155. C. (203, 5.) ἢ ὅταν φῶμεν ἐμὲ τηλικόνδε ὄντα, μήτε αὐξηθέντα μήτε τοὐναντίον παθόντα, ἐν ἐνιαυτῷ σοῦ, τοῦ νέου, νῦν μὲν μείζω εἶναι, ὕστερον δὲ ἐλάττω, μηδὲν τοῦ ἐμοῦ ὄγκου ἀφαιρεθέντος, ἀλλὰ σοῦ αὐξηθέντος. εἰμὶ γὰρ δὴ ὕστερον ὃ πρότερον οὐκ ἦ, οὐ γενόμενος. Ita Vat. A. Ven. C. et a m. pr. Clark. Coisl. Vind. A. Par. B. Theag. 130. C. (279, 6.) Ἀλλὰ μὴν καὶ αὐτός γε, ἔφη, καταγελάστως ἔχω, ὦ Σώκρατες. Τί μάλιστα; ἔφην ἐγώ. Ὅτι, ἔφη, πρὶν μὲν ἐκπλεῖν ὁτῳοῦν ἀνθρώπων οἷός τ' ἦ διαλέγεσθαι καὶ μηδενὸς χείρων φαίνεσθαι ἐν τοῖς λόγοις, ὥστε καὶ ἐδίωκον τὰς συνουσίας τῶν χαριεστάτων ἀνθρώπων. Ita Par. E. Ang. A. et a m. pr. Coisl. Par. B. Civ. III. 394. B. Ὀρθότατα, ἔφην, ὑπέλαβες· καὶ οἶμαί σοι ἤδη δηλοῦν ὃ ἔμπροσθεν οὐχ οἷός τ' ἦ, ὅτι etc. Ita Ven. C. et a m. pr. Vind. D. εἶ Par. DK. sec. Bekk. Vat. H. εἴης Vind. E. Protag. 310. E. (152, 15.) ἔτι γὰρ παῖς ἦ, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπεδήμησεν. Ita cum codicibus plerisque Ald. Bas. a. Steph. ἦν Bas. b. cum Flor. B. Par. E. Vat. M. et a m. s. Coisl. Ven. D. „in Cl. nescio an primo scr. ἦν. Rasurae certe sunt vestigia — emendatio videtur facta a p. m.“ Gaisfordius. Quae quum ita sint, reliqui loci, in quibus Bekkerus ἦ reposuit, non quod aoristum excludunt, sed quod codices auctoritatem non sufficientem praebebant, mihi mutandi fuisse non videntur. Quorum unus est is, quem initio significavi, Civ. I. 328. C. in quo, si certo constaret scholii ad Iliadem auctorem esse Porphyrium, cuius ex scholiis MS. Brunckius in lex. Soph. v. ἦ eadem attulit, quae apud Villoisonum proxime ante locum Platonis leguntur, qua re adductus Hermannus etiam Platonis locum a Porphyrio citatum dixisse videtur, nostrorum codicum quamvis unum Ven. C. cum Bekkero sequi minus dubitassem:

nunc nescio, an recens istud additamentum eiusque accessio non tanti facienda sit. Alter est Theaet. 197. A. (292, 9.) *εἰ μέντοι ἦν ἀντιλογικός.* ubi unus Vat. A. *ἦ* habet. Tertius Hipp. min. 373. B. (219, 15.) *σοφὸς γὰρ ἂν ἦν καὶ δεινὸς κατὰ τὸν σὸν λόγον.* Ibi in uno Ven. D. a m. pr. erat *ἦ*. Epist. VII. 329. C. (437, 10.) *ἤμυνον μὲν οὖν καθόσον ἠδυνάμην, σμικρὰ δ' οἷός τ' ἦν.* Ita omnes; tantum Vat. C. *ἦι* superscripto *ν*. Eryx. 396. D. (551, 3.) *εἰ μὲν αὐτὸς οἷός τ' ἦν, φράσας ἂν ὑμῖν — ἔπαυσα τῆς διαφορᾶς. ἦι* Vat. C. et a m. pr. Par. A. Cratyl. 396. D. (31, 5.) *ἔωθεν γὰρ πολλὰ αὐτῷ συνῆν καὶ παρεῖχον τὰ ὦτα.* Ita etiam Bekkerus; sed in comm. *συνῆ* restituendum dicit, quod superscripto *ν* in Clarkiano legitur. Ego *συνῆν* adhuc tenendum censeo, quemadmodum Bekkerus uno, quod sciam, loco *ἦν* tenuit, Theag. 127. D. (273, 21.) *ὡς ἐγὼ ἂν μᾶλλον τὸν σὸν υἱὸν οἷός τε ἦν ὠφελῆσαι.* ubi nulla librorum est discrepantia.

Tertio loco dicendum est de pronomine *ὅτι*, quod quum ratio, ut ad I. 342. A. ostendi, eodem modo, quo *ὅστις* et *ἥτις* scribi iubeat, tamen et librarii et editores antiquiores, ut a coniunctione distinguerent, cum hypodiastole *ὅ,τι* scripserunt, recentiores vero, ut Bekkerus et Stallbaumius, pariter atque masculinum et femininum in duo vocabula diviserunt. Diastolen non inutiliter grammatici adhibuerunt, quia plurimum nonnunquam refert, utrum coniunctio sit, an pronomen, idque ipsum in dictionibus quibusdam, velut in *ὅτι μάλιστα*, ambiguum esse potest, cui ambiguitati tollendae ista sufficit. Sed ambiguitatis periculum tamen non solum editori, sed etiam lectori necessario subeundum neque vero ab hoc ita defendendum est, ut oculis obiiciatur aliquid, quod neque ore pronuntiari neque auribus percipi potuerit et

ab ipsis scriptoribus positum non fuisse videatur. Nam Graecos, quum loquebantur, non maius inter pronominis, quam inter coniunctionis syllabam priorem et posteriorem intervallum reliquisse epicum ὅττι docet, quo utramque orationis partem repraesentari constat. Nec mirum, quum re vera coniunctio pronomen esset, non aliter, quam Latinorum *quod* ab antiquioribus item perspicuitatis gratia *quòd* cum accentu scribi solitum et Germanorum *dass*, quod hodieque scribendo a pronomine distinguimus, loquendo pronomen esse declaramus. Iuncturam autem vocabulorum ὅς et τίς per omnia pronominis genera artiorem fuisse, quam quae aliis vocabulis cum encliticis intercedit, ex eo colligitur, quod Attici ὅτου et ὅτῳ et ἅττα dicebant, quae dividi pariter atque ὅττι recusant. His de caussis I. 328. E. et alibi pronomen ὅτι a coniunctione non distinxi.

Venio ad secundam personam medii et passivi in ει vel η exeuntem, de qua re conferas Th. C. G. Schneiderι Vimariensis libellum *de dialecto Sophoclis* p. 2. sqq. et quos ibi citavit, quibus addendus est Reisigius in praefatione ad Oed. Col. p. XXII. sqq. Qui quod p. XXIIII. scripsit: „Quo plura autem antiqua exemplaria sunt evoluta, eo magis perspectum est in aliis scriptoribus Atticis, in quibus η forma vulgaris inveteraverat, quantopere antiquior illa oblitterata sit: velut in Platonis scriptis Bekkeri nostratis opera ad MSS. auctoritatem revocatis.“ eadem scilicet spe inductus scripsit, quam nos quoque commentariis Bekkeri nondum editis conceperamus, praesertim quum Bastius ad Gregor. p. 119. „ει pro η in vetustissimis codicibus Platonis fere ubique“ reperiri testatus idque Buttmannus gramm. I. p. 355. ut schedarum Bekkerianarum αὐτόπτης confirmare visus esset. Nunc rem aliter habere videmus. Nullus inter omnes a Bek-

kero collatos codices ostenditur ubique terminationem Atticam exhibere; sed *Vaticanum A.* Bekkerus ad Theaet. 154. C. (201, 5.) et ad Alcib. I. 104. D. (301, 7.) ita solere, ad Crat. 392. A. (21, 12.) et ad Polit. 261. E. (255, 21.) nusquam aliter habere, denique ad Phileb. 12. A. (133, 6.) plerumque in η correctum esse testatur; de altero eius volumine (*Vat. B.*) ad Theag. 122. B. (261, 8.) idem, quod de priori ad Theaeteti l. c. praedicat; *Venetum C.* ad Euthyphr. 12. E. (376, 9.) plerumque, ad Polit. l. c. saepe a m. pr. ει habere, ad Theaet. Alc. I. et Philebi locos citatos eandem, quam Vat. A. rationem sequi ostendit; denique *Coislinianum* ad Polit. l. c. cum Ven. C. coniungit. Haec autem de Vat. AB. Ven. C. et Coisl. testimonia minime ad omnes, quos continent, dialogos, sed ad eos tantummodo, in quibus deposita sunt, pertinere partim ex repetita de Vat. A. et Ven. C. testificatione, partim ex Variis Lectionibus Stallbaumii colligitur, quae a Bastio satis diligenter, ut apparet, collatum Vat. A. in Euthyphrone, Apologia, Critone et Amatoribus ne uno quidem loco, contra in Theaeteto nullo non ει exhibentem sistunt. Atqui hanc ipsam in contrariis constantiam quis non suspectam habeat? quis a fideli archetypi repraesentatione potius, quam ab haeresi librariorum repetat? Non aliter de Ven. C. statuendum videtur, cui in aliis dialogis, ut in Euthyphrone, Apologia, Critone, Theaeteto ubique ει a m. pr. et a m. s. η, in aliis, velut in Civitate, nunc hoc, nunc illud exhibenti maiorem in his, quam in illis, fidem haberi necesse est. Pariter suspecti sunt *Par. W.* Gorgiae, in quo semper est ει, plerumque superscripto η, nec non ipse *Clarkianus*, cuius per omnes dialogos fere constans est Atticae formae observatio, superscripta in sex prioribus tantum non ubique communi, quam in posterioribus

omittere solet. Exstant quidem in eo pauca quaedam alterius terminationis exempla, ut Gorg. 479. C. *αἰσθάνηι*, Phaedon. 92. B. etiam *αἰσθάνῃ* cum subscripto *ι*, Gorg. 470. A. *μέμφηι*, ib. 494. C. *ἀπαισχυνῆι*, sed secundo et tertio inscriptum est *ει*, quartum vero, quum *ὅπως μὴ* praecedat, librarius pro coniunctivo habuisse videtur, quemadmodum eiusdem Gorg. p. 510. A. pro *διαπεράνῃς* post *ἵνα* scripsit *διαπερανῆι*, quod eius fidem valde imminuit. Nihil his simile de optimo Par. A. proditum est, quem ubicunque Bekkerus *ει* pro vulgato *η* praebentem demonstravit, id quod in hac Civitatis parte ter fecit (I. 337. C. *ἀποκρινεῖ*, 338. B. *ψεύδει* et *εἴσει*) eo minus dubitavi sequi, quo meliorem ei assertorem adesse videbam Flor. B. quem etiam solum secutus sum 349. A. (*διανοεῖ*) 351. C. (*ἀποκρίνει*) et comite Vind. D. 349. A. (*μαντεύει*) et deficiente Flor. B. III. 399. A. *χρήσει* ex Lob. Vind. D. Par. DK. Vat. M. Flor. AV. recepi; sed *ἀκριβολογῇ* I. 340. E. *ἡγῇ* 343. B. III. 386. A. 413. A. *εἴσῃ* III. 392. D. *αἰρῇ* 397. D. *παραδέξῃ* 399. D. *ἀπολογήσῃ* IIII. 419. A. *χρήσῃ* 423. A. 432. C. *ἐπαινέσῃ* 426. B. *ἀποδέξῃ* 430. C. *ἐπιτεύξῃ* 431. C. *ἐνθυμῇ* 440. D. secundum unum paucosve deteriorum librorum mutare ausus non sum. Scio Bekkeri silentio in hac re non multum tribuendum videri, quia, quum ubique *ει* in contextu posuerit, in commentariis tamen non amplius circiter CCXX. locis codicum vel codicis (saepe enim unus tantum est, quem designat) mentionem iniecit, saepe secundum etiam Clarkiani suffragium ut supervacaneum commemorare supersedit atque ad Phaedri p. 61, 19. „*ἥγεῖ* (vel *ἡγῇ*) *τινὰ*“ pro *τ. ἡ.* et ad Criton. 166, 16. „*βιώσει* (vel *βιώσῃ*) *πάντας ἀνθρώπους*“ pro *π. ἀ. βιώσῃ* in potioribus legi adnotavit; ex quo suspicari licet etiam in Par. A. aliquanto pluribus locis, quam quos ille

demonstraverit, Atticam formam exstare. Sed tamen in posterioribus Civitatis libris nonnunquam eius testimonio ad eam firmandam est usus, ut VI. 489. C. (284, 8.) ad *ἁμαρτήσει* et VII. 535. B. (364, 10.) ad *διαστέλλει*, aliisque locis eandem ex coniectura, ut credibile est, repositam in codicibus postea collatis a se repertam esse docuit, ut I. 340. E. (30, 8.) *ἀκριβολογεῖ* in Ang. B. Amb. C. *ἀπολογήσει* IIII. 419. A. (165, 2.) in Ang. B. *ἐπαινέσει* 426. B. (177, 17.) in Vat. H. *ἀποδέξει* 430. C. (185, 10.) in Ang. B. quibus profecto Parisiensis A. auctoritatem, si adesse scivisset, infideli silentio detracturus non fuisset. Librarios quidem constat ad formam communem inclinasse, atque II. 376. A. etiam *κατόψη* in Vind. D. IIII. 432. A. *βούλη* in Vind. B. scriptum videmus; nihilo tamen minus fuere, qui Atticam invito scriptori obtruderent. E. g. Polit. 259. E. (251, 5.) genuina scriptura est *γνούσῃ δὲ λογιστικῇ τὴν ἐν τοῖς ἀριθμοῖς διαφορὰν μῶν τι πλέον ἔργον δώσομεν, ἢ τὰ γνωσθέντα κρῖναι;* in qua quum *γνούσῃ* a quibusdam in *γνώσῃ* depravatum esset, quae lectio in margine Flor. AC. prostat, ab aliis in *γνώσει* mutatum est, quod uterque Flor. Par. C. et a m. s. B. et Bas. b. in contextu habent. Civ. III. 403. B. *νομοθετήσεις* detracto *ς* in Par. K. Ang. B. Flor. R. scriptum librarius Par. D. secundam medii ratus *νομοθετήσει* cum *η* super *ει* posuit. *βούλῃ* IIII. 430. C. quum coniunctivus sit, in *βούλει* mutatum est in Par. K. Lob. Flor. L. item Criton. 45. C. (148, 2.) in Par. CDEH. Flor. I. Vind. K. *οἴῃ* in *οἴει* ib. 49. A. (155, 19.) in Par. CDH. Lob. Flor. C. *πείθῃ* in *πείθει* Civ. III. 403. B. in Vind. E. Secundum haec mihi quemadmodum in aliis, velut in *ξυν* et *συν*, in hiatu et elisione, item in hac re Plato vulgarem Atticorum sermonem cum delectu, cuius tamen rationem perspicere nobis non semper liceat, imi-

tatus minimeque alterutri formae ex praeconcepta opinione quasi adstringendus videtur.

Sequitur, ut de formis ἔσω et εἴσω dicam, quarum prior a grammaticis, Apollonio de adverb. in Bekkeri anecd. 577, 24. et scholiasta Dionysii ib. 942, 33. ἀναλογώτερος perhibetur, usu vero in poësi potissimum seria recepta deprehenditur. Cf. Elmsleius ad Medeam p. 84. sq. ed. Lips. Eam a Bekkero Civ. II. 359. E. ex uno Par. D. in alterius locum substitutam eo minus probare possum, quod etiam Thucydides, qui fere semper ἐς pro εἰς usurpavit, qua de re conferendus est Poppo I. p. 212. 407. sqq. tamen I. 134. ἀπολαβόντες εἴσω dixit, Plato autem forma ἔσω non minus, quam Aristophanes, de quo Reisigius monuit Coniect. p. 317. abstinuisse omnino videtur. Certe Tim. 78. E. (115, 9.) ubi vulgo legitur ὁπόταν γὰρ ἔσω καὶ ἔξω τῆς ἀναπνοῆς ἰούσης, optimi libri et quos alibi sequitur Bekkerus, Par. AF. Vat. B. cum quinque aliis nec non Lob. Flor. BLU. εἴσω exhibent, quod quum in illa parte dialogi aliquoties de eadem re omnium consensu codicum vulgatum sit, restituendum censeo. Etiam ἐς, ut hoc statim addam, quod Helladio et Thoma auctoribus (cf. Koen. ad Gregor. p. 77.) Atticis in quibusdam dictionibus solenne fuit, in Platonis scriptis admodum rarum est, maxime in compositis. Eo pertinet ἐσαῦθις Gorgiae initio, perperam a Basileensibus et ab Heindorfio et Stallbaumio ob proxime sequens εἰσαῦθις in hoc ipsum mutatum, quum hoc potius, si opus sit, mutari in illud possit, quod fecit secundum Ven. BD. Vind. AK. Par. I. et Bodl. B. Bekkerus, et Epist. III. 317. A. (412, 2.) ubi Bekkerus nescio qua ratione ex Ven. B. Par. o. εἰσαῦθις recepit, quod in omnibus quinque Florentinis exstare dicitur; ἐσιόντος Tim. 58. E. (76, 20.) pro quo tamen Par. A. cum Flor. R. εἰ-

σιόντος exhibet; ἐσίοιμεν Prot. 314. C. (159, 13.) a Bekkero paucis tantum (Par. E. Vat. M. Lob.) repugnantibus restitutum; ἐσρεῖν Crat. 420. B. (78, 18.) sine varietate scriptum et in derivando nomine ἔρως necessarium, sicut ἐσρεῖ ib. A. (78, 15.) merito ex optimis libris a Bekkero revocatum, quum contra Phaedon. 112. A. C. D. (115, 13. 116, 3. 13.) ubi nulla notatio urget, recte in εἰσρεῖν omnes consentiant. Sed Prot. 315. C. (161, 14.) καὶ μὲν δὴ καὶ Τάνταλόν γε ἐσεῖδον unius Par. E. auctoritate vulgatum Bekkerus, ut par erat, in εἰσεῖδον mutavit et ἐσιέναι Symp. 175. C. (375, 10.) ab Ang. A. oblatum sprevit, minus probabiliter idem ἐσαύριον Criton. 43. D. (144, 19.) ex Ven. C. et Ang. A. eoque a m. s. correcto pro εἰσαύριον exhibens. Verum etiam simplex ἐς, licet aliquanto crebrius sit, in comparatione alterius paucis locis invenitur, quorum numerum parum nec ubique sufficiente codicum auctoritate amplificavit Bekkerus, Theaet. 163. B. (220, 9.) ex Par. EF. βλέποντες ἐς αὐτὰ recipiens, Gorg. 523. B. (164, 2.) ex Par. V. τελευτήσῃ ἐς μακάρων νήσους (εἰς μ. ν. Civ. VII. 540. B. omnes tenent), Alc. I. 109. D. (312, 17.) ex Par. U. φοιτῶν ἐς διδασκάλου, Symp. extr. ex Par. K. Vat. L. ἐλθόντα ἐς Λύκειον, Prot. 343. B. (213, 1.) ex Par. C. Barb. Ἀπόλλωνι ἐς τὸν νεών, Epist. VII. 347. B. (471, 11.) ex Par. b. δόξαντα ἐς τὴν ὑστεραίαν, denique Civ. III. 416. E. φοιτῶντας δὲ ἐς ξυσσίτια ex Vat. BM. quibus etsi Lob. Vind. D. Flor. L. accedunt, quum Vat. BM. Lob. Flor. L. eiusdem generis sint, et Vind. D. a compari Ven. C. cognatisque Par. DK. deseratur, vulgatam εἰς cum reliquarum familiarum codicibus in eisque praestantissimo Par. A. tenendam putavi. Nec desunt loci, quibus pro vulgato ἐς alterum restitui debuisse videatur, ut Tim. 82. B. (121, 16.) ὄντα εἰς ὕστερον secundum Par. ASY.

Vat. BM. Lob. Flor. BLU. et ib. 85. D. (128, 12.) σαρκῶν εἰς τοῦτο τετηκυῖα secundum Par. AFSY. Ven. BD. Vind. A. Lob. Flor. AMR. De aliis dubitari potest, utrum praeferendum fuerit, ut Prot. 321. A. (171, 18.) ubi καὶ εἰς εὐνὰς ἰοῦσιν cum editis ante Bekkerum exhibent Clark. a Bekkero omissus, Vat. B. Par. E. Barb. Pal. B. Flor. BM. ἐς cum reliquis scripsit Bekkerus, Phaedr. 267. A. (81, 12.) Εὐηνὸν ἐς μέσον cum Vat. A. Ven. C. Par. DGNP. Goth. Vind. DN. contra Clark. Coisl. Ven. ABD. Par. BCEFHOT. Amb. A. Pal. A. Lob. septem Florentinos, tres Vindob. et vulgatam, ib. 271. D. (90, 20.) αἰτίαν ἐς τὰ τοιάδε cum iisdem suis et duobus insuper Par. OT. Goth. Florentinisque duobus contra reliquos suos et Florentinos, omnes Vindob. Lob. et vulgatam, Parm. 162. B. (75, 18.) μετεῖναι ἐς τὸ μὴ εἶναι cum Vat. A. Ven. C. contra Clark. Coisl. et reliquos omnes, qui numero sunt XXII. ex quibus Lob. Flor. T. ὡς pro εἰς habent, Pol. 281. C. (298, 13.) ἐσθῆτα ἐς τὴν καλλίστην cum Ven. BD. Vind. A. contra XVI. reliquos, quorum in duobus Lob. Flor. I. εἰσὶ perperam a Stallbaumio praelatum exstat, Symp. 208. C. (439, 8.) καὶ κλέος ἐς τὸν ἀεὶ χρόνον ἀθάνατον καταθέσθαι, qui integer versus heroicus est, cum Vat. AL. Vind. A. Par. DK. Zittav. inter XXV. denique Tim. 41. E. (44, 11.) ὡς ἐς ὄχημα et Ep. VII. 326. C. (432, 7. non, ut Bekkerus significavit, 8.) πάντα ἐς ὑπερβολάς secundum unum Par. A. utrumque. Recte vero praelatum ἐς videtur Gorg. 526. C. (170, 3.) in verbis καὶ ἐς μακάρων νήσους ἀπέπεμψε, ubi vulgata εἰς in duobus Par. EF. et sex e septendecim Stallbaumianis est, Crat. 403. B. (44, 17.) πάντα ἐς ταὐτόν τι συντείνειν, quod ex XXV. soli Clark. Ven. B. non habent, Prot. 345. C. (217, 9.) in verbis Simonidae κενεὰν ἐς ἄπρακτον pro εἰς, quod in Ven. D.

Par. E. Barb. Vat. M. Lob. Vind. LIIII. Flor. B. legitur, Theag. 121. C. (260, 3.) τεκμαίρομαι καὶ ἐς τἄλλα secundum Clark. a Bekkero omissum, Coisl. Vat. BM. Ven. BD. Par. BC. Ang. A. Barb. Pal. B. Lob. Vind. LIIII. et quatuor Florentinos, uno contra Flor. I. et duobus Par. EF. εἰς praebentibus, denique Epist. VIII. 353. A. (483, 3.) ὑμῶν ἐς ἀπορίαν ἐλθόντες cum octo libris contra Par. e. et duos Florentinos; recte idem retentum Phaedr. 278. B. (104, 8.) in καταβάντε (vulgo erat καταβάντες) ἐς τὸ Νυμφῶν νᾶμα, quamvis Clark. Vat. A. Ven. CD. Par. DOP. Lob. Goth. alterum offerentibus; recte denique spretum Hipp. min. 364. C. (201, 16.) τῶν ἐς Τροίαν ἀφικομένων in uno Ang. B., Crat. 414. D. (67, 16.) τις ἐς τὰ ὀνόματα in Par. m., Alcib. I. 121. A. (339, 9.) Εὐρυσάκους ἐς Αἰα post εἰς Περσέα et εἰς Εὐρυσάκη in Ven. D., Menex. 234. B. (377, 16.) ἀνεβάλοντο ἐς τὴν αὔριον in Vind. B., Prot. 353. D. (232, 10.) τούτων ἐς τὸ ὕστερον in Pal. B., ib. 338. A. (203, 3.) φεύγειν ἐς τὸ πέλαγος τῶν λόγων et Leg. III. 683. C. (292, 1.) ἐκ θερινῶν ἐς τὰ χειμερινὰ et Tim. 36. B. (33, 16.) κατέκαμψεν ἐς κύκλον in Vat. M. repertum. Quamquam enim librarii in εἰς proniores erant, ut cernere licet Symp. 177. B. (379, 4.) ubi pro ἅλες in Par. DK. Vat. L. ἁλλ' εἰς legitur, tamen non deerant, quibus rarior et antiquior forma placeret. Itaque Axioch. 371. E. (516, 2.) pro Ἐρινύων ἐπ' ἔρεβος Vind. quidem B. Ἐ. εἰς ἔ. sed Par. Z. Ἐ. ἐς ἔρεβος scripsit. Postremo commemoranda est felicissima Bekkeri coniectura, qua Theag. 125. A. (268, 6.) corruptam omnium librorum lectionem ἔστιν οἳ ἂν αὐτὸν πέμποιμεν sanavit ἐς τίνος pro ἔστιν οἳ reponens.

De crasi, quam L. II. p. 373. A. in verbis τὰ ἀναγκαῖα secundum quinque codices a Bekkero, quatuor a

Stallbaumio factam ego quamvis ad novem istos accedente quatuor meorum auctoritate admittendam non putaverim, post ea, quae adhuc de criticae exercendae ratione dicta sunt, non longa est disputatione opus. Platonem quum alia vocabula, de quibus alibi dicendum erit, tum articulum τὰ nunc cum sequenti nomine suo aliove vocabulo, quod vel nominis instar vel intime ei iunctum esset, commiscuisse, nunc crasin, quum fieri posset, neglexisse multis locis consentiens librorum lectio docet. Librarii vero, quamquam saepius factam a scriptore crasin resolvisse, quam neglectam ipsi fecisse videntur, tamen in hanc quoque partem interdum iusto curiosiores fuerunt. Testimonio est locus II. 368. A. ubi illato per interpolationem articulo τὰ inter παῖδες et ἐκείνου, quem Flor. RT. integrum exhibent, alii, ut Vind. EF. Amb. C. Ang. B. τἀκείνου scripserunt. Eodem haud dubie pertinet τἀγαθὰ Phaedr. 261. D. in Vind. B. Ven. D. pro ἀγαθὰ substitutum in verbis καὶ ἐν δημηγορίᾳ δὴ τῇ πόλει δοκεῖν τὰ αὐτὰ τοτὲ μὲν ἀγαθὰ, τοτὲ δ' αὖ τἀναντία; et fortasse τἈναξαγόρου (βιβλία, τοῦ Κλαζομενίου, γέμει τούτων τῶν λόγων) Apol. 26. D. quod post Wolfium et Beckium Bekkerus p. 109, 1. secundum Ven. C. Vind. B. Par. DST. in τὰ Ἀναξαγόρου mutavit. Iure igitur non solum alicuius ex deterioribus singulare suffragium, velut Vind. E. L. V. p. 455. E. ταναντία pro τὰ ἐναντία exhibentis, aut plurium ex uno fonte ductorum consensio negligitur, e. g. I. 344. C. 346. E. ubi Vind. F. Ang. B. τἄδικα et τἀλλότρια, et IIII. 425. C. ubi idem Vind. et Flor. R. τἀγοραῖα habent, quorum auctoritas librorum alioquin haud spernendorum hic eo levior habenda, quo saepius soli contra optimos et crasin et elisionem faciunt, sed diversarum quoque familiarum codicibus in hac perinde ac reliquis

in rebus non aliter parere debemus, nisi vel optima accedat, vel inferioris generis omnes consentiant, ut V. 479. E. ubi pro τὰ αὐτὰ Vat. BHM. Ven. B. Ang. B. Lob. Vind. BDEF. Flor. ACV. ταὐτὰ praebent, vel internae probabilitatis momentum praegravet, ut Tim. 79. D. ubi Bekkerus 116, 13. τἀντὸς feliciter restituit pro πάντως. (πᾶν ζῶον αὐτοῦ τἀντὸς περὶ τὸ αἷμα καὶ τὰς φλέβας θερμότατα ἔχει, οἷον ἐν αὐτῷ πηγήν τινα ἐνοῦσαν πυρός.) Secundum haec aliquanto rarius in nostra recensione, quam in Bekkeriana crasin apparere necesse fuit.

Reliquum est, ut litterae ι infinitivis secundae coniugationis contractorum subscriptae, terminationi autem vocabulorum eorum, quae Eustathius δοτικοφανῆ appellans ι requirere tradit, qualia sunt πῆ, πολλαχῆ, πάντη, detractae rationem reddam. Infinitivos illos Herodiani aetate vulgo sine littera ι scribi consuevisse Wolfius Anal. T. I. p. 419. sqq. in disputatione contra eam instituta demonstravit. Nec desunt antiquiora etiam, ut credere licet, praetermissionis documenta in inscriptionibus Atticis a Boeckhio editis, p. 541. n. 989. b. versu 1. ΕΑΝ et p. 549. n. 1030. v. 6. ΟΡΑΝ, omninoque probabiliter Wolfius „ultimis ante Lascarem seculis“ adiiciendi morem magis communem fieri coepisse coniecit. Certe in Clarkiano codice Gaisfordius nunquam adscriptam testatur ad Euthyphr. p. 3. D. neque in Par. A. repertam notari memini, sed Parisiensem B. qui seculi XII. vel XIII. esse dicitur, Bekkerus ad Charm. 154. C. p. 305, 12. semper — ᾶιν exhibere refert atque in aliis aetate vel paribus huic vel paullo inferioribus subscriptam nonnunquam invenisse videtur, quippe qui ad Phaedr. 252. D. p. 52, 3. „ζῇν vel ζῆν“ in Clark. Vat. A. Ven. AC. Par. DS. Pal. A. ad Euthyphr. 11. E. 373, 16. „δοκεῖς συντρυφᾶν“ in aliis, „δοκεῖς ξυντρυφᾷν“ in Huet.

Par. DS. et ad Civ. I. 331. A. 10, 19. „κυβερνᾷν“ pro κυβερνᾷ in Ven. C. legi tradiderit, ex quo paullo post 332. A. 13, 1. χρυσίωι relatum similem huius atque Lobcovicensis librarii consuetudinem fuisse arguit, qui illud ι plerumque adscribens in quibusdam subscripto usus est, sed ad infinitivos nunquam adhibuit. Recte igitur Wolfius infinitivis additum ι novitium, omittendi morem a vetustate potiorem dicit. Tamen eadem vetustas Wolfio non magis, quam alii cuiquam, potuit persuadere, ut aut dativis litteram illam detraheret, quam Strabo suo tempore multos omittere in scribendo L. XIIII. p. 575. narrat, quam etiam epigramma illud, in quo EAN legitur, in ΠΡΩΤΩ v. 7. et in ΕΤΕΡΩ v. 9. omittit, aut coniunctivos sic scriberet, quemadmodum in altero v. 1. ΚΛΑΥΣΗΣ scribitur, aut prorsus subscriptione abstineret, quod unus omnium antiquissimus codex Dioscoridis Vindobonensis multis a me locis inspectus facit. Scilicet vetusta haec nihilo minus nova nec nisi veterum Atticorum oblitterata pronuntiatione per abusum recepta sunt. Quod quum de reliquis antiquiorum inscriptionum fide et grammaticorum auctoritate et analogia ac ratione satis constet, de infinitivis quaerendum est, utrum necessario littera ι caruisse, an sic ut dativi et aliae formae labente paullatim Graecitate eam amisisse et seculo XII. vel alio quocunque tempore iure quasi postliminio recepisse videantur. Sed longum est omnia, quae in utramque partem vel dicta sunt vel dici possunt, exponere, et ancipitem esse rem Bekkerus exemplo docuit, qui, quum in Platone ι retinuisset, postea Wolfii sententiam cum plerisque huius aetatis litterarum Graecarum magistris amplexus sit. Alteram rationem Schneiderus Vimariensis in praefatione ad Sophoclis Antigonen tueri contendit, cui ego licet argumenta, quibus

est usus, minime omnia concedam, tamen in re ipsa suffragor. Etenim universam verborum purorum, quae contracta dicuntur, indolem consideranti dubium esse non potest, quin ea novissimis genii illius, qui linguam Graecam procreavit, operibus adnumeranda sint. Nam et aoristo secundo carent et maxima parte anomaliae priorum periodorum figmentis propriae libera sunt. Itaque praesens et imperfectum ita comparata habent, ut verbi barytoni similitudinem in omnibus referant ex eoque efficta videantur. Id vero infinitivum apud Atticos in *ειν*, apud Dores in *εν* exeuntem habebat. Quare verba contracta hac quoque in parte utrosque secundum barytona declinasse et Atticos infinitivis diphthongi illius quantum posset impertivisse consentaneum est. Qui si in tertia coniugatione, quae verba in *όω* comprehendit, ab ea regula descivisse videntur, non idem in prima et secunda fecisse, sed ideo *χρυσοῦν*, *δηλοῦν* et similia dixisse censendi sunt, quod diphthongi in infinitivis barytonorum prior vocalis magis exaudiretur, quam posterior, et *ι* cum *ου* sociari pronuntiando non aeque posset atque cum *α* et *η*, quibus et ipsis nil nisi exilem et facile pereuntem sonum addidisse videtur. Eum vero nullum omnino esse potuisse, quia *verba* essent et *ν* sequeretur, quo commento nonnulli terminationem in *ᾶν* et *ῆν*, quam analogiae repugnare sentirent, explicare et necessariam demonstrare conati sunt, quis credat? Profecto non magis id credibile, quam alterum, quod iidem tradidisse dicuntur, infinitivos illos a tertia persona imperfecti originem ducere eamque ob rem littera *ι* carere. Quamquam aequius fuerit et canonem illum Theodosii et Herodiani, *ὅτι τὰ εἰς ν λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε ἔχει πρὸ τοῦ ν τὶ ἀνεκφώνητον*, et quod imperfecti mentionem iniecerunt, aliter interpretari. Nimirum usum

litterae ι in secundae coniugationis infinitivo ignorantes, quum nulla praeterea verbi forma esset, quae eam ante ν recipere posset, id, quod ipsa experientia monstraret, ita pronuntiabant, imperfectum autem non rationis loco, sed eo consilio adhibebant, ut communem contractorum declinationem magis perspicuam redderent. Qua in re quamvis fideliter illi antiquitatis παράδοσιν suis tradiderint, veram tradidisse non videntur.

Quod ad δοτικοφανῆ attinet, de quibus Buttmanni me sententiam probare in adnotatione ad I. 348. A. ostendi, ab initio, sive per omnes casus ut vera adiectiva flecti solita, sive, quod magis probo, ad modum et similitudinem adiectivorum conformata fuerint, haud dubie in ηι vel ῆι exierunt. Sed temporis progressu, quum etiam eorum nominum, quorum omnes in omnium ore casus essent, dativis littera ι iamiam detrahi inciperet, in illis vocabulis, quae tantum speciem dativi haberent, omnium primum oblitterari debuit. Id ipsum Platonis aetate fieri iam coeptum factumve fuisse licet certis testimoniis non constet, tamen qui in veris dativis non solum Straboni L. XIIII. l. c. subscribendae ι consuetudinem naturalem caussam nullam habere, sed etiam doctis Alexandrinis, quos Wolfius l. c. commemoravit, in σοφῷ, σοφίῃ, σοφίᾳ minus eam litteram, quam in κέρᾳ vel σέλᾳ, necessariam visam reputaverit, a vero non abhorrere intelliget.

Haec fere erant, quae praefationi destinata haberemus. Interim codicis Vind. F. iterum adhibendi facultatem nacti quum in ea parte, quam Endlicherus contulit, plurima ita, ut ab eius studio et diligentia exspectaveramus, recte animadversa, et tamen nonnulla omissa, quaedam perperam notata deprehendissemus, totum lo-

cum denuo contulimus et quae aliter scripta vidimus hic supplementi caussa consignavimus.

L. II.

p. 371. B *μεταδώσουσιν ὧν*] *μεγάλως οὐσιῶν*
ἐργάζωνται] *ἐργάσωνται*
C *τῆς αὐτοῦ*] *τ. αὐτου*
D *πρίασθαι. Αὕτη*] *πριᾶσθαι. αὐτὴ*
E *ἦ γάρ*] *ἢ γ.* item 373. C. 379. B.
καὶ μισθωτοί] *κ. οἱ μ.*
Ἀρ' οὖν] *ἄρ' οὖν* item 374. E. 377. B.

p. 372. A *σῖτόν*] *σιτον*
B *ἐπὶ στιβάδων*] *ἐπιστιβάδων*
ἐστεφανωμένοι] *ἐσταφανωμένοι*
C *ἐστιωμένους*] *ἐστιωμένουσ*
ἄλας] *ἄλλασ* a m. pr. *ἅλασ* a m. s.
D *ἐκγόνοις*] *ἐγγόνοισ*
παραδώσουσι] ita, non *παραδώσουσιν*
ὑῶν] *υἱῶν*, non *ἡῶν*, quamquam *υἱ* ab *ἡ* discerni vix potest.
νομίζεται] huic int. vers. a m. pr. *νενομήσηται* superscriptum.
E *ἐμφύονται*] *ἐμποιοῦνται*, a m. s. *ἐμφυοῦνται*

p. 373. A *κλῖναι*] non *κλίναι*
τὸ πρῶτον] non *τοπρῶτον*
οὐκέτι] *οὐκ ἔτι*
τὰ ἀναγκαῖα] *τἀναγκαῖα*, non *τ' ἀν.*
B *αὖ τὴν*] *αὐτὴν*
ἡ ὑγιεινὴ] *ἢ ὑγ.*
ἕνεκά ἐστιν] *ἕνεκα ἔστιν*
σχήματά τε] *τε* in m. a m. pr.

p. 373. D *Πολύ γε*] *πολλά γε*, sup. *ν* a m. pr.
τότε] *τότε*,
λέγομεν] non *λέγωμεν*
αὖ τῆς] non *αὐτης*
E *τὸ μετὰ*] *δὴ τὸ μ.*
Ἔτι δή] *ἔ. δὲ*
οὔ τι] *οὔτε*

p. 374. A *ἐξελθὸν*] *ἐξελθὼν* ante emendationem
διαμαχεῖται] *διαμάχεται*
διαμάχεσθαι om. cum plerisque.
Οὔκ] *οὐκ*
ἀδύνατον] *ἀδ. εἶναι*
B *πεφύκει*] *ἐπεφύκει*
C *ἀπεργάζεσθαι*] *ἀπεργάσεσθαι*
ἦ] *εἰ*, non *εἴ*
ῥᾴδιον] *ῥάδια*
ἡντινοῦν] *ἥντιν' οὖν*
D *οὐδὲ ἀθλητὴν*] *οὐδὲν ἀθ.*
ἦν ἄξια] *εἴη ἄ.*
E *οἷοί τ'*] *εἴητε*

p. 375. A *διωκάθειν*] non *διώκειν*
δὲ εἶναι] *δ' εἶ.*
ἆρα] *ἄρ' ἄν*, non *ἄρ' ἄν*
B *ἄφοβός τε*] *ἄ. τέ ἐστι*
ἄλλοις] non *ἀλλοτρίοις*
C *σφᾶς*] *σφὰσ*
φθήσονται] a m. pr. *φθίσονται* a m. s.
πραεῖα] *πραεία*
τούτων] *τ. γε*

στέρηται] στερῆται
p. 375. D μέντ' ἄν] μὲν τ' ἄν
p. 376. A μὴν] μ. που
B Ἦ] ἦ
διακρίνει] διακρίνη
τὴν δὲ] τὴν δ'
φιλόσοφον] τὸ φιλ.
C φιλόσοφον] in m. a m. s. habet.
δεῖν] δεῖ
ὑπάρχοι] ὑπάρχῃ
παιδευθήσονται] syllabam θή a m. pr. superscriptam habet.
D Ἴθι οὖν] ἴ. δὴ
p. 377. A Οὐκοῦν] non οὐκ οὖν
B ὁτῳοῦν] ὅτῳ οὖν
Κομιδῇ] κομιδὴ
ἐπὶ τὸ πολὺ] non ἐπιτοπολὺ
τελεωθῶσιν] τελειωθῶσιν
ὁπωστιοῦν] ὅπωστιοῦν
ἔοικεν] non εἴοικεν
C ταὐτὸν δύνασθαι] ταὐτὸ δ.
D Ἔγωγε] ἔγωγ'
E ὁ εἰπὼν] ὁ om.
p. 378. A τοῦ Κρόνου] τοῦ om.
υἱέος] non υἱέως
εἰ ἦν] εἴη
οὕτω λέγεσθαι] οὕτωσ λ.
δὲ ἀνάγκη] δ' ἀν.
ἀλλά τι] ἄλλό τι a m. pr. ἄλλά τι a m. s.
θῦμα] θύμα
ὅτι ἐλαχίστοις] ὅτιλαχίστοισ
B μέγιστοι] οἱ μ.
οὐδ' αὐτῷ] οὐδὲ αὐ.
δοκεῖ] ita cum Ang. B. Vat. H. Flor. R.
οὐδὲ] οὔτε ut Euseb.
C ἀλλ' εἴ] ἀλλὰ εἴ
μέλλομεν] μέλλοιμεν
p. 378. D καὶ] a m. pr. int. vers.
υἱέος] non υἱέως
οὔτ' ἄνευ] οὔτε ἄ.
E κάλλιστα] ita in m. non κάλιστα
ἄττα ἐστὶ] ἄττα τ' ἔστι
μῦθοι] μύθοι (simili errore 377. C. καλὸν μύθον)
φαῖμεν] φαμὲν
p. 379. A Τοιοίδε] τοῖοι δέ ut Lob.
B κακὸν ποιεῖ] κακοποιεῖ
C γ'] non γὰρ
δὲ ἀναίτιος] δ' ἀν.
ἄττα] ἄττα
οὔτ' ἄλλου] οὔτε ἄ.
D δοιοὶ] δοιοί τε
ὅ γε] ὅδε, non ὅ δὲ
ᾧ δ' ἄν] ὧν δ' ἄν
τὸν δὲ] τόνδε ut Stallbaumius in prima ed.
p. 380. A ἰαμβεῖα] ἰάμβεια
B ὡς δὲ] ὡσ δ'
ἀλλ' εἰ] ἀλλ' ἀεὶ
ἑατέον] μὴ χωριστέον a m. pr. superscriptum.
φάναι] φᾶναι
C μήτε ἐν] μήτ' ἐν
αὐτοῖς] αὐ. item D τῆσ αὐτοῦ 381. C αὐτὸν bis
μὲν τοίνυν] μέντοι νῦν
μάλ'] μάλα
D ἄρα] ἆρα
δ' ἡμᾶς] δὲ ἡ.
αὐτοῦ] αὐ. sine emendatione.
ἐξίσταιτο] ἐξίστατο
E εἰλήσεων] ad hoc in m. a m. s. ἡλιοκαύσεων adscriptum.
p. 381. A ταράξειε] ταράξειεν
ἀλλοιώσειε] ἀλλοιώσειεν
ἥκιστα] ἥκιστ' item B.

p. 381. C *'Ορθότατα*] *ὀρθώτατα*
δοκεῖ] *δοκῇ*
ὁπηοῦν] *ὅπη οὖν*
D *ἐπιστρωφῶσι*] *ἐπιστροφῶσι*
μηδὲ] *μὴ δὲ* ut solet. Sic paullo post *μὴ δ' ἐν τραγ.*
Πρωτέως] *πρ. τε*
ἀγείρουσαν] super hoc *περιερχομένην*
E *δειλοτέρους*] *δειλοτέρως*
p. 382. A *μισοῦσι*] non *μισοῦσιν*
B *ἥκιστ' ἄν*] non *ἥκιστα ἄν*
μάλιστα] *μάλιστ'*
Πολύ γε] *π. γ'*
ὀρθότατά γ'] *ὀρθώτατά γε*
ἄγνοια, ἡ τοῦ ἐψευσμένου] *τοῦ ἐψ. ἄγ.* ut Ang. B.
C *ἄρ' οὐ πρός τε*] *ἄρα οὐ πρός γε*
D *ψευδὴς ἐν θεῷ*] *ἐν θ. ψ.*
E *ἄρ' ἔστιν*] *ἄρα ἔστιν* (non *ἐστὶν*)
ἕνεκα] *ἕνεκ'*
καὶ οὔτε] *καὶ οὔτ'*
p. 383. A *ἐπαινοῦντες ἄλλα*] *ἐ. ἀλλα*
B *ἐνδατεῖσθαι*] cum litura inter *ν* et *δ*
Νόσων τ'] *ν. τε*
C *θεῖοι*] *θεοὶ*
τύπους] *τ. τε*
χρῴμην] *αὐτοῖσ χ.*
Subscriptio: *δεύτερον*

L. III.

Inscriptio: *τρίτον*
p. 386. A *τοιαῦτ' ἄττα*] *τοιαῦτάττα* ut Vind. B.
ἀλλήλων] in m. *γρ ἄλλην*.
ποιησομένοις] *ποιησαμένοισ* οἷσ cum *σο* super *σα*
ἄρ' οὐ] *ἄρα οὐ*
ποιῆσαι] *ποιήσει* cum *αι* super *ει*
ἡγῇ] *ἡγῆ* cum *ει* super *ῆ*
p. 386. B *ἔχοντα ἐν αὐτῷ*] *ἔχοντ' ἐν αὐ.*
ὡς ἔοικεν] bis, sed alterum punctis circumscriptum habet.
οὕτω] *οὕτωσ*
ὡς οὔτ'] *ὡσ οὔτε*
C *ἔσεσθαι*] *γενέσθαι*, sup. *ἢ ἔσεσθαι*
κ'] *ἢ καὶ* idque int. vers.
παρ' ἀκλήρῳ] *παρὰκλήρω*, sup. *ἤτοι πέννητα μὴ ἔχοντα κλῆρον*
καταφθιμένοισιν] *καταφθινομένοισιν*
D *Ὦ*] non *ὦ*
ἔνι] *ἔτι*, sup. *ἔνι* a m. pr.
ταὶ δὲ] *τοὶ δὲ*, in m. a m. pr. *οἴω πεπνῦσθαι γρ ται δὲ*
p. 387. A *κατὰ χθονὸς*] *κατα-χθονὸσ*
ἐπεί] *ἐπήν*
ἀποπέσῃσιν] *ἀποπέσησιν*
ὁρμαθοῦ] *ὁρμαθοῦ*
B *παραιτησόμεθα*] sup. *παρακαλέσομεν*
δεινά τε καὶ φοβερὰ] *δυνατὰ καὶ φ.*, vulgato in m. adscripto.
C *ἄλλα ὅσα*] *ἄλλ' ὅσα* ut Ang. B.
Τὸν δὲ] *τὸν δ'*
ποιητέον;] ita, cum signo interrogandi.
D *ἐστι*] non *ἐστιν*

τεθνάναι] τεθνᾶναι ante em.

p. 387. E ἄρα] ἄρ' ἐξαιροῖμεν] ἐξαιροίμην δ' ἀποδιδοῖμεν] δὲ ἀπ.

p. 388. A ἄλλοτ'] ἄλλοτε θἴν'] θίν'

B κἀκ] κἀκ οἷα] οἷα δ' (non δὲ) μή τοι] μή τι

C Ὅμοι] ὄμοι ὥστε] ὅσοι τε cum ὥσ super ὅσοι φάναι] φᾶναι ante em. ἦ] ἦ ὅτε μοι] ὅτ' ἐμοὶ

D σχολῇ] σχολὴ item 394. E. ἐπίοι] ἐποίοι ᾄδοι] ἄδοι cum η super δοι

p. 389. A ποιπνύοντα] sup. στένοντα διὰ τὸ χωλεύειν Εἰ σὺ] Inter haec δὲ superscriptum. ἐμὸν] ita, sup. τὸν λόγον

B δῆλον ὅτι] ita a m. pr. δηλονότι a m. s. δὲ οὐχ] δ' οὐχ προσήκει] προσῆκε

C τοιούτους] int. vers. a m. pr. αὐτοῦ] αὖ. item 393. C. 409. B. αὐτοὺσ 396. A. αὐτῶν 401. C. αὐτῆσ 403. D. αὐτοῖσ 408. B αὐτῷ 409. C. D.

D δημιουργοὶ] ita, non δημουργοὶ ἰητῆρα] a m. pr. ἰατῆρα a m. s. ἆρα οὐ] ἄρα οὐ δὲ ὡς] δ' ὡσ ἀρχόντων] ἀνθρώπων, sup. ἀρχόντων

p. 390. B ἑαυτοῦ] αὐτοῦ Δία] non δύα ἐγρηγορὼς] ἐγρηγόρωσ

C καὶ λέγοντα] καὶ om. οὐδὲ ὅτε] non οὐδ' ὅτε

E γε] τε αὐτοῖς, ὅτι] αὐτοὺσ ὅτι οὐδ' αὐτὸν] οὐδὲ αὐ.

p. 391. A κατὰ] κατ' Ἧ σ'] ἦσ

B σῆμα, τὸ] σῶμα τοῦ cum η super ω οὐδ' ἐάσομεν] οὐδὲ ἑ.

C μηδὲ — μηδ'] μὴ δὲ — μὴ δὲ

D ἁρπαγὰς] ἁρπαγὰσ τολμῆσαι] τολμήσαι προσαναγκάζωμεν] προσαναγκάζομεν φάναι] φᾶναι

E πρόσθεν] non ἔμπροσθεν ἐπεδείξαμεν] ἀπεδείξαμεν καὶ post ἔπραττον] int. vers.

p. 392. A τὸ λοιπὸν] τολοιπὸν ex em.

B λανθάνῃ] λάθῃ ἀπερεῖν] ἀπορεῖν Οὐκοῦν] non οὐκ οὖν

C οἷόν ἐστι] οἷον ἔστι

D εἴσῃ] εἶσῃ etiam hic. οὐ πάντα] Inter haec litura est. Ἆρα] ἄρ'

E ἀπολῦσαι] ἀπολύσαι δὲ, ἐπειδὴ] δ' ἐπ.

p. 393. A μετὰ ταῦτα] μεταταῦτα

B παθημάτων.] παθημάτων;

*****

ἑκάστοτε] ἑκάστου τε, non ἑκάστου
γὰρ] γε, sup. γὰρ
p. 393. C προείπη] προσείπη
ἑαυτὸν] αὐτὸν
μιμεῖσθαί ἐστιν] μιμεῖσθαι ἔστιν
ἄν post πᾶσα] int. vers.
E αὐτοὺς σωθῆναι] Inter haec δὲ superscriptum.
λῦσαι] λύσαι
ἐπαρκέσοι] ἐπαρέσκει σοι, sup. κεσει σοι
δὲ ἐκέλευε] δ' ἐκ.
p. 394. A εἴ τι] εἴ τε
B ὅτι ἔστι] non ὅτι ἐστὶ
C εἴ μοι] η super οι scriptum.
D φέρῃ] φέρει
καλῶς] non κακῶς
p. 395. B κατακεκερματίσθαι] κατακεκερματεῖσθαι ut Ang. B.
ὥστ'] ὥστε
δεῖν εἶναι] δεῖ εἶ.
C ἐὰν] ἄν
τὰ δ'] τὰ δὲ
μηδ'] μὴ δὲ
D ἢ νέαν] ἣν ἐὰν, in m. γρ ἢ νέαν
ἢ πρεσβυτέραν] ἤ πρ.
E ἐχομένην] ἔχομεν ἣν ante em. — in m. a m. s. haec leguntur: ἐντεῦθεν ἠρξάμεθα τῆσ διορθώσεως ἀντιγράφου χωρὶσ καὶ μὴ ζήτει ταύτην τρίσ. (quinque postrema praestare non possum.)
ὡς ἔοικε] ὡσ ἔοικεν
ἢ καὶ νήφοντας] ἤ κ. ν.
p. 396. A δ' οὐδὲ] δὲ οὐ.
οὐδ' ἐν] οὐδὲ ἐν
δ' οὐδὲν] δὲ οὐ.
Τί δ'] τί δὲ
p. 396. B πάντα αὖ τὰ] π. αὖ τα
C αἰεὶ] ἀεὶ
διηγοῖτο] διηγοιεῖτο, ut videtur, a m. pr. διηγεῖτο, sup. οἶ, a m. s.
ὁ ante ἐναντίως] om.
Ὁ μὲν] ὃ μ. ante em.
ἐθελήσειν] ἐθελήσει item D.
D ἀπεικάζειν] — ν int. vers. a m. s.
κατὰ βραχὺ] καταβραχὺ
αὐτὸν] αὐ. ante em.
E ἀτιμάζων] non καὶ ἀτ.
παιδιᾶς] παιδείας
οἵᾳ] οἷα addito int. versus a m. s. ν
δέ τι] δ' ἔτι ante em. (non δ' ἔστι)
ἔφη] ἔφην
p. 397. A ἃ νῦν δὴ] ἂν νῦν δὴ, a m. s. ἃ νύν δη cum hac declaratione in m: ἤτοι πρὸ ὥρασ· ὀξύνεται δὲ ἀντιδιαστελλόμενον τῶ ἁπλῶ νῦν.
ἀξόνων καὶ τροχιλίων] ἀ. τε καὶ τροχιλιῶν, ex em. imposito circumflexo et superscripto ῆ τροχιλίων
B δύο] δύ
λέξεως] Ante hoc δια int. vers. a m. s. additum.
γὰρ ἔστιν] γάρ ἐστιν
τῷ ὀρθῶς] τὸ ὀ. ante em.
ὡσαύτως] ὡ. ἐν
C Κομιδῇ] κομιδὴ ante em.
Ἆρ' οὖν] ἄρ' οὖν item 398. C. (ante em.) 401.

D. 402. B. 403. C. 410. A.

ἐπιτυγχάνουσι] ἐπιτυγχάνουσιν ante em.

ἐξ ἀμφοτέρων] ἐξαμφ.

p. 397. D ἀκράτων] ἀκρατῶν

τὸν ἕτερον] τὸ ἕ. a m. pr.

οὖ] οὐ a m. pr.

αἰρῇ] αἱρεῖ a m. pr.

E διὰ ταῦτα] διαταῦτα

p. 398. A εἰ ἡμῖν] εἰ a m. pr. *om.*

προσκυνοῖμεν] προσκυνοῖ μὲν adscripto int. vers. a m. s. μεν

τε] τ' ut Lob. etc.

B κατ' ἀρχὰς] καταρχὰσ

ἐπεχειροῦμεν] ἐπιχ. a m. pr.

διαπεπεράνθαι] διαπεράνθαι

C εὗροι] εὕρη, sup. a m. s. οι

λεκτέον non *om.*

γε] γ'

ἐν τῷ παρόντι] Super his a m. s. legitur κατατονῦν

ξυμβαλέσθαι, ποῖα] ξυμβάλλεσθαι ποῖ'

ὑποπτεύω μέντοι] ὑποπτεύομέν τοι a m. pr.

D θρήνων τε] θ. γε

E Τίνες] τινὲσ

Ἰασπὶ] cum η super ι

αἴτινες] καὶ τοιαῦταί τινεσ a m. s.

χαλαραὶ] χαλεραὶ a m. pr.

p. 399. A φίλε] φίλ'

ἔφην] non ἔφη

B πείθοντός] γρ πεπονθότοσ in m.

ἄνθρωπον] a m. pr. ἀνθρώπων a m. s.

ἄλλῳ] ἄλλω cum ν int. vers. a m. s. addito

p. 399. C σωφρόνων] *om.*

ἢ δ'] ἢ δ'

Τριγώνων] Super γ a m. s. int. vers. β scriptum.

D πηκτίδων] πικτίδων, ex em. πυκτ.

καταδέξει] cum η super ει a m. s.

p. 400. A σὸν] σοῦ punctis circumscriptum. In m. σὸν a m. s. legitur.

τρία ἄττα ἐστιν] τριάττα ἔστιν

λέγειν] λέγειν,

B δέ γε] δέ με ante em.

ἡρῷόν] ἥρωόν ante em.

C τισὶν] τοῖσιν cum ι super οι

ἢ σὺ] non ἢ σὺ

ἀῤῥύθμῳ] ἀρύθμω

D ἄῤῥυθμον] τὸ ἄρυθμον

λόγος] λόγουσ

E εὐηθείᾳ] εὐηθία

p. 401. A πᾶσα αὖ] γρ καὶ πᾶσα γ' ἡ τοιαύτη δημιουργία καὶ ἡ in m. a m. s.

ἔτι δὲ] ἔτι δ'

B τοῖς ποιηταῖς] τοῦ π.

μὴ οἷός τε] μηοῖοσ τε

C κατὰ σμικρὸν] καταμικρὸν

ἢ πρὸς ὄψιν] ἢ int. vers. habet.

ὑγίειαν] ὑγιείαν

D ἄγουσα] ἄγουσαν ante em.

τραφεῖεν] γρ τραφεῖεν cum τ super γ

τροφὴ] τροφῇ

φέροντα] sup. a m. s. ρει τὲ

***** 2

p. 401. E *ὀρθῶς δὴ*] *ὀ. δεῖ*

p. 402. A *νέος*] *νέοσ*

ἡ τροφή] *ἢ τροφῆ*

οὔτ' ἐν σμικρῷ] *—τ' ἐν* — int. vers.

B *προὐθυμούμεθα*] *προθ.*

εἰκόνας] Huic *εἰ* int. vers. a m. s. praescriptum.

οὕς φαμεν] Verbo *ἕ* int. vers. a m. s. praefixum.

C *γνωρίζωμεν*] *γνωρίζομεν*, ex em. *γνωρίζοιμεν*

ἔνεστιν] *ἔν ἐστιν*

αἰσθανώμεθα — ἀτιμάζωμεν] *αἰσθανόμεθα — ἀτιμάζομεν* ante em.

D *ὅτου*] cum *ω* super *ου* a m. s.

θεᾶσθαι] *θεάσασθαι*

ὅτι μάλιστα] non *ὁτιμ.* item 404. A. *τι* post *μέντοι* non *om.*

ὑπομείνειεν] ex em. Antea *ὑπομείνῃ εἶεν* videtur fuisse. *γρ νειεν ἄν* in m.

E *συγχωρῶ*] *ξυγχ.*

ἢ] *ἡ* ante em.

p. 403. B *νομοθετήσεις*] cum punctis circa extremam litteram

ὁμιλεῖν] *ν* int. vers. a m. s. adscriptum.

σπουδάζοι] *σπουδάζει* ante em.

C *θρεπτέοι οἱ νεανίαι*] *— ον τουσ — ασ* int. vers. a m. s. superscripta.

D *ᾗ*] *ἢ*

τοῦτο] post *αὐτοῦ*, quemadmodum pro *αὐτοῦ* habet, sed int. vers. a m. s. *α*, alteri *β* impositum.

ἀρετῇ] *ἀρετὴ* ante em.

p. 404. A *δεῖ*] *δὴ* ante em.

B *σίτων*] *σιτῶν* ante em.

χειμώνων] *τῶν χ.*

ἀκροσφαλεῖς] *ἀκροσφανεῖσ* cum *λ* super *ν*. In m. *γρ μὴ ἀκροσφαλὴς*, ex em. — *λεῖσ*

ὑγίειαν] *ὑγείαν* ante em.

περὶ τὸν πόλεμον] Ad haec in m. a m. pr. adscriptum est *σῃ· περὶ τροφῆσ στρατιωτῶν.*

στρατείας] *στρατίαισ*, sup. *ασ*

ἰχθύσιν] *ἰχθῦσιν*

C *Ἑλλησπόντῳ*] alterum *λ* subscriptum habet.

ἐφθοῖς] *ἐφθ.* ante em.

D *δοκῶ*] cum *εἴ* super *ῶ*

κόρην] sup. a m. s. *καρυκείαν*

μελοποιίᾳ] *μελλοπ.*

E *ἡ δ' ἁπλότης*] *ἡ δὲ ἁ.*

ὑγίειαν] *ὑγείαν*

ἔφη] *ἔφην*

p. 405. A *δικανική — ἰατρική*] *δικανικῇ — ἰατρικῇ*

τεθράφθαι] a m. pr. *τετρ.* a m. s.

B *Ἦ*] *ἢ*

κατατρίβηται] *κατατρίβητε* cum *αι* super *ε*

πεισθῇ] *πεισθῆ* cum *ναι* int. vers. a m. s. addito

C *αὐτῷ*] *αυτῶ*

Οὔκ] *om.*

D *μάλ'*] *μάλα*

E *ἐπιπασθέντα*] *ἐπισπασθέντα* ante em.

p. 406. A πῶμα] a m. pr. non πόμα
εἴ γ' ἐννοεῖς] εἴ γε νοεῖσ ante em.
πρὸ τοῦ] a m. pr. non προτοῦ
Ἡρόδικον] ἡρ. ante em. et iterum.
B Μακρὸν] μακρὰν, sup. a m. s. ὸν
ἰάσασθαι] ἰᾶσαι ante em.
οἷός τ' ἦν] οἷοσ τὴν ante em.
ἕξῃ] ἕξει, sup. a m. s. ἕξῃ
ἀφίκετο] ἀφήκετο ante em.
ἄρα] ἄρα
C ἐκγόνοις] ἐγγόνοισ
σχολὴ] σχολῇ ut D.
διὰ βίου] διαβίου
αἰσθανόμεθα] αἰσσθ.
E μετὰ ταῦτα] μετατ.
Ἀρ'] ἄρ'

p. 407. A Οὔκουν] οὔκοῦν
πῶς] ὅσ
φησὶ δεῖν] Inter haec ἡδύ sup.
ἦ, ἀρετὴν] ἡ ἀρετὴ ante em.
B ἡ νοσοτροφία] non ἡ ν.
ὅς, σχεδὸν] non ὅς. Σχεδὸν
ἦ γε] Super ἦ a m. s. εἴ legitur.
C ἀεὶ] non αἰεὶ. et iterum.
διαστάσεις] a m. pr. διατάσεισ a m. s.
ἀσκεῖσθαι] ἀσκεῖται, ut Par. A. etc.
γιγνώσκοντα] γιν.
ἀποκεκριμένον] sup. υμ a m. pr.
D ὡς τὸ εἰκὸς] εἰσ τ. ε. ut Par. D. sed ὡσ int. vers. a m. s. sup.

p. 407. E λυσιτελῇ] λυσιτελεῖ, sup. η
δεικνύοιεν ἄν] In m. habet δειν .... superscripto εν, cui rursus ποιοῖεν impositum.
ἢ οὐχ] ἢ om.
ἀγαθοὶ] ἀγαθῇ, sup. a m. s. οἱ

p. 408. A προσέταττον] προσέταττεν, sup. ον
ἰάσασθαι] ἰᾶσθαι
B κυκεῶνα πιόντες] κυκεὼν ἀπιόντεσ ante em.
τραγοφθοποιοί τε] τε om.
D οὗς] ex em. οἷσ, ut videtur, ante em.
ὅμοιον] ὁμοιοῦν cum ον super οι
πρὸς τῷ] π. τὸ
πλείστοις] πλεῖστοι ante em.
ὁμιλήσειαν] ὡμιλ.
E ψυχῇ] ψυχὴ
ᾗ] ἢ ante em. et paullo post.
ψυχῇ ψυχῆς] ψυχῆσ

p. 409. A κρινεῖν] a m. pr. κρίνειν a m. s.
B Τοιγάρτοι] τῶ τοι
D παράδειγμα] non παραδείγματα
αὐτὴν — αὐτῆς] αὐ. — αὐ. ante em.

p. 410. A ἦν δὴ] ἦν δεῖ ante em.
B Ὀρθότατα] ὀρθώτατα
καθιστάντες] καθιστᾶντεσ
C τὸ μέγιστον] Ante haec κατὰ a m. s. int. vers. habet.
αὐτὴν] cum ῆ super ὴν a m. s.

ἢ ὅσοι] ἢ αὖ ὥσι, sup. a m. s. ὅσοι

p. 410. D μαλακίας] λακίας, ex em. βλακείας

ἔφη] cum litura in fine

σκληρόν] σκληροί a m. pr.

χαλεπὸν γίγνοιτ'] χαλεποὶ γίγνοιντ' a m. pr.

p. 411. A Καὶ μάλα] in m. a m. pr.

διατελῇ] ex em. in ultima

B ἐμάλαξε] cum litura in fine

ἤδη non *om.* sed post τήκει, pro quo ante em. τήκη erat, habet, ut Ang. B.

C ἔμπλεοι] cum ω super οι, ut Ven. B.

αὐτοῦ] αὐ. ante em. ut 413. E.

μηδὲ] μὴδε

D αὐτοῦ] sup. τῶ

οὔτε ζητήματος] non οὐ ζ.

E διαπράττεται] Huic integrum διαταράττεται superscriptum.

ἀῤῥυθμίας] ἀρυθ. altero ρ a m. s. superscripto

εἴη non *om.* sed int. vers. habet.

p. 412. A ἐκείνω] non ἐκεῖνο

κεραννύντα] κερανν῀ντα

φαῖμεν] φαμὲν, sup. a m. s. φαῖμεν

τοῦ τοιούτου] non τοιούτου

B παιδείας τε] τε int. vers. habet.

δῆλα δὴ] δηλαδὴ

μετὰ τοῦτο] μετατ.

p. 412. D οἷοιτο] οἵοιτο ᾶ a m. pr. οἷόν τε a m. s.

E πρᾶξαι] πράξαι

p. 413. A ἀκουσίως] ἑκ. a m. pr. ἡγῇ] ἡγεῖ, sup. a m. s. ῆ

B Οὐδὲ] non οὐδὲν

μὴν] μὲν

C ἢ non *om.* sed int. vers. a m. s. habet.

τοῦτο ante ὡς ποιητέον non *om.*

ἀεὶ δοκῶσι] a m. s. ᾶ δ. a m. pr.

δὴ] δὲ, sup. a m. s. δὴ

τὸ τοιοῦτον] τὸ τοιοῦτο cum lit.

D ἦ γάρ] ἢ γ. ante em.

τούτοις] non τοῦ τοῖς

p. 414. A τελευτήσαντι] τελευτῶντι, sup. a m. s. altero

γέρα] δᾶρα idque in m. a m. s.

B τῶν τε] τ. τ'

φιλίων] non φίλων

βουλήσονται] ante em. βουλήσωνται ex em.

νῦν δὴ] νύν δη ex em.

νῦν δὴ] δὴ νῦν, sup. a m. s. νύν δη

C ὀκνοῦντι] ὤκνουν τί, in m. a m. s. ὀκνοῦντι

D ὁποία] ποῖα, ex em. ποία

ἢ] καὶ

ἐτρέφομεν] ἔστρ. ante em.

αὐτοὺς] αὐ. ex em.

πλαττόμενοι] Huic int. vers. τε additum.

αὐτοὶ] αὐτοὺσ ante em.

δημιουργουμένη] δημιουργοῦμένη, ex em. δημιουργούμενα

E δεῖ] a m. s. δὴ a m. pr.

Οὐκ] οὔκ a m. pr.

ἑτὸς] cum ω super ο

p. 415. A πλάττων] Ante hoc ὁ in m. additum.
ὅσοι δ'] ὅ. δὲ
γεννῶτε] γεννῶνται
B τἄλλα] τ' ἄλλα ex em.
ἐξ ἀλλήλων] ἐξαλ.
οὕτω] οὕτως ante em.
οὕτω] cum lit.
C ὥσουσιν] fortasse ἥσουσιν
εἰς] ἢ εἰσ
μῦθον] μύθον
D ἔπειτα οἵ τ'] ἔπειτά τ, οἱ
στρατοπεδεύσασθαι] στρατοπαιδ. item E. sed ibi correctum.
τούς τε] τούσ τ'
E δὲ] int. vers. a m. s.
χρὴ] cum lit.
στρατιωτικάς γε] ex em. a m. pr. Ante em. στρ. δὲ erat.

p. 416. B εἰσὶν] non εἰσὶ, sed int. vers. a m. s. καὶ additum.
ἄξιον, ὅτι δεῖ — ποτέ ἐστιν] ἄξιον ὅτι τέ ἐστιν, quorum duo posteriora a m. s. deleta, tum verba δεῖ et sqq. usque ad ἐστιν in m. addita sunt.
C πρὸς τὸ] non π. τῷ
παύσοι] παύσει
D κεκτημένον] κεκτημένοι cum lit.
ἂν] ὦν
μὴ] μοι, sup. a m. s. ἢ
οὐ] int. vers. a m. s.
εἴσεισι] εἴσισι ante em.
ὅσων] ὅσον, ex em. ὅσου
E αἰεὶ] ἀεὶ
ἔχουσι] cum lit.
ὅσια] ὅσιον ante em.
χρυσοῦ] χρυσίου, sup. a m. s. χρυσοῦ
κτήσει] κτῆσιν ante em.

p. 417. A οὐδ' ὑπὸ] οὐδὲ ὑ.
B δεδιότες] δεδειότεσ ante em.
αὐτοί] αὐτή ante em.
κατεσκευάσθαι] κατεσκευᾶσθαι ante em.
νομοθετήσωμεν] non νομοθετήσομεν
C Γλαύκων] γλαύκων. καὶ ὁ ἀδείμαντος ὑπολαβών: Subscriptio: τρίτος:

L. IIII.

Inscriptio: τέταρτος:

p. 419. ἀπολογήσῃ] ἀπολογήσει, sup. η
ἐάν] ἄν
πάνυ τι] πάντη, in m. a m. s. ἢ μᾶλλον πάνυτι
ὧν ἔστι] His a m. s. superscriptum ἔνεστι
ἄλλοι] non οἱ ἄλλοι
νῦν δή] δὴ int. vers. a m. s. additum.

p. 420. A καθῆσθαι] non κατῆσθαι
γε] γ'
οὐδ' ἀναλίσκειν] οὐδὰν ἀδικεῖν, sup. a m. s. vulgato
'Αλλ'] ἀλλὰ
B φῄς; Ναί.] ἔφη. sup. a m. s. .... ναὶ
ἂν οὐδὲν] non tantum οὐδὲν
ὅτι μάλιστα] ὅτι μαλιστα
C σκεψόμεθα] σκεψώμεθα, sup. a m. s. ο
ἀνδριάντας] σ a m. s. additum videtur.
ἐναληλιμμένοι] ita a m. s.

p. 420. D εἰ τὰ προσήκοντα] Post εἰ una littera deleta, post προσήκοντα comma additum.
ἐπιστάμεθα] — θα int. vers. a m. s. adiectum.
E εὐδαιμονῇ] Id a m. pr. superscriptum.
p. 421. A νευροῤῥάφοι] Alterum ρ a m. s. additum.
καὶ αὖ] καὶ αὐ cum litura super ὐ
εἰ μὲν] non ἡμεῖς μὲν
B ὁ δ'] ὁ δὲ
ὅτι πλείστη] non ὁτιπλ.
D γίγνεσθαι] non γίν.
E οὗς] int. vers.
p. 422. A οἷα τ'] οἵά τε
B ῥᾳδίως μάχεσθαι] ῥ. μαχεῖσθαι
ἐξείη] ἐξήει ante em.
C ποιοῖ] ποιεῖ, addito int. vers. a m. s. ν
D αἱρήσεσθαι] αἱρήσεσθε, sup. a m. pr. αι
στερεοῖς τε] τε om.
συναθροισθῇ] ξυν.
E κατεσκευάξομεν] κατασκ.
πόλεις] πόλισ,
πολεμία] πολέμιαι
ἡ δὲ] ἡδὲ
p. 423. A ἐὰν] ἂν
ἀεὶ] non αἰεὶ
χρήσῃ] χρήσει, sup. a m. s. η
ὡς] int. vers. a m. s.
οὔτ'] οὔτε
B οὗτος] a m. s. οὕτωσ a m. pr.
καὶ κάλλιστος] non tantum κάλλ.
αὔξειν] αὐξειν
C προστάξομεν] ω a m. pr. superscriptum.
ἐν τῷ πρόσθεν] om.
p. 423. D δ' ἐβούλετο] δὲ βούλεται
ἀλλ' εἷς] ἀλλὰ εἷσ
ὠγαθὲ] ὦγάθὲ
E ἐὰν τὸ] ἂν τὸ
p. 424. A ὁρμήσῃ εὖ,] ὁρμήσῃ, εὖ
B διὰ βραχέων] διαβρ. ex em.
C μὴ πολλάκις] His int. vers. a m. s. εἰ praepositum.
οἴηται] οἶεται, sup. η, ut Vind. E.
E ἔχει;] non ἔχει.
ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχῆσ
παιδιᾶς] ita a m. s. παιδειᾶσ a m. pr.
p. 425. B μείνειε] μήνειε, ex em. μείνειε, cum litura in fine.
γοῦν] γ' οὖν
παιδείας] παιδειᾶσ, interposito ι inter ε et ι
C ὂν] additum ex em.
διὰ ταῦτα] διατ.
τὰ ἀγοραῖα] τἀγ.
D λήξεως] int. vers. a m. s.
ἢ καὶ] ἢ om.
ἅττα] ἄττα, ut 435. B.
E ἐάν] ἄν
p. 426. A ἀεὶ] non αἰεὶ
λέγοντα] int. vers. a m. s.
B ἔφην ἐγὼ] Super ἐγὼ a m. s. ἠγῆ scriptum.
τοιοῦτον] τοιοῦτο cum litura in fine. Item 429. E. 443. C.
ἐπαινέσῃ] ἐπαινέσει, sup. a m. s. η
C θεραπεύῃ] θεραπεύει, sup. a m. s. η
σφῶν] cum litura inter σ et φ
D θέλοντας] ἐθέλ.
ἀνδρείας] ἀνδρίασ cum

litura. Item 429. A. C. bis. 430. B. bis. C. 431. E. 433. D.

Ἔγωγε] *ἔγωγ'*

p. 426. E *αὐτοῦ*] *αὐτοῦ* ante em. Item 430. E. bis. 431. A. 433. A. B. D. bis. 442. A. 443. D.

νῦν δὴ] *νύν δη* ex em. ut 428. D. 437. B.

p. 427. A *κακῶς*] *κακοῖσ*, sup. a m. s. *ῃι*

ἀνωφελῆ] sup. a m. s. — *λὲσ*

B *τε αὖ*] *τε om.*

C *ἐν μέσῳ*] *τῆσ ἐν μ.*

μὲν τοίνυν] *μέντοι νῦν*

D *ποθὲν*] *πόθεν*

ἴδωμεν] bis, sed alterum uncis inclusum.

ἐάν τε λανθάνῃ] *ἄν τε λ.*

E *σοι*] *σου*, sup. a m. s. *σοι*

μὴ οὐ βοηθεῖν] non *μὴ β.*

ξυλλαμβάνειν] Alterum *λ* a m. s. subscriptum.

ποιήσομεν] *ποιήσωμεν*

ἔφη] *γ' ἔφη*

p. 428. A *ἱκανῶς*] Ad hoc in m. a m. s. adscriptum est *ἀντὶ τοῦ ἀπέχρησεν ἂν ἡμῖν καὶ οὐκ ἂν ἐζητοῦμεν περαιτέρω*

τὰ τρία] *τὰ om.*

B *τῷ ὄντι*] *τωόντι* a m. s. ut 443. D.

δῆλον, ὅτι] non *δηλονότι*

C *τῶν ἐκ*] int. vers. In m. a m. s. *τὴν ὑπὲρ τῶν ἐκ τοῦ χαλκοῦ ἢ τὴν ὑπὲρ τῶν χαλκίνων* legitur.

ἡντινοῦν] *ἥντιν' οὖν* ante em.

γεωργική] ex em. *γεωργικῇ* ante em.

Τί δ'] *τί δὲ*

ἢ] *ἤ*

p. 428. D *αὐτῆς*] Ita a m. pr. *αὖ.* ex em.

αὐτὴν] *αὖ.* ante em.

ὠνομάζομεν] *ὀνομ.*

Διὰ ταύτην] *διατ.*

p. 429. A *αὐτή*] *αὐτῇ*, ex em. *αὖ πῇ*

δι' ὃ] *διὸ* ante em.

B *προπολεμεῖ τε*] *προπολεμεῖται*, sup. a m. s. *ε*

εἷς] *εἰσ* a m. pr.

κύριοι] Super hoc *αἴτιοι* a m. s.

τοίαν — τοίαν] *τοιὰν — τοιὰν* ante em.

ἐν ἐκείνῳ] [*ἐν*] *ἐκεῖ*

τοιαύτην, ἢ] Super *ἢ* a m. s. *καθὸ*

C *Ποίαν δὴ*] ~~*ποίαν δὴ*~~ *δὴ*

ἆ] Huic a m. s. *ῆ* sup.

οἷα] *οἵα* ex em.

τὸ ἓν τε] non *τῷ ἓν τε*

D *ἀλουργὰ*] *ἀλ.* a m. pr.

ὅτι μάλιστα] non *ὁτιμάλ.*

p. 430. A *ὅτι κάλλιστα*] non *ὁτικάλλ.*

χαλεστραίου] non *χαλαστραίου*

B *τὴν δὴ*] non *τ. δὲ*

διὰ παντὸς] *διαπ.* Item 433. A.

τίθεμαι] *τίθημαι*

C *ἀποδέξῃ*] *ἀποδέξει* ante em.

ἐζητοῦμεν] *ζητοῦμεν*

D *ἔμοιγε*] *ἐμοίγε*

E *εἰ μή*] non *ἢν μὴ*

τὸ] *τῶ*, sup. *τὸ*

p. 431. A *ὁ αὐτὸς*] *κρείττων ὁ αὖ.*

τὸ κρείττω] Ita, sed cum litura post *τὸ*

ἐπαινεῖ] In fine a m. s. *ν* int. vers. adscriptum.

ἐν ὀνείδει] *ἐνὸν εἶδει,*

sup. a m. s. η — η super ει — ει
αὐτῆς] αὐ.

p. 431. C ἐπιτεύξῃ] ἐπιτεύξει, sup. a m. s. η
φῦσι] φύσιν
D δεῖ τινὰ] δή τινα
E ἄρτι, ὡς] ἀρτίως

p. 432. A ὀρθότατ'] ὀρθώτατ' a m. pr. ut 434. C.
B δι' ὃ] διὸ
τοῦτ' ἔστιν] τουτέστιν
C ὤφελον] ὄφελον ex em. in prima
πάνυ μοι] non tantum πάνυ
γοῦν] non γ' οὖν
ἔμελον] cum litura inter ε et τ
D οὐ πάνυ τι] τι om.
πρὸ ποδῶν] προποδῶν a m. pr.
ἄρ'] ἆρ'
E ἀπεβλέπομεν] ἀποβλ. cum ε super ο
ἤ δὴ] ἤδη

p. 433. B ὧν] τῶν, sup. a m. s. ὧν
ἐγγενομένοις] non ἐγγενομένας
C παρέχειν] non παρέχει
ἑνῇ] ἑνῆ, sup. a m. s. ἑνὶ
ἀρχόντων] ἐν ἀρχῇ, ut Ang. B. sed addita int. vers. a m. s. praepositione et littera aliqua post ῆ deleta
δόξης — σωτηρία] Super ης a m. s. α, super ια σ habet.
ἐγγινομένη, non — μένε ἡ] int. vers. a m. s.
D καὶ ἄρχοντι] bis, sed alterum cum uncis
Ἐνάμιλλον] ἐνάμιλῶν

p. 433. E ἄρα] ᾆρα, ut infra post ταύτῃ et 434. A.
οὐτινοσοῦν] οὐ. in m. a m. s. adscriptum.
τὰ ἀλλότρια] τ' ἀλλ.
καὶ ἑαυτοῦ] καὶ om.
ἂν ὁμολογοῖτο] ἀνομολογοῖτο, ex em. ἀνωμολογεῖτο

p. 434. A τἀλλήλων] τ' ἀλλ.
τἄλλα] τ' ἄλλα, ut 443. C.
C οἰκειοπραγία] οἰκιοπραγία, sup. ει a m. s. super κι
D νῦν δ'] ν. δὲ
ἐκεῖνο] ἐκεῖ
ἐν] ἓν

p. 435. A ᾗ] ᾗ
C Πᾶσα] ᾶσα
εἴτε ἔχει] εἴτ' ἔ.
αὐτῇ] αὐ. ante em.
D ἡ ἐμὴ] ἡ om.
τῶν γε] γε om.
εἶπον] εἰπὲ
Ἆρ' οὖν] non ἄρ' οὖν

p. 436. A ὃ περὶ] τὸ π.
Τόδε] τότε
B κατὰ ταὐτὸν] κατατανταὐτὸν a m. pr. κατατανταὐτὰ vel — τὸ ex em.
εὑρίσκωμεν] εὑρίσκομεν a m. pr.
γιγνόμενα] non γιν.
C ἆρα δυνατόν] ἄρα δ.
λέγοι] non λέγει
D οὕτω; Οὕτω.] Vtrique ω a m. s. σ superscriptum.
καὶ εἰ] εἰ καὶ
οἵ γε] εἴγε, sup. a m. s. οἵ
ἑστᾶσί] ἕστασί ex em.
E φαῖμεν ἂν] φαμὲν ἄν
ἑστάναι] ἑστᾶναι
εὐθυωρίαν] ἐνθυωρ.
δεξιὰν — ἀριστερὰν] Ita

a m. pr. sed ex em. — ἀ — ἀ
ἡμᾶς τῶν] ἦ. τὸν a m. pr.

p. 437. A *Οὔκουν*] οὐκοῦν ante em.
ἐμέ γε] ἔμεγ', ex em. ἐμέ γ'
Ἆρ' οὖν] ἄρ' οὖν, ut 439. C. 441. E. 444. E.
B ποι] sup. η a m. s.
C ἢ προσάγεσθαι] Pro ἢ habet καὶ idque int. vers. a m. s.
καθόσον] καθ' ὅσον
αὐτὴν] αὐ.
ἐρωτῶντος] Huic ἐρῶντοσ a m. s. superscriptum.
ἐπορεγομένην] ἐπορεγόμην a m. pr.
μηδ'] μὴ δὲ
D ἐστὶ, πλέονος] ἔστι πλέονοσ (non πλείονος.)
ἢ οὔ] πο, sup. του, in quibus prius ο et τ a m. s. sunt.
λέγομεν] λέγωμεν
ἐστὶ δίψα] non ἐστὶ: δίψα:
E οὔ πέφυκε] πέφ., deleto οὔ

p. 438. A *Θορυβήσῃ*] θορυβήσει, sup. a m. s. η
σίτου — σίτου] σιτοῦ — σιτοῦ ante em.
ὅτου] Huic int. vers. a m. s. οὖν additum.
οὕτως] — σ int. vers.
δοκοῖ] σ in fine a m. s. additum.
B του] non om.
ποιὰ ἄττα] ποι' ἄττα, ex em. ποιάττα
αὐτοῦ] αὐ.
Ἆρ' οὖν] ἄρ' οὖν, ut 440. E.
C ἐπιστήμη μὲν] ἐπιστήμεν, ex em. ἐπιστήμη
D οἰκίας] οἰκείασ ante em.
ποιά] ποῖά ante em.
οἷα] οἷα
αὐτὴ] αὕτη
φάθι] φᾶθι
E ποιὰ] ποῖα, ex em. ποι
οὔ τι] non οὔτοι
οἷων] οἷον

p. 439. A ὅπερ ἐστίν] ὅπερ ἔστιν
C *Πότερον δή*] non π. δὲ δὴ
οὐκ ἐνεῖναι] οὐκέτι εἶναι
Ἔμοιγε] ἔμοιγ'
D τὸ δὲ] τὸ δ'
E οὕτως] non οὕτω
ἂν εἴη] εἴη ἄν
τῷ] τῶ δ', ut Ang. B.
αἰσθόμενος] non αἰσθανόμενος
δημίῳ] δήμω

p. 440. B αὐτῷ] αὐ. item 442. C.
αὐτὸν] Ad hoc in m. a m. s. τὸν θυμὸν adscriptum.
αἰροῦντος λόγον] αἱροῦντεσ (ante em. αἰρ.) λόγου cum οι super ου
φάναι] φᾶναι
γενομένου] ον super ου
αἰσθέσθαι] αἴσθεσθαι
δ' οὐδ' ἑν] δὲ οὐδενὶ
C ὃ λέγω] ὁ λέγων, ex em. ὃ ἔλεγον
ἡγῆται] ἡγεῖται ante em.
ζεῖ τε] ζητεῖ τε
D καὶ tantum post ὑπομένων, non etiam ante id habet.
νικᾷ] νεικᾶ ante em.
ἀλλ' εἰ] Inter haec οὖν a m. s. int. vers. legitur.
πρὸς τούτῳ καὶ τόδε ἐνθυμῇ] πρὸσ τοῦτο δε εὐθυμῇ cum ι super δε et οῦ super ῆ

p. 441. A τοῦτό γε] τ. γ'
δ' ἔνιοι] δὲ ἔ.
B ἴδοι] εἴδοι ante em.
C δ' ἐν] δὲ ἐν
ἑκάστου] ω super ου a m. s.
γένη] γένει, sup. η a m. s.
ἦν σοφὴ] Inter haec ἡ int. vers. a m. s. legitur.
ὡς] non ὡς, incertum ab utra manu imposito accentu.
D οὕτω] οὕτωσ
ὥπερ] ὥσπερ
πη] ut videtur, a m. pr. Certe πω est a m. s.
τοῦτο] τ. γε
p. 442. A παραμυθουμένη] καὶ π. non π. καὶ
οὐκ αὖ] non οὐ καὶ
C αὐτοῦ] non αὖ.
Ὀρθῶς] ὀ. γε
δέ γε] δέ γ'
τ' ἐν] τε ἐν
ξυμφωνίᾳ τῇ] ξυμφωτῇ, a m. s. ξυμφωνία
D ὁμοδοξῶσι] non ὁμοδοξῶσιν
δίκαιός γε] δίκαιοσ ....
ἄλλο τι] ἀλλ' ὅτι ante em.
E εἰ δοκεῖ] εἰ (sup. a m. s. ᾖ) δοκῇ (ex em. δοκεῖ)
p. 443. A δρᾶσαι] δράσαι ante em.
Οὐδέν'] οὐδὲν
ὀπωστιοῦν] ὅπωσ: τί γε οὖν
ᾖ] ᾖ, ut Lob.
B ἐν αὐτῷ] ἐν αὖ. ante em.
τὰ αὐτοῦ] τὰ αὖ. ante em.
Ἔτι] non τι
ὑποπτεῦσαι] έ super ύ a m. s.
p. 443. C δι' δ] διὸ
D αὐτοῦ] αὖ'.
αὐτῷ] αὖτῶ
ἄλλα ἄττα] ἀλλάττα
E ἢ ἂν] ἤ ἄν a m. pr.
σώζῃ τε] σώζηται, sup. τὲ
p. 444. A ἄρα] non ἆρα
Δῆλον, ὅτι] δῆλον
B δεῖ] δὴ, sup. a m. s. εἴ
τοιαῦτ' ἄττα] τοιαῦτάττα
συλλήβδην] ξυλλ.
οὖν ταῦτα] Super αῦ a m. s. acutus, super τα item a m. s. η positum.
C ἡ ἀδικία] non tantum ἀδ.
δικαιοσύνη] ἡ δ.
δικαιοσύνην ἐμποιεῖ] cum litura post εῖ
D αὖ] ἂν
ὑγίειά] ὑγεία a m. pr.
E ἤδη, ὡς ἔοικεν] ὡσ ἔ. ἤ. ut Ang. B.
p. 445. A ταραττομένης] τ. τε
B δικαιοσύνην δὲ] δ. τε
C ἐμοὶ] ἔμοιγε
δ' ἐν] δὲ
ἄττα] ἄττα
Πῶς] ὥσ
D Λέγε] λέγ'
ἀριστοκρατία] ἀριστοκρατεία
E ἐγγενόμενος] ἐνγενόμενοι, ex em. ἓν γενόμενοι
ᾖ] ᾖ, non ᾗν
ἔφη.] ἔφη. ἀγαθὴν μὲν τοίνυν: sed tria posteriora deleta.

CORRIGENDA ET ADDENDA.

Praef. p. xii. v. 8 a f. lege aequabilitatem pro aeqabilitatem

xvii. 8 F. F
14 371 379
xx. a. 5 a f. οὐδ'] οὐδ'
xxi. a. 14 οὕτω οὕτω.
xxiii. a. 23 σύμφ. συμφ.
xxvi. a. 12 (Vat. M.) Vat. M.
xxxiii. 11 a f. B C
xxxvi. 1 ἦν ην

p. 1. in inscriptione ΠΡΩΤΟΣ. ΠΡΩΤΟΣ
2. a. 5 a f. Hoeschelio Hōschelio
3. b. penult. οὐ, οὐ
5. a. post v. 16 adde: καθῆστο] Pollux III. 89: καὶ καθῆστο, ἀντὶ τοῦ ἐκάθητο, Πλάτων. Sed etiam infra L. V. p. 449. B. et alibi καθῆστο apud Platonem legitur.
6. a. 13 post Stobaeus adde serm. CXIIII.
16 lege 519, pro 519.
9 a f. ἀπομαραίνουσαι ἀπομαραίνουσι
7. b. 17 a f. quo minus quominus
8. 1 γήρως γηρως
11. 4 ἐνέγκοι, ἐνέγκοι
a. 1 Ang. Aug.
b. 6 a f. Ven. Vind.
12. b. 2 post excerpsit adde serm. LXXXXII.
3 lege B. pro B,
14. a. 18 adde: — Pollux II. 120: καὶ ἀναλογίζεται, ὡς Πλάτων.
16. 7 lege ἦν pro ην
pen. ἀποδιδόναι, ἀποδιδόναι
17. b. 6 Flor. Flor
18. b. 14 quo minus quominus
19. 8 ἦν ην
21. v. 1 κάμνοντας καμνοντας
2 νόσον νοσον
36. a. 8 a-besse ab-esse
39. a. 1 post M. excidit Ven. BC.
41. 1 lege τὸν pro τον
52. b. 20 οἰωνοὶ οἰωνὸν
6 a f. ἦν ην
54. a. 11 quum cum

p. 56. a. 2 Flor. U. delendum et infra v. 12. adiicien- B. adiiciendum secundum ea, quae Stallbaumius in nova editione p. 56. ostendit.
10 lege pe-nultimae pro pen-ultimae
59. a. 9 a f. lucretur. lucretur,
60. 4 ζημιοῦται ζημιοῦνται
62. a. 2 ἡ η
63. a. 6 a f. πέποθεν πεποθεν
74. a. 8 a f. reliquis, reliquis
b. ult. pr. priore s.
75. a. 2 RTUV. R. TUV.
b. 8 post D excidit K
77. b. 5 lege arcessit pro accessit
79. a. 12 a f. inverteris, inverteris
b. 14 a f. post Οὕτως punctum inferius pone.
80. b. penult. adde: Imo fecit. Dixi ad L. IIII. p. 444. D.
81. a. 11 dele comma post ab.
85. b. 2 lege quam pro quem
87. 2 et b. 11 a f. divide με-τ' ἀλλήλων
88. 4 lege οὐχ pro οὐκ
b. 14 ἀποπλήρωσιν ἀποπλήρωσεν
89. a. 3 comprehendant comprehendat
b. 12 ἦ η
90. b. 18 intelliges. intelliges
91. b. post v. 9 adde: σμίλη] Pollux X. 141: τὰ δὲ σκυτοτόμου σκεύη τομεὺς ἐν Πλάτωνος Ἀλκιβιάδῃ εἰρημένος, καὶ σμίλη ἐν τῇ Πολιτείᾳ, καὶ καλάπους ἐν τῷ Συμποσίῳ.
92. a. 12 a f. lege nisi pro nisit
93. a. 7 ἔχει ἔχειν
94. a. 1 ἦν ην
96. a. 8 a f. Goettling. Göttling.
b. 20 post Vind. excidit D.
99. b. 16 adde: Recte Pollux II. 127: Πλάτων δὲ ἀπόῤῥησιν, τὴν ἀπαγόρευσιν.
101. a. 17 post Lob. excidit Vind.
post v. 29 adde: τε] τις Amb. C.
103. a. 2 lege Flor. pro Flor
104. a. 15 post Vind. adde B.
108. a. 16 a f. lege relinquit pro reliquit
110. b. 18 a f. alienis alicuis
112. 6 δ' transfer in v. 7.
113. a. 20 a f. lege scribendum pro scribendem
115. b. 13 quicquam quidquam
117. a. ult. ab ab.
b. 18 Foes. (T. Foes. T.
119. a. 16 a f. scholiasten scholiastem
121. 8 ad marginem pone D
122. b. penult. lege Nunc pro Nun
123. a. 14 a f. inter sed et nomen excidit novum
124. a. 22 a f. post BE. insere Vat.
126. a. 11 a f. lege iidem pro idem
127. a. 9 a f. adde: — Pollux II. 102: καὶ ἐξ ἑνὸς στόματος, Πλάτων που λέγει. Etiam Leg. I. 634. E.
128. b. 5 divide με-θ' ἡδονῶν
129. b. post v. 17 a f. adde: μαρτύρονται] Photius Porsoni: μαρ-

τύρωνται· ὅτ' ἂν ἀντὶ τοῦ μαρτυρίαι ἐπάγωνται ἢ παρέχωνται. Πολιτείας β'· τὸν Ὅμηρον μαρτύρωνται. Suidas utrobique μαρτύρονται et ὅταν et τοῦ τὴν μαρτυρίαν ἐπ. habet.

p. 132. a. 18 lege Flor. pro Flor
133. 1 πέρι περὶ
135. a. 15 a f. A. A,
138. b. 6 post Stallbaumius. adde: In nova ed. secundum omisit, quod verum videtur.
140. b. 18 adde: δὲ ἔγνωκεν Lob. Vind. BE. δ' ἔγνωμεν Vind. D.
144. a. 6 post Vind. F. adde: ipsum Fic.
3 a f. lege ἧττον pro ἥττον
145. a. 6 et 5 a f. dele.
148. b. 17 lege V. pro IIII.
151. v. 7 ἢ ἣν
152. b. post v. 6 a f. adde: οἰκοδόμος] Pollux VII. 117: Ἀριστοφάνης γὰρ ἐν Γηρυτάδῃ εἴρηκε τοὺς οἰκοδόμους, καὶ Πλάτων ἐν τῷ Πολιτείας δευτέρῳ. Cf. 370. D. E.
154. b. 14 a f. lege ἢ κεῖνα pro ἢ 'κεῖνα
13 a f. locis ocis
156. a. penult. ἄροτρον ἀρότρον
157. b. 11 F. T.
158. 1 χρῆσθαι χρησθαι
b. 6 esset esse
160. b. 1 σύμβ. συμβ.
161. b. 10 a f. ante M. excidit B
162. b. 10 lege littera pro litera
163. b. 6 Iacobsius Iocobsius
13 post Steph. insere et
21 Πλάτων δ'
166. a. post v. 6 adde: φλεγμαίνουσαν] Photius et Suidas: φλεγμαίνουσαν πόλιν· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἑλκῶν, τῶν διὰ φλεγμονὴν κινδυνευόντων ἐκρήσσειν.
15 post Astius adde in
11 a f. dele punctum post correxit
167. b. 11 a f. adde: Pollux VII. 182: ἐν μέντοι τοῖς ἄλλοις τεχνίταις ὁ Πλάτων ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς Πολιτείας καὶ τοὺς ἐργολάβους καταλέγει· ῥαψῳδοί, χορευταί, ὑποκριταί, ἐργολάβοι καὶ τὰ ὅμοια. (haec tria cod. ant. om.) νῦν μὲν οὖν τοὺς περὶ τὴν σκηνὴν λέγει ἐργολάβους.
172. 1 lege ἐφ' pro ἔφ
173. antepen. ἠράμεθα ἠράμεθα
a. 7 ante expressit insere non
177. b. post v. 12 adde: ὡς] οὐκ Stob. cod. A.
179. b. 16 lege φιλόσοφος pro φιλόσοφοι
182. a. 9 Ἀρ Ἀρ'
185. b. 12 a f. editis ditis
187. a. 20 a f. post BC. adde Lob.
188. a. 8 a f. lege Euthyphr. pro Euthyd.
b. 1 Graecum o pro Latino pone.

p. 189. a. 2 post sqq. adde: cl. cum I. 588. sqq.
194. a. 17 post libro excidit vicesimo et penult. lege hanc pro hunc
198. a. post v. 11 adde: ἥκιστα] ἧκιστ' Vind. F. Ang. B. Flor. R.
202. a. 18 a f. post κεκτῆσθαι in lemmate punctum inferius pone.
203. b. post v. ult. adde: πράττειν] om. Mon. B.
205. 4 lege ψεύδοιτο pro ψεύδοιτοι
b. 13 a f. dele comma post φαντασίας
207. a. 7 post Soph. adde p.
208. b. 15 post Ἄρτεμιν punctum fac inferius.
penult. lege κομίσειεν pro κομέσειεν
209. a. 5 libri, libri
211. 1 ὡς ως
214. b. ante v. penult. adde: διαγράφωμεν] Cf. Ruhnkenius ad Tim. p. 81. sq.
215. a. 6 a f. lege a. pro ab.
216. 5 οἴκτους, οἴκτους
a. 3 quam quem
217. b. ult. τῶν] τοὺς]
220. 1 γε τε
227. a. 13 a f. τοιαῦτα C] τοιαῦτα]
230. 6 μ', μ
231. b. post v. 7 a f. adde: τεθραμμένος] Etymologicum, Suidas, Photius in τροφή: ἐν δὲ τρίτῳ (Suid. τῷ τρ.) Πολιτείας· καὶ (om. a m. pr. cod. Phot.) ὑπὸ τῷ σοφωτάτῳ Χείρωνι (Suid. et cod. Phot. χείρονι) τεθραμμένος· ἀντὶ τοῦ πεπαιδευμένος. Suidas et Photius addunt: ἵνα μὴ ἐναντιῶνται Ὁμήρῳ πεπαιδεῦσθαι λέγοντι τὸν Ἀχιλλέα παρὰ Χείρωνι, οὐχὶ τεθράφθαι.
235. 11 pro τὸ Vind. B. τὰ habet.
239. 7 lege ἀπαιτῶν, pro ἀπαιτῶν
240. b. 7 a f. Engelhardtus Engelhardius
241. penult. et b. 18 οὖ οὖ
b. 21 1178 1778
242. 2 λόγος, λόγος.
244. a. 6 quod ad quod
19 ἄλλον ἄλλον
246. 5 ἀφομοιοῦσθαι. ἀφομοιοῦσθαι
7 κἀγαθὸς κἀγαθὸς
249. 3 τροχιλίων, τροχιλίων
a. 12 a f. γε γ.
253. b. post v. 10 a f. adde: ἑρίφ] Suidas et Photius: ἑρίφῳ στέψαντες· ἀντὶ τοῦ στέμμα περιθέντες. Πλάτων Πολιτείας ί.
257. b. 1 lege Φρύγιον pro Φρύγων
263. b. post v. 7 adde: καθαίρωμεν] Photius: καθαίρωμεν· ἀντὶ τοῦ διακαθαίρωμεν. Πολιτείας γ'.
265. b. 19 lege τε pro τ'
269. ult. κἀγαθὸς κἀγαθὸς
a. 7 a f. ed. et ed.
270. b. 17 διαισθάνεσθαι διαΐσθάνεσθαι
271. b. 5 a f. dele punctum post πολύ]
274. 6 lege τετελεύτηκε. pro τετελεύτηκε;

p. 274. 8 lege δῆ pro δὴ
280. a. 12 a f. adde: — Photius et Suidas: σπουδάζω· — ἐπὶ δὲ τοῦ μὴ παιγνιωδῶς, ἀλλ' ἐσπουδασμένως, Πλάτων Πολιτείας γ'.
281. b. 9 lege etiam pro enim
19 Suidae Photium adde in omnibus consentientem.
284. a. 19 lege Hecamede pro Hecamedes
b. 18 L. R.
285. a. 6 D. E. DE.
288. a. 4 post οὕτως adde: ut L. IIII. p. 427. E.
6 lege de re pro re
292. b. litteram D a v. 9 ad v. 17 transfer.
293. a. 12 lege L. pro R.
13 vocabulo vacabulo
b. 11 est. est:
294. a. numerum 408 a v. 1 ad v. 19 transfer et primam adnotationem ad ἢ ante οὐχ ὁρᾷς p. 293. 6, secundam ad καὶ ib., tertiam ad ἀγαθοὶ ib. ult. pertinere scito.
21 lege μενελέω pro μενελέω.
8 a f. πάσσε. πάσσε,
b. 4 δτι ὃ τι
295. a. 4 αὐ. αὖ
300. a. 11 μή μὴ
302. a. 20 VIIII. VIII.
b. 19 a f. dele punctum post excrescit
303. b. 16 a f. ante πόλεε insere ταρίχεε,
305. a. 23 lege τε pro τι
307. a. 19 dele comma post ἔμπλεφ
308. b. 12 lege δέ pro δὲ
310. a. 16 a f. verborum erborum
311. 5 ἄρ' οὐ ἆρ'
b. 4 ταῦτα πᾶτα
312. 1 Ἀνάγκη Αναγκη
315. b. 12 Amb. Amb
316. a. 4 dele πόνον Vind. E.
320. a. 11 lege μάλ' pro μαλ'
321. a. 3 ἕτως ἕτως
322. a. 17 dele punctum post confugientes
327. b. 1 lege παρασκευάσθαι pro παρασκεύασθαι
334. 5 ὀλίγους post τοιούτους positum est in Vind. B. ut ostendit Bekkerus.
335. 4 lege ἄθρει, pro ἄθρει
337. a. 12 ἐπέκεινα, ἐπέκεινα
338. b. 20 Memnonis Menonis
341. a. 16 Stallbaumius. Stallbaumius
345. a. 17 πολεμίαι πολέμιαι
346. a. 1 Lob. Lob
349. b. 17 351 p. 351
24 dubitatione dubitationi
350. 1 separa τοῦτο ab ἐπαινῇ
355. b. antep. lege R. pro A.
356. a. 16 a f. ὑπὸ υπὸ
b. post v. 13 adde: τῶν] ὑπὸ τῶν Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACR.
357. b. 18 lege quicunque pro quincunque
358. penult. τετράπηχύς τετραπηχύς

p. 361. a. 7 a f. lege sit ab pro ab
373. b. penult. *παν.* *παν*
375. 6 *ἦ* *ἤ*
378. a. 17 qua quae
379. 1 *ἐγὼ* *ἐγω*
380. a. 20 adde: (Pro *αὐτοῦ* Vind. D. et a m. pr. F. Flor. L. Stob. Ald. Bas. ab. *αὐτοῦ* habent.)
387. a. 12 a f. lege *γϱ* *γϱ.*
b. ult. *ὁμοδοξίαν.* pro *ὁμοδοξίαν*
389. b. 15 a f. ed. ex ed.
391. b. 12 *ἦ* altero *ἦν*
395. b. 8 fertur fortur
399. b. 8 *ἐγκλίνῃ* *ἐγκλίνῃ.*
400. 6 *ὁμολογήσαντες,* *ὁμολογήσαντες*
a. 16 a f. differentiae differentias
401. a. 4 adde: nec non supra L. I. p. 345. A.
post v. 4 adde: *ἔφη*] *om.* Flor. T.
404. a. 19 lege additamenti pro addita menti
407. in inscriptione 438 439
b. 6 ita refinge: *τινός;*] *τίνος.* Ald. Bas. ab. *τινός.* Steph. et recentiores.
410. a. 11 lege impellit pro impellit.
415. b. 21 *ζεῖ* *ξεῖ*
417. a. pen. consuevisse onsuevisse
b. ult. *τοῦ-* *τοῦ*
419. a. ult. a verbo perpetere novus versus Ficino incipit.
420. b. 6 lege sc. pro Sc.
425. 3 *τε* *τι*
426. 6 *δοκεῖν* in Vind. B. simpliciter omissum, non *δεῖν*, ut Bekkerus ait, a m. s. pro eo positum est.
427. a. 16 lege iustitia pro iustia

ΠΛΑΤΩΝΟΣ
ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΓΛΑΥΚΩΝ ΠΟΛΕΜΑΡΧΟΣ
ΘΡΑΣΥΜΑΧΟΣ ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ
ΚΕΦΑΛΟΣ

ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

Inscriptionem fecimus qualem et ipse facere potuisse et antiquissimorum codicum atque Aristotelis et Theophrasti auctoritas a Proclo εἰς τὴν Πολιτείαν p. 350. l. 8. sqq. ed. Basil. 1534. prodita commendare videretur. Nostrorum quidem codicum auctoritas ea in re minor est. Itaque Bekkerus de suis tacuit. Lobcovicensis praescriptum habet: πλάτωνος πολιτειῶν. α'. et in margine: τὰ τοῦ διαλόγου πρόσωπα. σωκράτης. γλαύκων. πολέμαρχος. ἀδείμαντος. κέφαλος. Vindobonensis D: πλάτωνος πολιτεῖαι. ἢ περὶ δικαίου. α. in margine eadem, quae Lob. praeter extrema, quae sic exhibet: ἀδείμαντος κεφάλου. In Florentino A. haec leguntur: πλάτωνος πολιτεῖαι· ἢ περὶ δικαίου: πρώτη. τὰ τοῦ διαλόγου πρόσωπα σωκράτης, γλαύκων, πολέμων, ἀδείμαντος, κέφαλος. Eadem sunt in Vind. B. et Flor. C. nisi quod λόγος πρῶτος habent pro πρώτη, et quod Vind. B. iterum addit: πολιτειῶν πλάτωνος λόγος πρῶτος. Flor. R. et Vind. F: πολιτείας πρῶτον. Flor. T: πλάτωνος πολιτειῶν ἢ περὶ δικαίου λόγος πρῶτος. σωκράτης, γλαύκων, πολέμαρχος, θρασύμαχος, ἀδείμαντος, κέφαλος. Flor. U: πλάτωνος πολιτειῶν πρώτη. Flor. V: πλάτωνος πολιτείας Α. Aldina editio et Basileensis prior: ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ, ΠΡΩΤΗ. Basileensis posterior: ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΔΙΚΑΙΟΥ ΠΡΩΤΟΣ. ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΓΛΑΥΚΩΝ ΠΟΛΕΜΑΡΧΟΣ ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ ΚΕΦΑΛΟΣ. Stephaniana: ΠΛΑΤΩΝΟΣ, ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ, Η, ΠΕΡΙ ΔΙΚΑΙΟΥ, Τῶν δέκα ὁ πρῶτος. — ΤΑ ΕΝ ΤΟΙΣ ΔΙΑΛΟΓΟΙΣ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ πρόσωπα, ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΓΛΑΥΚΩΝ, ΠΟΛΕΜΑΡΧΟΣ ΘΡΑΣΥΜΑΧΟΣ, ΑΔΕΙΜΑΝ

Steph. T. II. 327 Lugd. 409

Κατέβην χθὲς εἰς Πειραιᾶ μετὰ Γλαύκωνος, τοῦ Ἀρίστωνος, προσευξόμενός τε τῇ θεῷ καὶ ἅμα τὴν ἑορτὴν βουλόμενος θεάσασθαι, τίνα τρόπον ποιήσουσιν ἅτε νῦν πρῶτον ἄγοντες. καλὴ μὲν οὖν μοι καὶ ἡ τῶν ἐπιχωρίων πομπὴ ἔδοξεν εἶναι· οὐ μέντοι ἧττον ἐφαίνετο πρέπειν ἣν οἱ Θρᾷκες ἔπεμπον. Προσευξάμενοι δὲ καὶ θεωρήσαν- B τες ἀπῇμεν πρὸς τὸ ἄστυ. Κατιδὼν οὖν πόρρωθεν ἡμᾶς οἴκαδε ὡρμημένους Πολέμαρχος, ὁ Κεφάλου, ἐκέλευσε δραμόντα τὸν παῖδα περιμεῖναί ἑ κελεῦσαι. καί μου ὄπισθεν ὁ παῖς λαβόμενος τοῦ ἱματίου Κελεύει ὑμᾶς, ἔφη, Πολέμαρχος περιμεῖναι. Καὶ ἐγὼ μετεστράφην τε καὶ

ΤΟΣ, ΚΕΦΑΛΟΣ. Bekkerus *ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ* etc. ut nos praescripsit, sed pro *λόγος πρῶτος* posuit tantum *A.* Quod in nonnullis codicibus additum est *ἢ περὶ δικαίου*, id mihi cum Diogene Laertio L. III. 57. Thrasyllo potius, quam cum Olympiodoro comment. in Alcib. p. 75. ed. Creuz. ipsi Platoni tribuendum videtur. De plurali Muretus: „Male vulgo *πολιτειῶν*. Hic enim una tantum, quae tamen recte dicitur *πολιτεία πρώτη*. Vt illa quae in libris *νόμων*, *δευτέρα*. et tertia in Critia. Atque inde error.“ Probabilius in margine Stephanus: „In Ald. *Πολιτειῶν πρώτη*, vel subaud. *βίβλος*, vel *πολιτεία*: quasi unusquisque etiam liber vocari possit *πολιτεία*.“

Πειραιᾶ] *τὸν Πειρ.* Demetrius de eloc. §. 21. et 205. primam hanc periodum laudans. Quatuor prima verba habet Suidas in *χθές*.

προσευξόμενός] *προσευξάμενός* Par. K. secundum Bekkerum; nam Bipontini tacent. Idem est in Vind. F. sed superscripto o. Maximus Tyrius diss. XI. 8. p. 206. ed. Reisk. *Σωκράτης εἰς Πειραιᾶ κατῆει προσευξόμενος τῇ θεῷ.*

τε] Vind. D. tantum inter versus habet.

τῇ θεῷ] Si eandem veneraturus erat deam, cuius *ἑορτὴν* spectatum ibat, Bendin seu Artemin intelligi necesse est secundum ea, quae Thrasymachus p. 354. A. dicit: *ταῦτα δή σοι, ὦ Σώκρατες, εἰστιάσθω ἐν τοῖς Βενδιδείοις.* quae docent perperam in scholiis ad nostrum locum dici *τὴν τῶν μικρῶν Παναθηναίων ἑορτὴν* significari. Parva Panathenaea, ut in eisdem scholiis recte traditur, post Bendidea celebrabantur, die tertio, quod ex Timaei loco p. 26. E. colligitur. Atque Artemin dici statuit etiam Origenes contra Celsum L. VI. p. 277. ed. Spenc. *ἀλλ' οἱ τοιαῦτα περὶ τοῦ πρώτου ἀγαθοῦ γράψαντες καταβαίνουσιν εἰς Πειραιέα προσευξόμενοι ὡς θεῷ τῇ Ἀρτέμιδι καὶ ὀψόμενοι τὴν ὑπὸ Ἰουδαίων* (an *χυδαίων*? quod nomen recentioribus de vulgo imperito usitatum dicit Eustath. ad Il. T. I. p. 26, 29. ed. Lips. eaque significatione legitur apud Porphyr. de abstin. L. IIII. c. 18. p. 363. ed. Rhoer. et in scholiis ad huius Civitatis L. II. p. 364. B. sed acquiesco in *ἰδιωτῶν*, quod non ex coniectura, ut ait Ruhnkenius ad Timaeum p. 62. sed tamquam varia lectio ex Philocalia a Tarino non sine codicibus edita propositum est ab Höschelio ad Origenem) *ἐπιτελουμένην πανήγυριν.* eademque haud dubie paullo post dicitur *ἡ θεός.* p. 328. A. Alii Minervam intelligunt, quae vulgo

ἠρόμην, ὅπου αὐτὸς εἴη. Οὗτος, ἔφη, ὄπισθεν προσέρχεται· ἀλλὰ περιμένετε. Ἀλλὰ περιμενοῦμεν, ἦ δ' ὅς, ὁ Γλαύκων. Καὶ ὀλίγῳ ὕστερον ὅ τε Πολέμαρχος ἦκε C *καὶ Ἀδείμαντος, ὁ τοῦ Γλαύκωνος ἀδελφὸς, καὶ Νικήρατος, ὁ Νικίου, καὶ ἄλλοι τινὲς, ὡς ἀπὸ τῆς πομπῆς. Ὁ οὖν Πολέμαρχος ἔφη· ὦ Σώκρατες, δοκεῖτέ μοι πρὸς ἄστυ ὁρμῆσθαι ὡς ἀπιόντες. Οὐ γὰρ κακῶς δοξάζεις, ἦν δ' ἐγώ. Ὁρᾷς οὖν ἡμᾶς, ἔφη, ὅσοι ἐσμέν; Πῶς γὰρ οὔ; Ἢ τοίνυν τούτων, ἔφη, κρείττους γένεσθε, ἢ μένετ' αὐτοῦ. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, ἔτι ἓν λείπεται, τὸ ἦν πείσωμεν ὑμᾶς, ὡς χρὴ ἡμᾶς ἀφεῖναι. Ἢ καὶ δύναισθ' ἄν,*
410 *ἦ δ' ὅς, πεῖσαι μὴ ἀκούοντας; Οὐδαμῶς, ἔφη ὁ Γλαύ-*

ἡ Θεὸς appellabatur; neque mihi videtur Socrates in ista Panathenaeorum propinquitate de Minerva veneranda cogitare non potuisse; sed quod simpliciter *τὴν ἑορτὴν* dicit, numina diversa statuere non sinit. Itaque Origenem sequor.

μοι] *om.* Par. K.

καὶ] non expressit Ficinus.

ἧττον] Ita Par. A. Lob. Vind. BDEF. Vat. BM. Ven. B. Mon. B. Amb. C. Ang. B. *ἥττων* Ald. Bas. ab. Steph. nec non Ven. G. Par. DK. et Florentini omnes, si recte silent Bipontini, Bekkerus et Stallbaumius. *ἧττον* scribendum esse viderat Muretus.

περίπειν] *πέμπειν* Par. K.

δὴ] *δὴ* Amb. C. et, superscripto *ε*, Florent. T.

B *Πολέμαρχος*] *ὁ δὲ Πολέμαρχος ἀδελφός ἐστι Λυσίου, οὗ μέμνηται ἐν τῇ Πολιτείᾳ ἐπιδιώκοντος τὸν Σωκράτην καὶ ἐπιθυμοῦντος ἀκοῦσαι αὐτοῦ.* Hermias in comm. in Phaedrum p. 175. ed. Ast.

δραμόντα τὸν παῖδα] *τ. π. δ.* Vind. F. Flor. R.

ὑμᾶς] *ἡμᾶς* Vind. BE.

Καὶ ἐγὼ] *καὶ γὰρ ἐγὼ* Lob. Vind. B. Vat. M. Pro *γὰρ* Vind. B. in margine habet *γοῦν*.

ὄπισθεν] *ὄπιθεν* Bas. a.

Ἀλλὰ — Γλαύκων.] laudat Photius in *ἦ δ' ὅς. ἀλλὰ — ὅς.* Suidas in *ἦ*.

ἄλλοι] *ἄλλοι πολλοὶ* Vind. F. C Ang. B. Flor. R. *et alii complures* Ficinus.

ὡς] *om.* Ven. C. Par. DK. Flor. U.

ἄστυ] *τὸ ἄστυ* Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT.

ὡς ἀπιόντες] ante *πρὸς* collocata habent Amb. C. Ang. B. Flor. T. *Videmini, inquit, o Socrates, tamquam recedere velitis, ad urbem accedere.* Fic.

τοίνυν τούτων, ἔφη] *τού. τοί. ἔ.* Flor. B. *τοί. ἔ. τού.* Par. K. sec. Bekk. Vind. F. Ang. B. Flor. CR. *ἔφη* Ficinus non expressit.

γένεσθε] *γενέσθαι* Ven. C. et a m. pr. Par. D.

μένετ'] *μένετε* Vind. F. Flor. CR.

ἔτι] *δ' ἔτι* Vind. F.

Ἓν λείπεται] *ἐλλείπεται* Par. A DK. sec. Bekk. Ven. C. Vind. DF. Flor. BV. *ἓν ἐλλείπεται* Flor. V. in margine. *ἐλλείπετε* Flor. AC. *Vnum hoc subticetis* Fic.

πείσωμεν] *πείσομεν* Flor. V. Bas. ab.

ὡς] *εἰ* Par. K.

ἡμᾶς] *om.* Vat. B. Vind. E. *ὑμᾶς* Vind. D. *vos videlicet permissuros abire nos, si persuaserimus dimittendos esse.* Fic.

Ἢ] *ἦ* Vind. F. Flor. AB.

δύναισθ'] *δύνασθε* Vind. D.

Οὐδαμῶς] *μηδαμῶς*, sup. *οὐ* Vind. D.

κων. Ὡς τοίνυν μὴ ἀκουσομένων, οὕτω διανοεῖσθε. Καὶ
328 ὁ Ἀδείμαντος Ἆρά γε, ἦ δ' ὅς, οὐδ' ἴστε, ὅτι λαμπὰς ἔσται πρὸς ἑσπέραν ἀφ' ἵππων τῇ θεῷ; Ἀφ' ἵππων; ἦν δ' ἐγώ· καινόν γε τοῦτο. λαμπάδια ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις ἁμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις; ἢ πῶς λέγεις; Οὕτως, ἔφη ὁ Πολέμαρχος· καὶ πρός γε παννυχίδα ποιήσουσιν, ἣν ἄξιον θεάσασθαι. ἐξαναστησόμεθα γὰρ μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ τὴν παννυχίδα θεασόμεθα καὶ ξυνεσόμεθά τε πολλοῖς τῶν νέων αὐτόθι καὶ διαλεξόμεθα. ἀλλὰ μένετε καὶ μὴ
B ἄλλως ποιεῖτε. Καὶ ὁ Γλαύκων Ἔοικεν, ἔφη, μενετέον εἶναι. Ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἦν δ' ἐγώ, οὕτω χρὴ ποιεῖν. Ἤιμεν οὖν οἴκαδε εἰς τοῦ Πολεμάρχου καὶ Λυσίαν τε αὐτόθι

οὕτω] *om.* Vind. B. Vat. M. ἡμῶν οὕτω Vind. E. ἔφη, οὕτω Mon. B. Flor. U. Fic. Bekkerus, Stallbaumius; quibus id vel sedatiori exordii sermoni vel postposito οὕτω magis convenire visum videtur. Ego tutius putavi reliquos codices sequi, praesertim quum facilius interpolari, quam omitti verbum istud potuerit. Et illud *inquit*, quod vulgo legitur in Ficini interpretatione, non exstat in eius codice Vind. E.

διανοεῖσθε] διανοεῖσθαι Ang. B. Bas. ab.

Ἆρά] ἄρα Vind. F. Flor. ABR.

328 ἔσται πρὸς ἑσπέραν] π. ἑ. ἔ. Lob. Vind. B. Vat. M.

ἀφ' ἵππων τῇ θεῷ] τ. θ. ἀ. ἵ. Lob. Vat. BM. Vind. BE. Bekkerus. Sed quod Socrati novum videbatur, id non opus est ut statuamus etiam Adimanto verborum collocatione insigniendum visum esse. Neque trimetrum iambicum putamus offensionem habere. — ἀφίππων Vind. D. h. l. et iterum.

γε] δὲ Amb. C. δὲ Vind. F. Ang. B. Flor. R. et int. vers. A.

τοῦτο] δὲ τοῦτον Flor. T.

λαμπάδια] Harpocratio: λαμπάδιον, ἣν νῦν ἡμεῖς λαμπάδα καλοῦμεν, οὕτως ὠνόμαζον. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου καὶ Πλάτων ἐν πρώτῳ τῆς Πολιτείας. Photius: λαμπάδιον, ὃ νῦν λαμπάδα καλοῦσιν. οὕτω Δείναρχος καὶ Πλάτων.

Οὕτως, ἔφη ὁ Πολ.] οὕτως ἔφη. κρείττους οὖν γένεσθε ἢ μένετε αὐτοῦ. οὐκοῦν ἦν δ' ἐγὼ ὁ Πολ. Vind. F. Flor. ACR. quorum extremus decem media punctis notata habet. Ficinus: *Ita prorsus. quare aut, addidit, potentiores sitis necesse est, aut hic maneatis. Ille Polemarchus tradidit: Nocturna praeterea* etc.

παννυχίδα] παννυχίδα Bas. b. et iterum.

ποιήσουσιν] ποιήσασιν Lob.

τε πολλοῖς] γε π. Amb. C. Flor. T. π. τε Lob. Vind. BE. Vat. BM.

καὶ διαλεξόμεθα] καὶ int. vers. Vind. D.

Ἤιμεν] ἤειμεν Vind. B. Par. B DK. Mon. B. Vat. M. Flor. U. ἤιμεν Lob. ἤϊμεν Vind. E.

Πολεμάρχου ἀδελφοὺς] ὅτι δὲ καὶ κύριον ὄνομα ὁ Πολέμαρχος τοῦ Λυσίου ἀδελφός, αὐτός τε ὁ Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Ἐρατοσθένους καὶ Πλάτων ἔν τε τῷ πρώτῳ τῆς Πολιτείας καὶ ἐν Φαίδρῳ φησίν. Harpocratio in Πολέμαρχος.

Θρασύμαχον] In Ang. B. hoc nomen ubique duplex μ habere

κατελάβομεν καὶ Εὐθύδημον, τοὺς τοῦ Πολεμάρχου ἀδελφοὺς, καὶ δὴ καὶ Θρασύμαχον, τὸν Χαλκηδόνιον, καὶ Χαρμαντίδην, τὸν Παιανιέα, καὶ Κλειτοφῶντα, τὸν Ἀριστωνύμου. Ἦν δ' ἔνδον καὶ ὁ πατὴρ, ὁ τοῦ Πολεμάρχου, Κέφαλος, καὶ μάλα πρεσβύτης μοι ἔδοξεν εἶναι· διὰ χρόνου γὰρ καὶ ἑωράκειν αὐτόν· καθῆστο δὲ ἐστεφανωμένος ἐπί τινος προσκεφαλαίου τε καὶ δίφρου· τεθυκὼς γὰρ ἐτύγχανεν ἐν τῇ αὐλῇ. ἐκαθεζόμεθα οὖν παρ' αὐτόν· ἔκειντο γὰρ δίφροι τινὲς αὐτόθι κύκλῳ. Εὐθὺς οὖν με ἰδὼν ὁ Κέφαλος ἠσπάζετό τε καὶ εἶπεν· ὦ Σώκρατες, οὐδὲ θαμίζεις ἡμῖν καταβαίνων εἰς τὸν Πειραιᾶ· χρῆν μέντοι. εἰ μὲν γὰρ ἐγὼ ἔτι ἐν δυνάμει ἦν τοῦ ῥᾳδίως πο-

Bekkerus ad p. 354. A. testatur. De Vind. F. v. ad p. 344. D.

Χαλκηδόνιον] *καλχηδόνιον* Vat. B. Vind. E. *καρχηδόνιον* Lob. Ven. B. Vind. BF. Ang. B. Vat. M. Flor. ART. *καρκηδόνιον* Amb. C.

Χαρμαντίδην] *χαρματίδην* Lob. Vind. BE. Vat. BM. Ven. B. Flor. ABCV. *χαρμίδην* Amb. C. Flor. U. *Charmetidem* Fic.

πρεσβύτης μοι] *μ. π.* Flor. C.

C *γὰρ*] *om.* Ang. B.

ἑωράκειν] Ita omnes codices, sed Par. A. Ven. C. in ultima syllaba correcti. *ἑωράκη* Bekkerus. Ego sententiam tuli in praefatione.

ἐστεφανωμένος] *om.* Vind. E. *ἐστεφανομένος* Ald. Bas. a.

τε] *om.* Lob. Vind. BE. Vat. M.

γὰρ] *καὶ γὰρ* Amb. C. Flor. T.

ἐτύγχανεν] *ἐτύγχανε* Vind. E.

ἔκειντο — κύκλῳ] *plerisque sedibus in orbem dispositis* Fic.

ἠσπάζετό τε] *ἠ. με* Vind. E.

οὐδὲ] Corruptum visum hoc Stallbaumio et Astio, quorum alter *οὔτι* secundum Homericum *οὔτι θαμίζεις* scribendum censet, recte dissentiente Faesio (Symbolis philologis Helvetiorum Vol. I. p. 278.) et *οὔτι* initio orationis parum convenire intelligente; sed quos ipse ad tuendam codicum omnium lectionem *οὐδὲ* affert locos huius libri p. 342. C. et Homericum Il. V. 252. minus recte affert, quum uterque expressam antea habeat negationem, quae nostro loco suppleri debet, ut amice expostulabundus cum Socrate senex hoc dicere videatur: tu neque alia facis, quae debebas, neque nostram domum frequentas. Simili ellipsi nostrates: Du kommst *auch* nicht oft zu uns. Neque aliter fieri puto, ut *οὐδὲ ne quidem* significet.

θαμίζεις] *συχνάζεις* superpositum habent Flor. AC.

τὸν] *om.* Lob. Vind. BE. Vat. BM.

Πειραιᾶ] *πειρεᾶ* Flor. C.

χρῆν] *χρὴ* Amb. C. Flor. AC. *χρὴν* Vind. D. Simillimus huic Lachetis locus est p. 181. C. ubi Lysimachus senex Socrati: *χρῆν μὲν οὖν καὶ πρότερόν γε φοιτᾷν αὐτὸν παρ' ἡμᾶς καὶ οἰκείους ἡγεῖσθαι, ὥσπερ τὸ δίκαιον· νῦν δ' οὖν ἀπὸ τῆσδε τῆς ἡμέρας, ἐπειδὴ ἀνεγνωρίσαμεν ἀλλήλους, μὴ ἄλλως ποίει, ἀλλὰ σύνισθί τε καὶ γνώριζε καὶ ἡμᾶς καὶ τουτουσδὶ τοὺς νεωτέρους, ὅπως ἂν διασώζητε καὶ ὑμεῖς τὴν ἡμετέραν φιλίαν.*

ἦν] *ἦ* Ven. C. Bekkerus. Conferatur praefatio.

ἐγὼ] int. vers. Vind. F.

ῥᾳδίως] *om.* Fic.

ρεύεσθαι πρὸς τὸ ἄστυ, οὐδὲν ἂν σε ἔδει δεῦρο ἰέναι,
D ἀλλ' ἡμεῖς ἂν παρὰ σὲ ἦμεν· νῦν δέ σε χρὴ πυκνότερον
δεῦρο ἰέναι. ὡς εὖ ἴσθι, ὅτι ἔμοιγε ὅσον αἱ ἄλλαι αἱ
κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναὶ ἀπομαραίνονται, τοσοῦτον αὖξον-
ται αἱ περὶ τοὺς λόγους ἐπιθυμίαι τε καὶ ἡδοναί. μὴ οὖν
ἄλλως ποίει, ἀλλὰ τοῖσδέ τε τοῖς νεανίαις ξύνισθι καὶ
δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοίτα, ὡς παρὰ φίλους τε καὶ πάνυ
οἰκείους. Καὶ μὴν, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ Κέφαλε, χαίρω γε
E διαλεγόμενος τοῖς σφόδρα πρεσβύταις. δοκεῖ γάρ μοι
χρῆναι παρ' αὐτῶν πυνθάνεσθαι, ὥσπερ τινὰ ὁδὸν προε-
ληλυθότων, ἣν καὶ ἡμᾶς ἴσως δεήσει πορεύεσθαι, ποία
τίς ἐστι, τραχεῖα καὶ χαλεπὴ, ἢ ῥᾳδία καὶ εὔπορος. καὶ

τὸ] *om.* Flor. V.

ἔδει] *om.* Vat. B.

D ἀλλ' — ἰέναι] *om.* Vind. BD. Ven. C. Par. DK. Vat. M.

παρὰ σὲ] παρά σε Steph.

νῦν — ἰέναι] *om.* Mon. B. Flor. U.

δέ σε] δὲ σὲ Stallbaumius; cui obstat *πυκνότερον*.

πυκνότερον] που κρότερον Ang. B.

ὡς εὖ — ξυμβαίνει 329. D] excerpsit Stobaeus p. 589. ed. Gesneri. Primam sententiam usque ad ἡδοναί exhibet Clemens Al. Strom. L. III. p. 519. 7. ed. Potteri et Theodoretus Therap. L. XII. p. 1023. ed. Schulz. qui ὡς ab altero in ὅτι mutatum omisit. Eandem sententiam Anaximeni tribuit Stobaeus p. 594: τοῖς γὰρ ἀστείοις πρεσβύταις ὅσον αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναὶ ἀπομαραίνονται, τοσοῦτον αἱ περὶ τοὺς λόγους ἐπιθυμίαι πάλιν αὔξονται.

ὅτι] ὅσον Vind. F. Flor. R.

ὅσον] *om.* Vind. F. Flor. R. Ang. B.

αἱ ἄλλαι] *om.* Fic.

ἀπομαραίνονται] ἀπομαραίνουσι Stobaei cod. A. apud Gaisfordium.

τε] *om.* Amb. C. Flor. ACV.

ἀλλὰ — φοίτα] habet Thomas Mag. in ἰών. p. 478.

τοῖσδέ τε] τοῖς δὲ Par. K. sec. Bip. In eodem Bekkerus τε omissum refert. τοῖς δέ τι Vind. F. νεανίαις] νεανίσκοις Ven. C. Vind. DF. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. RTU. et int. vers. A. Nec aliter Stobaeus. Id ut valde seni aptius vulgato praetulerunt Bekkerus et Stallbaumius, nec ego improbo, sed codicum auctoritatem potiorem duco.

ξύνισθι] Eius loco lacuna est in Stobaei cod. A. σύνισθι Vind. D. ξίνισθι Vind. E. ξύνισθι Lob. Vat. BM. Vind. B. Flor. R. Thom. *una cum istis iuvenibus huc ad nos veni* Fic.

παρ'] πρὸς Vind. D.

πάνυ οἰκείους] *o. π.* Vind. B.

γε] Ita Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U. cod. Ven. Astii gratia a Nürnbergero collatus (i. e. Ven. C.) et Stobaeus. τε Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT. Reliqui codices cum editis ante Astium omittunt γε, quod praegresso μὴν aegre desideratur. Ficinus: *valde quidem delector senilibus sermonibus.*

E χρῆναι] *om.* Stobaei ed. Trincavelli.

ἦν] ἣν Stob. Trinc.

δεήσει] δεήση Stob. cod. A. ed. Trinc.

ποία] ποῖα Vind. BF. ὁποία Stob.

τραχεῖα] πότερον τρ. Mon. B. et πότερον int. vers. habet Flor. U.

εὔπορος] εὔκολος Vind. D. Darmstad. Hic desinit Stobaei cod. A.

ὅτι] ὅ,τι Bas. ab. Steph. ὅ τι

δὴ καὶ σοῦ ἡδέως ἂν πυθοίμην, ὅτι σοι φαίνεται τοῦτο, ἐπειδὴ ἐνταῦθα ἤδη εἶ τῆς ἡλικίας, ὃ δὴ ἐπὶ γήραος οὐδῷ φασὶν εἶναι οἱ ποιηταὶ, πότερον χαλεπὸν τοῦ βίου, ἢ πῶς σὺ αὐτὸ ἐξαγγέλλεις. Ἐγώ σοι, ἔφη, νὴ τὸν Δία ἐρῶ, ὦ Σώκρατες, οἷόν γ' ἐμοὶ φαίνεται. Πολλάκις γὰρ 329 συνερχόμεθά τινες εἰς ταὐτὸ παραπλησίαν ἡλικίαν ἔχοντες, διασώζοντες τὴν παλαιὰν παροιμίαν. οἱ οὖν πλεῖστοι ἡμῶν ὀλοφύρονται ξυνιόντες, τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες καὶ ἀναμιμνησκόμενοι περί τε τἀφροδίσια καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας καὶ ἄλλ' ἅττα, ἃ τῶν τοιούτων ἔχεται, καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεστερημένοι καὶ τότε μὲν εὖ ζῶντες, νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες.

recentiores; qua de re dictum est in praefatione.

ἤδη] *om.* Lob. Vind. BE. Amb. C. Vat. M.

γήραος] *γήρως* Lob. Vat. BM. Vind. BE.

εἶναι] *om.* iidem.

τοῦ βίου] *τὸ τοῦ βίου* Vind. B. In Flor. T. idem *τὸ*, in Vind. F. Flor. ACR. *ποῖον μέτρον ἡλικίας* inter versus legitur. Genitivus refertur ad *τοῦτο* eodem modo, quo dicebant: *τοῦτο θαυμάζω* seu *θαυμάσιον ἡγοῦμαι τοῦ βίου*. Itaque veterem interpunctionem tenui. Bekkerus et Stallbaumius colon ante *πότερον* et post *ἐξαγγέλλεις* signum interrogandi posuerunt.

ἐξαγγέλλεις] *ἐξαγγέλεις* Vind. E. *ἐρεῖς* Vind. B.

ἐρῶ, ὦ Σώκρατες] *ὦ σ. ἐ.* Amb. C.

329 *γ' ἐμοὶ*] Ita Vat. B. Bekkerus. *τέ μοι* Stob. *γέ μοι* reliqui codices Platonis et Stobaei cod. N. et editiones omnes praeter Bekk. Sed *οἷον* non est tale, ut magis exprimi debuerit, quam pronomen, quemadmodum debuit *σμικρὸν* Menone p. 86. E. *ἀλλὰ σμικρόν γέ μοι τῆς ἀρχῆς χάλασον*. et *ἀτεχνῶς* Crat. p. 396. D. *καὶ μὲν δή, ὦ Σώκρατες, ἀτεχνῶς γέ μοι δοκεῖς ὥσπερ οἱ ἐνθουσιῶντες ἐξαίφνης χρησμῳδεῖν*. Sed ib. p. 404. E. recte, ut nostro loco, ex uno codice suo Bekkerus p. 48, 4. *ἐγὼ πειράσομαι φράσαι ὅ γ' ἐμοὶ φαίνεται*. et p. 417. D. (p. 73, 8.) *ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖ*. Cf. huius libri p. 352. D. L. II. p. 367. A.

συνερχόμεθα] *ἐρχόμεθα* Lob. Vat. B. Vind. E. et a m. pr. B. *μοχόμεθα* Vat. M. *συνειχόμεθα* Stob. cod. N. ed. Trinc.

παροιμίαν] *ἐρημίαν* Darmst. *ἥλιξ ἥλικα τέρπει* margo Flor. T. *ἀεὶ κολοιὸς πὰρ κολοιὸν ἰζάνει* margo Vind. F. et Florentinorum ACR. nisi quod in his *παρὰ* legitur. *τὴν κολοιὸς ποτὶ κολοιὸν ἰζάνει* margo Lob. et Vind. B.

ξυνιόντες] *συν.* Par. K. sec. Bip. Flor. U. Buttmannus gramm. P. I. p. 556. *ξυνόντες* scribendum censet, quia praeteriti significationem hoc participium non habeat. Sed hoc quidem loco nihil obstare videtur, quominus praesens significet.

τἀφροδίσια] *τὰ ἀφρ.* Vind. E. Stob.

πότους] *π. τε* Ven. C. Vind. DF. Par. BK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ABCRTU. Stob. Stallbaumius.

ἄλλ' ἅττα] *ἄλλ' ἅττα* Vind. F. *ἄλλα ἅττα* Stob. *ἄλλα ἅττα* Vind. D. *ἄλλάττα* Lob. Vind. BE. *ἀλλάττα* Ald. Bas. ab.

ἔχεται] *ἔχετε* Ald. Bas. ab.

ἀπεστερημένοι] *ἀποστερημένοι* Stob. ed. Trinc. et Gesn. Gaisfordius tacito edidit *ἀπεστ.*

νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες] *om.* Stob.

B ἔνιοι δὲ καὶ τὰς τῶν οἰκείων προπηλακίσεις τοῦ γήρως ὀδύρονται καὶ ἐπὶ τούτῳ δὴ τὸ γῆρας ὑμνοῦσιν, ὅσων κακῶν σφίσιν αἴτιον. Ἐμοὶ δὲ δοκοῦσιν, ὦ Σώκρατες, οὗτοι οὐ τὸ αἴτιον αἰτιᾶσθαι. εἰ γὰρ ἦν τοῦτο αἴτιον, κἂν ἐγὼ τὰ αὐτὰ ταῦτα ἐπεπόνθειν ἕνεκά γε γήρως καὶ οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι ἐνταῦθα ἦλθον ἡλικίας. νῦν δ' ἔγωγε ἤδη ἐντετύχηκα οὐχ οὕτως ἔχουσι καὶ ἄλλοις, καὶ δὴ καὶ Σοφοκλεῖ ποτὲ, τῷ ποιητῇ, παρεγενόμην ἐρωτω-
C μένῳ ὑπό τινος· Πῶς, ἔφη, ὦ Σοφόκλεις, ἔχεις πρὸς τἀφροδίσια; ἔτι οἷός τ' εἶ γυναικὶ συγγίγνεσθαι; καὶ ὃς Εὐφήμει, ἔφη, ὦ ἄνθρωπε· ἀσμεναίτατα μέντοι αὐτὸ

cod. N. ed. Trinc. *νῦν δ' ο. ζ.* Darmst.

B *προπηλακίσεις τοῦ γήρως*] *πρ. ἐκ τ. γ.* Flor. C. et a m. s. Vind. B. *πρ. εἰς τ. γ.* Lob. Vind. E. Vat. BM. Flor. ABV. Darmst. *convicia contumeliasque* Fic.

τούτῳ] *τούτων* Flor. R. *τοῦτον* Ang. B. Flor. T. *τοῦτο* Vind. D. Ven. B. Amb. C. Flor. AC. Stob. Ald. Bas. ab.

ὑμνοῦσιν] Timaeus lex. p. 262: *ὑμνοῦσι λέγεται καὶ ἐξ ὀρθῆς λέξεως καὶ κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ ἐπαιτιῶνται, τὸ γῆρας, ὡς ἐν α' Πολιτικῶν.* Scholiastes: *ἀντὶ τοῦ ὀδύρονται, λοιδοροῦσι, μέμφονται, κατ' εὐφημισμόν.* Eadem ad nostrum locum explicandum adhibent Suidas et Etymologus a Ruhnkenio ad Tim. laudati et Photius: *ὑμνεῖν. ὀδύρεσθαι, μέμφεσθαι, λοιδορεῖν, κατ' εὐφημισμόν. ὡς ἐν α' Πολιτείας.*

οὗτοι] int. vers. Vind. D. *οἱ τοιοῦτοι* Par. K. Flor. U. cuius margo vulgatum pro varia lectione exhibet.

αἴτιον] *γῆρας* idque int. vers. Vind. D.

τοῦτο] *τοῦτ'* Vind. D. Par. K. sec. Bip. Flor. V. Stallbaumius.

τὰ αὐτὰ] *ταὐτὰ* Vind. F. Ang. B. Stob. ed. Trinc. et Gesn. Gaisfordius tacito omisit. *αὐτὰ* Bas. a.

ἐπεπόνθειν] *ἐπεπόνθην* Vind. D. Reliqui omnes *ἐπεπόνθειν*, sed Par. A. Ven. C. ut p. 328. C. in ultima correcti. *ἐπεπόνθη* Bekkerus.

οἱ] int. vers. Lob. *om.* Flor. V.

δ'] *δὲ* Stob.

ἔγωγε] *ἐγὼ* Ven. B. Stob. Gesn. Ald. Bas. ab. Steph.

καὶ ἄλλοις] *etiam multos* Fic.

ποτὲ] *om.* Vind. E.

ἐρωτωμένῳ] *ἐρωτώμενος* Ven. C.

ἔφη, ὦ] *ὁ* Vind. E.

τἀφροδίσια] *τὰ ἀφρ.* Stob. C

τ'] *τε* Vind. F. Flor. ABCRTV. Stob.

γυναικὶ] *γυναιξὶ* Stob. *mulieribus* Fic.

συγγίγνεσθαι] *συμμίγνυσθαι* Lob. Vind. BE. Vat. BM. Par. DK. Mon. B. Flor. U. et a m. s. T. *admisceri* Fic. *συγγίνεσθαι* Vind. F. Flor. RV. Stob. Trinc. Gesn. Cf. ad *γίγνεται* D.

Εὐφήμει — ἀποφυγών.] Haec ut *ἐν τῷ πρώτῳ τῆς Πολιτείας* a se lecta recitat Clemens Al. Strom. L. III. p. 519. Eadem sine nomine auctoris profert Paedag. L. II. p. 227. Theodoretus autem Therap. L. XII. p. 1023. pro Cephali a Socrate interrogati responso ponit. Aliorum locos idem Sophoclis dictum commemorantium Astius comm. p. 331. collegit, quibus addatur Stobaeus serm. VI. p. 78.

ἔφη] *recte respondit* Fic.

ὦ] *om.* Clem. Theod.

ἀσμεναίτατα] Ita Flor. B. Lob. Ven. C. uterque cum altera lectione superposita, et hunc locum an-

ἀπέφυγον, ὥσπερ λυττῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποφυγών. Εὖ οὖν μοι καὶ τότε ἔδοξεν ἐκεῖνος εἰπεῖν, καὶ νῦν οὐχ ἧττον. παντάπασι γὰρ τῶν γε τοιούτων ἐν τῷ γήρᾳ πολλὴ εἰρήνη γίγνεται καὶ ἐλευθερία. ἐπειδὰν γὰρ αἱ ἐπιθυμίαι παύσωνται κατατείνουσαι καὶ χαλάσωσι, παντάπασι τὸ τοῦ Σοφοκλέους γίγνεται· δεσποτῶν πάνυ πολλῶν ἔστι καὶ μαινομένων ἀπηλλάχθαι. Ἀλλὰ καὶ τούτων πέρι καὶ τῶν γε πρὸς τοὺς οἰκείους μία τις αἰτία ἐστίν, οὐ τὸ γῆρας, ὦ Σώκρατες, ἀλλ' ὁ τρόπος τῶν ἀνθρώπων. ἂν μὲν γὰρ κόσμιοι καὶ εὔκολοι ὦσι, καὶ τὸ γῆρας μετρίως ἐστὶν ἐπίπονον· εἰ δὲ μή, καὶ γῆρας, ὦ

testantes Etym. p. 31, 18. et Eustath. in Odyss. T. I. p. 92, 12. ed. Lips. Reliqui cum editis ante Astium *ἀσμενέστατα*. Codex Ottobon. Clementis Strom. *ἀμενέστατα* et in margine *ἐμμένεστα*. Olympiodorus in Alcib. p. 98. *δηλοῖ γοῦν ἐν τῇ Πολιτείᾳ Σοφοκλῆς λέγων· ἀμενέστατα μέντοι δὲἐφυγον αὐτά.*

μέντοι αὐτὸ] *μ. αὐτὰ* Darmst. Clem. Paed. Theodoreti cod. Vrsini et ed. Sylb. *haec* Fic. *μὲν τὰ τοιαῦτα* Theodoreti editiones reliquae. „Pro *αὐτὸ* scribendum est *αὐτὰ*, ut referat *τἀφροδίσια*: vel *αὐτὸ* intelligendum, *τὸ γυναικὶ συγγίγνεσθαι*.“ Stephanus adnot. p. 19. Imo ut minus definitum et utrolibet referendum *αὐτὸ* etiam per se praestat.

λυττῶντά] *λυττῶν* Flor. B.

τινα] *om.* Clem. Paed.

ἀποφυγών] *om.* Clem. Paed. *ἀποδρᾶς* Theo progymn. p. 11. ed. Camer. ubi pro chriae exemplo haec ex primo Politiae profert: *Σοφοκλεῖ ποτὲ, τῷ ποιητῇ, προσελθών τις Πῶς, ἔφη, Σοφόκλεις, ἔχεις πρὸς τὰ ἀφροδίσια; Καὶ ὃς Εὐφήμει, ἔφη, ὦ ἄνθρωπε· ἀσμενέστατα μέντοι αὐτὰ ἀπέφυγον, ὥσπερ λυττῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποδράς.* Et *ἀποδρὰς* probabat Hemsterhusius ad Luciani Contempl. T. III. p. 448. ed. Lehm. immerito, ut docuit Astius ad h. l.

τότε] *τότ'* Vind. D. Par. K. sec. Bip. Flor. U. Darmst.

ἔδοξεν ἐκεῖνος] *ἐκ. ἔδ.* Stob. *ἔδ. ἐκεῖνο* Vind. E. Vat. B. Par. K. Mon. B.

γε] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M. *τε* Stob. Trinc.

γίγνεται] *γίν.* Vind. EF. Stob. Trinc. Gesn. cum editis [illegible] Astium.

γὰρ] *om.* Par. A. Vind. D. Flor. B. Darmst. Stob. Trinc. et a m. pr. Ven. C. In Vind. F. int. vers. est.

κατατείνουσαι] *om.* Mon. B. *κατατίνουσαι* Vind. E.

γίγνεται] Ita Par. A. qui nusquam aliter, ut Bekkerus ad h. l. testatur, cum Lob. Vat. B. Ven. C. Vind. BDEF. Par. D. Flor. R. Reliqui cum Stob. Trinc. Gesn. et editis ante Astium *γίνεται*.

δεσποτῶν] *καὶ δ.* Amb. C. Flor. ACV.

ἔστι καὶ μαινομένων] *κ. μ. ἐστὶν* Par. K. (*ἐστι* Lob. Vind. DF. Ald. Bas. ab. *ἐστὶ* Vind. E. Steph.)

καὶ τούτων πέρι] *τούτων περὶ* Vind. E.

οὐ τὸ γῆρας, ὦ Σ.] *ὦ Σ. οὐ τὸ γ.* Vind. E.

ἂν] *ἐὰν* Stob.

κόσμιοι] *ἀκόσμιοι* Vind. E.

ἐστὶν] *τι ἐ.* Flor. AR. Vind. F. qui *ἐστὶν* int. vers. habet. *ἐστὶ καὶ* Darmst. *ἔστιν* Lob.

καὶ γῆρας] *καὶ om.* Darmst. Ad

Σώκρατες, καὶ νεότης χαλεπὴ τῷ τοιούτῳ ξυμβαίνει. Καὶ ἐγὼ ἀγασθεὶς αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα βουλόμενος ἔτι λέ-
E *γειν αὐτὸν ἐκίνουν καὶ εἶπον· ὦ Κέφαλε, οἶμαί σου τοὺς πολλοὺς, ὅταν ταῦτα λέγῃς, οὐκ ἀποδέχεσθαι, ἀλλ' ἡγεῖσθαί σε ῥᾳδίως τὸ γῆρας φέρειν οὐ διὰ τὸν τρόπον, ἀλλὰ διὰ τὸ πολλὴν οὐσίαν κεκτῆσθαι· τοῖς γὰρ πλουσίοις πολλὰ παραμύθιά φασιν εἶναι. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις· οὐ γὰρ ἀποδέχονται. καὶ λέγουσι μέν τι, οὐ μέντοι γε ὅσον οἴονται· ἀλλὰ τὸ τοῦ Θεμιστοκλέους εὖ ἔχει,*
330 *ὃς τῷ Σεριφίῳ λοιδορουμένῳ καὶ λέγοντι, ὅτι οὐ δι' αὐτὸν, ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν εὐδοκιμοῖ, ἀπεκρίνατο, ὅτι*

sententiam cf. Iuncus apud Stob. p. 597, 8.

χαλεπὴ] *χαλεπὰ* Vind. B. et int. vers. Par. K. sec. Bekk.

ξυμβαίνει] *συμβ.* Stob.

ἐγὼ] *ἔγωγε* Par. K. Mon. B. Flor. U.

E *σου*] Ita Lob. sed sup. *ε. σε* Vat. BM. Vind. BE. Amb. C. Flor. ACTV. *σοῦ* Steph.

τοὺς πολλοὺς — ἡγεῖσθαί σε] bis deinceps exhibet Vind. E.

ὅταν] *ὃν* Ang. B.

λέγῃς] *λέγεις* Ang. B.

ῥᾳδίως] *ῥ. σε* Ang. B. Flor. R. Vind. F. in quo proximum *σε* int. vers. additum est. In Vind. E. *ῥᾳδίως* post *τὸ γῆρας* legitur.

πολλὰ παραμύθιά φασιν] *πολλὴ παραμυθία φ.* Vat. B. Vind. E. *πολλὰ φασι παραμύθια* Ang. B. Flor. R. *πολλά φασι παραμυθία* Vind. F.

μέν τι, οὐ] *om.* Vind. E.

γε] *om.* Lob. Vat. M. Vind. E. et a m. pr. B.

οἴονται] *οἷόν τε* Amb. C. Flor. ACRTV. *οἷον τε* Vind. F. Ang. B. *quantum dici posset* Fic. Eodem modo depravatum verbum est Min. p. 321. E. in novem codicibus, Symp. p. 208. E. in duobus, Phaedone p. 116. E. in uno, et apud Proclum comm. in Alcib. T. II. p. 30. ed. Cousin. qui locus ad nostri similitudinem expressus est: *καὶ λέγουσι μέντοι* (recte Creuzerus *μέν τι*) *διαιροῦντες εἰς ταῦτα τὸν διάλογον· οὐ μέντοι ὅσον γε οἷόν τε.* Contra *οἴονται* perperam scriptum legitur pro *οἷόν τε* in quibusdam libris Parmen. p. 134. B. 144. B. Theaet. 179. E. Confer Muretum ad h. l. et nostram adnotationem ad L. II. p. 358. E.

ἀλλὰ τὸ τοῦ Θεμιστοκλέους] Origenes contra Celsum L. I. p. 23. ed. Spenc. *Ὁ μὲν οὖν παρὰ τῷ Πλάτωνι Σερίφιος ὀνειδίζων τῷ Θεμιστοκλεῖ διαβοήτῳ γεγενημένῳ ἐπὶ τῇ στρατηγίᾳ ὡς οὐκ ἐκ τοῦ ἰδίου ἤθους τὸ ἔνδοξον ἀνειληφότι, ἀλλ' ἐκ τοῦ εὐτυχηκέναι πατρίδος τῆς ἐν ὅλῃ Ἑλλάδι ἐπισημοτάτης, ἀκήκοεν ὑπὸ εὐγνωμονοῦντος Θεμιστοκλέους καὶ ὁρῶντος, ὅτι συνεβάλετο αὐτῷ πρὸς τὸ ἔνδοξον καὶ ἡ πατρὶς, ὅτι οὐκ ἂν ἐγὼ Σερίφιος ὢν οὕτως ἔνδοξος ἐγεγόνειν, οὔτε σὺ Ἀθηναῖος εὐτυχήσας γενέσθαι ἐγένου ἂν Θεμιστοκλῆς.*

αὐτὸν] *αὐτὸν* Lob. Vind. BDF. Ald. Bas. ab.

εὐδοκιμοῖ] *εὐδοκιμεῖ* Lob. Vind. 330 BEF. Amb. C. Ang. B. Vat. M. Flor. ACRTV. et cum vulg. int. vers. Par. K. *εὐδοκίμει* Vind. D.

οὔτ'] non legisse videtur Ficinus.

Σερίφιος] Cf. Herodot. L. VIII. c. 125. ibique Valck. Eiusdem numeri Siphnii sunt et Maronitae apud Hermogenem p. 7. ed. Laur.

οὔτ' ἂν αὐτὸς Σερίφιος ὢν ὀνομαστὸς ἐγένετο οὔτ' ἐκεῖνος Ἀθηναῖος. καὶ τοῖς δὴ μὴ πλουσίοις, χαλεπῶς δὲ τὸ γῆρας φέρουσιν εὖ ἔχει ὁ αὐτὸς λόγος, ὅτι οὔτ' ἂν ὁ ἐπιεικὴς πάνυ τι ῥᾳδίως γῆρας μετὰ πενίας ἐνέγκοι οὔθ' ὁ μὴ ἐπιεικὴς πλουτήσας εὔκολός ποτ' ἂν ἑαυτῷ γένοιτο. Πότερον δὲ, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ Κέφαλε, ὧν κέκτησαι τὰ πλέω παρέλαβες, ἢ ἐπεκτήσω; Ποῖ' ἐπεκτησάμην, ἔφη, ὦ Σώ- B κρατες; μέσος τις γέγονα χρηματιστὴς τοῦ τε πάππου καὶ τοῦ πατρός. ὁ μὲν γὰρ πάππος τε καὶ ὁμώνυμος ἐμοὶ σχεδόν τι ὅσην ἐγὼ νῦν οὐσίαν κέκτημαι παραλαβὼν πολλάκις τοσαύτην ἐποίησε, Λυσανίας δὲ, ὁ πατὴρ,

ὧν] *om.* Vind. F. Aug. B. Flor. CR.

ἐγένετο] *γένοιτο* Vind. B. Vat. M. et, superscriptis *ε* et *ε*, Lob.

ἔχει] *ἔχοι* Par. D. Mon. B. Flor. U.

πάνυ — ἐπιεικὴς] *om.* Ven. C. Vind. D. Par. K. et a m. pr. D. *οὐ πάνυ* etc. Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. ACR. Etiam Vind. B. *οὐ* ante *πάνυ* int. vers. habet.

τι] Ita Par. A. Lob. Vat. B. Vind. F. Ang. B. Flor. ABCRV. Reliqui et editi ante Bekkerum *τοι*, cui hic quidem non magis locus erat, quam Phaedonis initio: *καὶ γὰρ οὔτε τῶν πολιτῶν Φλιασίων οὐδεὶς πάνυ τι ἐπιχωριάζει τὰ νῦν Ἀθήναζε, οὔτε τις ξένος ἀφῖκται χρόνου συχνοῦ ἐκεῖθεν.* Cf. L. X. p. 595. C: *οὐδὲ γάρ τοι αὐτὸς πάνυ τι ξυννοῶ, τί βούλεται εἶναι.* De significatione nescio, an huiusmodi locos neglexerint, qui *οὐ πάνυ* sicut *οὐ φάναι* per conversionem dici statuunt; haec enim commodius ita intelliguntur, ut sonant.

ῥᾳδίως γῆρας] In Vind. E. ς adverbii deletum, in Vind. F. nomen int. vers. scriptum est.

μὴ ἐπιεικὴς] *om.* Mon. B.

πλουτήσας] *πλουτίσας* Vind. E.

εὔκολος] *εὐκόλως* Vind. D.

Πότερον] *ἆρα* superscriptum habet Vind. F.

πλέω] Ita secundum Par. A. Lob. Vat. BM. Vind. B. scripsi pro eo, quod in reliquis codicibus et in editis omnibus est, *πλείω*, non quod hoc deterius sit, sed quod ex sequentibus *βραχεῖ γέ τινι πλείω* originem ducere nec frustra dissentire optimus codex videtur. Eisdem de caussis Alcib. II. p. 148. B. recte praelatum *πλέον* a Bekkero p. 292, 13. censeo.

Ποῖ'] Ita Par. K. sec. Bekk. Vind. F. Ang. B. Flor. R. et a m. s. Ven. C. et Par. D. *ποι* cum lacuna post *ι* Vind. E. *πῃ* Vat. B. Flor. T. ut legendum coniecerat Heindorfius ad Euthyd. p. 365. *ποῖ* reliqui et Vat. B. int. vers. item Ald. Bas. ab. Steph. qui tamen pro puncto, quod priores post *Σώκρατες* habent, signum interrogandi fecit. *Nonnihil acquisivi* Fic. *Ποῖ'* cum interrogatione legendum esse viderat Astius et ante eum, Faesio teste, Hottingerus; sed quae utrique significata videtur indignatio aut irrisio similis illi, quam alibi istud *ποῖος* habere solet, eius hic nullum vestigium agnosco et *ποῖα* pro *ὁποῖα* accipio.

ἔφη] *om.* Amb. C. post *Σώκρα-* B *τες* habent Vind. B. Vat. M.

πάππος τε] *τε om.* Vind. B. a m. pr.

τι] *τοι* Vind. B. Vat. M.

νῦν] *om.* Amb. C.

οὐσίαν] *οἰκίαν* Lob. Vat. BM. Vind. B.

ἔτι ἐλάττω αὐτὴν ἐποίησε τῆς νῦν οὔσης· ἐγὼ δὲ ἀγαπῶ, ἐὰν μὴ ἐλάττω καταλίπω τούτοισιν, ἀλλὰ βραχεῖ γέ τινι πλείω, ἢ παρέλαβον. Οὔ τοι ἕνεκα ἠρόμην, ἦν δ' ἐγώ, C ὅτι μοι ἔδοξας οὐ σφόδρα ἀγαπᾷν τὰ χρήματα. τοῦτο δὲ 411 ποιοῦσιν ὡς τὸ πολὺ οἳ ἂν μὴ αὐτοὶ κτήσωνται· οἱ δὲ κτησάμενοι διπλῇ, ἢ οἱ ἄλλοι, ἀσπάζονται αὐτά. ὥσπερ γὰρ οἱ ποιηταὶ τὰ αὑτῶν ποιήματα καὶ οἱ πατέρες τοὺς παῖδας ἀγαπῶσι, ταύτῃ τε δὴ καὶ οἱ χρηματισάμενοι περὶ τὰ χρήματα σπουδάζουσιν, ὡς ἔργον ἑαυτῶν, καὶ κατὰ τὴν χρείαν, ἥπερ οἱ ἄλλοι. χαλεποὶ οὖν καὶ ξυγγενέσθαι

αὐτὴν — ἐλάττω] *om.* Vind. E.

τῆς νῦν οὔσης] ante *Λυσανίας* posita habet Amb. C.

δὲ] *δ'* Vind. D. Par. K. sec. Bip. Flor. V.

καταλίπω] *καταλείπω* Vind. B. Vat. M.

τούτοισιν] *τουτοισὶ* Bekkerus; qui si codices idoneos protulisset, ut fecit in eadem re Gorg. p. 458. E. libenter secutus essem cum Stallbaumio, quia hanc formam saepe a librariis oblitteratam vel addito *ἐφελκυστικῷ* corruptam scio. Corruptelae exempla sunt Apol. p. 19. A. 26. B. E. 33. D. E. Gorg. 489. B. Theaet. 178. B. Crat. 396. D. Lach. 194. B. Euthyphr. 4. E. quibus locis omnibus codices interdum boni *οὑτοσὶν* vel *οὑτωσὶν*, atque haec probantibus etiam grammaticis quibusdam, vel *τουτοισὶν* vitandi scilicet hiatus causa exhibent. Sed nostro loco Bekkerus hoc tantum significat, Stephanum *cum plerisque* habere *τούτοισιν*. Quod quum certe non sit vitiosum, intactum relinquendum putavi. Sic infra p. 345. E. *αὐτοῖσιν* sine dissensione legitur, et p. 337. A. item praesentes demonstrans Thrasymachus non *τουτοισὶ* dicit, sed *τούτοις*.

γέ] *σέ* Ald. Bas. a. *τέ* Bas. b.

πλείω] *πλείωι* Lob.

ἤ] *ὧν* Amb. C. Ang. B. Flor. RT. Scilicet ambigue dicta videbantur *ἐλάττω* et *πλείω*, quae tamen potius ad *οὐσίαν* retulerim.

Οὔ τοι — Κέφαλε 331. C] Stobaeus excerpsit p. 512. Pro *οὔ τοι*, quod unus habet Flor. B, *οὔτοι* legitur in Par. ADK. Lob. Vat. M. et a m. pr. B. in Vind. BD. et int. vers. F. in Flor. AC. Stobaei cod. A. et ed. Trinc. *τούτου τοι* in Mon. B. Flor. U. *τούτου* in reliquis et int. vers. in Vind. B. atque in editis ante Bekkerum. In margine Vind. D. est: *οὐ τούτου ἕνεκα ἴσως ἀλλ' ὅτι μοι ἔδοξας*. Ficinus: *haec ego ideo interrogavi*. Verae lectioni Stallbaumius falsam addidit interpunctionem post *ἠρόμην* (pro quo Vind. E. *ἠρώμην* habet) interrogandi signum faciens. Genus loquendi illustravit Matthiae gramm. p. 806. ed. sec. etiam Platonis locis adhibitis, quibus hic addi poterat.

ἦν] int. vers. Vind. D.

μοι] *μὴ* Lob. Vind. B. Amb. C. Vat. M.

ὡς τὸ πολὺ] pro uno vocabulo C Vind. D. Steph. *ὡς ἐπὶ πολὺ* Vind. B. *ὡς πολὺ* Lob. Vat. M. et a m. pr. B. Stob. cod. A.

οἳ] *ἤ* Stob. cod. AB.

αὐτοὶ] *σφόδρα* Vind. B.

κτήσωνται] *κτήσονται* Flor. R.

οἱ ἄλλοι] *οἱ om.* Lob. Ven. C. Vind. BD. Par. DK. Mon. B. Vat. M. Flor. ABCTUV. Stob. Trinc.

αὐτῶν] *αὐτῶν* Lob. Vind. DF. Stob.

εἰσὶν, οὐδὲν ἐθέλοντες ἐπαινεῖν, ἀλλ' ἢ τὸν πλοῦτον. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Πάνυ μὲν οὖν, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλά D μοι ἔτι τοσόνδε εἰπέ· τί μέγιστον οἶει ἀγαθὸν ἀπολελαυκέναι τοῦ πολλὴν οὐσίαν κεκτῆσθαι; Ὅ, ἦ δ' ὃς, ἴσως οὐκ ἂν πολλοὺς πείσαιμι λέγων. εὖ γὰρ ἴσθι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὅτι, ἐπειδάν τις ἐγγὺς ᾖ τοῦ οἴεσθαι τελευτήσειν, εἰσέρχεται αὐτῷ δέος καὶ φροντὶς περὶ ὧν ἔμπροσθεν οὐκ εἰσῄει. οἵ τε γὰρ λεγόμενοι μῦθοι περὶ τῶν ἐν Ἅιδου, ὡς τὸν ἐνθάδε ἀδικήσαντα δεῖ ἐκεῖ διδόναι δίκην, καταγελώμενοι τέως, τότε δὴ στρέφουσιν αὐτοῦ E

τε] τοι Flor. T. δὲ Stob. cod. AB. *om.* Vind. E. Stobaei edd. γε Par. DK. Mon. B. Flor. U. ut legendum coniecerat Stephanus in margine. γε recepit Stallbaumius cum Astio, paullo post οὐ inserens cum eodem inter καὶ et κατὰ, quod ibi habent Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRTV. et a m. rec. Vat. B. et Stob. Gesn. in margine. Idem Ficinus expressit: *non ad usum necessitatemque.* Et vero requiritur negatio, si praecessit ταύτῃ γε. Sed ea ipsa neque a codicibus firma neque per se vera est et exspectationem frustratur, quam moverat διπλῇ. Itaque est abiicienda (neque Stephanus eam probabat) et simul τε retinendum, ταύτῃ autem ad ὥσπερ referendum: *partim ita, ut poëtae carmina sua — partim, ut reliqui, propter usum.* Quamquam ipsum ὥσπερ primum non aliter dictum videtur, nisi omnino comparationis gratia, quam deinde iterum refert καὶ ante οἱ χρηματισάμενοι (χρηματησάμενοι Vind. D.) ut in unam contractae duae sententiae sint: ὥσπερ οἱ ποιηταὶ — ἀγαπῶσιν, οὕτω καὶ οἱ χρηματισάμενοι περὶ τὰ χρήματα σπουδάζουσιν, et ἥπερ οἱ ποιηταὶ — ἀγαπῶσι, ταύτῃ τε δὴ οἱ χρηματισάμενοι — σπουδάζουσι, καὶ κατὰ τὴν χρείαν, ἥπερ οἱ ἄλλοι.

περὶ] *om.* Vind. F. Ang. B. Stob.

σπουδάζουσιν] σπουδάζουσι Stob.

ἥπερ] ἥπερ Par. ADK. Lob. Vat. M. et a m. pr. B. ἠπερ Vind. B. ὥσπερ Stob. Gesn. in margine.

ξυγγενέσθαι] συγγ. Vind. B. Stob.

ἀλλ'] ἄλλο Flor. T. Stob.

ἔφη] *om.* Ven. B.

ἦν δ'] ἦν δὲ Vind. E. D

οἶει ἀγαθὸν] ἀ. ο. Lob. Vat. BM. Vind. BE. εἴη ἀ. Vind. F. Ang. B.

Ὅ] *om.* Stob. Trinc.

ἂν] ἂν ἄλλους γὰρ καὶ Stob. cod. AB. ἂν ἄλλους καὶ Stob. edd.

πολλοὺς πείσαιμι] πεί. πολ. Par. K.

ἔφη] post Σώκρ. Par. K. *om.* Vind. D.

ἐπειδάν — κυβερνᾷ 331. A] exhibet Iustinus Martyr paraen. ad Graec. p. 24. E. — 25. C. Sibyl.

ἐγγὺς] int. vers. Vind. F.

τελευτήσειν] τελευτήσην Vind. D.

εἰσέρχεται — φροντὶς] citat Priscianus L. XVIII. p. 198. ed. Krehl. ex primo *Πολιτειῶν*. Pro δέος Iustinus legit φόβος.

ἔμπροσθεν] ἐν τῷ πρόσθεν Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. RT. Stob. Iust. et a m. s. Vat. B. Flor. AC.

εἰσῄει] εἰσείη Stob. Trinc. εἰσείει Stob. Gesn.

περὶ τῶν] παρὰ τοῖς Stob. Trinc.

δεῖ] δέοι Iust.

τὴν ψυχήν, μὴ ἀληθεῖς ὦσι, καὶ αὐτὸς ἤτοι ὑπὸ τῆς τοῦ γήρως ἀσθενείας, ἢ καὶ ὥσπερ ἤδη ἐγγυτέρω ὢν τῶν ἐκεῖ μᾶλλόν τι καθορᾷ αὐτά. Ὑποψίας δ' οὖν καὶ δείματος μεστὸς γίγνεται καὶ ἀναλογίζεται ἤδη καὶ σκοπεῖ, εἴ τινά τι ἠδίκηκεν. Ὁ μὲν οὖν εὑρίσκων ἑαυτοῦ ἐν τῷ βίῳ πολλὰ ἀδικήματα καὶ ἐκ τῶν ὕπνων, ὥσπερ οἱ παῖδες, θαμὰ ἐγειρόμενος δειμαίνει καὶ ζῇ μετὰ κακῆς ἐλπίδος·
331 *τῷ δὲ μηδὲν ἑαυτῷ ἄδικον ξυνειδότι ἡδεῖα ἐλπὶς ἀεὶ*

E *ἀληθεῖς*] *ἀληθῶς* a m. s. Flor. A. *ἀληθεὶς* Vind. E.
ὦσι] *om.* Vind. E.
ἤδη] *om.* Iust.
ἐγγυτέρω] *ἐγγυτέρῳ* Ald. Bas. ab.
τι] *om.* Iust.
αὐτά.] *αὐτὸ* Vind. D. correctus.
δ' οὖν] *οὖν* Vind. DF. Amb. C. Ang. B. Flor. RT. Stob. edd. *δὲ οὖν* Stob. cod. AB. *γοῦν* Iust.
μεστὸς] *φοβερὸς* Vind. E.
γίγνεται] Ita Lob. Vind. BDEF. Flor. RTU. *γίν.* Stob. Iust. Ald. Bas. ab. Steph.
καὶ ἀν. — ἠδίκηκεν] *om.* Vind. B. Vat. M. In Vind. D. prius *καὶ* ante *γίγνεται* positum est.
ἤδη] *om.* Stob. cod. A. Trinc.
τι] *om.* Vind. D. Amb. C. *τε* Stob. cod. A.
ἠδίκηκεν] *ἠδίκησεν* Ven. C. Vind. D. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Iust.
[illegible]] *οὖν τις* Iust.
ἑαυτοῦ] *ἑαυτῷ* Par. K. sec. Bekk. *αὐτοῦ* Lob. Vind. B. Vat. M. *eius* Fic.
καὶ ἐκ — Πίνδαρος λέγει] citat Nicephorus in scholiis ad Synesium de insomniis p. 408. A. B. ed. Petav.
δειμαίνει] *ἀεὶ δ.* Vind. F. Amb. C. Ang. B. *αἰεὶ δ.* Flor. RT. et a m. s. AC.
ἐλπίδος] *τῆς ἐ.* Iust.
331 *ἑαυτῷ ἄδικον*] *ἄ. ἐ.* Iust. *ἐν αὐτῷ ἄδ.* Ven. C.
ξυνειδότι] *συν.* Niceph.
ἡδεῖα] *γλυκεῖα* Iust.
ἀεὶ] *αἰεὶ* Vind. D.
καὶ] *om.* Fic. et delendum videbatur Hottingero, ut refert Faesius. Sed Cephalus non de senibus tantum loquitur, sed quicunque morti appropinquet, si nihil iniuste fecisse sibi conscius sit, dulcem eum spem habere ostendit, eandemque senectutis nutricem bonam appellat. Itaque necessarium est *καὶ* et significat idem, quod *ἡ καί.*
ὡς — γηροτρόφος] *om.* Amb. C. *ὥσπερ* — Vind. F. Ang. B. Flor. ACR. Stob. Iust.
τοι] *om.* Par. K. Mon. B. Flor. U. Stob. cod. A. Trinc.
εἶπεν] *εἰπεῖν* Iust.
ὅτι — γηροτρόφος] citat Nicephorus l. l.
δικαίως καὶ ὁσίως] *ὁ. κ. δ.* Iust.
τὸν] *τὸ* Ald. Bas. a.
διαγάγῃ] *διαγάγοι* Lob. Ven. B. Flor. T. Niceph. Ald. Bas. ab. *διαγάγει* Stob. Gesn.
γλυκεῖά — κυβερνᾷ.] Haec quia cum superioribus coniuncta sunt neque secundum leges numeri a Cephalo pronuntiata videntur, sic scripsi, quemadmodum in veteribus editionibus scripta sunt. Astius cum Hermanno quatuor versiculos fecit, Bekkerus tres, Boeckhius duo. V. Pindar. Heyn. T. III. p. 81. Boeckh. T. IIII. p. 672. *ἐλπὶς* initium versus esse liquet: illud non liquet, utrum ultima vocabuli *θνατῶν* in arsi fuerit, quae Boeckhii ratio est, an in thesi. Non magis constat de carmine carminumve genere, ex quo haec sumpta sint. I. G. Schneiderus putabat ex Threnis; Nicephorus videtur in Nemeis invenisse vel quaesivisse, quum ad prima Pindari verba a Synesio prolata (*ἄρα αὐ-*

πάρεστι καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος, ὡς καὶ Πίνδαρος λέγει. χαριέντως γάρ τοι, ὦ Σώκρατες, τοῦτ' ἐκεῖνος εἶπεν, ὅτι, ὃς ἂν δικαίως καὶ ὁσίως τὸν βίον διαγάγῃ, γλυκεῖά οἱ καρδίαν ἀτάλλοισα γηροτρόφος συναορεῖ ἐλπὶς, ἃ μάλιστα θνατῶν πολύστροφον γνώμαν κυβερνᾷ. εὖ οὖν λέγει, θαυμαστῶς ὡς σφόδρα. πρὸς δὴ τοῦτ' ἔγωγε τίθημι τὴν τῶν χρημάτων κτῆσιν πλείστου ἀξίαν εἶναι, οὐ τι παντὶ B *ἀνδρὶ, ἀλλὰ τῷ ἐπιεικεῖ. τὸ γὰρ μηδὲ ἄκοντά τινα ἐξα-*

τῷ) haec adscripserit: *ζήτει ἐν τοῖς ἀγῶσι τῶν νεμέων.* Ita enim secundum codicem Rehdigeranum scribendum est pro vulgatis *ζήτει ἐν τοῖς ἀγῶσι τῶν γενεῶν ἐλπίς*, ex quibus *ἐλπὶς* in codice nostro super sequenti *γλυκεῖα* positum ab aliis ad priora relatum corruptelae occasionem dedit. Denique aliam loci Pindarici sententiam ostendit Plutarchus de tranq. an. p. 477. B. ed. Francof. virtutem dicens *τὴν μνήμην* habere *ἡδίονα καὶ βεβαιοτέραν τῆς Πινδαρικῆς γηροτρόφου ἐλπίδος*, quod dicere non debebat, si Pindarum de eo viro loqui statuebat, qui iuste sancteque vixisset. Neque Synesius de insomn. p. 149. A. prorsus cum Cephalo facit: *ὥστε ἦν ὕμνησε τὴν ἐλπίδα ὁ Πίνδαρος, περὶ ἀνδρὸς λέγων εὐδαίμονος, ὅτι ἄρα αὐτῷ γλυκεῖα καρδίαν ἀτάλλοισα κουροτρόφος συναορεῖ ἐλπὶς, ἃ μ. θ. π. γ. κυβερνᾷ, φαίη τις ἂν οὐ περὶ τῆς ὕπαρ λέγεσθαι, τῆς ἀπατηλῆς, ἣν ἡμεῖς ἑαυτοῖς διαπλάττομεν, ἀλλ' ὅλον τοῦτο μικροῦ μέρους ἐνυπνίων ἔπαινος εἴρηται τῷ Πινδάρῳ.* Hic vero pariter atque Plutarchus ex ipso Pindaro haurire potuit, quum Themistius or. VIII. p. 101. B. ed. Hard. nihil nisi Platonem referat, Pindarum ideo laudans, quod non omnibus prodesse vitae diuturnitatem iudicaverit, sed iustis: *καὶ τούτοις ἐλπὶς γλυκεῖα συνδιαιτᾶται καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος παραπέμπουσα μετ' εὐφροσύνης εἰς τὸ τῆς φύσεως καταγώγιον.*

οἱ] **οἱ** Stob. cod. B. *om.* Niceph. ed. (in cod. Rehd. non omissum est.)

καρδίαν] **καρδία** Stob. cod. B.

ἀτάλλοισα] **ἀττάλοισα** Par. DK. sec. Bekk. Flor. B. Nicephori cod. Rehd. **ἀττάλουσα**, subscriptis **οι** sub **ου**, Synesii cod. Rehd. **ἀτάλλουσα** Vind. F. Ang. B. Flor. ACR. et, superscriptis **οι**, V. **ἀτιτάλλουσα** Iust. **ἀτιτάλλοισα** Hermannus. **ἀνατάλλοισα** Stob. cod. AB. **ἀτάλλοισα ἢ** Ald. Bas. ab. Vulgatam firmat Olympiodorus in Alcib. p. 23. *κἀκ τῶν ἐναντίων*, inquiens, *ὁ λυρικός· ἐλπὶς δ' ἀτάλλοισα καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος.*

γηροτρόφος] **γηροτρόφον**, sup. ς, Lob. **κουροτρόφος** Synes. ad quod Nicephorus adscripsit: *γρ. γηροτρόφος.*

συναορεῖ] **ξυναορεῖ** Vind. B. Iust. Herm. **ξυναγορεῖ** Vind. E. **συναωρεῖ** Stob. cod. AB. **συναωρὶ** Stob. Trinc. **συνακολουθεῖ συνήρμοσται** int. vers. Flor. R.

γνώμαν] **γνώμην** Bas. ab.

κυβερνᾷ] **κυβερνᾷν** Ven. C.

οὖν] *om.* Flor. B.

δὴ] **δὲ** a m. s. Flor. A.

τοῦτ'] **τοῦτο** Stob. **τούτων** Vind. E. Bas. ab.

οὔ τι] Ita Par. A. Ven. C. Vind. DF. Flor. R. **ὅτι** Ang. B. **ὅτι που** Stob. Gesn. **οὔτι που** Stob. Trinc. Gaisf. **οὔ τοι** reliqui codices et editiones omnes; quae iusto vehementior negatio est in sententia obiter adiecta potius, quam ambitiose proposita.

ἐπιεικεῖ] **ἐπ. καὶ κοσμίῳ** Stob. B cod. AB. ed. Gaisf. *modesto et aequo* Fic.

μηδὲ] **μὴ δὲ** Lob. et Vind. BDEF. ut solent, Ald. Bas. ab.

πατῆσαι ἢ ψεύσασθαι, μηδ' αὖ ὀφείλοντα ἢ θεῷ θυσίας τινὰς, ἢ ἀνθρώπῳ χρήματα ἔπειτα ἐκεῖσε ἀπιέναι δεδιότα, μέγα μέρος εἰς τοῦτο ἡ τῶν χρημάτων κτῆσις συμβάλλεται. ἔχει δὲ καὶ ἄλλας χρείας πολλάς· ἀλλά γε ἓν ἀνθ' ἑνὸς οὐκ ἐλάχιστον ἔγωγε θείην ἂν εἰς τοῦτο ἀνδρὶ νοῦν ἔχοντι, ὦ Σώκρατες, πλοῦτον χρησιμώτατον εἶναι. Παγ-
C *κάλως, ην δ' ἐγὼ, λέγεις, ὦ Κέφαλε· τοῦτο δ' αὐτὸ, τὴν δικαιοσύνην, πότερα τὴν ἀλήθειαν αὐτὸ φήσομεν εἶναι ἁπλῶς οὕτω καὶ τὸ ἀποδιδόναι, ἄν τίς τι παρά του λάβῃ, ἢ καὶ αὐτὰ ταῦτα ἔστιν ἐνίοτε μὲν δικαίως, ἐνίοτε δὲ ἀδίκως ποιεῖν; οἷον τοιόνδε λέγω· πᾶς ἄν που εἴποι, εἴ τις λάβοι παρὰ φίλου ἀνδρὸς σωφρονοῦντος ὅπλα, εἰ μανείς ἀπαιτοῖ, ὅτι οὔτε χρὴ τὰ τοιαῦτα ἀποδιδόναι οὔτε δίκαιος ἂν εἴη ὁ ἀποδιδοὺς, οὐδ' αὖ πρὸς τὸν οὕτως*

μηδ'] *μὴ δ'* (Lob. Vind.) Stob. Trinc. Gesn. Ald. *μήδ'* Bas. ab.

θεῷ] *θεῶν* Ven. C. Vind. D.

ἔπειτα — συμβάλλεται] citat Nicephorus l. l.

ἐκεῖσε ἀπιέναι] *ἀ. ἐ.* Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. *ἀπιέναι* (hoc *om.* cod. Rehd.) *κακεῖσε φησὶν ἐς ᾅδου δηλαδὴ* Niceph.

εἰς τοῦτο] *om.* Niceph. cod. Rehd.

ἡ τῶν] *τῶν ἡ* Bas. b.

πολλάς] *τινάς* Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ἀλλά γε ἓν] *ἀλλὰ ἕν γε* Stobaeus; quod Bremius apud Faesium praefert, quia *ἀλλά γε* a prosa oratione alienum sit. Eadem est Heindorfii opinio ad Phaedon. p. 133. Sed infra L. VIII. p. 543. C. Plato haud dubie scripsit *ἀλλά γε ἐπειδὴ* etc. ut vulgo legebatur, non *Ἀλλ' ἄγε*, quod Bekkerus dedit; et Phaedro p. 262. A. potuit scribere *ἀλλά γε δὴ κατὰ σμικρὸν* etc. quemadmodum idem Bekkerus pro *ἀλλὰ δὴ κ. σ.* exhibuit secundum optimos quosdam de suis, quibus accedit nostrorum Gothanus, Monacensis Astii, nonnulli apud Stallbaumium et Hermias. Etenim *γε* in his dictionibus concedit aliquatenus praecedentia, sed magis urget sequentia, quae verba sunt Hoogeveenii doctr. partic. p. 23. ed. Schütz. de loco Iliadis I. 82. disputantis, quae haud paullo rectius ad nostrum locum et ad duo reliquos adhiberi possunt.

Παγκάλως] *παγκάλλως* Stob. Trinc.

αὐτὸ φήσομεν εἶναι] *ε. α. φ.* C Par. K. Mon. B. Flor. ABCTUV. *φήσομεν* Lob. Vind. B. Vat. M. et a m. pr. B. *φ. εἶναι* Vind. E. et a m. s. Vat. B.

ἁπλῶς οὕτω] *ἁ. οὕτως* Lob. Vind. BDEF. Par. K. sec. Bip. *οὕτως ἁ.* Flor. U. si non erravit Stallbaumius, qui certe erravit in eo, quod Parisiensi libro eundem verborum ordinem tribuit.

τὸ] *om.* Vind. E.

παρά του] *om.* Vind. D. Fic. *παρά του ταῦτα* Vind. F. Flor. CR. (*παρά που τ.* quam Stallbaumius Florentinorum lectionem refert, vitiose expressum puto.)

ἢ καὶ αὐτὰ] bis deinceps habet Vind. E.

ταῦτα ἔστιν] *ταῦτά ἐστιν* Lob. Vind. BD. Ald. Bas. ab. *ταῦτα om.* Vind. E. et a m. pr. F.

τοιόνδε] *δὲ* Ven. C. Vind. D. *δὴ* Par. DK. Mon. B. Flor. U. *τοιόνδε δὴ* Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT. *τοῖον δὲ*, sup. *δή*, Vind. F.

ἔχοντα πάντα ἐθέλων τἀληθῆ λέγειν. Ὀρθῶς, ἔφη, λέ- D
γεις. Οὐκ ἄρα οὗτος ὅρος ἐστὶ δικαιοσύνης, ἀληθῆ τε
λέγειν καὶ ἃ ἄν λάβῃ τις ἀποδιδόναι. Πάνυ μὲν οὖν,
ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὑπολαβὼν ὁ Πολέμαρχος, εἴπερ γέ τι
χρὴ Σιμωνίδῃ πείθεσθαι. Καὶ μέντοι, ἔφη ὁ Κέφαλος,
καὶ παραδίδωμι ὑμῖν τὸν λόγον· δεῖ γάρ με ἤδη τῶν
ἱερῶν ἐπιμεληθῆναι. Οὐκοῦν, ἔφην ἐγώ, ὁ Πολέμαρχος
τῶν γε σῶν κληρονόμος; Πάνυ γε, ἦ δ' ὃς γελάσας,
καὶ ἅμα ἧει πρὸς τὰ ἱερά.

Λέγε δή, εἶπον ἐγώ, σύ, ὁ τοῦ λόγου κληρονόμος, E
τί φῂς τὸν Σιμωνίδην λέγοντα ὀρθῶς λέγειν περὶ δικαιο-
σύνης; Ὅτι, ἦ δ' ὅς, τὸ τὰ ὀφειλόμενα ἑκάστῳ ἀποδι-
δόναι δίκαιόν ἐστι· τοῦτο λέγων δοκεῖ ἔμοιγε καλῶς
λέγειν. Ἀλλὰ μέντοι, ἦν δ' ἐγώ, Σιμωνίδῃ γε οὐ φά-

που] ποι Ven. C. Vind. D. Par. DK. Flor. U.

λάβοι] λάβῃ Lob. Vat. M. Bas. ab.

σωφρονοῦντος] καὶ σωφ. Vind. F. Ang. B. Flor. ACRT. sed in hoc καὶ punctis notatum est. ἀνδρὸς σωφ. Vind. D.

ἀπαιτοῖ] ἀπαιτεῖ Lob. Vind. B. Vat. M.

τοιαῦτα] αὐτὰ Lob. Vind. B. Vat. M. et a m. pr. B.

οὐδ'] ὅδ' Vind. B. Vat. M. Flor. T. ὁδ' Lob.

πάντα ἐθέλων] ἐ. π. Lob. Vind. BE. Vat. BM. ταῦτα λέγων Flor. T. In Vind. F. a m. pr. πάντα omissum et ἐθέλοντ' ἀλ. pro ἐθέλων τἀλ. scriptum est.

D οὗτος] οὕτως Vind. E.

ὅρος] om. a m. pr. Ven. B.

λάβῃ] λάβοι Lob. Ven. B. Par. K. et a m. pr. Vind. B. Ald. Bas. ab. Steph. quod quum neque ex alius cuiusdam mente et sententia dictum sit, neque id respiciatur, quod quis acceptum habere possit, sed quod habeat, recte mutavit Bekkerus.

ὑπολαβὼν] ὑ. οὖν Lob. Vind. B. Vat. M.

χρὴ Σιμωνίδῃ] Ita a m. s. Par. D. et Vat. B. χρήσιμον ἤδη Lob. Par. K. Vind. B. Vat. M. et a m. s. Ven. C. χρὴ σιμωνίδη margo Vind. B. χρήσιμον ἴδη Vind. D.

ὁ] ὦ Ang. B.

παραδίδωμι ὑμῖν] π. ἡμῖν Flor AC. παραδίδομῖν Vind. E.

ἔφην] ἔφη Lob. Vind. BDEF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Amb. C. Ang. B. (hic, ut Vind. F, post ἐγώ) Flor. ABCRTUV. Quam parum decenter hi Polemarchum loquentem faciant, nemo non intelligit.

Πάνυ γε] γε om. Mon. B.

ἧει] εἰ, sup. ῆ, Vind. D. εἶει a m. pr. Vind. E.

τὰ ἱερά] τὸ ἰέναι Par. K. Mon. B. τὸ ἰέναι Vind. D.

δή] δή μοι Vind. F. Flor. R. E

εἶπον ἐγώ, σύ] σύ, εἶ. ἐ. Par. K.

φῂς] φῄς Vind. D.

τὸ] om. Flor. C. et a m. pr. Vind. F.

τοῦτο] atque haec Fic.

ἔμοιγε] Ita Par. A. Lob. Vat. BM. Vind. BE. ἐμοί γε Flor. B. μοί γε Flor. R. μοιγε Vind. F. Ang. B. ἐμοὶ reliqui cum editis ante Bekkerum. om. Fic.

καλῶς] καλὰ Par. DK. Vind. D.

γε] om. Lob. Vat. BM. Vind. B.

διον ἀπιστεῖν· σοφὸς γὰρ καὶ θεῖος ὁ ἀνήρ· τοῦτο μέντοι ὅτι ποτὲ λέγει, σὺ μὲν, ὦ Πολέμαρχε, ἴσως γιγνώσκεις, ἐγὼ δὲ ἀγνοῶ. δῆλον γὰρ, ὅτι οὐ τοῦτο λέγει, ὅπερ ἄρτι ἐλέγομεν, τό τινος παρακαταθεμένου τι ὁτῳοῦν
332 μὴ σωφρόνως ἀπαιτοῦντι ἀποδιδόναι· καίτοι γε ὀφειλόμενόν πού ἐστι τοῦτο, ὃ παρακατέθετο. ἦ γάρ; Ναί. Ἀποδοτέον δέ γε οὐδ' ὁπωστιοῦν τότε, ὁπότε τις μὴ σωφρόνως ἀπαιτοῖ; Ἀληθῆ, ἦ δ' ὅς. Ἄλλο δή τι, ἦ τὸ τοιοῦτον, ὡς ἔοικε, λέγει Σιμωνίδης τὸ τὰ ὀφειλόμενα δίκαιον εἶναι ἀποδιδόναι. Ἄλλο μέντοι, νὴ Δία, ἔφη· τοῖς γὰρ φίλοις οἴεται ὀφείλειν τοὺς φίλους ἀγαθὸν μέν τι δρᾶν, κακὸν δὲ μηδέν. Μανθάνω, ἦν δ' ἐγώ· ὅτι

γὰρ] *om.* Ven. C. Par. K. et a m. pr. D. int. vers. Vind. D.

ὁ ἀνήρ] ἀνὴρ Par. A. Lob. Vind. BDE. (Vind. F. ὁ int. vers. habet.) Vat. BM. Ven. BC. Amb. C. Flor. ABCT. Itaque Bekkerus, ut solet, ἀνήρ scripsit: Stallbaumius dubitat, an abiiciendus sit articulus, cuius in omissi ad casus obliquos exempla inciderit; interim conferri iubet Schaeferum melet. p. 4. Wyttenbachium ad Phaedonem p. 258. et Wolfium anal. litt. II. p. 458. Idem ad Phaedri locum p. 267. A. ubi codices omnes σοφὸς γὰρ ἀνήρ exhibent, optime de hac re disseruisse iudicat Astium in comm. ad Phaedrum p. 365. sq. qui nostro loco ὁ ἀνήρ legit eoque ad sententiam suam de discrimine dictionum σοφὸς ἀνήρ et σοφὸς ὁ ἀνήρ illustrandam utitur. Denique ad Phaedonem p. 98. B. (in dialogis Platonis selectis p. 152.) laudat Hermannum ad Soph. Oed. Col. 32. articulum abesse posse, ubi ἀνὴρ pro ἐκεῖνος positum sit, Reisigio concedentem. Rectius fecisset Stallbaumius, si exempla illa omissi ad casus obliquos articuli protulisset. Nam quae prolata sunt ab Heindorfio ad Phaedonem p. 182. ex Aristophanis Pluto 654. et Acharn. 429. ἄγοντες ἄνδρα τότε μὲν ἀθλιώτατον et οἶδ' ἄνδρα Μυσὸν Τήλεφον, in quo Heindorfius comma post ἄνδρα ponit, ea et Hermannus alienissima censet, nec non aliena putasse videtur Bekkerus ad Demosth. Olynth. I. p. 10. si tamen is non unum Demosthenem respexit, et profecto illud non efficiunt, ut nostro loco, si absit articulus, non hoc potius: *Simonides enim vir sapiens et divinus est*, quam id, quod debet: *is enim sapiens et divinus est*, significatum videatur. Nam ut possit ἀνὴρ pro ἐκεῖνος dici, in hac dictione tamen requiritur aliquid, quominus pro parte praedicati accipiatur. Itaque articulum necessarium puto; quem quum codices nec numero nec indole spernendi offerant, omnibus repugnandi et crasin per coniecturam inferendi caussa non est visa.

λέγει] λέγοι Ven. B. editi ante Astium.

γιγνώσκεις] γιν. Vind. D.

δὲ] δ' Vind. D.

ὅτι] ὡς Mon. B. Flor. U. *om.* Ven. C. Vind. D. Par. DK.

ὁτῳοῦν] ὁτουοῦν, sup. a m. s. ω, Vind. F.

ἀπαιτοῦντι] ἀπαιτοῦντος Mon. B.

ἐστι τοῦτο] τοῦτ' ἐστιν Vind. 332 B. τοῦτό ἐστιν Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. ἔστι τ. Vind. D.

ἦ] ἢ Vind. D.

Ἀποδοτέον — τότε] *Reddendum autem: neque tamen tunc* Fic.

οὐ τὰ ὀφειλόμενα ἀποδίδωσιν ὃς ἄν τῳ χρυσίον ἀποδῷ παρακαταθεμένῳ, ἐάνπερ ἡ ἀπόδοσις καὶ ἡ λῆψις βλα- B
βερὰ γίγνηται, φίλοι δὲ ὦσιν ὅ τε ἀπολαμβάνων καὶ ὁ ἀποδιδούς· οὐχ οὕτω λέγειν φῂς τὸν Σιμωνίδην; Πάνυ μὲν οὖν. Τί δέ; τοῖς ἐχθροῖς ἀποδοτέον ὅτι ἄν τύχῃ ὀφειλόμενον; Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη, ὅ γε ὀφείλεται αὐτοῖς. ὀφείλεται δὲ, οἶμαι, παρά γε τοῦ ἐχθροῦ τῷ ἐχθρῷ ὅπερ καὶ προσήκει, κακόν τι. Ἡνίξατο ἄρα, ην δ' ἐγὼ, ὡς ἔοικεν, ὁ Σιμωνίδης ποιητικῶς τὸ δίκαιον ὃ εἴη. διενοεῖτο μὲν γὰρ, ὡς φαίνεται, ὅτι τοῦτ' εἴη δί- C
καιον, τὸ προσῆκον ἑκάστῳ ἀποδιδόναι, τοῦτο δὲ ὠνόμασεν ὀφειλόμενον. Ἀλλὰ τί οἴει; ἔφη. Πρὸς Διὸς, ἦν

δή τι] δή τοι Vind. B.

μέντοι] μέν τι Steph.

Δία] δι' Lob. Vind. E. Amb. C. Vat. M.

μέν τι] μέν τοι Vind. F. Bas. ab.

δρᾶν] δρᾶν Ald. Bas. ab. Vide praefationem.

ἦν δ' ἐγώ·] Recte Stallbaumius haec non commate, ut reliqui, sed maiore interpunctione a sequentibus distinxit. Socrates non hoc dicit intelligere, non debita reddi ab illo, sed ita interpretandum Simonidis dictum videri Polemarcho. Hoc vero ut magis appareat, etiam post ἀποδιδοὺς colon cum veteribus posui, ubi Stallbaumius cum Bekkero punctum habet inferius.

τῳ] τὸ Lob. Vind. BF. et a m. s. D. Amb. C. Ang. B. Vat. M. Flor. ACRTV. τῷ Bas. b.

χρυσίον] χρυσίοι Ven. C.

B ἐάνπερ] ἄνπερ Vind. F. Flor. R.

βλαβερὰ] φανερὰ Vat. M. et, cum vulg. in margine, Vind. B.

γίγνηται] Ita Lob. Vind. BDEF. Par. K. sec. Bip. Flor. ABCRU. γίν. Ald. Bas. ab. Steph.

δὲ] δ' Vind. D.

ἀποδιδούς] ἀπο int. vers. Vind. B.

φῂς] φῆς Vind. DF.

Σιμωνίδην] Σιμονίδην Bas. b.

τύχῃ] τύχοι Lob. Vind. DE. Vat. B. Ven. B. Par. DK. Mon. B. Flor. UV. Ald. Bas. ab.

δὲ] δέ γε Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ABCRTUV. Stallbaumius. Ego propter sequens γε, pro quo Vind. B. τε habet, vulgatam lectionem retinui.

προσήκει, κακόν] κ. π. Vind. F.

ὡς ἔοικεν] om. Lob. Vind. B. Vat. M. Fic.

ποιητικῶς] ποιη.... Vind. E.

φαίνεται] ἔοικεν Lob. Vind. B. C
τὸ προσῆκον] τό, τὸ πρ. Par. K.

Ἀλλὰ τί οἴει; ἔφη. Πρὸς Διὸς, ἦν δ' ἐγὼ, εἰ οὖν] Simonidei dicti interpretationem benignam a Socrate oblatam accipiens Polemarchus et nihil iam de Socratis assensu dubitans quaerit, quid ipsi videatur. Cui Socrates rem profecto nondum expeditam esse respondet. Hunc sensum non perspexit Ficinus: *verum quid putas ipsum dicturum, si* —. Etiam Stallbaumius locum manifesto corruptum statuit, quo nihil magis integrum. In Par. A. Vind. F. Amb. C. Flor. ACR. post ἔφη, quod ipsum Vind. D. omisit, legitur ὦ, in Ang. B. et in margine Flor. ACR. ὦ σώκρατες, quorum illud ita tantum tolerabile fit, si verba ἦν δ' ἐγὼ cum Amb. C. post ἦρετο collocantur.

δ' ἐγὼ, εἰ οὖν τις αὐτὸν ἤρετο· ὦ Σιμωνίδη, ἡ τίσιν οὖν τί ἀποδιδοῦσα ὀφειλόμενον καὶ προσῆκον τέχνη ἰατρικὴ καλεῖται; τί ἂν οἴει ἡμῖν αὐτὸν ἀποκρίνασθαι; Δῆλον, ὅτι, ἔφη, ἡ σώμασι φάρμακά τε καὶ σιτία καὶ ποτά. Ἡ δὲ τίσι τί ἀποδιδοῦσα ὀφειλόμενον καὶ προσῆ-
D κον τέχνη μαγειρικὴ καλεῖται; Ἡ τοῖς ὄψοις τὰ ἡδύσματα. Εἶεν· ἡ οὖν δὴ τίσι τί ἀποδιδοῦσα τέχνη δικαιοσύνη ἂν καλοῖτο; Εἰ μέν τι, ἔφη, δεῖ ἀκολουθεῖν, ὦ Σώκρατες, τοῖς ἔμπροσθεν εἰρημένοις, ἡ τοῖς φίλοις τε καὶ ἐχθροῖς ὠφελείας τε καὶ βλάβας ἀποδιδοῦσα. Τὸ 412
τοὺς φίλους ἄρα εὖ ποιεῖν καὶ τοὺς ἐχθροὺς κακῶς δι-

ἡ τίσιν] καὶ τ. Amb. C. ἢ τ. Vind. F.

ἀποδιδοῦσα ὀφειλόμενον] ἀποδιδοῦ ὀφειλόμενόν τε Vind. E.

τέχνη] Scilicet artis est, quid cuique conveniat, nosse et exhibere. Itaque Simonides, si conveniens intelligebat, iustitiam inter artes referebat; atque ex ea parte Socrates rem aggreditur. — Quae sequuntur ἰατρικὴ καλεῖται usque ad προσῆκον τέχνη om. Vind. D.

οἴει] εἴη a m. pr. Lob.

Δῆλον, ὅτι] δηλονότι Lob. Vind. BE. Cf. ad L. II. p. 372. C.

ποτά] Bekkerus in comm. crit. ad Protag. p. 158, 15. Vaticanum B. testatur πότα exhibere solere.

Ἡ δὲ τίσι — καλεῖται;] His Ficinus circumdedit haec: *Atque eodem pacto si idem percontetur — quid illi potissimum respondebit?* Pro τί Vind. E. Ald. Bas. ab. Steph. τι habent, ut supra Ald. Bas. a. post τίσιν οὖν, ubi in Lob. Vind. BDE. τι est. In Vind. E. ὀφειλόμενόν τε καὶ scriptum et in Amb. C. Flor. T. τέχνη non post προσῆκον, sed ante ὀφειλόμενον positum est.

Ἡ] ἢ Vind. F.

D ἡ οὖν] εἰ οὖν Ven. C.

τίσι τί] τίσι τι Ald. Steph. τίσι Bas. ab.

ἀποδιδοῦσα] ἀ. ὀφειλόμενον καὶ προσῆκον Vind. E.

μέν τι] μέν τοι Lob. Vind. B DE. Vat. BM. Par. D. Mon. B. Amb. C.

δεῖ] δεῖν Par. K. sec. Bekk.

ἔμπροσθεν εἰρημένοις] εἰρ. ἔμ. Par. K.

ἡ] ἢ Vind. EF.

ὠφελείας] ὠφελίας Ald. Bas. ab. Idem Vat. B. et Ven. BC. videntur habere secundum ea, quae Bekkerus in comm. ad Lys. p. 130, 8. Euthyphr. p. 377, 5. et Civ. p. 474, 4. adnotavit. Vtramque terminationem usitatam, sed alteram, in ία, vulgarem fuisse refert Etym. p. 462, 20. quam notationem ad posterius aevum pertinere existimo; nam Platonis aetate ὠφελία poëticum potius videtur fuisse, sed ita, ut a pedestri oratione non prorsus excluderetur. Ipse Plato, si codicum auctoritate, ut par est, censetur, nonnunquam eam terminationem admisisse iudicandus est, velut Lys. p. 214. E. 217. A. Charm. 165. C. 167. B. 171. D. 175. A. bis. Euthyd. 275. E. Nostro loco, etiamsi de Vaticano et Venetis certo constaret, reliquorum consensu ὠφελείας satis tutum esset.

βλάβας] βλάβης a m. s. Ven. C.

εὖ ποιεῖν] εὐποιεῖν Vind. E.

δικαιοσύνην] δικαιοσύνη Amb. C.

λέγει;] λέγει. Steph. Ac sane aliter hoc interrogat, quam e. g. quod sequitur, aut si diceret: ἆρ' οὖν τὸ etc. Sed tamen ita

καιοσύνην λέγει; Δοκεῖ μοι. Τίς οὖν δυνατώτατος καμνοντας φίλους εὖ ποιεῖν καὶ ἐχθροὺς κακῶς πρὸς νοσον καὶ ὑγίειαν; Ἰατρός. Τίς δὲ πλέοντας πρὸς τὸν E
τῆς θαλάττης κίνδυνον; Κυβερνήτης. Τί δέ; ὁ δίκαιος ἐν τίνι πράξει καὶ πρὸς τί ἔργον δυνατώτατος φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς βλάπτειν; Ἐν τῷ προσπολεμεῖν καὶ ξυμμαχεῖν, ἔμοιγε δοκεῖ. Εἶεν· μὴ κάμνουσί γε μήν, ὦ φίλε Πολέμαρχε, ἰατρὸς ἄχρηστος. Ἀληθῆ. Καὶ μὴ πλέουσι δὴ κυβερνήτης. Ναί. Ἆρα καὶ τοῖς μὴ πολεμοῦσιν ὁ δίκαιος ἄχρηστος; Οὐ πάνυ μοι δοκεῖ τοῦτο. Χρήσιμον ἄρα καὶ ἐν εἰρήνῃ δικαιοσύνη; Χρήσιμον. 333

loquitur, ut assensurusne alter an non sit, nescire videatur. Itaque cum Bekkero signum interrogandi restitui.

κάμνοντας] *φίλους κ.* Vind. E.

κακῶς] *om.* a m. pr. Mon. B. a. m. s. *βλάπτειν* pro eo habet.

ὑγίειαν] *ὑγείαν* Vind. E. Par. DK. qui duo Symp. p. 188. A. eandem formam exhibent. Gravior dissensio librorum est Euthyphr. p. 13. D. ubi plurimi codices et optimi *ὑγείας* scribi iubent. In Gorgia, Charmide, Symposio tuentur fere id, quod grammatici Atticis tribuunt, *τετρασύλλαβον*.

Τίς — Κυβερνήτης] in marg. Lob.

E *θαλάττης*] *θαλάσσης* Amb. C. qua forma Plato perpaucis locis usus videtur. Etiam Euthyd. p. 279. E. ubi Heindorfius propter Aelii Dionysii effatum *θαλάσσης* intactum reliquerat, codices *θαλάττης* confirmant. Sed Tim. p. 25. D. *θαλάσσης* mutandum non videtur.

Τί δέ; ὁ δίκαιος ἐν] *Τί δὲ ὁ δίκαιος, ἐν* Ald. Bas. ab. *Τί δὲ ὁ δίκαιος; ἐν* Steph. quod ferri potest. Sed alteram rationem, quam praeivit Bekkerus, illa suadent p. 333. A: *Τί δὲ δή; τὴν δικαιοσύνην* etc.

τίνι πράξει] *τῷ τι πράττειν* Amb. C. Ang. B. *τῷ τί πράττειν* Vind. F. (cum vulg. in m.) Flor. RT. et int. vers. AC.

προσπολεμεῖν] *προπολεμεῖν* Vind. F. Par. K. et a m. s. D. Mon. B. Flor. ACRU. Astius et Stallbaumius. Idem coniecerat Stephanus in margine. Sed adversandi significatio non minus apta, quam propugnandi.

καὶ ξυμμαχεῖν] *καὶ ἐν τῷ ξ.* Par. ADK. Ven. C. Vind. DF. Amb. C. Ang. B. Flor. T. et int. vers. AC. Bekkerus; in qua lectione *τὸ ξυμμαχεῖν* non secus ac *τὸ προσπολεμεῖν* speciem significare videtur, quum genus sit additumque ideo, ut *τὸ προσπολεμεῖν* accuratius definiatur. Itaque vulgatam cum Stallbaumio praestare censeo. *impugnando et propugnando* Fic.

δοκεῖ] *δοκεῖν* Vind. F. Amb. C. Ang. B.

Εἶεν] *om.* Mon. B. Amb. C. Fic.

μὴ κάμνουσί] *μηνοσοῦσι* sup. Vind. F.

γε] *om.* Vind. F. Ang. B.

ἄχρηστος.] *ἄχρηστος;* Ald. Bas. ab. Item paullo post *οὐκ* Lob. *κυβερνήτης;* et cum codd. p. 333. A. *πρός γε καρποῦ κτήσιν;* quo loco etiam Stallbaumius interrogationem facit, cui *γε* non minus, quam hic, refragari videtur.

δὴ] *δὲ* Amb. C.

Ἆρα] *ἄρα* Vind. DF.

δικαιοσύνη;] *δικαιοσύνη.* Steph. Huius loci eadem fere ratio est, quae superioris illius D: — *λέγει;*

Καὶ γὰρ γεωργία· ἢ οὔ; Ναί. Πρός γε καρποῦ κτῆσιν. Ναί. Καὶ μὴν καὶ σκυτοτομική; Ναί. Πρός γε ὑποδημάτων ἄν, οἶμαι, φαίης κτῆσιν. Πάνυ γε. Τί δὲ δή; τὴν δικαιοσύνην πρὸς τίνος χρείαν ἢ κτῆσιν ἐν εἰρήνῃ φαίης ἂν χρήσιμον εἶναι; Πρὸς τὰ ξυμβόλαια, ὦ Σώκρατες. Ξυμβόλαια δὲ λέγεις κοινωνήματα, ἢ τι
B *ἄλλο; Κοινωνήματα δῆτα. Ἆρ' οὖν ὁ δίκαιος ἀγαθὸς καὶ χρήσιμος κοινωνὸς εἰς πεττῶν θέσιν, ἢ ὁ πεττευτικός; Ὁ πεττευτικός. Ἀλλ' εἰς πλίνθων καὶ λίθων θέσιν ὁ δίκαιος χρησιμώτερός τε καὶ ἀμείνων κοινωνὸς τοῦ οἰκοδομικοῦ; Οὐδαμῶς. Ἀλλ' εἰς τίνα δὴ κοινωνίαν ὁ δίκαιος ἀμείνων κοινωνὸς τοῦ κιθαριστικοῦ, ὥσπερ ὁ κιθαριστικὸς τοῦ δικαίου εἰς κρουμάτων; Εἰς ἀργυρίου, ἔμοιγε δοκεῖ. Πλήν γ' ἴσως, ὦ Πολέμαρχε, πρὸς τὸ*
C *χρῆσθαι ἀργυρίῳ, ὅταν δέῃ ἀργυρίου κοινῇ πρίασθαι ἢ ἀποδόσθαι ἵππον· τότε δ', ὡς ἐγὼ οἶμαι, ὁ ἱππικός. ἦ γάρ; Φαίνεται. Καὶ μὴν ὅταν γε πλοῖον, ὁ ναυπηγὸς, ἢ ὁ κυβερνήτης. Ἔοικεν. Ὅταν οὖν τι δέῃ ἀργυρίῳ ἢ*

333 *καρποῦ*] *καρπῶν* Amb. C. *καὶ ποῦ* Vind. E.
καὶ] *om.* Vind. D.
ἄν] *om.* Vind. BE. Vat. M.
οἶμαι, φαίης κτῆσιν] *φαίης....* Vind. E.
πρὸς τίνος χρείαν ἢ κτῆσιν] *om.* Mon. B. (*χείαν* Bas. a.)
λέγεις] *λέγειν* Vind. E. *λέγει* Vind. F.
ἤ τι] *ἢ τί* Vind. D. Ald. Bas. ab. *ἢ τί* Steph. interrogandi signo post *κοινωνήματα* posito. Idem signum Stephanus paullo post ad *πεττῶν θέσιν* apposuit et ad *κιθαριστικοῦ*.

B *κιθαριστικοῦ*] Ita Lob. in penultima correctus. *κιθαριστοῦ* Flor. V. et m. pr. Vind. E. *οἰκοδομικοῦ τε καὶ κιθαριστικοῦ* Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U. quae interpolatio fuit hominis paullo diligentioris subita citharistae commemoratione offensi et Socratem Platonicum ita solere ignorantis.
κρουμάτων] *κρουσμάτων* Mon. B. Flor. U.
τὸ] *τῷ* Amb. C.
δέῃ] *δὲ ἢ γρ.* Par. K. sec. Bekk.
κοινῇ] *om.* Fic.
ἢ] *καὶ* Vind. D.
ἀποδόσθαι] *ἀποδεδόσθαι* Flor. A. *ἀπόδοσθαι* Vind. D. Negat Muretus in vendendo equo usum esse pecuniae. Est vero; scilicet eius, quae impensa fuit in emendum alendumque.

C *ἵππον*] *ἵππων* Bas. b.
δ'] *δὲ* Lob. Vind. BEF.
ἐγὼ οἶμαι] *ἐγώμαι* Vind. E. Par. K. sec. Bip. Mon. B. Flor. TU. (hi duo *ἐγῶμαι*) Bekkerus et Stallbaumius. Codices vulgatam non minus h. l. tuentur, quam Charm. p. 160. A. Hipp. min. p. 369. A. Symp. p. 175. B. Et Phaedon. p. 102. A. omnes necessario *ὡς μὲν ἐγὼ οἶμαι* retinent.
ὁ] *om.* Ang. B. Flor. R. et a m. pr. Vind. F.
ἦ] *ἢ* Vind. F.
Φαίνεται] *ναί* Lob. Vind. BE. Vat. BM. *om.* Mon. B.
Ὅταν] *ὅτι τ' ἄν* Vind. F. et int. vers. Flor. A.
τί δέῃ] *τι δ.* Ald. Bas. ab. *δέῃ* Vat. M. et a m. pr. B. Vind. B.

χρυσίῳ κοινῇ χρῆσθαι, ὁ δίκαιος χρησιμώτερος τῶν ἄλλων; Ὅταν παρακαταθέσθαι καὶ σῶν εἶναι, ὦ Σώκρατες. Οὐκοῦν λέγεις ὅταν μηδὲν δέῃ αὐτῷ χρῆσθαι, ἀλλὰ κεῖσθαι; Πάνυ γε. Ὅταν ἄρα ἄχρηστον ᾖ ἀργύριον, τότε χρήσιμος ἐπ' αὐτῷ ἡ δικαιοσύνη; Κινδυνεύει. Καὶ D ὅταν δὴ δρέπανον δέῃ φυλάττειν, ἡ δικαιοσύνη χρήσιμος καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ, ὅταν δὲ χρῆσθαι, ἡ ἀμπελουργική; Φαίνεται. Φήσεις δὲ καὶ ἀσπίδα καὶ λύραν ὅταν δέῃ φυλάττειν καὶ μηδὲν χρῆσθαι, χρήσιμον εἶναι τὴν δικαιοσύνην, ὅταν δὲ χρῆσθαι, τὴν ὁπλιτικὴν καὶ τὴν μουσικήν; Ἀνάγκη. Καὶ περὶ τἆλλα δὴ πάντα ἡ δικαιοσύνη ἑκάστου ἐν μὲν χρήσει ἄχρηστος, ἐν δὲ ἀχρηστίᾳ χρήσιμος; Κινδυνεύει. Οὐκ ἂν οὖν, ὦ φίλε, πάνυ γέ E τι σπουδαῖον εἴη ἡ δικαιοσύνη, εἰ πρὸς τὰ ἄχρηστα χρήσιμον ὂν τυγχάνει. Τόδε δὲ σκεψώμεθα· ἆρ' οὐχ ὁ πατάξαι δεινότατος ἐν μάχῃ εἴτε πυκτικῇ εἴτε τινὶ καὶ ἄλλῃ, οὗτος καὶ φυλάξασθαι; Πάνυ γε. Ἆρ' οὖν καὶ νόσον ὅστις δεινὸς φυλάξασθαι, καὶ λαθεῖν οὗτος δεινότατος

Lob. *δέῃ τι* Vind. E. et a m. s. Vat. B.

χρῆσθαι] *χρήσασθαι* Vind. D.

σῶν] *σῶον* margo Vind. B.

μηδὲν] *μὴ* Par. K. sec. Bekk.

δέῃ] *δέοι* Ven. B.

D *δὴ*] int. vers. Vind. F. *δὲ* Flor. A. *δέῃ*] *δέοι* Par. A. Lob. Vat. B. Ven. BC. Vind. D.

ἰδίᾳ,] *ἰδίᾳ*; Steph. *ἰδίᾳ*· Bekkerus.

Φήσεις] *φύσεις* Bas. ab.

μηδὲν] *μὴ* Vind. D. Amb. C. Flor. ACTV. et a m. pr. Ven. C. In Vind. F. syllaba *δὲν* cum praecedente *καὶ* inter versus est.

δικαιοσύνην,] *δικαιοσύνην*; Steph.

καὶ τὴν μουσικήν] *om.* Vind. E.

τἆλλα] Ita solere Vaticanum M. Bekkerus ad Symp. p. 421, 18. testatur. *τἄλλα* Lob. *τἆλλα* Vind. BD. Steph. *τὰ ἄλλα* Vind. F. Flor. R.

δὴ] *δὲ* Ven. B.

ἑκάστου] *ἡ ἑ.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἀχρηστίᾳ] *ἀχρηστίαν Πλάτων πρώτῳ Πολιτείας.* Antiatt. Bekkeri anecd. p. 78, 13.

χρήσιμος;] *χρήσιμος.* Lob. Vind. D. et editi ante Astium.

· *Οὐκ ἂν οὖν*] Ita Ven. B. Flor. E B. Bas. b. Bekkerus et Stallbaumius. *οὐκοῦν* Lob. Vind. BDEF. Flor. ACRTUV. Ald. Bas. a. *οὔκουν* reliqui codices Bekkeri et Steph.

πάνυ] Ante hoc Vind. D. *οὐ* int. vers. habet.

τι] *τοι* Vind. E.

εἴη] *om.* Vind. D. In Vind. F. cum litura legitur.

ὁ πατάξαι] *ὁ πατάξας* Par. K. (*ἃ πατάξας* sec. Bip.) *ὁ πατάξει* Bas. b.

δεινότατος] *δυνατώτατος* Ang. B. Flor. R.

μάχῃ] *μάχαις* Vat. B.

καὶ ἄλλῃ] *καὶ om.* Lob. Vind. BE. Vat. BM.

φυλάξασθαι] *ὡς ὁμώνυμον ἐνταῦθα εἴληπται τὸ φυλάξασθαι* int. vers. Vind. F.

Ἆρ'] *ἄρ'* Vind. F.

δεινὸς] *om.* Amb. C.

φυλάξασθαι, καὶ λαθεῖν οὗ-

334 ἐμποιῆσαι; Ἔμοιγε δοκεῖ. Ἀλλὰ μὴν στρατοπέδου γε ὁ αὐτὸς φύλαξ ἀγαθὸς, ὅσπερ καὶ τὰ τῶν πολεμίων κλέψαι καὶ βουλεύματα καὶ τὰς ἄλλας πράξεις. Πάνυ γε. Ὅτου τις ἄρα δεινὸς φύλαξ, τούτου καὶ φὼρ δεινός. Ἔοικεν. Εἰ ἄρα ὁ δίκαιος ἀργύριον δεινὸς φυλάττειν, καὶ κλέπτειν δεινός. Ὡς γοῦν ὁ λόγος, ἔφη, σημαίνει. Κλέπτης ἄρα τις ὁ δίκαιος, ὡς ἔοικεν, ἀναπέφανται. καὶ κινδυνεύεις παρ' Ὁμήρου μεμαθηκέναι αὐτό· καὶ γὰρ ἐκεῖνος τὸν τοῦ Ὀδυσσέως πρὸς μητρὸς πάππον Αὐτό-

τος δεινότατος ἐμποιῆσαι;] Editiones ante Bekkerianam: φυλάξασθαι καὶ λαθεῖν, οὗτος δεινότατος καὶ ἐμποιῆσαι; Sed alterum καὶ om. Par. A. Lob. Vind. BDEF. Vat. BM. Ven. B. et a m. pr. C. Amb. C. Ang. B. Flor. AB CU. Bekkerus hoc καὶ et interpunctionem vulgatam tenens pro λαθεῖν edidit μὴ παθεῖν secundum Mon. B. quo modo fere Ep. VII. p. 351. C. Dio dicitur διενλαβούμενος μὴ παθεῖν. Idem Stallbaumius in Flor. B. a m. s. scriptum recepit. Vulgatam tueri conati sunt Astius et Faesius, ille νοσήσας supplens, quo sensu Ficinus interpretatus est: *num igitur et morbum quicunque vitare et occultare poterit, idem et inferre valebit?* hic νόσον ad utrumque verbum referens; quorum alterum est a re alienissimum, quum is, qui in morbum inciderit, quantumvis eum sŭbtrahere hominum oculis calleat, eo ipso, quod incidit, arte prohibendi caruisse statuendus sit, alterum inusitatam locutionem habet et repetitionem inutilem: quo vitio Bekkerianam quoque lectionem, quam Schleiermacherus sequitur, laborare manifestum est. Vtrique autem hoc praeterea incommodi haeret, quod Socrates iustitiam, si ars sit custodiendi, etiam furandi artem esse probaturus, postquam uno exemplo docuit facultati aliquid in aliis efficiendi coniunctam esse idem illud ab ipso artifice prohibendi facultatem, alterum addit, quod eam rem neque amplius illustret neque accuratius definiat, sed inversione tantum repetat prius, quum hoc potius firmandum esset, prohibendi facultatem coniunctam habere facultatem clam efficiendi, quo custodiendi ars simul furandi, non rapiendi aut vi auferendi ars esse significaretur. Tertium enim exemplum habet illud quidem oppositum custodiae furtum, sed haud minus recte rapinam aliamve violentam efficientiam haberet, nisi praecederet aliquid, quod clandestinam potius requireret. Tale vero est illud, quod codices ostendunt secundo exemplo Socratem significare voluisse, clam aliis morbum inferre callere, quicunque a se prohibere eum calleat. Itaque suspicor Platonem scripsisse: καὶ λαθεῖν οὗτος δεινότατος ἐμποιήσας; Nam λαθεῖν ἐμποιῆσαι, quamquam inferioris aevi exempla non desunt (ἔλαθεν ἐμπεσεῖν legitur in fabula Aesopica 146. ed. Fur. 46. ed. Cora. et ἔλαθε διαῤῥῆξαι in fab. 165. Cor. 23.) Attico scriptore dignum non magis mihi videtur, quam φθάσειε τελευτῆσαι, quod in Isocratis or. de pace legebatur, pro quo Bekkerus p. 205. §. 120. ex uno codice praestantissimo edidit φθάσειε τελευτήσας. Ad collocationem pronominis οὗτος, si cui propterea coniectura nostra minus probetur, conferat illa p. 345. B: ἃ ἂν εἴπῃς, ἔμμενε τούτοις. Simili modo supra p. 331. B. εἰς τοῦτο et p. 354. B. οὕτω positum est. Neque Phaedone p. 67. B. satis caussae erat, cur Bekkerus cum paucis

λυκον ἀγαπᾷ τε καί φησιν αὐτὸν πάντας ἀνθρωπους B
κεκάσθαι κλεπτοσύνῃ θ' ὅρκῳ τε. ἔοικεν οὖν ἡ δικαιο-
σύνη καὶ κατὰ σὲ καὶ καθ' Ὅμηρον καὶ κατὰ Σιμωνί-
δην κλεπτική τις εἶναι, ἐπ' ὠφελείᾳ μέντοι τῶν φίλων
καὶ ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἐχθρῶν. οὐχ οὕτως ἔλεγες; Οὐ μὰ
τὸν Δί', ἔφη· ἀλλ' οὐκέτ' οἶδα ἔγωγε, ὅτι ἔλεγον. τοῦτο
μέντοι ἔμοιγε δοκεῖ ἔτι, ὠφελεῖν μὲν τοὺς φίλους ἡ δι-
καιοσύνη, βλάπτειν δὲ τοὺς ἐχθρούς. Φίλους δὲ λέγεις
εἶναι πότερον τοὺς δοκοῦντας ἑκάστῳ χρηστοὺς εἶναι, ἢ C

quibusdam ἐκεῖ ἱκανῶς potius, quam ἱκανῶς ἐκεῖ cum reliquis scriberet. Quod Salvinio pro λαθεῖν reponendum videbatur ἀλθεῖν, id non solum Ionicum, sed etiam ineptum est. Mureti autem sententiae de eiiciendis verbis καὶ λαθεῖν codices refragantur et res ipsa.

334 ὅσπερ] ὥσπερ Amb. C. et a m. pr. Vat. B. Ald. Bas. ab.

κλέψαι] *furatur* Fic. Repetendum est ἀγαθός.

πράξεις.] πράξεις; Lob.

Πάνυ γε] int. vers. a m. s. Vind. F.

Ὅτου] ὅτι Vind. D.

δεινός.] δεινός; Lob.

ἀργύριον] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

σημαίνει] σημαίνειν Vind. D.

ὡς ἔοικεν] *om.* Fic.

ἀναπέφανται] ἀναπέφαταιAmb. C. ἀπέφανται Vind. E.

κινδυνεύεις] κινδυνεύει Vind. B. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ἐκεῖνος] ἐκεῖ Vind. E.

μητρὸς] πατρὸς Vind. E.

B ἀγαπᾷ] *admiratur* Fic. In eam sententiam Steinbrüchelius assentiente Faesio coniecerat ἄγαται, quod etiam Homeri verbis, quae Odyss. XVIIII. 395. leguntur, magis videtur convenire. Verumtamen delectationis quoque et amoris, qualem virtus excitare solet, vestigia sunt in descriptione poëtae, neque vero Socrates ex eis, quae profert, verbis Homeri amorem colligit, sed Homerum dicit et amare Autolycum et omnibus furandi iurandique arte praeferre, ex quo efficitur honestam ei atque amabilem istam artem videri.

πάντας] ὑπὲρ πάντας Lob. Vind. E. et, sup. εἰς, F. Ven. B. Amb. C. Ang. B. Flor. CRT. et a m. s. Vat. B. Ald. Bas. ab. Steph. εἰς π. Par. K. et a m. s. D. Mon. B. Flor. U. Receptam ab Astio primum, deinde a Bekkero et Stallbaumio lectionem obtulerat Astio ipsius Venetus.

κεκάσθαι] κεκρᾶσθαι Lob. Vat. B. et a m. s. Ven. C. et scholiastes Ruhnkenii, qui adscripsit: οἶμαι γράφεσθαι ὀφείλει ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους κεκάσθαι. Idem scholion est in margine Lob. sed — κεκᾶσθαι, atque eo modo scriptum est in Vind. BF. Ald. Bas. ab. quod an rectum sit, dubitat Astius. κεκράσθαι Vind. E.

καὶ κατὰ σὲ] *om.* Ven. B. a m. pr. et Ficinus. καὶ κατά σε Steph.

ὠφελείᾳ] ὠφελίᾳ Ald. Cf. ad p. 332. D.

Οὐ] οὔ Vind. BF.

Δί'] δία Vind. DE.

οὐκέτ'] οὐκέτι Lob. Vind. BF. οὐκ ἔτι Flor. BR. Vind. E.

ἔγωγε] ἐγὼ Ven. B.

μέντοι] *cnim* Fic.

ὠφελεῖν] ὠφελεῖ Ven. C. Vind. D. Par. DK. sec. Bekk.

βλάπτειν] βλάπτει Ven. C. Vind. D. Par. DK.

τοὺς] δὲ Mon. B.

εἶναι πότερον] εἶναι *om.* Lob. C Vnd. BE. Vat. BM.

τοὺς ὄντας κἂν μὴ δοκῶσι, καὶ ἐχθροὺς ὡσαύτως; Εἰκὸς μὲν, ἔφη, οὓς ἄν τις ἡγῆται χρηστοὺς, φιλεῖν, οὓς δ' ἂν πονηροὺς, μισεῖν. Ἆρ' οὖν οὐχ ἁμαρτάνουσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ τοῦτο, ὥστε δοκεῖν αὐτοῖς πολλοὺς μὲν χρηστοὺς εἶναι μὴ ὄντας, πολλοὺς δὲ τοὐναντίον; Ἁμαρτάνουσι. Τούτοις ἄρα οἱ μὲν ἀγαθοὶ ἐχθροὶ, οἱ δὲ κακοὶ φίλοι; Πάνυ γε. Ἀλλ' ὅμως δίκαιον τότε τούτοις
D τοὺς μὲν πονηροὺς ὠφελεῖν, τοὺς δὲ ἀγαθοὺς βλάπτειν; Φαίνεται. Ἀλλὰ μὴν οἵ γε ἀγαθοὶ δίκαιοί τε καὶ οἷοι μὴ ἀδικεῖν. Ἀληθῆ. Κατὰ δὴ τὸν σὸν λόγον τοὺς μηδὲν ἀδικοῦντας δίκαιον κακῶς ποιεῖν. Μηδαμῶς, ἔφη, ὦ Σώκρατες· πονηρὸς γὰρ ἔοικεν εἶναι ὁ λόγος. Τοὺς ἀδίκους ἄρα, ἦν δ' ἐγὼ, δίκαιον βλάπτειν, τοὺς δὲ δικαίους ὠφελεῖν; Οὗτος ἐκείνου καλλίων φαίνεται. Πολ-

δοκῶσι, καὶ] δοκῶσιν, omisso primum, deinde int. vers. adscripto καὶ, Vind. D. Etiam Ven. C. om. καί. Post δοκῶσι comma pro signo interrogandi, quod Stephanus intulit quodque etiam Lob. habet, reposui. Cf. ad p. 337. C.

ἡγῆται] ἡγεῖται Flor. R. Vind. D. et a m. pr. F.

Ἁμαρτάνουσι] Ἁμαρτάνουσιν Bekkerus.

Τούτοις] τούτους, sup. a m. s. οις, Vind. F.

κακοὶ] δίκαιοι Vind. E.

φίλοι;] Ita Lob. Vulgo φίλοι. et paullo post βλάπτειν. et ὠφελεῖν. quae idem liber et postremum etiam Vind. BDE. cum interrogatione exhibent. V. ad p. 332. D. et cf. illa D: κατὰ δὴ τὸν σὸν λόγον.

D τοὺς δὲ ἀγαθοὺς] Ita Lob. Vind. BEF. Flor. ABCRUV. Vulgo cum Vind. D. τοὺς δ' ἀγ. quod nullam offensionem habet; sed consensus ille codicum facit, ut Bekkerum nullam suorum rationem habuisse suspicer.

Ἀληθῆ] int. vers. Lob. In eodem post ἀδικεῖν signum interrogandi est.

δὴ] vero Fic.

μηδὲν] μὲν Par. K. μηδένα Vat. M.

ἔοικεν εἶναι] om. Fic. εἶναι om. Vind. D.

ἀδίκους] ἀδικοῦντας Ven. C. Vind. DF. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. RTU. et int. vers. AB. eos qui iniuriantur Fic.

φαίνεται] om. Fic.

Πολλοῖς] πολλοὺς a m. pr. Vind. F. et a m. s. Flor. A.

αὐτοῖς] Ita etiam Vind. F. a m. pr. αὐτοὶ Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. U. et a m. s. Vind. F. Ald. Bas. ab. Steph. Verum coniecerat Bremius, e codicibus edidit Bekkerus. mali enim quandoque amici adsunt Fic. E

αὐτὸ] αὐτοὶ Par. D. et sec. Bip. K. Mon. B. Flor. U. αὐτῶ Lob. Vind. B. Vat. M.

μάλα] μάλ' Vind. F. Ang. B. Flor. R.

κινδυνεύομεν] κινδυνεύει Lob. Vind. BE. Vat. BM.

ἐχθρὸν] τὸν ἐ. Vind. DF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT. Stallbaumius. Articulus non est necessarius. Leg. L. V. p. 735. B: διαλέξας τά τε ὑγιῆ καὶ τὰ μὴ καὶ τὰ γενναῖα καὶ ἀγεννῆ. Phileb. p. 13. B: τί οὖν δὴ ταὐτὸν ἐν ταῖς κακαῖς ὁμοίως καὶ ἐν ἀγα-

λοῖς ἄρα, ὦ Πολέμαρχε, ξυμβήσεται, ὅσοι διημαρτήκασι τῶν ἀνθρώπων, δίκαιον εἶναι τοὺς μὲν φίλους βλάπτειν· E πονηροὶ γὰρ αὐτοῖς εἰσί· τοὺς δ' ἐχθροὺς ὠφελεῖν· ἀγαθοὶ γάρ. καὶ οὕτως ἐροῦμεν αὐτὸ τοὐναντίον, ἢ τὸν Σιμωνίδην ἔφαμεν λέγειν. Καὶ μάλα, ἔφη, οὕτω ξυμβαίνει. ἀλλὰ μεταθώμεθα· κινδυνεύομεν γὰρ οὐκ ὀρθῶς τὸν φίλον καὶ ἐχθρὸν θέσθαι. Πῶς θέμενοι, ὦ Πολέμαρχε; Τὸν δοκοῦντα χρηστὸν, τοῦτον φίλον εἶναι. Νῦν δὲ πῶς, ἦν δ' ἐγὼ, μεταθώμεθα; Τὸν δοκοῦντά τε, ἢ δ' ὅς, καὶ τὸν ὄντα χρηστὸν φίλον· τὸν δὲ δοκοῦντα μὲν, ὄντα δὲ μὴ δοκεῖν, ἀλλὰ μὴ εἶναι φίλον· 335 καὶ περὶ τοῦ ἐχθροῦ δὲ ἡ αὐτὴ θέσις. Φίλος μὲν δὴ, ὡς ἔοικε, τούτῳ τῷ λόγῳ ὁ ἀγαθὸς ἔσται, ἐχθρὸς δὲ ὁ πονηρός. Ναί. Κελεύεις δὴ ἡμᾶς προσθεῖναι τῷ δικαίῳ,

ἐνὸν πάσας ἡδονὰς ἀγαθὸν εἶναι προσαγορεύεις;

Τὸν δοκοῦντα χρηστὸν] *eum qui bonus et utilis* Fic.

τε] *om.* Vind. E.

τὸν ὄντα] Delent articulum Bremius et Faesius et in novissima editione Astius non sine specie veri. Sed tamen sicut dicere licet: *οὐχ οὗτος, ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ χρηστός ἐστι*, ita recte dici videtur: *ἐκεῖνος ὁ δοκῶν τε καὶ ὁ ὢν χρηστὸς καλεῖται*. Deinde aliquid tribuendum interpositis *ἢ δ' ὅς*, quae negligentiam repetendi, si est negligentia, saltem excusant. Denique confer illa p. 341. B: *διόρισαι, ποτέρως λέγεις τὸν ἄρχοντά τε καὶ τὸν κρείττονα, τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ, ὃ νῦν δὴ ἔλεγες, οὗ τὸ ξυμφέρον κρείττονος ὄντος δίκαιον ἔσται τῷ ἥττονι ποιεῖν. Τὸν τῷ ἀκριβεστάτῳ, ἔφη, λόγῳ ἄρχοντα ὄντα.* in quibus *τὸν* ante *κρείττονα* item offensioni fuit librario Angelico, sane minus iusta caussa, quum ibi vulgaris articuli usus videri possit; sed reliqua magis conveniunt ei rationi, quae nostro loco necessaria est, ut *ὁ ἄρχων τε καὶ ὁ κρείττων* dictus sit is, qui *ἄρχων* simul et *κρείττων* est. Cf. Pausan. L. I. c. 17, 2: *ἡ Κενταύρων καὶ ἡ Λαπιθῶν μάχη.*

θέσις] *δὴ θ.* Vind. D. 335

ἔοικε] *ἔοικεν* Vind. BF. Flor. R.

Κελεύεις δὴ] *κ. δὲ* Vind. E. Amb. C. Flor. AT.

προσθεῖναι τῷ δικαίῳ, ἢ] *ἄλλο πρ. τ. δ. ἢ* Ang. B. Flor. CR. Stallbaumius. *προσθεῖναί τι τῷ δικαίῳ ἄλλως ἢ* Stephanus in margine coniecit, aptiorem tamen hac quoque lectionem desiderans. Ficinus: *iubes nos addere iusto aliquid ad ea, quae dicebamus? dicebamus porro iustum esse* etc. Additamentum a Stallbaumio receptum inutile esse eiusque notionem verbo *προσθεῖναι* contineri intellexit Bremius et *ἢ* ad illam refert. Optime vero Astius in comm. ad h. l. et absolute positum esse verbum et significationem augendi habere animadvertit; quem miror sententiam postea mutavisse et *ἢ* cum Faesio delendum censuisse. *προσθεῖναι τῷ δικαίῳ* est definitionem iusti auctiorem reddere, cui *ἢ* haud aliter subiicitur, quam verbo *διαφέρειν* quum alibi, tum Phaedro p. 228. D: *ἁπάντων, οἷς ἔφη διαφέρειν τὰ τοῦ ἐρῶντος, ἢ τὰ τοῦ μή.*

ἢ ὡς τὸ πρῶτον ἐλέγομεν, λέγοντες δίκαιον εἶναι τὸν 413
μὲν φίλον εὖ ποιεῖν, τὸν δὲ ἐχθρὸν κακῶς· νῦν πρὸς
τούτῳ ὧδε λέγειν, ὅτι ἔστι δίκαιον τὸν μὲν φίλον ἀγα-
θὸν ὄντα εὖ ποιεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν κακὸν ὄντα βλάπτειν;
B Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη· οὕτως ἄν μοι δοκεῖ καλῶς λέγε-
σθαι. Ἔστιν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, δικαίου ἀνδρὸς βλάπτειν
καὶ ὁντινοῦν ἀνθρώπων; Καὶ πάνυ γε, ἔφη· τούς γε
πονηρούς τε καὶ ἐχθροὺς δεῖ βλάπτειν. Βλαπτόμενοι δ'
ἵπποι βελτίους, ἢ χείρους γίγνονται; Χείρους. Ἆρα εἰς
τὴν τῶν κυνῶν ἀρετὴν, ἢ εἰς τὴν τῶν ἵππων; Εἰς τὴν
τῶν ἵππων. Ἆρ' οὖν καὶ κύνες βλαπτόμενοι χείρους
γίγνονται εἰς τὴν τῶν κυνῶν, ἀλλ' οὐκ εἰς τὴν τῶν ἵπ-
πων ἀρετήν; Ἀνάγκη. Ἀνθρώπους δὲ, ὦ ἑταῖρε, μὴ
C οὕτω φῶμεν βλαπτομένους εἰς τὴν ἀνθρωπείαν ἀρετὴν
χείρους γίγνεσθαι; Πάνυ μὲν οὖν. Ἀλλ' ἡ δικαιοσύνη
οὐκ ἀνθρωπεία ἀρετή; Καὶ τοῦτ' ἀνάγκη. Καὶ τοὺς

τὸ πρῶτον] τοπρῶτον Lob. Vind. B. Ald. Bas. ab.

φίλον] φ. εἶναι Ven. C. Vind. D.

δὲ] δ' Lob. Vind. BF. Amb. C. Ang. B. Vat. M. τὸ Bas. a.

κακῶς·] κακῶς; Steph. et sequentes editores. κακῶς, Ald. Bas. ab. In Amb. C. κακῶς· νῦν — τὸν δ' ἐχθρὸν om.

τούτῳ] τοῦτο Vind. F.

ἔστι] ἐστὶ Steph. Cum prioribus facit Lob. Flor. R. Vind. D. et F. in quo ὅτι ἔστι δίκαιον in m. a m. s. leguntur.

δίκαιον] δίκαιον Ang. B. Sic Bekkerus, qui aliud a vulgato discrepans et in illo codice repertum videtur scribere voluisse.

B δοκεῖ] δοκῇ Lob. Vind. BF. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Vat. M. Flor. RU. Steph. δοκοῖ Vind. E.

καλῶς] οὕτως a m. pr. Vind. F.

Ἔστιν ἄρα] ἔ. οὖν ἄ. Par. K. Mon. B. Flor. U. quod Osannus in auctario lex. Gr. p. 139. not. recipiendum statuit obiter.

ὁντινοῦν] ὁντιναοῦν Lob. Vind. B. Flor. T. ὅντινα οὖν Vind. E.

ἀνθρώπων] ἄνθρωπον Ven. B. γρ. margo Steph. τῶν ἀνθρώπων Amb. C. Flor. ACTV.

Καὶ] om. Amb. C.

γε] γ' Vind. E.

τούς γε] τούς τε Vind. F. Ang. B. Flor. R. In Vind. B. μὴν int. vers. additum.

τε] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

δεῖ] δὴ Amb. C.

γίγνονται] Ita Lob. Vindobonenses et Florentini. γίν. Ald. Bas. ab. Steph.

Ἆρα] ἆρά γε Lob. Vind. BE. Vat. BM. ἄρα Vind. D.

ἀρετὴν] post ἵππων collocatum habent Par. DK. Mon. B. Flor. U. om. Vind. D.

ἢ εἰς — τῶν κυνῶν] om. Vind. D. et a m. pr. Ven. C. τὴν post ἢ εἰς om. Ven. B.

Ἆρ'] ἄρ' Ald. Bas. a.

καὶ κύνες] καὶ om. Mon. B. Ang. B. Flor. R.

ἀδικωτέρους γίγνεσθαι] Ita Lob. C Vindobonenses, Florentini et sec. Bip. Par. K. ἀδ. γίν. Ald. Bas. ab. Steph. Ceterum haec conclusio non omnino vera videtur.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F. Ald.

ἀμούσους — ἱππικῇ] om. Vind. D. et a m. pr. Ven. C. ἀμούσους Ficinus inepte reddidit *musicos*.

ἀφίππους] ἀφ' ἵππους Vind.

βλαπτομένους ἄρα, ὦ φίλε, τῶν ἀνθρώπων ἀνάγκη ἀδικωτέρους γίγνεσθαι. Ἔοικεν. Ἆρ' οὖν τῇ μουσικῇ οἱ μουσικοὶ ἀμούσους δύνανται ποιεῖν; Ἀδύνατον. Ἀλλὰ τῇ ἱππικῇ οἱ ἱππικοὶ ἀφίππους; Οὐκ ἔστιν. Ἀλλὰ τῇ δικαιοσύνῃ δὴ οἱ δίκαιοι ἀδίκους; ἢ καὶ ξυλλήβδην ἀρετῇ D οἱ ἀγαθοὶ κακούς; Ἀλλὰ ἀδύνατον. Οὐ γὰρ θερμότητος, οἶμαι, ἔργον ψύχειν, ἀλλὰ τοῦ ἐναντίου. Ναί. Οὐδὲ ξηρότητος ὑγραίνειν, ἀλλὰ τοῦ ἐναντίου. Πάνυ γε. Οὐδὲ δὴ τοῦ ἀγαθοῦ βλάπτειν, ἀλλὰ τοῦ ἐναντίου. Φαίνεται. Ὁ δέ γε δίκαιος ἀγαθός; Πάνυ γε. Οὐκ ἄρα τοῦ δικαίου βλάπτειν ἔργον, ὦ Πολέμαρχε, οὔτε φίλον οὔτ' ἄλλον οὐδένα, ἀλλὰ τοῦ ἐναντίου, τοῦ ἀδίκου. Παντάπασί μοι δοκεῖς ἀληθῆ λέγειν, ἔφη, ὦ Σώ- E κρατες. Εἰ ἄρα τὰ ὀφειλόμενα ἑκάστῳ ἀποδιδόναι φησί τις δίκαιον εἶναι, τοῦτο δὲ δὴ νοεῖ αὐτῷ, τοῖς μὲν ἐχθροῖς βλάβην ὀφείλεσθαι παρὰ τοῦ δικαίου ἀνδρὸς, τοῖς δὲ

E. Protag. p. 350. A: *τίνες δὲ ἀπὸ τῶν ἵππων πολεμεῖν θαῤῥαλέοι εἰσί; πότερον οἱ ἱππικοὶ, ἢ οἱ ἄφιπποι;* quem locum una cum hoc nostro protulit Stephanus in thesauro et vocem ipsam cum *ἀπόμουσος* comparavit. Scholion apud Bekkerum est: *ἀπείρως ἔχοντας ἱππικῆς.* (apud Ruhnk. *τῆς ἱπ.*)

δὴ] *δὲ* Par. K. sec. Bekk.

ξυλλήβδην] *συλλ.* Flor. U. *ξυλλύβδην* Vind. E.

D *οἱ ἀγαθοὶ*] *ἀγαθοῖς* Par. K.

Ἀλλὰ ἀδύνατον] *ἀλλ' ἀδ.* Vind. DF. Ang. B. Flor. RU. quod recepit Stallbaumius. Ficinus haec Socrati continuat.

Οὐ γὰρ etc.] Porphyrius de abstin. L. II. 41. ed. Rhoer. *οὐ γὰρ θερμότητος, ὥς φησι Πλάτων, τὸ ψύχειν, ἀλλὰ τοῦ ἐναντίου.* (*οὐδὲ ψυχρότητος τὸ θερμαίνειν, ἀλλὰ τοῦ ἐναντίου.* addit Eusebius praep. ev. L. IIII. p. 103. ed. R. Steph. Porphyrii locum laudans.) *οὕτως οὐδὲ τοῦ δικαίου τὸ βλάπτειν.* Eadem haec obversata videntur Proclo in Tim. p. 114, 23: *οὐ γὰρ πυρὸς, φησὶ, τὸ ψύχειν οὐδὲ χιόνος τὸ θερμαίνειν*, quamquam addit: *οὐδὲ τοῦ παναγάθου τὸ κακόνειν.*

τοῦ ἐναντίου] *τοὐναντίον* Amb. C. Flor. A.

Ναί] *om.* a m. pr. Vind. F.

ξηρότητος] *ξηρότης* Lob.

τοῦ ἐναντίου] *τοὐναντίον* Flor. A. Huic et proximo, quod sequitur, *ἐναντίον* signum interrogandi addit Lob.

Πάνυ γε — τοῦ ἐναντίου] Haec Ven. C. a m. s. in margine habet; Vind. D. pro eis tantum *τοῦ ἀδίκου* exhibet. In Flor. A. hic quoque *τοὐναντίον* scriptum est, nec aliter in Vind. E.

δέ γε] *δὲ* Lob. Vind. BE. Vat. M.

βλάπτειν ἔργον] *ἔ. β.* Lob. Vind. BE. Vat. BM. Ven. B. Flor. BTV. editi ante Bekkerum, qui recte *βλάπτειν* longius ab *οὔτε* etc. removit et tres conclusionis partes accuratius distinctas exhibuit.

οὔτ'] *οὔτε* Vind. F.

φησί] *φήσει* Lob. Vind. BE. E Vat. BM. Ven. B.

δίκαιον] *δίκαιος* Vind. E.

δὴ] *δεῖ* Vind. F. Ang. B. Flor. RT. et in m. V. *om.* Vind. E.

νοεῖ] *νοεῖν* Amb. C. Flor. ACRT. et in m. V. item superscripto a m. s. vulgato Vind. F.

αὐτῷ] *αὐτὸ* Par. K. sec. Bekk. Flor. A. *ἐν τῷ* Amb. C. et sup. a

φίλοις ὠφέλειαν, οὐκ ἦν σοφὸς ὁ ταῦτα εἰπών· οὐ γὰρ ἀληθῆ ἔλεγεν· οὐδαμοῦ γὰρ δίκαιον οὐδένα ἡμῖν ἐφάνη ὃν βλάπτειν. Συγχωρῶ, ἦ δ' ὅς. Μαχούμεθα ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, κοινῇ ἐγώ τε καὶ σύ, ἐάν τις αὐτὸ φῇ ἢ Σιμωνίδην ἢ Βίαντα ἢ Πιττακὸν εἰρηκέναι, ἢ τιν' ἄλλον τῶν σοφῶν τε καὶ μακαρίων ἀνδρῶν. Ἔγωγ' οὖν, ἔφη, ἕτοιμός εἰμι κοινωνεῖν τῆς μάχης. Ἀλλ' οἶσθα, ἦν δ' ἐγώ,
336 οὗ μοι δοκεῖ εἶναι τὸ ῥῆμα τὸ φάναι δίκαιον εἶναι τοὺς μὲν φίλους ὠφελεῖν, τοὺς δ' ἐχθροὺς βλάπτειν; Τίνος; ἔφη. Οἶμαι αὐτὸ Περιάνδρου εἶναι ἢ Περδίκκου ἢ Ξέρξου ἢ Ἰσμηνίου, τοῦ Θηβαίου, ἤ τινος ἄλλου μέγα οἰομένου δύνασθαι πλουσίου ἀνδρός. Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ· ἐπειδὴ δὲ οὐδὲ τοῦτο ἐφάνη

m. s. vulg. Vind. F. item Ang. B. Flor. RT. et in m. V. *om.* Flor. C.

ὠφέλειαν] *ὠφελείαν*, sup. *ι*, Vind. E.

ταῦτα] *τοῦτο* Ven. B. et editi ante Bekkerum.

δν] *δν* Vind. F.

Μαχούμεθα] *μαχόμεθα* Lob. *μαχώμεθα* Vind. B. Vat. M. *μαχούμεθ'* Par. K. sec. Bip.

ἄρα] *ἄρ'* Vind. D. Ang. B. *ἄρα* Vind. E. *ἄρ'* Par. K. sec. Bip. Flor. U. *om.* a m. pr. Vind. F.

ἦν δ' ἐγώ, κοινῇ] post *ἐγώ τε καὶ σύ* collocata habet Flor. T.

ἐάν] *ἐᾶν* Lob.

τιν'] *τινα* Vind. B.

ἄλλον] *ἄλλων* Vat. B. et a m. pr. Lob. et Vind. D.

ἀνδρῶν] *ἀ. ἀλλ' οἷς* Vind. D.

Ἔγωγ' οὖν] *ἐγὼ γ' οὖν* Vind. E. *ἐγὼ γοῦν* Vind. F. quemadmodum scripsit Bekkerus secundum Ang. B. et alios, quos nominare supersedit, quasi res certa et vulgata non ferenda esset. Aliter sentiebat Wolfius Apol. p. 20. C. *ἔγωγ' οὖν* intactum relinquens, ut par erat; nam *ἐγὼ γοῦν*, quod ibi quoque Bekkerus e duobus codicibus recepit, sensum illius loci pervertit, ut quilibet intelliget. Etiam Ione p. 530. C. ferri potest *ἔμοιγ' οὖν*, quemadmodum nostro loco *ἔγωγ' οὖν* debet, quum Polemarchus non possit hoc dicere: *ego certe paratus sum in pugnae societatem venire*, quasi dubitans de Socratis voluntate clare ab ipso testata, aut alios respiciens fortasse non paratos, de quibus cogitare eadem illa Socratis verba eum vetarent. Sed hoc vult: *ego haud minus, quam tu, pugnae particeps esse cupio, ut omnino vera praedicaveris de nostra utriusque voluntate.* Se igitur opponens Socrati dicit *ἔγωγε*, cui *οὖν* adiicit ad consensum suum declarandum. Particulam *γε* etiam aliis vocabulis haerentem a sequente *οὖν* nonnunquam separari docuit Schaeferus ad Dionysium p. 271. Sic Hipp. mai. p. 292. E: *εὖ γ' οὖν οἶδα*, ubi *γοῦν* exhibentes codices duos, quibus Lobcovicensis accedit, Bekkerus recte non secutus est. Polit. p. 257. D: *τὸν μέν γε οὖν ὑμεῖς — ὅμοιον ἐμοὶ φαίνεσθαί φατε.* Ib. p. 270. B: *φαίνεταί γ' οὖν δὴ καὶ μάλα εἰκότως εἰρῆσθαι πάνθ' ὅσα διελήλυθας.* quo tamen loco cod. Lob. *φαίνεται γοῦν* exhibet. Euthyd. p. 299. E: *φασί γε οὖν, ὦ Εὐθύδημε, — τούτους εὐδαιμονεστάτους εἶναι.*

ἔφη] *om.* Vind. D.

οὗ] *οὔ* Lob. et a m. pr. Vind. 336

ἡ δικαιοσύνη ὂν οὐδὲ τὸ δίκαιον, τί ἂν ἄλλο τις αὐτὸ φαίη εἶναι;

Καὶ ὁ Θρασύμαχος πολλάκις μὲν καὶ διαλεγομένων B
ἡμῶν μεταξὺ ὥρμα ἀντιλαμβάνεσθαι τοῦ λόγου, ἔπειτα
ὑπὸ τῶν παρακαθημένων διεκωλύετο, βουλομένων δια-
κοῦσαι τὸν λόγον· ὡς δὲ διεπαυσάμεθα καὶ ἐγὼ ταῦτ'
εἶπον, οὐκέτι ἡσυχίαν ἦγεν, ἀλλὰ συστρέψας ἑαυτὸν ὥσπερ
θηρίον ἧκεν ἐφ' ἡμᾶς ὡς διαρπασόμενος. Καὶ ἐγώ τε
καὶ ὁ Πολέμαρχος δείσαντες διεπτοήθημεν· ὁ δ' εἰς τὸ
μέσον φθεγξάμενος Τίς, ἔφη, ὑμᾶς πάλαι φλυαρία ἔχει, C
ὦ Σώκρατες; καὶ τί εὐηθίζεσθε πρὸς ἀλλήλους ὑποκα-
τακλινόμενοι ὑμῖν αὐτοῖς; ἀλλ' εἴπερ ὡς ἀληθῶς βούλει
εἰδέναι τὸ δίκαιον ὅτι ἔστι, μὴ μόνον ἐρώτα μηδὲ φιλο-

B. οὗ τινός Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. CR. et a m. s. A.

τὸ φάναι] τὸ φᾶναι Vind. DF. Vulgo ante haec comma ponunt, ut τὸ ῥῆμα subiectum sit, inelegantер iteratum illud verbis τὸ φάναι, pro quibus evitandae forsan tautologiae librarii Par. K. Mon. B. Flor U. scripserunt τὸ φάμενον. Nos sublato commate τὸ φάναι subiectum, τὸ ῥῆμα praedicatum fecimus, idque articulum habens, ut ne unum quoddam e multis, sed solenne ac velut perpetuum effatum significetur. Ficinus: *cuius mihi esse haec sententia videatur, qua iustum asseritur prodesse* etc.

δ'] δὲ Vind. B.

Περδίκκου] περδίκου Vind. E. Amb. C.

Ἰσμηνίου] ὑσμηνίου Vind. B.

δύνασθαι] Comma, quod vulgo post δύνασθαι positum est, delevi, utpote non magis necessarium, quam si πλουσίου ἀνδρὸς unum vocabulum esset.

Εἶεν] om. Fic.

δὲ] δ' Par. K. sec. Bip. Flor. RU. om. Vind. E.

οὐδὲ] οὐ Vind. F. Par. D. et sec. Bip. K. Mon. B. Ang. B. Flor. RU. om. Ven. C. Vind. D.

τοῦτο] τοῦτ' Par. K. sec. Bip.

οὐδὲ] οὐ Vind. D.

ἂν] om. Ven. C. Vind. D. Par. D. Mon. B.

μὲν] om. Lob. Vind. BE. Vat. M. B

ἀντιλαμβάνεσθαι τοῦ λόγου] τ. λ. ἀ. Vind. D.

τὸν λόγον] τοῦ λόγου a m. s. Flor. T.

ταῦτ'] ταῦτα Flor. ACTUV.

συστρέψας] Demetrius de eloc. §. 8: ὥσπερ τὰ θηρία συστρέψαντα ἑαυτὰ μάχεται. Is non videtur de serpentibus cogitasse, ut Astius.

ὡς διαρπασόμενος] om. Vind. E. ὡς διαπρασόμενος Bas. b.

ὁ δ'] ὅδ' Lob. Vind. BDE.

τὸ] om. Flor. AC.

Τίς — ἔχει] τίς ἔχει ἡμᾶς ἔφη πάλαι φλυαρία Vind. B. ἡμᾶς habet etiam Bas. b. τίς ἔφη ὑ. π. ἔχει φλιαρία Vind. E.

εὐηθίζεσθε] εὐηθίζεσθαι Par. C
K. sec. Bekk. Amb. C. et, sup. s, Vind. E. ἐβυθίζεσθε Vind. D.

ὑποκατακλινόμενοι] ut Agathon Socrati Sympos. p. 201. B.

ὑμῖν] ἡμῖν Bas. b.

ἔστι] ἐστὶ editiones ante Bekkerianam.

τιμοῦ ἐλέγχων, ἐπειδάν τίς τι ἀποκρίνηται, ἐγνωκὼς τοῦτο, ὅτι ῥᾷον ἐρωτᾷν, ἢ ἀποκρίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀπόκριναι καὶ εἰπὲ, τί φῂς εἶναι τὸ δίκαιον. καὶ
D ὅπως μοι μὴ ἐρεῖς, ὅτι τὸ δέον ἐστὶ, μηδ' ὅτι τὸ ὠφέλιμον, μηδ' ὅτι τὸ λυσιτελοῦν, μηδ' ὅτι τὸ κερδαλέον, μηδ' ὅτι τὸ ξυμφέρον· ἀλλὰ σαφῶς μοι καὶ ἀκριβῶς λέγε ὅτι ἂν λέγῃς· ὡς ἐγὼ οὐκ ἀποδέξομαι, ἐὰν ὕθλους τοιούτους λέγῃς. Καὶ ἐγὼ ἀκούσας ἐξεπλάγην καὶ προσβλέπων αὐτὸν ἐφοβούμην, καί μοι δοκῶ, εἰ μὴ πρότερος ἑωράκειν αὐτὸν, ἢ ἐκεῖνος ἐμὲ, ἄφωνος ἂν γενέσθαι. νῦν δὲ, ἡνίκα ὑπὸ τοῦ λόγου ἤρχετο ἐξαγριαίνεσθαι,
E προσέβλεψα αὐτὸν πρότερος, ὥστε αὐτῷ οἷός τ' ἐγενό-

τι] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

ἀποκρίνεσθαι] ἀποκρίνασθαι Ven. B.

τὸ δίκαιον] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

μοι] *om.* Par. K. Mon. B. Ang. B. Flor. RU. int. vers. Vind. D.

D ἐρεῖς] ἐρῇς Vind. B. correctus et D.

δέον] δίκαιον Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U. Origenes contra Celsum L. I. p. 15: δοκεῖ δέ μοι καὶ παραπλήσιόν τι Κέλσος ποιεῖν τῷ Πλατωνικῷ Θρασυμάχῳ μὴ ἐπιτρέποντι ὡς βούλεται ἀποκρίνασθαι περὶ τῆς δικαιοσύνης Σωκράτει, ἀλλὰ λέγοντι· ὅρα, μὴ τὸ συμφέρον εἴπῃς εἶναι τὸ δίκαιον μηδὲ τὸ δέον μηδ' ἄλλο τι τῶν παραπλησίων.

ὠφέλιμον] συμφέρον Par. DK. Mon. B. Flor. U.

λυσιτελοῦν] συντελοῦν Vat. B. Vind. E.

κερδαλέον] κερδαλαῖον Vind. D.

μηδ' ὅτι τὸ ξυμφέρον] *om.* Par. K. sec. Bekk. Mon. B. Etiam in Flor. U. ξυμφέρον omissum esse refert Stallbaumius. — ξυμφέρον habent Lob. et Vindobonenses (ξυμφέρων Vind. E.) et ita Bekkerus scripsit secundum Par. A. Vat. BM. Ven. C. Amb. C. Ang. B. Reliqui codices eius cum Ald. Bas. ab. Steph. συμφέρον exhibent. Stallbaumius de suis tacens secutus est Bekkerum.

ὅτι] ὃ Ang. B.

λέγῃς] λέγεις Vind. E.

λέγῃς] μοι λ. Par. K. Mon. B.

πρότερος] πρότερον Flor. T. Respiciuntur haec in Geoponicis L. XV. c. 1, 8: ὁ λύκος προορῶν τὸν ἄνθρωπον ἀσθενέστερον αὐτὸν καὶ ἄφωνον ποιεῖ, ὡς ὁ Πλάτων ἐν ταῖς Πολιτείαις αὐτοῦ φησίν· ὀφθεὶς δὲ πρότερος ὁ λύκος αὐτὸς ἀσθενέστερος γίνεται.

ἑωράκειν] ἑωράκει, sup. *ν*, Vind. D. ἑωράκη Bekkerus, de codicibus hoc tantum narrans, pleroque cum Stephano habere ἑωράκειν.

ἐκεῖνος] κεῖνος Vind. F. Ang. B.

νῦν δὲ — αὐτὸν] laudat Priscianus L. XVIII. p. 252. ed. Krehl. ὑπὸ τοῦ λόγου omittens et pro ἤρχετο secundum Putschium legens ἀνήρξατο, secundum codicem vero Monacensem ειρξατο. Krehlius dedit ἤρξατο.

ἐξαγριαίνεσθαι] ἀγριαίνεσθαι Par. DK. Mon. B.

προσέβλεψα] προσέβλαψα Vind. E.

τ'] τε Lob. Vind. BE. E

ἀποκρίνασθαι] ἀποκρίνεσθαι Amb. C. Flor. TV. Steph.

ἴσθι] ἴστι Lob.

εἰ γὰρ] εἴ γάρ τι Vind. DF.

μην ἀποκρίνασθαι· καὶ εἶπον ὑποτρέμων· ὦ Θρασύμαχε, μὴ χαλεπὸς ἡμῖν ἴσθι. εἰ γὰρ ἐξαμαρτάνομεν ἐν τῇ τῶν λόγων σκέψει ἐγώ τε καὶ ὅδε, εὖ ἴσθι, ὅτι ἄκοντες ἁμαρτάνομεν. μὴ γὰρ δὴ οἷον, εἰ μὲν χρυσίον ἐζητοῦμεν, οὐκ ἄν ποτε ἡμᾶς ἑκόντας εἶναι ὑποκατακλίνεσθαι ἀλλήλοις ἐν τῇ ζητήσει καὶ διαφθείρειν τὴν εὕρεσιν αὐτοῦ, δικαιοσύνην δὲ ζητοῦντας, πρᾶγμα πολλῶν χρυσίων τιμιώτερον, ἔπειθ' οὕτως ἀνοήτως ὑπείκειν ἀλλήλοις καὶ οὐ σπουδάζειν ὅτι μάλιστα φανῆναι αὐτό. οἷον γε σύ, ὦ φίλε. ἀλλ', οἶμαι, οὐ δυνάμεθα. ἐλεεῖσθαι οὖν ἡμᾶς πολὺ μᾶλλον εἰκός ἐστί που ὑπὸ ὑμῶν, τῶν δεινῶν, ἢ 337 χαλεπαίνεσθαι. Καὶ ὃς ἀκούσας ἀνεκάγχασέ τε μάλα σαρ-

Par. K. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRTU.

ὅτι] *om.* Par. K. Mon. B. Flor. U.

οἷον] *οἷον* a m. rec. Amb. C.

ζητοῦντας] *ζητοῦντες* Lob. Vind. B. Vat. M.

ἀνοήτως] *om.* Amb. C. Flor. T. *ignave* Fic.

σὺ] *μὴ* Vind. D. correctus, Par. DK. Mon. B. Flor. U. quod sane usitatius et, quum falsam Thrasymachi opinionem Socrates hic coarguat, nescio an rectius esset.

σπουδάζειν] *σπαδάζειν* Amb. C.

ὅτι μάλιστα] *ἔτι μ.* Lob. Vind. B. Vat. M. *ὅ ἐστι μ.* a m. s. Flor. T. *ὁτιμάλιστα* Steph.

οἷον γε σὺ] *οἷον τε σὺ* Par. A. Lob. Vind. DEF. et a m. pr. B. Vat. BM. Ven. C. Amb. C. Ang. B. Flor. ABCRTV. unde Bekkerus Platonis scripturam restituit. Nam quod antea legebatur, *οἷόν γέ ἐστιν*, quod praeter editiones unus Ven. B. habet, cum verbis *ὦ φίλε* recte consistere non posse iam Astius ostendit; reliquorum autem codicum lectiones ex illa originem ducere et auctoritate carere apparet. In Vind. B. a m. s. *οἷόν γε σύ*, in Vind. F. *οἷον* super *οἷον* legitur; Par. K. et Mon. B. habent *μὴ οἷον σύ*, Par. D. *οἷον σύ*, Flor. U. *καὶ οἷον σύ*. Qui si consentirent in *μὴ οἷον σύ*, aliquid dubitationis iniiceret: nunc unice verum videtur *οἷον γε σύ*, sc. *ὅτι μάλιστα σπουδάζειν ἡμᾶς περὶ τὴν εὕρεσιν. γε*, quod etiam Platonis librarii saepe cum *τε* permutarunt, vim auget exhortationis, ut in *οἴεσθαί γε χρή*. Ficinus: *ut non omni studio annitamur, quo ipsam plane comperiamus. Sed, ut puto, eam assequi non valemus.*

πολὺ μᾶλλον] post *ὑμῶν* ponit Flor. T.

ὑπὸ] *ὑφ'* Flor. T. Vind. E. 337

τῶν δεινῶν] *om.* Flor. T. *τὰς ἡδονὰς* Amb. C.

ἢ] *om.* Amb. C.

ἀνεκάγχασε] *ἀνεκάκχασε* Lob.

σαρδάνιον] Ita Par. A. Vat. B. Ven. C. et int. vers. B. *σαρδώνιον* Lob. Vind. BD. et a m. s. F. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. Mon. B. Ang. B. *σαρδόνιον* Ven. B. Amb. C. et a m. pr., ut videtur, Vind. F. Ald. Bas. ab. Steph. et de Florentinis tacens Stallbaumius. *valde sardonice* Fic. Ex his *σαρδώνιον*, quod in aliorum quoque scriptorum codicibus nonnullis, ut Plutarchi (T. II. p. 1097. F.) Luciani (T. VI. p. 173. 262. ed. Lehm.) Pausaniae (L. X. c. 17. extrem.) et in Timaei lexico legitur, a vero remotissimum et nulli ex omnibus, quas traditas accepimus, notationibus consentaneum est. A *Σαρδὼν* fieri *Σαρδόνιος* Siebelis ad Pausaniae l. c. observavit; non aliter debuit,

δάνιον καὶ εἶπεν· ὦ Ἡράκλεις, ἔφη, αὕτη ἐκείνη ἡ εἰωθυῖα εἰρωνεία Σωκράτους. καὶ ταῦτ' ἐγὼ ᾔδη τε καὶ τούτοις προὔλεγον, ὅτι σὺ ἀποκρινασθαι μὲν οὐκ ἐθελήσοις, εἰρωνεύσοιο δὲ καὶ πάντα μᾶλλον ποιήσοις, ἢ ἀποκρίνοιο, εἴ τίς τί σε ἐρωτᾷ. Σοφὸς γὰρ εἶ, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ Θρασύμαχε· εὖ οὖν ᾔδησθα, ὅτι, εἴ τινα ἔροιο, ὁπόσα

si e σαίρειν et δονεῖν, quae aliorum opinio erat, compositum fuit; neque vero a σαίρειν derivari illud potuit. Accedit, quod poëtarum quicunque eo usi reperiuntur, antepenultimam corripiunt. Itaque inter σαρδάνιον et Σαρδόνιον eligendum; quorum illud Homeri, hoc eorum, qui a Sardinia dictum tradunt, auctoritatem prae se fert. Homero Odyss. XX. 302. Vlysses pede bovis frustra petitus a Ctesippo θυμῷ σαρδάνιον μάλα τοῖον dicitur μειδῆσαι. Ita codex Harleianus et potiores, quos sequitur Eustathius. Wolfius edidit Σαρδάνιον. Alii legebant Σαρδόνιον, inter quos Pausaniam quoque referre debemus, quippe ab herba in Sardinia nascente, quae mortem cum risu efficiat, Homerum et posteros τὸν ἐπὶ οὐδενὶ ὑγιεῖ Σαρδόνιον γέλωτα dixisse tradentem. Qui si Σαρδάνιον scripsit, ut Bekkerus edidit, hoc pro gentili habuit, quod non est credibile. Sed Homerus neque Sardiniam nosse videtur, neque vero risus Vlyssis talis erat, ut ab herba aliave caussa de genere earum, quas ex Sardinia afferunt grammatici, oriundo similis dici posset: ridebat cum indignatione et perniciem non sibi praevidens, sed meditans inimico, quod σαρδάνιον dicit poëta a σαίρειν, σαρδάζειν, terminatione cognata, qua σκέπανον, στέγανον et alia cum verbis in άζω coniuncta dicuntur, interiecto ι ad similitudinem eorum, quae in άδιος terminantur, ut κρυπτάδιος. Testium instar habendi poëtae recentiores, Meleager epigr. 52. et anonymus adesp. 232. qui cum Homero σαρδάνιον, quam Σαρδόνιον dicere maluerunt. Sed aliquo post Homerum tempore Σαρδόνιον usu receptum fuisse necesse est, quum pleni sint grammatici explicationibus ad Homericam dictionem ineptis, quae fere omnes Sardiniam spectant et proverbium agnoscunt. Amplissimam earum syllogen habent scholia ad nostrum locum, quorum pars ad Σαρδόνιον pertinens ab auctore sylloges, qui σαρδάνιον legeret, ut aliena notatur his verbis: οὕτω δὲ Σαρδόνιος ἂν λέγοιτο καὶ οὐ σαρδάνιος. Atque hic Σαρδόνιος γέλως, sive ab herba vel consuetudine aliqua Sardorum dictus, sive temere ex diversa Homerici loci scriptura invectus fuerit, significationem nonnunquam habet valde discrepantem ab Homerica et eis tribuitur, qui in extremis versantes rident prae desperatione. Confer Plutarchi locum et epigrammata et Ciceronem Fam. L. VII. ep. 25. Quibus locis si codices in Σαρδόνιον consentirent, de distinguendo utroque res magis certa et significationi accommodanda scriptura videretur: nunc poëtae quidem ambo σαρδάνιον dixisse et Σαρδόνιον intellexisse videntur. Ad Platonem ut redeam, quum significatio h. l. haud dubie Homerica sit, et codex antiquissimus isque non solus σαρδάνιον habeat, et Σαρδόνιον γέλωτα iam illa aetate dictum esse pro certo poni non possit, σαρδάνιον cum Bekkero scribendum putavi.

ἔφη] *om.* Par. K. sec. Bip.

ἐκείνη] *om.* Vind. E. κείνη Par. ADK. sec. Bekk. qui si craseos signum haberent, sequendi viderentur. V. ad L. II. p. 370. A.

καὶ] *verum* Fic.

ἐστὶ τὰ δώδεκα, καὶ ἐρόμενος προείποις αὐτῷ· ὅπως μοι, B
ὦ ἄνθρωπε, μὴ ἐρεῖς, ὅτι ἔστι τὰ δώδεκα δὶς ἓξ, μηδ'
ὅτι τρὶς τέτταρα, μηδ' ὅτι ἑξάκις δύο, μηδ' ὅτι τετρά-
κις τρία· ὡς οὐκ ἀποδέξομαί σου, ἐὰν τοιαῦτα φλυαρῇς·
δῆλον, οἶμαι, σοὶ ἦν, ὅτι οὐδεὶς ἀποκρίνοιτο τῷ οὕτω
πυνθανομένῳ. ἀλλ' εἴ σοι εἶπεν· ὦ Θρασύμαχε, πῶς

ἤδη] Ita Par. A. Ven. C. Bekkerus et Stallbaumius. ἤδη Vind. DF. Amb. C. Flor. ACV. ἤδειν reliqui et Ald. Bas. ab. Steph.

τούτοις] *om.* Fic.

ἀποκρίνασθαι] ἀποκρίνεσθαι Lob. Vind. BE. Vat. BM.

ἐθελήσοις] ἐθελήσεις Lob. Vind. BEF. Vat. BM. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT. et cum vulg. int. vers. Par. K.

εἰρωνεύσοιο] εἰρωνεύσοι Lob. εἰρωνεύση Vind. B. Vat. M.

μᾶλλον] μάλα Par. D.

ποιήσοις] ποιήσεις Vind. BE. Vat. M.

ἀποκρίνοιο] ἀποκρίναιο Ven. C. Vind. D. et int. vers. F. Par. DK. Amb. C. Ang. B. Flor. R. cuius in margine est: ἄλλως· ἀποκρίνασθαι. ἀποκρινοῖο Bekkerus et Stallbaumius, quemadmodum desideraverat Bremius. Mihi enallage propter sequens ἐρωτᾷ tolerabilis videtur. Cf. ad p. 342. A.

τίς τί σε] τι τις σε Amb. C. τί τίς σε Flor. T. τις σε τι Ang. B. τις σε τί Flor. R. Vind. F. sed hic τί int. vers.

ἐρωτᾷ] ἔροιτο Amb. C. Ang. B. Flor. RT. et int. vers. AB.

ἤδησθα] Ita etiam Vind. D. a m. pr. ἤδεισθα Mon. B. Amb. C. Vind. E. Flor. ACTUV. et a m. s. Par. A. Idem, sed sup. vulg., Par. K. Ven. B. habent. οἴδησθα Vat. B. Vind. D. correctus et, sup. ἤδεισθα, Lob. οἴδασθα Vind. B. Vat. M.

ὁπόσα] πόσα Flor. BT.

B καὶ] *om.* Ang. B.

αὐτῷ] *om.* Vind. D.

ἐρεῖς] ἐρῇς Vind. D. et correctus B.

ἔστι] ἐστὶ Steph.

μηδ'] μὴ δὲ Par. K. sec. Bip.

τέτταρα] τέσσαρα Par. K. sec. Bip. Amb. C. Flor. CTUV.

μηδ' ὅτι ἑξάκις δύο] *om.* Vind. B.

οὐκ] int. vers. Vind. B.

σου] σὲ Par. D. Ang. B. Flor. R. σου, sup. ε, Vind. F.

τοιαῦτα φλυαρῇς] ταῦτα φυαρῆς Vind. D.

οἶμαι, σοὶ] οἶμαί σοι Bekkerus et Stallbaumius, omisso item ante οἶμαι commate. Sed est aliquid inter σοι omni sono carentem et illam, quae cum ictu pronuntiari debet, quod huic loco convenit. Ceterum si qui οἶμαί σοι scriberet, non magis absurde faceret, quam qui πάνυ γ', ἔφη et similia scribunt, quod omnes faciunt. Eadem, quae huius loci, aliorum ratio est, velut illius p. 337. E: πῶς γὰρ ἄν, ὦ βέλτιστε, τὶς ἀποκρίναιτο —;

ἀποκρίνοιτο] Stephanum cum plerisque ἀποκρίνοιτο habere dicens Bekkerus ἀποκρινοῖτο scripsit assecutusque est Astium et Stallbaumium, qui de codicibus tacet. Praesens hoc videtur significare: *neminem sic interroganti respondere solere.* Itaque scripturam editionum omnium et codicum Lob. Vind. BDEF. tenui.

τῷ] *om.* Ang. B. Flor. T. et a m. pr. Vind. F.

οὕτω] οὕτως Lob. Vind. BEF. Ang. B.

εἶπεν] εἶπη Vind. F. Ang. B.

πῶς λέγεις; μὴ] Ita Bekkerus. πῶς λέγεις μὴ Ald. Bas. ab. Steph. quod vitium fraudi fuit Matthiaeo gramm. p. 1037. inf. Astius in prima et secunda editione πῶς λέγεις, μὴ scripserat, in tertia Bekkerum secutus est, ut Stallbaumius.

λέγεις; μὴ ἀποκρίνωμαι ὧν προεῖπες μηδέν; πότερον, ὦ θαυμάσιε, μηδ' εἰ τούτων τι τυγχάνει ὂν, ἀλλ' ἕτερον
C εἶπω τι τοῦ ἀληθοῦς; ἢ πῶς λέγεις; τί ἂν αὐτῷ εἶπες πρὸς ταῦτα; Εἶεν, ἔφη· ὡς δὴ ὅμοιον τοῦτο ἐκείνῳ. Οὐδέν γε κωλύει, ἦν δ' ἐγώ. εἰ δ' οὖν καὶ μὴ ἔστιν ὅμοιον, φαίνεται δὲ τῷ ἐρωτηθέντι τοιοῦτον, ἧττόν τι 414
αὐτὸν οἴει ἀποκρινεῖσθαι τὸ φαινόμενον ἑαυτῷ, ἐάν τε ἡμεῖς ἀπαγορεύωμεν ἐάν τε μή; Ἄλλο τι οὖν, ἔφη, καὶ σὺ οὕτω ποιήσεις· ὧν ἐγὼ ἀπεῖπον, τούτων τι ἀποκρι-
D νεῖ; Οὐκ ἄν θαυμάσαιμι, ἦν δ' ἐγώ· εἰ μοι σκεψαμένῳ οὕτω δόξειεν. Τί οὖν, ἔφη, ἂν ἐγὼ δείξω ἑτέραν ἀπό-

ἀποκρίνωμαι] ἀποκρίνομαι Vind. EF. Ang. B.

ὧν] ὦ Par. K. sec. Bekk.

τι] *om.* Ven. B. Vind. E. Flor. BCT. Ald. Bas. ab. Steph. Stallbaumius. Ficinus: *neque etiamsi horum aliquid est duodecim.* τι non adeo necessarium est, ut abesse non possit, sed a tot bonis codicibus oblatum respui non debet. Ad τυγχάνει non τὸ ἀληθὲς, ut Astius putabat, sed τὸ ἐρωτώμενον supplendum.

εἶπω] *om.* Flor. C.

C εἶπες] ἔφης Vind. B.

Εἶεν] *om.* Fic.

τοῦτο] τοῦτ' Vind. D. Flor. RU. Stallbaumius.

ἐκείνῳ.] ἐκείνῳ; Vind. D. Steph. *quam hoc illi simile?* Fic. Sed interrogationi nullus hic locus. Ironice affirmat, quasi dicat: *tu sic vera loqueris, ut scilicet hoc de numero duodenario simile est illi de iusto.* Confer ad L. II. p. 366. C. Eodem modo explicandae sunt dictiones Aeschyli et Platonis ab Astio commemoratae (Agam. 1623. ed. Blomf. Gorg. p. 468. E. 499. B.) qui dum eos reprehendit, quibus ὡς δὴ Latinis *quasi vero* respondere videatur, non intellexit *nimirum* et *scilicet*, quae ipse respondere statuit, eandem vim habere; in enarrandis autem τοῦτο ἐκείνῳ etiam longius a vero aberravit.

εἰ δ' οὖν καὶ μὴ] εἰ δ' οὐκ Lob. Vind. BE. Vat. BM. *quamvis enim simile non sit* Fic.

ἐρωτηθέντι] ἐρωτωμένῳ Vat. BM. Lob. Vind. BE. et int. vers. Flor. RT.

ἧττόν τι] ἧττον ὅτι Ven. C. Par. D. et a m. pr. Vind. D. ἧ. ἔτι a m. s.

ἀποκρινεῖσθαι] ἀποκρίνεσθαι Lob. Vind. BEF. Vat. BM. Ven. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ABC RTV. idque in Vind. B. Vat. M. post ἑαυτῷ reiectum.

Ἄλλο τι] ἀλλ' ὅτι Vind. E. Flor. ACR. ἀλλ' ὁτι Lob. ἄλλος τί Ang. B.

καὶ σὺ] κ. σ. οὖν Vind. F. Ang. B. Ante καὶ Vind. B. ἦ int. vers. habet.

ποιήσεις·] Vulgo ποιήσεις; quod mutavi, non quo οὕτω ad superiora spectare negem, sed quod pars potius interrogationis, quam integra interrogatio hic finem habet. Cf. p. 334. C: δοκῶσι.

τούτων] τούτῳ Vind. F. a m. pr.

ἀποκρινεῖ] Ita Ven. BC. Vind. D. Par. D. Flor. ABCRV. et a m. pr. Par. A. et Amb. C. ἀποκρίνῃ, sup. a m. s. νεῖ, Vind. F. ἀποκρινῇ Ald. Bas. ab. Steph. cum reliquis codicibus.

ἦν δ' ἐγώ·] ἦ δ' ἐ. a m. pr. Vind. F. Vulgo comma post haec positum, ut Socrates videri pos-

κρισιν παρὰ πάσας ταύτας περὶ δικαιοσύνης, βελτίω τούτων; τί ἀξιοῖς παθεῖν; Τί ἄλλο, ἦν δ' ἐγώ, ἢ ὅπερ προσήκει πάσχειν τῷ μὴ εἰδότι; προσήκει δέ που μαθεῖν παρὰ τοῦ εἰδότος. καὶ ἐγὼ οὖν τοῦτο ἀξιῶ παθεῖν. Ἡδὺς γὰρ εἶ, ἔφη. ἀλλὰ πρὸς τῷ μαθεῖν καὶ ἀπότισον ἀργύριον. Οὐκοῦν ἐπειδάν μοι γένηται, εἶπον. Ἀλλ' ἔστιν, ἔφη ὁ Γλαύκων· ἀλλ' ἕνεκα ἀργυρίου, ὦ Θρασύμαχε, λέγε· πάντες γὰρ ἡμεῖς Σωκράτει εἰσοίσομεν. Πάνυ γε, E οἶμαι, ἦ δ' ὅς· ἵνα Σωκράτης τὸ εἰωθὸς διαπράξηται· αὐτὸς μὲν μὴ ἀποκρίνηται, ἄλλου δ' ἀποκρινομένου λαμβάνῃ λόγον καὶ ἐλέγχῃ. Πῶς γὰρ ἄν, ἔφην ἐγώ, ὦ βέλ-

sit dicere se non miraturum, si re perpensa ita faciendum statuat. Dicit autem non miraturum, si istorum aliquid respondeat quamvis interdictus, si sua sententia ferat. Hoc magis perspicuum reddere volui.

δόξειεν] Ita Vind. DF. Flor. R. Bekkerus. *δόξεις* Ald. Bas. a. *δόξειε* Lob. Vind. BE. Bas. b. Steph. Stallbaumius. V. ad p. 340. D.

Τί οὖν, ἔφη, ἄν — δικαιοσύνης, βελτίω τούτων;] Sic commodius Bekkerus, quam priores: *Τί οὖν; ἔφη, ἄν — δικαιοσύνης βελτίω τουτων,*

D *παρὰ πάσας*] *παραπάσας* Ald. Bas. ab.

τί ἀξιοῖς] *τί ἂν ἀξ.* Vind. B. Vat. M.

Τί ἄλλο] *τί δ' ἄλλο* Vind. F. Ang. B.

Ἡδὺς] Cf. Timaei lex. et Ruhnk. p. 131. sq.

εἶ] *om.* Amb. C.

τῷ μαθεῖν] *τὸ μ.* Vind. EF. et a m. s. Flor. A. Idem coniectantem in adnotatione Stephanum refutavit Astius, ipse errans, ut mihi videtur, eo, quod quae proxime dicta a Socrate sunt, ironice dicta putat.

καὶ ἀπότισον] *ἀ. κ.* Vind. B.

ἕνεκα] *ἕνεκ'* Vind. D. *ἕνεκά γε* Ven. B. Bas. b. margo Steph. pro var. lect. *γε* dubitationem de aliis rebus, quae impedimento esse possent, iusto maiorem significaret.

Σωκράτει εἰσοίσομεν] Ficinus: E *pro Socrate isto spondemus.* Aliud legisse videtur.

οἶμαι] *om.* Vind. B. Vat. M. Comma ante hoc, quod deerat, Bekkerus posuit; alterum, quod vulgo post *ὅς* positum est, et tertium post *διαπράξηται* ego in colon mutavi.

ἵνα] Ad hoc in margine Vind. B. adnotatum est: *ἐὰν μὴ γρ.* Scilicet omisso *οἶμαι* corruptisque *ἄλλου δ'* in *ἀλλ' οὐδ'* et alterum *ἄλλου* post *ἀποκρινομένου* inserendum et *ἵνα* in *ἐὰν μὴ* mutandum videri poterat, ut sensus aliqui tamen exsisteret et Thrasymachus conditionem ferret, qua accepta paratus esset ad dicendum.

Σωκράτης] *σωκράτει* Lob. Vat. M.

ἄλλου δ'] *ἀλλ' οὐδ'* Lob. Vind. B. Vat. M.

ἀποκρινομένου] *ἀπ[illegible]λλου* Vind. B.

λαμβάνῃ λόγον] *λόγον λαμβάνειν· Πλάτων Πολιτείας πρώτῳ.* Antiatt. Bekkeri anecd. p. 106, 17. In Lob. Vind. F. *λαμβάνει* legitur et *ἐλέγχει.*

βέλτιστε, τίς] *βέλτιστέ τις* Bekkerus et Stallbaumius. Cf. ad p. 337. B.

τιστε, τὶς ἀποκρίναιτο πρῶτον μὲν μὴ εἰδὼς μηδὲ φάσκων εἰδέναι, ἔπειτα, εἴ τι καὶ οἴεται περὶ τούτων, ἀπειρημένον αὐτῷ εἶη, ὅπως μηδὲν ἐρεῖ ὧν ἡγεῖται, ὑπ' ἀνδρὸς οὐ φαύλου; ἀλλὰ σὲ δὴ μᾶλλον εἰκὸς λέγειν· σὺ
338 γὰρ δὴ φῂς εἰδέναι καὶ ἔχειν εἰπεῖν. μὴ οὖν ἄλλως ποίει, ἀλλ' ἐμοί τε χαρίζου ἀποκρινόμενος καὶ μὴ φθονήσῃς καὶ Γλαύκωνα τόνδε διδάξαι καὶ τοὺς ἄλλους.

Εἰπόντος δ' ἐμοῦ ταῦτα ὅ τε Γλαύκων καὶ οἱ ἄλλοι ἐδέοντο αὐτοῦ μὴ ἄλλως ποιεῖν. καὶ ὁ Θρασύμαχος φανερὸς μὲν ἦν ἐπιθυμῶν εἰπεῖν, ἵν' εὐδοκιμήσειεν, ἡγούμενος ἔχειν ἀπόκρισιν παγκάλην, προσεποιεῖτο δὲ φιλονεικεῖν πρὸς τὸ ἐμὲ εἶναι τὸν ἀποκρινόμενον· τελευτῶν

ἔπειτα — ἐρεῖ] laudat Thomas Mag. in μή. p. 613. ἔπειτ' etc. Vind. B.

εἴ τι καὶ] καὶ εἴ τι Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἀπειρημένον] εἰρημένον Flor. C. Stephanus in adnot. εἰ ante hoc inserendum, Bremius contra εἴη delendum putat, assentiente Faesio; qui si pro participiis optativos non cum particula εἰ, sed cum relativo ὃς supposuissent: ὃς πρῶτον μὲν μὴ εἰδείη μηδὲ φάσκοι εἰδέναι, minus, credo, offendissent in mutatione structurae pene legitima: ἔπειτα ἀπειρημένον αὐτῷ εἴη pro ἔπειτα ᾧ ἀπ. εἴη. Conferendi de ea sunt, quos laudavit Astius, qui rectius sensisse, quam dixisse de hoc loco videtur. Ceterum pro εἴη in editionibus Thomae legebatur εἶναι, quod Oudendorpius secundum codices correxit.

μηδὲν] μ. τούτων Thomas.

ἐρεῖ] ἐρῇ Vind. D.

ἡγεῖται] αἱρεῖται, sup. ἡγ, Vind. F.

δὴ] δεῖ Vind. F. Ang. B. *om.* Amb. C.

δὴ] *om.* Amb. C. et a m. pr. Vind. F.

338 καὶ ἔχειν εἰπεῖν] κ. ἔχεις εἰ. Vind. F. Par. K. sec. Bip. Flor. C. *licetque tibi dissecrere* Fic.

μὴ οὖν ἄλλως ποίει, ἀλλ'] *om.* Fic.

ἐμοί τε] Ita Ven. C. Vind. DF. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ARTÜ. ἐμοὶ Vat. B. Vind. E. ἔμοιγε Lob. Vind. B. Flor. BCV. Ald. Bas. ab. Steph. Quid in Par. A. Ven. B. Vat. M. scriptum sit, Bekkerus non ostendit. Sed *sibi certe* aut *potissimum* ut gratificaretur Thrasymachus, Socrates postulare non poterat, neque opus est ad tuendum id, quod Bekkerus edidit, plurium librorum suffragio.

καὶ Γλαύκωνα] καὶ *om.* Ven. C. Vind. DF. Par. DK. Mon. B. Ang. B.

διδάξαι] δίδαξαι Vat. B.

δ' ἐμοῦ] Ita Ven. C. Vind. D. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. δέ μου Lob. Vind. BEF. codices Florentini et editi ante Astium. De reliquis Bekkeri incerta res.

ὁ Θρασύμαχος] ὁ *om.* a m. pr. Vind. F.

μὲν] *om.* Mon. B.

παγκάλην] παγκαλὴν Vind. E.

φιλονεικεῖν] φιλονικεῖν Amb. C. Bas. ab.

ἀποκρινόμενον] ἀποκρινούμενον Lob. Vat. B.

τελευτῶν] τελευτὼν Lob. Vind. B.

ξυνεχώρησε] Ita Par. A. Lob.

δὲ ξυνεχώρησε κἄπειτα Αὖτη δή, ἔφη, ἡ Σωκράτους σο- B
φία, αὐτὸν μὲν μὴ ἐθέλειν διδάσκειν, παρὰ δὲ τῶν ἄλ-
λων περιιόντα μανθάνειν καὶ τούτων μηδὲ χάριν ἀποδι-
δόναι. Ὅτι μέν, ἦν δ' ἐγώ, μανθάνω παρὰ τῶν ἄλλων,
ἀληθῆ εἶπες, ὦ Θρασύμαχε· ὅτι δὲ οὔ με φῂς χάριν
ἐκτίνειν, ψεύδει. ἐκτίνω γὰρ ὅσην δύναμαι· δύναμαι δὲ
ἐπαινεῖν μόνον· χρήματα γὰρ οὐκ ἔχω. ὡς δὲ προθύμως
τοῦτο δρῶ, ἐάν τίς μοι δοκῇ εὖ λέγειν, εὖ εἴσει αὐτίκα
δὴ μάλα, ἐπειδὰν ἀποκρίνῃ· οἶμαι γάρ σε εὖ ἐρεῖν. C
Ἄκουε δή, ἦ δ' ὅς. φημὶ γὰρ ἐγὼ εἶναι τὸ δίκαιον οὐκ
ἄλλο τι, ἢ τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον. ἀλλὰ τί οὐκ
ἐπαινεῖς; ἀλλ' οὐκ ἐθελήσεις. Ἐὰν μάθω γε πρῶτον,

Vind. BF. Vat. BM. Amb. C. Ang. B. Flor. ABCRT. ξυνεχώρησεν Vind. DE. συνεχώρησε reliqui codices et Ald. Bas. ab. Steph.

B Αὖτη] αὐτὴ Vind. F.

ἡ Σωκράτους] ἡ om. Amb. C.

περιιόντα] om. Fic. προϊόντα Vind. D. περιόντα Vind. E.

τούτων] τούτοι Lob. τούτω Vind. BE. Vat. BM. Ang. B. Flor. B. et int. vers. Flor. AC. Vind. F.

μηδὲ] μηδὲν int. vers. Flor. AC.

παρὰ τῶν ἄλλων] in m. Vind. F.

ψεύδει] Ita Par. A. a m. pr. Ven. C. Par. D. Flor. B. et int. vers. Vind. F. ψεύδηι Lob. Flor. AT. ψεύδη reliqui codices Vindobonenses et Florentini cum Ald. Bas. ab. Steph. ψευδῆ aut ψεύδῃ scribendum iudicaverat Stephanus in margine, quem contra Astius substantivum ψεῦδος saepe adiectivo ἀληθὲς opponi docet. Imo ipsum adiectivum est Polit. p. 281. A: παράδοξόν τε καὶ ψεῦδος ὄνομα. et secundum codices Cratylo quoque p. 385. C: ἔστιν ἄρα ὄνομα ψεῦδος (vulgo ψευδὲς) καὶ ἀληθὲς λέγειν, εἴπερ καὶ λόγον. Sed ad pluralem nihil ex his efficitur, et si eo uti Platoni non minus licebat, quam Herodoto, cui L. II. c. 174. ψεύδεα μαντήϊα dicuntur, tamen ψεύδει tum sua vi, tum codicum auctoritate praestat. Ficinus: *procul est a vero.*

μόνον] om. Mon. B.

χρήματα] κτήματα, sup. χρή, Lob.

γὰρ] vero Fic.

ὡς δὲ] οὐδὲ vel ὡς οὐδὲ (id dubium reliquit Stallbaumius) Flor. AC.

ἐάν] ἄν Amb. C.

εἴσει] Ita Par. A. a m. pr. Ven. C. Flor. B. εἴση (εἶση Lob. Vind. BDEF.) reliqui et Ald. Bas. ab. Steph.

εὖ ἐρεῖν] εὑρεῖν Ven. C. Vind. C
D. Par. DK. Flor. A.

τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον] Leg. L. IIII. p. 714. B: οὔτε γὰρ πρὸς τὸν πόλεμον οὔτε πρὸς ἀρετὴν ὅλην βλέπειν δεῖν φασὶ τοὺς νόμους, ἀλλ' ἥτις ἂν καθεστηκυῖα ᾖ πολιτεία, ταύτῃ ἰδεῖν (vulgo vitiose δεῖν) τὸ ξυμφέρον, ὅπως ἄρξει τε ἀεὶ καὶ μὴ καταλυθήσεται, καὶ τὸν φύσει ὅρον τοῦ δικαίου λέγεσθαι κάλλιστ' οὕτω. ΚΛ. Πῶς; ΑΘ. Ὅτι τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον ἐστί. Sed totus locus conferendus est, sicut Strabonis L. I. p. 28. ed. Tzsch. qui eandem definitionem commemorat. In Vind. B. est τὸ τοῦ κρ. συμφ.

ἐθελήσεις] ἐθελήσῃς Vind. D.

ἔφην, τί λέγεις· νῦν γὰρ οὔπω οἶδα. τὸ τοῦ κρείττονος φῇς ξυμφέρον δίκαιον εἶναι. καὶ τοῦτο, ὦ Θρασύμαχε, τί ποτε λέγεις; οὐ γάρ που τό γε τοιόνδε φῇς· εἰ Πουλυδάμας ἡμῶν κρειττων, ὁ παγκρατιαστὴς, καὶ αὐτῷ ξυμφέρει τὰ βόεια κρέα πρὸς τὸ σῶμα, τοῦτο τὸ σιτίον
D εἶναι καὶ ἡμῖν, τοῖς ἥττοσιν ἐκείνου, ξυμφέρον ἅμα καὶ δίκαιον. Βδελυρὸς γὰρ εἶ, ἔφη, ὦ Σώκρατες, καὶ ταύτῃ ὑπολαμβάνεις, ᾗ ἂν κακουργήσαις μάλιστα τὸν λόγον. Οὐδαμῶς, ὦ ἄριστε, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλὰ σαφέστερον εἰπὲ, τί λέγεις. Εἶτ' οὐκ οἶσθα, ἔφη, ὅτι τῶν πόλεων αἱ μὲν τυραννοῦνται, αἱ δὲ δημοκρατοῦνται, αἱ δὲ ἀριστοκρατοῦνται; Πῶς γὰρ οὔ; Οὐκοῦν τοῦτο κρατεῖ ἐν ἑκάστῃ πόλει, τὸ ἄρχον; Πάνυ γε. Τίθεται δέ γε τοὺς
E νόμους ἑκάστη ἡ ἀρχὴ πρὸς τὸ αὑτῇ ξυμφέρον, δημοκρατία μὲν δημοκρατικοὺς, τυραννὶς δὲ τυραννικοὺς καὶ αἱ ἄλλαι οὕτω· θέμεναι δὲ ἀπέφηναν τοῦτο δίκαιον τοῖς

ἔφην] *om.* Vind. D.

νῦν γὰρ οὔπω] *nunc autem nondum* Fic.

φῇς] *om.* Lob. Vind. BE. Vat. BM. Flor. B.

ξυμφέρον] *συμφ.* Flor. ACTV. *συφ.* Vind. E.

καὶ] *om.* Amb. C. Ang. B. Vat. M.

λέγεις] *λέγης* Vind. D.

Πουλυδάμας] Ita Par. A. Vat. B. Ven. B. Flor. ACV. et a m. pr. Vind. F. *πουλαδάμας* Lob. (elato tamen paullulum super vicinas litteras *v*) et a m. s. Ven. C. *Πολυδάμας* reliqui codices cum Ficino et editis. Sed *Πουλ.* reponendum Bekkerus in comm. ostendit, cui propter codices et Pausaniae auctoritatem L. VI. c. 5. et L. VII. c. 27, 2. ed. Sieb. obsecutus sum. Erat Scotussa, oppido Thessaliae, oriundus, cuius regionis haec dialectus fuerit. Plura de eo habet Pausanias, nonnulla scholiastes ad h. l. cui secundum Ruhnkenium *Πολυδάμας*, sed secundum Bekkerum *Πουλ.* audit. Scholion codicis Lob. item ut textus *πουλαδάμας*, sed superscriptis primae syllabae *o* et secundae *v* exhibet. *Πολυδάμας* dicitur Luciano T. IIII. p. 208. ed. Lehm. et aliis recentioribus.

κρείττων] *κρόττων* Lob.

ξυμφέρει] *ξυμφέροι* Vind. E. *ξυμφέρει*, sup. *οι*, Vat. B.

σῶμα] *σ. εἶναι* Amb. C. *σ. εἶναι σιτίον* Flor. T.

εἶναι] *om.* Flor. T.

ἐκείνου] *ἐ. ἐστι* Flor. T.

οἶσθα] *οἶσθ'* Lob. Vind. BDEF. Amb. C. Ang. B. Vat. M. Flor. ACRTV. Stallbaumius.

αἱ δὲ ἀριστοκρατοῦνται] *om.* Vind. DE.

τοῦτο] *τούτω* Vind. E.

τὸ ἄρχον] *τὸ ἄρχειν* Vind. D. *τῷ ἄρχον* Bas. a.

γε τοὺς νόμους] *τοὺς νόμους* Lob. *τοὺς λόγους* Vind B. Vat. M.

ἡ ἀρχὴ] *ἀρχὴ* Lob. Vind. BE. Vat. B. Par. DK. Mon. B. Flor. T. Articulus de certo quodam ac definito genere principatus, sc. de civili, sermonem esse significat. Sunt autem et alia genera. Itaque minus commode abesset.

πρὸς τὸ αὑτῇ ξυμφέρον] *π. τ. αὐτῆι ξ.* Lob. Eundem in spiritu errorem habent Vind. DF. *ad suam semper utilitatem* Fic.

δημοκρατικοὺς] *δημοκρατικὴ* Vind. E.

ἀρχομένοις εἶναι, τὸ σφίσι ξυμφέρον, καὶ τον τούτου ἐκβαίνοντα κολάζουσιν ὡς παρανομοῦντά τε καὶ ἀδικοῦντα. τοῦτ' οὖν ἐστὶν, ὦ βέλτιστε, ὃ λέγω, ἐν ἁπάσαις ταῖς πόλεσι ταὐτὸν εἶναι δίκαιον, τὸ τῆς καθεστηκυίας 339
ἀρχῆς ξυμφέρον. αὕτη δέ που κρατεῖ· ὥστε ξυμβαίνει τῷ ὀρθῶς λογιζομένῳ πανταχοῦ εἶναι τὸ αὐτὸ δίκαιον, τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον. Νῦν, ἦν δ' ἐγὼ, ἔμαθον ὃ λέγεις· εἰ δὲ ἀληθὲς, ἢ μὴ, πειράσομαι μαθεῖν. τὸ ξυμφέρον μὲν οὖν, ὦ Θρασύμαχε, καὶ σὺ ἀπεκρίνω δίκαιον εἶναι, καίτοι ἔμοιγε ἀπηγόρευες, ὅπως μὴ τοῦτο ἀποκρινοίμην· πρόσεστι δὲ δὴ αὐτόθι τὸ τοῦ κρείττο- B
νος. Σμικρά γε ἴσως, ἔφη, προσθήκη. Οὔπω δῆλον οὐδ' εἰ μεγάλη· ἀλλ' ὅτι μὲν τοῦτο σκεπτέον, εἰ ἀληθῆ λέγεις, δῆλον. ἐπειδὴ γὰρ ξυμφέρον γέ τι εἶναι καὶ ἐγὼ ὁμολογῶ τὸ δίκαιον, σὺ δὲ προστίθης καὶ αὐτὸ φῆς εἶναι τὸ τοῦ κρείττονος, ἐγὼ δὲ ἀγνοῶ, σκεπτέον δή.

αἱ ἄλλαι] ἄλλαι Ven. C. Vind. D. Par. DK. editi ante Bekkerum. Bremius articulum desideraverat.

οὕτω] οὕτως Lob. Vind. BEF. Par. K. sec. Bip.

τοῖς ἀρχομένοις εἶναι] ε. τ. ἀ. Vind. B.

ξυμφέρον] συμφ. Flor. ABC.

τούτου] Sic ex Ven. (C.) Astius. τοῦτο Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. quod aeque bonum erat.

τοῦτ'] τοῦτο Lob. Vind. B.

ἐστὶν] *om.* Amb. C.

ὃ] ᾧ, sup. ὃ, Vat. B.

λέγω,] Bekkerus comma a Basileensibus et Stephano positum delens minus aptum sensum efficit hunc: *hoc igitur est, quod dico, quum in omnibus civitatibus idem esse iustum dico, scilicet id* etc. Hoc nondum dixerat, *in omnibus civitatibus*, sed nunc adiicit.

339 τῆς καθεστηκυίας ἀρχῆς] *illi principatui* Fic. Pro καθεστηκυίας Vind. D. οἰκίας et a m. pr. Ven. C. οἰκείας habet.

ξυμβαίνει] συμβ. Vind. E.

τὸ αὐτὸ] τὸ αὐτοῦ Flor. B. et super vulgata Vind. F.

ξυμφέρον] συμφ. Mon. B. Ald. Bas. ab. Steph.

Νῦν — κρείττονος] bis deinceps leguntur in Vind. E. (addito in fine ξυμφέρον)

ξυμφέρον μὲν] μὲν *om.* Lob. Vind. BE. Vat. M.

ἀπηγόρευες] ἀπηγόρευσεν Vind. D.

μὴ] μοι Ang. B.

δὴ] *om.* Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

κρείττονος] κρ. ξυμφέρον Lob. B
Vind. BE. Vat. BM.

Σμικρά] μικρά Vind. E.

γε] δὲ Ang. B.

ἴσως, ἔφη] ἔ. ἴ. Par. K. Mon. B. Flor. U.

προσθήκη] *haec additio* Fic.

Οὔπω — μεγάλη] *om.* Vind. B.

μεγάλη] μέγα δὴ a m. pr. Vind. F. μεγάλη δὴ Ven. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT. et a m. s. Vind. F.

ἀλλ' ὅτι] ἄλλο τι Vind. F.

τοῦτο σκεπτέον] τοῦτο δῆλον. σκεπτέον δ' Vind. B.

δῆλον] *om.* Vind. B.

εἶναι καὶ ἐγὼ ὁμολογῶ] κ. ἐ. ὁ. εἶναι Vind. B. εἶναι ὁ. κ. ἐγὼ Mon. B. Flor. TU.

αὐτὸ] αὐτὸς Lob. Vat. M. Flor. ACV. αὐτὸς αὐτὸ Amb. C. Flor. R.

Σκόπει, ἔφη. Ταῦτ' ἔσται, ἦν δ' ἐγώ. καί μοι εἰπέ· οὐ καὶ πείθεσθαι μέντοι τοῖς ἄρχουσι δίκαιον φῂς εἶναι;
C *Ἔγωγε. Πότερον δὲ ἀναμάρτητοί εἰσιν οἱ ἄρχοντες ἐν ταῖς πόλεσιν ἑκάσταις, ἢ οἷοί τι καὶ ἁμαρτεῖν; Πάντως που, ἔφη, οἷοί τι καὶ ἁμαρτεῖν. Οὐκοῦν ἐπιχειροῦντες νόμους τιθέναι τοὺς μὲν ὀρθῶς τιθέασι, τοὺς δέ τινας οὐκ ὀρθῶς; Οἶμαι ἔγωγε. Τὸ δὲ ὀρθῶς ἆρα τὸ τὰ ξυμφέροντά ἐστι τίθεσθαι ἑαυτοῖς, τὸ δὲ μὴ ὀρθῶς ἀξύμφορα; ἢ πῶς λέγεις; Οὕτως. Ἃ δ' ἂν θῶνται, ποιητέον τοῖς ἀρχομένοις, καὶ τοῦτό ἐστι τὸ δίκαιον; Πῶς*
D *γὰρ οὔ; Οὐ μόνον ἄρα δικαιόν ἐστι κατὰ τὸν σὸν λόγον τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον ποιεῖν, ἀλλὰ καὶ τοὐ-*

εἰπέ] *εἶπεν* Flor. V.

οὐ καὶ πείθεσθαι μέντοι] *parere* Fic. *οὐκ ἐπίθεσθαι μὲν* Vind. E. Etiam in Lob. Vind. B. Vat. BM. pro *μέντοι* legitur *μέν*. *μέντοι* necessitatem consequentiae significat.

δίκαιον φῂς] *καὶ δίκ. φῂς* Par. A. Eodem modo *φῄς* solere Parisiensem B. Bekkerus testatur ad Menonem p. 354, 14. et in posterioribus dialogis Clarkianum Gaisfordius ad Euthyphr. p. 3. E. et in Vind. D. hoc quoque loco est *φῂς. φῂς δίκαιον* Ven. B. Vat. M. editi ante Bekkerum.

C *οἱ ἄρχοντες*] *om.* Vind. E.

ταῖς πόλεσιν ἑκάσταις] *πάσαις ταῖς πόλεσιν* Vind. B. *ἑκάσταις* Vind. F. non habet nisi in margine.

οἷοί τι] *οἷοί τε* a m. s. Ven. C. Ald. Bas. ab. Steph. Confer Astii adnotationem.

οἷοί τι καὶ ἁμαρτεῖν] *om.* Ven. B. editi ante Bekkerum. *οἵτι κ. ἁ.* Vind. E. *errare interdum possunt* Fic.

τοὺς δέ] *ἐπὶ δέ* Bas. a.

ἆρα] Ita Par. A. *ἄρα* reliqui cum editis ante Bekkerum, quibus etiam signum interrogandi post *ἀξύμφορα* deerat, ut Socrates hoc non interrogaret, sed tanquam necessarium poneret; quae ratio ad decipiendum Thrasymachum composita Socratem minus decet.

ξυμφέροντά] *συμφ.* Vind. E.

ἐστι] *om.* Vind. B. Ang. B. Flor. R. Pro eo Vind. F. *ἔστιν* habet post *τίθεσθαι*, sed punctis circumscriptum.

ἀξύμφορα] *ἀξύμφορον* Vind. B. Vat. M.

Οὐ] *om.* Vind. E. Ald. Bas. ab.

ξυμφέρον] Ita Par. A. Lob. D
Vind. BDEF. Amb. C. Flor. ACRT. Bas. b. *συμφ.* reliqui codices et Ald. Bas. a. Steph.

τοὐναντίον] Hoc, ut praecedens *ξυμφέρον*, a *ποιεῖν* pendet, non adverbii vice fungitur, quemadmodum statuisse Bekkerus videtur, qui comma post id omiserit.

Τί λέγεις;] *τί λέγεις σύ;* codices omnes, uno excepto Par. A. idque recepit Bekkerus et Stallbaumius, inductus, ni fallor, sequentibus, quae Thrasymachus praevidere non poterat, Socrates cavillans conformare ita poterat, ut si alter quaesivisset: *τί λέγεις σύ;* quamquam non ita quaesiverat. Neque enim contemptum personae, sed nihil nisi admirationem rei cum indignatione coniunctam habere poterat interrogatio Thrasymachi ex suis ipsius verbis contrarium eius, quod dixerat, effici adeoque sibi tribui verbis *κατὰ τὸν σὸν λόγον* videntis. Itaque

ναντίον, τὸ μὴ ξυμφέρον. Τί λέγεις; ἔφη. Ἃ σὺ λέγεις, ἔμοιγε δοκῶ. σκοπῶμεν δὲ βέλτιον. οὐχ ὡμολόγηται τοὺς ἄρχοντας τοῖς ἀρχομένοις προστάττοντας ποιεῖν ἅττα ἐνίοτε διαμαρτάνειν τοῦ ἑαυτοῖς βελτίστου, ἃ δ' ἂν προστάττωσιν οἱ ἄρχοντες, δίκαιον εἶναι τοῖς ἀρχομένοις ποιεῖν; ταῦτ' οὐχ ὡμολόγηται; Οἶμαι ἔγωγε, ἔφη. Οἷον τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ τὸ ἀξύμφορα ποιεῖν E
τοῖς ἄρχουσί τε καὶ κρείττοσι δίκαιον εἶναι ὡμολογῆσθαί σοι, ὅταν οἱ μὲν ἄρχοντες ἄκοντες κακὰ αὑτοῖς προστάτ-
415 *τωσι, τοῖς δὲ δίκαιον εἶναι φῇς ταῦτα ποιεῖν, ἃ ἐκεῖνοι προσέταξαν· ἆρα τότε, ὦ σοφώτατε Θρασύμαχε, οὐκ ἀναγκαῖον ξυμβαίνειν αὐτὸ οὕτωσὶ, δίκαιον εἶναι ποιεῖν*

vulgatam praestantissimi codicis auctoritate restitui, quam Ficinus quoque expressit: *quid ais?*

δὲ] *δὴ* Par. AD. Lob. Vind. BDE. et int. vers. F. Ven. C. Vat. BM. Ang. B. Flor. ABCRV. editi ante Astium. *δὲ*, quod multo melius est, etiam Ficini interpretatio habet: *verum diligentius inquiramus.*

ἅττα] *ἄττα* Lob. Vind. BDEF. Ald. Bas. ab.

ἑαυτοῖς] *αὐτοῖς* Vind. F. Ang. B.

προστάττωσιν] *προστάττουσιν* Vind. F. Flor. R.

τοῖς ἀρχομένοις] *τοὺς ἀρχομένους* Flor. T.

ἔφη] *ἔφην* Vind. F.

Οἷον] Ita, sup. a m. s. *οἷον*, Vind. F.

E *ἀξύμφορα*] *ἀξύμφορά τε* Lob. Vind. B. Vat. M. *ἀξύμφορόν τε* Par. K. Hoc ortum ex *γε* videtur.

ὡμολογῆσθαί] *ὁμολογεῖσθαί* Vind. F. Ang. B. Flor. R. *ὡμολογεῖσθαί* Ald. Bas. ab.

ἄκοντες] *om.* h. l. Ven. B. et editi ante Bekkerum, et deinde habent *προστάττωσιν ἄκοντες*. Ficinus: *ea, quae sibi mala sunt, ex inscitia imperant.*

αὐτοῖς] *αὐτοῖς* Lob. Vind. B DEF. et editiones ante Astium.

προστάττωσι] *προστάττωσιν* Vind. B. *πράττωσι* a m. pr. Vind. F.

φῇς] *φῂς* Vind. BDF. *φῄς* Ald. Bas. ab.

προσέταξαν·] Plenius hic interpungit Bekkerus. Sed ea, quae Socrates infert: *ἆρα τότε* etc. ita comparata sunt, ut pro apodosi haberi possent, si superiora sic esset orsus: *Ὅταν γὰρ οἱ μὲν ἄρχοντες.* Cui iuncturae significandae aptius videbatur colon. Quamquam in huiusmodi anacoluthis nulla interpunctio satisfacit.

ἆρα] *ἄρα* Vind. DF. Flor. AC. Ald. Bas. ab.

ἀναγκαῖον] *ἀναναγκαῖον* Flor. T.

ξυμβαίνειν] *συμβαίνειν* Lob. Vind. B. Flor. B. *ξυμβαίνει* Ang. B. *συμβαίνει* Vind. D. Amb. C.

οὕτωσὶ,] Hanc Aldinae et Basileensium distinctionem immerito reprehendit Stephanus et commate sublato post *οὕτωσὶ*, relicto autem altero post *ποιεῖν*, quod in eisdem editionibus erat, *αὐτὸ* tamquam obiectum ad *ποιεῖν* refert, quum subiectum esse debeat verbi *ξυμβαίνειν* et rem, de qua agitur, significet. Reprehensionem istam Astius probat verbis, re damnat, dum *αὐτὸ* cum *τοὐναντίον* coniungit eo sensu, quo p. 334. E. coniuncta leguntur, quod propter interiecta fieri non potest. Stallbaumius vero deterius secum pugnat comma illud in adnotatione improbans, quod secundum Bekkerum in textu posuit.

τοὐναντίον, ἢ ὃ σὺ λέγεις; τὸ γὰρ τοῦ κρείττονος ἀξύμ-
340 φορον δήπου προστάττεται τοῖς ἥττοσι ποιεῖν. Ναὶ μὰ
Δί', ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὁ Πολέμαρχος, σαφέστατά γε.
Ἐὰν σύ γ', ἔφη, αὐτῷ μαρτυρήσῃς, ὁ Κλειτοφῶν ὑπο-
λαβών. Καὶ τί, ἔφη, δεῖται μάρτυρος; αὐτὸς γὰρ Θρα-
σύμαχος ὁμολογεῖ τοὺς μὲν ἄρχοντας ἐνίοτε ἑαυτοῖς κακὰ
προστάττειν, τοῖς δὲ ἀρχομένοις δίκαιον εἶναι ταῦτα
ποιεῖν. Τὸ γὰρ τὰ κελευόμενα ποιεῖν, ὦ Πολέμαρχε,
ὑπὸ τῶν ἀρχόντων δίκαιον εἶναι ἔθετο Θρασύμαχος. Καὶ
γὰρ τὸ τοῦ κρείττονος, ὦ Κλειτοφῶν, συμφέρον δίκαιον
B εἶναι ἔθετο. ταῦτα δὲ ἀμφότερα θέμενος ὡμολόγησεν αὖ
ἐνίοτε τοὺς κρείττους τὰ αὐτοῖς ἀξύμφορα κελεύειν τοὺς
ἥττους τε καὶ ἀρχομένους ποιεῖν. ἐκ δὲ τούτων τῶν ὁμο-
λογιῶν οὐδὲν μᾶλλον τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον δί-
καιον ἂν εἴη, ἢ τὸ μὴ ξυμφέρον. Ἀλλ', ἔφη ὁ Κλειτο-
φῶν, τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον ἔλεγεν ὃ ἡγοῖτο ὁ

τοὐναντίον] τὸ ἐν. Vind. B.

ὃ] om. Flor. B.

δήπου προστάττεται] π. δ. Amb. C. Flor. T.

340 Δί'] δία Vind. B.

γ', ἔφη] γε ἔφη Vind. F. om. Vind. B. ἔφη Lob. Vind. E. Vat. BM.

ὁ Κλειτοφῶν] ὦ Κλ. Bas. ab. Ex hoc loco petitus videtur iste τὴν Θρασυμάχου συνουσίαν ὑπερεπαινῶν Clitophon dialogi cognominis initio. Olympiodorus vero, quem Creuzerus statuit comm. in Alcib. p. 105. huc respexisse scribentem: οὐδεὶς γὰρ ἀνθρώπων θέσει τὰ ἀγαθὰ φήθη, εἰ μὴ μόνος Κλειτοφῶν ἐν τῇ Πολιτείᾳ, διὸ καὶ οὔτε ἠξίωσεν αὐτὸν ὀνομάσαι, ἀλλά φησιν· εἶπέ τις τῶν παρόντων, ὡς παρὰ τὴν κοινὴν ἔννοιαν εἰπόντος — aut valde aberravit memoria aut aliud nescio quid in animo habuit.

ἔφη] ἔφην a m. s. Mon. B.

γὰρ] om. Flor. V.

ἐνίοτε ἑαυτοῖς] ἑ. ἑ. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

προστάττειν] πράττειν Par. DK.

ἀρχομένοις] om. Vind. D. ἀ a m. pr. F. et Ven. C.

δίκαιον — ἀρχόντων] bis deinceps ponit Vind. E.

ποιεῖν] om. Vind. D.

Τὸ γὰρ] Haec Clitophontis esse vidit Astius. In Ald. Bas. ab. Steph. non satis distincta a prioribus sunt. Ficinus recte.

εἶναι ἔθετο] ἔφη εἶναι Vind. B. Vat. M. ex glossemate.

Θρασύμαχος] ὁ Θρ. Ven. B. Par. DK. Mon. B. Flor. TU. editi ante Bekkerum. Neque vero dedecet personam Clitophontis hoc qualecunque venerationis signum, et facile excidere inter ο et Θ potuit.

συμφέρον] ξυμφ. Vind. BEF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT. Bekkerus (et Stallbaumius), qui fere nullum codicem ξ praebentem non sequi solet.

εἶναι ἔθετο] ἔ. εἶ. Vind. E.

τοὺς κρείττους] in m. Lob. B

αὐτοῖς] ἀυτοῖς Lob. Vind. DF. Flor. R.

ἀξύμφορα] ἀσύμφ. a m. pr. Flor. AC. ξύμφορα Lob. Vind. B. Vat. M.

κρειττων αὐτῷ ξυμφέρειν· τοῦτο ποιητέον εἶναι τῷ ἥττονι· καὶ τὸ δίκαιον τοῦτο ἐτίθετο. Ἀλλ' οὐχ οὕτως, ἦ δ' ὅς, ὁ Πολέμαρχος, ἐλέγετο. Οὐδὲν, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ C
Πολέμαρχε, διαφέρει· ἀλλ' εἰ νῦν οὕτω λέγει Θρασύμαχος, οὕτως αὐτοῦ ἀποδεχώμεθα. καί μοι εἰπὲ, ὦ Θρασύμαχε· τοῦτο ἦν ὃ ἐβούλου λέγειν τὸ δίκαιον, τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον δοκοῦν εἶναι τῷ κρείττονι, ἐάν τε ξυμφέρῃ ἐάν τε μή; οὕτω σε φῶμεν λέγειν; Ἥκιστά γε, ἔφη· ἀλλὰ κρείττω με οἴει καλεῖν τὸν ἐξαμαρτάνοντα, ὅταν ἐξαμαρτάνῃ; Ἔγωγε, εἶπον, ᾠμην σε τοῦτο λέγειν, ὅτε τοὺς ἄρχοντας ὡμολόγεις οὐκ ἀναμαρτήτους εἶναι, ἀλλά τι καὶ ἐξαμαρτάνειν. Συκοφάντης γὰρ εἶ, D
ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐν τοῖς λόγοις· ἐπεὶ αὐτίκα ἰατρὸν καλεῖς σὺ τὸν ἐξαμαρτάνοντα περὶ τοὺς κάμνοντας κατ' αὐτὸ τοῦτο, ὃ ἐξαμαρτάνει, ἢ λογιστικὸν, ὃς ἂν ἐν λογισμῷ ἁμαρτάνῃ, τότε, ὅταν ἁμαρτάνῃ, κατὰ ταύτην

τοὺς ἥττονς τε καὶ ἀρχομένους] *inferioribus* Fic.

ἐκ] ἐν Vind. E.

ξυμφέρον δίκαιον] συμφέρον Vind. E.

εἴη] ᾖ Vind. F. Ang. B.

ᾖ] *om.* Flor. CR. et a m. pr. Vind. F.

τὸ μὴ ξυμφέρον] τοῦ μὴ ξυμφέροντος Amb. C. Flor. R.

ἡγοῖτο] Ita Par. A. Ang. B. Vind. D. Flor. RTU. et a m. pr. Ven. C. a m. s. Vind. F. ἡγεῖτο Lob. Vind. BE. et reliqui codices Florentini (nam de Bekkerianis incertum) cum editis ante Bekkerum, quod ferri non poterat.

αὐτῷ] αὐτῷ Flor. ABCV. Lob. αὐτὸ Vind. F. Amb. C. Ang. B.

ἥττονι·] ἥττονι, vulgo.

ὃς] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.
C αὐτοῦ] *et nos* Fic.

ἀποδεχώμεθα] ἀποδεχόμεθα Lob. Vind. F. Amb. C. Ang. B. Vat. M. Bas. ab.

εἰπὲ] εἶπεν Flor. V.

ἦν] ἦν Bas. b. οὖν Amb. C.

ἐβούλου] ἐβούλετο, sup. ου, Vind. F.

ξυμφέρῃ] ξυμφέροι Lob.

οὕτω] οὕτως Vind. D.

Ἥκιστά γε] Ita Lob. Vind. B EF. Flor. ABCRTV. Ἥκιστά γ' Vind. D. cum editis. Cf. ad p. 334. D.

με] γε Vind. B. Vat. M.

τὸν] ν int. vers. Vind. D.

ὡμολόγεις] ὁμολογεῖς Flor. BV. et, superscripta vulgata, A.

εἶ] εἰ Bas. ab. D

ἰατρὸν] καὶ ἰ. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

περὶ τοὺς — ἐξαμαρτάνει] *om.* Lob. Vind. BE. Vat. BM. Comma, quod Bekkerus post κάμνοντας posuit, removi, quia τὸν ἐξαμαρτάνοντα omnino quidem ἰατρὸν appellari posse concedit, minime vero κατὰ τοῦτο, ὃ ἐξαμαρτάνει. Hoc igitur continuo addere debebat. Minus etiam placet quod idem in superioribus post ἐν τοῖς λόγοις comma fecit pro colo.

λογιστικὸν] λογικὸν a m. pr. Ven. B.

τότε] *om.* Mon. B. τότε δ' Vind. F. Ang. B. Flor. ACR.

ἁμαρτάνῃ] ἡ Vind. E.

τὴν ἁμαρτίαν; ἀλλ', οἶμαι, λέγομεν τῷ ῥήματι οὕτως, ὅτι ὁ ἰατρὸς ἐξήμαρτε, καὶ ὁ λογιστὴς ἐξήμαρτε, καὶ ὁ γραμματιστής· τὸ δ', οἶμαι, ἕκαστος τούτων καθόσον
E τοῦτ' ἔστιν, ὃ προσαγορεύομεν αὐτὸν, οὐδέποτε ἁμαρτάνει. ὥστε κατὰ τὸν ἀκριβῆ λόγον, ἐπειδὴ καὶ σὺ ἀκριβολογῇ, οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν ἁμαρτάνει· ἐπιλιπούσης γὰρ ἐπιστήμης ὁ ἁμαρτάνων ἁμαρτάνει, ἐν ᾧ οὐκ ἔστι δημιουργός. ὥστε δημιουργὸς, ἢ σοφὸς, ἢ ἄρχων οὐδεὶς

ἁμαρτίαν] ἁμαρτία· *Πλάτων Πολιτείας πρώτῳ καὶ δευτέρῳ* (p. 342. B. L. II. p. 379. D.) *Ἡρόδοτος πρώτῳ καὶ τρίτῳ.* Antiatt. anecd. Bekk. p. 79, 7.

ἀλλ', οἶμαι,] Vulgo ἀλλ' οἶμαι, ut ἀλλ' ad οἶμαι potius, quam, quo debet, ad λέγομεν referatur. Sic infra E: ἀλλὰ πᾶς γ' ἂν εἴποι, nec aliter hoc οἶμαι dictum est, quam illud paullo post: τὸ δ', οἶμαι, ἕκαστος.

λέγομεν] λέγοντι Lob. Vind. B. Vat. M. Bekkerus in comm. se λέγομεν μὲν malle ostendit, quod non solum insuave est, sed etiam supervacaneum. Nam diversitas rei ipsius a verbis, quibus eloqui eam homines soleant, satis demonstratur addito illo τῷ ῥήματι, ut particula eandem diversitatem significante facile careamus. Debet autem aliis locis aliud τῷ ῥήματι oppositum cogitari, ut Gorgia p. 450. E: οὐχ ὅτι τῷ ῥήματι οὕτως εἶπες, ipsa Gorgiae sententia diversa ab ea, quae in verbis eius inesse videbatur; quem locum neque Heindorfius recte interpretatus est neque Astius, qui Heindorfium reprehendit in adnotatione ad nostrum.

ὁ ἰατρὸς ἐξήμαρτε] ὁ *om.* Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U. — ἐξήμαρτεν Flor. B. et fortasse Par. A. quem Faehsius in praefatione Sylloges variarum lectionum Parisiensium p. XXV. narrat ν ἐφελκυστικὸν plerumque habere etiam sequente consonante vel medio in contextu. Bekkerus autem anecd. p. 1401. ita loquitur, ut idem in omnibus omnium scriptorum Atticorum codicibus ubique reperisse videatur. Quod si verum esset, haud dubie, quum grammaticorum testimonia adsint nec ratio repugnet, ubique sic scribere deberemus. Sed res aliter habet. Fuit ista recentioris aevi consuetudo loquendi probata aliis, aliis improbata. Testis est idem ille Planudes (Bekkeri anecd. l. c.) qui ν in Atticorum scriptorum libris omnibus ubique exstare testatur. Itaque non mirum, si in quibusdam ad omnia additum conspicitur, in aliis ibi tantum, ubi hiatus evitandus esset, locum obtinuit. Vtrorumque fides ob ipsam constantiam suspecta, et plus tribuendum eis, qui mediam viam tenent. Vt enim poëtae metrum, ita scriptores suavitatem soni sequebantur. Quo magis dolendum est Bekkerum de suis codicibus neque hic neque alibi quicquam nisi fortuito, ut L. II. p. 363. B. significasse. Vni libro Florentino, quamvis bono et vetusto, non satis tutum videbatur obsequi, praesertim quum verbum periodum non claudat, cui loco ν etiam sequente consonante aptius.

καθόσον] καθ' ὅσον Vind. D. Bekkerus et Stallbaumius; qui ita ubique ediderunt.

τοῦτ' ἔστιν] τοῦτ' ἐστὶν Lob. Vind. BEF. τουτέστιν Ald. Bas. ab.

ἁμαρτάνει] ἁμαρτάνειν Vind. F. E

ἀκριβῆ] *om.* Lob. Vind. BE. Vat. BM. Flor. BV.

ἀκριβολογῇ] ἀκριβολογεῖς Flor. C. ἀκριβολογεῖ Vind. F. Ang. B.

ἁμαρτάνει τότε, ὅταν ἄρχων ᾖ. ἀλλὰ πᾶς γ' ἂν εἴποι, ὅτι ὁ ἰατρὸς ἥμαρτε, καὶ ὁ ἄρχων ἥμαρτε. τοιοῦτον οὖν δή σοι καὶ ἐμὲ ὑπόλαβε νῦν δὴ ἀποκρίνασθαι. τὸ δὲ ἀκριβέστατον ἐκεῖνο τυγχάνει ὄν, τὸν ἄρχοντα, καθόσον ἄρχων ἐστὶ, μὴ ἁμαρτάνειν, μὴ ἁμαρτάνοντα δὲ τὸ αὖ- 341
τῷ βέλτιστον τίθεσθαι, τοῦτο δὲ τῷ ἀρχομένῳ ποιητέον. ὥστε ὅπερ ἐξ ἀρχῆς ἔλεγον, δίκαιον λέγω, τὸ τοῦ κρείττονος ποιεῖν ξυμφέρον. Εἶεν, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ Θρασύμαχε·

Flor. R. et a m. pr. Amb. C. Bekkerus cum Stallbaumio, qui nusquam aliter scripsit. Conferatur praefatio.

ἁμαρτάνει] *ἁμαρτάνῃ* Vind.

ἐπιλιπούσης — δημιουργός.] laudat Stobaeus Ecl. P. II. p. 366. ed. Heeren. *ἐπιλειπούσης* Par. K. sec. Bekk. Vind. BDF. Amb. C. Ang. B. Vat. M. Flor. ACRTV. et a m. s. Par. A. Stallbaumius. Ficinus quoque: *deficiente scientia.* Sed huic tam accurate loqui non licebat. Scilicet peccantem non inter peccandum deficit scientia, ut hic peccare incipiat prius, quam prorsus illa abierit. Itaque aoristus non tantum propter codices retinendus est.

'ὁ ἁμαρτάνων] deletum est in Stobaei cod. Augustano.

οὐκ ἔστι] *ἔστι* Stob.

ὥστε δημιουργὸς] *om.* Vind. B. Vat. M.

ἦ ἄρχων] Rursus inter artes referri incipit iustitia. Cf. p. 332. C.

ὅταν] *ὅτε* Lob. Vat. M.

ἦ] *εἰ* Vat. M.

γ' ἄν] *om.* Mon. B.

ὅτι] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. B.

ὁ] *om.* Vind. D.

ἥμαρτε] *ἥμαρτεν* Flor. B.

καὶ — ἥμαρτε] *om.* Vind. D.

ὁ ἄρχων] *ὁ om.* a m. pr. Vat. B.

ἥμαρτε] *ἥμαρτεν* Flor. B.

τοιοῦτον] *τὸ τοι.* Lob. Vind. B. Vat. M.

οὖν] *om.* Par. K. Vind. E. et a m. pr. F. *ἦν* Lob. Vind. B. Vat. M.

σοι] *σὺ* Ang. B. Flor. R. *σε* Flor. U.

νῦν δὴ ἀποκρίνασθαι] *respondisse* Fic. Praeteritum tempus utique necessarium est. Itaque vulgatum *ἀποκρίνεσθαι* secundum Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. RTU. in *ἀποκρίνασθαι* mutavi, quod fecit etiam Stallbaumius, et *γε*, quod is intactum reliquit, in *δὴ* secundum Par. ADK. Ven. C. Vind. D. et a m. s. B. et Vat. M. et a m. pr. Vat. B. *δὲ* Lob. et a m. pr. Vat. M. et Vind. B. In Amb. C. est *με* et Vind. EF. Ang. B. Flor. R. habent tantum *νῦν ἀποκρ.* Bekkerus cum reliquis codicibus et editis *νῦν γε ἀποκρίνεσθαι* tenens linguae fortasse melius consuluit, quam Stallbaumius, sensui vero peius.

καθόσον] *καθ' ὅσον* Vind. DF.

αὐτῷ] *αὐτῶι* Lob. *ἑτῶ* Vind. E. 341

βέλτιστον] *βέλτιον* Vind. E.

τοῦτο] *τούτωι* Lob. *τούτω* Vat. M. et a m. pr. Vind. B. et, sup. vulg., Vind. F.

ὥστε ὅπερ etc.] h. e. *itaque idem, quod ab initio iustum esse dicebam, nunc quoque dico, scilicet facere id, quod potentiori conducat.* Bekkerus comma cum prioribus inter *ὥστε* et *ὅπερ* ponens et alterum post *λέγω* tollens ita interpretari videtur: *itaque, ut ab initio dicebam, iustum esse contendo facere id* etc. qua ratione Thrasymachus minus ambitiose constantiam suam ostentat.

ξυμφέρον] *συμφ.* Par. AD. Vind. D. Ven. C. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ACTV. Ald. Bas. ab. Steph. tacentibus de Par. K. Bipontinis.

Εἶεν] *om.* Fic.

δοκῶ σοι συκοφαντεῖν; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Οἶει γάρ μ' ἐξ ἐπιβουλῆς ἐν τοῖς λόγοις κακουργοῦντά σε ἐρέσθαι ὡς ἠρόμην; Εὖ μὲν οὖν οἶδα, ἔφη· καὶ οὐδέν γέ σοι πλέον ἔσται· οὔτε γὰρ ἄν με λάθοις κακουργῶν οὔτε
B μὴ λαθὼν βιάσασθαι τῷ λόγῳ δύναιο. Οὐδέ γ' ἂν ἐπιχειρήσαιμι, ἦν δ' ἐγώ, ὦ μακάριε. ἀλλ' ἵνα μὴ αὖθις ἡμῖν τοιοῦτον ἐγγένηται, διόρισαι, ποτέρως λέγεις τὸν ἄρχοντά τε καὶ τὸν κρείττονα, τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἢ

δοκῶ] δοκεῖ Bas. a.

σοι] om. Lob. Vind. BE. Vat. M.

μ'] με Lob. Vind. BDEF. Flor. RTU.

ἐν τοῖς λόγοις κακουργοῦντά σε] rationem ut de pravo Ficinus apud Bekkerum. Rectius in ed. Ven. a. 1517. rationem ut depravem. Sensum tamen nescio an non perspexerit. κακουργεῖν enim h. l. non ut p. 338. D. et Gorg. p. 483. A. ubi item additum est ἐν τοῖς λόγοις, ad dicta et sententias callida et captiosa disputatione vexandas et evertendas, sed ad personam et statum eius, contra quem disputatur, laedendum et affligendum spectare puto: tibi ut noceam in disputatione. Scilicet existimationis et pecuniae detrimentum facturus sibi videbatur sophista ideoque Socratem se, quamquam frustra, impugnare in sequentibus quoque criminatur.

ἐρέσθαι] Ita cum Stallbaumio Bekkerus secundum Par. K. de quo tamen Bipontini tacent, pro ἔρεσθαι, quod vulgatum erat, scripsit: de reliquis codicibus nihil significavit. Verum ut omnes cum Lob. Vind. BDF. et Florentinis ἔρεσθαι habeant, hoc quidem loco aoristus requiritur; atque ἐρέσθαι habet Vind. E. quamquam huius in accentibus nulla est auctoritas.

λάθοις] λάθησ Lob. Vind. BE.

B μὴ λαθὼν] cum lateant (insidiae) Fic. Etiam Stephanus μὴ vitiosum et pro eo μὴν scribendum in margine ostendit. Sensus minime obscurus et a Faesio partim bene declaratus, sed ab Astio et Stallbaumio non intellectus, hic est: neque enim latenter mihi nocere, neque, quae altera nocendi via est, si non latueris, vim inferre. verbis poteris. Similiter Thucydides L. II. c. 93: ἐπεὶ οὐδ' ἀπὸ τοῦ προφανοῦς τολμῆσαι ἂν καθ' ἡσυχίαν, οὐδ' εἰ διενοοῦντο, μὴ οὐκ ἂν προαισθέσθαι.

Οὐδέ γ'] οὐδέ τ' Amb. C. Ang. B. οὐδ' ἔτ' Vind. F. Flor. R.

ἦν δ'] οὐδ' Vat. B. Vind. E. ἦν Vind. D. om. Amb. C.

ἐγγένηται] γένηται Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τὸν κρείττονα] κρείττονα Ang. B. Cf. ad p. 334. E.

τὸν ὡς] ἢ τὸν ὡς Par. DK. sec. Bip. Mon. B. Flor. U. et a m. s. Ven. C.

τὸν] τὸν, sup. ῶι, Lob.

ἀκριβεῖ] ἀκριβῆ, sup. εῖ, Lob. et Par. K. sec. Bip. τῷ ἀκριβεῖ Mon. B.

λόγῳ] λόγον, sup. ωι, Lob.

ὃ νῦν δή] sc. p. 340. E: κατὰ τὸν ἀκριβῆ λόγον. Faesius et ante eum Benedictus in coniecturis ad Platonis libros de republica (Lipsiae 1805.) p. 4. ὃν pro ὃ scribendum putant, quod nescias utrum ad λόγον, an ad ἄρχοντα referas. Idem Benedictus pro ἔπος coniiciens εἰωθὸς Stephanum quoque in thesauro offensum illo refert. Scilicet non intelligebat Stephanus, quo iure τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν interpretarentur eum, qui vulgo sic dicitur: hanc interpretationem exemplo carere putabat, et posse etiam locum imperfectum videri. Sed ἔπος in hac dictione, ut ῥῆ-

τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ, ὃ νῦν δὴ ἔλεγες, οὗ τὸ ξυμφέρον κρείττονος ὄντος δίκαιον ἔσται τῷ ἥττονι ποιεῖν. Τὸν τῷ ἀκριβεστάτῳ, ἔφη, λόγῳ ἄρχοντα ὄντα. πρὸς ταῦτα κακούργει καὶ συκοφάντει, εἴ τι δύνασαι· οὐδέν σου παρίεμαι. ἀλλ' οὐ μὴ οἷός τ' ᾖς. Οἴει γὰρ ἄν με, εἰ- C
πον, οὕτω μανῆναι, ὥστε ξυρεῖν ἐπιχειρεῖν λέοντα καὶ συκοφαντεῖν Θρασύμαχον; Νῦν γοῦν, ἔφη, ἐπεχείρησας οὐδὲν ὢν καὶ ταῦτα. Ἄδην, ἦν δ' ἐγώ, τῶν τοιούτων.

μα p. 340. D. loquendi genus significat minus accuratum et naturae rei vel sententiae eius, qui loquitur, non apprime respondens, et ὡς ἔπος εἰπεῖν eandem ubique vim habet: *quemadmodum verbum dici solet*, quod leve sua natura negotium est nec nimis urgendum. Talis autem inprimis vulgi sermo esse solet nec non eorum, qui breviter defungi volunt. Itaque nonnunquam reddi potest *ut vulgo dicunt*, nonnunquam, *ut breviter*, *uno verbo*, *dicam*, plerumque vero, *ut ita dicam*. Iam nostro loco nihil mutandum aut addendum esse apparet.

ἔλεγες] ἔλεγον Vind. E.

ὄντος] ὄντωσ, sup. a m. s. οσ, Vind. F.

συκοφάντει] συμφάντει Bas. a. In Vind. E. κο int. vers. est.

οὐδέν σου παρίεμαι] *nulla in re abs te superor* Fic. Aliter et recte Phrynichus Bekkeri anecd. p. 53, 19: οὐδέν σου παρίεμαι: οὐδὲν παραιτοῦμαι, οὐδὲν ἀποτρέπομαι. Adde Timaeum Lex. p. 207. In Amb. C. est περίεμαι.

C ᾖς] εἶς Vind. D.

ξυρεῖν] ξυῤῥεῖν Flor. B. De hoc proverbio conferenda est Astii adnotatio.

Νῦν] νοῦν Vind. E.

γοῦν] οὖν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἔφη] *om.* Ven. C. Vind. D. Par. K. Mon. B. Flor. V.

οὐδὲν ὢν καὶ ταῦτα] *cum tamen nihil assequi possis* Fic. Simili modo Astius et Matthiae gramm. p. 873. raro καὶ ταῦτα participio postponi dicens. Ego licet Aristidem orat. pro quat. vir. p. 504. T. II. p. 303. ed. Iebb. ita dixisse (Περικλέους δὲ οὐκ ἐφείσω τεθνηκότος καὶ ταῦτα) ab Hoogeveenio ad Vig. p. 177. (ed. Lips. 1802.) et doctr. part. p. 414. ed. Schütz. observatum sciam, tamen neque Aristidis locum vitio carere puto, neque ut Platonem ita locutum credam, adducor et ita potius interpretor: *quum etiam in his*, *quemadmodum in aliis*, *nihili sis*. οὐδὲν pretium, quod alicui statuendum sit, significat, ideoque recte additur καὶ, non οὐδέ. Quin etiam si scriptum legeremus καὶ ταῦτα οὐδὲν ὤν, nimis frigide isto sensu dictum et altero modo intelligendum putarem.

Ἄδην] Ita Par. A. Vat. B. Ven. C. Vind. DF. Ang. B. Flor. B. Bekkerus et Stallbaumius. ἄδην Lob. Flor. ACRTUV. ἄδδην Par. DK. Ven. B. Vind. BE. Mon. B. Amb. C. Vat. M. Ald. Bas. ab. Steph. Hoc Atticum non esse constat. Cf. Piersonum ad Moer. p. 90. Minus certa res est de spiritu, quem Bekkerus ut h. l. ita Euthyphr. p. 11. E. et Polit. p. 272. C. asperum fecit neque Stephanum et codicem Clarkianum lenem habere commemoravit, ut ne suorum quidem librorum ea in re ibi rationem habuisse et Aristarchi praeceptum in scholiis ad Il. V. 203. proditum pluris fecisse videatur. Nostro loco codices asperum praeferri iubent.

ἦν] *om.* Bas. b.

ἀλλ' εἰπέ μοι· ὁ τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ ἰατρὸς, ὃν ἄρτι ἔλεγες, πότερον χρηματιστής ἐστιν, ἢ τῶν καμνόντων θεραπευτής; καὶ λέγε τὸν τῷ ὄντι ἰατρὸν ὄντα. Τῶν καμνόντων, ἔφη, θεραπευτής. Τί δὲ κυβερνήτης; ὁ ὀρθῶς κυβερνήτης ναυτῶν ἄρχων ἐστὶν, ἢ ναύτης; Ναυ-
D τῶν ἄρχων. Οὐδὲν, οἶμαι, τοῦτο ὑπολογιστέον, ὅτι πλεῖ ἐν τῇ νηΐ, οὐδ' ἔστι κλητέος ναύτης· οὐ γὰρ κατὰ τὸ πλεῖν κυβερνήτης καλεῖται, ἀλλὰ κατὰ τὴν τέχνην καὶ τὴν τῶν ναυτῶν ἀρχήν. Ἀληθῆ, ἔφη. Οὐκοῦν ἑκάστῳ τούτων ἔστι τι ξυμφέρον; Πάνυ γε. Οὐ καὶ ἡ τέχνη, ἣν δ' ἐγὼ, ἐπὶ τούτῳ πέφυκεν, ἐπὶ τῷ τὸ ξυμφέρον

ὃν] ὃ a m. pr. Par. D.

τῷ ὄντι] τωόντι Vind. D. et a m. s. B.

Τί δὲ] Τί δέ; Steph. posito deinde post κυβερνήτης commate pro signo interrogandi, quod ibi ponendum esse vidit Bekkerus. Stallbaumius iterum sibi repugnat, dum in textu Bekkerianam, ut par erat, distinctionem exhibet et in adnotatione scribit: „Τί δέ; κυβερνήτης ὁ ὀρ.] Ita cum Bekkero distinxi. Legebatur Τί δὲ κυβερνήτης; ὁ ὀρθῶς —"

ὁ ὀρθῶς] ὁ ὀρθὸς Ang. B. et a m. s., sed sup. ῶς, Vind. F. ὀρθῶς Vat. B. Amb. C. Vind. E.

ναύτης] κυβερνήτης Vind. E.

D καὶ τὴν] καὶ Lob. Vind. BE. Vat. BM.

ἔστι] ἐστί Ald. Bas. ab. Steph.

Οὐ] οὔ Lob. Vat. M.

καὶ] om. Fic. Est vero necessarium. Sicuti persona medici, gubernatoris et omnium artificum aliquo modo coniuncta est cum utili, ita etiam id, quod ars in eis est, utili coniunctum est, sed diverso modo: persona recipit utile, ars praebet.

τῷ] om. a m. pr. Ven. B.

τὸ] om. Lob. Vind. B. Vat. BM. Amb. C. Flor. AC.

ξυμφέρον] ξυμφέρων Vat. M.

ἐκπορίζειν] εὐπορίζειν Vind. E. Flor. AV.

Ἆρ' οὖν] ἆρα Vind. D.

ἑκάστῃ] ἑκάστη Ald. Bas. ab.

ἔστι] ἐστί Steph.

ἄλλο] ἄλλῳ Par. K. *Nunquid unicuique arti est aliquid aliud utile, quam ut sit quam maxime absoluta?* Fic. — Quae uncinis inclusa vides, e codice Mon. B. et margine Florentini U. accesserunt sensui perficiendo valde apposita. Nam quod ante Bekkerum vulgo legebatur ξυμφέρον ἄλλο, ἢ (pro ἢ Vind. D. habet καὶ) ὅτι μάλιστα (Steph. ὁτιμάλιστα) τελέαν εἶναι, neque verum est neque sequentibus accommodatum. Non verum; quia, si arti conducere dicatur hoc, ut quam maxime perfecta sit, nihil dicatur, quod ea proprium sibi neque commune cum aliis rebus habeat, velut cum ipso corpore, quod si quam maxime perfectum sit, non magis utile aliud quicquam recipiat. Non sequentibus accommodatum; quia interrogationem illam declaraturus Socrates vel id docere debebat, quid esset quam maxime perfecta ars, si forte hoc Thrasymachus non intellexisset, vel demonstrare, quicquid utile sit arti, ita utile esse, si perfectionem artis adiuvet: aliam uti-

ἑκάστῳ ζητεῖν τε καὶ ἐκπορίζειν; Ἐπὶ τούτῳ, ἔφη. Ἆρ' οὖν καὶ ἑκάστῃ τῶν τεχνῶν ἔστι τι ξυμφέρον ἄλλο [οὗ προσδεῖται], ἢ [ἐξαρκεῖ ἑκάστη αὐτὴ αὑτῇ, ὥστε] ὅτι μάλιστα τελέαν εἶναι; Πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς; Ὥσπερ, ἔφην E ἐγώ, εἴ με ἔροιο, εἰ ἐξαρκεῖ σώματι εἶναι σώματι, ἢ προσδεῖταί τινος, εἴποιμ' ἄν, ὅτι παντάπασι μὲν οὖν προσδεῖται· διὰ ταῦτα καὶ ἡ τέχνη ἐστὶν, ἡ ἰατρικὴ, νῦν εὑρημένη, ὅτι σῶμά ἐστι πονηρὸν καὶ οὐκ ἐξαρκεῖ αὐτῷ τοιούτῳ εἶναι· τούτῳ οὖν ὅπως ἐκπορίζῃ τὰ ξυμφέροντα, ἐπὶ τούτῳ παρεσκευάσθη ἡ τέχνη. ἦ ὀρθῶς σοι δοκῶ, ἔφην, ἂν εἰπεῖν οὕτω λέγων, ἢ οὔ; Ὀρθῶς, ἔφη. 342

litatem ei afferri non posse. Quorum neutrum facit, sed exempli loco interrogationem proponit cum ista nihil commune habentem et ad docendum adversarium omnino ineptam. Quam vere autem quamque apte omnia secundum codicem Monacensem dicta sint, pluribus exponere supervacaneum puto, quamvis Stallbaumius non omnibus partibus satisfacere sibi receptam a se Bekkeri scripturam et facile se assentiri Astio fatetur tale quid potius desideranti: *Ἆρ' οὖν — ἔστι τι ξυμφέρον; ἢ οὐδενὸς προσδεῖται ἄλλου πρὸς τὸ ὅτι μάλιστα τελέαν εἶναι;* quod cur praestaret, vellem docuisset. Itaque non magnopere reprehendimus Bekkerum, qui ista sine uncinis (ne a Stallbaumio quidem admotis) exhiberit, et Platonem non solum potuisse, sed etiam debuisse vel haec ipsa vel consimilia scribere ultro concedimus; sed quia codicis Monacensis minime ea indoles est, ut magis integram et genuinam recensionem, quam reliqui omnes, repraesentare videatur, neque apparet, quo modo ex illis, si ea ita a Platone scripta essent, vulgata oriri potuerit, nullo homoeoteleuto aliave erroris ansa conspicua, in codice autem Florentino eadem verba in margine posita sunt, interpolationi ea hominis docti deberi, veram lectionem casu nostris libris omnibus vetustiore interisse arbitramur. Ceterum Bekkerus et Stallbaumius in textu *αὐτὴ ἑαυτῇ* posuerunt, in codice suo quisque *αὐτὴ αὐτῇ* scriptum perhibent.

τινος] *cuiuspiam alterius rei* E Fic.

ὅτι] *ὁτονοῦν* Vind. E.

διὰ ταῦτα] *διατανῦτα* Vind. DE. et a m. s. F. Ald. Bas. ab. *et propter hoc* Fic.

ἡ τέχνη] *τέχνη* Flor. T.

ἐστὶν] *ἐστὶ* Ald. Bas. ab.

ἡ ἰατρικὴ] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Ven. C. Mon. B. Flor. U. In reliquis codicibus et editis ante Bekkerum deest *ἡ*.

εὑρημένη] *ἐξευρημένη* a m. s. Ven. C.

καὶ οὐκ ἐξαρκεῖ αὐτῷ τοιούτῳ εἶναι] *neque sibi sufficit* Fic.

τούτῳ — ἐκπορίζῃ] int. vers. Vind. E.

ξυμφέροντα] *συμφ.* Vind. BE.

τούτῳ] *τοῦτο*, sup. vulg., Vind. F.

παρεσκευάσθη] *παρασκευάσθη* Bas. a.

ἦ] *ἢ* Lob. Vind. F.

λέγων] *λόγω* a m. pr. Ven. C. et, ut videtur, Vind. D.

Τί δὲ δή; αὐτὴ ἡ ἰατρικὴ ἐστι πονηρὰ, ἢ ἄλλη τις τέχνη ἔσθ' ὅτι προσδεῖταί τινος ἀρετῆς, ὥσπερ ὀφθαλμοὶ ὄψεως καὶ ὦτα ἀκοῆς, καὶ διὰ ταῦτα ἐπ' αὐτοῖς δεῖ τινὸς τέχνης τῆς τὸ ξυμφέρον εἰς ταῦτα σκεψομένης τε καὶ ἐκποριζούσης; ἆρα καὶ ἐν αὐτῇ τῇ τέχνῃ ἔνι τις πονηρία, καὶ δεῖ ἑκάστῃ τέχνῃ ἄλλης τέχνης, ἥτις αὐτῇ τὸ ξυμφέρον σκέψεται, καὶ τῇ σκοπουμένῃ ἑτέρας αὖ τοιαύ- 416

342 *Τί δὲ*] Ita Vind. D. sed correctus in *ἤ. τόδε* Par. DK. sec. Bekk. et a m. pr. Ven. C.

δή] *om.* Vind. B.

αὐτὴ] *αὕτη* Lob. Vind. BE. Ven. B. Amb. C. Vat. M. Flor. A BCTV.

ἡ ἰατρική] *ἡ om.* Vind. D. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. U. *ἠατρική* Vind. F.

τις τέχνη] *τις om.* Lob. Vind. B. Vat. M. *τις τέχνη; καὶ* coniicit in margine Stephanus.

ὅτι] *ὅ,τι* Steph. Est utique pronomen, sed non aliter scribendum, quam masculinum aut femininum.

ἀρετῆς,] *ἀρετῆς.* Ald. *ἀρετῆς;* Steph.

ἀκοῆς,] *ἀκοῆς.* Ald. Bas. ab. *ἀκοῆς;* Steph.

διὰ ταῦτα] *διὰ ταῦτ'* Vind. D. Par. K. sec. Bip. *διαταῦτα* Vind. F.

δεῖ] *δεῖται* Vind. D.

ξυμφέρον] *συμφ.* Vind. B.

εἰς ταῦτα] *εἰς αὐτὰ ταῦτα* Ven. C. Vind. DF. Par. DK. Mon. B. Flor. ACRTUV. Astius et Stallbaumius. *quae ad haec eadem conferant* Fic. quasi *εἰς τὰ αὐτὰ ταῦτα* legisset. Mihi *αὐτὰ* supervacaneum et e margine, quum ad explicandum vel emendandum *ταῦτα* adscriptum esset, in textum illatum videtur. *ταῦτα* ad *ὄψιν* et *ἀκοὴν* referendum esse facile intelligitur.

σκεψομένης] *σκεπτόμενος* Flor. B.

ἐκποριζούσης] *ἐκπορισούσης* Steph. et Flor. ACV. Certe nullam horum codicum a Stephano discrepantiam notavit Stallbaumius. *ἐκποριούσης* Mon. B. Flor. U. (hunc enim Stallbaumius videtur significare voluisse, non Flor. B. cuius signum hic et iterum inter testimonia lectionis nostrae posuit.) Bekkerus et Stallbaumius. Ficinus: *quae invcstiget praebeatque.* Et quis non mallet unum tempus seu praesens, seu futurum? Sed quia utrumvis per se bonum, nescio an iunctum utrumque debeat ferri. Equidem prorsus similem huic enallagen proferre non possum: tamen non alienum fuerit et superiora illa p. 337. A. et haec contulisse: Hom. Il. XI. 452: *οὐ μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἰωνὸν ὠμησταὶ ἐρύουσι.* Noster Civ. L. X. p. 604. A: *πότερον μᾶλλον αὐτὸν οἷει τῇ λύπῃ μαχεῖσθαί τε καὶ ἀντιτείνειν.* Aristot. Polit. VII. 12, 1: *περὶ δὲ τῆς πολιτείας αὐτῆς, ἐκ τίνων καὶ ἐκ ποίων δεῖ συνεστάναι τὴν μέλλουσαν ἔσεσθαι πόλιν μακαρίαν καὶ πολιτεύεσθαι καλῶς, λεκτέον.* Cui similia collegit Lobeckius ad Phryn. p. 747. ex quibus huc pertinet Thucyd. L. VI. c. 42: *ὥσπερ ἔμελλον ὁρμιεῖσθαι καὶ στρατοπεδεύεσθαι.* Altero modo Aeschylus Sept. 29: *λέγει μεγίστην προσβολὴν Ἀχαΐδα νυκτηγορεῖσθαι κἀπιβουλεύσειν πόλει.* et noster Civ. L. III. p. 408. C: *ἡμεῖς δὲ κατὰ τὰ προειρημένα οὐ πειθόμεθα αὐτοῖς ἀμφότερα, ἀλλ' εἰ μὲν θεοῦ ην, οὐκ ἦν, φήσομεν, αἰσχροκερδής.* Phaedone p. 116. E: *οὐδὲν γὰρ οἶμαι κερδαίνειν ὀλίγον ὕστερον πιὼν ἄλλο γε, ἢ γέλωτα ὀφλήσειν παρ' ἐμαυτῷ, γλιχόμενος*

της, καὶ τοῦτ' ἔστιν ἀπέραντον; ἢ αὐτὴ αὐτῇ τὸ ξυμφέρον σκέψεται; ἢ οὔτε αὐτῆς οὔτε ἄλλης προσδεῖται B *ἐπὶ τὴν αὐτῆς πονηρίαν τὸ ξυμφέρον σκοπεῖν· οὔτε γὰρ πονηρία οὔτε ἁμαρτία οὐδεμία οὐδεμιᾷ τέχνῃ πάρεστιν, οὐδὲ προσήκει τέχνῃ ἄλλῳ τὸ ξυμφέρον ζητεῖν, ἢ ἐκείνῳ, οὗ τέχνη ἐστὶν, αὐτὴ δὲ ἀβλαβὴς καὶ ἀκέραιός ἐστιν ὀρθὴ οὖσα, ἕωσπερ ἂν ᾖ ἑκάστη ἀκριβὴς ὅλη ἥπερ ἐστί;*

τοῦ ζῆν καὶ φειδόμενος οὐδενὸς ἔτι ὄντος.

ἆρα] ἄρα Lob. Vind. DF.

ἔνι] ἔστι Lob. Vind. B. Vat. M. *ἐστί* Flor. C.

δεῖ] *δὴ* Vind. E. *δεῖ ἀεὶ* Par. A.

αὐτῇ] *αὐτὴ* Vind. F.

ξυμφέρον] *συμφ.* Vind. B.

σκέψεται,] *σκέψεται;* Steph. Quae sequuntur usque ad alterum *σκέψεται* ob homoeoteleuton exciderunt in Lob. Vind. BE. Vat. M.

καὶ τῇ σκοπουμένῃ ἑτέρας αὖ τοιαύτης] *et illa item alia indiget alia* Fic. *καὶ τῇ σκοπουμένῃ οὔτε ἄλλης* etc. omissis interpositis *ἑτέρας αὖ* usque ad *αὐτῆς* Ven. C. Vind. D. Par. DK. sec. Bekk. (secundum Bipontinos Par. K. verba *καὶ τῇ σκοπουμένῃ* bis habere videtur, hoc loco, et iterum post alterum *σκέψεται*, omissis ibi tribus tantum verbis *ἢ οὔτε αὐτῆς.*) Post *τοιαύτης* Stephanus signum interrogandi posuit.

τοῦτ' ἔστιν] *τοῦτ' ἐστὶν* Vind. DF. Bekkerus et Stallbaumius; non sine ratione, sed contra praeceptum grammaticorum, quod nec ipsum rationi repugnat.

αὐτὴ αὐτῇ] *αὐτὴ αὕτη* Amb. C. Ang. B. *αὐτὴ αὕτη* Vind. F.

ξυμφέρον] *συμφ.* Flor. U. Ald. Bas. ab.

B *σκέψεται;*] *σκέψεται.* Ald. *σκ. καὶ τοῖς ἀρχομένοις* Mon. B. Flor. U.

ἢ οὔτε αὐτῆς] *om.* Flor. U. cuius in margine est *οὔτε αὐτῆς.* Etiam Lob. Vind. BF. habent *αὐτῆσ.*

αὐτῆς] *αὐτῆσ* Lob. Vind. BF. *αὐτὴν* Ven. C. Vind. D. Par. DK.

τὸ] *ἐπὶ τὸ* Vind. B.

σκοπεῖν·] *σκοπεῖν.* Ald. Reliqui editores signum interrogandi fecerunt, quod ego in fine huius interrogationis post *ἥπερ ἐστί* feci, quo loco etiam Hottingero necessarium videbatur.

πονηρία οὔτε ἁμαρτία] *πονηρίαι οὔτε ἁμαρτίαι* Lob.

ἄλλῳ] *ἀλλ' ὡς* Flor. ACV. *ἄλλο* Vind. E.

ἐκείνῳ] *κείνω* Vind. F. *ἐκεῖνο* Vind. E.

οὗ] *οὑ* Flor. AC. et, sup. *οὗ*, V.

ἐστὶν] *ἐστί* Lob.

αὐτὴ] Ita Lob. Vind. B. Ven. B. Amb. C. Vat. M. Flor. ABCT. et a m. s. Mon. B. *ipsa* Fic. *αὕτη* reliqui codices cum editis usque ad Astium, qui Ficini auctoritate verum exhibuit.

ἀκέραιός ἐστιν ὀρθὴ οὖσα] *inviolata semper est* Fic. Non expressit conditionem verbis *ὀρθὴ οὖσα* significatam: *si vera suoque nomine digna ars est;* quo modo supra p. 341. C. *ὁ ὀρθῶς κυβερνήτης* dicebatur. — In Vind F. scriptum est *ξστιν.*

ἕωσπερ ἂν ᾖ] *ἕ. ἂν ἡ* Lob. *ἕως ἐσπέρα ἡ* Flor. ACV. quorum ultimus int. vers. a m. s. *ἢ ὡς ἡ σφαῖρα* et in m. *ἕωσπερ ἂν ἢ ἑκάστη* habet.

ἑκάστη] *ἑκάστῃ* Ald. Bas. ab.

ὅλη] *om.* Vind. D.

ἐστί;] *ἐστιν.* Vind. B. *ἔστι.* Bekkerus et Stallbaumius; cui non magis, imo minus hic locum esse puto, quam si quis medicus quaerenti, quaenam ipsius ars esset, responderet: *ἰατρικὴ ἔστι.* Vere esse artem debere proximis verbis satis declaratum est, in quibus *ἀκριβὴς*, ut paullo ante *ὀρθὴ*,

καὶ σκόπει ἐκείνῳ τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ· οὕτως, ἢ ἄλλως ἔχει; Οὕτως, ἔφη, φαίνεται. Οὐκ ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, C ἰατρικὴ ἰατρικῇ τὸ ξυμφέρον σκοπεῖ, ἀλλὰ σώματι. Ναί, ἔφη. Οὐδὲ ἱππικὴ ἱππικῇ, ἀλλ' ἵπποις, οὐδὲ ἄλλη τέχνη δὴ οὐδεμία ἑαυτῇ, οὐδὲ γὰρ προσδεῖται, ἀλλ' ἐκείνῳ, οὗ τέχνη ἐστίν. Φαίνεται, ἔφη, οὕτως. Ἀλλὰ μήν, ὦ Θρασύμαχε, ἄρχουσί γε αἱ τέχναι καὶ κρατοῦσιν ἐκείνου, οὗπερ εἰσὶ τέχναι. Συνεχώρησεν ἐνταῦθα καὶ μάλα μόγις. Οὐκ ἄρα ἐπιστήμη γε οὐδεμία τὸ τοῦ κρείττονος ξυμ- D φέρον σκοπεῖ οὐδ' ἐπιτάττει, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἥττονός τε καὶ ἀρχομένου ὑπὸ ἑαυτῆς. Ξυνωμολόγησε μὲν καὶ ταῦτα τελευτῶν, ἐπεχείρει δὲ περὶ αὐτὰ μάχεσθαι. ἐπειδὴ δὲ ὡμολόγησεν, Ἄλλο τι οὖν, ἦν δ' ἐγώ, οὐδὲ ἰατρὸς οὐδεὶς, καθόσον ἰατρὸς, τὸ τῷ ἰατρῷ ξυμφέρον σκοπεῖ οὐδ' ἐπιτάττει, ἀλλὰ τὸ τῷ κάμνοντι; ὡμολόγηται γὰρ ὁ ἀκρι-

internam, ὅλη externam perfectionem nulla deficiente parte significat.

καὶ σκόπει ἐκείνῳ τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ·] *Tu igitur illi ratione sincera et exacta considera* Fic. Post λόγῳ vulgo comma est. In Vind. DF. legitur σκοπεῖ.

ἔχει;] ἔχει. Ald. Steph.

C ξυμφέρον] Ita Bekkerus quasi unius Vat. M. auctoritate, cum omnes editiones ξ. exhibeant cum Lob. Vind. BDEF. et quatuor Florentinis; συμφ. tamen est in Flor. ACV.

Οὐδὲ] οὐδ' Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἱππικὴ ἱππικῇ] ἱππικῇ ἱππικὴ Vind. D.

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F. Flor. R.

οὐδεμία] οὐδεμιᾶ Lob. Vind. E. Flor. B.

ἐστίν] Ita Bekkerus, non sine bonis codicibus, ut ex eo colligo, quod idem est in Flor. B. Itaque recepi. Erat ἐστί. Cf. ad p. 340. B.

ἔφη, οὕτως] οὕτως ἔφη Amb. C. Flor. ACTV.

γε] τε Vind. DF.

ἐπιστήμη γε] γε ἐπ. Lob. Vind. BE. Vat. M. ἐπιςήμη Vat. B. ἐπιστήμης γε Amb. C.

τοῦ κρείττονος] *om.* Vind. D.

σκοπεῖ οὐδ' ἐπιτάττει] σκοπεῖν οὐδὲ ἐπιτάττειν additis a m. s. *v.* Vind. B. οὐδὲ habent etiam Lob. Vind. DE.

ἀλλὰ τὸ — οὐδ' ἐπιτάττει] *om.* Flor. C.

ὑπὸ ἑαυτῆς] ὑπὸ ἑαυτοῦ Par. D K. ὑφ' ἑαυτῆς Flor. R. Stallbaumius.

Ξυνωμολόγησε μὲν] ξυνωμολογήσαμεν, adscripto ε ad α, Vind. F.

τελευτῶν] τελευτὼν Lob. Vind. B. Ald.

ἐπειδὴ δὲ etc.] *Tunc ego alia his addens, Nullus medicus, inquam*, etc. Fic.

Ἄλλο τι οὖν] ἀλλ' ὅτι οὖν Lob. ἄλλ' ὁτιοῦν Vind. B. ἄλλ' ὅτι οὖν Vind. D. ἀλλ' ὅτι οὖν Vind. E.

ἦν] δὴ ἦν Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. ART.

οὐδὲ] ὁ δὲ Ven. C. Vind. D. Par. D. et sec. Bip. K.

οὐδείς] *om.* Flor. T.

καθόσον] καθ' ὅσον Vind. D.

ἰατρὸς] ἰατρός ἐστι Amb. C.

τὸ τῷ — ἐπιτάττει] *medico*

βῆς ἰατρὸς σωμάτων εἶναι ἄρχων ἀλλ' οὐ χρηματιστής. ἢ οὐχ ὡμολόγηται; Ξυνέφη. Οὐκοῦν καὶ ὁ κυβερνήτης, ὁ ἀκριβὴς, ναυτῶν εἶναι ἄρχων ἀλλ' οὐ ναύτης; E Ὡμολόγηται. Οὐκ ἄρα ὅ γε τοιοῦτος κυβερνήτης τε καὶ ἄρχων τὸ τῷ κυβερνήτῃ ξυμφέρον σκέψεταί τε καὶ προστάξει, ἀλλὰ τὸ τῷ ναύτῃ τε καὶ ἀρχομένῳ. Ξυνέφησε μόγις. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ Θρασύμαχε, οὐδὲ ἄλλος οὐδεὶς ἐν οὐδεμιᾷ ἀρχῇ, καθόσον ἄρχων ἐστὶ, τὸ αὑτῷ ξυμφέρον σκοπεῖ οὐδ' ἐπιτάττει, ἀλλὰ τὸ τῷ ἀρχομένῳ καὶ ᾧ ἂν αὐτὸς δημιουργῇ, καὶ πρὸς ἐκεῖνο βλέπων καὶ τὸ ἐκείνῳ ξυμφέρον καὶ πρέπον καὶ λέγει ἃ λέγει καὶ ποιεῖ ἃ ποιεῖ ἅπαντα.

Ἐπειδὴ οὖν ἐνταῦθα ἦμεν τοῦ λόγου, καὶ πᾶσι κατα- 343
φανὲς ἦν, ὅτι ὁ τοῦ δικαίου λόγος εἰς τοὐναντίον περιεστήκει, ὁ Θρασύμαχος ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνεσθαι Εἰπέ μοι,

conferre studet aut in eo aliquid praccipit Fic.

τὸ] int. vers. Vind. D. τὰ Vind. E.

κάμνοντι;] κάμνοντι. Ald. Bas. ab.

ἀλλ' — ἄρχων] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M. In Vind. B. *vaí.* a m. s. post ἄρχων int. vers. insertum.

οὐ] οὐχὶ Amb. C. Flor. T.

ἦ] ἦ Ald. Bas. ab. ἢ Steph. Correxit Astius.

ὁ κυβερνήτης, ὁ] κυβερνήτης Amb. C. Flor. T.

E ναύτης;] ναύτης Vind. D.

καὶ] *om.* Vind. E.

ξυμφέρον] συμφ. Lob.

σκέψεταί τε] τε *om.* Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. TU. Ald. Bas. a.

προστάξει] πράξει Vat. B. Vind. E.

ἀρχομένῳ.] In Lob. signum interrog. est.

Ξυνέφησε] ξυνεφώνησε Vind. B. ξυνέφη Flor. T.

οὐδὲ] Ita Lob. Vind. BEF. Flor. ABCRTU. Vulgo et Vind. D. οὐδ'. Cf. ad p. 340. C.

ἐν οὐδεμιᾷ ἀρχῇ] *in aliquo principatu et facultate imperans* Fic.

καθόσον — ἐστὶ] καθ' ὅσον — ἔστι Vind. F.

τὸ] τῷ Vind. D.

αὑτῷ] αὐ. Lob. Vind. D.

καὶ ᾧ ἂν αὐτὸς δημιουργῇ] *om.* Fic. Pro ᾧ in Par. DK. sec. Bekk. Vind. E. et Mon. B. legitur ὅ, et in Vind F. Flor. R. δημιουργεῖ pro δημιουργῇ.

ἐκεῖνο βλέπων καὶ] *om.* Fic. Pro ἐκεῖνο Vind. D. ἐκείνῳ, Lob. Vat. BM. Vind. BE. ἐκεῖνον habent, quod Faesius et Bremius requirebant. Sed omnia illa: ἄλλῳ, ἐκείνῳ B. ἐκείνῳ, ἐκείνου, ἥττονος C. ἀρχομένου D. et haec proxima: τῷ ἀρχομένῳ καὶ ᾧ, et paullo post ἐκείνῳ, generis neutrius sunt. Neque video, quid Stallbaumium movere potuerit, ut καὶ cum Astio spurium putaret et uncinis includeret.

ἃ λέγει] *om.* Bekkeri typotheta et Stallbaumius. Vitium Bekkerus in comm. correxit, Stallbaumius tacuit.

ἃ ποιεῖ] *om.* Mon. B.

περιειστήκει] περιεστήκει Vind. 343
D. Par. K. sec. Bekk. Flor. U.

ἀποκρίνεσθαι] ἀποκρίνασθαι Mon. B.

Εἰπέ μοι, ἔφη] bis deinceps habet Vind. D.

ἔφη, ὦ Σώκρατες, τίτθη σοι ἔστι; Τί δέ; ἦν δ' ἐγώ· οὐκ ἀποκρίνεσθαι χρῆν μᾶλλον, ἢ τοιαῦτα ἐρωτᾷν; Ὅτι τοί σε, ἔφη, κορυζῶντα περιορᾷ καὶ οὐκ ἀπομύττει δεόμενον, ὅς γε αὐτῇ οὐδὲ πρόβατα οὐδὲ ποιμένα γιγνώσκεις. Ὅτι δὴ τί μάλιστα; ἦν δ' ἐγώ. Ὅτι οἴει τοὺς
B ποιμένας ἢ τοὺς βουκόλους τὸ τῶν προβάτων ἢ τὸ τῶν βοῶν ἀγαθὸν σκοπεῖν καὶ παχύνειν αὐτοὺς καὶ θεραπεύειν πρὸς ἄλλο τι βλέποντας, ἢ τὸ τῶν δεσποτῶν ἀγαθὸν καὶ τὸ αὑτῶν· καὶ δὴ καὶ τοὺς ἐν ταῖς πόλεσιν

τίτθη] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Mon. B. Vat. M. Flor. U. et pro v. l. Ven. C. Bekkerus et Stallbaumius, qui tamen in adnotatione *male* sic scribi pronuntiat et Thomam Mag. p. 846. conferri iubet, qui p. 848. praecipit: *τίτθη λέγεται ἡ μαστὸν παρέχουσα*. Itaque non *male*, sed *bene* videtur voluisse. *τίτθῃ*, superscripto penultimae *ῃ*, ultimae *θη*, Lob. *τήθη* Vat. B. *τηθῆ* Vind. EF. Ang. B. et scholiastes Bekkeri in lemmate. *τιτθῆ* Vind. B. *τίθη* Vind. D. *τίθῃ* Amb. C. *τιθῆ* Ven. BC. Ald. Bas. ab. Steph. scholiastes Ruhnkenii in lemmate et, si Stallbaumii silentium non fallit, Flor. ABCRTV. „*τὴν θηλάζουσαν τιτθὴν* sive *τίτθην* vocatam fuisse exploratissimum est." Valckenaer. ad Ammon. p. 130. ed. Lips. 1822. Subscribit Lobeckius ad Phryn. p. 134. et L. V. p. 460. D. codices Platonis omnes cum editis *τίτθαις*, unus Par. A. *τιτθαῖς*, quem Bekkerus ibi secutus est, exhibent.

ἔστι] *ἐστί* Steph. *ἔστιν* Bekkerus.

Τί δέ;] *Τί δαί;* Flor. T. Stallbaumius; quia cum affectu interrogetur. Qua ratione summum hoc efficitur, potuisse Platonem *δαὶ* ponere. V. ad L. II. p. 370. B.

οὐκ] *om.* Fic. et pro interrogatione affirmationem dedit.

χρῆν] Ita Lob. Vind. BEF. (hic superscripto *ῃ*) Par. A. Vat. BM. Ven. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ABCV. Bekkerus et Stallbaumius. *decebat* Fic. *χρὴ* reliqui codices et editi ante Bekkerum.

τοιαῦτα] *om.* Vind. D. *τὰ τοι.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

Ὅτι τοί σε] *ὅτοι σε*, super *τοι* posito *τι*, Amb. C. *ὅτι σε* Flor. R. *ὅτι τοῖσ* Vind. D. *ὅτι τοῖσ σε* a m. pr. Vind. F. *ὅτι τοί σ'* Flor. B. *τοι* simile est illi p. 330. B.

κορυζῶντα] Cf. Timaei lex. p. 164.

δεόμενον] *σθόμενον* a m. s. Vind. E.

ὅς γε αὐτῇ] *ὅσγ' ἑαυτῇι* Lob. *αὐτῆ ὅσγε* Amb. C. *αὐτῆς ὅσγε* Ang. B. Flor. RT. *ὅς γε αὕτη* Flor. ABC.

οὐδὲ πρόβατα] *om.* Vind. B. Vat. M.

ποιμένα] *ποιμένας* Ang. B. Flor. RT.

γιγνώσκεις] Ita Vind. BE. Flor. B. In Lob. alterum *γ* int. vers. *γινώσκεις* Vind. DF. Ald. Bas. ab. Steph. *qui neque pecudum neque pastoris cognoscis officium* Fic. neglecto *αὐτῇ*, cuius vim bene declaravit Astius: *ipsi nutrici Socratis insipientiam opprobrio esse.* Sed quod addit Astius: *quem ipsa ne hoc quidem docuit, quae sit pecudum et pastoris ratio*, pariter eum atque Ficinum de proverbiali huius dictionis sensu non cogitasse prodit. Quem Thrasymachus deinde ad propriam verborum significationem detorquet, haud aliter ac si quis nostratium hominem stultissimum aliquem ad numerum ternarium usque computare didicisse negans hanc rationem reddat, quod hoc et illud et istud, de quibus

ἄρχοντας, οἳ ὡς ἀληθῶς ἄρχουσιν, ἄλλως πως ἡγῇ διανοεῖσθαι πρὸς τοὺς ἀρχομένους, ἢ ὥσπερ ἄν τις πρὸς πρόβατα διατεθείη, καὶ ἄλλο τι σκοπεῖν αὐτοὺς διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας, ἢ τοῦτο, ὅθεν αὐτοὶ ὠφελήσονται. καὶ οὕτω πόῤῥω εἶ περί τε τοῦ δικαίου καὶ δικαιοσύνης καὶ C ἀδίκου τε καὶ ἀδικίας, ὥστε ἀγνοεῖς, ὅτι ἡ μὲν δικαιοσύνη καὶ τὸ δίκαιον ἀλλότριον ἀγαθὸν τῷ ὄντι, τοῦ κρείττονός τε καὶ ἄρχοντος ξυμφέρον, οἰκεία δὲ τοῦ πειθομένου τε καὶ ὑπηρετοῦντος βλάβη, ἡ δὲ ἀδικία τοὐ-

scilicet disputatum sit, tres diversas res esse non intelligat; quam proverbii interpretationem ad irrisionem compositam esse apparet. Itaque Galenus καταγελάσας, inquit, Θρασύμαχος ποιμένων τε καὶ βουκόλων μνημονεύει τὸ ἑαυτοῖς συμφέρον, οὐ τὸ τοῖς προβάτοις τε καὶ βουσὶν ἐκποριζόντων, de Hippocr. et Plat. decr. L. VIIII. c. 5. Vol. V. p. 750. ed. Kühn.

δὴ τί] δή τοι Vind. B. Vat. M. δή τι Lob. Vind. EF. Ald. Bas. ab. Steph. Haec verba usque ad τοὺς βουκόλους om. Amb. C.

B τὸ τῶν βοῶν] τὸ om. Lob. Vind. BD. Vat. M.

αὐτοὺς] om. Fic.

ἢ] om. Ang. B. et a m. s. deletum est in Vind. F.

καὶ τὸ] καὶ οὐ τὸ Flor. RT. Etiam Vind. F. οὐ habet, sed a m. s. int. vers.

αὐτῶν] αὐτῶν Lob. Vind. D.

οἳ] Ita Vind. D. sed correctus. ἧ Ven. C. ἢ Flor. B.

ἄλλως πως] ἄ. πῶς Lob. Vind. BD. Ald. Bas. ab. ἄ. πῃ Schol. Ruhnk. οὐκ ἄ. πως Ang. B. Flor. R. In Vind. F. οὐκ a m. s. int. vers. legitur.

ἡγῇ διανοεῖσθαι] ἡγεῖ δ. Bekkerus et Stallbaumius. ἡγεῖσθαι διανοῇ Vat. BM. Vind. BE. Lob. et pro v. l. Ven. C. Idem legit scholiastes Ruhnk. ἡγεῖ διανοεῖσθαι ut variam lectionem commemorans. Pro διανοεῖσθαι Faesius διακεῖσθαι legendum coniicit. Sed διανοεῖσθαι ita fere dicitur Leg. L. I. p. 626. D: αὐτῷ δὲ πρὸς αὐτὸν πότερον ὡς πολεμίῳ πρὸς πολέμιον διανοητέον; nec multo aliter ib. p. 628. D: ὡσαύτως δὲ καὶ πρὸς πόλεως εὐδαιμονίαν ἢ καὶ ἰδιώτου διανοούμενος οὕτω τις.

πρὸς τοὺς ἀρχομένους] om. Lob. Vind. BE. Vat. B.

διὰ] om. Amb. C. Flor. T.

ἡμέρας] δι' ἡμ. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ὅθεν] ὅπερ Lob. Vat. M. ὅπως Vind. B.

ὠφελήσονται] Ita Par. ADK. Ven. C. et a m. pr. B. Vind. F. Mon. B. Ang. B. Flor. U. Venetus Astii. ὠφεληθήσονται reliqui et editiones ante Astianam; quod non erat deterius.

εἶ] εἰ Bas. b.

ἀγνοεῖς] ἀγνοεῖν Vind. B. C

δικαιοσύνη] Ita Par. A. Ven. B. et a m. pr. C. Vind. D. et a m. pr. F. Flor. V. Reliqui et vulgo δικαιοσύνη τε. Mihi τε, quod Vind. F. quoque int. vers. a m. s. additum habet, supervacaneum h. l. et ex superioribus illatum videtur.

τῷ ὄντι] Ita a m. pr. Vind. B. sed a m. s. τωόντι.

κρείττονός τε καὶ ἄρχοντος ξυμφέρον] κρείττονί τε καὶ ἄρχοντι ξυμφέροντος Vind. B.

οἰκεία — βλάβη] οἰκείαι — βλάβηι Lob. Post haec plerique plenius interpungunt: mihi, ut Astio, comma sufficit.

ναντίον, καὶ ἄρχει τῶν ὡς ἀληθῶς εὐηθικῶν τε καὶ δικαίων, οἱ δ' ἀρχόμενοι ποιοῦσι τὸ ἐκείνου ξυμφέρον κρείττονος ὄντος, καὶ εὐδαίμονα ἐκεῖνον ποιοῦσιν ὑπηD ρετοῦντες αὐτῷ, ἑαυτοὺς δὲ οὐδ' ὁπωστιοῦν. Σκοπεῖσθαι δὲ, ὦ εὐηθέστατε Σώκρατες, οὑτωσὶ χρὴ, ὅτι δίκαιος ἀνὴρ ἀδίκου πανταχοῦ ἔλαττον ἔχει. πρῶτον μὲν ἐν τοῖς πρὸς ἀλλήλους ξυμβολαίοις, ὅπου ἂν ὁ τοιοῦτος τῷ τοιούτῳ κοινωνήσῃ, οὐδαμοῦ ἂν εὕροις ἐν τῇ διαλύσει τῆς κοινωνίας πλέον ἔχοντα τὸν δίκαιον τοῦ ἀδίκου, ἀλλ' ἔλαττον. ἔπειτα ἐν τοῖς πρὸς τὴν πόλιν, ὅταν τέ τινες εἰσφοραὶ ὦσιν, ὁ μὲν δίκαιος ἀπὸ τῶν ἴσων E πλέον εἰσφέρει, ὁ δ' ἔλαττον, ὅταν τε λήψεις, ὁ μὲν οὐδὲν, ὁ δὲ πολλὰ κερδαίνει. καὶ γὰρ ὅταν ἀρχήν τινα

καὶ ἄρχει] καὶ ἄρχειν Amb. C. Flor. AC. καὶ Ficinus non expressit, Astius ad δὲ ante ἀρχόμενοι referendum putat et τοὐναντίον pro adverbio habet. Eadem Bekkeri opinio esse videtur, quum comma post τοὐναντίον sustulerit. Ego τοὐναντίον breviter dictum arbitror pro οἰκεῖον ἀγαθὸν, ἀλλαττρία δὲ βλάβη, ut καὶ nil nisi copula sit.

ὡς ἀληθῶς] om. Fic.

εὐηθικῶν] εὐηοίκων Vind. D.

οἱ δ'] οἱ δὲ Bas. ab.

κρείττονος ὄντος] om. Mon. B.

ποιοῦσιν] ποιοῦντες Ven. C. Vind. D. Par. DK.

δὲ οὐδ'] δ' οὐ δ' Par. K. sec. Bip.

D Σώκρατες] om. Vind. D. et a m. pr. Ven. C.

πανταχοῦ] παντελῶς Par. DK. Mon. B. Flor. U. et int. vers. Ven. C. *omnino* Fic.

πρῶτον] πρῶτα Vind. B.

ξυμβολαίοις] συμβ. Flor. ACV.

τῷ τοιούτῳ] τῶν τοιούτων cum vulgata in m. Flor. ACV.

εὕροις] εὕρῃς Lob. Par. K. Vat. M. εὕροι Amb. C. Flor. AC.

τὸν δίκαιον τοῦ ἀδίκου] τοῦ ἀδ. τὸν δίκ. Amb. C. Flor. ABCT.

τέ τινες] Ita Par. ADK. Ven. C. Vind. DF. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRU. In reliquis et in editis ante Bekkerum deest τε, quod Bremius recipiendum esse senserat.

ὁ δ'] ὅδ' Lob. Vind. BD. Ald. Bas. ab.

ἀρχήν τινα ἄρχῃ] τ. ἀρχὴν ἔχῃ E Vind. E.

καὶ εἰ] κεἰ Ven. B. κἀκεῖ Ald. Bas. ab. κἀκεῖ, εἰ Steph. *si* Fic.

ἀμέλειαν] ἀμελείας, sup. αν, Ven. B.

ἔχειν] ἔχει Flor. ACV.

ἀπέχθεσθαι] ἀπέχεσθαι Vind. EF. et a m. pr. hi quatuor: Vind. D. qui ϑ int. vers. habet, Vat. B. Ven. C. Amb. C. ἀπεχθάνεσθαι Par. K. Mon. B.

τοῖς τε] Ita etiam Venetus Astii. τοῖς Ven. C. Ald. Bas. a. Steph.

τούτων] om. Flor. B.

λέγω γὰρ] λ. δὲ Par. DK. sec. Bip. Mon. B. Flor. U. *dico autem* Fic.

ὅνπερ] ὅπερ Vind. E. Amb. C. Flor. AC. *quod et supra* Fic. cuius auctoritate Astius ὅπερ recepit, nullam in antecedentibus eiusmodi definitionem reperiri ostendens, cui respondeant verba τὸν μεγάλα δυνάμενον πλεονεκτεῖν, neque haec ipsa ut praedicatum iusti (imo iniusti) in praegressis legi; quocirca scribendum esse ὅπερ, quod respiciat non praedicatum in praegresso positum, sed enuntiationem antegressam, eamque

ἄρχῃ ἑκάτερος, τῷ μὲν δικαίῳ ὑπάρχει καὶ εἰ μηδεμία ἄλλη ζημία, τά γε οἰκεῖα δι' ἀμέλειαν μοχθηροτέρως ἔχειν, ἐκ δὲ τοῦ δημοσίου μηδὲν ὠφελεῖσθαι διὰ τὸ δίκαιον εἶναι, πρὸς δὲ τούτοις ἀπέχθεσθαι τοῖς τε οἰκείοις καὶ τοῖς γνωρίμοις, ὅταν μηδὲν ἐθέλῃ αὐτοῖς ὑπηρετεῖν παρὰ τὸ δίκαιον· τῷ δὲ ἀδίκῳ πάντα τούτων τἀναντία ὑπάρχει. λέγω γὰρ ὄνπερ νῦν δὴ ἔλεγον, τὸν μεγάλα 344
δυνάμενον πλεονεκτεῖν. τοῦτον οὖν σκόπει, εἴπερ βούλει κρίνειν, ὅσῳ μᾶλλον ξυμφέρει ἰδίᾳ αὐτῷ ἄδικον εἶναι, ἢ τὸ δίκαιον. πάντων δὲ ῥᾷστα μαθήσει, ἐὰν ἐπὶ τὴν τελεωτάτην ἀδικίαν ἔλθῃς, ἢ τὸν μὲν ἀδικήσαντα εὐδαιμονέστατον ποιεῖ, τοὺς δὲ ἀδικηθέντας καὶ ἀδικῆσαι οὐκ ἂν ἐθέλοντας ἀθλιωτάτους. ἔστι δὲ τοῦτο τυραννὶς, ἢ

hanc esse: *δίκαιος ἀνὴρ ἀδίκου πανταχοῦ ἥττον ἔχει*, seu, ut post illa Thrasymachus dixisset: *εὐδαιμοῦ ἂν εὕροις — πλέον τὸν δίκαιον τοῦ ἀδίκου*, hoc spectare verba *δυνάμενον πλεονεκτεῖν*. quapropter interpositum esse *ὅπερ νῦν δὴ ἔλεγον*, *quod* s. *ut modo dicebam*. Haec Astius; qui quum intelligeret certam quandam viri iniusti formam animo comprehensam habuisse Thrasymachum, ad quam ea, quae adhuc dixisset, referri vellet, mirum est non intellexisse bene habere *ὅνπερ*, et Thrasymachum id, quod proxime dixisset de iniusto, de eodem illo dictum velle, quem in superioribus designasset. Stallbaumius autem *ὅνπερ* idoneo sensu carere dicit, ideoque se *ὅπερ* recepisse; cui operae non paruerunt.

νῦν δὴ] *δ. ν.* Flor. B.

τὸν μεγάλα δυνάμενον πλεονεκτεῖν] *ut prae ceteris ubique lucretur*, Fic.

344 *οὖν*] *om.* Par. K. Mon. B. Flor. U.

εἴπερ] *ἤπερ* Vind. E.

ὅσῳ] *ὅσων* Ang. B. *ὅσον* Vind. EF. Flor. B. *πόσῳ* Par. DK. Vind. D. Mon. B. Flor. U. (hunc enim tum hic tum paullo ante inter eos, qui *οὖν* omittant, significatum puto a Furia, non Flor. B. cuius Stallbaumius utrobique signum posuit: „Flor. B. et Paris. *οὖν* om. et *πόσῳ μᾶλλον* exhibent. Flor. B. *ὅσον*.“)

αὐτῷ] *om.* Amb. C. *αὐτὸν* Par. DK. Mon. B. *sibi* Fic.

ἄδικον εἶναι, ἢ τὸ δίκαιον] *τῶν ἀδίκων ἢ τῶν δικαίων* Ang. B. *τῶν ἀδίκων εἶναι ἢ τῶν δικαίων* Vind. F. Flor. R. et int. vers. A. *ἄδικον εἶναι ἢ δίκαιον* Par. DK. Mon. B. Amb. C. Flor. TU. Astius et Stallbaumius. Etiam in Vind. B. articulus deletus est. Bremius in eandem sententiam *τὸ ἄδικον εἶναι ἢ τὸ δίκαιον* coniecit probante Faesio. Sed articulus ante *ἄδικον* non magis necessarius est, quam supervacaneus ante *δίκαιον*, quem sive illic addideris, sive hinc dempseris, hoc efficies, ut iustitia iniusto tribui videatur, quippe quae minus ei utilis, quam iniustitia, esse dicatur. Itaque nihil de vulgata mutandum et ad *τὸ δίκαιον* supplendum est *εἶναι τῷ δικαίῳ*.

μαθήσει] Ita Flor. B. *μαθήσῃ* Ald. Bas. ab. Steph. Lob. Vind. BDEF.

ἢ] *ἢ* Vind. E. Ald.

ἀδικῆσαι οὐκ ἂν] *οὐκ ἂν ἀδ.* Vind. B. Vat. M.

ἢ] *ἢ* Vind. EF.

οὐ κατὰ σμικρὸν τἀλλότρια καὶ λάθρα καὶ βίᾳ ἀφαιρεῖται, καὶ ἱερὰ καὶ ὅσια καὶ ἴδια καὶ δημόσια, ἀλλὰ ξυλ-
B λήβδην. ὧν ἐφ' ἑκάστῳ μέρει ὅταν τις ἀδικήσας μὴ λάθῃ, ζημιοῦνταί τε καὶ ὀνείδη ἔχει τὰ μέγιστα· καὶ γὰρ ἱερόσυλοι καὶ ἀνδραποδισταὶ καὶ τοιχωρύχοι καὶ ἀποστερηταὶ καὶ κλέπται οἱ κατὰ μέρη ἀδικοῦντες τῶν τοιούτων κακουργημάτων καλοῦνται. ἐπειδὰν δέ τις πρὸς τοῖς τῶν πολιτῶν χρήμασι καὶ αὐτοὺς ἀνδραποδισάμενος δουλώσηται, ἀντὶ τούτων τῶν αἰσχρῶν ὀνομάτων εὐδαίμονες καὶ μακάριοι κέκληνται οὐ μόνον ὑπὸ τῶν πολιτῶν,
C ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων, ὅσοι ἂν πύθωνται αὐτὸν τὴν ὅλην ἀδικίαν ἠδικηκότα· οὐ γὰρ τὸ ποιεῖν τὰ ἄδικα,

οὐ] οὔ. Vind. F.

σμικρὸν] μικ. Vind. B.

λάθρα] λάθρᾳ Bekkerus hic et ubique, de codicibus hic quidem tacens, sed ad Leg. L. VIII. p. 838. B. (94, 8.) monens in Par. A. Vat. C. semper legi λάθραι, quam constantiam nescio utrum in libris tantum Legum, an in omnibus, quos illi codices continent, observaverit. Sed reliquorum etiam h. l. partem ι habere credibile est secundum ea, quae Bastius tradidit comm. pal. p. 719. Quum origo et analogia dubia sit, et λάθρη in Homericis carminibus et quinquies in Herodoti codicibus legatur, λάθρα cum Lob. Vind. BDEF. tenendum putavi, sicut Bekkerus ζῶον tenuit, etsi Par. ABF. ζῷον habere solent ipso teste ad Civ. L. VII. p. 515. A. (327, 4.) Pol. p. 263. C. (259, 4.) Gorg. p. 453. C. (17, 4.) et aliis perperam etiam in optimis codicibus ι adscriptum est.

καὶ βίᾳ] Haec Hottingerus post ξυλλήβδην collocanda putat, ut quemadmodum κατὰ σμικρὸν et ξυλλήβδην, ita λάθρα et βίᾳ sibi respondeant. Sed verbis καὶ λάθρα καὶ βίᾳ duplex privatarum iniuriarum ratio describitur, quae vel clam inferuntur vel vi; in tyrannum eiusmodi distinctio non cadit, neque opus erat, ut eis quicquam opponeretur. Hottingerus autem prius καὶ pro copula inter κατὰ σμικρὸν et λάθρα habuisse videtur, quum ad alterum referendum sit.

ἀφαιρεῖται] ὑφ. Vind. D.

ὅσια] Non recte Astius ex cat. Vide scholia ad h. l. et Timaei lex. p. 196.

ἴδια καὶ δημόσια] ἰδία καὶ δημοσία Vind. B.

ὅταν] ὅτ' ἂν Vind. F. B

ζημιοῦταί τε] τε om. Par. K.

καὶ ἀνδραποδισταὶ] om. Fic.

τοιχωρύχοι] τυχωρ. Vind. D. γριχωρ. Vind. E.

οἱ κατὰ μέρη — καλοῦνται] *et omnino per singulas quasdam partes peccantes ab huiusmodi criminibus nominantur* Fic. Sed genitivus κακουργημάτων pendet a verbis κατὰ μέρη: *qui particulatim, hanc vel illam huiusmodi iniuriarum faciunt.* Scholiastes: τὸ ἑξῆς οὕτως· οἱ κατὰ μέρος τῶν τοιούτων κακουργημάτων ἀδικοῦντες.

ἀνδραποδισάμενος] ἀνδραποδησάμενος Vind. F.

εὐδαίμονες καὶ μακάριοι κέκληνται] εὐδαίμων καὶ μακάριος κέκληται a m. s. Vind. D.

καὶ ὑπὸ] ὑπὸ om. Vind. F. C

Ang. B.

πύθωνται] πείθωνται Ang. B. Ald. Bas. ab.

αὐτὸν] αὐτῶν Lob. Vat. M.

ἀλλὰ τὸ πάσχειν φοβούμενοι ὀνειδίζουσιν οἱ ὀνειδίζοντες τὴν ἀδικίαν. Οὕτως, ὦ Σώκρατες, ἰσχυρότερον καὶ
417 ἐλευθεριώτερον καὶ δεσποτικώτερον ἀδικία δικαιοσύνης ἐστὶν ἱκανῶς γιγνομένη, καὶ ὅπερ ἐξ ἀρχῆς ἔλεγον, τὸ μὲν τοῦ κρείττονος ξυμφέρον τὸ δίκαιον τυγχάνει ὂν, τὸ δ' ἄδικον ἑαυτῷ λυσιτελοῦν τε καὶ ξυμφέρον.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Θρασύμαχος ἐν νῷ εἶχεν ἀπιέναι D
ὥσπερ βαλανεὺς ἡμῶν καταντλήσας κατὰ τῶν ὤτων ἀθρόον καὶ πολὺν τὸν λόγον· οὐ μὴν εἴασάν γε αὐτὸν οἱ παρόντες, ἀλλ' ἠνάγκασαν ὑπομεῖναί τε καὶ παρασχεῖν τῶν εἰρημένων λόγον. καὶ δὴ ἔγωγε καὶ αὐτὸς πάνυ ἐδεόμην τε καὶ εἶπον· ὦ δαιμόνιε Θρασύμαχε, οἷον ἐμβαλὼν

et a m. pr. Vind. BD. *αὐτὸνους* Ang. B. *αὐτοὺς* a m. s. Amb. C.

ἠδικηκότα] *ἠδικηκότας* a m. s. Amb. C. *πεποιηκότας* Ang. B. *πεποιηκότα* Vind. F.

τὰ ἄδικα] *τἄδικα* Vind. F. Ang. B.

οἱ ὀνειδίζοντες] *om.* Ang. B. *οἱ om.* Flor. R.

ἰσχυρότερον] *καὶ ἰσχ.* Vind. DF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRV. et a m. pr. Ven. C.

καὶ δεσποτικώτερον] *om.* Amb. C.

ἱκανῶς γιγνομένη] *ἱκ. γινομ.* Vind. E. Ficinus: *omnibus suis partibus absoluta.* Astius: *si sufficiens est, h. e. ita, ut esse debet, igitur perfecta atque absoluta.* Stallbaumius: *si idonea ratione exercetur.* De exercendae iniustitiae ratione verba ista dicta esse possunt, sed res ipsa, de qua agitur, quae sit natura, quae indoles iniustitiae, Astii seu Ficini interpretationem commendat, quae verbis non minus convenit. Scilicet *γίγνεσθαι* cum adverbio vel exsistere seu esse incipere, vel fieri aliquid seu aliquid esse incipere significat, ita ut adverbium modum et rationem incipiendi definiat, non id, quod quis esse incipit, quod adiectivo indicatur. Itaque *ἀδικία ἱκανῶς γιγνομένη* ea est, quae convenienter exsistit, quae ita in lucem prodit, ut debet. Debet autem integra et perfecta esse: talis igitur si prodit, *ἱκανῶς γίγνεται. ἱκανὴ γιγνομένη* ea esset, quae quum minus idonea et sufficiens fuisset, iamiam sufficere inciperet.

ἐξ ἀρχῆς] *ἐξαρχῆς* Vind. BF.

νῷ] *ὦ* Vind. F. D

βαλανεὺς] Moeris p. 92: *βαλανεύς· παρὰ Πλάτωνι καὶ Ἀριστοφάνῃ ἐν Πελαργοῖς.* quod tamen non immerito suspectum fuit Piersono et in addendis Ruhnkenio.

κατὰ] *om.* Flor. T. *ἐπὶ* Vind. D.

ὤτων] *νώτων* a m. s. Vind. D.

γε αὐτὸν] *αὐτόν γε* Vind. D.

τῶν εἰρημένων] *τὸν εἰρημένον* Vind. DF. Flor. AR.

τε] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

Θρασύμαχε] Vind. F. alterum *μ* inter versus et in sequentibus *μμ* in hoc nomine deinceps habet usque ad p. 350. B. ubi iterum *μ* superscriptum, deinde ib. C. simplex *μ* servatum, sed ib. D. *μμ* bis repetitum, postea vero non aliter, quam vulgo, exaratum est. Confer quae de Ang. B. ex Bekkeri comm. retulimus ad p. 328. B. Veram esse vulgatam quum ipsa nominis ratio, tum hoc epigramma docet, quod Chalcedone inscriptum eius sepulcro fuisse secundum Neoptolemum Parianum tradidit Athenaeus L. X. p. 454. F: *Τοὔνομα θῆτα, ῥῶ, ἄλφα, σὰν,*

λόγον ἐν νῷ ἔχεις ἀπιέναι, πρὶν διδάξαι ἱκανῶς ἢ μαθεῖν, εἴτε οὕτως εἴτε ἄλλως ἔχει. ἢ σμικρὸν οἴει ἐπιχειρεῖν πρᾶγμα διορίζεσθαι, ἀλλ' οὐ βίου διαγωγήν, ἢ ἂν διαγόμενος ἕκαστος ἡμῶν λυσιτελεστάτην ζωὴν ζῴη; Ἐγὼ γὰρ οἶμαι, ἔφη ὁ Θρασύμαχος, τοντὶ ἄλλως ἔχειν. Ἔοικας, ἦν δ' ἐγώ· ἤτοι ἡμῶν γε οὐδὲν κήδεσθαι οὐδέ τι φροντίζειν, εἴτε χεῖρον εἴτε βέλτιον βιωσόμεθα ἀγνοοῦντες ὃ σὺ φῂς εἰδέναι. ἀλλ', ὠγαθὲ, προθυμοῦ καὶ ἡμῖν ἐνδείξασθαι· οὗτοι κακῶς σοι κείσεται ὅτι ἂν ἡμᾶς τοσούσδε ὄντας εὐεργετήσῃς. ἐγὼ γὰρ δή σοι λέγω τό γε ἐμὸν, ὅτι οὐ πείθομαι οὐδ' οἶμαι ἀδικίαν δικαιοσύνης κερδαλεώτερον εἶναι, οὐδ' ἐὰν ἐᾷ τις αὐτὴν καὶ μὴ δια-

ὗ, μῦ, ἄλφα, χῖ, οὗ, σάν. Πατρὶς Χαλκηδών· ἡ δὲ τέχνη σοφίη.

λόγον] τὸν λ. Vind. B.

νῷ] ὦ a m. pr. Vind. DF.

ἔχει] ἔχοι Vind. D.

ἀλλ' οὐ] ὅλον Amb. C. Ang. B. Flor. RT. et, sup. a m. s. ἄλλον, Vind. F. Ante haec pro commate Stephanus signum interrogandi posuit.

ζῴη] ζώῃ Ald. Bas. a. ζωὴ Bas. b. Steph.

ἄλλως] μὴ ἄ. Ang. B. Flor. R. et int. vers. a m. s. Vind. F.

ἔχειν.] ἔχει; Bas. b. atque interrogandi signum habent etiam Ald. Bas. a. et Ficinus: *an ego putem istud aliter se habere?* Est vero ironica affirmatio: *ego scilicet puto.*

ἤτοι] *Videris nempe nullam de nobis curam suscipere* Ficinus, ἤτοι cum ἔοικας construens, quum alteram partem inchoet enuntiationis disiunctivae, cuius prior e superioribus petenda est, ut Socrates hoc voluerit: ἔοικας ἤτοι οἴεσθαι τοῦτο ἄλλως ἔχειν, ἢ ἡμῶν γε etc. quod quo magis pateret, post ἦν δ' ἐγὼ colon pro commate feci. Memorabilis autem hic locus eo est, quod non tantum poëtas ἤτοι postposuisse arguit contra, quam grammatici praecipiunt. V. Apollonium Bekkeri anecd. p. 486, 31. Thomamque Mag. in ἤτοι p. 427. quibus Pindari auctoritatem olim obiecit Antiatticista Bekkeri p. 99, 2. hunc Platonis locum nuper Boeckhius ad fragmenta Pindari p. 625. In Mon. B. Flor. U. pro ἤτοι legitur οὗτοι, fortasse grammaticorum gratia. Similiter L. III. p. 400. C. et L. IIII. p. 433. A. ἤτοι postpositum et a quibusdam in ἤ τι mutatum est. Quamquam non magis ibi, quam nostro loco, prius ἤ enuntiatum.

γε] *om.* Ven. B. Amb. C. Flor. BUV. editi ante Astium.

οὐδέ τι] οὐδ' ἔτι Flor. R. οὐδὲ Lob. Vind. BD. Amb. C. Vat. M. Flor. ACTV. et a m. pr. Ven. C. Stallbaumius.

ἀγνοοῦντες] Ita codices omnes. ἀγνοοῦντε editi ante Bekkerum, quod frustra tueri conatus est Astius. Pluralem requisiverant Salvinius et Bremius.

ὠγαθὲ] ὦ ἀγαθὲ a m. pr. Vind. F. ὦ γαθὲ Ald. Bas. b. ὠγαθὲ Vind. DE. Bas. a. ὦ 'γαθὲ Lob. Steph. et reliqui, ut utrumque vocabulum suum in crasi accentum servet, quo facto crasis perfecta dici nequit. Quum vero ὦ per se consistere non magis possit, quam τοῦ aut τῷ, ὠγαθὲ non minus necessarium videtur, quam τἀνδρὸς et τἀνδρί.

κωλύῃ πράττειν ἃ βούλεται· ἀλλ', ὠγαθὲ, ἔστω μὲν ἄδικος, δυνάσθω δὲ ἀδικεῖν ἢ τῷ λανθάνειν ἢ τῷ διαμάχεσθαι, ὅμως ἐμέ γε οὐ πείθει, ὡς ἔστι τῆς δικαιοσύνης κερδαλεώτερον. ταῦτ' οὖν καὶ ἕτερος ἴσως τις ἡμῶν πέ- B πονθεν, οὐ μόνος ἐγώ. πεῖσον οὖν, ὦ μακάριε, ἱκανῶς ἡμᾶς, ὅτι οὐκ ὀρθῶς βουλευόμεθα δικαιοσύνην ἀδικίας περὶ πλείονος ποιούμενοι. Καὶ πῶς, ἔφη, σὲ πείσω; εἰ γὰρ οἷς νῦν δὴ ἔλεγον μὴ πέπεισαι, τί σοι ἔτι ποιήσω; ἢ εἰς τὴν ψυχὴν φέρων ἐνθῶ τὸν λόγον; Μὰ Δί', ἦν δ' ἐγώ, μὴ σύ γε· ἀλλὰ πρῶτον μὲν ἃ ἂν εἴπῃς, ἔμμενε τούτοις, ἢ ἐὰν μετατιθῇ, φανερῶς μετατίθεσο καὶ ἡμᾶς μὴ ἐξαπάτα. νῦν δὲ ὁρᾷς, ὦ Θρασύμαχε (ἔτι γὰρ τὰ C

345 τοσούσδε ὄντας] τοσούσδε ὄντως Vat. B. τόσους δεόντως Vat. M. Lob. Vind. E.

εὐεργετήσῃς] εὐεργετήσεις Flor. B. Ald. Bas. ab. εὐεργετήσοις Vat. B. Vind. E. εὐεργετήσαις a m. pr. Vind B.

τό γε] τόγ' Lob. Vind. BDEF. Vat. M. τοίγ' Ang. B.

οὐδ'] οὐδὲ Lob. Vind. BDF. Par. K. sec. Bip.

ἐὰν] ἂν Flor. V. editi ante Bekkerum.

ὠγαθὲ] ὦ γαθὲ Ald. ὤγαθὲ Vind. DE. Bas. ab. ὦ 'γαθὲ Lob. Steph. et reliqui. om. Fic.

τῷ διαμάχεσθαι] τὸ δ. Vind. E.

ὅμως ἐμέ γε οὐ πείθει] *non tamen mihi suades* Fic. et πείθεις legitur in Vind. D. atque ita scribendum putant Benedictus, Bremius, Faesius. Quos contra Stallbaumius vulgatam tuetur cum Astio ἡ ἀδικία intelligens. Equidem τοῦτο, τὸ δύνασθαι ἀδικεῖν potius intellexerim, utpote proximum et ipsum illud, cui plurimum in praeferenda iniustitia tribuisset Thrasymachus.

B ἴσως τις] τ. ἴ. Par. K. Mon. B. Flor. U. ἴσθι τις Vind. D.

πέπονθεν] πέποθεν Vind. D. Ficinus: *qua quidem in sententia non ego tantum fortasse, sed alius aliquis nostrum est.* Videtur legisse πέποιθεν.

μόνος] μόνον a m. pr. Vind. D. οὖν] om. Flor. V.

ποιούμενοι] „ἡγούμενοι, nisi fallor, Amb. C." Bekkerus.

πείσω] πείθω Vat. B. Vind. E.

νῦν δή] δ. ν. Vat. B. Vind. E.

μή] οὐ Lob. Vind. B.

σοι ἔτι] ἔ. σ. Amb. C. Flor. T.

ἢ] ἦ Stallbaumius cum Astio; quo opus non est. Interrogationi proximae negationem habenti altera haec item negans de more iungitur per ἤ.

φέρων ἐνθῶ] φέρω Vind. D.

τὸν] int. vers. Lob.

Δί'] δία Vind. F.

μή] οὐ Lob. Vind. B. Vat. M. οὐ μὴ Vat. B. Vind. E. μὴ οὐ Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U.

εἴπῃς] Ita Par. A. Ven. C. Amb. C. Ang. B. Flor. ABCTV. εἴποις reliqui cum editis ante Bekkerum.

ἔμμενε] ἔμμεναι Bas. a.

μετατιθῇ] μετατίθη Vind. DF. μετατίθει Par. K. μετατιθῆς Vind. B. Vat. M.

φανερῶς] om. Amb. C.

νῦν δὲ ὁρᾷς — οἶει ἄρχειν E] C laudat Eusebius praep. ev. L. XII. p. 360. ed. R. Steph. (p. 614. ed. Vig.)

ἔτι — ἐπισκεψώμεθα] Signa parentheseos cum Bas. ab. Steph. feci. In Ald. ante ἔτι signum interrogandi, post ἐπισκεψώμεθα comma est. Bekkerus et Stallbaumius utrobique comma habent.

ἔμπροσθεν ἐπισκεψώμεθα) ὅτι τὸν ὡς ἀληθῶς ἰατρὸν τὸ πρῶτον ὁριζόμενος τὸν ὡς ἀληθῶς ποιμένα οὐκέτι ᾠου δεῖν ὕστερον ἀκριβῶς φυλάξαι, ἀλλὰ ποιμαίνειν οἴει αὐτὸν τὰ πρόβατα, καθόσον ποιμήν ἐστιν, οὐ πρὸς τὸ τῶν προβάτων βέλτιστον βλέποντα, ἀλλ' ὥσπερ δαιτυμόνα
D τινὰ καὶ μέλλοντα ἑστιάσεσθαι πρὸς τὴν εὐωχίαν, ἢ αὖ πρὸς τὸ ἀποδόσθαι, ὥσπερ χρηματιστὴν ἀλλ' οὐ ποιμένα. τῇ δὲ ποιμενικῇ οὐ δήπου ἄλλου του μέλει, ἢ ἐφ' ᾧ τέτακται, ὅπως τούτῳ τὸ βέλτιστον ἐκποριεῖ, ἐπεὶ τά γε αὑτῆς, ὥστε εἶναι βελτίστη, ἱκανῶς δήπου ἐκπε-

τὸν ὡς ἀληθῶς ἰατρὸν — φυλάξαι] Ficinus: *cum primo verum medicum definisses aegrotantium curatorem, deinde non ita sincere pastorem definiendum putasti, ut quatenus pastor est, dumtaxat custodiat.* Secundum haec Vigerus et de Geer in diatribe in politices Platonicae principia (Trai. ad Rh. 1810.) p. 155. post *ὁριζόμενος* inserenda putant *τῶν καμνόντων θεραπευτήν*. Quo additamento opus esse negat Stallbaumius, quum Ficinus sententiam, non verba, reddiderit, ut facere soleat saepenumero. Hic vero ne sententiam quidem reddidit. Nam *τὸν ὡς ἀληθῶς ἰατρὸν ὁριζόμενος* hic non est verum medicum hoc vel illo modo definiens, sed in definiendo medico eum respiciens, qui vere sit medicus, verum, non eum, quem vulgo dicunt, medicum definiens. Non magis assecutus est sensum verborum *ἀκριβῶς φυλάξαι*, quibus pastoris, non disputantis, officium contineri existimaverit. — *τοπρῶτον* ut unum vocabulum exhibent Lob. Vind. B. et Stephanus. Pro *οὐκέτι*, quod Vind. E. *οὐκ ἔτι* scribit, Vind. D. *οὐκ* legit. Post *ποιμένα* Bekkerus et Stallbaumius comma habent, quod typothetae tribuendum videtur, quamquam in Eusebio idem posuit R. Stephanus.

ποιμαίνειν] *πιαίνειν* Par. A. cum vulgata in margine, quod significavit Faehsius in sylloge. Bekkerus de margine tacet. *πιαίνειν* etiam in Eusebii codice repertum est a Vigero. *παχύνειν* Vind. F. (cum vulgo inter versus, sed utriusque infinitivi littera extrema superne imposita, ut nova varietas *παχίνει* et *ποιμαίνει* significata videatur.) Amb. C. Ang. B. Flor. RT. et int. vers. A. quod eodem ducit. Sed addita verba *καθόσον ποιμήν ἐστιν* circa universum pastoris negotium errantem a Socrate Thrasymachum notari docent.

οἴει αὐτὸν] *αὐ. οἴ.* Vind. B. *αὐτὸν om.* Vind. D.

τὸ τῶν] *τὸ om.* Mon. B. *τῶν om.* Vind. B. Vat. M.

ἑστιάσεσθαι] *ἑστιάσασθαι* Amb. C. Flor. TV. Eus. *ἐσθιάσεσθαι* Vind. D.

ἀποδόσθαι] *ἀποδιδόσθαι* Vat. D
B. Vind. E. *ἀπόδοσθαι* Vind. D.

δὲ ποιμενικῇ] *δὲ ποιμαντικῇ* Vind. B. et, sup. vulg., Vat. M. *ποιμενικῇ δ'* Eus.

μέλει] *μέλλει* Vind. BD. Flor. ABCTV.

ἢ — ἐκποριεῖ] *quam ut id, quod custodit, se optime habeat* Fic.

τούτῳ] *τούτου* Lob. Vind. B. Vat. M. *τοῦτο* Vind. F. Amb. C. Ang. B.

ἐκποριεῖ] *ἐκποριῇ* Par. K. sec. Bekk. In Vind. F. *η* super *εῖ* a m. s. scriptum, in Vind. B. *ται* a m. s. additum est.

ἐπεὶ — εἶναι] *nam ipsi, quatenus vera pastoralis facultas est,*

πόρισται, ἕως γ' ἂν μηδὲν ἐνδέῃ τοῦ ποιμενικὴ εἶναι. οὕτω δὲ ᾧμην ἔγωγε νῦν δὴ ἀναγκαῖον εἶναι ἡμῖν ὁμολογεῖν πᾶσαν ἀρχὴν, καθόσον ἀρχή, μηδενὶ ἄλλῳ τὸ βέλτιστον σκοπεῖσθαι, ἢ ἐκείνῳ τῷ ἀρχομένῳ τε καὶ θεραπευομένῳ, ἕν τε πολιτικῇ καὶ ἰδιωτικῇ ἀρχῇ. σὺ δὲ τοὺς ἄρχοντας ἐν ταῖς πόλεσι, τοὺς ἀληθῶς ἄρχοντας, ἑκόντας οἴει ἄρχειν; Μὰ Δί' οὔκ, ἔφη, ἀλλ' εὖ οἶδα. Τί δὲ, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ Θρασύμαχε; τὰς ἄλλας ἀρχὰς οὐκ ἐννοεῖς ὅτι οὐδεὶς ἐθέλει ἄρχειν ἑκὼν, ἀλλὰ μισθὸν αἰτοῦσιν, ὡς οὐχὶ αὐτοῖσιν ὠφέλειαν ἐσομένην ἐκ τοῦ ἄρ- E

nihil deest, quo minus sufficiens sit et optima Fic.

αὐτῆς] *ἑαυτῆς* Lob. Vind. BE. Vat. BM. *αὐτῆς* editi ante Bekkerum; cuius varietatis neque Bekkerus neque Stallbaumius, qui et ipse *αὐτῆς* edidit, mentionem fecerunt. Et Bekkerus quidem spiritus tacite mutare solet. *αὐτῆς* necessarium est propter nominativum *βελτίστη*, pro quo duo tantum, Ang. B. et Vind. F. *βελτίστην* habent. *τὰ* accusativus est, pendens a medio *ἐκπεπόρισται*, non absolutus seu ad *βελτίστη* referendus, qua opinione ductus Bekkerus videtur comma ante *ὥστε* sustulisse, cui obstat huius ipsius particulae collocatio. Ceterum Lob. Vind. BDF. Vat. M. Ang. B. et Eus. *ὥστ'* habent.

γ' ἄν] *δ' ἄν* Vind. D. *om.* Eus.

οὕτω δὲ] *οὕτε δὲ* Lob. Vind. B. Vat. M. *ὥστε δὴ* Eus. *οὕτω δὴ* Vind. EF. Ang. B. Flor. R. Astius et Stallbaumius. *sic* Fic. *δὲ* non erat mutandum, quum explicationis, non confirmationis, caussa Socrates haec addat, quasi dicat: *τοῦτο δὲ ἦν καθ' ὃ ᾠμην.*

ἔγωγε] *ἐγὼ* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

νῦν δὴ] *om.* Fic. *δὴ* Amb. C. Flor. ABCV.

ἡμῖν] *om.* Flor. R.

καθόσον] *καθ' ὅσον* a m. pr. Vind. F.

ἀρχὴ] *ἄρχει* Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Ang. B. Flor. RU. et int. vers. Vind. F. Flor. AC. Bekkerus; non quo nesciret omitti posse *ἐστὶ*, quod praeter necessitatem inculcat Stallbaumius, qui *ἀρχὴ* tenuit, sed motus, opinor, sequentibus *ἕν τε πολιτικῇ καὶ ἰδιωτικῇ ἀρχῇ*, quae prius *ἀρχὴν* de persona potius, quam de munere intelligi iubent, quod facilius fit, si *ἄρχει* legitur. Tamen hoc ipsum librarios movisse videtur, ut negligentiam scriptoris corrigerent.

τε] *om.* Eus. E

καὶ ἰδιωτικῇ] *om.* Vind. E. *καὶ καὶ ἰδ.* Ald.

ἀρχῇ] Ita, sup. *ἄρχει*, Vind. F.

πόλεσι] *πόλεσιν* Lob.

ἀληθῶς] *ὡς ἀλ.* Ven. B. Lob. Vind. BF. Ang. B. Vat. M. Flor. CRTU. Ald. Bas. ab. Steph. Stallbaumius. Quum utrumque bonum sit et *ὡς* tam addendum, quam supervácaneum videri librariis potuerit, codicum auctoritatem secutus sum.

Μὰ Δί' οὔκ] *μὰ δί' οὐκ οἶομαί γ'* Amb. C. Flor. ACT. *μὰ δί' οὐκ ἔγωγ'* Vind. F. Ang. B. Flor. R. *οὐκ* sine accentu etiam Lob. Vind. BDE. Ald. Bas. ab. *nequaquam puto* Fic.

ἔφη] *ἔφην* a m. s. Vind. B.

ὦ Θρασύμαχε;] *om.* Fic. Vulgo signum interrogandi post *Τί δὲ* et post haec comma ponunt, ut allocutio initium faciat, quod minus concinnum videtur.

ὡς] *om.* Vind. D.

ὠφέλειαν ἐσομένην] *ὠφελείας ἐσομένης* Flor. RT. *ὠφελίαν ἐσο-*

346 χειν, ἀλλὰ τοῖς ἀρχομένοις; ἐπεὶ τοσόνδε εἰπέ· οὐχὶ ἑκάστην μέντοι φαμὲν ἑκάστοτε τῶν τεχνῶν τούτῳ ἑτέραν εἶναι, τῷ ἑτέραν τὴν δύναμιν ἔχειν; καὶ ὦ μακάριε, μὴ παρὰ δόξαν ἀποκρίνου, ἵνα τι καὶ περαίνωμεν. Ἀλλὰ τούτῳ, ἔφη, ἑτέρα. Οὐκοῦν καὶ ὠφέλειαν ἑκάστη ἰδίαν τινὰ ἡμῖν παρέχεται, ἀλλ' οὐ κοινὴν, οἷον ἰατρικὴ μὲν ὑγίειαν, κυβερνητικὴ δὲ σωτηρίαν ἐν τῷ πλεῖν, καὶ αἱ ἄλλαι οὕτω; Πάνυ γε. Οὐκοῦν καὶ μισθωτικὴ μισθόν; B αὕτη γὰρ αὐτῆς ἡ δύναμις. ἢ τὴν ἰατρικὴν σὺ καὶ τὴν κυβερνητικὴν τὴν αὐτὴν καλεῖς; ἢ ἐάνπερ βούλῃ ἀκριβῶς διορίζειν, ὥσπερ ὑπέθου, οὐδέν τι μᾶλλον, ἐάν τις κυβερνῶν ὑγιὴς γίγνηται διὰ τὸ ξυμφέρον αὐτῷ πλεῖν ἐν τῇ θαλάττῃ, ἕνεκα τούτου καλεῖς μᾶλλον αὐτὴν ἰατρικήν; Οὐ δῆτα, ἔφη. Οὐδέ γ' οἶμαι τὴν μι-

μένην Lob. Flor. B. Cf. ad p. 332. D.

346 ἐπεὶ τοσόνδε] ἐπὶ τόσον δὲ Flor. B.

μέντοι] μὲν Vind. B. Vat. M.

ἑκάστοτε τῶν τεχνῶν τούτῳ] ἑκάστωτε τῶν τεχ. τούτων Vind. E.

ἑτέρα] ἑτέραν Par. DK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ART. Astius et Stallbaumius. *alteram* Fic. Accusativus minime displicet et mutationi quoque, ob interposita *καὶ ὦ μακάριε — περαίνωμεν*, obnoxius esse potuit. Sed utrumque de nominativo praedicandum, cui maius a codicibus praesidium adest.

ὠφέλειαν] ὠφελίαν Lob.

ἑκάστη] ἑ. τούτων Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. BU. editi ante Bekkerum. *unaquaeque* Fic.

τινὰ] *om.* Lob. Vind. BE. Vat. M.

ἀλλ' οὐ κοινὴν,] int. vers. a m. s. Vind. F. ἀλλ' οὐ κοινήν; editi ante Bekkerum.

καὶ αἱ ἄλλαι] καὶ ἄλλαι Par. K. *aliacque* Ficinus; qui non ubique huius vim articuli declaravit.

οὕτω;] οὕτω. editi ante Bekkerum; qui praeterea solus οὕτως scripsit, sine auctoritate; certe nullam protulit, quum alibi codices significare soleat ς in fine periodorum ante consonas adiectum habentes. Cf. quae de ν paragogico ad p. 340. D. dicta sunt.

σὺ] σὺ δὲ Vat. B. Vind. E. B

τὴν αὐτὴν] αὐτὴν Vind. E.

βούλῃ] βούλει Lob. Vind. E.

διορίζειν] διωρ. Vind. E.

οὐδέν] οὐδέ, addito int. vers. ν, Vind. E.

γίγνηται] γίν. Vind. F.

ξυμφέρον] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vind. BDE. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Flor. AC. et a m. pr. Ven. B. et a m. s. int. vers. Vind. F. ξυμφέρειν reliqui cum editis; quod quamvis optimum tenere non ausus sum adversus tot tamque bonos codices lectionem exhibentes, quae linguae rationi non repugnare videretur. Quemadmodum enim verba ξυμφέρον αὐτῷ πλεῖν omisso verbo substantivo non minus integram enuntiationem faciunt, quam ξυμφέρει αὐτῷ πλεῖν, sic horum quidem per articulum comprehensa in unam notionem sententia dictionem efficit τὸ ξυμφέρειν, illorum vero τὸ ξυμφέρον αὐτῷ πλεῖν. Et si genitivo absoluto haud dubie dicere licebat ξυμφέροντος αὐτῷ πλεῖν, etiam διὰ τὸ ξυμφέρον αὐτῷ πλεῖν et similia vitio caruise videntur, ut διὰ τὸ δέον αὐτῷ πλεῖν, διὰ τὸ ἐξὸν et

σθωτικὴν, ἐὰν ὑγιαίνῃ τις μισθαρνῶν. Οὐ δῆτα. Τί δέ; τὴν ἰατρικὴν μισθαρνητικὴν, ἐὰν ἰώμενός τις μισθαρνῇ; Οὐκ ἔφη. Οὐκοῦν τήν γε ὠφέλειαν ἑκάστης C τῆς τέχνης ἰδίαν ὠμολογήσαμεν εἶναι; Ἔστω, ἔφη. Ἥντινα ἄρα ὠφέλειαν κοινῇ ὠφελοῦνται πάντες οἱ δημιουργοὶ, δῆλον, ὅτι κοινῇ τινὶ τῷ αὐτῷ προσχρώμενοι ἀπ' ἐκείνου ὠφελοῦνται. Ἔοικεν, ἔφη. Φαμὲν δέ γε τὸ μισθὸν ἀρνυμένους ὠφελεῖσθαι τοὺς δημιουργοὺς ἀπὸ τοῦ προσχρῆσθαι τῇ μισθωτικῇ τέχνῃ γίγνεσθαι αὐτοῖς. Ξυνέφη μόγις. Οὐκ ἄρα ἀπὸ τῆς αὐτοῦ τέχνης ἑκάστῳ αὕτη ἡ ὠφέλειά ἐστιν, ἡ τοῦ μισθοῦ λῆ- D ψις, ἀλλ' εἰ δεῖ ἀκριβῶς σκοπεῖσθαι, ἡ μὲν ἰατρικὴ ὑγίειαν ποιεῖ, ἡ δὲ μισθαρνητικὴ μισθὸν, καὶ ἡ μὲν οἰκοδομικὴ οἰκίαν, ἡ δὲ μισθαρνητικὴ αὐτῇ ἑπομένη

quae sunt reliqua impersonalium participia.

πλεῖν] *πλέων*, sup. vulg., Ven. B. *πλὴν* Lob. Vat. M.

ἰατρικήν;] *ἰατρικήν*. Ald.Bas.ab.

Οὐδέ γ'] *οὐ δή* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τὴν ἰατρικὴν] *τὴν* om. Par. K.

μισθαρνητικήν] *μισθαρνικὴν* Par. DK. sec. Bekk. Mon. B.

C *Οὐκ ἔφη*] *οὔκ ἔφη* Vind. F. *οὐκ, ἔφη* Bas. ab. *Οὔκ, ἔφη* Steph.

ωφέλειαν] *ὠφελίαν* Lob. *ὠφελείαν* Ald. Bas. a.

τῆς τέχνης] *τῆς* om. Vat. B. Vind. E. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Flor. ACTU.

Ἥντινα] *ἥν τιν'* Vind. F. Ang. B. *Si quam* Fic.

ὠφέλειαν] *ὠφελίαν* Lob. *ὠφελείαν* Ald. Bas. ab.

δῆλον, ὅτι] *δηλονότι* Lob. Vind. BD. Flor. ABCUV.

κοινῇ τινὶ τῷ αὐτῷ] *communi quodam uno eodemque* Fic.

γε] om. Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

τὸ μισθὸν] Ita Par. A. Mon. B. *τὸν* reliqui cum editis ante Astium, qui ex coniectura dedit *τὸ*, quod Stephano quoque in adnotatione si minus necessarium, tamen melius est visum. *τὸν* ferri non potest.

γίγνεσθαι] *προσγίγνεσθαι* Ven. B. editi ante Bekkerum; perperam. Ad ipsos artifices alia nulla utilitas redundat.

Ξυνέφη μόγις.] *THR. Quid tum?* Fic.

ἄρα] *ἆρ'* Vind. F. Ang. B.

αὐτοῦ] *αὑτοῦ* Lob. Vind. BDF. Ald. Bas. ab.

αὕτη] Ita Lob. Vind. BEF. Vat. D B. Ven. B. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ABCRTV. *αὐτὴ* reliqui et editi ante Astium. *utilitas haec* Fic.

ὠφέλειά] *ὠφελία* Lob.

δεῖ] *δ' εἰ* Vind. E.

ὑγίειαν] Syllabam *ει* Vind. E. int. vers. habet.

μισθαρνητικὴ] *μισθαρνικὴ* Lob. Vind. E. Vat. B.

καὶ ἡ — μισθὸν] om. Amb. C. Vind. E.

οἰκοδομικὴ] Ita Par. ADK. Vind. DF. Ven. C. et a m. s. B. Mon. B. Ang. B. Flor. ABCRUV. *οἰκοδομητικὴ* reliqui cum editis ante Bekkerum; quod aeque consentaneum. Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 520. Sed p. 333. B. sine varietate legitur *οἰκοδομικός*.

αὐτῇ] *αὕτῃ* Lob. Vind. B. et int. vers. F. Ven. B. Ang. B. Vat. M. Flor. ACRV.

ἑπομένη] *ἑπτομένη* Lob. Vind. B. Vat. M.

μισθὸν, καὶ αἱ ἄλλαι πᾶσαι οὕτω τὸ αὑτῆς ἑκάστη ἔργον ἐργάζεται καὶ ὠφελεῖ ἐκεῖνο, ἐφ' ᾧ τέτακται. ἐὰν δὲ μὴ μισθὸς αὐτῇ προσγίγνηται, ἔσθ' ὅτι ὠφελεῖται ὁ δημιουργὸς ἀπὸ τῆς τέχνης; Οὐ φαίνεται, ἔφη. Ἆρ' οὖν οὐδ' ὠφελεῖ τότε, ὅταν προῖκα ἐργάζηται; Οἶμαι ἔγωγε. Οὐκοῦν, ὦ Θρασύμαχε, τοῦτο ἤδη δῆλον, ὅτι οὐδεμία τέχνη οὐδὲ ἀρχὴ τὸ αὑτῇ ὠφέλιμον παρασκευάζει, ἀλλ', ὅπερ πάλαι ἐλέγομεν, τὸ τῷ ἀρχομένῳ καὶ παρασκευάζει καὶ ἐπιτάττει, τὸ ἐκείνου ξυμφέρον ἠττονος ὄντος σκοποῦσα, ἀλλ' οὐ τὸ τοῦ κρείττονος. διὰ δὴ ταῦτα ἔγωγε, ὦ φίλε Θρασύμαχε, καὶ ἄρτι ἔλεγον

καὶ αἱ ἄλλαι] καὶ ἄλλαι Flor. ACV.

οὕτω] οὕτωσ Lob. Vind. E.

αὑτῆς] αὐ. Lob. Vind. DF. Flor. B. ἑαυ. Amb. C. Flor. ACV.

ὠφελεῖ] ὠφελοῖ Bas. ab.

ὅτι] ὅτε Lob. Vind. B. Vat. M.

ὠφελεῖται] a. m. s. Mon. B.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. DF. Ald. Ἄρ' Bas. a.

E ἐργάζηται;] ἐργάζηται. Ald. Bas. ab.

Οὐκοῦν — ἀρχὴ 347. A] laudat Eusebius praep. ev. L. XII. p. 342.

δῆλον, ὅτι] δηλονότι Vind. B.

οὐδὲ ἀρχὴ] Ita Lob. Vind. BEF. Flor. ABCRTV. Euseb. Stallbaumius. οὐδ' ἀρχὴ Vind. D. et reliquae editiones. V. ad p. 342. E.

αὑτῇ] αὐτῇ Vind. DF.

ἀλλ' — παρασκευάζει] om. Ven. C. Vind. D. Par. K. et a m. pr. D. Flor. U. ἀλλ' ἐκεῖνο σκοπεῖ ἐφ' ᾧ τέτακται Mon. B.

ἐλέγομεν] λέγομεν Flor. ACV. et a m. pr. Amb. C.

καὶ παρασκευάζει] καὶ om. Lob. Vind. B. Vat. M. parat Fic.

ἐπιτάττει τὸ] Inter haec Vind. D. ἀλλὰ superscriptum habet.

ξυμφέρον ἠττονος] συμφέρον ἐλάττονος Eus.

κρείττονος.] κρείττονος; Steph.

δὴ] δὲ Par. D.

τὰ ἀλλότρια] τἀλλ. Vind. F. Ang. B.

ἀνορθοῦντα] ἐπανορθοῦντα Eus. Recepit id Astius eo motus, quod Plato hoc ubique fere usurpet; quod absterrere eum debebat. Leg. L. XI. p. 919, D: *Μαγνήτων, οὓς ὁ θεὸς ἀνορθῶν πάλιν κατοικίζει.* Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 250.

αἰτεῖν] αἰτεῖ Par. DK. sec. Bekk.

οὐδέποτε αὐτῷ] o. αὐτῶι Lob. 347 Vind. D. o. αὑτό, superscriptis aspero et ῶ, Vind. F. οὐδέποθ' ἑαυτῷ Eus.

οὐδ' ἐπιτάττει] om. Lob. Vind. BE. (Vind. F. int. vers. habet.) Vat. BM. Ven. B. Amb. C. Flor. ABCV. Eus. editi ante Bekkerum. Ficinus: *nunquam in suum agit commodum, secundum ipsius artis imperium* (οὐδέποτε — ἐπιτάττων) item ignorans verba ista, quae salva concinnitate abesse non possunt. Sicut πράττει ad ὁ μέλλων καλῶς τῇ τέχνῃ πράξειν, ita ἐπιτάττει ad κατὰ τὴν τέχνην ἐπιτάττων refertur.

τὴν τέχνην] τὴν om. Eus.

ὧν] Ita Amb. C. Flor. ABCTV. Eus. et a m. pr. Vind. F. ὧι Par. A. Lob. οὗ ὧν Vind. E. Ven. B. Vulgo οὗ, consentientibus Vind. BD. duobus Florentinis et, quantum e silentio Bekkeri colligitur, reliquis septem eius codicibus. Ego pluralem secundum leviter corruptos Lob. et antiquissimum optimumque Par. A. praetuli, quia ci-

μηδένα ἐθέλειν ἑκόντα ἄρχειν καὶ τὰ ἀλλότρια κακὰ μεταχειρίζεσθαι ἀνορθοῦντα, ἀλλὰ μισθὸν αἰτεῖν, ὅτι ὁ μέλλων καλῶς τῇ τέχνῃ πράξειν οὐδέποτε αὑτῷ τὸ βέλτιστον 347
418 πράττει οὐδ' ἐπιτάττει κατὰ τὴν τέχνην ἐπιτάττων, ἀλλὰ τῷ ἀρχομένῳ· ὧν δὴ ἕνεκα, ὡς ἔοικε, μισθὸν δεῖν ὑπάρχειν τοῖς μέλλουσιν ἐθελήσειν ἄρχειν, ἢ ἀργύριον, ἢ τιμὴν, ἢ ζημίαν, ἐὰν μὴ ἄρχῃ. Πῶς τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρατες; ἔφη ὁ Γλαύκων. τοὺς μὲν γὰρ δύο μισθοὺς γιγνώσκω, τὴν δὲ ζημίαν ἥντινα λέγεις καὶ ὡς ἐν μισθοῦ μέρει εἴρηκας, οὐ ξυνῆκα. Τὸν τῶν βελτίστων ἄρα μισθὸν, ἔφην, οὐ ξυνίης, δι' ὃν ἄρχουσιν οἱ ἐπι- B

tius in singularem mutari, quam ex eo effingi a librariis hoc loco potuisse videbatur.

ὡς ἔοικε, μισθὸν] ὡς ἔοικεν μ. Vind. B. μ. ὡς ἔοικε Eus.

δεῖν] δεῖ Vind. E. Mon. B. Eus. Steph. In Vind. D. littera ν deleta, in Vind. F. int. vers. scripta est. *praemium ponendum est* Fic. Infinitivum Stallbaumius per anacoluthon positum putat, quale est Soph. p. 263. D: περὶ δὴ σοῦ λεγόμενα μέντοι θάτερα ὡς τὰ αὐτὰ καὶ μὴ ὄντα ὡς ὄντα παντάπασιν, ὡς ἔοικεν, ἡ τοιαύτη σύνθεσις ἔκ τε ῥημάτων γιγνομένη καὶ ὀνομάτων ὄντως τε καὶ ἀληθῶς γίγνεσθαι λόγος ψευδής. Similia sunt Polit. p. 283. E. Phileb. p. 20. D. Herodot. L. IIII. c. 5. et c. 76. L. V. c. 44. Sed hoc loco haud scio an rectius referatur ad illud ἔλεγον, a quo αἰτεῖν pendet, ut ὡς ἔοικε caussae verbis ὧν ἕνεκα significatae declarationem modestiorem reddat, necessitatem ipsam, quam δεῖν ostendit, non efficiat. Neque enim hoc videri dicit Socrates, μισθὸν δεῖν ὑπάρχειν, quippe quod certum et in experientia positum est, neque verborum ordo et indoles Stallbaumii explicationem adiuvant. Prius tamen ad hanc descendendum, quam δεῖν aut deserendum aut, quod alicui possit in mentem venire, pro δέον accipiendum puto.

ἐθελήσειν] θελ. Ang. B. In Vind. F. ἐ int. vers. est.

ἄρχῃ] ἄρχει Bas. ab. ἄρχωσι Amb. C. Steph. *nisi imperium capiant* Fic.

λέγεις καὶ ὡς] Vulgo post λέγεις comma ponunt, ut ὡς pro ὅπως accipere videantur, quemadmodum Ficinus interpretatus est: *et quomodo in mercedis parte ponas.* Mihi idem, quod ὥσπερ, *velut*, significare et ἥντινα etiam cum εἴρηκας construendum videtur.

οὐ ξυνῆκα.] οὐ ξυνῆκά πω. Par. DK. Mon. B. Flor. U. Bekkerus et Stallbaumius. *non novi* Fic. πω alienum ab hoc aoristo censeo, cui similis est L. VI. p. 497. C: οὐκ ἔγνως. Neque Socrates ita respondet. Accedit, quod in eisdem Bekkeri codicibus, qui πω habent, deinceps scriptum est τὸν βέλτιστον ἄρα, quod ortum videri potest postea, quam τὸν ante τῶν βελτίστων in πω abisset.

Τὸν] τοῦ Vind. D.

ἄρα] int. vers. Vind. F.

μισθὸν] μισθοῦ a m. s. Vind. D.

ξυνίης] ξυνιεισ Leb. ξυνιεῖς Par. AD. Vat. B. Ven. C. Vind. F. συνιεῖς, corr. συνίης, Vind. D. ξυνίεις Ven. B. et a m. pr. Flor. R. Bas. b. ξυνιεῖς multo etiam maiorem codicum auctoritatem habet Soph. p. 243. B. nec nullam ib. p. 238. E. Sed cf. Matthiae gramm. p. 394.

εικέστατοι, ὅταν ἐθέλωσιν ἄρχειν. ἢ οὐκ οἶσθα, ὅτι τὸ φιλότιμόν τε καὶ φιλάργυρον εἶναι ὄνειδος λέγεταί τε καὶ ἔστιν; Ἔγωγε, ἔφη. Διὰ ταῦτα τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, οὔτε χρημάτων ἕνεκα ἐθέλουσιν ἄρχειν οἱ ἀγαθοὶ οὔτε τιμῆς· οὔτε γὰρ φανερῶς πραττόμενοι τῆς ἀρχῆς ἕνεκα μισθὸν μισθωτοὶ βούλονται κεκλῆσθαι, οὔτε λάθρα αὐ-
C τοὶ ἐκ τῆς ἀρχῆς λαμβάνοντες κλέπται. οὐδ' αὖ τιμῆς ἕνεκα· οὐ γάρ εἰσι φιλότιμοι. δεῖ δὴ αὐτοῖς ἀνάγκην προσεῖναι καὶ ζημίαν, εἰ μέλλουσιν ἐθέλειν ἄρχειν. ὅθεν κινδυνεύει τὸ ἑκόντα ἐπὶ τὸ ἄρχειν ἰέναι ἀλλὰ μὴ

B ἢ οὐκ οἶσθα] Citatur hic locus a Stobaeo Serm. X. p. 133: ἢ οὐκ οἶσθα, ὅτι φιλάργυρόν τε καὶ φιλότιμον εἶναι ὄνειδος λέγεταί τε καὶ ἐστίν;

λέγεταί τε] λ. τι Vind. F. Ang. B.

ἔστιν] ἐστὶν Lob. Vind. B. et editi ante Bekkerum.

Ἔγωγε] ἔγωγ' Vind. F. Ang. B. Flor. R.

Διὰ ταῦτα] διαταῦτα Lob. Vind. D. Ald. Bas. ab.

οὔτε γὰρ] γὰρ om. Flor. T. int. vers. Vind. E. Ante haec colon restitui, quod Bekkerus et Stallbaumius in punctum maius mutarunt. Nexus enim inter haec et proxima idem est, qui paullo post inter οὐδ' αὖ τιμῆς ἕνεκα et sequentia obtinet, quae iidem, quum antea commate distincta essent, colo distinxerunt. Caussam etenim utriusque negationis simul redditurus Socrates bipartitam instituit enuntiationem, cuius prior pars quum et ipsa bipartita facta esset, alteram deinde negationem denuo ponit et confirmat.

τῆς ἀρχῆς ἕνεκα μισθὸν] ἕνεκα om. Amb. C. *magistratus praemium* Fic.

κεκλῆσθαι] κεκτῆσθαι a m. pr. Lob.

λάθρα] λάθρᾳ Bekkerus. V. ad p. 344. A.

αὐτοὶ] αὐτὸ Ven. B. Par. K. sec. Bip. Bremius coniecit αὐτὸν, quod miror etiam Faesio placuisse, postquam intellexisset αὐτοὶ significare posse *ipsi, sua sponte*. — Ficinus pronomen cum quatuor sequentibus verbis non expressit.

ἕνεκα] εἵνεκα Ven. B. C

δὴ] δὲ Par. A.

προσεῖναι] εἶναι Lob. Vind. BE. Vat. BM.

ἐθέλειν] μὴ ἐθ. Ang. B. Flor. R. In Vind. F. a m. s. praecedens ν erasum et μὴ superscriptum est.

ὅθεν — νενομίσθαι] Haec verba Bremius aut delenda aut ante proxima δεῖ δὴ — ἄρχειν collocanda censet, Stallbaumius tamquam „suppositicia, ut quae orationis continuationem perturbent neque medelam admittant ullam“ uncinis inclusit. Quae sana sunt, medelam utique non admittunt. Si quid ita comparatum est, ut boni ad suscipiendum compellendi sint necessitate, sequitur eos malos esse, qui sua sponte idem suscipiant. Quod autem mali faciunt, id turpe haberi consentaneum est. Recte igitur Socrates ab illa necessitate hanc opinionem repetit; neque vero supervacaneum erat communem hominum opinionem cum iudicio bonorum consentientem ostendisse.

ἀνάγκην περιμένειν] ἀνάγκη περιμέν .... ἦν Venetus Astii. ἀνάγκῃ Ald. Steph. ἀνάγκη Bas. ab.

νενομίσθαι] νενόμισται Flor. A. et a m. pr. Vind. F.

ἀνάγκην περιμένειν αἰσχρὸν νενομίσθαι. τῆς δὲ ζημίας μεγίστη τὸ ὑπὸ πονηροτέρου ἄρχεσθαι, ἐὰν μὴ αὐτὸς ἐθέλῃ ἄρχειν· ἦν δείσαντές μοι φαίνονται ἄρχειν, ὅταν ἄρχωσιν, οἱ ἐπιεικεῖς, καὶ τότε ἔρχονται ἐπὶ τὸ ἄρχειν οὐχ ὡς ἐπ' ἀγαθόν τι ἰόντες οὐδ' ὡς εὐπαθήσοντες ἐν αὐτῷ, ἀλλ' ὡς ἐπ' ἀναγκαῖον καὶ οὐκ ἔχοντες ἑαυτῶν βελτίοσιν ἐπιτρέψαι οὐδὲ ὁμοίοις. ἐπεὶ κινδυνεύει πόλις D ἀνδρῶν ἀγαθῶν εἰ γένοιτο, περιμάχητον ἂν εἶναι τὸ μὴ ἄρχειν ὥσπερ νῦν τὸ ἄρχειν, καὶ ἐνταῦθα ἂν καταφανὲς γενέσθαι, ὅτι τῷ ὄντι ἀληθινὸς ἄρχων οὐ πέφυ-

τῆς δὲ ζημίας] ζημία δὲ Flor. RT. ζημία instar collectivi est.

πονηροτέρου] πονηρότερον Flor. AC.

ὅταν — ἄρχειν] om. Vind. D.

ἐπιεικεῖς,] ἐπιεικεῖς· Ald. Bas. ab. Steph. ἐπιεικεῖς. Bekkerus et Stallbaumius.

εὐπαθήσοντες] εὖ παθήσοντες Steph. quod non prorsus reiicere videtur Matthiae gramm. p. 324. cl. cum p. 479. — Ad hunc locum pertinere puto glossam Antiatticistae Bekkeri anecd. p. 94, 28: εὐπαθεῖν τὸ ἡσθῆναι καὶ εὐπάθειαν τὴν ἡδονήν. Πλάτων Πολιτείας ἕκτῳ καὶ τετάρτῳ. Certe nunc neque in sexto neque in quarto libro εὐπαθεῖν aut εὐπάθεια legitur. Substantivum exstat L. III. p. 404. B.

D ἐπιτρέψαι] Ita etiam Venetus Astii. ἐπιτρέψαι τὴν ἀρχὴν Ven. B. Amb. C. Ang. B. editi ante Astium. *se committere* Fic. Originem glossematis prodit scholiastes: ἐπιτρέψαι: τὴν ἀρχὴν δηλονότι ἀναλαβέσθαι. Cf. Ast.

ὁμοίοις] ομοίους Ald.

ἐπεὶ] ἐπεί, sup. ει, Vind. F.

κινδυνεύει πόλις] Vulgo comma interpunctum, quod sustuli, quia verborum collocatio genus quoddam anacoluthi habet; cui alio modo succurrunt Flor. RT. κινδυνεύει πόλει exhibentes. κινδυνεύει πόλιν Vind. E.

ἀγαθῶν] om. Vat. B. Vind. E. et a m. pr. F.

ἂν εἶναι] εἶναι Lob. Vind. BE. Vat. BM. et a m. pr. Ven. B. ἂν εἶναι ἐν αὐτῇ Mon. B. Flor. U. *in ea — pugnaretur* Fic.

νῦν] νυνὶ Par. A. Bekkerus. Qui si unius codicis quamvis optimi gratia hic νυνὶ recipiendum statuit, mirum est Polit. p. 297. C. (333, 22.) in verbis τὸ νυνὶ γιγνόμενον ἁμάρτημα cum quinque suis νῦν scribere, quam vulgatum cum septem haud deterioribus retinere maluisse. Non rara est harum formarum in codicibus permutatio, et nonnunquam νυνί placuit librariis ubi non debebat; e. g. Crat. p. 428. D. καὶ δὴ καὶ νυνὶ ἡμεῖς ἴδωμεν, τί ἡμῖν εἴρηται in quatuor libris legitur, quorum tres praestantissimi sunt. Nostro loco igitur, quum reprehendi neutrum possit, νῦν tenendum putavi cum Stallbaumio.

ἐνταῦθα] ἐνταῦθ' Lob. Vind. EF. Ang. B. Vat. M. Flor. R. Stallbaumius.

τῷ ὄντι] ὁ τῷ ὄντι editi ante Bekkerum, cuius codices omnes cum Lob. et Vind. BDEF. (τῷόντι Vind. DE. et a m. s. B.) articulum ὁ ignorant. Eundem omittens in textu Stallbaumius notam adiecit: „ante τῷ ὄντι Paris. (K.) articulum ὁ male omittit.“ ut iam ipso invito omissus in Florentinis omnibus legi videatur, quod non est credibile. Neque vero placet pleonasmus ὁ τῷ ὄντι ἀληθινός, non comparandus illi Phaedone p. 66. C: ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι, aut Lach. p. 183. D: τοῦτον — ἐγὼ κάλλιον ἐθεασάμην ἐν τῇ ἀληθείᾳ ὡς ἀληθῶς ἐπιδεικνύμενον, quae

κε τὸ αὑτῷ ξυμφέρον σκοπεῖσθαι, ἀλλὰ τὸ τῷ ἀρχομέ-
νῳ, ὥστε πᾶς ἂν ὁ γιγνώσκων τὸ ὠφελεῖσθαι μᾶλλον
ἕλοιτο ὑπ' ἄλλου, ἢ ἄλλον ὠφελῶν πράγματα ἔχειν.
E Τοῦτο μὲν οὖν ἔγωγε οὐδαμῇ συγχωρῶ Θρασυμάχῳ,
ὡς τὸ δίκαιόν ἐστι τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον. ἀλλὰ
τοῦτο μὲν δὴ καὶ εἰσαῦθις σκεψόμεθα· πολὺ δέ μοι δο-
κεῖ μεῖζον εἶναι ὃ νῦν λέγει Θρασύμαχος τὸν τοῦ ἀδί-
κου βίον φάσκων εἶναι κρείττω, ἢ τὸν τοῦ δικαίου. σὺ
οὖν ποτέρως, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Γλαύκων, αἱρεῖ; καὶ πό-
τερον ὡς ἀληθεστέρως δοκεῖ σοι λέγεσθαι; Τὸν τοῦ δι-
καίου ἔγωγε, ἔφη, λυσιτελέστερον βίον εἶναι. Ἤκουσας,
348 ἦν δ' ἐγώ, ὅσα ἄρτι Θρασύμαχος ἀγαθὰ διῆλθε τῷ τοῦ

tria diversa composuit Heindorfius ad Phaedonis locum; et multo commodius τῷ ὄντι ad οὐ πέφυκε refertur. Articulum autem non desidero, quum quod de uno aliquo vero imperatore dicitur, de omnibus dicendum sit et ipsum verbum πέφυκε concreto magis conveniat, quam abstracto. Leg. L. V. p. 733. E: λέγωμεν δὴ σώφρονα βίον ἕνα εἶναι καὶ φρόνιμον ἕνα καὶ ἕνα τὸν ἀνδρεῖον, καὶ τὸν ὑγιεινὸν βίον ἕνα ταξώμεθα.

ξυμφέρον] Ita Lob. Vind. BDEF. Vat. BM. Ven. BC. Par. K. sec. Bekk. Amb. C. Ang. B. Florentini omnes. συμφ. Ald. Bas. ab. Steph.

ἀλλὰ — ὠφελεῖσθαι] *om.* Vind. E.

ὁ γιγνώσκων] Ita Lob. Vindobonenses et Florentini cum Bas. b. ὁ γιν. Ald. Bas. a. Steph. *qui non amens sit* Fic. Rectius *intelligens*. Leg. L. V. p. 733. E: σώφρονα μὲν οὖν βίον ὁ γιγνώσκων θήσει πρᾶον ἐπὶ πάντα, ubi Ficinus verbo tantundem detraxit, quantum nostro loco adiecit: *quisquis vitam noverit temperatam* etc.

οὐδαμῇ] οὐδαμοῦ Vind. B. Vat. M. οὐδαμῆ Steph.

E εἰσαῦθις] ἐσαῦθις Amb. C. Flor. CTV. ἐς αὖθις Vind. F. εἰ αὖθις, interposito a m. s. σ, Vind. D.

σκεψόμεθα] σκεψώμεθα Vind. F. Ang. B. Flor. AR. et a m. s. Ven. C. ἐπισκεψόμεθα Vind. D.

νῦν] νῦν δὴ Vind. E.

φάσκων εἶναι] ε. φ. Vind. E.

αἱρεῖ] Ita Flor. BV. et a m. pr. Vind. D. αἱρηῖ Lob. Vind. B. et a m. s. D. Ald. Bas. ab. Steph. αἱρῇ Vind. EF.

ὡς] *om.* Vind. F. (cuius in margine a m. s. additum legitur.) Ang. B. Flor. R. Stallbaumius. Eiiciendum item censet Bremius ut ortum ex varia lectione πότερον et ποτέρως in ποτερονως conflata. Mihi ita explicandum videtur: πότερον δοκεῖ σοι οὕτω λέγεσθαι, ὥσπερ ὃ ἀληθεστέρως λέγεται, neque video, cur positivo potius, quam superlativo addi solitum ὡς huic simile dicamus. — Ficinus haec ita contraxit: *Tu itaque, o Glauco, utrum istorum tanquam verius eligis?*

ἀληθεστέρως] Antiatt. Bekk. anecd. p. 78, 23: ἀληθεστέρως· Πλάτων τρίτῳ Πολιτείας. In tertio non legitur.

ἔγωγε] ἔγωγ' Vind. D. Amb. C. Flor. ACV. Respondet priori interrogationi, non posteriori.

ἔφη] *om.* a m. pr. Vind. F.

Ἤκουσας] ἦκ. οὖν Vind. DF. Ang. B. Flor. RV.

ἀδίκου; Ἤκουσα, ἔφη, ἀλλ' οὐ πείθομαι. Βούλει οὖν αὐτὸν πείθωμεν, ἂν δυνώμεθά πη ἐξευρεῖν, ὡς οὐκ ἀληθῆ λέγει; Πῶς γὰρ οὐ βούλομαι; ἦ δ' ὅς. Ἂν μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ἀντικατατείναντες λέγωμεν αὐτῷ λόγον παρὰ λόγον, ὅσα αὖ ἀγαθὰ ἔχει τὸ δίκαιον εἶναι, καὶ αὖθις οὗτος, καὶ ἄλλον ἡμεῖς, ἀριθμεῖν δεήσει τἀγαθὰ καὶ μετρεῖν, ὅσα ἑκάτεροι ἐν ἑκατέρῳ λέγομεν, καὶ B
ἤδη δικαστῶν τινῶν τῶν διακρινούντων δεησόμεθα· ἂν δὲ ὥσπερ ἄρτι ἀνομολογούμενοι πρὸς ἀλλήλους σκοπῶμεν, ἅμα αὐτοί τε δικασταὶ καὶ ῥήτορες ἐσόμεθα. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ὁποτέρως οὖν σοι, ἦν δ' ἐγώ, ἀρέσκει; Οὕτως, ἔφη. Ἴθι δή, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Θρασύμαχε,

348 τῷ] τὰ Amb. C. Ang. B. Flor. R. διῆλθε breviter dictum est pro διελθὼν ἔλεξεν εἶναι.

ἀδίκου] δικαίου a m. pr. Vind. D.

οὖν] om. Flor. A. Fic.

πη] πη Bekkerus et Stallbaumius hic et ubique. Cf. Buttmanni gramm. Vol. II. p. 284.

ἀντικατατείναντες] ἀντικατατίναντες Amb. C. κατατείναντες scholiastes cum hac explicatione: ἀντὶ τοῦ διεξελθόντες λόγον μακρόν, quam immerito reprehendit Astius. Fortasse ἀντὶ κατατείναντες perperam divisum invenerat scholiastes.

λέγωμεν] λέγομεν Vind. F.

αὐτῷ] αὐτὸν Lob. Vind. BE. Vat. BM. Dativus pendet ab ἀντί.

παρὰ λόγον] παράλογον Ven. C. Par. D. et a m. pr. Vind. D. Ald. Bas. ab. Steph. qui separanda in margine monuit. (Ex Par. K. Bipontini nullam a Stephaniana discrepantiam attulerunt.) παραλόγον Vind. F.

καὶ ἄλλον ἡμεῖς,] καὶ ἄλλο ἡ. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U. καὶ ἄλλον ἡμῖν sublata interpunctione scribendum ostendit Stephanus in margine, non cogitans alteri Thrasymachi orationi alteram ab illis opponendam fuisse. Astius tamen in secunda editione non solum ἡμῖν scripsit, sed etiam καὶ eiecit infirma nisus Ficini auctoritate: *oportebit ut tertius aliquis enumeret* etc. In tertia vero et hoc et aliud coniecit, sed textum incorruptum reliquit.

τἀγαθὰ] τὰ ἀγ. Lob. Vind. B.

λέγομεν] *collegimus* Fic. B

ἤδη] ἦ, corr. ἤδη, Vind. F.

διακρινούντων] διακρινόντων Ang. B. Flor. R.

ἀνομολογούμενοι] scholiastes: ἀντὶ τοῦ ὁμολογοῦντες (secundum Ruhnkenium ἀνομολογοῦντες), quod falsum est. Praepositio reditum significat ad id, quod primo concessum deinde, quum conclusio fit, iterum proponitur ad concedendum, quo certius utrisque inter ipsos conveniat. Itaque nec praepositio supervacanea nec medium sua significatione destitutum est.

τε δικασταὶ] δικασταί τε Vind. F. Ang. B. Flor. R. quod fortasse alicui placebit. Sed oratores ipsi semper futuri erant, etiam si continuis orationibus res ageretur: iudices vero non item. Itaque dicit: *simul et ipsi iudices, non aliis indigentes, et oratores erimus.*

Ὁποτέρως] ποτέρως, praescripto int. vers. ὁ, Vind. F.

οὖν σοι, ἦν δ' ἐγώ] ἦν δ' ἐ. οὖν σ. Par. K.

ἀπόκριναι ἡμῖν ἐξ ἀρχῆς· τὴν τελέαν ἀδικίαν τελέας οὔσης δικαιοσύνης λυσιτελεστέραν φῂς εἶναι; Πάνυ μὲν
C οὖν καὶ φημὶ, ἔφη, καὶ δι' ἃ, εἴρηκα. Φέρε δὴ, τὸ τοιόνδε περὶ αὐτῶν πῶς λέγεις; τὸ μέν που ἀρετὴν αὐτοῖν καλεῖς, τὸ δὲ κακίαν; Πῶς γὰρ οὔ; Οὐκοῦν τὴν μὲν δικαιοσύνην ἀρετὴν, τὴν δὲ ἀδικίαν κακίαν; Εἰκός γ', ἔφη, ὦ ἥδιστε, ἐπειδὴ καὶ λέγω ἀδικίαν μὲν λυσιτελεῖν, δικαιοσύνην δὲ οὔ. Ἀλλὰ τί μήν; Τοὐναντίον,
D ἦ δ' ὅς. Ἦ τὴν δικαιοσύνην κακίαν; Οὔκ, ἀλλὰ πάνυ γενναίαν εὐήθειαν. Τὴν ἀδικίαν ἄρα κακοήθειαν καλεῖς; Οὔκ, ἀλλ' εὐβουλίαν, ἔφη. Ἦ καὶ φρόνιμοι σοι,

ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχῆς Vind. B. et, ut solet, Lob. item Par. K. sec. Bip.

τὴν] *om.* Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

τελέαν] τελείαν Vind. F. Flor. R. et int. vers. AC.

C αὐτοῖν] Ita Vind. B. sed in ultima correctus. αὐτὴν Lob. Vat. M. αὐτῶν, sup. ἦν, Flor. T.

κακίαν] ἀδικίαν Lob. Vind. E. et a m. s. B. Vat. M. et int. vers. Flor. T.

δικαιοσύνην ἀρετὴν] ἀ. δ. Vind. D. sed priori β, alteri α inscriptum.

Εἰκός γ'] οὔκουν a m. s. Vind. B. neque liquet, quid a m. pr. fuerit. εἰκὸς γὰρ Flor. ACV.

ἐπειδὴ] ἐπειδή γε Vind. F. Ang. B. Flor. ACRTV. Stallbaumius; quem sequerer, si per meliores liceret. Lob. habet ἐπειδή quasi ante encliticon.

δὲ οὔ] δ' οὔ Lob. Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Vat. M. Flor. ABCRTV. Stallbaumius, aliquanto maiore, sed ne hac quidem sufficiente auctoritate.

ἦ δ' ὅς. — κακίαν] *om.* Vat. M. ἦ δ' ὅς. omissis reliquis Vind. B.

Ἦ] ἦ Lob. Vind. F.

D πάνυ] π. μὲν Amb. C. Flor. T.

γενναίαν] γενναῖαν Bas. ab. Proclus comm. in Alcib. T. III. p. 207. ed. Cous. γεγόνασι δέ τινες καὶ ἔσονται Θρασύμαχοι καὶ Καλλικλεῖς καὶ ἄλλο πάμπολυ Κενταυρικὸν καὶ Σατυρικὸν γένος, οἵ φασι γενναίαν εὐήθειαν (sic legendum, non ἀλήθειαν, ut docuit etiam Creuzerus p. 323.) εἶναι τὴν δικαιοσύνην καὶ οὔτε τῶν καλῶν οὔτε τῶν φρονίμων ἐπιτηδευμάτων.

Ἦ] ἦ Vind. F. εἰ Vind. D.

ὦ Θρασύμαχε, δοκοῦσιν] δ. ὦ Θ. Lob. Vind. BE. Vat. BM.

εἶναι] *om.* iidem.

πόλεις τε] τε Ficinus aut non legit aut non intellexit: *Quicunque videlicet civitates iniuria afficere possunt et nationes sibi subiicere.*

ὑφ' ἑαυτοὺς] ὑφ' ἑαυτοῖς Vind. B. Par. DK. Mon. B. Flor. U. Astius et Stallbaumius. Dativus usitatior, sed accusativus verior nec inusitatus. Herodot. L. I. c. 201: ἐπεθύμησε Μασσαγέτας ὑπ' ἑωυτὸν ποιήσασθαι, ubi Wesselingius Gronovii gratia ἑωυτῷ, quod in Mediceo et Askewiano est, praetulit. Thucyd. L. IIII. c. 60: εἰκὸς — πλέονί ποτε στόλῳ ἐλθόντας αὐτοὺς τάδε πάντα πειράσασθαι ὑπὸ σφᾶς ποιεῖσθαι. Haec exempla citavit Lennepius ad Phalar. p. 242. A. quem Stallbaumius conferre nos iussit.

σὺ δὲ] σὺ τὸ Ald. Bas. ab.

τὰ βαλλάντια ἀποτέμνοντας λέγειν] *om.* Ang. B. βαλάντια exhibent Lob. Vind. DEF. et a m. s. B. (a m. s. alterum λ int. vers.

ὦ Θρασύμαχε, δοκοῦσιν εἶναι καὶ ἀγαθοὶ οἱ ἄδικοι; Οἵ γε τελέως, ἔφη, οἷοί τε ἀδικεῖν, πόλεις τε καὶ ἔθνη δυνάμενοι ἀνθρώπων ὑφ' ἑαυτοὺς ποιεῖσθαι. σὺ δὲ οἴει με ἴσως τοὺς τὰ βαλλάντια ἀποτέμνοντας λέγειν. λυσιτελεῖ μὲν οὖν, ἦ δ' ὅς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐάνπερ λανθάνῃ· ἔστι δὲ οὐκ ἄξια λόγου· ἀλλ' ἃ νῦν δὴ ἔλεγον. E Τοῦτο μέντοι, ἔφην, οὐκ ἀγνοῶ ὅτι βούλει λέγειν, ἀλλὰ τόδε ἐθαύμασα, εἰ ἐν ἀρετῆς καὶ σοφίας τίθης μέρει τὴν ἀδικίαν, τὴν δὲ δικαιοσύνην ἐν τοῖς ἐναντίοις. Ἀλλὰ πάνυ οὕτω τίθημι. Τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, ἤδη στερεώτερον, ὦ ἑταῖρε, καὶ οὐκέτι ῥᾷον

habet.) Ven. B. Par. K. sec. Bekk. Flor. R. TUV. Bas. ab. Astius; et *βαλάντιον* scribendum videtur secundum codices Gorg. p. 508. E. [illegible]*βαλάντια* scribitur vulgo Symp. [illegible]. E. *βαλαντιοτόμοι* infra [illegible]. VIII. p. 552. D. *βαλαντιοτομοῦσι* L. VIIII. p. 575. B. nec aliter Aristophanes, qui primam corripit. Sed *τὸ σὸν βαλλάντιον οἶδεν* Simonides epigr. LVII. 3. et *Φοίνικα, μεγάλου κύριον βαλλαντίου* Crito comicus apud Athen. L. IIII. p. 173. B. Etymon autem, ad quod provocat Astius (*βάλανος*), incertum est. Accedit, quod Thrasymachus loquitur, qui crassius amare poterat. — Pro *ἀποτέμνοντας* Ficinus *ἀποτεμόντας* videtur legisse: *qui loculos clanculum subripuerint.* Phrynichus Bekk. anecd. p. 30: *βαλαντιοτομεῖν: καὶ κατὰ διάλυσιν βαλάντια ἀποτεμεῖν.*

λυσιτελεῖ] *λυσιτελεῖν* Vind. F. Ang. B,

οὖν] *om.* Lob. Vind. BE. Vat. M. *ἀλλ' ἃ νῦν δὴ ἔλεγον*] *ἀλλὰ ν. δ. ἔ.* Lob. Vind. E. et a m. pr. D. Ficinus: *immo quae paulo ante dicebam, plurimi facienda.* Extrema de suo addidit; sed quae Socrates dicit, *ἐκεῖνα λέγω* potius intelligendum, quam *ταῦτα ἄξια λόγου ἐστί* docent. Itaque pro commate ante haec colon posui.

E *μέντοι*] *μὲν οὖν* Par. K. sec. Bekk. (*οὖν* sec. Bip.) Mon. B. Flor. U. *μὲν* Ven. C. Vind. D. Par. D. Etiam Vind. F. *τοι* tantum int. vers. habet.

ἔφην] *om.* Vat. B. Vind. E. *ἔφη* Lob. Par. K. Vat. M. Ia Vind. B. *ν* int. vers. est.

ὅτι] ὃ Ven. C. Vind. D. et a m. pr. F. Par. D. Comma post *ἀγνοῶ* sustuli cum Bekkero, quia *τοῦτο* non ut deinde *τόδε* a proximo verbo (*ἀγνοῶ*), sed a remotiore (*λέγειν*) pendet: *hoc quid dicas, me non fugit.*

ἐθαύμασα] *ἐθαύμασαν* Vat. B.

τίθης] *τιθῇς* Vind. F.

πάνυ] *π. ἔφη* Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. ACR. *π. γε ἔφη* Flor. T.

Τοῦτο — ἀδικία δικαιοσύνης 354. A) excerpsit Stobaeus Serm. VIIII. p. 113. Sed codex A. Stobaei incipit p. 350. A: *Τί δέ;* ὁ *ἀνεπιστήμων.* Ad sensum huius loci explicandum non inepta sunt, quae habet Proclus in Tim. p. 344. l. 3. collata cum p. 343. l. 6. a f. Post *Τοῦτο* Vind. D. *δ'* infert et in sequentibus *στερραιότερον* exhibet.

ῥᾷον] *ῥᾴδιον* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stob. Bekkerus et Stallbaumius. *facile* Fic. Similiter Leg. L. VI. p. 757. B: *τὴν δὲ ἀληθεστάτην καὶ ἀρίστην ἰσότητα οὐκέτι ῥᾴδιον παντὶ ἰδεῖν.* Nihilominus nostro loco comparativus

ἔχειν ὅτι τις εἴπῃ. εἰ γὰρ λυσιτελεῖν μὲν τὴν ἀδικίαν ἐτίθεσο, κακίαν μέντοι ἢ αἰσχρὸν αὐτὸ ὡμολόγεις εἶναι ὥσπερ ἄλλοι τινὲς, εἴχομεν ἄν τι λέγειν κατὰ τὰ νομιζόμενα λέγοντες· νῦν δὲ δῆλος εἶ, ὅτι φήσεις αὐτὸ καὶ καλὸν καὶ
349 ἰσχυρὸν εἶναι καὶ τἆλλα αὐτῷ πάντα προσθήσεις, ἃ ἡμεῖς τῷ δικαίῳ προσετίθεμεν, ἐπειδή γε καὶ ἐν ἀρετῇ αὐτὸ καὶ σοφίᾳ ἐτόλμησας θεῖναι. Ἀληθέστατα, ἔφη, μαντεύει. Ἀλλ' οὐ μέντοι, ἦν δ' ἐγὼ, ἀποκνητέον γε τῷ λόγῳ ἐπεξελθεῖν σκοπούμενον, ἕως ἄν σε ὑπολαμβάνω λέγειν ἅπερ διανοεῖ. ἐμοὶ γὰρ δοκεῖς σὺ, ὦ Θρασύμαχε, ἀτεχνῶς νῦν οὐ σκώπτειν, ἀλλὰ τὰ δοκοῦντα περὶ τῆς ἀληθείας λέγειν. Τί δέ σοι, ἔφη, τοῦτο διαφέρει, εἴτε μοι

ferri potest. Nam quod eo adductum est, ut iam difficilius esse fatendum sit, id moderate loquens facilius iam factum esse negat, et *οὐκέτι ῥᾷον* re ipsa non differt ab *ἤδη χαλεπώτερον*.

ἔχειν] *ἔχει* Par. DK. sec. Bekk. Mon. B.

εἴπῃ] Ita Par. A. Ven. C. Vind. DF. Ang. B. Flor. ABCRV. Stob. Bekkerus et Stallbaumius. *εἴποι* reliqui cum editis ante Bekkerum; quod minus aptum est. Socrates habere negat, quod dicere debeat, non quod forte dicat aut possit velitve dicere.

λυσιτελεῖν] *λυσιτελῆ* Par. K. Mon. B. Flor. U.

ἢ] *εἰ* Par. D. *om.* Par. K.

αὐτὸ] *αὐτῷ* Par. DK. sec. Bekk. et a m. pr. Vind. D. *αὐτὴν* a m. s. Flor. T.

ὡμολόγεις] *ὁμολόγεις* Ald. Bas. a.

εἴχομεν] *ἔχομεν* Stob.

ἄν τι λέγειν] *ἀντιλέγειν* Vind. E. Par. K. sec. Bekk. Stob.

νῦν δὲ δῆλος] *δῆλο νῦν δὲ δὴ* Vind. E.

καὶ ἰσχυρὸν] *καὶ αἰσχρὸν* Stob. *καὶ om.* Vind. E.

πάντα] *om.* Amb. C.

349 *προσετίθεμεν*] *προστίθεμεν* Stobaei cod. N. ed. Trinc. Idem desiderat Faesius. *tribuimus* Fic. Imperfectum referri potest ad p. 348. C. ubi Socrates iustitiam virtutem esse significaverat; sed aptius videtur, si conatum indicat: *tributum ibamus*.

γε] *τε* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

αὐτὸ] *αὐτῷ* Flor. B. et a m. pr. Vind. D.

μαντεύει] Ita Flor. B. et a m. pr. Vind. D. *μαντεύῃ* Ald. Bas. ab. Steph. Stob. Lob. Vind BEF. et a m. s. D. — Quae sequuntur usque ad *Οὐδὲν, ἦν δ' ἐγὼ* (B) Stobaeus omisit.

γε] *om.* Mon. B. Flor. ACT. *τε* Vind. E.

διανοεῖ] Ita Flor. B. *διανοῇ* Ald. Bas. ab. Steph. Lob. Vind. BDEF.

ἀλλ' οὐ τὸν λόγον ἐλέγχεις] *cum rationem meam non confutes* Fic.

ἔτι πρὸς τούτοις] *om.* Stob. B

τοῦ δικαίου] *τοῦ om.* Stob. Gesn.

τί σοι] *σοι τι* Lob. Vind. BDE. Vat. BM.

πλέον ἔχειν] *ἕ. π.* Vind. B. *πλεῖον ἕ.* Par. A. Ven. B. Flor. BCV. Stob. editi ante Astium, qui e coniectura tacito *πλέον* scripsit; nam a Bipontinis de Par. K. nihil adnotatum est. Ceterum to-

δοκεῖ εἴτε μὴ, ἀλλ' οὐ τὸν λόγον ἐλέγχεις; Οὐδὲν, ἦν B
δ' ἐγώ. ἀλλὰ τόδε μοι πειρῶ ἔτι πρὸς τούτοις ἀποκρί-
νασθαι· ὁ δίκαιος τοῦ δικαίου δοκεῖ τί σοι ἂν ἐθέλειν
πλέον ἔχειν; Οὐδαμῶς, ἔφη· οὐ γὰρ ἂν ἦν ἀστεῖος,
ὥσπερ νῦν, καὶ εὐήθης. Τί δέ; τῆς δικαίας πράξεως;
Οὐδὲ τῆς δικαίας, ἔφη. Τοῦ δὲ ἀδίκου πότερον ἀξιοῖ
ἂν πλεονεκτεῖν καὶ ἡγοῖτο δίκαιον εἶναι, ἢ οὐκ ἂν ἡγοῖ-
το δίκαιον; Ἡγοῖτ' ἄν, ἦ δ' ὅς, καὶ ἀξιοῖ, ἀλλ' οὐκ
419 ἂν δύναιτο. Ἀλλ' οὐ τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, ἐρωτῶ, ἀλλ' C
εἰ τοῦ μὲν δικαίου μὴ ἀξιοῖ πλέον ἔχειν μηδὲ βούλεται
ὁ δίκαιος, τοῦ δὲ ἀδίκου. Ἀλλ' οὕτως, ἔφη, ἔχει. Τί
δὲ δὴ ὁ ἄδικος; ἆρα ἀξιοῖ τοῦ δικαίου πλεονεκτεῖν καὶ

tum hunc locum bene explicuit Proclus comm. in Alcib. Vol. III. p. 208. ed. Cous. (Vol. I. p. 323. ed. Creuz.)

ἂν] *om.* Ven. B.

ἦν] *om.* Vind. D.

ἀστεῖος] Non optime scholiastes pro γελοιώδης hic positum dicit. Est civilis et humanus.

ὥσπερ νῦν] His in Vind. F. Flor. R. superscriptum est: εἰ καὶ εἰ τοῦτο συνεχώρουν, quod videtur ad οὐ γὰρ ἂν ἦν pertinere.

καὶ] *om.* Vind. E.

εὐήθης] εὖ ποιεῖν Vind. F. εὐποιεῖς, sup. πιεικής, Ang. B.

Τί δέ] τί δαί Stob.

Οὐδὲ τῆς δικαίας] Desideramus substantivum. Sed ita fere Leg. L. VI. p. 754. B: ἃ δὴ νῦν φημὶ Κνωσίοις διὰ τὴν ἐπιμέλειαν πρὸς τὴν νέαν πόλιν καὶ τῇ νέᾳ πρὸς Κνωσὸν ὑπάρχειν ἑτοίμως γεγονότα. In Vind. E. πράξεως — δικαίας bis deinceps leguntur.

Τοῦ] τούτου Amb. C.

ἀξιοῖ] ἀξιοίη Lob. Vind. BE. Vat. BM. Bekkerus; qui quum Euthyd. p. 280. B. pro ὠφελοίη contra omnes codices malebat ὠφελοῖ, alia re nulla moveri poterat, nisi quod paullo ante ter deinceps legerat ὠφελοῖ. Nostro vero loco item sequitur ἀξιοῖ. Non magis sibi constat, dum Theaet. p. 171. B. συγχωροίη ab eodem codice oblatum spernit, a quo uno idem Phaedone p. 88. A. accessit. Vtraque forma Atticis placuit. Itaque secundum codices h. l. tenendum est ἀξιοῖ.

πλεονεκτεῖν] πλέον ἔχειν Stob.

ἡγοῖτο] ἡγεῖτο Lob. Ven. B.

δίκαιον] *om.* Vat. B.

εἶναι — δίκαιον] *om.* Ang. B.

ἡγοῖτο] ἡγῇ τὸ Stobaei cod. B.

δίκαιον] *om.* Lob. Vind. BE. et a m. pr. F. Vat. M. Stobaei cod. N. ed. Trinc.

ἀλλ' οὐκ — ἀξιοῖ] *om.* Stobaei cod. B.

ἀλλ' εἰ] ἀλλὰ εἰ Stob.

βούλεται] βούλοιτο. Ven. B. (qui εται superscriptum habet.) editi ante Bekkerum.

τοῦ δὲ] τοῦδε Ald. Bas. ab.

ἔχει] ἔχειν Vat. B. Vind. E.

δὲ] δαί Stob.

ὁ] *om.* Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ἆρα] ἄρα Vind. DF. Flor. RU. Stob. Ald. Bas. ab. Faesius mavult ἆρ' ἄν, etiam hiatus caussa. Sed indicativus aptior neque hiatus offensioni est.

τῆς δικαίας πράξεως; Πῶς γὰρ οὔκ, ἔφη, ὅς γε πάντων πλέον ἔχειν ἀξιοῖ; Οὐκοῦν καὶ ἀδίκου ἀνθρώπου τε καὶ πράξεως ὁ ἄδικος πλεονεκτήσει καὶ ἁμιλλήσεται, ὡς ἁπάντων πλεῖστον αὐτὸς λάβῃ; Ἔστι ταῦτα. Ὧδε δὴ λέγωμεν, ἔφην· ὁ δίκαιος τοῦ μὲν ὁμοίου οὐ πλεονε-
D κτεῖ, τοῦ δὲ ἀνομοίου, ὁ δὲ ἄδικος τοῦ τε ὁμοίου καὶ τοῦ ἀνομοίου; Ἄριστα, ἔφη, εἴρηκας. Ἔστι δέ γε, ἔφην, φρόνιμός τε καὶ ἀγαθὸς ὁ ἄδικος, ὁ δὲ δίκαιος οὐδέτερα. Καὶ τοῦτ', ἔφη, εὖ. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἔοικε τῷ φρονίμῳ καὶ τῷ ἀγαθῷ ὁ ἄδικος, ὁ δὲ δίκαιος οὐκ ἔοικε; Πῶς γὰρ οὐ μέλλει, ἔφη, ὁ τοιοῦτος ὢν

οὔκ] *οὐκ* Vind. BDEF. *οὔ* Stob. Trinc. *οὐ* Stob. Gesn. Signum interrogandi, quod erat hic positum, cum Bekkero post *ἀξιοῖ* collocavi, ubi in Ald. Bas. ab. punctum est. Stephanus utroque loco posuit, ne id quidem male.

πλέον ἔχειν] *ἔ. π.* Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. editi ante Bekkerum.

ἀδίκου] *ἐκδίκου* Stob. Trinc.

ἀνθρώπου τε] *τε ἀνθ.* Vind. BE. Vat. M. *γε ἀνθ. τε* Stob.

πλεονεκτήσει] *πλεονέκτης, εἰ* Stob. Trinc. *πλεονεκτήσει τε* Par. K. Mon. B. Flor. U. Astius.

καὶ — λάβῃ] *om.* Stob. Trinc.

ὡς] *ὃς* Vind. F.

ἁπάντων] *ἂν πάντων* Vind. F. Amb. C. Ang. B. *ἂν ἁπ.* Vind. E.

πλεῖστον αὐτὸς] *αὐ. πλ.* Vind. F. Ang. B.

λέγωμεν] Ita Par. ADK. Ven. C. Vind. DE. Mon. B. Vat. M. Stobaei cod. B. Bekkerus. *λέγω μὲν* Stob. Trinc. *λέγομεν* reliqui codices Bekkeri, Lob. Vind. BF. Stob. Gesn. Ald. Bas. ab. Steph. et Stallbaumius de Florentinis pariter atque de Bekkero tacens, ut omnes videantur idem habere. *dicimus* Fic. Id aptum esset, si sententia, de qua iam conventurum erat Socrati cum Thrasymacho, in superioribus minus perspicue declarata explicationem requireret et acciperet per ea, quae Socrates enuntiat, quibus commode praefaretur: *haec igitur nostra sententia est.* Sed quae sequuntur, formulam exhibent communem et generatim omnia complectentem, quae singulatim dicta fuerant; quam quum Socrates paullo post contra Thrasymachum conversurus esset, aequum erat antea eius arbitrio subiicere eumque vel adhortari ad probandum vel interrogare, an probet; quod utrumque coniunctivum requirebat. Magis autem aequum erat, si interrogaret. Itaque et *λέγωμεν* scripsi cum Bekkero et signum interrogationis cum eodem et Stallbaumio post *ἀνομοίου* posui, ubi antea punctum erat. In Lob. post *ἔφην* positum est.

ἔφην] *ἔφη* Stob.

τοῦ δὲ] *τοῦδε* Ald. Bas. a.

ἀνομοίου] *ἀνομίου* Vind. EF. item proxime sequens.

Ἔστι] *ἔτι* Vind. B. Vat. BM. D

ἔφην] *ἔφη* Amb. C. *om.* Stob. Trinc.

οὐδέτερα] *οὐδ' ἕτερα* Vind. D. *οὐδ' ἑτέρα* Stob. Trinc. Hoc quoque interrogantem faciunt Socratem editores novissimi cum Stobaeo, quod mihi ut ab ipso Thrasymacho positum rectius affirmare videtur.

εὖ] *om.* Ang. B.

ἦν δ'] *ἦν δὲ* Stob. Trinc.

τῷ ἀγαθῷ] *τῷ om.* Stob.

ἔοικε] *ἔοικεν* Bekkerus.

οὐ] *οὔ*. Stob. Trinc.

καὶ ἐοικέναι τοῖς τοιούτοις, ὁ δὲ μὴ μὴ ἐοικέναι; Καλῶς. τοιοῦτος ἄρα ἐστὶν ἑκάτερος αὐτῶν, οἷσπερ ἔοικεν; Ἀλλὰ τί μέλλει; ἔφη. Εἶεν, ὦ Θρασύμαχε· μουσικὸν δέ τινα λέγεις, ἕτερον δὲ ἄμουσον; Ἔγωγε. Πότερον φρόνιμον καὶ πότερον ἄφρονα; Τὸν μὲν μουσικὸν δήπου φρόνιμον, τὸν δὲ ἄμουσον ἄφρονα. Οὐκοῦν καὶ ἅπερ φρόνιμον, ἀγαθὸν, ἃ δὲ ἄφρονα, κακόν; Ναί. Τί δὲ ἰατρικόν; οὐχ οὕτως; Οὕτως. Δοκεῖ ἂν οὖν τίς σοι, ὦ ἄριστε, μουσικὸς ἁνὴρ ἁρμοττόμενος λύραν ἐθέλειν μουσικοῦ ἀνδρὸς ἐν τῇ ἐπιτάσει καὶ ἀνέσει τῶν χορδῶν πλεονεκτεῖν ἢ ἀξιοῦν πλέον ἔχειν; Οὐκ ἔμοιγε. Τί

ὁ τοιοῦτος] ὁ om. Stob.

ὁ δὲ μὴ] ὁ δὲ Lob. Vind. BDEF. Ven. BC. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Vat. M. Venetus Astii, Flor. ABCUV. Stob. Ald. Bas. ab. Astius. In Ald. comma inter μὴ et ἐοικέναι, in Bas. a. inter δὲ et μὴ, in Bas. b. neutro loco est. Stephanus μὴ e coniectura addidisse videtur secundum ea, quae in adnotatione ad h. l. disputat. Ad quinque codices (Par. A. Vat. B. Amb. C. Flor. RT.) qui iam id exhibent, accedit Ficinus: *qui vero non talis.* Neque obscurum est, quanto et rectius adsit et facilius omitti a librariis potuerit, quam immitti.

ἐστὶν] om. Par. K. Mon. B. Flor. U. ἔστιν Vind. F.

οἷσπερ ἔοικεν;] *quales hi, quibus simile est* Fic. recte explicans paullo brevius dictum, nisi forte legerit *οἷοι οἷσπερ.* Confer p. 350. C: ὡμολογοῦμεν ᾧ γε ὅμοιος ἑκάτερος εἴη, τοιοῦτον καὶ ἑκάτερον εἶναι. quae si inverteris nostris gemina habebis. Adde Phaedon. p. 92. B: οὐ γὰρ δὴ ἁρμονία γέ σοι τοιοῦτόν ἐστιν ᾧ ἀπεικάζεις. cui loco Heindorfius nostrum adscripsit. Continetur autem hoc loco fundamentum totius ratiocinationis non sine calliditate quadam tectum, quae ne nimia et Socrate indigna esset, interrogationem feci, cuius signum in Stobaeo posuit Trincavellus. Vulgo punctum est.

μέλλει] μέλλω, sup. ἄλλο, Ang. B.

ὦ] ὁ Vind. E.

Τὸν μὲν — ἄφρονα.] om. Amb. C. Vat. M. Stobaei cod. B. Eorum loco Vind. B. int. vers. a m. s. φημὶ: habet.

καὶ ἅπερ] Non omittendum censui καὶ, quod unus ex uno Par. A. exhibuit Bekkerus, expressum iam pridem vel desideratum a Ficino: *in eisdem et bonum.* Si synonyma essent φρόνιμος et ἀγαθὸς, accessio alterius praedicati significanda non fuisset verbo, utpote necessaria: nunc aegre ea significatione careremus. Pro ἅπερ Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Ang. B. ὅνπερ habent, et ὅν int. vers. super ἃ legitur in Vind. F.

φρόνιμον] φρόνιμα Stob. Trinc.

ἃ] ὅν Par. DK. Mon. B. Ang. B. et a m. s. int. vers. super ἃ Vind. F.

Ναί] om. Stob. Trinc.

δὲ] δαί Stob.

Οὕτως] Ita Lob. Vindobonenses, Florentini, Stobaeus, Bekkerus et Stallbaumius. Οὕτω. Ald. Bas. ab. Steph.

Δοκεῖ — ἄριστε] ἆρ' οὖν τίς σοι (σε Trinc.) ὦ ἄριστε δοκεῖ Stob. δοκῇ etc. Ven. B. δοκεῖ οὖν etc. omisso ἂν Lob. Vind. BE. Vat. M. Pro τίς σοι Vind. F. Ang. B. τίσοι, Amb. C. σοι τί habent.

ἁνὴρ] om. Stobaei cod. B. ed. Gesn.

πλέον] πλεῖον Stob.

350 δέ; ἀμούσου; Ἀνάγκη, ἔφη. Τί δὲ ἰατρικός; ἐν τῇ ἑδωδῇ
ἢ πόσει ἐθέλειν ἄν τι ἰατρικοῦ πλεονεκτεῖν ἢ ἀνδρὸς ἢ
πράγματος; Οὐ δῆτα. Μὴ ἰατρικοῦ δέ; Ναί. Περὶ
πάσης δὲ ὅρα ἐπιστήμης τε καὶ ἀνεπιστημοσύνης, εἴ τίς
σοι δοκεῖ ἐπιστήμων ὁστισοῦν πλείω ἂν ἐθέλειν αἱρεῖ-
σθαι, ἢ ὅσα ἄλλος ἐπιστήμων, ἢ πράττειν ἢ λέγειν, καὶ
οὐ ταὐτὰ τῷ ὁμοίῳ ἑαυτῷ εἰς τὴν αὐτὴν πρᾶξιν. Ἀλλ'
ἴσως, ἔφη, ἀνάγκη τοῦτό γε οὕτως ἔχειν. Τί δὲ ὁ ἀνε-
πιστήμων; οὐχὶ ὁμοίως μὲν ἐπιστήμονος πλεονεκτήσειεν
B ἄν, ὁμοίως δὲ ἀνεπιστήμονος; Ἴσως. Ὁ δὲ ἐπιστήμων
σοφός; Φημί. Ὁ δὲ σοφὸς ἀγαθός; Φημί. Ὁ ἄρα ἀγα-

δέ;] δαί Stob. Interrogationis signum a Bekkero est. In Ald. Bas. ab. Steph. nulla distinctio erat.

Τί δὲ — δέ; Ναί,] om. Stob. Trinc.

ἰατρικός] ἰατρός Vind. F. Amb. C. Ang. B.

350 ἐν τῇ ἑδωδῇ ἢ πόσει] *in quantitate* Fic. ἐν τ. ἑ. ὁπόση Amb. C. ἐν τ. ἑ. ἢ ὁπόση Flor. ACV.

ἐθέλειν — πράγματος;] *dicesne plus assequi, quam aut medicus alter aut res ipsa cupit?* Fic. ἐθέλει etc. Par. DK. Mon. B. Flor. U. Pro ἄν τι Lob. Vind. BE. ἀντὶ habent, pro πλεονεκτεῖν Vind. D. a m. pr. πλεονεκτεῖ, et in Vind. B. prius ἢ omissum est.

δὲ ὅρα] δὲ ἄρα Par. K. δὴ ὅρα Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. RT. Stob. Astius et Stallbaumius. — Hermias in Phaedrum p. 183: πάλιν, ὡς ἐν Πολιτείᾳ εἶπεν, οὐδὲ ὁ ἐπιστήμων τοῦ ἐπιστήμονος πλέον ἔχει, οὐδὲ ὁ τέκτων τοῦ τέκτονος καθὸ τέκτων. (Ita Astius, prius οὐδὲ e coniectura inferens; quod quum etiam in codice Gothano omissum et ἔχειν pro ἔχει scriptum sit, hoc genuinum esse et inter εἶπεν et ὁ excidisse οὐ βούλεται suspicor. Sequuntur enim haec: ὁ δὲ ῥήτωρ τοῦ ῥήτορος βούλεται πλέον ἔχειν.)

τίς] τί Vind. D.

πλείω ἂν ἐθέλειν] π. ἂν ἐθέλοι Par. K. et a m. pr. D. ἂν ἐθέλοι, omisso πλείω, Stob. Trinc. ἐθέλειν πλείω ἄν Stob. Gesn. Gaisf. Optativus originem ducit ab errore alicuius, qui ὁστισοῦν relativum putaret.

ὅσα] ὃς Stob. Trinc.

ἄλλος] ἄλλως Lob. Vat. B.

πράττειν] πράττει Bas. b.

οὐ ταὐτὰ] οὐ ταῦτα Lob. Stob. Trinc. οὔτ' αὐτὰ Flor. V.

αὐτὴν] αὐ. ὁμοίαν Stobaei cod. N. ed. Trinc.

ἴσως] ἴσθι Ven. B.

τοῦτό γε] τοῦτο Vind. F. Ang. B. Flor. R. δὲ τοῦτο Par. K. cuius in margine sec. Bip. h. l. scriptum est κείμενον, quod editor Bipontinus p. 362. nescire, quo referat, fatetur; Astius supplementum orationis Platonicae putat: *hoc ita ponatur necesse est.* Sed eiusmodi supplementum non modo non necessarium, sed ne aptum quidem erat. κείμενον satis constat grammaticos lectionem dicere in codicibus repertam. Itaque is, qui in Par. K. hoc vocabulum adscripsit, vel ipsum illud δὲ τοῦτο in suo exemplari inventum a se testari vel aliam lectionem subiicere voluit, quod L. V. p. 453. D. librarium Vaticanum eodem vocabulo adhibito facere videmus, hic vero nescio qua re impeditus non fecit.

Τί δὲ ὁ ἀνεπιστήμων;] Stepha-

θός τε καὶ σοφὸς τοῦ μὲν ὁμοίου οὐκ ἐθελήσει πλεονεκτεῖν, τοῦ δὲ ἀνομοίου τε καὶ ἐναντίου. Ἔοικεν, ἔφη. Ὁ δὲ κακός τε καὶ ἀμαθὴς τοῦ τε ὁμοίου καὶ τοῦ ἐναντίου. Φαίνεται. Οὐκοῦν, ὦ Θρασύμαχε, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ ἄδικος ἡμῖν τοῦ ἀνομοίου τε καὶ ὁμοίου πλεονεκτεῖ; ἢ οὐχ οὕτως ἔλεγες; Ἔγωγε, ἔφη. Ὁ δέ γε δίκαιος τοῦ μὲν ὁμοίου οὐ πλεονεκτήσει, τοῦ δὲ ἀνομοίου; Ναί. C *Ἔοικεν ἄρα, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ μὲν δίκαιος τῷ σοφῷ καὶ ἀγαθῷ, ὁ δὲ ἄδικος τῷ κακῷ καὶ ἀμαθεῖ. Κινδυνεύει. Ἀλλὰ μὴν ὡμολογοῦμεν ᾧ γε ὅμοιος ἑκάτερος εἴη, τοιοῦτον καὶ ἑκάτερον εἶναι. Ὡμολογοῦμεν γάρ. Ὁ μὲν*

nus post δὲ signum interrogandi fecit, quem Bekkerus et Stallbaumius secuti sunt. Mihi vero Socrates, postquam de universa scientia et inscientia quaerens, quae ratio scientis esset, exposuit, rectius ita continuare sermonem videtur: *quid vero insciens? quaenam huius ratio est?* Itaque signum illud post δὲ omisi cum Ald. Bas. ab., et transtuli post ἀνεπιστήμων. Pro δὲ Stobaei codex A. qui h. l. incipit, δ', Flor. R. et reliqui Stobaei codices editionesque δαί habent.

οὐχὶ] οὐχ Stob.

B ἂν, ὁμοίως] ἀνομοίως Stob.

δὲ ἀνεπιστήμονος] δ' ἐπιστήμονος Ang. B.

δὲ] δ' Vind. F.

Φημί.] *om.* Vind. B. *val.* Stob.

Ὁ δὲ — Φημί.] Haec Par. K. sec. Bip. in margine habet. Pro σοφὸς Vind. B. ἀνεπιστήμων exhibet.

ἐθελήσει] ἐθελήσειε Lob. Vind. BE. Vat. BM.

δὲ ἀνομοίου] δ' ἀν. Stob.

ἐναντίου.] ἐναντίου; Lob. Stob. Ald. Bas. ab.

Ἔοικεν, — Φαίνεται.] *om.* Amb. C. in margine habet Stobaei cod. A. Pro Ἔοικεν, ἔφη in Par. K. legitur φαίνεται.

κακός] ἄκακος Ven. C. Vind. D. αὖ κακός Par. K. Mon. B. κακός γε Ang. B.

τε ὁμοίου] ἀνομοίου Ven. C. Vind. D. Par. K. et a m. pr. D. γε ὁμοίου Vind. F.

ἐναντίου.] „ἀνομοίου Par. D. fortasse correctus.“ Bekkerus. ἐναντίου; Par. K. sec. Bip. Stob. Ald. Bas. ab.

Φαίνεται] ἔοικεν ἔφη Par. K.

ἄδικος ἡμῖν] ἀνόμοιος ἢ μὴν a m. pr. Stobaei cod. B. et ed. Trinc. ἄδικος a m. s. cod. B. Neque Ficinus ἡμῖν expressit.

πλεονεκτεῖ;] πλεονεκτεῖ. Ald. Bas. ab.

Ἔγωγε] οὕτως Vind. B.

δέ γε] δὲ Vind. E. Stob.

οὐ] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

ἀνομοίου] ἀνομοίου οὖ Vind. B. C

ἄρα] ἄρα Stob.

δίκαιος] Super hoc Vind. F. πλεονεκτεῖν scriptum habet, et super proximo ἄδικος: ἀπὸ κοινοῦ ὑπερέχειν.

σοφῷ — κακῷ] σοφῷ τε — κακῷ τε Stob.

ἀμαθεῖ.] ἀμαθεῖ; Stob. Trinc.

Κινδυνεύει] *om.* Amb. C.

ὡμολογοῦμεν] ὁμολογοῦμεν Ang. B. Vind. F. et a m. pr. Vat. B. et int. vers. Flor. A. et Stobaei cod. A. Trinc.

ᾧ γε] ὅ γε Stobaei cod. A. et a m. s. B. Trinc.

Ὡμολογοῦμεν] ὁμολογοῦμεν Stob. cod. A.

ἆρα δίκαιος ἡμῖν ἀναπέφανται ὢν ἀγαθός τε καὶ σοφὸς, ὁ δὲ ἄδικος ἀμαθής τε καὶ κακός.

Ὁ δὴ Θρασύμαχος ὡμολόγησε μὲν πάντα ταῦτα, D οὐχ ὡς ἐγὼ νῦν ῥᾳδίως λέγω, ἀλλ' ἑλκόμενος καὶ μόγις μετὰ ἱδρῶτος θαυμαστοῦ ὅσου, ἅτε καὶ θέρους ὄντος· τότε καὶ εἶδον ἐγὼ, πρότερον δὲ οὔπω, Θρασύμαχον ἐρυθριῶντα· ἐπειδὴ δὲ οὖν διωμολογησάμεθα τὴν δικαιοσύνην ἀρετὴν εἶναι καὶ σοφίαν, τὴν δὲ ἀδικίαν κακίαν τε καὶ ἀμαθίαν, Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ· τοῦτο μὲν ἡμῖν οὕτω κείσθω· ἔφαμεν δὲ δὴ καὶ ἰσχυρὸν εἶναι τὴν ἀδικίαν. ἢ οὐ μέμνησαι, ὦ Θρασύμαχε; Μέμνημαι, ἔφη· ἀλλ' ἔμοιγε οὐδὲ ἃ νῦν λέγεις ἀρέσκει, καὶ ἔχω περὶ

ἀναπέφανται] καὶ ἀν. Stob. cod. B. Trinc.

ὢν] om. Ven. B.

Ὁ δὴ — ἐρυθριῶντα] om. Stob. Pro δὴ legitur δὲ in Lob. Vind. BE. Vat. BM. Ven. B. Par. K. sec. Bekk. Amb. C. Flor. T.

πάντα ταῦτα] τ. π. Lob. Vind. BF. Amb. C. Ang. B. Vat. M. Flor. ACRTV.

οὐχ] non tamen Fic. Steinbrüchelius coniicit οὐχὶ δὲ, quod necessarium esset, vel potius οὐ δ', si haec, quae sequuntur, proximis illis de consensu Thrasymachi dictis opponere scriptor voluisset: *consensit quidem, sed non tam facile.* At videtur aliud in mente habuisse, quod illis opponeret, velut: *sed amplius colloqui noluit;* haec autem addidisse quasi in parenthesi ad describendam consensus illius rationem, denique quum paullo longior evasisset descriptio, denuo inchoasse orationem: ἐπειδὴ δὲ οὖν.

D μόγις] μόλις Vind. B.

ὄντος· τότε] ὄντος τότε, Bekkerus secundum Par. A. Vat. BM. Vind. B. Ven. B. Amb. C. Lob. Vind. E. oblitus, ut opinor, non multo ante gesta referre Socratem, ut facit in Symposio Alcibiades, qui p. 220. D. recte dicit: καὶ γὰρ θέρος τότε γε ἦν. sed postridie, quam habiti essent, sermones narrare, nec satis respiciens verba πρότερον δὲ οὔπω, quae merito urget Stallbaumius. Sed quod idem Bekkeri distinctioni repugnare dicit Aristidem et Synesium, qui locum hunc imitatione expresserint, neque Aristidis verba neque Synesii videtur legisse, quorum alter orat. secunda in Platonem T. II. p. 295. ed. Iebb. haec habet: μιμῇ Θρασύμαχον, τὸν μηδεπώποτε ἐρυθριάσαντα, alter encom. calv. p. 65. E. nil nisi Θρασύμαχον ἐρυθριῶντα dicit. Vtrumque locum indicaverat Astius. Ficinus: *erat quippe tunc aestas. et vidi ego tunc primum* etc. Ficinum secutus est Schleiermacherus.

ἐπειδὴ — κείσθω] iterum posuit Stobaeus serm. X. p. 133.

δὲ οὖν] δ' οὖν Stob. serm. VIIII. et secundum cod. A. serm. X. οὖν Par. K. sec. Bekk. Mon. B. Ang. B. Flor. TU. et Stob. serm. X. omisso δὲ, quod Stallbaumius retinendum putat, quia respondeat praegresso μέν. Cui ita assentior, ut esse haec illis opposita concedam. Sed aliam hic rationem inter μὲν et δὲ intercedere, quam quae vulgo obtinet, additum huic οὖν demonstrat, quod novae enuntiationis indicium est.

δὲ ἀδικίαν] δ' ἀδ. Stob. serm. VIIII.

κακίαν — ἀδικίαν] bis deinceps leguntur in Vind. F.

αὐτῶν λέγειν. εἰ οὖν λέγοιμι, εὖ οἶδ', ὅτι δημηγορεῖν ἄν E
με φαίης. ἦ οὖν ἔα με εἰπεῖν ὅσα βούλομαι, ἢ εἰ βού-
λει ἐρωτᾷν, ἐρώτα, ἐγὼ δέ σοι, ὥσπερ ταῖς γραυσὶ,
ταῖς τοὺς μύθους λεγούσαις, εἶεν ἐρῶ καὶ κατανεύσο-
μαι καὶ ἀνανεύσομαι. Μηδαμῶς, ἦν δ' ἐγὼ, παρά γε
τὴν σαυτοῦ δόξαν. Ὥστε σοι, ἔφη, ἀρέσκειν, ἐπειδήπερ
οὐκ ἐᾷς λέγειν. καίτοι τί ἄλλο βούλει; Οὐδέν, μὰ Δία,
ἦν δ' ἐγώ· ἀλλ' εἴπερ τοῦτο ποιήσεις, ποίει· ἐγὼ δὲ
ἐρωτήσω. Ἐρώτα δή. Τοῦτο τοίνυν ἐρωτῶ, ὅπερ ἄρτι,
ἵνα καὶ ἐξῆς διασκεψώμεθα τὸν λόγον, ὁποῖόν τι τυγ- 351
χάνει ὂν δικαιοσύνη πρὸς ἀδικίαν. ἐλέχθη γάρ που, ὅτι
καὶ δυνατώτερον καὶ ἰσχυρότερον εἴη ἀδικία δικαιοσύνης.

Εἶεν] εἶα Mon. B. Ficinus, ut solet, omisit.

ἡμῖν] *om.* Ven. B. cum editis ante Astium. In Amb. C. Flor. BTV. post *πείσθω* positum est. De Par. K. Bipontini tacent.

δὴ] *om.* Amb. C.

ἰσχυρὸν] *ἰσχυρότερον* Stob. quod Astio sequentibus p. 351. A. (*ὅτι καὶ δυνατώτερον καὶ ἰσχυρότερον εἴη ἀδικία δικαιοσύνης*) quodammodo confirmari videtur. Magis videtur superioribus illis p. 344. C: *οὕτως, ὦ Σώκρατες, ἰσχυρότερον καὶ ἐλευθεριώτερον καὶ δεσποτικώτερον ἀδικία δικαιοσύνης ἐστίν.* Sed hoc loco extra comparationem robusta dicitur iniustitia.

ἦ] *ἦ* Lob. Vind. BE.

μέμνησαι] *μ. ἔφη* Lob. Vat. M. et Vind. B. in quo *ν* super ultimo *η* scriptum est. Stobaeus haec *ἦ οὐ μέμνησαι* usque ad *ἐπιθυμῶ* p. 351. A. omisit.

ξμοιγε] *ἔμοι* Vind. E.

οὐδὲ] *οὐδ'* Vind. D.

εἰ οὖν] Steinbüchelius malebat *εἰ δ' οὖν*. Sed sufficit externum, ut ita dicam, vinculum *οὖν*.

λέγοιμι] *λέγοι μοι* Flor. R.

οἶδ'] *οἶδα* Vind. F.

E *δημηγορεῖν*] *δημηουργεῖν* Ald. *δημιουργεῖν* Bas. ab. Steph. qui tamen in margine *δημηγορεῖν* secundum Aldi lectionem et Ficini interpretationem (*concionari*) scribendum ostendit.

φαίης] *φαίης* Ald. Bas. ab.

ἐρωτᾷν] *om.* Mon. B.

ἐρώτα] *om.* Vind. D.

ταῖς γραυσὶ] *παῖς γ.* Ven. B. cum editis ante Astium, cui praeivit Gesnerus ad Luciani catapl. nota prima. (T. III. p. 598. ed. Lehm.)

τοὺς] *om.* Ang. B. *τοῦ* Vind. E.

εἶεν ἐρῶ] *assentiar* Fic. *εἰς ἓν ἐρῶ* Vind. D. *ἐρῶ* Vind. B. Vat. M.

καὶ ἀνανεύσομαι] *om.* Lob. Vind. BE. Vat. M. *καὶ ἀνανεύσω* Amb. C. Flor. ACTV.

γε] *om.* Vind. D. et a m. pr. F.

σαυτοῦ] *σεαυτοῦ* Vind. F. Flor. R.

Ὥστε σοι — ἀρέσκειν] *Vt tibi in omnibus gratificer* Fic.

Δία] *δί'* Lob. Vind. BE. Amb. C. Vat. M. Flor. ACV. Ficinus: *Nihil per Iovem, si istud feceris, sed facito* etc. quasi *ἀλλὰ* non ante *εἴπερ*, sed ante *ποίει* legisset.

ὁποῖον] *ποῖον* Vind. D. 351

δικαιοσύνη] *ἡ δ.* Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ἐλέχθη] *ἐλείχθη* Ang. B. *ἐδείχθη* Vind. F. (sup. *λέ*) Amb. C. et a m. s. Flor. AR.

ὅτι καὶ] *καὶ ὅτι* Vind. F. Ang. B. Flor. R. *καὶ om.* Lob. Vind. BE. Vat. BM. Fic.

νῦν δέ γε, ἔφην, εἴπερ σοφία τε καὶ ἀρετή ἐστι δικαιοσύνη, ῥᾳδίως, οἶμαι, φανήσεται καὶ ἰσχυρότερον ἀδικίας, ἐπειδήπερ ἐστὶν ἀμαθία ἡ ἀδικία. οὐδεὶς ἂν ἔτι τοῦτο ἀγνοήσειεν. ἀλλ' οὔ τι οὕτως ἁπλῶς, ὦ Θρασύμαχε, ἔγωγε ἐπιθυμῶ, ἀλλὰ τῇδέ πη σκέψασθαι· πόλιν
B *φαίης ἄν ἄδικον εἶναι καὶ ἄλλας πόλεις ἐπιχειρεῖν δουλοῦσθαι ἀδίκως καὶ καταδεδουλῶσθαι, πολλὰς δὲ καὶ ὑφ' ἑαυτῇ ἔχειν δουλωσαμένην; Πῶς γὰρ οὔκ; ἔφη.*

νῦν δέ γε, ἔφην, εἴπερ] Ita Bekkerus secundum Mon. B. Amb. C. Ang. B. quibus accedunt Vind. BF. Flor. RTU. in quibus omnibus legitur *ἔφην*. Reliqui codices cum editis ante Bekkerum habent *ἔφη*, ut haec Thrasymachus interposuisse dicatur: *Νῦν δέ γε.* tum Socrates: *Εἴπερ σοφία* etc. quod non immerito demiratur Schleiermacherus viris doctis tolerabile videri potuisse. Saltem interrogationis vel aposiopesis signum verbis illis, quae Thrasymachi putarent, apponere debebant, quemadmodum Ficinus sese expedivit: *TH. Nunc autem quid novi affers? SO. Si* etc. Sed vestigium verae lectionis etiam in Lob. et in Aldina superest, comma post *ἔφη* (et in Vind. D. *ἔφη εἴπερ* sine ulla interpunctione scriptum est) ex quo suspicari licet ab hac duntaxat parte codicum eorum quoque, qui *ἔφη* exhibent, in compluribus signum alterius interlocutoris abesse, quod in Lob. ne post *δικαιοσύνης* quidem apparet, qua de re Bekkerus et Stallbaumius tacent; quo magis credibile fit, id quod per se valde probabile est, *ἔφη* errori librariorum pervulgato deberi, non grammatico alicui, quae Stallbaumii opinio est, qui quum scriptum invenisset: *νῦν δέ γε, εἴπερ* etc. tria prima Thrasymachi verba esse existimans *ἔφη* adiecerit; qua ille opinione ductus Astiumque in novissima editione idem coniectantem nactus *ἔφη* uncinis inclusit, ceterum haec omnia, ut par erat, Socrati continuavit. Ego nullam caussam video, cur stultum potius grammaticum fingamus, quam librarios unam litterulam omisisse arbitremur. Nam quod Schleiermacherus *ἔφην* hoc loco positum se offendere demonstravit, equidem aliter sentio idque verbum non solum prius satis commode poni potuisse nego, sed etiam consulto, quum omitti potuisset, hic potissimum interiectum censeo, ut accedente pausa vis huius partis, quam *γε* quoque significat, augeretur. — Pro *γε* Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. ABCV. *γ'* habent.

τε] *om.* Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ἐστι] *ἔστιν* Vind. F.

ἡ ἀδικία] *om.* Ang. B. *καὶ ἡ ἀδ.* Vind. F. *ἡ ἀδικία:* Vind. E.

οὐδεὶς] *καὶ οὐ.* Ang. B. *οὐ. γὰρ* Vind. B. Mon. B. Flor. U.

ἔτι τοῦτο ἀγνοήσειεν] *ἔτι ἀγν.* Mon. B. *τοῦτο ἀγν. ἔτι* Am. C. Flor. T. *ἔ. τ. ἀγνοήσειε* Vind. F.

οὔ τι] *ὅτι* Flor. AC. *ὄντι* Ald. Bas. a. *οὕτοι* Vind. BE. Par. K. Amb. C. Ang. B. Vat. M. Flor. RT.

ὦ Θρασύμαχε, ἔγωγε] *ἔγ. ὦ Θρ.* Vind. B.

τῇδέ πη σκέψασθαι] *τῇδ' ἐπισκέψασθαι* Mon. B. Ang. B. *τί δ' ἐπισκέψασθαι* Vind. F. *τῇδε ἐπισκέψασθαι πάλιν.* omisso *πάλιν*, Vind. D. *τῇδέ πη ἐπισκέψασθαι* Ven. C. Par. DK. (*τῇδε πῇ* Ven. C. Par. D.) Flor. RU. *τῇδέ πη σκέψασθαι χρή* Stob.

ἄν] *om.* Par. DK. sec. Bekk.

δουλοῦσθαι] *βούλεσθαι* Stobaei cod. AN. Trinc. B

καὶ καταδεδουλῶσθαι — δου-

καὶ τοῦτό γε ἡ ἀρίστη μάλιστα ποιήσει καὶ τελεώτατα οὖσα ἄδικος. Μανθάνω, ἔφην, ὅτι σὸς οὗτος ἦν ὁ λόγος. ἀλλὰ τόδε περὶ αὐτοῦ σκοπῶ· πότερον ἡ κρείττων γιγνομένη πόλις πόλεως ἄνευ δικαιοσύνης τὴν δύναμιν ταύτην ἕξει, ἢ ἀνάγκη αὐτῇ μετὰ δικαιοσύνης; Εἰ μὲν, ἔφη, ὡς σὺ ἄρτι ἔλεγες, ἔχει, ἡ δικαιοσύνη σοφία, μετὰ δικαιοσύνης· εἰ δ' ὡς ἐγὼ ἔλεγον, μετὰ ἀδικίας. Πάνυ ἄγαμαι, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ Θρασύμαχε, ὅτι οὐκ ἐπι-

λωσαμένην] *om.* Stobaei cod. AN. Trinc. duo prima verba etiam Fic. quibus conatus effectum habuisse significatur, sicut reliquis id, quod effectionem sequitur. Pro *καταδεδουλῶσθαι* Flor. AC. *καταδεδουλοῦσθαι* habent, pro *ὑφ' ἑαυτῇ* Amb. C. *ἐφ' ἑαυτῇ*, Vind. F. et a m. pr. D. Ang. B. Flor. R. *ὑφ' ἑαυτὴν*, Vind. E. *ὑφ' ἑαυτῆς*, denique pro *δουλωσαμένην* Flor. ACV. *δουλωσαμένη*.

οὔκ;] *οὐκ* Vind. BDE.

καὶ τοῦτό γε — σκοπῶ] *om.* Stobaei cod. A. Trinc. Pro *γε ἡ ἀρίστη* Vind. F. *γ' ἐπαρίστω* habet.

τελεώτατα] *τελεωτάτη* Vind. B.

ἔφην] *ἔφη* Lob. Vind. B. Par. DK. Vat. M.

οὗτος ἦν] *ἦν οὗ*. Lob. Vind. BE. Vat. BM. Flor. B.

τόδε] *τόγε* Lob. et a m. pr. Vind. B. (a m. s. *τοῦτό γε*) Vat. BM. Amb. C. Flor. ABCTV.

περὶ αὐτοῦ] *circa ista* Fic.

πότερον] *π. οὖν* Stob.

τὴν] *μὲν* Stob. Gesn. et, ut videtur, cod. N.

ταύτην] *om.* Stob. cod. B. a m. pr. et ed. Trinc.

αὐτῇ] *αὐτὴν* Vind. D. et a m. s. F. Par. K. Mon. B. Ang. B. Flor. U. Stobaei cod. A. Trinc.

δικαιοσύνης;] *δικαιοσύνης*. Ald. Bas. ab.

Εἰ μὲν — δικαιοσύνης] *om.* Lob. Vind. BE. Vat. BM. in margine habet Stobaei cod. A.

ὡς σὺ ἄρτι ἔλεγες, ἔχει] *ὃ σὺ ἄρτι ἔλεγες, ἔστιν* Ven. B. cum editis ante Bekkerum. *ὡς σὺ ἄρτι ἔλεγες, ἔστιν* Mon. B. in ultimo verbo, quod a m. pr. *ἔχει* erat, correctus. Hanc lectionem, quem Ficinus quoque secutus videtur (*Si quidem, ut tu paulo ante dicebas, iustitia ipsa sapientia est*), Bekkerus et Stallbaumius non solum Stephanianae, unius tamen codicis boni auctoritate nixae, sed etiam illi, quam reliqui codices omnes tuentur: *ὡς — ἔχει*, praetulerunt. Habet illa quidem suam difficultatem, positam in coniuncta cum asyndeto ellipsi verbi substantivi, quod si additum esset post *σοφία*, neminem puto codicum lectionem non probaturum fuisse. Sic enim quum alibi, tum Leg. L. IIII. p. 708. B. epexegesis per asyndeton fit: *οὐ τοίνυν εὔκολος ὁμοίως γίγνοιτ' ἂν ὁ κατοικισμὸς ταῖς πόλεσιν, ὅταν μὴ τὸν τῶν ἐσμῶν γίγνηται τρόπον, ἓν γένος ἀπὸ μιᾶς ἰὸν χώρας οἰκίζηται.* Sed ellipsin illam, quam remoto asyndeto nemo improbaret, nunc quoque ferendam arbitror; *ἔστιν* autem etiam propterea displicet, quod maiorem vim habet, quam opposita *εἰ δ' ὡς ἐγὼ ἔλεγον* permittunt. — Pro *ἔλεγες* Vind. D. *λέγεις*, sed superscripto altero, habet.

σοφία] *σοφίαν* Amb. C. Ang. B. Flor. RT. Stob. Trinc.

ἔλεγον] *om.* Stob. Fic.

μετὰ] *μετ'* Lob. Vind. EF. Flor. ABCTV. Stob. Stallbaumius.

Πάνυ ἄγαμαι] *π. γε ἄ.* Stob. *responsionibus tuis valde delector* Fic.

ὅτι οὐκ — καὶ λέγε] *om.* Stob. Trinc.

νεύεις μόνον καὶ ἀνανεύεις, ἀλλὰ καὶ ἀποκρίνει πάνυ καλῶς. Σοὶ γὰρ, ἔφη, χαρίζομαι. Εὖ γε σὺ ποιῶν. ἀλλὰ δὴ καὶ τόδε μοι χάρισαι καὶ λέγε· δοκεῖς ἂν ἢ πόλιν ἢ στρατόπεδον ἢ λῃστὰς ἢ κλέπτας ἢ ἄλλο τι ἔθνος ὅσα κοινῇ ἐπί τι ἔρχεται ἀδίκως, πρᾶξαι ἄν τι
D δύνασθαι, εἰ ἀδικοῖεν ἀλλήλους; Οὐ δῆτα, ἦ δ' ὅς. Τί δ' εἰ μὴ ἀδικοῖεν; οὐ μᾶλλον; Πάνυ γε. Στάσεις γάρ που, 420
ὦ Θρασύμαχε, ἥ γε ἀδικία καὶ μίση καὶ μάχας ἐν ἀλλήλοις παρέχει, ἡ δὲ δικαιοσύνη ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν. ἦ γάρ; Ἔστω, ἦ δ' ὅς, ἵνα σοι μὴ διαφέρωμαι. Ἀλλ' εὖ γε σὺ ποιῶν, ὦ ἄριστε. τόδε δέ μοι λέγε· ἆρα, εἰ τοῦτο ἔργον ἀδικίας, μῖσος ἐμποιεῖν ὅπου ἂν ἐνῇ, οὐ καὶ ἐν

ἀλλὰ καὶ] ἀλλ' a m. pr. Vind. F.

ἀποκρίνει] Ita Flor. B. ἀποκρίνῃ Lob. Vind. BDEF. ἀποκρίνῃ Stob. Ald. Bas. ab. Steph.

πάνυ] *om.* Lob. Vind. BE. Vat. BM.

σὺ] σοι Par. A. Flor. V. Secundum Faehsium Par. A. τοι et in margine vulgatam habet.

δοκεῖς ἄν] δοκοῖς ἄν Vind. BE. δοκεῖς ἂν οὖν Stobaei cod. A. Trinc. Huius loci explicatio bona superest in Procli orationibus de Platonis Politia habitis p. 353. ed. Basil. 1534.

ὅσα] int. vers. Vind. F.

κοινῇ] κενῇ, sup. οι, Vind. D. In eodem libro post hoc ante ἐπὶ aliquid deletum, in Vind. F. εἰ scriptum, sed punctis cancellatum est.

ἔρχεται] ἄρχεται Stobaei cod. A. et a m. s. B. In eiusdem ed. Gesn. et Gaisf. ut in Vind. B. minus apte comma post ἔρχεται, non post ἀδίκως situm est.

πρᾶξαι] πράξαι Vind. B. in accentu correctus. DE. πρᾶξιν Bas. ab.

εἰ ἀδικοῖεν] εἰ ἀδίκοιεν Stobaei cod. A. ἀδίκειεν B. εἰ ἀδικεῖν Trinc. ἢ ἀδικεῖν Gesn. (N.)
D δ'] δὲ Vind. E.

Στάσεις] στάσις Ven. C. Vind. D. Par. K. Stob. Trinc.

ἥ γε] ἡ Stobaei cod. A.

καὶ μίση] *om.* Vind. E. καὶ *om.* Ven. C. Fic.

καὶ μάχας] καὶ a m. pr. omissum est in Vind. D.

ἐν ἀλλήλοις] *om.* Fic. ἐν *om.* Amb. C. Flor. ACV.

ἦ γάρ — καί μοι λέγε 352. D] *om.* Stobaei cod. A. ἦ γὰρ etc. Vind. F.

ἵνα σοι μὴ — δέ μοι λέγε] *om.* Stob. Trinc. ἵνα μή σοι, sup. σοι μὴ, etc. Vind. D.

διαφέρωμαι] διαφέρωμεν Par. A. Flor. ABCV. *ne a te dissentiamus* Fic.

Ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F. Flor. R.

σὺ] εὖ, sup. a. m. s. σοὶ, Vind. F.

ὦ] *om.* Amb. C. Flor. T.

τόδε] *et hoc* Fic.

ἆρα] ἄρα Vind. F. Flor. R. Ald. Bas. ab.

μῖσος] μίσος Vind. BF.

ἐμποιεῖν] ἐμποιεῖ Stob. cod. B. ἐκποιεῖν Vind. E.

ὅπου ἂν ἐνῇ] ὁπόταν ἔνι Stob. Trinc. Eadem Stobaei editio et cod. N. verba sequentia usque ad οὐχ οὕτως; p. 352. A. omittunt.

οὐ καὶ] οὐκ Amb. C. Flor. R.

ἐν ἑλευθέροις] ἐν *om.* Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. U. Stob. editi ante Bekkerum.

ἐλευθέροις τε καὶ δούλοις ἐγγιγνομένη μισεῖν ποιήσει ἀλλήλους καὶ στασιάζειν καὶ ἀδυνάτους εἶναι κοινῇ μετ' E.
ἀλλήλων πράττειν; Πάνυ γε. Τί δὲ, ἂν ἐν δυοῖν ἐγγέ-
νηται; οὐ διοίσονται καὶ μισήσουσι καὶ ἐχθροὶ ἔσονται
ἀλλήλοις τε καὶ τοῖς δικαίοις; Ἔσονται, ἔφη. Ἐὰν δὲ
δὴ, ὦ θαυμάσιε, ἐν ἑνὶ ἐγγένηται ἀδικία, μῶν μὴ ἀπο-
λεῖ τὴν αὐτῆς δύναμιν, ἢ οὐδὲν ἧττον ἕξει; Μηδὲν ἧτ-
τον ἐχέτω, ἔφη. Οὐκοῦν τοιάνδε τινὰ φαίνεται ἔχουσα
τὴν δύναμιν, οἵαν ᾧ ἂν ἐγγένηται, εἴτε πόλει τινὶ εἴτε
γένει εἴτε στρατοπέδῳ εἴτε ἄλλῳ ὁτῳοῦν, πρῶτον μὲν
ἀδύνατον αὐτὸ ποιεῖν πράττειν μεθ' αὐτοῦ διὰ τὸ στα- 352
σιάζειν καὶ διαφέρεσθαι, ἔτι δ' ἐχθρὸν εἶναι ἑαυτῷ τε

ἐγγιγνομένη] Ita Lob. Vind. BDF. et omnes Flor. ἐγγιν. Vind. E. Stob. Ald. Bas. ab. Steph.

κοινῇ μετ' ἀλλήλων] *ex communi concordia* Fic.

E ἂν] ἐὰν Vind. D. Par. K. Flor. T. Vulgo signum interrogandi ante hoc, et post ἐγγένηται comma positum est, quorum ego sedem permutavi, quia hoc, quod duobus innata efficere dicitur iniustitia, secundum proxime dicta facile exspectari poterat; ut interrogationi τί δέ; quae paullo plus ponderis habet, locus hic non aptus videatur.

δυοῖν] δυεῖν Amb. C. Flor. ACV.

διοίσονται] διοίσουσι Lob. Vind. BE. Vat. BM. Flor. T.

μισήσουσι] μισοῦσι Flor. R.

ἀλλήλοις] ἀλλήλους Flor. R.

δὲ δὴ] δὲ om. Vind. D. et a m. pr. Ven. C.

μῶν] ἡμῶν Ang. B. — *nonne ipsius potentiam dissipabit* Fic.

ἀπολεῖ] ἀπόλει Vind. D. ἀπολλεῖ Vind. F. ἀπόλλει Par. K. sec. Bekk.

αὐτῆς] αὐ. Lob. Vind. DF. ἐαυ. Vind. E.

οὐδὲν ἧττον ἕξει] οὐ. ἧ. Ven. C. Vind. D. Par. DK. ἕ. οὐ. ἧ. Mon. B. Flor. R.

οἵαν] οἷα Amb. C. οἷα Flor. T.

ᾧ] ὃ Flor. V.

ἐγγένηται] ἐγγίγνηται Vind. F. Ang. B. Flor. R.

στρατοπέδῳ] στρ. ἢ Lob. Vind. B. Vat. M.

ἄλλῳ] ἄ. τινὶ Vind. F. Ang. B.

αὐτὸ] αὐτὸν Vind. F. Amb. C. 352
Ang. B. Flor. ACRT.

ποιεῖν] ποιεῖ Lob. Vind. BEF. Par. A. Vat. BM. Ven. B. Amb. C. Ang. B. Flor. CR. Stob. Bas. ab. ποιεῖς Ald. ποιεῖ non nisi per durissimum et haud scio an vitiosum anacoluthon explicari posset, quum etiamsi οἷα praecederet, pro quo per attractionem ut L. III. p. 415. E. οἷαν positum est, infinitivus nihilo minus necessarius foret. Cf. Matthiae gramm. p. 896.

πράττειν μεθ' αὐτοῦ] π. μ. ἐαν. Vind. EF. Ang. B. Flor. RT. Scholion illud, quo πράττειν ἀντὶ τοῦ μετὰ πίστεως καὶ ἀσφαλείας τι ποιεῖν positum dicitur, non ad hunc locum, ut Astius putavit, sed ad superius illud κοινῇ μετ' ἀλλήλων πράττειν pertinere Ruhnkenius et Bekkerus significarunt. Sed prorsus alienum ab hoc loco est, quod idem Astius adhibuit, nostrum *es mit einem halten.* μετὰ vulgarem significationem habet.

διαφέρεσθαι] διαφθείρεσθαι Flor. T.

ἐχθρὸν] ἐχθρῷ Par. K. Mon. B. Flor. U.

καὶ τῷ ἐναντίῳ παντὶ καὶ τῷ δικαίῳ. οὐχ οὕτως; Πάνυ γε. Καὶ ἐν ἑνὶ δή, οἶμαι, ἐνοῦσα ταῦτα πάντα ποιήσει, ἅπερ πέφυκεν ἐργάζεσθαι· πρῶτον μὲν ἀδύνατον αὐτὸν πράττειν ποιήσει στασιάζοντα καὶ οὐκ ὁμονοοῦντα αὐτὸν ἑαυτῷ, ἔπειτα ἐχθρὸν καὶ ἑαυτῷ καὶ τοῖς δικαίοις. ἦ γάρ; Ναί. Δίκαιοι δέ γ' εἰσίν, ὦ φίλε, καὶ οἱ θεοί;
B Ἔστωσαν, ἔφη. Καὶ θεοῖς ἄρα ἐχθρὸς ἔσται ὁ ἄδικος, ὦ Θρασύμαχε, ὁ δὲ δίκαιος φίλος. Εὐωχοῦ τοῦ λόγου, ἔφη, θαῤῥῶν· οὐ γὰρ ἔγωγέ σοι ἐναντιώσομαι, ἵνα μὴ τοῖσδε ἀπέχθωμαι. Ἴθι δή, ἣν δ' ἐγώ, καὶ τὰ λοιπά

τῷ ἐναντίῳ] τῷ *om.* Lob. Vind. BE. Vat. BM. τὸ ἐναντίον πᾶν est quodcunque locum adversarii obtinet, quod inimicum sibi iniustus habeat necesse est, etiamsi non iniustus sit. Quod autem iustum quoque inimicum habet, id per iniustitiam ipsam efficitur.

δικαίῳ.] δικαίῳ; editi post Stephanum.

οὕτως] οὕτω Vind. BD. Flor. T.

δή] δὲ a m. s. Flor. AC.

ἐνοῦσα] ἓν οὖσα Flor. B. et int. vers. Vind. F.

ταῦτα] ταὐτὰ Flor. T. ταυτὰ ταῦτα Vind. F. Ang. B. Flor. R. *haec eadem* Fic.

πάντα] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. BR. Stob. cod. N. Trinc.

ποιήσει] γνοίης εἰ Stob. cod. N. Trinc.

ἅπερ] ἃ Vind. E.

αὐτὸν] αὖ. Vind. B.

πράττειν ποιήσει] ποι. πρ. Stob. cuius cod. N. ποιήσειν habet.

ὁμονοοῦντα] ὁμολογοῦντα Amb. C. Flor. T.

ἐχθρὸν] αἰσχρὸν Stob. Trinc.

ἑαυτῷ] ἑαυτὸν Par. K. Pro ἑαυτῷ καὶ τοῖς δικαίοις Vind. D. τοῖς δικ. κ. ἑ., sed primo *β*, ultimo *α* impositum habet.

δέ γ'] δέ *om.* Lob. Vind. BDF. Vat. M. et a m. pr. B. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. RU. γ' *om.* Vind. E.

B Καὶ] *om.* Fic.

θεοῖς] τοῖς θ. Amb. C.

ἔσται ὁ ἄδικος, ὦ Θρασύμαχε] ἐστιν ὁ etc. Par. DK. Mon. B. Flor. RU. ὁ ἄδ. ἔσται ὦ Θρ. Vind. B. Vat. M. ἔσται ὦ Θρ. ὁ ἄδ. Stob.

ἔγωγέ] ἐγώ Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ἀπέχθωμαι] θ int. vers. habet Vind. D.

δή] *om.* Vind.

μοι] με Stob. cod. N. Trinc. *om.* Fic.

ἐστιάσεως] ἐσθιάσεως Vind. D.

ἀποπλήρωσον] ἀποπληρώσων Stob. cod. N. Trinc. ἀποπλήρωσεν Steph.

ὅτι μὲν γὰρ etc.] Stephanus quum in margine ὅτι sibi suspectum demonstrasset, pro quo si aliud reponendum non sit, intelligendum videri φαίνονται μὲν γὰρ οἱ δίκαιοι ὅτι καὶ σοφώτεροι εἰσὶ, καὶ ἀμείνους etc. (atque ita Lob. Vind. E. et a m. s. B. comma inter δίκαιοι et φαίνονται habent) in supplemento adnotationis p. 76. magis consultum dicit φαίνεται legere, quod etiam Cornario ecl. p. 95. ed. Fisch. visum. Contra quos Astius anacoluthon statuit posteriore orationis parte ob interposita ἀλλὰ δὴ καὶ — πράττειν ἀδύνατοι omissa. Sensum esse: *iustos etiam sapientiores, meliores et in agendo valentiores esse, hoc diligentius perscrutari animus est.* Astium sequitur Stallbaumius et post οἱοί γε lineam mutatae structurae indicem exhibet. Ego non video caussam, cur non etiam ad λέγομεν pertinere vim con-

μοι τῆς ἑστιάσεως ἀποπλήρωσον ἀποκρινόμενος ὥσπερ καὶ νῦν. ὅτι μὲν γὰρ καὶ σοφώτεροι καὶ ἀμείνους καὶ δυνατώτεροι πράττειν οἱ δίκαιοι φαίνονται, οἱ δὲ ἄδικοι οὐδὲν πράττειν μετ' ἀλλήλων οἷοί τε, ἀλλὰ δὴ καὶ οὓς φαμεν ἐῤῥωμένως πώποτέ τι μετ' ἀλλήλων κοινῇ C πρᾶξαι ἀδίκους ὄντας, τοῦτο οὐ παντάπασιν ἀληθὲς λέγομεν, οὐ γὰρ ἂν ἀπείχοντο ἀλλήλων κομιδῇ ὄντες ἄδικοι, ἀλλὰ δῆλον, ὅτι ἐνῆν τις αὐτοῖς δικαιοσύνη, ἣ αὐτοὺς ἐποίει μή τοι καὶ ἀλλήλους γε καὶ ἐφ' οὓς ἦεσαν ἅμα ἀδικεῖν, δι' ἣν ἔπραξαν ἃ ἔπραξαν, ὥρμησαν δὲ

iunctionis ὅτι statuamus, ita ut haec omnia usque ad πράττειν ἀδύνατοι illud comprehendat, quod iam pro certo ponendum Socrates dicit, de quo iam satis sibi persuasum sit, ut longiori disputatione facile careat; illa vero, quae subiicit, ταῦτα μὲν οὖν ὅτι οὕτως ἔχει, nihil aliud nisi repetitionem habeant horum ὅτι μὲν γὰρ etc. qua perspicuitatis caussa utique opus erat. Sensum quidem non eum esse, quem Astius et Stallbaumius volunt, sed contrarium, extra dubitationem positum videtur. — Pro ἀμείνους καὶ δυνατώτεροι Vind. F. a m. pr. habebat ἀδυνατώτεροι. Idem in Vind. D. a m. pr. pro δυνατώτεροι legebatur.

οὐδὲν] οὐδὲ Amb. C.

οἷοί τε — μετ' ἀλλήλων] om. Vind. E. Amb. C.

ἀλλὰ δὴ] δὴ om. Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Stob. Trinc.

C ἐῤῥωμένως] ἐρρωμένους Ang. B. Flor. R. *validissime* Fic.

κοινῇ πρᾶξαι] πρ. κ. Flor. C. κ. πράξαι Vind. DE. κοινῇ om. Lob. Vind. B. Vat. M.

ἀδίκους ὄντας] *qui omnino iniusti sunt* Fic.

ἀληθὲς] ἀληθῶς Vind. E.

λέγομεν] ἐλέγομεν Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. RTU. editi ante Bekkerum. Etiam Stobaeus et Ficinus (*haud omnino verum est*) praesens tuentur. Ceterum imperfecto non offendor, neque si retineatur, in superioribus ἔφαμεν cum Bremio requiro, sed variari potuisse orationem puto et ita continuari, ut si praecessisset εἴ τινας ἔφαμεν, cui mutationi verba interiecta cum praeterito πρᾶξαι idoneam excusationem praeberent. — Post λέγομεν quod vulgo erat colon, in comma mutavi, ut constructionis, quam explicui, ratio postulabat.

οὐ] ἢ Amb. C. η Flor. ACV.

ἂν] om. Vind. D. et a m. pr. Ven. C.

ἀλλήλων] τοῦ βλάπτειν ἀλλήλους Flor. R. Eadem verba cum repetitis praecedentibus οὐ γὰρ ἂν ἀπείχοντο in Vind. F. super ἀλλήλων scripta sunt.

κομιδῇ] om. Ang. B. κομιδῇ Lob. Vind. D. Stob. Gesn. Ald. Bas. ab. Steph.

ὄντες] ὄντας Vind. E.

δῆλον, ὅτι] δηλονότι Vind. B.

ἐνῆν] ἐστι Ang. B. ἔστι Flor. R. *esse* Fic.

μή τοι] μή τι Vat. B. (sup. o.) Par. DK. Mon. B. Flor. TU. Stobaei cod. BN. ed. Gesn. editi ante Bekkerum. τοι magnitudinem cautionis indicat.

ἐφ' οὓς ἦεσαν] ἐφ' οὓς ἤασαν Vind. E. *alios* Fic.

ἅμα ἀδικεῖν] ἀδ. ἅ. Stobaeus; cuius in cod. B. vulgatus ordo a m. s. restitutus est.

ἃ ἔπραξαν] om. Stob. cod. N. Trinc.

δὲ] γὰρ Par. K.

ἐπὶ τὰ ἄδικα ἀδικίᾳ ἡμιμόχθηροι ὄντες, ἐπεὶ οἵ γε παμπόνηροι καὶ τελέως ἄδικοι τελέως εἰσὶ καὶ πράτ-
D τειν ἀδύνατοι· ταῦτα μὲν οὖν ὅτι οὕτως ἔχει μανθάνω, ἀλλ' οὐχ ὡς σὺ τὸ πρῶτον ἐτίθεσο· εἰ δὲ καὶ ἄμεινον ζῶσιν οἱ δίκαιοι τῶν ἀδίκων καὶ εὐδαιμονέστεροί εἰσιν, ὅπερ τὸ ὕστερον προὐθέμεθα σκέψασθαι, σκεπτέον. φαίνονται μὲν οὖν καὶ νῦν, ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖ, ἐξ ὧν εἰρήκαμεν· ὅμως δ' ἔτι βέλτιον σκεπτέον. οὐ γὰρ περὶ τοῦ ἐπιτυχόντος ὁ λόγος, ἀλλὰ περὶ τοῦ ὅντινα τρόπον χρὴ ζῆν. Σκόπει δή, ἔφη. Σκο-

ἄδικοι τελέως] *om.* Stob. cod. N. et a m. pr. B. Trinc.
εἰσὶ καὶ πράττειν ἀδύνατοι] ἀ. κ. π. εἰσίν Vind. B. ἀδύνατοι *om.* Stob. cod. N. Trinc.
ταῦτα] πάντα Stob. cod. N. et a m. pr. B. Trinc.
D ὅτι] *om.* Vind. D. Par. DK.
ἔχει] ἔχειν Vind. D.
μανθάνω] μανθάνεις δή Mon. B. et a m. s. Flor. U.
ἀλλ' — ἐτίθεσο] *om.* Stob. cod. N. et a m. pr. B. Trinc.
σὺ] σύ γε Vind. B.
εἰ δὲ] οἱ δὲ Stob. cod. N. et a m. pr. B. Trinc.
προὐθέμεθα] p. 347. E.
φαίνονται — λέγε] *om.* Stob. cod. N. Trinc.
μὲν οὖν] *om.* Lob. Vind. BE. Vat. BM.
ὡς γ' ἐμοὶ] Ita Bekkerus secundum Amb. C. ὥστε μοι Vind. F. et a m. s. Flor. A. Reliqui codices et editi ὡς γέ μοι. Cf. ad p. 329. A.
δ' ἔτι] Ita pro vulgato δέ τι reponi iam Stephanus iusserat in margine, quem secuti sunt Astius, Bekkerus et Stallbaumius; atque ita scriptum est in Ven. B. Amb. C. Ang. B. Flor. TU. δὲ ἔτι Vind. F. δὲ, τί Vind. B.
βέλτιον] βέλτιστον Vind. F.
ζῆν] ζῆν Ald. Bas. ab. Vide praefationem.
δὴ] δὲ Ang. B. Flor. R.
Σκοπῶ] *Ecce considero* Fic.
μοι] μοί γε Amb. C.
εἶναι ἵππου] ἵ. εἶ. Amb. C. Flor. CT.
Ἆρα] ἆρ' Lob. Vind. BDE. E Amb. C. Ang. B. Stob. ἄρ' Vind. F.
τοῦτο] τοῦτ' Lob. Vind. B. Vat. M.
καὶ ἵππου] καὶ *om.* Vind. F. Ang. B.
ὁτουοῦν] οὑτουοῦν Vat. B. Vind. E.
ὃ] ὦ Vind. F. Flor. R.
ᾗ] ᾗ Flor. V. *om.* Amb. C. Flor. AC.
μόνῳ ἐκείνῳ] μόνον ἐκεῖνο a m. s. Vind. D.
ποιῇ τις] ποιεῖ τ. Amb. C. ποιοῖ τ. Flor. T. ποιητὴς Lob.
ἔφη] *om.* Stob. cod. A. Trinc.
Ἀλλ' ὧδε·] ἄλλο δὲ Vind. DF. *Attende: sic forte intelliges* Fic.
ἔσθ'] ἔστω· Stob. Trinc.
ἄν] int. vers. Vind. D.
ὀφθαλμοῖς] ὀφθαλμῷ, sup. οἷς, Vind. F.
Τί δέ;] τί δαί; Flor. T. Stob.
ἀκούσαις] ἀκοῦσαι Par. K. sec. Bekk. ἀκούσαι Ang. B. ἀκούσας Stob. Trinc.
ἄλλῳ] ἄλλοις Stob. cod. A. Trinc.
ἂν ταῦτα τούτων φαμὲν] ἂν φαμὲν ταῦ. τού. Par. K. Mon. B. Flor. U. Stobaeus; cuius in cod. B. ἄν omissum est. ἂν ταῦ. φαμὲν τού. Flor. ABCRTV. ἄν ταῦ. τού. φαῖμεν Steph. Astius, Bekkerus, Stallbaumius. Indicativum secundum codices omnes tenendum putavi, quum particula ἄν ad δικαίως referri ita videatur, ut sensus sit: οὐκοῦν, εἰ ταῦτα τούτων φαμὲν ἔργα εἶναι, δικαίως ἂν φαῖμεν; de qua enal-

πῶ, ἦν δ' ἐγώ. καί μοι λέγε· δοκεῖ τί σοι εἶναι ἵππου ἔργον; Ἔμοιγε. Ἆρα οὖν τοῦτο ἂν θείης καὶ ἵππου E καὶ ἄλλου ὁτουοῦν ἔργον, ὃ ἂν ᾖ μόνῳ ἐκείνῳ ποιῇ τις ἢ ἄριστα; Οὐ μανθάνω, ἔφη. Ἀλλ' ὧδε· ἔσθ' ὅτῳ ἂν ἄλλῳ ἴδοις, ἢ ὀφθαλμοῖς; Οὐ δῆτα. Τί δέ; ἀκούσαις ἄλλῳ, ἢ ὠσίν; Οὐδαμῶς. Οὐκοῦν δικαίως ἂν ταῦτα τούτων φαμὲν ἔργα εἶναι; Πάνυ γε. Τί δέ; μαχαίρᾳ ἂν ἀμπέλου κλῆμα ἀποτέμοις καὶ σμίλῃ 353 καὶ ἄλλοις πολλοῖς; Πῶς γὰρ οὔ; Ἀλλ' οὐδενί γ' ἄν, οἶμαι, οὕτω καλῶς, ὡς δρεπάνῳ, τῷ ἐπὶ τούτῳ

lage modi conferendus est Matthiae gramm. p. 1015. sq. Similis bipartitae enuntiationis in simplicem contractio cum eadem particula participio iuncta et indicativo est Leg. L. IIII. p. 712. E: *ἐγὼ δὲ οὕτω νῦν ἐξαίφνης ἂν ἐρωτηθεὶς ὄντως, ὅπερ εἶπον, οὐκ ἔχω διορισάμενος εἰπεῖν, τίς τούτων ἐστὶ τῶν πολιτειῶν.* ubi et codicum consensus et verborum ratio quemlibet mutandi conatum reprimit. Durius, sed a codicibus firmissimum est Civ. L. X. p. 610. A: *ὀρθότατ' ἄν, ἔφη, λέγεις.*

ἔργα] *ἔργον*, sup. *α*, Vat. M.

Τί δέ;] *τί δαί;* Vind. B. Flor. R. Stob.

353 *ἂν ἀμπέλου*] ἂν cum Stallbaumio ex Flor. R. Ang. B. Vind. F. et Stobaei cod. A. et Trinc. recepi, quod Astius de coniectura fecit, Bekkerus in comm. item faciendum significavit. Reliqui codices et editiones Ald. Bas. ab. Steph. omittunt; neque sine Stobaeo recipere ausus essem, quum paullo ante haec *ἀκούσαις* ferendum fuerit; quamquam ibi facilius e proximis ἂν subaudiri, hic vero ante *ἀμπέλου* facillime omitti a librariis potuit. Tamen si omnes codices exceptis tribus istis, qui ex eodem fonte ducti et haud raro interpolati sunt, solum optativum praeberent, eum non secus, quam priorem *ἀκούσαις*, a praegresso ἂν tamquam affectum eoque referendum putarem, praesertim quum iterata quaestio *τί δέ;* ad pristinam nos cogitandi formam revocare videatur. Nunc ex diverso et incorrupto testium genere accedenti Stobaeo non vereor, ne nimis tribuerim. Solet enim Plato hoc ἄν non omittere. Eadem, quae huius loci, ratio est L. II. p. 382. D. Cf. Matthiae gramm. p. 980.

οὐδενί] *οὐδ' ἐνί* Vind. D.

γ' ἄν] *γὰρ* Flor. T.

οἶμαι, οὕτω καλῶς] *οἶ. κ. οὕτω* Vind. E. *οἶ. κ. οὕτως* Vat. B. *οὕτως οἶ. κ.* Vind. B. *οἶ. οὕτως κ.* Vind. F. Flor. R.

τούτῳ] *τοῦτο* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. BC. Amb. C. et a m. s. Mon. B. Venetus Astii, Astius et Bekkerus. Reliqui cum Stobaeo dativum habent, quem, quum in codicibus non satis momenti esset, ut magis proprium praetuli. Scilicet inter *ἐπί τι* et *ἐπί τινι ἐργασθὲν*, si utriusque casus ratio habetur, hoc discrimen videtur intercedere, ut illud id significet, quod ideo factum est, ut aliquid conficiatur, hoc, ita ut possit confici. Iam dativum saepe pro accusativo poni scio, e. g. p. 341. D. E. *ἡ τέχνη ἐπὶ τούτῳ πέφυκεν, ἐπὶ τούτῳ παρεσκευάσθη, ὅπως ἐκπορίζῃ, ut praebeat*, nec vicissim accusativo locum negaverim; sed tamen falcarius, si proprie loquimur, potius ita, ut possit vitis putari, quam ideo, ut putetur, opus facere dicendus est.

ἐργασθέντι. Ἀληθῆ. Ἆρ' οὖν οὐ τοῦτο τούτου ἔργον θήσομεν; Θήσομεν μὲν οὖν. Νῦν δή, οἶμαι, ἄμεινον ἂν μάθοις ὃ ἄρτι ἠρώτων πυνθανόμενος, εἰ οὐ τοῦτο ἑκάστου εἴη ἔργον, ὃ ἂν ἢ μόνον τι ἢ κάλλιστα τῶν ἄλλων ἀπεργάζηται. Ἀλλά, ἔφη, μανθάνω τε καί μοι
B δοκεῖ τοῦτο ἑκάστου πράγματος ἔργον εἶναι. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ. οὐκοῦν καὶ ἀρετὴ δοκεῖ σοι εἶναι ἑκάστῳ, ὥπερ καὶ ἔργον τι προστέτακται; ἴωμεν δὲ ἐπὶ τὰ αὐτὰ πάλιν.

ἐργασθέντι] εἰργασμένῳ Mon. B. Ἀληθῆ] *om.* Ald. Steph. οὕτως Bas. a. *Est ut dicis* Fic.

τοῦτο τούτου] τού. τοῦ. Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. RT.

θήσομεν] *dicemus* Fic. nec aliter alterum interpretatus est, ut utrobique φήσομεν legisse videatur.

μὲν] *om.* Ven. BC. Vind. D. Par. DK. Stob. cod. A.

Νῦν δή — αὐτὰ πάλιν B] *om.* Stob. cod. A. Trinc.

δ] ὅτι Vind. D. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ἠρώτων] ἠρ. πρῶτον Flor. R. πρῶτον, praeposito int. vers. a m. s. ἠρώτων, Vind. F.

εἰ οὐ τοῦτο] εἰ τούτου Ang. B. et, cum vulg. in margine, Vind. F. Pro τοῦτο etiam Vind. D. correctus habet τούτου.

ἑκάστου] ἕκαστον Vind. D.

εἴη ἔργον — ἑκάστου] *om.* Vat. B. Vind. E.

ὃ ἂν ἢ — ἀπεργάζηται] ὃ ἂν ᾖ etc. Lob. *quod vel solo illo vel melius quam ceteris efficitur* Fic. Cornarius ecl. p. 95. τι in τις, Stephanus in supplemento adnotationis idem et praeterea μόνον in μόνῳ mutandum putant, quorum neutrum fieri possit, nisi aut μόνος scribatur, aut ad μόνῳ τις addatur ἐκείνῳ, ut verba eadem redeant, quae supra p. 352. E. posita sunt, quae Stephanus respiciebat. Necessitatem addendi ipse sensisse videtur, dum in fine adnotationis scribit: „Sed et ἐκείνῳ illic habemus post μόνῳ." μόνον τι nominativi sunt ad ἑκάστου referendi. Ficinus verum sensum altera loquendi forma expressit.

Ἀλλὰ] ἀλλ' Vind. F. Ang. B. Flor. R. Ἀλλ' Stallbaumius.

μανθάνω τε] μ. γε Par. DK. Mon. B. Flor. U. Stallbaumius.

εἶναι] εἴη Vind. E. B

δοκεῖ σοι] σ. δ. Vind. E.

ἑκάστῳ] ἑκάστου a m. s. Flor. C.

ὥπερ] ὥσπερ Vind. D.

προστέτακται] Ita, sup. συντέτακται, Vind. F.

δὲ] *igitur* Fic.

φαμὲν] post ἔργον **positum est** in Lob. Vind. BE. Vat. BM. μὲν Stob. cod. A. Trinc.

ἔστιν ἔργον] ἐστι τί ἔ. Vind. F. ἐστί τι ἔ. Ang. B. ἔστι τι ἔ. Flor. R. Stob. Astius et Stallbaumius. *Oculorum dicimus esse opus aliquod?* Fic. qui propterea non magis τι legisse statuendus est hoc loco, quam paullo post in verbis *Τί δέ; ὤτων ἦν τι ἔργον;* idem non legisse, quia dixerit: *Et aurium opus?* — Pro ἔστιν Lob. Vind. BDE. Ald. Bas. ab. Steph. ἐστὶν habent.

Ἔστιν] ναὶ ἔστιν Ang. B. ναί Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. RU. In Vind. F. ναί superscriptum et ἔστιν punctis notatum est.

Ἆρ' οὖν — Ναί.] *om.* Vind. D. in margine a m. s. habet Ven. C. ἆρα οὖν etc. Vind. F. sed super ᾶ circumflexo posito.

ἔστι;] ἔστιν; Bekkerus. ἐστι; Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab. Steph.

Τί δέ;] τί δαί; Flor. T. Stob. Trinc.

Τί δὲ] τί δαὶ Flor. T. τί δὴ Stob. (τιδὴ Trinc.)

πάντων] γ' ἄν καὶ Stob. cod. A. γὰρ Trinc. γὰρ καὶ rell.

ὀφθαλμῶν, φαμὲν, ἔστιν ἔργον; Ἔστιν. Ἆρ' οὖν καὶ ἀρετὴ ὀφθαλμῶν ἔστι; Καὶ ἀρετή. Τί δέ; ὦτων ἦν τι ἔργον; Ναί. Οὐκοῦν καὶ ἀρετή; Καὶ ἀρετή. Τί δὲ πάντων πέρι τῶν ἄλλων; οὐχ οὕτως; Οὕτως. Ἔχε δή. ἆρ' ἂν ποτε ὄμματα τὸ αὑτῶν ἔργον καλῶς ἀπεργάσαιντο μὴ ἔχοντα τὴν αὑτῶν οἰκείαν ἀρετὴν, C ἀλλ' ἀντὶ τῆς ἀρετῆς κακίαν; Καὶ πῶς ἄν; ἔφη· τυφλότητα γὰρ ἴσως λέγεις ἀντὶ τῆς ὄψεως. Ἥτις,

πέρι] περὶ Vind. EF.

οὕτως;] Ita Vind. D. Par. K. sec. Bip. Stob. et editi post Stephanum. οὕτω; Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab. Steph.

Οὕτως. Ἔχε δή.] οὕτω: ἔ. δ. Lob. Vind. BEF. οὕτως ἔχειν δή. Stob. Formulam ἔχε δή, de qua conferendus est Heindorfius ad Gorg. p. 44. et ad Protag. p. 608. Ficinus h. l. omisit. In Vind. D. pro ea legitur ἔχη δέ.

ἆρ'] ἄρ' Vind. DF.

ἂν] οὖν Stob. cod. A.

τὸ αὑτῶν] τὸ αὐ. Lob. Vind. DF. Stob. Ald. Bas. ab. αὐτῶν τὸ Par. K.

ἔργον] ἔργων Bas. ab.

καλῶς ἀπεργάσαιντο] κ. ἀπεργάσονται Vat. B. Vind. E. κ. ἀπεργάσωνται Lob. Vat. M. ἀπεργάσωνται κ. Vind. B. κ. ἀπεργάσασθαι Vind. D. correctus. Hic unus locus est ex quatuor ab Heindorfio ad Cratylum p. 137. notatis, in quo Bekkerus pluralem verbi subiecto neutrius generis coniunctum reliquerit: in reliquis singularem exhibuit; et Leg. L. I. p. 634. E. et L. III. p. 683. B. res ipsa et codices iubebant; sed Crat. p. 425. A. (p. 137. ed. Heind.) ἐξ ὧν τά τε ὀνόματα καὶ τὰ ῥήματα συντίθενται omnium librorum uno Vat. E. non optimo excepto lectio est, quae etiam propterea retinenda videtur, quod multitudinem partium orationis (ex quibus μέγα ἤδη τι, inquit, καὶ καλὸν καὶ ὅλον συστήσομεν) magis significat. Similis ratio est Tim. p. 76. E: τῆς τῶν ὀνύχων χρείας ὅτι. πολλὰ τῶν θρεμμάτων καὶ ἐπὶ πολλὰ δεήσοιντο ἤδεσαν, quam paucorum, sed optimorum librorum Par. A. Ven. B. et aliorum quorundam consensu firmatam lectionem Bekkerus in δεήσοιτο mutavit. Item Phileb. p. 24. E: τὸ δὲ εἰσαῦθίς τε καὶ αὖθις ἴσως λεχθέντα τόν τε ἐρωτῶντα καὶ τὸν ἐρωτώμενον ἱκανῶς ἂν συμφωνοῦντας ἀποφήναιεν. ubi Bekkerus e coniectura scripsit ἀποφήνειεν. Fortasse etiam huius Civitatis L. II. p. 365. B: τὰ μὲν γὰρ λεγόμενα δικαίῳ μὲν ὄντι μοι, ἐὰν καὶ μὴ δοκῶ, ὄφελος οὐδέν φασιν εἶναι. Nostro loco nescio an pluralis a vetere loquendi more, hoc est, a rei natura, quod vere sunt plures oculi, magis, quam a synonymo ὀφθαλμοὶ repetendus sit. Certe hoc Stallbaumius imprudens scripsit: „Pluralem posuit ac si ante ὀφθαλμοί dixisset.“ Non videbat ἔχοντα? Sed sentiebat cum Hermanno ad Soph. El. v. 430. vel cum Poppone proleg. ad Thucyd. I. p. 97. pluralem ab Atticis ibi admissum statuente, ubi nomini neutrius generis aliud masculini facile cogitatione substituatur; quod mihi exigui momenti videtur. Cf. Thucyd. L. II. c. 8. et quos Xenophontis locos ipse Poppo ad Anab. L. I. c. 2, 23. citavit. Ex eodem vetustatis usu Attici vulgo εἶεν dicebant, in quo haesit Buttmannus gramm. I. p. 549.

αὑτῶν] ἑαυ. Lob. Vind. BE. Vat. M. αὐ. Vind. DF. Stob. Ald. Bas. ab.

γὰρ ἴσως] ἴ. γ. Stob. cod. N. C Trinc. Gesn.

Ἥτις] ἥ τίς Par. K. sec. Bekk.

ἦν δ' ἐγώ, αὐτῶν ἡ ἀρετή· οὐ γάρ πω τοῦτο ἐρωτῶ, ἀλλ' εἰ τῇ οἰκείᾳ μὲν ἀρετῇ τὸ αὑτῶν ἔργον εὖ ἐργάσεται τὰ ἐργαζόμενα, κακίᾳ δὲ κακῶς. Ἀληθὲς, ἔφη, τοῦτό γε λέγεις. Οὐκοῦν καὶ ὦτα στερόμενα τῆς αὐτῶν ἀρετῆς κακῶς τὸ αὑτῶν ἔργον ἀπεργάσεται; Πάνυ γε. Τίθεμεν οὖν καὶ D *τἆλλα πάντα εἰς τὸν αὐτὸν λόγον; Ἔμοιγε δοκεῖ. Ἴθι δὴ, μετὰ ταῦτα τόδε σκέψαι· ψυχῆς ἔστι τι ἔργον, ὃ ἄλλῳ τῶν ὄντων οὐδ' ἂν ἑνὶ πράξαις; οἷον τὸ τοιόνδε· τὸ ἐπιμελεῖσθαι καὶ ἄρχειν καὶ βουλεύεσθαι καὶ τὰ τοι-*

ην δ'] *ἦν* Stob. Trinc.

αὐτῶν] *δ'*, sup. *αὐτῶν*, Stob. cod. A. *om.* cod. B. Trinc.

ἡ] *om.* Amb. C. Stob. Trinc.

πω] *που* Ven. B.

ἀλλ'] *ἀλλὰ* Vind. B. Stob. Gesn. Gaisf.

εἰ] *om.* Vind. B. Vat. M.

οἰκείᾳ μὲν] *μ. οἰ.* Stob. *μὲν om.* Trinc.

αὐτῶν] *αὐ.* Vind. BDF. Stob. Ald. Bas. ab.

τὰ ἐργαζόμενα] *om.* Fic. delebatque Steinbrüchelius propterea, quantum quidem ex Faesii disputatione colligitur, quod de oculis haec dicta putaret. Idem putat Faesius, sed additamentum tolerabile censet, quia caecitatis mentione iniecta oculis caecis opus facere nullo modo neque bene nec male valentibus opponi possint *τὰ ἐργαζόμενα*, opus facientes et bene vel male administrantes. Verum Socrates caecitatis mentionem a Thrasymacho factam non ideo reiicit, quod ipse non de caecis, sed de praeditis aliqua acie oculis loquatur, neque quod falsum, sed quod iusto plus responderit, eum reprehendit: se enim nunc non quaerere, quo nomine sit virtus oculorum appellanda; igitur ne vitii quidem nomine nunc opus esse, sed hoc sciscitari, an sua virtute, quocunque ea nomine veniat, opus suum bene effectura sit quaelibet res efficiens, vitio autem male. Quod quum omnino Thrasymachus ita se habere respondisset, alio deinde exemplo proposito idem de omnibus dicendum esse Socrates concludit. Hic quod exemplum aliud proponit, minime impedit, quominus eam rem, cuius illustrandae caussa proponit, iam omnino enuntiasse statuatur, quum praesertim deinde *τίθεμεν* dicat, non *τιθῶμεν*, et auribus ceterisque rebus singularibus *ψυχὴν* coniungat, ut omnino enuntiatam sententiam hoc uno loco nostro habeamus.

κακίᾳ] *κακία* Stob. Trinc. Bas. ab.

Ἀληθὲς] *ἀληθῶς*, sup. *ὲς*, Ven. B. *ἀληθῆ* Flor. T.

τοῦτό γε] *om.* Vind. B. *γε om.* Lob. Vind. F. Par. K. Mon. B. Ang. B. Amb. C. Vat. M. Flor. CRU. Stob. Trinc. Etiam Ficinus tantum: *Vera loqueris.*

ὦτα] *τὰ* Stob. cod. B. a m. pr. Trinc. *τὰ ὦτα* Flor. R.

στερόμενα] *στερούμενα* Ang. B. Flor. R.

αὐτῶν] *ἑαν.* Vind. E. *αὐ.* Lob. Vind. DF. Stob. Ald. Bas. ab.

αὑτῶν] *ἑαὐ.* Ang. B. *ἑαν.* Vind. F. *αὐ.* Lob. Vind. D. *om.* Stob. cod. B. a m. pr. Trinc.

τἆλλα] *τὰ ἄλλα* Stob. *τ' ἄλλα* Vind. E.

αὐτὸν] *α. τοῦτον* Vind. F. D Amb. C. Ang. B. Flor. RT. et a m. s. AC. Stob.

μετὰ ταῦτα] *μεταταῦτα* Lob. Vind. BD. Ald. Bas. ab.

ἔστι τι] *ἐστί τι* Vind. F. Steph. *ἔστι τί* Vind. B. *ἐστὶ τί* Vind. D.

πράξαις] *πράξαιο* Lob. Vind. B. Vat. M.

αὖτα πάντα, ἔσθ' ὅτῳ ἄλλῳ, ἢ ψυχῇ, δικαίως ἂν αὐτὰ ἀποδοῖμεν καὶ φαῖμεν ἴδια ἐκείνου εἶναι; Οὐδενὶ ἄλλῳ. Τί δ' αὖ τὸ ζῆν; ψυχῆς φήσομεν ἔργον εἶναι; Μάλιστά γ', ἔφη. Οὐκοῦν καὶ ἀρετήν φαμέν τινα ψυχῆς εἶναι; Φαμέν. Ἆρ' οὖν ποτὲ, ὦ Θρασύμαχε, ψυχὴ τὰ αὑτῆς E *ἔργα εὖ ἀπεργάσεται στερομένη τῆς οἰκείας ἀρετῆς; ἢ ἀδύνατον; Ἀδύνατον. Ἀνάγκη ἄρα κακῇ ψυχῇ κακῶς ἄρχειν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, τῇ δὲ ἀγαθῇ πάντα ταῦτα εὖ πράττειν. Ἀνάγκη. Οὐκοῦν ἀρετήν γε συνεχωρήσαμεν*

τοιόνδε] *τοσόνδε* Stob. cod. B. a m. pr. Trinc.

τὸ] int. vers. Vind. F.

ἐπιμελεῖσθαι] Ita Stob. cod. AB. correcti et margo Gesn. *ἐμμελεῖσθαι* cod. B. a m. pr. Trinc. *ἐμμελῆσθαι* cod. N. Gesn.

βουλεύεσθαι] *τὸ βουλ.* Stob. sed cod. B. *om. τὸ* a m. pr.

τὰ τοιαῦτα πάντα] *τὰ om.* Ang. B. *πάντα om.* Mon. B. *alia generis eiusdem* Fic.

ἔσθ'] *ἔστιν* Stob.

ὅτῳ] *ὅτι* Vind. E.

ἢ ψυχῇ] *ἡ ψυχὴ* Stob. Trinc.

αὐτὰ] *om.* Vind. E. *ταῦτα* Vind. D.

ἀποδοῖμεν] *ἀποδιδοῖμεν* Ven. B. *ἀποδεῖμεν* Stob. cod. B.

φαῖμεν] *φαμὲν* Vind. F. Ang. B. Stob. Trinc.

ἴδια ἐκείνου] Ita cum Ald. Bas. a. Steph. Bekkerus; sed in comm. dicit *ἴδια* post *ἐκείνης* ponere Amb. C. et *ἐκείνου* a manu recenti scriptum esse in Par. D. Mon. B. Iam quum *ἐκείνης* etiam in Lob. Vind. BDEF. et in Par. K. testibus Bipontinis, et in omnibus Florentinis excepto T. (in ACV. ante *ἴδια*) et in Stob. cod. A. Trinc. et in Bas. b. exstet, Bekkerus quoque videtur id in suis omnibus invenisse. Neque si *ἔσθ' ὅτῳ* pro *οὐδενὶ* dictum sit, quae quidem sententia Socratis est, *ἐκείνης* ferri non possit. Attamen *ἐκείνου* tanto melius est, ut priusquam Par. A. Vat. B. et Venetos certo constet *ἐκείνης* habere, loco movendum non videatur. — In Stobaei cod. B. a m. pr. erat *ἰδία*, quod etiam in Vind. E. legitur.

Οὐδενὶ — εἶναι;] *om.* Amb. C.

αὖ τὸ] *αὐτὸ* Flor. R. *ἂν τὸ* Stob. cod. B. a m. pr. Trinc. *quid autem ipsum vivere?* Fic. qui saepe pro articulo pronomen *ipse* ponit.

ψυχῆς] *οὐ ψ.* Vind. F. Flor. ACR. Stob. Astius et Stallbaumius. *an non animae opus esse dicemus?* Fic. *οὐ* si in pluribus esset, libenter reciperem.

φήσομεν ἔργον] *ἔ. φ.* Vind. F. Ang. B. Stob.

Μάλιστά γ'] *μάλιστ' ἄν* Stob.

φαμέν τινα] *τ. φ.* Vind. E.

αὐτῆς] *αὐτὰ αὐτῆς* Mon. B. E *αὖ.* Lob. Vind. DF. Stob.

οἰκείας] *ἰδίας* Stob. cod. A.

ἀρετῆς;] *ἀρετῆς*, Stob. Gesn. Gaisf. Ald. *ἀρετῆς.* Bas. ab.

Ἀδύνατον] *om.* Stob. cod. B. a m. pr. Trinc.

κακῇ ψυχῇ] *ψ. κ.* Flor. T.

δὲ] int. vers. Vind. F.

πάντα ταῦτα] *τ. π.* Vind. B. Amb. C. Vat. M. Flor. ACTV.

ἀρετήν γε] *ἀ. τε* Vind. F. Ang. B. Flor. R. *ἀρετὴν μὲν* Stob. Astius et Stallbaumius.

συνεχωρήσαμεν] Ita Lob. Vind. BDEF. Florentini et Bas. b. *ξυν.* Stob. Ald. Bas. a. Steph. et posteriores.

ψυχῆς εἶναι δικαιοσύνην, κακίαν δὲ ἀδικίαν; Συνεχωρήσαμεν γάρ. Ἡ μὲν ἄρα δικαία ψυχὴ καὶ ὁ δίκαιος ἀνὴρ εὖ βιώσεται, κακῶς δὲ ὁ ἄδικος. Φαίνεται, ἔφη, 354 κατὰ τὸν σὸν λόγον. Ἀλλὰ μὴν ὅ γε εὖ ζῶν μακάριός τε καὶ εὐδαίμων, ὁ δὲ μὴ τἀναντία. Πῶς γὰρ οὔ; Ὁ μὲν δίκαιος ἄρα εὐδαίμων, ὁ δ' ἄδικος ἄθλιος. Ἔστωσαν, ἔφη. Ἀλλὰ μὴν ἄθλιόν γε εἶναι οὐ λυσιτελεῖ, εὐ- 421 δαίμονα δέ. Πῶς γὰρ οὔ; Οὐδέποτ' ἄρα, ὦ μακάριε Θρασύμαχε, λυσιτελέστερον ἀδικία δικαιοσύνης. Ταῦτα δή σοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, εἱστιάσθω ἐν τοῖς Βενδιδεί-

ἀδικίαν;] ἀδικίαν. Ald. Bas. ab.
Συνεχωρήσαμεν] ξυν. Stob.
ὁ ἄδικος.] ὁ ἄδικος; Stob. Gesn. Gaisf.

354 Πῶς γὰρ οὔ;] om. Ang. B.
Ὁ μὲν δίκαιος — Πῶς γὰρ οὔ;] in margine habet Vind. F.
ἄδικος] om. Stob. cod. B. a m. s. Trinc.
ἄθλιος] ἄθλιον Ald.
Ἔστωσαν] ἔστω Stob. sed cod. AB. a m. s. ἔστωσαν habent.
εἶναι οὐ λυσιτελεῖ] οὐ λ. ε. Stob.
Οὐδέποτ'] οὐδέποτε Stob.
ἄρα] om. Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U.
μακάριε] om. Stob. cod. N. et a m. pr. B. Trinc. Gesn.
ἔφη] om. Vind. E. Amb. C.
εἱστιάσθω] ἑστιάσθω Amb. C. ἱστιάσθω Vind. D. εἰστιάσθω Vind. B. correctus in prima syllaba.
Βενδιδείοις] βενδιδίοις (quemadmodum penultima legitur apud Timaeum lex. p. 62. Cf. Tzschuckius ad Strab. T. IIII. p. 189.) Lob. Vind. DE. Vat. B. Ven. C. Par. D. Flor. ACV. βενδικίοις, sup. a m. s. δεί, Vind. F. *in Dionysiis* Fic. Strabo L. X. p. 197. ed. Tzschuck. τῶν μὲν γὰρ Βενδιδείων Πλάτων μέμνηται. De accentu primitivi cf. Göttling. ad Theodos. p. 243. et Bekkeri anecd. p. 1343.
γε] om. Lob. Vind. BE. Vat. BM.
Θρασύμαχε] „Θρασύμμαχε Ang. B. qui sic ubique." Bekkerus. Cf. ad p. 328. B.
ἐπειδὴ] ἐπειδή γε Par. K. Mon. B. Flor. U. Astius et Stallbaumius.
πρᾶος] πρᾷος Steph. ut ubique. *mitior* Fic.
μέντοι] μέν τι Mon. B.
γε] om. Flor. T.
εἱστίαμαι] ἑστίαμαι Lob. Vind. B. Vat. M. ἱστ. Vind. D.
ἀλλ' οὐ] ἀλλὰ a m. s. Vind. D. B
διὰ σέ] διά σε Steph.
λίχνοι] λύχνοι Ald. Bas. ab.
τοῦ] που Vind. D.
ἀεὶ] Aldi, Basileensium et Stephani lectionem αἰεὶ Stallbaumius secundum Flor. Bekkerus vero tacite in ἀεὶ mutavit. Ego licet Par. K. cum Stephano consentire ex Bipontinorum silentio et ex Vind. scriptura item αἰεὶ exhibentis colligam, et in Ven. BC. Vat. M. ipsum Bekkerum videam ad Phaedr. p. 6. l. 15. Parm. p. 68, 3. Symp. p. 429, 19. testari αἰεὶ plerumque et tantum non ubique legi, ut silens h. l. de codicibus suis significare videatur non omnes, sed nullum ἀεὶ habere, tamen, quum Lob. Vind. BEF. ἀεὶ exhibeant, id praeferendum putavi. — Ad hunc locum respiciens Themistius Or. XVIII. p. 220. B. ed. Hard. (quem Astius sicut Polybium L. III. c. 57, 7. haec imitatum ostendit) ita scribit: πάσχω οὖν ὥσπερ (puto ὅπερ) οἱ λίχνοι τῶν δαιτυμόνων, ἀπογεύομαι ἀεὶ τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἁρπάζων, ἐμπίπλαμαι δὲ οὐδενὸς ἱκανῶς.

οις. Ὑπὸ σοῦ γε, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ Θρασύμαχε, ἐπειδή μοι πρᾶος ἐγένου καὶ χαλεπαίνων ἐπαύσω· οὐ μέντοι καλῶς γε εἰστίαμαι, δι' ἐμαυτὸν, ἀλλ' οὐ διὰ σέ· ἀλλ' ὥσπερ B οἱ λίχνοι τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀπογεύονται ἁρπάζοντες, πρὶν τοῦ προτέρου μετρίως ἀπολαῦσαι, καὶ ἐγώ μοι δοκῶ οὕτω, πρὶν ὃ τὸ πρῶτον ἐσκοποῦμεν εὑρεῖν, τὸ δίκαιον ὅτι ποτ' ἐστὶν, ἀφέμενος ἐκείνου ὁρμῆσαι ἐπὶ τὸ σκέψασθαι περὶ αὐτοῦ, εἴτε κακία ἐστὶ καὶ ἀμαθία, εἴτε σοφία καὶ ἀρετή· καὶ ἐμπεσόντος αὖ ὕστερον λόγου, ὅτι λυσιτελέστερον ἡ ἀδικία τῆς δικαιοσύνης, οὐκ ἀπεσχόμην

παραφερομένου] παραφερομένοι Vind. D. in extrema littera correctus.

ἀπογεύονται] ἀπαγορεύονται Vind. D.

μετρίως] μετρίου Lob. Vat. M.

ἐγώ μοι] Ita Lob. Vind. BE. Vat. BM. Flor. V. Bekkerus et Stallbaumius. ἐγὼ οἶμαι Ang. B. Flor. RU. Venetus Astii. In Vind. F. ἐγωι...., sup. μαι, cui a m. s. οἶ praepositum est, in margine autem ἐγῶμαι legitur. ἐγῶμαι reliqui codices cum Ald. Bas. ab. Steph. *ita et ipse, ut mihi videor*, — *me contuli* Fic.

ὃ τὸ πρῶτον] ἢ τ. π. Par. K. ἢ ὃ τ. π. Mon. B. ὃ π. Flor. T. ὅτῳ π. Flor. AC. Lob. Vat. M. ὅπερ π. Vind. B. (τοπρῶτον Par. K. sec. Bip. Steph.)

ποτ'] ποτέ Lob. Vind. BE.

ἐστὶν] ἐστι Vind. B. ἔστιν Bekkerus et Stallbaumius. Sed huius loci non alia ratio est, quam illorum, quae paullo post dicuntur: ὁπότε γὰρ τὸ δίκαιον μὴ οἶδα ὅ ἐστι.

ἀφέμενος] καὶ ἀ. Vind. B.

ἐκείνου] om. Mon. B.

ὁρμῆσαι] Ita etiam Vind. F. a m. pr. ὥρμημαι Par. DK. Amb. C. Ang. B. Flor. RTU. et a m. s. Vind. F. ὁρμῆσθαι Mon. B.

αὐτοῦ] αὐτῆς Par. K. sec. Bip.

καὶ ἐμπεσόντος] καὶ om. Vind. B. καὶ ἐκπεσόντος Vind. E.

ἡ ἀδικία τῆς] ἀδικία Vind. B.

οὐκ ἀπεσχόμην — ἐκείνου] laudat Priscianus L. XVIII. p. 713. ed. Bas. 1554. hoc modo: „Illi ἀπέχομαι τούτου καὶ τοῦτο. Nos quoque *abstineo illius et illum, et illo.* Plato πολιτειῶν α. οὐκ ἀπεσχόμην (ἀπεσχόμαι Bas.) τὸ μὴ οὐκ ἐπὶ τοῦτο ἐλθεῖν ἀπ' ἐκείνου." Reliquarum editionum vitia commemorare nihil attinet, quorum partem indicavit Krehlius p. 195. Quod nostra interest, consentiunt omnes in τὸ μή, atque ita Priscianum legisse certum est, quum alterum exemplum item ex Platone petitum genitivum habeat, tertium autem nullum additum sit. Etiam Phaborinus p. 102. col. 2. ed. Venet. 1712. ἀπέχεσθαι interdum accusativo ab Atticis construi probaturus hunc locum citat: Πλάτων· οὐκ ἀπειχόμην τὸ μὴ διὰ τοῦτον ἐλθεῖν. Neque aliter in Platone legebatur ante Stephanum, qui ex codice, an e coniectura edidit τοῦ, quod a Matthiaeo gramm. p. 1049. sup. hunc locum citante sine nota receptum est et a Bekkero in Par. A. inventum videtur. Reliqui omnes τὸ habent, sed οὐκ omittit Flor. C. cum Phaborino et Prisciani editionibus nonnullis. τὸ μὴ οὐκ verum est, et illud pro accusativo haberi licet, sed non ita, ut Prisciano videbatur. τὸ μὴ οὐκ ἐλθεῖν significat effectum eius, quod verbis οὐκ ἀπεσχόμην inest, neque ab ὥστε ἐλθεῖν aliter differt, nisi forma loquendi, quae duplicem negationem pro simplici affirmatione habet; cuius formae caussa a priore

τὸ μὴ οὐκ ἐπὶ τοῦτο ἐλθεῖν ἀπ' ἐκείνου· ὥστε μοι
C νυνὶ γέγονεν ἐκ τοῦ διαλόγου μηδὲν εἰδέναι. ὁπότε γὰρ
τὸ δίκαιον μὴ οἶδα ὅ ἐστι, σχολῇ εἴσομαι, εἴτε ἀρετή
τις οὖσα τυγχάνει, εἴτε καὶ οὔ, καὶ πότερον ὁ ἔχων
αὐτὸ οὐκ εὐδαίμων ἐστὶν, ἢ εὐδαίμων.

negatione repetenda est. *ἀπεσχόμην τὸ μὴ οὐκ ἐλθεῖν* non magis Graecum esset, quam *ἀπεσχόμην τοῦτο*. — Pro *ἐπὶ* Vind. F. *ἐστὶ*, sup. a m. pr. *πὶ*, habet.

C *ὅ ἐστι*] *ὅπερ ἐστὶ* Flor. T.

σχολῇ] *σχολὴ* Vind. D.

τυγχάνει] In Flor. T. *οι* super *ει* scriptum est.

οὐκ] Lob. Vind. BE. Vat. BM. negationem non hoc loco, sed ante alterum *εὐδαίμων* habent. Ficinus quoque: *beatus sit vel non beatus.*

In Lob. subscriptum est *τέλος*. in Ald. Bas. ab. *τέλος τοῦ Πολιτειῶν πρώτου.*

ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Ἐγὼ μὲν οὖν ταῦτα εἰπὼν ᾤμην λόγου ἀπηλλάχθαι· 357
τὸ δ' ἦν ἄρα, ὡς ἔοικε, προοίμιον. Ὁ γὰρ Γλαύκων
ἀεί τε ἀνδρειότατος ὢν τυγχάνει πρὸς ἅπαντα καὶ δὴ
καὶ τότε τοῦ Θρασυμάχου τὴν ἀπόῤῥησιν οὐκ ἀπεδέξατο,
ἀλλ' ἔφη· ὦ Σώκρατες, πότερον ἡμᾶς βούλει δοκεῖν πε-
πεικέναι, ἢ ὡς ἀληθῶς πεῖσαι, ὅτι παντὶ τρόπῳ ἄμει- B
νόν ἐστι δίκαιον εἶναι, ἢ ἄδικον; Ὡς ἀληθῶς, εἶπον,
ἔγωγ' ἂν ἑλοίμην, εἰ ἐπ' ἐμοὶ εἴη. Οὐ τοίνυν, ἔφη,
ποιεῖς ὃ βούλει. λέγε γάρ μοι· ἆρά σοι δοκεῖ τοιόνδε τι
εἶναι ἀγαθόν, ὃ δεξαίμεθ' ἂν ἔχειν οὐ τῶν ἀποβαινόν-

πλάτωνος πολιτειῶν, . B. Lob. et in margine: τὰ τοῦ διαλόγου πρόσωπα. σωκράτης. γλαύκων. ἀδείμαντος. — πολιτειῶν λόγος δεύτερος Vind. B. πολιτειῶν β Vind. D. a m. s. πολιτείας β Vind. F. Πολιτειῶν ἢ περὶ δικαίου λόγος δεύτερος Flor. A. πολιτείας ἢ περὶ δικαίου Flor. B. πολιτειῶν ἢ περὶ δικαίου δευτέρα Flor. C. πολιτείας δευτέρα Flor. R. πλάτωνος πολιτείας δευτέρα Flor. V. ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΔΕΥΤΕΡΑ Ald. Bas. a. ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ Η ΠΕΡΙ ΔΙΚΑΙΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΣ. Bas. b. ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΣ δεύτερος. Steph. B. Vind. E. Bekkerus et Stallbaumius.

357 λόγου] τοῦ λ. Par. K. quod Astius in prima et sec. ed. recepit, in tertia melius sibi vulgata videri significavit. Sed isto sermone finito nullius novi instabat necessitas. Itaque Socrates istum finitum putans ab omni liberum sese putabat.

ὡς ἔοικε] om. Fic.

τε] τε δὴ Vind. F. Ang. B. Flor. R. vir certe ad omnia fortissimus Fic. De Glauconis virtute v. p. 368. A.

ἀπόῤῥησιν] Phrynichus Bekkeri anecd. p. 27, 1: ἀπόῤῥησις· (in codice scriptum est ἀπόρησις) ἡ μὲν συνήθεια τὴν ἀπαγόρευσιν οὕτω λέγει· Πλάτων δὲ ἀντὶ τοῦ ῥῆσις αὐτὸ ἐν τῇ πολιτείᾳ τέθεικεν εἰπών· καὶ τότε τὴν ἀπόῤῥησιν τοῦ Θρασυμάχου οὐκ ἀπεδέξατο. Haec non scripsisset ille, si locum ipsum paullo diligentius perspexisset.

ἀπεδέξατο] ἐδέξατο Vind. B. Vat. M.

εἶπον] om. Vind. B. Vat. M. B

ἔγωγ' ἂν] ἐγὼ ἄν, adscripto int. vers. γ', Vind. F.

τοίνυν] om. Fic.

ὃ] ἢ Lob. ἢ Vind. B. Vat. M.

λέγε γάρ μοι] dic porro Fic.

ἆρά] ἄρα Flor. V.

των ἐφιέμενοι, ἀλλ' αὐτὸ αὐτοῦ ἕνεκα ἀσπαζόμενοι; οἷον τὸ χαίρειν καὶ αἱ ἡδοναί, ὅσαι ἀβλαβεῖς καὶ μηδὲν εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον διὰ ταύτας γίγνεται ἄλλο, ἢ χαί-
C *ρειν ἔχοντα. Ἔμοιγε, ἦν δ' ἐγώ, δοκεῖ τι εἶναι τοιοῦτον. Τί δέ; ὃ αὐτό τε αὐτοῦ χάριν ἀγαπῶμεν καὶ τῶν ἀπ' αὐτοῦ γιγνομένων; οἷον αὖ τὸ φρονεῖν καὶ τὸ ὁρᾷν καὶ τὸ ὑγιαίνειν. τὰ γὰρ τοιαῦτά που δι' ἀμφότερα ἀσπαζόμεθα. Ναί, εἶπον. Τρίτον δὲ ὁρᾷς τι, ἔφη, εἶδος ἀγαθοῦ, ἐν ᾧ τὸ γυμνάζεσθαι καὶ τὸ κάμνοντα ἰατρεύεσθαι καὶ ἰάτρευσίς τε καὶ ὁ ἄλλος χρηματισμός;*

ἀλλ'] *ἀλλὰ* Vind. F.

αὐτὸ αὐτοῦ] *αὐτὸ αὐτοῦ* Bas. b.

ἀσπαζόμενοι;] Bekkerus signum interrogandi ab hoc loco removit et in fine periodi post *ἔχοντα* posuit, sicut in sequentibus non post *γιγνομένων*, ubi Stephanus id habet, sed post *ὑγιαίνειν*, quo loco vulgo colon est. Mihi illa ut a Glaucone ad declarandam sententiam suam addita extra interrogationem ponenda videbantur. Vulgatam interpunctionem Stallbaumius quoque tenuit.

αἱ] int. vers. Vind. F. *om.* Vind. E.

ἡδοναὶ] *εἴδοναὶ* Vind. E.

καὶ μηδὲν ... γίγνεται] Ita Par. A. Lob. Vind. D. Vat. HM. et a m. pr. B. Ven. C. Amb. C. Flor. ABCV. *εἰ καὶ μηδὲν ... γίγνεται* Vind. F. Ang. B. Flor. R. et a m. s. Vat. B. *εἰ καὶ μηδὲν ... γίγνηται* Flor. T. *κἂν μηδὲν ... γίγνεται* Ald. Bas. ab. *κἂν μηδὲν ... γίγνηται* cum Vind. E. et reliquis, ut videtur, codicibus Stephanus et posteriores editores: non male; etsi praeter exspectationem Glauco vix inchoatam harum voluptatum descriptionem relinquens ad priora nos redire et ex illis *ὅμως αὐτὰς ἀσπαζόμεθα* repetere iubet, quod ipsum sensisse videtur Bekkerus ideoque interpunctionem ut supra dixi mutavisse. Tamen, si codices in ea lectione consentirent, ferenda haud dubie esset. Nunc partim Par. A. Vat. B. Ven. C. et Flor. B. consensus, partim quod vulgata in eis potissimum reperta est, qui in glossematis conspirare solent (Par. DK. Mon. B. Flor. U. dico) alteram facit ut praeferam, quae non solum illa offensione caret, sed etiam libera ab omni interpolationis suspicione et talis est, ut reliquarum fons fuisse facile intelligatur. Scilicet ignorabant librarii in descriptionibus post relativum saepe adhiberi *καὶ* cum demonstrativo et *καὶ — διὰ ταύτας γίγνεται* ita explicari debere, ut si *καὶ δι' ἃς — γίγνεται* dictum esset. Qua in dictione neque *μηδὲν* rationi repugnat; nam cogitatione circumscriptum genus significatur; neque illud reprehendi potest, quod duae diversae res, *τὸ ἀβλαβὲς* et *τὸ ἀνωφελὲς*, quasi eiusdem generis sint, per solum *καὶ* copulantur; aliter enim ad descriptionem prius adhibetur, aliter posterius. De innoxiis se voluptatibus loqui obiter ostendit Glauco et id statim addit, quod gravius est, de posteri temporis fructu, qui nullus sit: *velut gaudium et voluptates illae innoxiae, quae ita comparatae sunt, ut neque ad posterum tempus quicquam efficiant neque omnino aliud, nisi praesentem delectationem habeant.* Ita enim haec *μηδὲν ἄλλο, ἢ* capienda sunt, sive *καὶ* legatur, sive *κἄν*. Etiam Ficinus *καὶ* et *γίγνεται* legit: *et quae in posterum nihil praeter gaudium allaturae sint eas habenti.*

ταῦτα γὰρ ἐπίπονα φαῖμεν ἄν, ὠφελεῖν δὲ ἡμᾶς, καὶ αὐτὰ μὲν ἑαυτῶν ἕνεκα οὐκ ἄν δεξαίμεθα ἔχειν, τῶν δὲ D μισθῶν τε χάριν καὶ τῶν ἄλλων, ὅσα γίγνεται ἀπ' αὐτῶν. Ἔστι γὰρ οὖν, ἔφην, καὶ τοῦτο τρίτον. ἀλλὰ τί δή; Ἐν ποίῳ, ἔφη, τούτων τὴν δικαιοσύνην τίθης; Ἐγὼ μὲν οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, ἐν τῷ καλλίστῳ, ὃ καὶ δι' 358 αὐτὸ καὶ διὰ τὰ γιγνόμενα ἀπ' αὐτοῦ ἀγαπητέον τῷ μέλλοντι μακαρίῳ ἔσεσθαι. Οὐ τοίνυν δοκεῖ, ἔφη, τοῖς πολλοῖς, ἀλλὰ τοῦ ἐπιπόνου εἴδους, ὃ μισθῶν ἕνεκα καὶ εὐδοκιμήσεων διὰ δόξαν ἐπιτηδευτέον, αὐτὸ δὲ δι' αὐτὸ

διὰ ταύτας] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. διὰ ταῦτα Mon. B. δι' αὐτὰ Ang. B. δι' αὐτὰς Vind. F. Flor. R. διὰ ταύταις Vind. E. διὰ ταύτης Ald. Bas. ab.

ἄλλο] ante γίγνεται legitur in Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τι] τ' Flor. B. *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

C τοιοῦτον] τοιοῦτο Lob. Vind. B. Vat. B.

δέ] δαί Flor. T. δαὶ Par. A. a m. s. δ' Lob. Vind. BE. Amb. C. Vat. HM. Flor. ABCV.

αὐτό τε] *om.* Vind. D.

αὐτοῦ] ἑαυτοῦ Vind. F. Ang. B. Flor. R. αὐτοῦ Lob. D.

γιγνομένων] γιν. Vind. E. Ald. Bas. ab. Steph.

αὖ] αὐτὸ Vind. D. *om.* Fic.

τὸ ὀρᾷν] τὸ int. vers. habet Vind. F.

εἶπον] εἶπε, sup. ον, Vind. F. τὸ κάμνοντα] τὸν π. Vind. F. Flor. R.

ἰατρεύεσθαι] Hunc locum respexisse videtur Antiatticistes Bekkeri anecd. p. 100, 10: ἰατρεύειν· Πλάτων Πολιτείας δευτέρῳ.

ὁ ἄλλος] ἄλλος Vind. E. et a m. pr. Ven. B. ἄλλως Mon. B. et int. vers. Par. K. sec. Bip. *medicationemque et pecuniariam exercere* Ficinus, ἄλλος omittens.

ἐπίπονα φαῖμεν ἄν] φαμὲν ἐπίπονα εἶναι Ang. B. Flor. R. et, sup. φαῖμεν, Vind. F.

δὲ] δι' Flor. C.

αὐτὰ] ταῦτα Vat. B. ἑαυτὰ Par. K. sec. Bekk.

ἑαυτῶν] αὐτῶν Vind. F. Flor. R.

ἕνεκα] *om.* Vind. E. D

δεξαίμεθα] δεξάμεθα Vind. E.

μισθῶν τε] τε *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R. μισθὸν τε Vind. E.

γίγνεται] γίν. Vind. E. Flor. ACV.

ἔφην] ἔφη Vat. M. Flor. A. et a m. pr. Vind. B. et cum litura post η Lob.

ἀλλὰ τί δή;] Haec iam Glauconis esse voluit Stephanus. Aldus maiusculis non utens rem incertam reliquit. Basileenses et haec et sequentia usque ad τίθης Socrati continuant. Ficinus recte personas distinxit.

ἔφη] Ita Vind. B. cum litura in η. ἔφην Lob. Vat. M.

ὃ] ἵνα Vind. B. Vat. M. 358

αὐτὸ] αὐτὸ Lob. Vind. BDF.

γιγνόμενα] γιν. Vind. E.

ἀπ'] ὑπ' Amb. C. Vat. H. Flor. ACRT.

δοκεῖ, ἔφη] ἔ. δ. Vind. F. Ang. B.

τοῦ] τὸ Vind. BE.

ἐπιπόνου εἴδους] Ita a m. pr. Vind. B. sed a m. s. ἐπίπονον εἶδος.

μισθῶν] μισθῶν δ' Lob. Vind. BD. Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Amb. C. μισθὸν, corr. μισθοῦ, δ' Vind. E. μισθῶν τε Vind. F. Flor. ABCRUV. Stallbaumius. Vtrumvis probari potest; sed ipsa codicum discrepantia utrique fidem detrahit.

αὐτὸ] αὐτὸ Lob. Vind. D. Ald. Bas. ab. Steph.

φευκτέον ὡς ὂν χαλεπόν. Οἶδα, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι δοκεῖ οὕτω καὶ πάλαι ὑπὸ Θρασυμάχου ὡς τοιοῦτον ὂν ψέγεται, ἀδικία δ' ἐπαινεῖται· ἀλλ' ἐγώ τις, ὡς ἔοικε, δυσ-
B μαθής. Ἴθι δή, ἔφη, ἄκουσον καὶ ἐμοῦ, ἐάν σοι ταὐτὰ δοκῇ. Θρασύμαχος γάρ μοι φαίνεται πρωϊαίτερον τοῦ δέοντος ὑπὸ σοῦ ὥσπερ ὄφις κεκληθῆναι· ἐμοὶ δ' οὔπω κατὰ νοῦν ἡ ἀπόδειξις γέγονε περὶ ἑκατέρου. ἐπιθυμῶ γὰρ ἀκοῦσαι, τί τ ἔστιν ἑκάτερον καὶ τίνα ἔχει δύναμιν αὐτὸ καθ' αὑτὸ ἐνὸν ἐν τῇ ψυχῇ, τοὺς δὲ μι-

ὂν] ἦν Vind. E.

δοκεῖ οὕτω] δ. τούτω Amb. C. a m. pr. οὕτω δ. Par. DK. Mon. B. editi ante Bekkerum.

καὶ πάλαι] Haec vulgo commate a superioribus distinguuntur, ut καὶ vinculum sit inter οἶδα et ψέγεται. Eodem modo Ficinus: *Novi equidem istuc multis videri. quocirca iam pridem* etc. in quibus neque *istuc* probo, quum verbi δοκεῖ subiectum idem, quod paullo ante Glauconis in sermone, iustitia sit, et simplicius ac verius puto δοκεῖ καὶ ψέγεται coniuncta ad ὅτι referre.

Θρασυμάχου] Θρασυμάχῳ Vind. E.

τοιοῦτον] Ad hoc in Flor. R. adscriptum est *χαλεπὸν δηλονότι*.

ἀδικία δ' ἐπαινεῖται] *om.* Par. A. Lob. Vind. B. Vat. B. Ven. B. Flor. B. Qui codicum partim optimorum et raro contra reliquos conspirantium consensus suspicionem glossematis iniicere adeoque, si omnia ea, quae non necessaria sint, resecanda statuimus, ut haec tria verba eiiciamus, movere potest. Agitur enim de sola iustitiae vituperatione coniuncta illa quidem a Thrasymacho laudationi iniustitiae, verum non ita, ut illam commemorans Socrates hanc simul commemorare debuerit. Quod deinde Glauco περὶ ἑκατέρου dicit, quum per se commode intelligi, tum ad primam ipsius interrogationem referri potest, in qua p. 357. B. iustum et iniustum nominatim distinxerat. Verum tamen quum neque glossema redoleant neque sensus huius loci cuiquam imperfectus videri posset, ut ea inserenda duceret, plura autem omnino in codicibus errore librariorum omissa, quam prava sedulitate immissa constet, errorisque occasio ex consimili verborum ψέγεται et ἐπαινεῖται terminatione ut p. 366. A. 373. A. oriri potuerit, retinenda putavi. Scribarum potius, quam recensionum omissionem esse eo quoque probabilius fit, quod Vaticanum M. a ducibus suis Lob. et Vind. B. descivisse videmus. Cf. etiam p. 362. D. — Pro δ' Vind. F. Flor. RT. δὲ habent.

ὡς ἔοικε] ὡς ἔοικα Ang. B. ὡς *om.* Vind. F. *ut videor* Fic.

δυσμαθής] δ. εἶναι Vind. F. Ang. B. Flor. R.

καὶ ἐμοῦ, ἐάν] ἐμοῦ κἂν B Amb. C.

ταὐτὰ δοκῇ] ταῦτα δοκεῖ Lob. ταῦτα δοκῇ Vind. B. et a m. pr. E. (a m. s. ut vulgo) Vat. B. Par. K. sec. Bekk. Flor. B. δοκῇ ταῦτα Vind. D. ἔτι δοκεῖ ταῦτα Ang. B. ἔτι δοκῇ ταῦτα Flor. ACR. ἔτι δοκῇ ταῦτὰ Vind. F. ταὐτὰ δοκοῖ Flor. U.

ὑπὸ σοῦ] in margine habet Vind. F.

κεκληθῆναι] Ita Vind. B. a m. s. κληθῆναι Lob. et a m. pr. Vind. B. καληθῆναι Ang. B.

δ'] δὲ Lob. Vind. BE. Flor. ABCTV.

ἑκατέρου] ἑκατέροιν Florentinorum unus, cuius signum addere

σθοὺς καὶ τὰ γιγνόμενα ἀπ' αὐτῶν ἐᾶσαι χαίρειν. Οὕτωσὶ οὖν ποιήσω, ἐὰν καὶ σοὶ δοκῇ· ἐπανανεώσομαι τὸν Θρασυμάχου λόγον καὶ πρῶτον μὲν ἐρῶ δικαιοσύνην C οἷον εἶναί φασι καὶ ὅθεν γεγονέναι· δεύτερον δὲ, ὅτι πάντες αὐτὸ οἱ ἐπιτηδεύοντες ἄκοντες ἐπιτηδεύουσιν ὡς ἀναγκαῖον, ἀλλ' οὐχ ὡς ἀγαθόν· τρίτον δὲ, ὅτι εἰκότως αὐτὸ δρῶσι· πολὺ γὰρ ἀμείνων ἄρα ὁ τοῦ ἀδίκου, ἢ ὁ τοῦ δικαίου βίος, ὡς λέγουσιν. ἐπεὶ ἔμοιγε, ὦ Σώκρατες, οὔ τι δοκεῖ οὕτως· ἀπορῶ μέντοι διατεθρυλημένος

omisit Stallbaumius, ex emendatione. Suspicor esse Flor R. Nam *ἑκατέροιν*, sup. a m. s. *ον*, legitur in Vind. F.

τί τ'] *τί* Vind. E. Amb. C. Vat. H.

ἔστιν] Ita Vind. F. Flor. A. *ἐστὶν* Lob. Vind. BD. editi ante Bekkerum; non absurde, sed contra praeceptum grammaticorum in interrogatione *ἔστι* iubentium scribi.

ἐνὸν ἐν] *ἐν om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

γιγνόμενα] *γιν.* Vind. E. a m. pr.

αὐτῶν] *αὐτῆς* Par. K.

ἐᾶσαι] *ἐάσαι* Lob. editiones ante Bekkerum. *ἐάσαισαι* Vind. E.

Οὑτωσὶ] *οὑτωσὶν* Par. D. Vide ad L. I. p. 330. B.

καὶ σοὶ] *καί σοι* Ald. Bas. ab.

δοκῇ] *δοκῶ* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐπανανεώσομαι τ. Θ. λ.] citat Thomas Mag. p. 332. in corrupta codicis sui lectione exemplum a Platone positae coniunctionis *ἐπὰν* deprehendisse sibi visus: *ἐπὰν ἀνανεώσωμαι τὸν Θ λ.* Eadem corruptela laborant Vind. B. et a m. s. F. (a m. pr. ut vulgo) Flor. R. et a m. s. AC. item Lob. et Vat. M. qui duo tamen propius vero *ἐπὰν ἀνανεώσομαι* habent, ut Thomae cod. B. et ed. Vascosani. Memoria lapsus Stephanus thes. II. p. 1031. D. *οὐκ ἐπανανεώσομαι* ex hoc loco affert.

C *πρῶτον μὲν ἐρῶ*] *ἐ. π. μ.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

εἶναί φασι] *φασιν εἶναι* Vind. B. *πάντες*] *πάντων* cum *ες* super *ων* Vind. D.

αὐτὸ οἱ] *αὐτόθι*, corr. *αὐτὸ*, Vind. F. *αὐτόθι οἱ* a m. s. Flor. AC.

ἀναγκαῖον] *ἂν δίκαιον* Vind. F. et int. vers. super vulgata Flor. AC.

δρῶσι] *δρῶσιν* Flor. B.

γὰρ] omisit Ficinus et pro *ἄρα ergo* dedit. Debebat *scilicet*.

ἀμείνων] *ἄμεινον* Ang. B. et, sup. *ων*, Vind. F. et int. vers. Flor. AC.

δικαίου] *δικαίος* Vind. E.

λέγουσιν] *λέγουσι* Ald. Bas. ab.

ἔμοιγε] *ἔμοιγ'* Vind. F. Ang. B.

οὔ τι] *οὐ* Ven. B a m. pr. *οὔτοι* Vind. E. Par. DK. Mon. B. Flor. CU. *ὅτι οὐ* Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. B. *ἔτι οὐ* editi ante Astium, qui *οὔ τι* ex Veneto (C.) restituit. *non* Fic.

οὕτως] *οὕτω* Vind. F.

διατεθρυλημένος] Ita Bekkerus pro *διατεθρυλλημένος* scripsit secundum Par. A. Vat. BH. Ven. C. Eodem modo Flor. BV. quos sequi Stallbaumius noluit, etiam aliis locis *λλ* retinens, ut Lys. p. 205. B. Phaedon. p. 65. B. 76. D. 100. B. Civ. L. VIII. p. 566. B. quibus omnibus Bekkerus *λ* dedit. Atque hanc usitationem esse ostendit Eustathius ad Il. XXIII. 396: *ἡ πλείων χρῆσις δι' ἑνὸς λ οἶδε προφέρειν.* Etymologici autem auctor p. 456, 39. ne novit quidem alteram, quam Buttmannus ad Midianam p. 88. natam ex mensurae observatione

τὰ ὦτα ἀκούων Θρασυμάχου καὶ μυρίων ἄλλων· τὸν δὲ
D ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης λόγον, ὡς ἄμεινον ἀδικίας, οὐδε-
νός πω ἀκήκοα ὡς βούλομαι· βούλομαι δὲ αὐτὸ καθ'
αὑτὸ ἐγκωμιαζόμενον ἀκοῦσαι. μάλιστα δ' οἶμαι ἂν σοῦ 422
πυθέσθαι· διὸ κατατείνας ἐρῶ τὸν ἄδικον βίον ἐπαινῶν,
εἰπὼν δὲ ἐνδείξομαί σοι ὃν τρόπον αὖ βούλομαι καὶ
σοῦ ἀκούειν ἀδικίαν μὲν ψέγοντος, δικαιοσύνην δὲ ἐπαι-
νοῦντος. ἀλλ' ὅρα, εἴ σοι βουλομένῳ ἃ λέγω. Πάντων
E μάλιστα, ἦν δ' ἐγώ· περὶ γὰρ τίνος ἂν μᾶλλον πολλάκις

syllabae θρῦ statuit, Stephanus vero thes. I. p. 1580. ideo minus probat, quod a θρόος expeditius derivetur θρυλεῖν, quam θρυλλεῖν. Plato secundum codices videtur utrumque, sed θρυλεῖν frequentius usurpasse, prorsus ut Eustathium omnino pronuntiare vidimus; et Lysidis l. c. διατεθρύλληται, reliquis cum Bekkero scribendum puto.

D ἄμεινον] ἀμείνων Amb. C. Vat. H. ἄμείνον, superscripto ω super ο, Par. K.

αὐτὸ καθ' αὑτὸ] Ita Vind. a m. pr. sed αὐτὸν καθ' αὑτὸν a m. s. αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ Vat. H. Flor. ACV.

ἂν σοῦ] ἄν σου Lob. Vind. BDEF. editi ante Astium.

κατατείνας] Photius et Suidas: κατατείνας ἐρῶ· ἀντὶ τοῦ μακρὸν λόγον διεξελεύσομαι. Πολιτείας β· διὸ κατατείνας ἐρῶ.

εἰπὼν δὲ] *dicendoque* Fic.

ἀκούειν] ἀκοῦσαι Vind. F. Ang. B.

δὲ] δ' Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. AC.

βουλομένῳ] βουλόμενα Vat. H. βουλομένῳ εἴη Ven. B. editi ante Bekkerum. Optativum ferri non posse statuens Astius pro eo ἐστὶν scribendum putat, quod contra codices nequaquam admittendum. Multa exstant ad nostrum sensum durioris ellipseos exempla, quorum nonnulla collegit Schaeferus Melet. p. 43. sq. unum supra L. I. p. 351. C. vidimus. Ceterum optativus si a codicibus firmus esset, eadem ratione explicari deberet, qua p. 361. C.

Πάντων] πάντα Ang. B.

μάλιστα] κάλιστα Amb. C.

πολλάκις] *om.* Fic. E

τις] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM.

χαίροι] In Vat. B. μι super οι scriptum est. χαίροι μᾶλλον Ven. B.

λέγων] καὶ λ. Vind. E.

καὶ — Κάλλιστα] ἢ — κάλλιστ' Vind. F. Ang. B.

τί οἴονται] Ita Mon. B. Flor. U. Bekkerus. τί οἰόντε Ven. C. Par. DK. Amb. C. Ang. B. τί οἰόνγε corr. in γ Vind. D. οἰόν τε Vind. F. Flor. RT. Stallbaumius. τί ὄν τε Par. A. Lob. Vat. BHM. Ven. B. Vind. BE. Flor. ACV. τί τε ὂν τυγχάνει Flor. B. qui ab hoc inde loco recentissima manu scriptus est, et editi ante Bekkerum. Hos interpolatos esse codicum omnium τυγχάνει omittentium consensus arguit; neque Stallbaumium nunc putamus suam lectionem tenere, quum τί in tot melioribus exstare intellexerit. οἴονται vero tam multis locis in οἰόν τε corruptum (cf. ad L. I. p. 329. E.) tamque aptum hic et in depravata Parisiensis A. et ceterorum scriptura tam conspicuum est, ut ex coniectura reponi tuto potuisset, etiam si Mon. B. et Flor. U. id non praeberent. Quos ipsos hunc locum non fideliter ex antiquiore aliquo et reliquis nostris omnibus certiore exemplari

τις νοῦν ἔχων χαίροι λέγων καὶ ἀκούων; Κάλλιστα, ἔφη, λέγεις· καὶ ὃ πρῶτον ἔφην ἐρεῖν, περὶ τούτου ἄκουε τί οἴονται, καὶ ὅθεν γέγονε δικαιοσύνη. Πεφυκέναι γὰρ δή φασι τὸ μὲν ἀδικεῖν ἀγαθὸν, τὸ δὲ ἀδικεῖσθαι κακὸν, πλέονι δὲ κακῷ ὑπερβάλλειν τὸ ἀδικεῖσθαι, ἢ ἀγαθῷ τὸ ἀδικεῖν· ὥστ' ἐπειδὰν ἀλλήλους ἀδικῶσί τε καὶ ἀδικῶνται καὶ ἀμφοτέρων γεύωνται, τοῖς μὴ δυναμένοις τὸ μὲν ἐκφεύγειν, τὸ δὲ αἱρεῖν δοκεῖ λυ- 359
σιτελεῖν ξυνθέσθαι ἀλλήλοις μήτ' ἀδικεῖν μήτ' ἀδικεῖ-

descriptum, sed ab homine solerti et ingenio fidente emendatum exhibere sequentia docent, quae sic in eis scripta sunt: *καὶ ὅθεν γεγονέναι δικαιοσύνην*. quae Bekkerus in textum recipere non dubitavit, commate post *ἄκουε* posito, quod vulgo omnes habent. Qua in lectione primum haec ipsa distinctio non minus, quam in Aldina et Stallbaumiana, incommoda est, quum non *de eo*, sed *ipsum illud* auditurus esset Socrates, quod primo loco dicturum sese dixerat Glauco. Deinde, ut possit hoc incommodum evitari verbis *περὶ τούτου* vel ad *ἐρεῖν* referendis (ut Ficinus fecit: *Enimvero quod primum de hoc dicere pollicitus sum, iam audi, quale sit et unde sit orta iustitia*) vel nobiscum trahendis ad *οἴονται*, tamen qui superiora illa Glauconis C: *πρῶτον μὲν ἐρῶ δικαιοσύνην οἷον εἶναί φασι καὶ ὅθεν γεγονέναι* consideret et codicum lectiones inter ipsas comparet, nostram Bekkerianae praeferre, dum modo ne deteriorem sensum praebeat, nullus dubitet. Quid autem reprehendi possit, si ita interpreteris: *quod primum me dicturum dixeram, de eo accipe quid opinentur, et unde orta sit iustitia?* Primum dicturus fuerat de vulgi circa naturam et originem iustitiae opinione. Id argumentum, sicut erat, bipartitum hic enuntiat, sed alteram partem ita, ut si ex sua eam sententia declaraturus esset. Hoc vero minime tale est, ut a retinenda codicum auctoritate absterrere nos debeat: vel ex proximis repetamus *ὥσπερ οἴονται*, vel potius statuamus iam hic Glauconem suam personam ponere pro eis, quorum caussam acturus est.

πλέονι] *πλέον* Vind. D. Ven. C. et a m. pr. B. *πλείονι* Ang. B. Flor. R.

ὑπερβάλλειν] *ὑπερβάλλει* Mon. B.

ἀγαθῷ] *ἀγαθὸν* Ang. B.

ἀδικῶνται] *ἀδικῶν* Vind. E.

γεύωνται] Ita Lob. sed superscripto o super *ω*. *γένωνται* Vind. B. Vat. M.

αἱρεῖν] „*εὑρεῖν*, ut videtur, 359
Vat. M. a m. pr.“ Bekkerus. *ἑρεῖν* Ald. Bas. ab. quod in *αἱρεῖν* aut *ποιεῖν* mutandum ostenderat Cornarius. *consequi* Fic.

δοκεῖ] Astius coniecit *δοκεῖν*, probante Stallbaumio, quia haec omnis oratio obliqua sit et a verbo *φασὶ* pendeat. Non male. Sed quod paullo ante Glauconem facere vidimus, quodque paullo post aperte facit, ut ipse in istorum locum succedat, idem hic statuendum est.

ξυνθέσθαι] *ξυντίθεσθαι* Vind. D. Vat. B. Par. DK. Mon. B. Flor. U. *τὸ συντίθεσθαι* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἀλλήλοις] *ἀλλήλους* Vind. D.

μήτ'] *μήτε* Vind. F.

μήτ'] *μήτε* Vind. DF.

σθαι. καὶ ἐντεῦθεν δὴ ἄρξασθαι νόμους τίθεσθαι καὶ ξυνθήκας αὐτῶν καὶ ὀνομάσαι τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπίταγμα νόμιμόν τε καὶ δίκαιον, καὶ εἶναι δὴ ταύτην γένεσίν τε καὶ οὐσίαν δικαιοσύνης μεταξὺ οὖσαν τοῦ μὲν ἀρίστου ὄντος, ἐὰν ἀδικῶν μὴ διδῷ δίκην, τοῦ δὲ κακίστου, ἐὰν ἀδικούμενος τιμωρεῖσθαι ἀδύνατος ᾖ, τὸ δὲ δίκαιον ἐν μέσῳ ὂν τούτων ἀμφοτέρων ἀγαπᾶσθαι
B οὐχ ὡς ἀγαθὸν, ἀλλ' ὡς ἀῤῥωστίᾳ τοῦ ἀδικεῖν τιμώμενον· ἐπεὶ τὸν δυνάμενον αὐτὸ ποιεῖν καὶ ὡς ἀληθῶς ἄνδρα οὐδ' ἂν ἑνί ποτε ξυνθέσθαι τὸ μήτε ἀδικεῖν μήτε ἀδικεῖσθαι· μαίνεσθαι γὰρ ἄν. Ἡ μὲν οὖν δὴ φύσις δικαιοσύνης, ὦ Σώκρατες, αὕτη τε καὶ τοιαύτη, καὶ ἐξ

δὴ] int. vers. Vind. F.

ἄρξασθαι νόμους] ἀπάρξασθαι νόμους τε Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ξυνθήκας] συνθ. Vind. F. Flor. R.

αὐτῶν] Ita Bekkerus tacite pro αὑτῶν, quod editi ante ipsum et codices mei quidem omnes exhibent, quod ferri potest, si τίθεσθαι passivum est, ut Leg. L. IIII. p. 705. E. V. 744. A. Neque transitus ad activum tam obstat, quam verbum ἄρξασθαι, cuius cum passivo constructio mihi durior videtur; nescio an vere; certe ἤρχετο ἐξαγριαίνεσθαι L. I. p. 336. D. et talia diversa sunt. — In Mon. B. est αὐτοῖς, in Flor. U. αὐτοῖς, quod Stallbaumius recepit. Ficinus pronomen nullum habet.

καὶ ὀνομάσαι] καὶ τιμωρεῖσθαι καὶ ὀνομάσαι Flor. R.

ταύτην] ταύτην τὴν Par. DK. sec. Bekk. ταύτην τε Par. K. sec. Bip.

μεταξὺ οὖσαν] Hic plene interpungunt editi ante Stephanum cum Vind. D. Similiter Ficinus: *quae media quodammodo sit optimum inter et pessimum, quando quidem optimum est* etc.

τιμωρεῖσθαι] Huic in Vind. F. κολάζειν superscriptum est.

ᾖ] εἶ Par. K. sec. Bekk.

δὲ] *ergo* Fic.

ὄν] *om.* Vat. H. inter versus habet Flor. A.

ἀῤῥωστίᾳ] ἀῤῥωστία Ald. Bas. B ab.

τοῦ] τὸ Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

τιμώμενον] *tanquam iniuriarum inferendarum obstaculum* Fic.

ἄνδρα] *om.* Vind. F. Flor. R.

ἂν] ἐν Amb. C. *om.* Flor. T.

ἑνί] ἕνι Vind. D.

ποτε] πω Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ξυνθέσθαι] συνθ. Vind. F.

τὸ μήτε ἀδικεῖν μήτε] τῶν εἴτε ἀδικεῖν εἴτε Lob. Vind. E. et, sup. a m. s. μήτε — μήτε, B. Vat. HM. Flor. V. et, sup. τὸν μήτε — μήτε, AC.

μὲν] μέν γ' Flor. B. editi ante Bekkerum.

δὴ] δὲ Amb. C.

καὶ ἐξ] καὶ *om.* Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. AC.

τοιαῦτα] τὰ τ. Vind. D.

ὁ] *om.* Vind. B.

ἀδυναμία] ἀδυναμία Ald. Bas. ab.

ἐπιτηδεύουσι] ἐπιτηδεύσι Vind. E.

τοιόνδε] τοιόνδε τι Flor. T.

δόντες] δέοντες Bas. a. C

εἶτ'] εἴτ' Vind. DE. εἶτα Vind. F.

ποῖ] ὅποι Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐπ' αὐτοφώρῳ] Ita Lob. Vind. BE. Vat. B. Ven. BC. Par. K. sec. Bekk. Mon. B. Reliqui codices Bekkeri (de Florentinis Stallbaumius tacet) cum Vind. F. et

ὧν πέφυκε, τοιαῦτα, ὡς ὁ λόγος. ὡς δὲ καὶ οἱ ἐπιτηδεύοντες ἀδυναμίᾳ τοῦ ἀδικεῖν ἄκοντες αὐτὸ ἐπιτηδεύουσι, μάλιστ' ἂν αἰσθοίμεθα, εἰ τοιόνδε ποιήσαιμεν τῇ διανοίᾳ· δόντες ἐξουσίαν ἑκατέρῳ ποιεῖν ὅτι ἂν βούληται, τῷ τε δικαίῳ καὶ τῷ ἀδίκῳ, εἶτ' ἐπακολουθήσαιμεν θεώμενοι, ποῖ ἡ ἐπιθυμία ἑκάτερον ἄξει. ἐπ' αὐτοφώρῳ οὖν λάβοιμεν ἂν τὸν δίκαιον τῷ ἀδίκῳ εἰς ταὐτὸν ἰόντα διὰ τὴν πλεονεξίαν, ὃ πᾶσα φύσις διώκειν πέφυκεν ὡς ἀγαθὸν, νόμῳ δὲ βίᾳ παράγεται ἐπὶ τὴν τοῦ ἴσου τιμήν. Εἴη δ' ἂν ἡ ἐξουσία, ἣν λέγω, τοιάδε μάλιστα, εἰ αὐτοῖς γένοιτο, οἵαν ποτέ φασι δύναμιν τῷ Γύγου, τοῦ Λυδοῦ, προγόνῳ γενέσθαι. εἶναι μὲν γὰρ αὐτὸν ποι-

editis ante Astium ἐπαυτοφώρῳ. Vind. D. ἐπαυτοφόρῳ habet. Ficinus: *inveniremus profecto* etc.

οὖν] νῦν Vind. D.

ἂν τὸν] ἂν τὸ Lob. Vind. D. Vat. H. τὸ Vind. B. τὸν Vat. M.

διὰ] ἐπὶ Vind. F. (in m. διὰ) Amb. C. Ang. B. et a m. s. Flor. ACR.

διώκειν πέφυκεν] πέφυκε δ. Ang. B. Flor. R. πέφυκεν δ. Vind. F.

ἀγαθὸν] ἀ. ὂν Vind. EF. Amb. C. Ang. B.

νόμῳ] νόμου Vind. F. Ang. B. Flor. R.

βίᾳ] καὶ β. Ven. C. Vind. DE. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Vat. H. Flor. ABCTUV. Bas. ab. Astius, Bekkerus, Stallbaumius. *lege autem ac vi* Fic. βίᾳ significat idem, quod βιαίως. Sic L. VIII. p. 552. E: οὓς ἐπιμελείᾳ βίᾳ κατέχουσιν αἱ ἀρχαί. ubi Stephanus sed solus ἐπιμελείᾳ καὶ βίᾳ habet.

ἡ] *om.* Mon. B. Flor. T.

αὐτοῖς] αὐτὸσ Lob. αὐτῷ Vind. B. Vat. M.

γένοιτο,] Comma restitui, quod sustulerunt Bekkerus et Stallbaumius, quia simplicius videbatur τοιάδε ad οἵαν, quod sequitur, referre, quam pro demonstrativo aut pro supervacaneo habere.

φασι] post προγόνῳ collocatum est in Lob. Vind. B. Vat. M.

τῷ] τοῦ Vat. H. Flor. AC.

Γύγου] Ita Lob. a m. pr. sed diphthongo inscriptum est η. γύγου cum reliquis habet etiam cod. Darmstadiensis apud Creuzerum post Plotinum p. 517. et Vind. F. sed γύγη Ang. B. Γύγῃ Flor. R. quod ex coniectura ab Astio olim illatum repetiit Stallbaumius, quodque legisse videtur Ficinus: *Erit autem licentia ista, quam dico, talis, istis si detur, qualem aliquando ferunt fuisse Gygi* (cod. Vind. E. *gigi*, ed. Ven. a. 1517. *Gygae*) *Lydi progenitori.* Scilicet Gygae annulum non solum a Cicerone (Offic. III. 9.) et aliis, sed ab ipso Platone infra L. X. p. 612. B. dici recordantes neque extra illum Gygen, de quo Herodotus L. I. c. 8. sqq. retulit, alium agnoscentes, simul fabulae huic aliquid veri subesse statuentes viri docti ipsum Croesi, Lydorum regis (τοῦ Λυδοῦ) abavum hic requirebant. Platoni vero licebat alterum Gygen fingere, ingenio et fortuna similem interfectori Candaulae, quem ideo genus ab illo ducentem facit, prioris nomen, quippe quod commune ei cum posteriori esset, reticens. Quominus autem Γύγῃ reciperetur, vel maxime obstare debebat defectus articuli τῷ ad appositionem necessarii.

Λυδοῦ] λύδου Lob.

μένα θητεύοντα παρὰ τῷ τότε Λυδίας ἄρχοντι, ὄμβρου δὲ πολλοῦ γενομένου καὶ σεισμοῦ ῥαγῆναί τι τῆς γῆς καὶ γενέσθαι χάσμα κατὰ τὸν τόπον ᾗ ἔνεμεν. ἰδόντα δὲ καὶ θαυμάσαντα καταβῆναι καὶ ἰδεῖν ἄλλα τε δὴ, ἃ μυθολογοῦσι, θαυμαστὰ καὶ ἵππον χαλκοῦν, κοῖλον, θυρίδας ἔχοντα, καθ' ἃς ἐγκύψαντα ἰδεῖν ἐνόντα νεκρὸν, ὡς φαίνεσθαι, μείζω, ἢ κατ' ἄνθρωπον. τοῦτον δὲ ἄλλο μὲν ἔχειν οὐδὲν, περὶ δὲ τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον, ὃν περιελόμενον ἐκβῆναι. συλλόγου δὲ γενομένου τοῖς

ᾗ] ἣ ἐκεῖνος Amb. C. Ang. B. Vind. EF. Flor. ACRT. Darmstad. *ubi ille armenta pascebat* Fic.

δὴ] *om.* Amb. C. Flor. R. et a m. pr. Vind. F. qui id a m. s. inter versus habet.

ἃ] *om.* Par. A. Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. B. quasi narrantibus tantum ista mira viderentur.

χαλκοῦν, κοῖλον] Commate distinxi, ut deinceps, non simul, animadversa. κοῖλον *om.* Vind. D.

θυρίδας ἔχοντα] *cuius in lateribus fores essent.* Cicero Offic. III. 9.

ἰδεῖν] *om.* Vind. E.

ὡς φαίνεσθαι] *om.* Fic. Sunt ad νεκρὸν referenda: utrum vere mortuus fuerit, an specie, fabula incertum reliquit.

μείζω] μείζων Vind. E. In Vind. D. ι post ε int. vers. a m. s. additum est.

ἢ] int. vers. a m. s. habet Vind. D.

κατ'] κατὰ Flor. V.

τοῦτον δὲ ἄλλο μὲν ἔχειν οὐδὲν] Codices iidem, qui paullo ante ἃ omiserunt, hoc loco cum Flor. BUV. Palatino apud Creuzerum (Melet. I. p. 117.) et editis ante Astium omittunt ἔχειν, quem defectum Ven. B. Flor. B. Ald. Bas. ab. Steph. ita resarciunt, ut post δακτύλιον exhibeant φέρειν, quod a reliquis omnibus abest; Vaticani autem BM. et Vind. B. τοῦτον mutarunt in τούτῳ, scilicet εἶναι supplendum relinquentes. Lob. τοῦτο superscripto acuto et ω habet. Astius utrumque ἔχειν (idque in tertia ed. post οὐδὲν) et φέρειν dedit, contra omnes. Nostra lectio, quae eadem Bekkeri et Stallbaumii est, reliquorum codicum et Darmstadiensis auctoritate nititur, et si minus pro genuina habenda, tamen in re dubia ceteris praeferenda fuit. Eandem secutus est Ficinus: *hoc* (cadaver) *nihil habebat aliud praeter aureum digito anulum.*

περὶ] πρὸς Amb. C. E

χρυσοῦν δακτύλιον] δ. χ. Vind. B. χρυσοῦν *om.* Vind. D.

γενομένου] γιγν. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Darmst.

εἰωθότος] εἰωθότως Ven. C. Vind. F. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B.

ἐξαγγέλλοιεν] ἐξαγγέλοιεν Lob. Vind. BF. Vat. BH. Ven. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRTV. Darmst. (in quo est ἐξαγέλοιεν, si operae Creuzeri non peccarunt.) Aoristus haud inepte renuntiationem ipsam coram rege faciendam significaret. Praesens id ostendere videtur, quod in ipso concilio fieri debebat, ut singuli pastores de suis gregibus referrent, priusquam regi renuntiaretur. Quod concilium menstruum fuisse breviter dictum

ποιμέσιν εἰωθότος, ἵν' ἐξαγγέλλοιεν κατὰ μῆνα τῷ βασιλεῖ τὰ περὶ τὰ πολίμνια ἀφικέσθαι καὶ ἐκεῖνον ἔχοντα τὸν δακτύλιον. καθήμενον οὖν μετὰ τῶν ἄλλων τυχεῖν τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρός. τούτου δὲ γενομένου ἀφανῆ αὐτὸν γενέσθαι τοῖς παρακαθημένοις, καὶ διαλέγεσθαι 360
ὡς περὶ οἰχομένου. καὶ τὸν θαυμάζειν τε καὶ πάλιν ἐπιψηλαφῶντα τὸν δακτύλιον στρέψαι ἔξω τὴν σφενδόνην καὶ στρέψαντα φανερὸν γενέσθαι. καὶ τοῦτο ἐννοήσαντα

est verbis *κατὰ μῆνα*. Ceterum si praesens ferri non posset, *ἐξαγγελοῖεν* scribi posset, renuntiationis ipsius futurae ratione habita; ut nullo modo liceat hoc exemplo aoristum illum secundum defendere, qui etiam propterea suspectus est, quod librarii saepe in hoc verbo *λ* pro *λλ* posuerunt. E. g. L. IIII. p. 432. D. et Protag. p. 310. B. *ἀγγέλεις*. Phaedro p. 259. C. *ἀπαγγέλειν* et *ἀπαγγέλοντες*. D. *ἀγγέλουσιν*. Phaedon. p. 59. E. *παραγγέλουσιν*.

σφενδόνην] Timaeus lex. p. 244: *σφενδόνη· τοῦ δακτυλίου ἡ περιφέρεια, ἡ εἰς λιθοβολήν*. quem ad locum Ruhnkenius: „Sic quoque ad verbum Photius Lex. MS. Sed integriorem glossae lectionem conservavit Suidas: *σφενδόνη· ἡ τοῦ δακτυλίου περιφέρεια. καὶ ἡ εἰς λίθου βολὴν ἐπιτηδεία χρῆσις*." Photius Hermanni paullo aliter et fortasse vere: — *περιφέρεια, ἡ εἰς λίθου βολήν*. Certe melius interpretem Platonis egit Timaeus, ex quo Photius hanc glossam deprompsisse videtur, si *τὴν τοῦ δακτυλίου περιφέρειαν* additis illis *ad lapidis s. gemmae immissionem* definiit, quam si vulgarem nominis significationem commemoravit. Photius Porsoni — *περιφέρεια· ἢ εἰς λίθου βολήν* habet.

περιαγαγόντα] *περιάγοντα* Vind. E. Vat. H. Flor. ACT. *περὶ ἀγαγόντα* Vind. F.

πρὸς ἑαυτὸν] *om.* Vind. E. *π. αὐτὸν* Vind. F. Darmst. Ficinus hic aliquid perperam vel legit vel intellexit: *anuli, quem a cadavere arripuerat.*

εἴσω] *ἔσω* Par. D. Bekkerus et Stallbaumius. Mihi praecedens *εἰς* vocabulo interposito non satis valere ad evertendam codicum auctoritatem videtur. Quid quod coniuncta saepe cum verbis compositis praepositio placuisse potius talem repetitionem docet. Sic p. 360. B: *εἰσιόντι εἰς τὰς οἰκίας*. Apol. p. 17. C: *εἰς ὑμᾶς εἰσιέναι*. p. 29. A: *εἰσάγοι τις εἰς δικαστήριον*. Polit. p. 290. E: *εἰς τοῦτο εἰστελεῖσθαι*. Etiam *εἴσεισι* sine controversia scriptum legitur L. III. p. 416. D. Et paullo post omnes habent *στρέφοντι μὲν εἴσω*. Quod autem ad dialectum attinet, de ea dictum est in praefatione.

αὐτὸν γενέσθαι] *γ. α.* Vind. D.

καὶ] *om.* Ven. C. et a m. pr. 360 Par. D. int. vers. habet Vind. D.

ὡς περὶ οἰχομένου] *ὥσπερ οἰχ.* Vind. D. *ὡς περιοιχομένου* Vind. F. *ὡσπερεὶ οἰχ.* Vat. H. Flor. A. et a m. pr. Amb. C.

τὸν] *om.* Vind. D.

καὶ πάλιν] *καί πως πάλιν* Vind. F. Amb. C. Flor. RT. et int. vers. adscripto *πως* AC.

ἀποπειρᾶσθαι τοῦ δακτυλίου, εἰ ταύτην ἔχοι τὴν δύναμιν, καὶ αὐτῷ οὕτω ξυμβαίνειν· στρέφοντι μὲν εἴσω τὴν σφενδόνην ἀδήλῳ γίγνεσθαι, ἔξω δὲ δήλῳ. αἰσθόμενον δὲ εὐθὺς διαπράξασθαι τῶν ἀγγέλων γενέσθαι, τῶν
B παρὰ τὸν βασιλέα· ἐλθόντα δὲ καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχεύσαντα μετ' ἐκείνης ἐπιθέμενον τῷ βασιλεῖ ἀποκτεῖναι καὶ τὴν ἀρχὴν κατασχεῖν. Εἰ οὖν δύο τοιούτω δακτυλίω γενοίσθην, καὶ τὸν μὲν ὁ δίκαιος περιθεῖτο, τὸν δὲ ὁ ἄδικος, οὐδεὶς ἂν γένοιτο, ὡς δόξειεν, οὕτως ἀδαμάντινος, ὃς ἂν μείνειεν ἐν τῇ δικαιοσύνῃ καὶ τολ-

ἔχοι] ἔχει Vind. F. Vat. B. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. BRU. et int. vers. AC. editi ante Bekkerum; recte, quamdiu codicum auctoritate defendi videbatur indicativus.

οὕτω] οὕτω καὶ οὕτω Ven. C. Vind. D. Par. DK. ἀεὶ οὕτω Mon. B. Flor. U. Bekkerus et Stallbaumius. Verbi ξυμβαίνειν et praesentis ea hoc loco videtur esse vis, ut illo additamento opus non sit. Qua de re ille idemtidem experiendo certior fieri volebat, ea res ei ita, ut cupiebat, eveniebat. Similiter Leg. L. V. p. 744. A: εἴ μοι ξυμβαίνει τοῦτο, ἢ καὶ ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ. — Ficinus: *atque ita illi compertum fuit, quod versa ad se gemma a nemine videretur, versa autem ad alios conspicuus fieret.*

ξυμβαίνειν] συμβ. Vind. F. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. BRTU. Ald. Bas. ab. Steph.

στρέφοντι] στρέφοντα Mon. B.

γίγνεσθαι] γίν. Vind. E.

δὲ εὐθὺς] δ' εὐθὺς Vind. F. Ang. B. δὲ om. Vind. E.

τῶν παρὰ] τὸν παρὰ Ven. C. Par. DK. τῶν περὶ Ven. B. Flor. B. editi ante Astium, qui παρὰ e Par. K. et Ven. C. reposuit. τῶν om. Vind. D.

τὸν] om. Mon. B.

B κατασχεῖν] οὕτω κ. Vind. F. Flor. R.

δύο] δύω Vind. B. Par. DK. sec. Bekk.

περιθεῖτο] om. Mon. B. περιθοῖτο Par. K.

ὡς δόξειεν] Astius in tertia ed. ἄν addendum coniicit, quod ne aptum quidem esset. Optativus eandem vim habet, quam solet in oratione obliqua habere, efficitque, ut verba οὐδεὶς ἂν γένοιτο οὕτως etc. ex aliorum ore missa videantur. Aliter hoc intellexit Matthiae gramm. p. 982. proximum ἄν hunc quoque optativum afficere statuens.

ὃς] om. Mon. B. a m. pr.

μείνειεν] μείνοιεν Lob. Vind. B. μείνειεν, omisso deinde ἐν, a m. pr. sed μείνει ἐν cum οι super νει a m. s. Vind. D. δόξειεν, in m. γρ. μείνειεν, Vind. F.

τολμήσειεν] θέλοι Vind. F. Ang. B. Flor. R. et super vulgata ACT. Ficinus: *et ab alicuis abstinere vellet.* Idem verba καὶ μὴ ἅπτεσθαι non expressit.

καὶ ἐκ] καὶ om. Vind. D. Par. K. Fic.

C συγγίγνεσθαι] Ita Flor. ACR. συγγίν. Lob. Vind. BE. Ald. Bas. ab. Steph.

ἀποκτιννύναι] ἀποκτιννῦναι Vind. BF. ἀποκτιννῦ..ναι Vind. E. ἀποκτινῦναι Vat. B. et, sup. altero ν, Lob. Phrynichus Bekkeri anecd. p. 29, 7: ἀποκτινύναι δι' ἑνὸς ν. οἱ δὲ διὰ δυοῖν γράφοντες ἁμαρτάνουσιν. Cuius edicti rationem desiderans Buttmannus gramm. II. p. 175. ἀποκτεννύναι praescripsisse Phrynichum

μήσειεν ἀπέχεσθαι τῶν ἀλλοτρίων καὶ μὴ ἅπτεσθαι, ἐξὸν αὐτῷ καὶ ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀδεῶς ὅτι βούλοιτο λαμβάνειν καὶ εἰσιόντι εἰς τὰς οἰκίας συγγίγνεσθαι ὅτῳ βούλοιτο καὶ C *ἀποκτιννύναι καὶ ἐκ δεσμῶν λύειν οὕστινας βούλοιτο καὶ τἆλλα πράττειν ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἰσόθεον ὄντα. οὕτω δὲ δρῶν οὐδὲν ἂν διάφορον τοῦ ἑτέρου ποιοῖ, ἀλλ' ἐπὶ ταὐτὸν ἴοιεν ἀμφότεροι. καίτοι μέγα τοῦτο τεκμήριον ἂν φαίη τις, ὅτι οὐδεὶς ἑκὼν δίκαιος, ἀλλ' ἀναγκαζόμενος, ὡς οὐκ ἀγαθοῦ ἰδίᾳ ὄντος, ἐπεὶ ὅπου γ' ἂν οἴηται ἕκαστος οἷός τ' ἔσεσθαι ἀδικεῖν, ἀδικεῖν. λυσιτε-*

suspicatur idque in optimis codicibus et fere ubique in Platonis codice Clarkiano exstare dicit; qua in re vir doctissimus erravit. Codex enim Clarkianus Apol. p. 30. D. (p. 117, 17. Bekk.) Critone p. 48. A. (154, 4.) Phaedone p. 58. B. 61. E. 62. C. (4, 13. 12, 7. 13, 12.) Gorg. p. 456. D. (24, 3.) Alcib. I. p. 112. B. (318, 12.) Alcib. II. p. 145. B. (286, 9.) cum longe plurimis exhibet *ἀποκτιννύναι*, item Critone p. 48. C. (154, 22.) *ἀποκτιννύντων*, Phaedone p. 62. C. (13, 9.) *ἀποκτιννύοι*, Polit. p. 298. B. (335, 10.) *ἀποκτιννύασιν*. Sed Gorg. p. 466. C. (42, 20.) *ἀποκτεινύουσι* (non, ut Bekkerus refert, *ἀποκτειννύασιν*, quae Vaticani A. et Par. F. lectio est) et ibidem (43, 6.) cum eisdem *ἀποκτειννύασιν*, et 470. B. (51, 18.) *ἀποκτειννύναι* (non, ut Bekkerus scribit, *ἀποκτεινύναι*) habet, atque his demum locis id, quod Buttmannus fere ubique in eo esse dicit: Gorg. p. 457. C. 468. B. 469. A. B. C. (25, 4. 47, 1. 49, 4. 5. 12. 50, 4) *ἀποκτεινύναι*, *ἀποκτείνυσιν*, *ἀποκτεινύς*, *ἀποκτεινύντι*. Hoc igitur codice non magis, quam reliquis Platonis codicibus, Buttmanni coniectura de Phrynicho iuvatur; qui si non erravit, *ἀποτινύναι* potius scribendum praecepisse videtur. Ceterum *ἀποκτιννύναι* cum Buttmanno reprobo et Cratini versus a Suida in *ἀποκτιννύναι* et a Bekkero anecd. p. 429, 25. prolatos nihil ad illam scripturam commendandam facere censeo.

τἆλλα] Ita Lob. *τ' ἄλλα* Vind. E. *τἄλλα* Vind. BDF. Steph.

πράττειν] Stephanus et recentiores hic comma habent, rectius, quam Ald. et Bas. ab. in quibus post *ἀνθρώποις* est; sed ne hic quidem necessarium erat.

ἰσόθεον] *ἰσάθεον* Vind. E.

οὕτω] *οὕτως* Vind. F. Flor. R.

διάφορον] *διαφέρον* Ven. C. Vind. DF. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. RU.

ποιοῖ] *ποιεῖ* Vind. E.

ταὐτόν] *ταυτὰ ἄν* Mon. B. *ταῦτ' ἄν* Par. DK. Vind. D. Ang. B. *ταὐτ' ἄν* Vind. F. Flor. RU. quamquam Florentinos Stallbaumius cum Par. K. coniungit, in quo Bipontini pariter ac Bekkerus *ταὐτ' ἄν* scriptum esse testantur. *ἄν* ex superioribus repetendum est, ut L. I. p. 352. E.

τοῦτο τεκμήριον] *τεκμ. τοῦτο* Vind. D.

φαίη] *φαίῃ* Ald. Bas. ab.

οὐκ ἀγαθοῦ] *οὐκαγαθοῦ* Vind. E.

ἰδίᾳ] *secundum se et privatim* Fic.

γ'] *om.* Vind. E.

οἷός τ'] *οἷός τε* Lob. Vind. BEF.

ἀδικεῖν, ἀδικεῖν.] Ita Par. A. Vind. D. et a m. pr. Ven. C. Reliqui codices et editiones omnes *ἀδικεῖν, ἀδικεῖ*. Quae lectio uti, quoad altera prolata esset, non improbanda, ita huic in optimis

D *λεῖν γὰρ δὴ οἴεται πᾶς ἀνὴρ πολὺ μᾶλλον ἰδίᾳ τὴν ἀδικίαν τῆς δικαιοσύνης, ἀληθῆ οἰόμενος, ὡς φησιν ὁ περὶ τοῦ τοιούτου λόγου λέγων· ἐπεί, εἴ τις τοιαύτης ἐξουσίας ἐπιλαβόμενος μηδέν ποτε ἐθέλοι ἀδικῆσαι μηδὲ ἅψαιτο τῶν ἀλλοτρίων, ἀθλιώτατος μὲν ἂν δόξειεν εἶναι τοῖς αἰσθανομένοις καὶ ἀνοητότατος, ἐπαινοῖεν δ' ἂν αὐτὸν ἀλλήλων ἐναντίον ἐξαπατῶντες ἀλλήλους διὰ τὸν τοῦ ἀδικεῖσθαι φόβον. Ταῦτα μὲν οὖν δὴ οὕτω.*

libris repertae nequaquam praeferenda erat. Optativus *δόξειεν* docuit haec omnia a Glaucone ut aliorum sensa atque effata pronuntiari, ita ut etiam illa *μέγα τοῦτο τεκμήριον ἂν φαίη τις* ad eosdem referri possint et debeant; cuius dicti rationem nunc ab eisdem, ut consentaneum erat, reddi videmus. Infinitivum autem multo magis, quam indicativum, librariis displicere et mutationi obnoxium esse debuisse nemo non intelliget.

δὴ] deletum est in Vind. D.

οἴεται] *om.* Vind. E.

D *ὡς φησιν*] *ὡς φήσει* Ven. C. Vind. DF. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. ARU. et pro var. lect. Vat. H.

ὁ περὶ — λέγων] Muretus in adnotatione ad hunc locum lemma ponens *ὁ πατὴρ περὶ τοῦ τοιούτου λόγου λέγων* et similes ex Phaedro et Timaeo dictiones afferens (p. 275. E: *ὁ λόγος — τοῦ πατρὸς ἀεὶ δεῖται βοηθοῦ* et Tim. p. 28. E: *τὸν — πατέρα τοῦδε τοῦ παντός*) *περὶ* videtur non retinere, sed in *πατῆρ* mutare voluisse, quo modo Ficinus interpretatur: *ut sermonis huius perhibent auctores*. Sed *ὁ τοιοῦτος λόγος hoc tale argumentum* significat, laudationem iniustitiae, de quo disputantem alterum fecit Glauco. Cf. p. 362. D: *ἱκανῶς εἰρῆσθαι περὶ τοῦ λόγου*. Itaque nec *περὶ* mutandum, neque pro *λόγου* cum Par. K. et Mon. B. scribendum *λόγος*, quemadmodum Benedictus volebat et Astius in sec. ed. scripsit, *τοῦ τοιούτου* nihil differre ratus a *τούτου*, quae permutari quidem interdum, sed nunquam idem significare possunt. — *τοῦ om.* Vind. DF. Ang. B.

μηδέν ποτε] *μηδέποτε* Par. K. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Astius et Stallbaumius.

ἐθέλοι] *θέλοι* Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ang. B. Flor. R.

μηδὲ] *μηδ'* Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACR. (*μὴ δὲ* Lob. Vind. BD.)

μὲν] *μέν τ'* Vind. B. Vat. M. *δ' ἂν*] *ἂν om.* Vat. H.

ἐναντίον] *ἐναντίων* Vind. E.

διὰ τὸν ... φόβον] *quia maxime timent* Fic.

ἀδικεῖσθαι] *ἐξαπατᾶσθαι* Ang. B. Vind. F. cuius in m. est *γρ. ἀδικεῖσθαι*.

μὲν οὖν] Ita Par. AD. Ven. C. Vind. DF. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Astius in prima et tertia ed. Bekkerus et Stallbaumius. Reliqui codices cum editis ante Astium et Astius ipse in sec. ed. omittunt *οὖν*. Aldus praeterea habet *τα*, Basileenses *τὰ*, ante *μὲν* vitiose repetitum ex *ταῦτα*. Denique unus e Bekkeri codicibus *μὲν* omittit, quem Angelicum B. esse significat eundemque inter illos refert, ex quibus *μὲν οὖν* scripserit. Quod quum utrumque verum esse nequeat, Angelico id tribui, quod in eius comparibus Vind. F. et Flor. R. repertum est, *μὲν οὖν*. Videtur autem Angelicus proximum *δὴ* omittere, ut facit Vind. F.

οὕτω] *οὕτως* Bekkerus et Stallbaumius.

αὐτὴν] *αὐτοῖν* Ven. B. Mon. B. Flor. BU. cum editis ante Bek-

τὴν δὲ κρίσιν αὐτὴν τοῦ βίου πέρι ὧν λέγομεν, ἐὰν διαστησώμεθα τόν τε δικαιότατον καὶ τὸν ἀδικώτατον, οἷοί τ' ἐσόμεθα κρῖναι ὀρθῶς· εἰ δὲ μή, οὔ. τίς οὖν δὴ ἡ διάστασις; ἥδε· μηδὲν ἀφαιρῶμεν μήτε τοῦ ἀδίκου ἀπὸ τῆς ἀδικίας μήτε τοῦ δικαίου ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης, ἀλλὰ τέλεον ἑκάτερον εἰς τὸ ἑαυτοῦ ἐπιτήδευμα τιθῶμεν· πρῶτον μὲν οὖν ὁ ἄδικος ὥσπερ οἱ δεινοὶ δημιουργοὶ ποιείτω· οἷον κυβερνήτης ἄκρος ἢ ἰατρὸς τά τε

kerum, quos secutus est Stallbaumius, quia *αὐτὴν* langueat. Sed hoc iudicium inter ea, quae Glauco p. 358. C. expositurus fuerat, tertium et gravissimum est: hoc ut fieri posset, duo priora inservire voluit; quibus absolutis commodissime nunc dicit: *iudicium ipsum autem de vita eorum, de quibus loquimur, recte facere poterimus, si* etc. vel potius: *iudicium autem ipsum vitae illorum quod attinet, recte iudicare poterimus, si* etc. Ficinus quidem *αὐτοῖν* legisse videtur: *vitam vero utriusque, iusti videlicet et iniusti, ita plane diiudicabimus, si* etc. Nos vero codices optimos et optimam lectionem sequi decet.

τοῦ βίου πέρι ὧν λέγομεν] In his *πέρι* cum Bekkero etiam contra codices, de quibus tacet, pro *περὶ*, quod mei cum editis habent, scribendem putavi. Nam quod Stallbaumius negat ea mutatione facta *ὧν λέγομεν* recte addi, in ipsius lectione, qui *αὐτοῖν* tenuerit, quodammodo verum est, quamquam etiam *περὶ ὧν λέγομεν* post *αὐτοῖν* rectius abesset; sed si *αὐτὴν* scribimus, *πέρι* et *ὧν λέγομεν* non solum recta, sed etiam elegantiora sunt. Codicum autem in hac re nullam auctoritatem agnosco. — In Vat. B. verba *περὶ ὧν — εἰ δὲ μή, οὔ.* in margine a m. s. scripta sunt.

E *ἐὰν*] *ἂν μὲν* Vat. B. Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. RT.

δικαιότατον καὶ τὸν ἀδικώτατον] *ἀδικώτατον καὶ τὸν δίκαιον* Vat. B. *δ. κ. τ. ἀδικότατον* Lob.

οἷοί τ'] *οἷοί τε* Vind. F.

κρῖναι] *κρίναι* Vind. B.

τίς] *τί* Lob. Vind. B. Par. DK. Vat. M.

δή] *om.* Vind. F. Par. K. Ang. B. Flor. R.

διάστασις; ἥδε·] Ita Bekkerus et Stallbaumius. *διάστασις, ἥδε·* Vind. D. In Lob. Vind. BEF. nulla post *διάστασις* interpunctio est. *διάστασις ἥδε.* Ald. Bas. b. *διάστασις ἥδε;* Bas. a. Steph. *Sit autem haec discretio talis ut* etc. Fic. Pro *ἥδε* habent *ἦν* Amb. C. Flor. T. *εἰ* Ang. B. et a m. s. Flor. R. *ἥδε εἰ* a m. s. Vat. B. *εἰ δὲ* Vind. F. Flor. C. et a m. s. A. cuius in margine *ἥδε* ut varia lectio a m. pr. perscripta est; *εἰ δή* Vind. E.

ἀφαιρῶμεν] *ἀφαιροῦμεν* Vind. EF. Ang. B. Flor. R. et a m. s. C. et int. vers. A. *ἀφαίρωμεν* Vind. D.

μήτε — ἀδικίας] in Vind. B. post *δικαιοσύνης* leguntur.

τέλεον] *τέλειον* Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACR.

ἑαυτοῦ] *ἑαυτῷ* Par. A. Lob. et a m. pr. Vat. B. *αὐτοῦ* Vind. F. Flor. R.

ποιείτω·] Restitui colon, pro quo Bekkerus et Stallbaumius punctum inferius ponentes idemque deinde post *ἐπανορθοῦσθαι* cum Ald. Bas. ab. Steph. adhibentes haec, quae ad declarandam similitudinem summorum artificum et viri iniusti dicta sunt, a superioribus et insequentibus ita divellunt, ut tota compages orationis solvatur. *οἷον* significat *ut exempli gratia*, et exemplum exspectabatur a Glaucone, postquam universe dixerat virum iniustum secundum summos artifices insti-

361 ἀδύνατα ἐν τῇ τέχνῃ καὶ τὰ δυνατὰ διαισθάνεται καὶ τοῖς 423
μὲν ἐπιχειρεῖ, τὰ δὲ ἐᾷ, ἔτι δὲ, ἐὰν ἄρα πῃ σφαλῇ, ἱκανὸς
ἐπανορθοῦσθαι· οὕτω καὶ ὁ ἄδικος ἐπιχειρῶν ὀρθῶς
τοῖς ἀδικήμασι λανθανέτω, εἰ μέλλει σφόδρα ἄδικος εἶ-
ναι· τὸν ἁλισκόμενον δὲ φαῦλον ἡγητέον· ἐσχάτη γὰρ
ἀδικία δοκεῖν δίκαιον εἶναι μὴ ὄντα. δοτέον οὖν τῷ τε-

tui debere. Itaque post *ποιείτω* colon, id est signum exspectationis, ponendum. Haud secus post *ἐπανορθοῦσθαι*, ubi ad finem perducta exempli declaratione Glauco iam in eo est, ut id ad virum iniustum adhibeat, non tanquam novum quoddam prolaturus, quale foret, si *οὕτως οὖν* diceret, sed iterum ut exspectationi audientium satisfacturus. Astio quidem hoc tam arcte cohaerere visum est, ut post *ἐπανορθοῦσθαι* comma tantum fecerit, ne is quidem inepte, si anacoluthon statuit; sed hoc obstare videtur, quo minus quae de iniusto dicuntur apodosin contineant, quod latere eum iubent, cuius rei in superioribus mentio nulla facta est. *ὥσπερ κυβερνήτης ἄκρος — ἱκανὸς ἐπανορθοῦσθαί ἐστιν, οὕτω καὶ ὁ δίκαιος ἐπιχειρῶν ὀρθῶς τοῖς ἀδικήμασι λανθανέτω* Glauco non videtur dicturus fuisse.

ἀδύνατα — δυνατὰ] *ἀδύνατα — ἀδύνατα* Flor. B. *δυνατὰ — ἀδύνατα* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stallbaumius. Eodem ordine Ficinus: *quae in arte sua conflci possunt et quae non possunt.* Erant igitur, quibus grata negligentia displiceret. Cf. L. IIII. p. 431. E. 432. A.

διαισθάνεται] *διαισθάνεσθαι* Ven. B. Vind. E. Flor. B. Bas. ab. *διεσθάνεσθαι* Ald.

361 *δὲ, ἐὰν*] *δ' ἄν* Vind. F. Ang. B. Flor. R. *δὲ ἄν* Vind. D.

ἄρα πῃ] *αὖ τραπῇ* Vind. D.

σφαλῇ] Ante hoc Vind. D. int. vers. a m. s. *ἤ* insertum habet.

ἱκανὸς] Ita Vind. D. a m. s. *ἱκανῶς* Vind. B. et a m. pr. D. Vat. M. et, sup. *ὁ*, Lob. et Ven. C.

ἐπανορθοῦσθαι] *ἐπανορθοῦται* Vind. B. Vat. M. et, sup. *σθαι*, Lob.

μέλλει] *μέλλοι* Lob. Vind. BE. Amb. C. Flor. T.

ἐσχάτη] Plutarchus de discr. adul. p. 50. E: *ὡς γὰρ ὁ Πλάτων φησὶν ἐσχάτης ἀδικίας εἶναι δοκεῖν δίκαιον μὴ* (in cod. Lob. Plutarchi legitur *καὶ μὴ*) *ὄντα* etc. Idem Symp. probl. p. 613. F: *οὐ γὰρ μόνον ἀδικίας ἐσχάτης ἐστὶν, ὥς φησι Πλάτων, μὴ ὄντα δίκαιον εἶναι δοκεῖν, ἀλλὰ καὶ συνέσεως ἄκρας φιλοσοφοῦντα μὴ δοκεῖν φιλοσοφεῖν* etc. Idem de mal. Her. p. 854. E: *οὐ γὰρ μόνον, ὥς φησιν ὁ Πλάτων, τῆς ἐσχάτης ἀδικίας μὴ ὄντα δοκεῖν εἶναι δίκαιον* etc. Stobaeus serm. X. p. 133: *Πλάτωνος Πολιτείας β.* (ita cod. A. *Πλάτωνος* Trinc.) *Ἐσχάτη γὰρ ἀδικία δοκεῖν δίκαιον μὴ ὄντα.*

ἀδίκῳ] Ita Vind. D. correctus. *ἄδικοι* a m. pr. erat.

τελεωτάτην] *τελειοτάτην* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τὰ μέγιστα — δικαιοσύνην] *ut is, qui iniuste multa patravit, apud omnes iusti habeat opinionem.* Fic. Pro *αὐτῷ* Par. K. sec. Bip. Lob. Vind. BDF. Flor. U. habent *αὐτῷ*, pro *παρεσκευακέναι* Par. DK. *παρεσκευάσθαι*, Mon. B. Flor. U. *παρασκευάσθαι*, Ven. C. et a m. pr. Vind. D. *παρεσκευασμέναι*, Vind. D. a m. s. *παρεσκευακέναι*.

ἄρα] *αὖ* Vind. F. Ang. B. Flor. R. B

σφάλληται] *σφαλῇ καὶ* Ven. B. Flor BC. editi ante Astium. *σφάλληταί* Lob. Vind. BD. Vat. BHM. Amb. C. Flor. T. quam formam inter barbarismos refert Buttmannus gramm. I. p. 413. Praesens

λέως ἀδίκῳ τὴν τελεωτάτην ἀδικίαν καὶ οὐκ ἀφαιρετέον, ἀλλ' ἐατέον τὰ μέγιστα ἀδικοῦντα τὴν μεγίστην δόξαν αὑτῷ παρεσκευακέναι εἰς δικαιοσύνην, καὶ ἐὰν ἄρα σφάλ- B *ληταί τι, ἐπανορθοῦσθαι δυνατῷ εἶναι λέγειν τε ἱκανῷ ὄντι πρὸς τὸ πείθειν, ἐάν τι μηνύηται τῶν ἀδικημάτων, καὶ βιάσασθαι ὅσα ἂν βίας δέηται διά τε ἀνδρείαν καὶ*

h. l. nullam offensionem habet et Par. A. Ven. C. Vind. F. reliquorumque auctoritate firmatum merito receptum a Bekkero et Stallbaumio videtur. Meliore etiam iure Bekkerus Leg. L. VI. p. 769. C. *ἐάν τι σφάλληται* et VIIII. 864. A. *κἂν σφάλληταί τι* pro vulgato *σφάληται* edidit. Sed Celsus apud Origenem L. VI. p. 294. l. 6. a f. scripsit: *τί γὰρ ἐσφάλετο ὁ Ἰουδαίων νομοθέτης;*

τι] *σοι*, sup. *τι*, Amb. C.

βίας δέηται] *βιάσηται* Vind. F. Flor. A. et a m. s. C. *βίας δεήσεται* Ald. Bas. a.

ἀνδρείαν] Ita Lob. Vind. DEF. Ald. Bas. ab. Steph. Stallbaumius. *ἀνδρίαν* Vind. B. Flor. U. Bekkerus; cuius silentium de codicibus non multo aliter interpretandum videtur, quam L. I. p. 354. B. in vocabulo *αἰεί*, praesertim quum alibi, ut Protag. p. 310. D. 359. B. (p. 152, 5. 243, 1.) Apol. p. 35. A. (126, 11.) Phaedone p. 68. C. D. 69. B. (25, 21. 26, 7. 27, 12.) codices etiam paucos et deteriores, qui *ι* pro *ει* praebuerint, significare non minus diligenter soleat, quam aliis locis eos, qui a vulgata ipsi probata dissentientes diphthongum habeant, quales sunt Clarkianus et Vat. B. Lach. p. 190. D. (275, 17.) Clark. Coislin. Vat. A. Ven. BD. Vind. A. Gorg. p. 495. C. et Menone p. 74. A. (105, 8. 332, 14.) iidem Bekkeriani nec non omissus ibi a Bekkero Clarkianus Menone p. 88. B. (364, 23.) Clark. Vat. A. Ven. C. Polit. p. 306. A. (353, 11.) quem ad locum Vaticanum A. raro aliter scriptum hoc nomen exhibere docet; Clark. Par. K. Amb. A. Sympos. p. 212. B. (446, 15.) Clark. Alcib. I. p. 115. B. (326, 2.) idem cum Coisl. Vat. A. Ven. BC. ibidem C. (326, 7.) et cum Stephano omnes Civ. L. VIIII. p. 582. E. uno Flor. U. dissentiente. Quamquam remisisse diligentiam in his quidem libris videri debet, quod L. IIII. p. 426. D. 429. A. C. 430. B. C. (178, 7. 182, 21. 183, 12. 14. 185, 3. 8. 9.) neque vulgatae, quae ubique *ει* habet, ullam mentionem fecit, neque de suis codicibus quidquam praeter hoc ostendit, quod extremo loco *ἀνδρείαν τοῦτο* legatur in Amb. C. ubi vulgo est *τοῦτο ἀνδρείαν*. Ibi vero pariter atque 185, 3. Par. K. Vind. B. et aliquot Florentini, ut 178, 7. Vind. BF. Flor. T. *ἀνδρίαν* exhibentes dubitare non sinunt, quin idem a Bekkero in quibusdam libris repertum fuerit, quos ille probans secutus sit tacite. Id etiam nostro loco evenisse potest. Habet Vind. B. *ἀνδρίαν*, ut supra indicavi; Flor. autem U. solet cum Mon. B. facere, neque spernenda est consentiens utriusque in huiusmodi rebus auctoritas. Accedit Platonis usus, cuius multis in locis potiores codices *ἀνδρίαν* exhibent; nec nihil moveor loco Cratyli p. 413. D. E. ubi *ἀνδρεία* tam aptum erat, ut, si verum est *ἀνδρία*, quod plures habent, Plato nunquam *ἀνδρεία* dixisse videatur. Sed ibi certe Bekkeri silentium fallit. Clarkianus enim a m. pr. cum Lob. et Zittaviensi apud Stallbaumium et Gudiano *ἀνδρείαν* ibi et *ἀνδρεία* habet „et sic in sq. saepius" teste Gaisfordio p. 32. Cum dubitatione igitur restitui hic *ἀνδρείαν*, cui formae ego, quum veteres grammatici

ῥώμην καὶ διὰ παρασκευὴν φίλων καὶ οὐσίας. Τοῦτον δὲ τοιοῦτον θέντες τὸν δίκαιον παρ' αὐτὸν ἱστῶμεν τῷ λόγῳ, ἄνδρα ἁπλοῦν καὶ γενναῖον, κατ' Αἰσχύλον οὐ δοκεῖν, ἀλλ' εἶναι ἀγαθὸν ἐθέλοντα. ἀφαιρετέον δὴ τὸ C *δοκεῖν. εἰ γὰρ δόξει δίκαιος εἶναι, ἔσονται αὐτῷ τιμαὶ καὶ δωρεαὶ δοκοῦντι τοιούτῳ εἶναι· ἄδηλον οὖν, εἴτε τοῦ δικαίου, εἴτε τῶν δωρεῶν τε καὶ τιμῶν ἕνεκα τοι-*

dissentiant, satis praesidii etiam adversus analogiam ne alteri quidem magnopere faventem allatum puto a Schaefero Ionicum *ἀνδρηΐη* commemorante, quo usus est Herodotus L. VII. c. 99. nec damnare eam videtur Buttmannus gramm. II. p. 322.

διὰ] int. vers. Vind. F.

Τοῦτον δὲ — διὰ βίου D] laudant Eusebius praep. ev. L. XII. p. 342. R. Steph. et Theodoretus *Θεραπ.* L. XII. p. 1020. Schulz. et Eusebius pro *τοῦτον δὲ* legit *τὸν δ' οὖν*, Theodoretus *τὸν γάρ.*

τὸν δίκαιον] *τὸ δ.* Theodoreti cod. Flor. B. a m. pr.

παρ'] *αὖ π.* Euseb. et Theod. cuius cod. Flor. B. *οὖν* pro *αὖ* habet, et paullo post *τὸν λόγον* a m. pr. pro *τῷ λόγῳ.*

ἄνδρα] *τὸν ἄ.* Vind. D.

ἐθέλοντα] *θέλοντα* Par. K. sec. Bip. Mon. B. Flor. U. atque ita Aeschylus ipse Sept. 574. ed. Wellaueri: *οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει.* quo in versu qui Platonem propter ea, quae p. 362. A. scripsit, *δίκαιος* pro *ἄριστος* legisse putaverunt, neque huius nostri loci memores fuisse neque alterum illum recte intellexisse videntur. Sed scholiastes Platonis legit *δίκαιος.*

δὴ] *δὲ* Vind. BE. Vat. M. et Lob. correctus, Theod. Euseb. Ficinus: *removenda quippe ab eo iustitiae omnis opinio, ne iustus cuiquam videatur. si enim videbitur iustus esse, aderunt sibi honores et praemia. incertum igitur* etc. Is *δὴ* legit, sed minus commode convertit; nam significat *igitur.* In reliquis aut liberius, quam solet, versatus aut aliam lectionem secutus est.

δοκεῖν] *ἀδικεῖν* Vind. E. Amb. C. Vat. H. et a m. s. Flor. AC.

δόξει] *δόξαι* Theod.

ἔσονται] *καὶ ἔ.* Vind. F. Ang. B. C

ἄδηλον] *ἃ δ' ἦ ὄν* Vat. B. a m. pr.

οὖν] *ὂν* Lob. Vind. B. Vat. M. *om.* Vat. B. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τε καὶ τιμῶν ἕνεκα] *ἕ. κ. τιμ.* Vind. B. *κ. τιμ. ἕνεκεν* Theod.

εἴη] *αν εἴη* Vind. EF. Flor. R. sed hic *ἂν* punctis notatum habet. Eandem particulam Flor. AC. int. vers. adscriptam exhibent; qua recepta sensus parum aptus fit: *utrum iusti, an donorum caussa talis foret s. futurus esset, si scilicet aliquid fieret.* Sic Xenophon Anab. L. IIII. c. 8, 7. ed. Popp. *ἠρώτων ἐκεῖνοι, εἰ δοῖεν ἂν τούτων τὰ πιστά. an daturi essent, si scilicet poscerentur.* Optativi autem, cuius loco indicativus exspectari poterat, ratio in altera parte enuntiationis ornamenta et dona continente posita videtur, quae res ita comparatae sunt, ut facile earum caussa iustitiam sequi aliquis existimari possit; quod etiam sic dici poterat: *εἴτε τοῦ δικαίου ἕνεκα τοιοῦτός ἐστιν, εἴτε ἴσως τῶν δωρεῶν τε καὶ τιμῶν ἕνεκα.*

γυμνωτέος] *γυμνωτέον* Par. K.

δὴ — ἐναντίως] *om.* Amb. C. Pro *ἐναντίως* Flor. R. Vind. F. et cum vulgata in margine D. *ἐναντίος* habent.

διακείμενος] *διακεῖσθαι* Ang B. Flor. T. et in m. R.

ἀδικῶν] *ἔχων* Theod.

τὴν μεγίστην] *τ. μεγέστην* Vind.

οὗτος εἴη. γυμνωτέος δὴ πάντων πλὴν δικαιοσύνης καὶ ποιητέος ἐναντίως διακείμενος τῷ προτέρῳ· μηδὲν γὰρ ἀδικῶν δόξαν ἐχέτω τὴν μεγίστην ἀδικίας, ἵν' ᾖ βεβασανισμένος εἰς δικαιοσύνην τῷ μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας καὶ τῶν ὑπ' αὐτῆς γιγνομένων, ἀλλ' ἔστω ἀμετάστατος μέχρι θανάτου δοκῶν μὲν εἶναι ἄδικος διὰ βίου, D ὢν δὲ δίκαιος, ἵν' ἀμφότεροι εἰς τὸ ἔσχατον ἐληλυθότες,

F. *τῆς μεγίστης* Euseb. Astius in sec. et tert. ed. *μεγίστης* Theod. *μεγίστην* Theod. Sylburgii. *iniustissimus esse credatur* Fic. Confer superiora illa A: *τὴν μεγίστην δόξαν.*

ἀδικίας] *ἀδικίαν* Lob. Vat. M.

ἵν' ᾖ βεβασανισμένος] *ἵνα ᾖ β.* Flor. ACRV. Lob. Vind. BEF. *ἵνα β. ᾖ* Euseb. Theod.

μὴ τέγγεσθαι] *μήτ' ἄγεσθαι* Vind. D. *μὴ τίθεσθαι* Theod. Timaeus lex. p. 248: *τέγγεσθαι· εἴκειν, ἐνδιδόναι.* Phrynichus Bekkeri anecd. p. 6, 13: *ἄτεγκτος παρηγορήμασιν· Αἰσχύλος. δοτικῇ ἀντὶ γενικῆς Ἀττικῶς ἐχρήσατο ἔθει. Πλάτων γενικῇ κέχρηται· μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας.* Photius: *τεγχθέντων· ἀντὶ τοῦ εἰξάντων· ἔνθεν καὶ ὁ ἄτεγκτος. Πολιτείας β· τὸ μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας.*

κακοδοξίας] *κακοδεξίας* Vind. E.

ὑπ'] *ἀπ'* Euseb. Theod. (in quo Sylb. cum aliis dedit *ὑπ'*) Astius in sec. et tert. ed. Mala existimatio etiam paullo ante tanquam caussa efficiens posita est.

αὐτῆς] *αὐτοῖς*, sup. *η*, Flor. R.

ἀλλ' ἔστω] Ita Vind. D. Flor. V. Euseb. Theod. Astius in sec. et tert. ed. et Stallbaumius. *ἀλλ' ἔσται* Vind. F. Flor. R. et int. vers. AC. *ἄλλως· ἀλλ' ἤτω* margo Flor. R. *ἄλλως ἤτω ἀλλ' ἔσται* Ang. B. *ἀλλὰ ἤτω* Lob. Vind. BE. *ἀλλ' ἤτω* Ald. Bas. ab. Steph. et cum reliquis codicibus Bekkerus, qui minime reprehendendus est, quod formam ab Heraclide grammatico apud Eustathium in Odyss. Vol. I. p. 50, 12. et II. 67, 38. ed. Lips. ab. auctoribus Etymologici et Hortorum Adon. et a Suida sine dubitatione agnitam et codicum testimonio munitam tenuerit Astiique iudicium Platonis eam seculo propterea abiudicantis, quod Suidas exempli loco Psalmi CIIII. v. 31. potulerit, et Buttmanni dubitationem ab alterius apud Platonem frequentia ductam contempserit. Nihilominus, quum grammatici illi idoneum auctorem, qualis Plato eis haud dubie videri debebat, si hunc *ἤτω* usurpasse scivissent, non laudaverint, et apud Hippocratem verba illa, quae Schneiderus in lexico memoravit, *καὶ ὁ οἶνος ἤτω Πράμνιος* p. 633, 30. Foes. T. II. p. 749. Kühn.) in praestantissimo codice Vind. desint et glossema etiam ideo videri debeant, quod vini genus in illo libro significari non solet (quod iudicium est Diezii doctissimi, cui notitiam de codice Vind. debeo) codicum Flor. V. et Vind. D. diversis generibus adscriptorum et bonis utique adnumerandorum consensui Eusebii et Theodoreti auctoritate et leviter discrepante Vind. F. Flor. R. et Ang. B. scriptura confirmato cedendum putavi. *ἤτω* pro *ἴτω* legitur in optimis libris Leg. L. XII. p. 951. E. Nostro loco librarios id, quod ipsorum aetate usitatius esset, pro *ἔστω* scripsisse puto.

δοκῶν] *δοκῶ* Vind. E. D

μὲν] om. Theod. *μὲν οὖν* Amb. C. Flor. T.

ἄδικος διὰ βίου] *δ. β. ἄ.* Vind. F. Ang. B. Flor. R. *ἄδικος διαβόλου* Theod. cod. Flor. B. *ἄ. διαβολῇ* Sylb. cum aliis.

ἵν'] *ἵνα* Vind. E. Flor. ACTV.

ἐληλυθότες] *ἐλεληθότες* Vind. E.

ὁ μὲν δικαιοσύνης, ὁ δὲ ἀδικίας, κρίνωνται, ὁπότερος αὐτοῖν εὐδαιμονέστερος. Βαβαὶ, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ φίλε Γλαύκων, ὡς ἐῤῥωμένως ἑκάτερον ὥσπερ ἀνδριάντα εἰς τὴν κρίσιν ἐκκαθαίρεις τοῖν ἀνδροῖν. Ὡς μάλιστ', ἔφη, δύναμαι. ὄντοιν δὲ τοιούτοιν οὐδὲν ἔτι ὡς ἐγῷμαι, χαλεπὸν ἐπεξελθεῖν τῷ λόγῳ οἷος ἑκάτερον βίος ἐπιμένει.

κρίνωνται] *κρίνονται* Vind. E. *αὐτοῖν*] *αὐτῶν* Par. DK. Vind. D.

εἰς τὴν κρίσιν ἐκκαθαίρεις] (utrumque virum) *in iudicium manifestum inducis* Fic. Quae in margine Vaticani H. inventa a Bekkero coniectura et ad hunc locum relata est: *οἶμαι ἑκατέροιν τοῖν ἀνδροῖν ὤφειλεν εἶναι*, eam aequius erat ad *ἑκάτερον* referre, ut ille coniecerit: *ὡς ἐῤῥωμένως ἑκατέροιν ὥσπερ ἀνδριάντα εἰς τὴν κρίσιν ἐκκαθαίρεις τοῖν ἀνδροῖν.* Sic certe non absurda, quamquam minime necessaria fit emendatio.

τοῖν] *τὴν* Vind. F.

μάλιστ'] *μάλιστα* Lob. Vind. BE. Flor. R.

δὲ] *δὴ* editi ante Bekkerum. *ergo* Fic.

ἑκάτερον] *ἑκατέρω* Vind. F. Ang. B. Flor. R. et a m. s. A.

ἐπιμένει] *περιμένει* Par. K. superscripta sec. Bip. vulgata, quod Astius in sec. tertiaque ed. commendatum ab Heindorfio ad Phaedonem p. 14. recepit. Atque p. 365. A. certa lectio est: *μὴ θύσαντας δὲ δεινὰ περιμένει.* Sed *ἐπιμένειν* prorsus eadem significatione in Atticorum tragoediis usitatum est. Exempli caussa quod Sophocles Ant. 1282. Herm. habet: *τίς ἄρα, τίς με πότμος ἔτι περιμένει;* Euripides Suppl. 645. Herm. sic enuntiat: *τίς ἄρα πότμος ἐπιμένει τὸν ἄλκιμον τᾶσδε γᾶς ἄνακτα;* et ita hic saepius. Itaque nostro loco unius codicis lectio illa minime praeferenda. Phaedonis autem verba p. 59. E. in quibus *εἶπε περιμένειν* cum Heindorfio ediderunt Bekkerus et Stallbaumius (secundum optimos, ut Stallbaumius ait, codices) aliam quaestionem habent. (Wyttenbachius et Wolfius tenuerunt *εἶπεν ἐπιμένειν.*)

λεκτέον — δεῖ ἐθέλειν 362. A] laudat Eusebius praep. ev. L. XII. p. 342. R. Steph.

ἀγροικοτέρως] *ἀγροικωτέρως* E Ald. Bas. ab.

οὕτω — παθὼν ἀνασ.] laudant Clemens Al. Strom. L. V. p. 714. Pott. et Theodoretus *Θεραπ.* L. VIII. p. 916. Schulz. et Clemens post *οὕτω* addidit *δέ*, alter *γάρ.*

μαστιγώσεται] *μασιγωθήσεται* Clem. *αἰκισθήσεται* Theod.

στρεβλώσεται] *στρεβλωθήσεται* Theod.

δεδήσεται] *δεθήσεται* Vind. D. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Clem. Theod.

ἐκκαυθήσεται] *ἐκκοπήσεται* Par. K. Mon. B. Flor. U. Vind. E. Clem. Euseb. Theod. *ἐκκοφθήσεται* Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV. *eruentur illi oculi* Fic. Alio loco Clemens (Strom. L. IIII. p. 587.) haec respiciens: *τοιαῦτα καὶ τὰ τοῦ Πλάτωνος ἐν Πολιτείᾳ· κἂν στρεβλῶται ὁ δίκαιος κἂν ἐξορύττηται τῷ ὀφθαλμῷ, ὅτι εὐδαίμων ἔσται.* Sed ipse Plato L. X. p. 613. E: *καὶ ἃ ἄγροικα ἔφησθα σὺ εἶναι ἀληθῆ λέγων, εἶτα στρεβλώσονται καὶ ἐκκαυθήσονται.* Gorg. p. 473. C: *ἐὰν ἀδικῶν ἄνθρωπος — ληφθεὶς στρεβλῶται καὶ ἐκτέμνηται καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκάηται.* quo loco Astius in comm. ad nostrum oculos negans exuri dici alterum *καὶ* post *ὀφθαλμούς* ponendum putat, ut *ἐκκάεσθαι* nescio qua significatione absolute dictum sit eodem modo, quo Lib. X. Non meminerat Astius Herodoti L. VII. c. 18. *θερμοῖσι σιδηρίοισι ἐκκαίειν τοὺς ὀφθαλμούς* dicentis, quo exemplo omnis,

λεκτέον οὖν. καὶ δὴ κἂν ἀγροικοτέρως λέγηται, μὴ ἐμὲ Ε
οἷον λέγειν, ὦ Σώκρατες, ἀλλὰ τοὺς ἐπαινοῦντας πρὸ
δικαιοσύνης ἀδικίαν. ἐροῦσι δὲ τάδε, ὅτι οὕτω διακεί-
μενος ὁ δίκαιος μαστιγώσεται, στρεβλώσεται, δεδήσεται,
ἐκκαυθήσεται τῶφθαλμῶ, τελευτῶν πάντα κακὰ παθὼν 362
ἀνασχινδυλευθήσεται καὶ γνώσεται, ὅτι οὐκ εἶναι δί-

si qua esse potest, dubitatio de nostri loci lectione et de reliquorum interpretatione tollitur. Minus etiam probandum, quod idem Astius coniecit, ἐκκαυθήσεται καὶ ἐκκοπήσεται τῶφθαλμώ.

τῶφθαλμῶ] τῶ ὀφθαλμῶ Par. K. Vind. B. Mon. B. et a m. pr. Lob. Clem. Euseb. Theod. τῶ φθαλμῶ Vind. F. τῶ 'φθαλμῶ Ald. Bas. ab. Steph. Cf. Sympos. p. 221. B: βρενθυόμενος καὶ τῶφθαλμῶ παραβάλλων. et Euthyd. p. 299. E: ἓν ἑκατέρῳ τῶφθαλμῷ. ubi τῷ ὀφθ. vulgatum erat, quod Bekkerus secundum plures bonorum mutavit.

τελευτῶν] ἀνασκολοπισθήσεται τελ. Vind. D. τελευτὼν Lob. Vind. BE. Ald. Bas. ab. τελευταῖον Theod. (Sylb. cum aliis τελευτῶν)

362 πάντα] π. τὰ Vind. F. Ang. B. Theod.

κακὰ παθὼν] κακοπαθῶν Vind. D.

ἀνασχινδυλευθήσεται] Ita Bekkerus cum Par. AD. Vat. BM. Ven. C. Lob. Vind. BDF. et ante Bekkerum Astius secundum Timaeum et scholiastem. Timaei enim glossa p. 32: ἀνασχινδυλευθῆναι· ἀνασκολοπισθῆναι, ἀναστανρωθῆναι. haud dubie ad nostrum locum referenda est. Nec lenius emendari poterat vitium priorum editionum ἀνασχινδιλευθήσεται, quod codicum duo, Ven. B. et Flor. B. videntur habere. Parisiensis autem K. et Vind. E. lectionem ἀνασκολοπισθήσεται, quam Vind. D. alieno loco post τῶφθαλμώ, Flor. C. inter versus et Flor. U. in margine praebet (margo Vind. F. σκολοπισθήσεται habet) interpretationem esse rarioris verbi facile intelligitur. Sic Theodoreti libro cit. p. 902. unus Vrsinianorum ἀνασκολοπισθῆναι exhibet pro ἀνασκινδαλευθῆναι. Minus corrupti reliqui codices sunt, ex quibus Mon. B. Flor. U. (in tertia hic quartaque syllaba correctus) ἀνασχιλινδευθήσεται, Amb. C. Vat. H. Flor. CT. et a m. pr. AV. cum Theodoreto ἀνασκινδαλευθήσεται (unus ex Vrsinianis Theodoreti ἀνασκινδαλληθήσεται) denique Ang. B. Flor. R. et a m. s. AV. cum Clemente et Eusebio ἀνασκινδυλευθήσεται exhibent, quod Stallbaumius recepit codicum Aristophanis auctoritatem nescio quam praetexens. Sed Atticos σκινδάλαμος et σκινδαλμὸς pro σκινδ. dixisse Piersonus docuit ad Moer. p. 361. Itaque placere eisdem debuit vel ἀνασχινδαλεύειν, quemadmodum Phrynichus Bekkeri anecd. p. 27, 14. nostro loco videtur legisse, quamquam ex codicis Phrynichei scriptura ἀνασχινδαυλη θῆναι alteram quoque lectionem, quam nos sequimur, effici posse monuit Ruhnkenius ad Timaeum, vel ἀνασχινδυλεύειν, adscita vocali eadem, quae conspicitur in Hippocrateo σχινδύλησις apud Galenum in glossario, quod ipsum vocalis mutationem cum littera aspirata coniungens dubitationem excitat, an omnino ἀνασκινδυλεύειν, etsi vulgo in Hesychii et Etymologici locis a Ruhnkenio laudatis legitur, ne Graecum quidem fuerit, et qui non Attice loquerentur, semper ἀνασκινδαλεύειν dixerint, ut Theodoretus p. 902. Clemens p. 494, 25. quem ad locum Potterus eius formae patrocinium adversus Sylburgium ἀνασκινδυλεύειν ubique praeferentem

καιον, ἀλλὰ δοκεῖν δεῖ ἐθέλειν. τὸ δὲ τοῦ Αἰσχύλου πολὺ ἦν ἄρα ὀρθότερον λέγειν κατὰ τοῦ ἀδίκου. τῷ ὄντι γὰρ φήσουσι τὸν ἄδικον, ἅτε ἐπιτηδεύοντα πρᾶγμα ἀληθείας ἐχόμενον καὶ οὐ πρὸς δόξαν ζῶντα, οὐ δοκεῖν ἄδικον, ἀλλ' εἶναι ἐθέλειν, Βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπού-
B μενον, Ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα, πρῶτον μὲν ἄρχειν ἐν τῇ πόλει δοκοῦντι δικαίῳ εἶναι, ἔπειτα γαμεῖν ὁπόθεν ἂν βούληται, ἐκδιδόναι εἰς οὓς ἂν βούληται, ξυμβάλλειν, κοινωνεῖν οἷς ἂν ἐθέλῃ, καὶ παρὰ ταῦτα πάντα ὠφελεῖσθαι κερδαίνοντα τῷ μὴ δυσχεραίνειν τὸ ἀδικεῖν. εἰς ἀγῶνας τοίνυν ἰόντα καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ περιγίγνεσθαι καὶ πλεονεκτεῖν τῶν ἐχθρῶν, πλεονεκτοῦντα δὲ πλουτεῖν καὶ τούς τε φίλους εὖ ποιεῖν καὶ
C τοὺς ἐχθροὺς βλάπτειν καὶ θεοῖς θυσίας καὶ ἀναθήματα

suscepit, et Suidas in ipso hoc vocabulo.

δοκεῖν] *δοκεῖ* Lob.

δεῖ] *δὴ* Vind.E. Vat.H. Flor.AC. *δεῖν* Vind. F. Ang. B. *om.* Vind. D.

ἐθέλειν] *θέλειν* Flor. V. a m. s.

ἦν] int. vers. Vind. D.

τῷ ὄντι] *τωόντι* Vind. E.

δοκεῖν] *δοκεῖ* Vind. E.

ἐθέλειν] *θέλειν* Vat. H.

ἄλσκα] *αὔλακα* Ang. B. Vind. F. et in m. a. m. s. B. qui in textu *ἄλοκα* habet. Eadem varietas in Aeschyli codicibus nonnullis Sept. 575. obtinet. Trimetros a Stephano et posterioribus secundum versus distinctos satis habui maiusculis ab initio positis significare. Sic neque numerorum et legibus numeri adstrictae pronuntiationis initium obscurum, neque violenta unquam et inscita verborum separatione opus est. Cf. infra p. 363. B.

καρπούμενον] „*καρπούμενον* Ang. B.“ Bekkerus. Fortasse *καρπούμενος*, ut in Aeschylo.

B *Ἐξ ἧς*] *ἐξῆς* Vind. F.

δοκοῦντι] *om.* Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACT. Astio verbum *γίγνεσθαι* vel simile hoc loco excidisse videtur; quod equidem si adesset, eiiciendum putarem. Scilicet pro consiliis egregiis, quae Aeschylus e profundo mentis sulco enasci viro bono dicit, Glauco ea commoda recenset, quae ex iniustitia prodeant. Post *βουλεύματα* igitur non punctum, quod editi ante Bekkerum habent, sed cum Bekkero comma ponendum et dativus *δοκοῦντι* ad *βλαστάνει* referendus est. In verbis autem *εἰς ἀγῶνας τοίνυν* etc. ad priorem constructionem a *φήσουσι* pendentem oratio revertitur, cui mutationi occasionem dedit accusativus *κερδαίνοντα*.

βούληται — ὠφελεῖσθαι] in m. a m. s. habet Vat. B. Pro *βούληται* in Lob. Vind. BE. Ven. B. Amb. C. Vat. HM. Flor. B. et editis ante Astium est *βούλοιτο*.

ἐκδιδόναι] *καὶ ἐ.* Vat. B. Vind. EF. Ang. B.

βούληται,] *βούληται* editi ante Astium.

ξυμβάλλειν] *συμβ.* Vind. F. *ξυμβάλλει* Ven. C.

ἐθέλῃ] *ἐθέλοι* Par. D. Ven. B. Vind. E. Mon. B. Flor. B. cum editis ante Astium. In Par. K. legitur *ἐθέλῃ*, superscripto *οι*.

παρὰ ταῦτα πάντα] *παρὰ π. τ.* Vat. B. Vind. F. Ang. B. Flor. R. *παραταῦτα π.* Lob.

ὠφελεῖσθαι] *τὸ ὠ.* Ang. B.

τῷ] *τὸ* Vind. F. Flor. R.

ἱκανῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς θύειν τε καὶ ἀνατιθέναι καὶ θεραπεύειν τοῦ δικαίου πολὺ ἄμεινον τοὺς θεοὺς καὶ τῶν ἀνθρώπων οὓς ἂν βούληται, ὥστε καὶ θεοφιλέστερον αὐτὸν εἶναι μᾶλλον προσήκειν ἐκ τῶν εἰκότων, ἢ τὸν δίκαιον. Οὕτω φασὶν, ὦ Σώκρατες, παρὰ θεῶν καὶ παρ' ἀνθρώπων τῷ ἀδίκῳ παρεσκευάσθαι τὸν βίον ἄμεινον, ἢ τῷ δικαίῳ.

Ταῦτ' εἰπόντος τοῦ Γλαύκωνος ἐγὼ μὲν ἐν νῷ εἶχόν τι λέγειν πρὸς ταῦτα· ὁ δὲ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἀδείμαντος Οὔ τί που οἴει, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἱκανῶς εἰρῆσθαι περὶ τοῦ λόγου; Ἀλλὰ τί μήν; εἶπον. Αὐτό, ἦ δ' ὅς, οὐκ εἴρηται, ὃ μάλιστα ἔδει ῥηθῆναι. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, τὸ λεγόμενον, ἀδελφὸς ἀνδρὶ παρείη. ὥστε καὶ σὺ, εἴ τι ὅδε ἐλλείπει,

τὸ] τῷ Vind. E.

ἀγῶνας] ἀλλήλους Vind. B. Vat. M. Ficinus: *in certaminibus tum publicis oblivisci, tum privatis superiorem evadere* etc. in quibus *oblivisci* neque unde petitum sit, intelligo, neque quid sibi velit.

περιγίγνεσθαι] περιγίν. Lob. Vind. B.

τῶν ἐχθρῶν — εὖ ποιεῖν] om. Amb. C.

τε] om. Vind. B.

εὖ ποιεῖν] εὐεργετεῖν Vind. F. Ang. B.

C ἱκανῶς καὶ] om. Fic.

βούληται] βούλοιτο Vind. E.

αὐτὸν] αὐτῶν Lob.

εἶναι μᾶλλον προσήκειν] μ. π. εἶ. Vind. F. Ang. B. Flor. R. μᾶλλον Ficinus expressit, fortasse pleonastice dictum ratus.

παρὰ] καὶ π. Lob. Vind. B. Vat. BM. παρά τε Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT.

παρεσκευάσθαι] παρασκευᾶσθαι Vind. D. παρασκευάσθαι Vind. F.

Ταῦτ'] ταῦτα Vind. F.

μὲν] μὲν αὖ Vind. F. Ang. B. Flor. ACR.

νῷ] ὦ Vind. F.

Οὔ τί] οὔτοι Vind. E.

D που] πω Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. B. Flor. BV. editi ante Bekkerum. Ficinus: *nondum, inquit, o Socrates, satis de hac re dictum.*

οἴει] εἴη Vind. E.

ἔφη] om. Par. A. Lob. Vind. B. Vat. B. Ven. B. iidem, qui p. 358. A. in omittendis verbis minus sane necessariis, quam hoc, consentiebant.

ἱκανῶς] ἤδη ἱ. Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT. Stallbaumius.

τί μήν; εἶπον.] τί μή; εἶπον. Flor. T. τί μὴν εἶπον. Ald. τί μὴν εἶπον; Bas. ab.

ἀνδρὶ παρείη.] ἀεὶ π. scholiastes, qui proverbium ducit ex Odyss. XVI. 97. Muretus ex Il. XXI. 308. ortum suspicatur; contra quos Astius recte monet haec ipsa poëtae alicuius verba videri. Sed quod idem putat ἂν ante ἀνδρὶ inserendum, non probo. Sensus hic est: *itaque frater, quemadmodum in proverbio est, fratri adesto. Quod quum vulgo ita praecipiant, tibi quoque hic, si quid deficit, sublevandus.* Bekkerus et Stallbaumius post παρείη comma tantum fecerunt.

καὶ σὺ] Hoc καὶ Ficinus omisit, sicut illud ante τὰ ὑπὸ τούτου.

ὅδε] ὧδε Vind. F. Ang. B.

ἐπάμυνε. καίτοι ἐμέ γε ἱκανὰ καὶ τὰ ὑπὸ τούτου ῥηθέντα καταπαλαῖσαι καὶ ἀδύνατον ποιῆσαι βοηθεῖν
E δικαιοσύνῃ. Καὶ ὃς Οὐδέν, ἔφη, λέγεις· ἀλλ' ἔτι καὶ τάδε ἄκουε. δεῖ γὰρ διελθεῖν ἡμᾶς καὶ τοὺς ἐναντίους λόγους ὧν ὅδε εἶπεν, οἳ δικαιοσύνην μὲν ἐπαινοῦσιν, ἀδικίαν δὲ ψέγουσιν, ἵν' ᾖ σαφέστερον
363 ὃ μοι δοκεῖ βούλεσθαι Γλαύκων. λέγουσι δέ που καὶ παρακελεύονται πατέρες τε υἱέσι καὶ πάντες οἳ τινων κη-
363 δόμενοι, ὡς χρὴ δίκαιον εἶναι, οὐκ αὐτὸ δικαιοσύνην ἐπαινοῦντες, ἀλλὰ τὰς ἀπ' αὐτῆς εὐδοκιμήσεις, ἵνα δο-

ἐπάμυνε] ἐπάμυναι Vind. B. Par. K. Mon. B. Vat. M. Flor. U. et, sup. ε, Ven. C. Par. D. ἐπάμυνε, sup. αι, Vind. F.

ἐμέ γε] ἐμέ σε Ald. Bas. ab. ἐμέ τε (Flor. R.) Steph.

βοηθεῖν] βοηθῆσαι Vind. F. Ang. B. Flor. R.

δικαιοσύνῃ] δικαιοσύνη Ald. Bas. ab. δικαιοσύνην Vind. D.

E ὅδε] ὅγε Flor. T.

δέ που] δή που Par. K. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U. *praecipiunt sane patres* etc. Ficinus, alterum verbum omittens.

363 αὐτὸ] αὐτὴν Lob. Vind. BF. Amb. C. Ang. B. Vat. M. Flor. RT. et int. vers. Par. K. Matthiae gramm. p. 821. hunc locum citans οὐκ αὐτὸ, δικαιοσύνην, ἐπαινοῦντες scribit, Muretus αὐτοδικαιοσύνην scribendum putabat. Neuter recte, ut docet locus Theaeteti p. 146. E: οὐ γὰρ ἀριθμῆσαι αὐτὰς βουλόμενοι ἡρόμεθα, ἀλλὰ γνῶναι ἐπιστήμην αὐτὸ ὅτι ποτέ ἐστιν. Cf. Civ. L. X. p. 612. B. ubi recentior scriptura, quae Mureto placebat, in quibusdam codicibus exstat.

ἐπαινοῦντες] καὶ ἐ. Ven. C.

γίγνηται] γίγνωνται int. vers. Flor. RT. quemadmodum Stephanus in adnot. corrigendum statuit. Idem L. V. p. 462. E. 463. A. in verbis τί οὖν; ἔστι μέν που καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν ἄρχοντές τε καὶ δῆμος, ἔστι δὲ καὶ ἐν αὐτῇ; Ἔστι. et Euthyd. p. 302. C: ἔστι γὰρ ἐμοιγε καὶ βωμοὶ καὶ ἱερὰ οἰκεῖα καὶ πατρῷα καὶ τἄλλα, ὅσαπερ τοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων τῶν τοιούτων. schema Pindaricum non ferens εἰσὶ necessarium putabat, quod Heindorfius miratur. Ac nostro quidem et altero Civitatis loco scriptura certa et ratio singularis perspicua et recte ab Astio declarata est, similiter Tim. p. 45. A: σκέλη μὲν οὖν χεῖρές τε ταύτῃ καὶ διὰ ταῦτα προσέφυ πᾶσι. sed in Euthydemo Clarkianus et Vat. B. verba καὶ βωμοὶ omittunt, quae etiam per se suspecta sunt.

τῷ δικαίῳ] τῷ ἀδίκῳ Mon. B. Ang. B. Flor. RTU. idque requirebat Muretus ob illa, quae p. 362. B. a Glaucone dicta sunt. Astius utrumvis improbans legi tantum volebat ἀπὸ τοῦ εὐδοκιμεῖν ὄντα. Et abest δικαίῳ a Par. K. ut eius auctoritate scribi possit — ὄντα τῷ. Neque Ficinus clare expressit verba τῷ δικαίῳ: *ut qui iustus habetur, ex ea opinione magistratus et connubia, et quaecunque de eo, qui iustus existimatur, paulo ante dicebat Glauco, assequatur.* Si non obstarent ἀρχαί τε καὶ γάμοι, referri haec possent ad illa p. 361. B. C: εἰ γὰρ δόξει δίκαιος εἶναι, ἔσονται αὐτῷ τιμαὶ καὶ δωρεαὶ δοκοῦντι δικαίῳ εἶναι. Nun codicum lectio ita explicanda videtur, ut ista

κοῦντι δικαίῳ εἶναι γίγνηται ἀπὸ τῆς δόξης ἀρχαί τε καὶ γάμοι καὶ ὅσαπερ Γλαύκων διῆλθεν ἄρτι, ἀπὸ τοῦ εὐδοκιμεῖν ὄντα τῷ δικαίῳ. ἐπὶ πλέον δὲ οὗτοι τὰ τῶν δοξῶν λέγουσι. τὰς γὰρ παρὰ θεῶν εὐδοκιμήσεις ἐμβάλλοντες ἄφθονα ἔχουσι λέγειν ἀγαθά, τοῖς ὁσίοις ἃ φασι θεοὺς διδόναι· ὥσπερ ὁ γενναῖος Ἡσίοδός τε καὶ Ὅμηρός φασιν, ὁ μὲν τὰς δρῦς τοῖς δικαίοις τοὺς θεοὺς B ποιεῖν ἄκρας μέν τε φέρειν βαλάνους, μέσσας δὲ μελίσσας· εἰροπόκοι δ' ὄϊες, φησὶ, μαλλοῖς καταβεβρίθασι, καὶ ἄλλα δὴ πολλὰ ἀγαθὰ τούτων ἐχόμενα· παραπλήσια δὲ καὶ

commoda iusto non a Glaucone in superiori eius sermone tributa, sed a parentibus, quum adhortantur suos, tribui dicantur. Itaque post ἄρτι comma a Bekkero et Stallbaumio sublatum reposui.

ἐπὶ πλέον] ἐπιπλέον editi ante Bekkerum.

δὲ] δ' Vind. D. Par. K. sec. Bip. Flor. U.

τὰ] τὰς Ven. C. Vind. D. — Ficinus: *enimvero gloriae illi praemium quoddam in primis inducunt.*

λέγουσι] λέγουσιν Vind. B.

ἐμβάλλοντες] ἐμβαλλόντες Vind. F.

ἔχουσι λέγειν] λέγουσιν ἔχειν Par. K. sec. Bip. Flor. U.

τοῖς ὁσίοις] τοῖς δικαίοις Amb. C. Ang. B. Flor. RT. τοῖς θείοις, sup. ὁσίοις, Vind. F. In editis ante Bekkerum ut in Lob. Vind. D. post haec incisum est; sed nomen, quo iusti appellantur, commodius initium, quam finem facere videtur. Bekkerus et Stallbaumius nullam distinctionem habent.

B τοῖς δικαίοις] τοὺς δικαίους Vat. B. Versus duo, qui sequuntur, Hesiodei (ex Operibus 231. et 232.) partim ad praecedentium verborum structuram liberius inflexi (apud Hesiodum est οὔρεσι δὲ δρῦς Ἄκρη μέν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας·) partim interiecto verbo φησὶ soluti

ob utrumque non modo seorsum ponendi, quo modo vulgo scribuntur, sed ne maiusculis quidem initio distinguendi videntur.

τε] τοι Amb. C. Vat. H. Vind. E. et, sup. ε, D.

μέσσας] μέσας Lob. Vind. BDE. Par. K. sec. Bip. Flor. ABCRT. Ald. Bas. ab. Bekkerus tacet.

εἰροπόκοι] εἰροπό Vind. F.

ὄϊες] οἷες Ald. Bas. ab.

φησὶ] Ita Lob. Vind. DEF. Flor. ACRTV. Astius in prima et tert. editione, Bekkerus, Stallbaumius. φησιν Par. A. Vat. BH. Ven. BC. Ang. B. Reliqui codices cum editis ante Astium et Astius in sec. ed. id omittunt. Si de consensu codicum sex Bekkerianorum constaret, *v* admisissem secundum ea, quae ad L. I. p. 340. D. exposui; sed de Ven. C. et Angelico, qui non ubique eam litteram adiectam habent, dubitationem iniiciunt Vind. DF. Flor. R. Parisiensis autem et ambo Vaticani constantia adiiciendi suspecti sunt. Vtrorumque ratio cognoscitur partim ex eis, quae Faehsius docuit, partim ex varia verborum ἐπαρκέσειε et τετεύτακε scriptura, quam exhibent L. III. p. 393. E. et L. VII. p. 521. E.

μαλλοῖς] μαλοῖς Ven. B. Vind. BDF.

παραπλήσια] παραπλησίως Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. T.

ὁ ἕτερος· ὥστε τεὺ γάρ φησιν ἢ βασιλῆος ἀμύμονος,
C ὅς τε θεουδὴς Εὐδικίας ἀνέχῃσι, φέρῃσι δὲ γαῖα μέλαινα
Πυροὺς καὶ κριθάς, βρίθῃσι δὲ δένδρεα καρπῷ, Τίκτῃ
δ' ἔμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρέχῃ ἰχθῦς. Μουσαῖος
δὲ τούτων νεανικώτερα τἀγαθὰ καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ παρὰ
θεῶν διδόασι τοῖς δικαίοις· εἰς Ἅιδου γὰρ ἀγαγόντες τῷ

ὥστε] ὡτέ Amb. C. Versus Homericos (Odyss. XVIIII. 109. 111—113.) editores ante Bekkerum iam hic, Bekkerus autem et Stallbaumius a verbis ἢ βασιλῆος inde ab reliqua oratione separant. Cf. ad p. 362. A.

φησιν] φησι Vind. F.

ἢ] int. vers. Vind. F.

ὅς τε] ὥστε Vat. H.

εὐδικίας] ἀδικίας Ven. B. εὐδοκίας Vind. DE. Amb. C. Vat. H.

ἀνέχῃσι] ἀνέχουσι Mon. B. ἀνέχῃσι et paullo post φέρῃσι et βρίθῃσι (βρίθουσι Par. K.) Ald. Bas. ab. cum Lob. Vind. BDEF. atque ita Homerus Wolfii ed. 1807. ut indicativi sint, quos versus 113. vulgo habet in Homeri editionibus et in parte nostrorum codicum: τίκτει in Lob. Vind. BEF. Vat. BHM. Amb. C. Ang. B. Flor. ABCRTV. (τίκτοι habent Ven. B. Ald. Bas. ab.) παρέχει in Lob. Vind. BE. BHM. Amb. C. Flor. ACTV. (παρέχῃ Ald. Bas. ab.) Sed optimus Par. A. et pene par ei Ven. C. cum Vind. D. et in talibus non contemnendi Par. DK. Mon. B. Flor. U. τίκτῃ et παρέχῃ servari iubent, ex quo efficitur superiora illa item coniunctivorum loco a Platone habita esse et male immemorem huius loci fuisse Buttmannum in disputatione docta et probabili de schemate Ibyceo gramm. I. p. 515. sq.

C τἀγαθὰ] ἀγαθὰ Lob. Vind. B. Vat. M.

ἀγαγόντες τῷ λόγῳ καὶ] ἀγαγόντες, τῶ λόγω Vind. D.

D τὸν ἅπαντα χρόνον ἤδη] *magna semper in voluptate* Fic.

μέθην αἰώνιον] Hunc locum Astius observavit a Plutarcho respici in comparatione Luculli et Cimonis p. 521. B: ὥσπερ Πλάτων ἐπισκώπτει τοὺς περὶ τὸν Ὀρφέα τοῖς εὖ βεβιωκόσι φάσκοντας ἀποκεῖσθαι γέρας ἐν Ἅιδου μέθην αἰώνιον.

οἱ δ' ἔτι] οἳ δ' ἔτι Lob. Vind. BE. Ald. Bas. ab. οἱ δέ τι Vind. F. *qui autem longiora his praemia a Diis dari volunt, filios dicunt posterosque* etc. Fic.

ἀποτείνουσι] ἀποτίνουσι Vind. F. Mon. B. Ang. B. Flor. RU.

μισθοὺς] τοὺς μ. Flor. T.

κατόπισθεν] κατόπισθε Ven. C. Flor. V. Bekkerus. Fuisse grammaticos, qui ν in his adverbiis ἐφελκυστικὸν et ante consonam abiiciendum statuerent, ostendit Lobeckius ad Phryn. p. 284. ipse abiectionem vitiosam et recentioribus tantum fortasse concedendam, cetera eius vestigia ex grammaticorum quadam haeresi ortum habere existimans. In eadem haeresi fuit librarius codicis Coisliniani, ex quo Bekkerus epicas formas πρόσθε et ἔμπροσθε multis locis in Platonem intulit, quibus reliqui omnes ν retinent, quod Bekkerum quoque ἐφελκυστικὸν eiusve simile putavisse ex eo colligitur, quod in fine orationis idem omittentem codicem non est secutus Sympos. p. 191. B. (p. 405, 12.) et Phaedro p. 277. D. (102, 18.) quamquam in Phaedro et Parmenide recensendo nondum de eius codicis auctoritate persuasum habuisse et in posterioribus libris inconstantia nonnunquam deseruisse eam videtur. Confer Phaedri p. 257. B. 273. A. (61, 2. 93, 9.) Parmen. p. 146. B. 154. A. E. 166. B. (42, 16. 58, 17. 60, 8. 84, 1.) Polit. p. 262. C. 305. A. (257, 2. 350, 18.) Sympos. p. 191.

λόγῳ καὶ κατακλίναντες καὶ συμπόσιον τῶν ὁσίων κατασκευάσαντες ἐστεφανωμένους ποιοῦσι τὸν ἅπαν- D
τα χρόνον ἥδη διάγειν μεθύοντας ἡγησάμενοι κάλλι-
στον ἀρετῆς μισθὸν μέθην αἰώνιον. οἱ δ' ἔτι τού-
424 των μακροτέρους ἀποτείνουσι μισθοὺς παρὰ θεῶν·
παῖδας γὰρ παίδων φασὶ καὶ γένος κατόπισθεν

C. (405, 15.) quibus locis omissum a Coisliniano *ν* retinuit, cum Philebo p. 17. D. 18. E. 19. A. 23. B. 25. A. 57. A. 62. E. (144, 19. 147, 11. 14. 156, 12. 160, 6. 231, 4. 243, 8.) Alcib. I. p. 132. B. (365, 16.) Polit. p. 300. A. (339, 12.) quibus retentum ab omnibus unius Coisl. auctoritate omisit, quam ego tanti facere non magis possum, quam unius Vat. A. aut B. aut Par. F. quos secutus est Crat. p. 394. D. (27, 1.) Charm. p. 155. C. (307, 13.) Tim. p. 36. A. (33, 8.) postquam Vaticanum A. spreverat Phaedro p. 277. C. (102, 12.) sicut Vat. K. et Ricardianum B. et Ang. B. solitarios sprevit Tim. p. 64. B. (87, 7.) et Leg. L. V. p. 733. D. (384, 3.) et L. VIIII. initio, quo loco etiam Flor. AC. ut Parm. p. 146. B. Flor. C. *ν* omittunt. Sed magis dubia res fit, quum vel unus omnium optimus, vel eo repugnante duo boni vel denique plures, at deteriores, πρόσθε vel ἔμπροσθε exhibent, quod Bekkerus plerumque recepit. Solum Par. A. sequitur Tim. p. 43. B. (47, 1.) εἴς τε γὰρ τὸ πρόσθε καὶ ὄπισθεν καὶ etc. scribens pro — πρόσθεν. Leg. L. III. p. 688. C. (302, 6.) ὃν ὀλίγον ἔμπροσθε προὐθέμεθα et L. IIII. p. 713. A. (349, 1.) ὧν ἔμπροσθε τὰς ἐννοικήσεις. Hic quod unus est, errorem scribae qui putet, haud absurde faciat. Rursus, ubi duo quamvis boni dissentiente optimo *ν* omittunt, ipsa dissensio suspicionem iniicit, ne praeceptum potius secuti sint, quam fidem. Tales sunt loci Polit. p. 279. B. (293, 20.) Phileb. p. 41. D. 47. C. 35. A. (197, 19. 210, 16. 182, 18.) quorum tribus ἔμπροσθε, postremo πρόσθε edidit secundum Coisl. et Vat. A. item πρόσθε Polit. p. 274. E. (284, 5.) cum Vat. A. Ven. C. et ἔμπροσθε Phaedon. p. 91. E. (74, 9.) cum Ven. B. Vind. A. Haud magis certa scriptura videtur Theaet. p. 207. B. (315, 2.) ubi Bekkerus ex uno Coisl. ἐν τοῖς πρόσθε που scripsit, quod etiam in Darmstadiensi legitur, aut Criton. p. 49. E. (157, 21.) ubi Ven. C. et Vindobonensis primus Stallbaumii εἰ δὲ ἐμμένεις τοῖς πρόσθε, τὸ μετὰ τοῦτο ἄκουε habent, Bekkerus vero πρόσθεν tenuit, aut Protag. p. 361. A. (246, 19.) quo loco ἐν τοῖς ἔμπροσθε, νῦν recepit ex uno Par. C. cui Florentinorum accedit unus, cuius signum Stallbaumius omisit. Denique cum pluribus, sed deterioribus, vulgatam ἔμπροσθε μὴ δύνωνται tenuit Leg. L. XI. p. 920. D. (245, 3.) quum Par. A. Vat. C. et tres Florentini habeant ἔμπροσθεν. Horum locorum omnium non unam rationem, sed singulorum codicum in singulis dialogis indolem aestimandam, simul discrepantium auctoritatem ponderandam et permutationis facilitatem respiciendam censeo. Sed quicquid de his statuatur, tamen Platonem πρόσθε et ἔμπροσθε dixisse optimorum librorum quibusdam in locis consensio evincit, ut hactenus Lobeckio concedere non possim. Sunt autem hi: Polit. p. 300. E. (341, 2.) καὶ μὴν ἔμπροσθέ γε ὡμολογημένον secundum Clark. Coisl. Vat. A. Ven. C. Leg. L. XI. p. 917. E. (239, 19.) ubi πρόσθε τοῦ ἀγορανόμου vulgo legitur quatuor tantum libris non optimis refragantibus. The-

λείπεσθαι τοῦ ὁσίου καὶ εὐόρκου. ταῦτα δὴ καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐγκωμιάζουσι δικαιοσύνην· τοὺς δὲ ἀνοσίους αὖ καὶ ἀδίκους εἰς πηλόν τινα κατορύττουσιν ἐν Ἅιδου καὶ κοσκίνῳ ὕδωρ ἀναγκάζουσι φέρειν, ἔτι τε
E ζῶντας εἰς κακὰς δόξας ἄγοντες, ἅπερ Γλαύκων περὶ τῶν δικαίων, δοξαζομένων δὲ ἀδίκων, διῆλθε τιμωρήματα, ταῦτα περὶ τῶν ἀδίκων λέγουσιν, ἄλλα δὲ οὐκ ἔχουσιν. Ὁ μὲν οὖν ἔπαινος καὶ ὁ ψόγος οὗτος ἑκατέρων. πρὸς δὲ τούτοις σκέψαι, ὦ Σώκρατες,
ἄλλο αὖ εἶδος λόγων περὶ δικαιοσύνης τε καὶ ἀδι-
864 κίας ἰδίᾳ τε λεγόμενον καὶ ὑπὸ ποιητῶν. πάντες γὰρ ἐξ ἑνὸς στόματος ὑμνοῦσιν, ὡς καλὸν μὲν ἡ σωφροσύνη τε καὶ δικαιοσύνη, χαλεπὸν μέντοι καὶ ἐπίπονον, ἀκολα-

aet. p. 164. A. (222, 1.) τὸν πρόσθε λόγον sec. Clark. Vat. A. Ven. C. Phileb. p. 42. A. (198, 14.) τῷ σμικρὸν ἔμπροσθε γέγονε sec. Coisl. Vat. A. Ven. C. Polit. p. 286. C. (309, 22.) τὰ πρόσθε νῷν εἰρῆσθαι sec. Par. BC. Flor. AC. consentientibus Coisliniani et Par. H. corruptelis. (in Clark. Vat. A. Ven. C. τὰ πρόσθε omissa sunt.) Gorg. p. 508. E. (135, 4.) ἐν τοῖς πρόσθε λόγοις sec. Clark. Vat. A. Lob. Vind. prim. Stallb. Ib. p. 504. B. (125, 16.) ἐκ τῶν πρόσθε καὶ τοῦτο sec. Clark. Vat. A. et secundum eosdem Polit. p. 292. E. (324, 8.) κατὰ τὸν ἔμπροσθε λόγον. Accedunt quatuor Legum loci L. VI. p. 755. B. 773. E. VIIII. 872. C. XI. 925. A. quibus omnibus Par. A. et Vat. C. ἔμπροσθε habent, et duo Epistolarum, quae Platonis feruntur, VII. p. 325. C. 326. D. (430, 11. 432, 14.) quorum priore idem libri Par. A. et Vat. C. et posteriore etiam vulgatae editiones cum omnibus pene codicibus πρόσθε legunt, quod non mutare debebat Stallbaumius. Iam vero si secundum codices iudicamus, in his substitit Platonis licentia, vel certe, si ἐπίπροσθε Sympos. p. 213. A. (448, 6.) Coisliniani, Lob. Vat. A. et Ang. C. consensu satis tutum videtur, composita ex πρόσθε non egressa est: ὄπισθε, quod Bekkerus Protag. p. 315. B. (161, 4.) ex uno Vat. B. et Symposii initio ex uno Coisl. recepit, in Par. A. ne ibi quidem legitur, ubi is πρόσθε praepositum habet, Tim. p. 43. B. in verbis supra commemoratis, nec usquam in Clarkiano repertum videtur, et quo uno praeter dictos adhuc exstat in Coisliniano Parmenidis loco p. 129. C. (9, 8.) in verbis ἕτερα μὲν τὰ πρόσθεν, ἕτερα δὲ τὰ ὄπισθεν, καὶ — ibi etiam a Bekkero reiectum est non minus, quam ἐξόπισθε hoc Civitatis libro p. 365. C. in Vat. M. Vind. EF. Flor. ACV. perscriptum, et ἔξωθε L. III. p. 417. B. in Amb. C. et ἄλλοθε Menex. p. 237. B. (383, 4.) in Ven. B. Quae quum ita sint, nostro loco κατόπισθε admittendum non putavi. Si tamen ita scripsit Plato, quod paucorum codicum accessioni haud gravate crederem, forma epica usus est, ut ex carmine epico haec desumpta significaret. Nec video, quid magnopere obstet, quo minus cum scholiaste oraculum illud respici putemus, quod Glauco datum Herodotus L. VI. c. 86. memoriae prodidit, cuius extremus versus est: Ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμεί-

σία δὲ καὶ ἀδικία ἡδὺ μὲν καὶ εὐπετὲς κτήσασθαι, δόξῃ δὲ μόνον καὶ νόμῳ αἰσχρόν· λυσιτελέστερα δὲ τῶν δικαίων τὰ ἄδικα ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος λέγουσι καὶ πονηροὺς πλουσίους καὶ ἄλλας δυνάμεις ἔχοντας εὐδαιμονίζειν καὶ τιμᾷν εὐχερῶς ἐθέλουσι δημοσίᾳ τε καὶ ἰδίᾳ, τοὺς δὲ ἀτιμάζειν τε καὶ ὑπεροράν, οἳ ἄν πῃ ἀσθενεῖς τε καὶ B *πένητες ὦσιν, ὁμολογοῦντες αὐτοὺς ἀμείνους εἶναι τῶν ἑτέρων. τούτων δὲ πάντων οἱ περὶ θεῶν τε λόγοι καὶ ἀρετῆς θαυμασιώτατοι λέγονται, ὡς ἄρα καὶ θεοὶ πολλοῖς μὲν ἀγαθοῖς δυστυχίας τε καὶ βίον κακὸν ἔνειμαν, τοῖς δὲ ἐναντίοις ἐναντίαν μοῖραν. ἀγύρται δὲ καὶ μάντεις ἐπὶ πλουσίων θύρας ἰόντες πείθουσιν, ὡς ἔστι παρὰ σφίσι δύναμις ἐκ θεῶν ποριζομένη θυσίαις τε καὶ ἐπῳ-*

νων. Sed ab Hesiodo, cuius in Operibus idem versus est 285. petitum videri recte Schleiermacherus non concedit Astio, quum de Hesiodo supra iam dictum sit.

λείπεσθαι] *λ. καὶ* Vind. D. *λείπεται* Vat. H. Flor. T.

τοῦ ὁσίου καὶ εὐόρκου] *τ. ὁ. τε κ. ε.* Vind. F. Ang. B. Flor. R. *τοῦ δικαίου κ. ε.* Vind. B. Vat. M. *iusti fidelisque viri* Fic.

κατορύττουσιν] *κατορρύττουσιν* Vind. E.

ἀναγκάζουσι] *ἀναγκάζουσιν* Lob.

E *ἄγοντες*] *ἄγεσθαι* Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACRTV. et a m. s. Ang. B.

δὲ ἀδίκων] *δὲ om.* Lob. Vind. B. et a m. pr. Vat. B. *δὲ ἀδίκων εἶναι* Vind. F.

ταῦτα] *eadem insuper* Fic.

λέγουσιν] *om.* Lob. Vind. B.

οὕτος] *οὕτως* Vat. BH. Vind. E. Amb. C. *sic...se habent* Fic.

ἄλλο] *ἄλλοὖν* Amb. C.

364 *ἐξ*] *ὡς ἐξ* Vind. D.

σωφροσύνη τε καὶ δικαιοσύνη] *σ. τ. κ. ἡ δ.* Vind. D. *δικ. τ. κ. σωφ.* Flor. T. *σωφροσύνη* omissis tribus reliquis Lob. Vind. B. Vat. M.

ἀκολασία δὲ καὶ ἀδικία] *ἀκ. τε κ. ἀδ.* Vind. F. Ang. B. *ἀκολασία δὲ καὶ ἀδικίᾳ* Ald. Bas. ab.

τὸ] *om.* Vind. E.

πλῆθος] *πλεῖστον* Vind. B. Ang. B. Vat. M. Flor. RT. „*Λυσιτελέστερα δὲ τὰ τῶν δικαίων τὰ ἄδικα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λέγουσι*] Ita est in vetustissimo Vaticanorum.“ Muretus.

πλουσίους] *καὶ π.* Amb. C.

εὐχερῶς] *ἀχερῶς* Flor. B. Ald. Bas. ab.

δημοσίᾳ τε καὶ ἰδίᾳ] *καὶ ἰδ. τε καὶ δημ.* Vind. E.

τε καὶ ὑπεροράν] *om.* Fic. *τε om.* Ven. C. Vind. DE. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTUV.

πῃ] *om.* Vind. B.

τε] *om.* Vind. E. B

πένητες] *πένητας* Lob.

ἀμείνους εἶναι] *ε. ἀ.* sed priori *β*, posteriori *α* praeposito, Lob.

τῶν] *om.* Par. K.

δὲ] *δὴ* (Flor. ABCUV.) Ald. Bas. ab. Steph.

θεῶν τε] *θεόν τε* Vind. E. Vat. H. *θεῶν* Par. DK. Mon. B. Flor. U.

δυστυχίας τε καὶ] *om.* Fic.

δὲ ἐναντίοις] *δ' ἐν.* Lob. Vind. BEF. Vat. HM. Amb. C. Ang. B. Flor. ACV.

ἰόντες] *ἰόντας* Vind. E.

παρὰ σφίσι] *om.* Vind. E.

θεῶν] *θεῶν.* Vind. B.

θυσίαις] *θυσίας* Vind. E.

C δαῖς, εἴ τέ τι ἀδίκημά του γέγονεν αὐτοῦ ἢ προγόνων, ἀκεῖσθαι μεθ' ἡδονῶν τε καὶ ἑορτῶν, ἐάν τέ τιν' ἐχθρὸν πημῆναι ἐθέλῃ, μετὰ σμικρῶν δαπανῶν ὁμοίως δίκαιον ἀδίκῳ βλάψειν ἐπαγωγαῖς τισὶ καὶ καταδέσμοις τοὺς θεούς, ὥς φασι, πείθοντές σφισιν ὑπηρετεῖν. τούτοις δὲ πᾶσι τοῖς λόγοις μάρτυρας ποιητὰς ἐπάγονται, οἱ μὲν

εἴ] ἢ Vind. E. Vat. H.

του] τι Vind. B.

C αὐτοῦ] αὐτῷ Vind. D. ἑαυτοῦ Vind. B.

ἀκεῖσθαι] ἀκεῖσθε Vind. D. ἀκκεῖσθαι Ven. B. ἀρκεῖσθαι Mon. B. a m. s. ἀ.... (lacuna) Vat. M. .... Vind. B. ἃ κεῖσθαι Vind. F. et int. vers. Flor. AC. In Par. K. litterae κ sec. Bip. ν, sec. Bekk. να superscriptum, et ἀνακεῖσθαι apud Porphyrium de abstin. L. II. §. 31. ubi hunc locum imitatur, perperam legebatur pro ἀκεῖσθαι, quod ibi restituendum Rhoerio ostendit Ruhnkenius. Phrynichus Bekkeri anecd. p. 27, 26: ἀκεῖσθαι καὶ ἐξακεῖσθαι· καὶ ἐπὶ τοῦ θεραπεύειν καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπάγειν ἐπαγωγὰς ἐκ γοητείας καὶ μαγγανείας ἐπηγμένας. οὕτω Πλάτων ἐν Πολιτείας δευτέρῳ. vel, ut est apud Ruhnkenium ad Tim. p. 114. οὕτως Πλάτων ἐν Πολιτείᾳ. Hic vero sermo est de deorum poena avertenda.

ἐάν τέ] ἐάν Lob. Vind. B. Par. K. et a m. pr. D. Vat. M. καὶ ἐάν Mon. B. Flor. B. et a m. s. Par. D. editi ante Bekkerum.

τιν'] τινα Lob. Vind. BEF. τιν' ἢ Vind. D.

πημῆναι] ποι μεῖναι Vind. B. Vat. M. ποιμῆναι Lob. πημῆναι Stephanus; ut solet.

ἐθέλῃ] ἐθέλοι Lob. Vat. B.

ἀδίκῳ] ἀδίκως Par. DK. Mon. B.

βλάψειν] Ita Bekkerus secundum Mon. B. Amb. C. βλάψῃ Vind. F. Ang. B. Flor. R. βλάψει reliqui codices et editi ante Bekkerum; in quo acquiescens Ruhnkenius ad Tim. p. 114. interpunctione Stephani adhibita totum locum sic legit: ἀγύρται δὲ καὶ μάντεις ἐπὶ πλουσίων θύρας ἰόντες, πείθουσιν, ὡς ἔστι παρά σφισι δύναμις ἐκ θεῶν πορίζομένη, θυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς, εἴτέ τι ἀδίκημά του γέγονεν αὐτοῦ ἢ προγόνων, ἀκεῖσθαι μεθ' ἡδονῶν τε καὶ ἑορτῶν· καὶ ἐάν τιν' ἐχθρὸν πημῆναι ἐθέλῃ, μετὰ σμικρῶν δαπανῶν ὁμοίως δίκαιον ἀδίκῳ βλάψει· ἐπαγωγαῖς τισὶ καὶ καταδέσμοις τοὺς θεούς, ὥς φασι, πείθοντές σφισιν ὑπηρετεῖν. Sed ut nihil dicam de εἴτε, quod Ruhnkenius videtur ad ἢ ante προγόνων retulisse, quum illud τε multo melius ad καὶ ante ἐάν, vel potius ad alterum τε post ἐάν referatur, verba ἐπαγωγαῖς et sequentia non solum cum βλάψει consistere nequeunt, quin duplex fiat anacoluthon, sed etiam ita comparata sunt, ut rationem, qua noceri parvo sumptu inimicis possit, haud dubie significent et illis θυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς respondeant, quibus ratio impunitatis consequendae significatur. Itaque sicut illis iunctus est infinitivus ἀκεῖσθαι, pendens ille a δύναμις, (similes habet Matthiae gramm. p. 1064. b.) ita haec eundem modum desiderant. Id Muretus sentiens βλάψει mutabat in βλάψαι, quod Astius in tertia ed. recepit et Stallbaumius, quod praeferri posset, si in codice aliquo exstaret. Nam ἔστι μοι δύναμις βλάψειν non satis recte dici videtur. Sed illam vim sibi datam a diis dictitantes simul profitebantur haec omnia etiam esse facturos; atque ita βλάψειν potest teneri, et accedente ad Monacensem codicem Ambrosiano maiorem, quam coniecturae auctoritatem habet. Ceterum comma post πορίζομένη fortasse utile, sed non necessarium est.

κακίας πέρι εὐπετείας διδόντες, ὡς τὴν μὲν κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἔστιν ἑλέσθαι Ῥηϊδίως· λείη μὲν ὁδός, μάλα D δ' ἐγγύθι ναίει· Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν καί τινα ὁδὸν μακράν τε καὶ ἀνάντη. οἱ δὲ τῆς τῶν θεῶν ὑπ' ἀνθρώπων παραγωγῆς τὸν Ὅμηρον μαρτύρονται, ὅτι καὶ ἐκεῖνος εἶπε· λιστοὶ δέ τε καὶ θεοὶ

ἐπαγωγαῖς] Timaeus lex. p. 114: ἐπαγωγαί· ἀγωγαὶ δαίμονος φαύλον ἐπί τινα γενόμεναι. „Genus quoddam θεαγωγίας, vel ψυχαγωγίας est ἐπαγωγή, cum ψυχοπομποὶ γόητες, ut eleganter dicuntur a *Synesio* de Insomn. p. 150. C. precibus, incantamentis et fallacium illiciorum susurris daemonas, in aliorum perniciem, ab inferis evocant." Ruhnkenius; cuius doctrinam frustra vellicat Astius.

καταδέσμοις] καταδε... Vind.E.

πείθοντές σφισιν] πείθοντες σφίσιν Lob. Vind. BDEF. cum editis ante Astium.

διδόντες] Muretus et Schaeferus ad Dionys. p. 246. scribi iubent ᾄδοντες, immemores illius διδόασι p. 363. C. διδόντες est δεδόσθαι λέγοντες.

ὡς] Hesiodus Op. 287: Τὴν μέν τοι κακότητα etc. quae verba Plato ita mutavit, ut neque rhythmus neque iunctura solveretur; sed ὡς pro Hesiodeo haberi certe noluit. Vulgo versum incipit. Cf. ad D: καὶ τοὺς μέν.

ἰλαδὸν ἔστιν] ἰλαδόν ἐστιν Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab. ἰλαδόν ἐστιν Vind. D. ἰλαδὸν ἐστὶν Steph.

ἑλέσθαι] om. Amb. C.

D Ῥηϊδίως] ῥηϊδίος Vind. F. Ang. B.

λείη] om. Vind. F. Ang. B. ὀλίγη codices Hesiodi; quod qui secundum nostrum et Xenophontem Mem. II. 1, 20. in λείη mutandum existimant, ut vitetur tautologia, quum sequatur μάλα δ' ἐγγύθι ναίει, haud dubie recte sentiunt, si poëta ναίει proprie dixit et de malitia praedicavit, quemadmodum v. 343: τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν, ὅστις σέθεν ἐγγύθι ναίει et 700: τὴν δὲ μάλιστα γαμεῖν, ἥτις σέθεν ἐγγύθι ναίει. Sin liceret ναίει ad ipsam viam referre, ὀλίγη defendi posset. Ceterum quod Herbstius ad locum Xenophontis adscripsit ὀλίγη etiam in Platonis libris exstare, nescio, quos libros intellexerit. Nam Leg. L. IIII. p. 718. E. in verbis τὸν δὲ Ἡσίοδον οἱ πολλοὶ σοφὸν ἀποφαίνουσι λέγοντα, ὡς ἡ μὲν ἐπὶ τὴν κακότητα ὁδὸς λεία codices non magis variant, quam hic. Phaedri autem loco p. 272. C: ἵνα μὴ μάτην πολλὴν ἀπίῃ καὶ τραχεῖαν, ἐξὸν ὀλίγην τε καὶ λείαν de alia re agitur ita, ut dictio Hesiodea leviter adumbrata, non verbum ὀλίγην ab eo petitum videri possit.

μάλα δ'] μ. γ' Flor. R.

ἱδρῶτα] ἱδρῶτας Lob. Vind. B. Vat. M.

ἔθηκαν] om. Ven. C. Vind. D.

τινα] τιν' Bas. ab.

ἀνάντη] τραχεῖαν καὶ ἀνάντη Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. RT.

παραγωγῆς] Huic in Vind. F. superscriptum est μεταστροφῆς.

λιστοὶ δέ τε] λιστοὶ δὲ στρεπτοὶ δέ τε Par. A. Lob. Vat. B. Flor. ACV. et a m. pr. Ven. C. λιστοὶ δέ τε στρεπτοὶ δέ τε Vind. E. Vat. H. λιστοὶ δὲ στρεπτοί τε Vind. B. Vat. M. λιστοὶ δέ τε στρεπτοί τε Amb. C. Flor. T. στρεπτοὶ δέ γε Flor. B. et editi ante Bekkerum. στρεπτοὶ δέ τε cum reliquis codicibus Bekkerus et Stallbaumius, ut vulgo legitur apud Homerum (Il. VIIII. 497.) consentientibus libris scholiisque. Quum in optimorum codicum Par. A. Ven. C. Vat. B. lectione alterutrum delendum esset, id potius

E αὐτοὶ, καὶ τοὺς μὲν θυσίαισι καὶ εὐχωλαῖς ἀγαναῖσιν λοιβῇ τε κνίσῃ τε παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι λισσόμενοι, ὅτε κέν

delevi, quod explicando alteri ex Homerico loco adscribi facillime potuit, quam λιστοὶ, quod vocabulum probum utique et secundum analogiam factum, sed rarissimum et fortassis ἅπαξ λεγόμενον, sine dubio vero tale est, ut ab ullo librariorum fingi et pro altero supponi potuisse non videatur. Eius significationem scholiastes, qui idem si minus solum legit, at certe legit, recte explicat: ἀντὶ τοῦ λιταζόμενοι, λιταῖς ἐλκοντες.

αὐτοὶ] αὐτοί εἰσι Vind. EF. Amb. C. Ang. B.

καὶ τοὺς μὲν] In Homerico carmine (v. 499. nam proximum 498. τῶνπερ καὶ μείζων ἀρετὴ τιμή τε βίη τε Plato omisit) est καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχωλῇς ἀγανῇσιν: *et nimirum hos etsi tanto maiores* etc. quod quamvis leniter, tamen sic mutatum est, ut καὶ τοὺς μὲν ipsius Adimanti verba videri possint. Quam ob rem initium versus non significavi.

εὐχωλαῖς] εὐχωλῇς Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἀγαναῖσιν] Ita Par. AK. sec. Bekk. Ven C. Bekkerus et Stallbaumius. ἀγαναῖσι Vind. D. Par. K. sec. Bip. ἀγανέσιν Vind. B. Vat. BM. ἀγανέσι Lob. Flor. AC. ἀγανῇσι reliqui et int. vers. Flor. AC. et editi ante Bekkerum.

E κνίσῃ τε] Ita Par. A. Vat. B. Vind. D. Flor. V. *om.* Mon. B. κνίσσῃ τε reliqui codices et editiones, quam scripturam in Homero secuti sunt Wolfius et Heynius, hic ad Il. I. 66. antiquiores κνίσα scripsisse ultro concedens, sed illos geminasse consonam pronuntiando: nos igitur scribendo geminare debere. Quorum prius de pronuntiatione sine auctoritate statuit; certe critici de origine nominis et de quantitate penultimae disputantes σσ prorsus ignorant. Cf. scholia ad Il. I. 317. et Herodianum apud Eustathium ad Odyss. XIIII. 428. p. 81, 7. Lips. Platonis autem iudicium ab illis non diversum fuisse quum per se probabilius est, tum codicum illorum quatuor consensus persuadet. In lexico rhetorico Vrbinate κνίσα Hermionensium glossa dicitur Bekkeri anecd. p. 1095, 7 a f.

παρατρωπῶσ'] παρατροπῶσ' Lob. Vind. B. Vat. M. παρατροπῶσιν Vind. DE. Par. K. sec. Bekk. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRUV. πατροπῶσιν Vind. F. παρατρωπῶσιν οἱ Ven. B. παρατρέποντες Flor. T.

ὑπερβήῃ καὶ] ὑπερβαίη καὶ Amb. C. Flor. T. ὑπερβίη καὶ Vat. H. Flor. A. ὑπερβίηθεν Vind. E.

ἀμάρτῃ] ἁμάρτοι Lob. Vat. B. — Hunc locum Ficinus liberius, quam solet, interpretatus est: *Ad haec omnia poetarum afferunt testimonia, partim quod facile labamur in vitium:*

Mortales vitium penitus labuntur in omne
Praecipites, quoniam facilis via ducit ad ipsum,
Hoc quia vel nobis iam tum nascentibus haeret.
Virtutem ante ipsam Di proposuere laborem,
Difficilesque vias cunctis adeuntibus illam:

partim quod Deus precibus nostris muneribusque flectatur, Homerum adducunt testem, qui inquit, Exorabiles convertibilesque et Dei sunt, et hos quidem sacrificiis, votis, libationibus et homines, cum peccaverint, precantes vertunt.

Sunt faciles superi, precibus flectuntur, et idem
Sacrorum nidore pio placantur ab (Ven. 1517: et) *ipsis*
Nimirum votis hominum, quae, si quis in illos
Errarit, veniam rogitans concepit in aris.

τις ὑπερβήῃ καὶ ἁμάρτῃ· βίβλων δὲ ὅμαδον παρέχονται Μουσαίου καὶ Ὀρφέως, Σελήνης τε καὶ Μουσῶν ἐγγόνων,

Versus ipse fecisse videtur.

βίβλων δὲ] *β. τε* Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT. *βίβλωνται* Vind. E.

ὅμαδον] *ὁρμαθὸν* quidam Vaticani Mureti. *ὁμαδὸν* Lob. Vind. BDE. Par. D. Vat. M. Bas. ab. In Par. K. sec. Bip. *θ* super *δ* scriptum est. Scholiastes: *ὅμαδον· συναγωγὴν ἢ θόρυβον, ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ἀνδᾶν.*

καὶ] *τε καὶ* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

Ὀρφέως] *ὀρφέου* Ven. C. *ὀρφαίου* Vind. D. — Ficinus: *libros autem circumferunt Musaei et Orphei.*

ἐγγόνων] Astius in sec. ed. *ἐκγόνων* scripsit Thomae Mag. motus auctoritate, qui p. 849. *ἔκγονος*, inquit, *ὁ υἱός· ἔγγονος δὲ, ὁ υἱοῦ ἢ θυγατρὸς υἱός.* Idem tradit Hesychius: *ἔγγονα· τὰ τέκνα τῶν τέκνων.* et *ἔγγονος· υἱὸς υἱοῦ.* Quod discrimen viri docti quum sequiore demum aetate observari et in codicibus saepe *ἔγγονος* perperam pro *ἔκγονος* scriptum, Homerum autem et antiquissimos scriptores illo nondum usos viderent, coeperunt dubitare, an minus probum nomen esset. Sic Valckenarius ad Phoen. 1113. Brunckius ad Eq. 786. et ad Oed. T. 1474. Euripidi, Aristophani, Sophocli ereptum ierunt *ἔγγονον*, Osannus autem in orationis Lycurgeae editione p. 14. „prorsus eripiendum bonae graecitati" iudicavit. Alii, ut Morus ab Astio laudatus ad Isocr. Paneg. c. 16. et a Moro laudati Albertius et Ernestius, bonum quidem, sed significatione non diversum ab altero statuerunt; et antea fuisse, qui *ἔγγονον*, quasi *ἐγγὺς γόνον*, filium, *ἔκγονον* nepotem dicerent, Eustathius tradidit ad Odyss. III. 123. p. 117, 6. Lips. Oudendorpius denique ad Thomam *ἔγγονον* proprie futuram et nondum in lucem editam prolem significasse suspicatur. Fortasse id, quod codices omnes raro consensu a Platone scriptum hic ostendunt, ab altero ita usu diversum fuit, ut latius pateret et quemlibet sive recta sive a latere descendentem, ut dicunt, significaret, *ἔκγονος* autem recta descendens diceretur, filius, nepos et qui sequuntur. Haec enim est vis praepositionis *ἐξ*, quum *ἐν* accessionem indicare videatur, qua quis in genus alicuius refertur ortusque ei coniungitur. Itaque *ἔγγονος* ab *ἐγγενὴς* cognatum s. propinquum, non indigenam, significante hoc differebat, quod *ἔγγονος* necessario minor generatione erat, *ἐγγενὴς* etiam par atque in eodem gradu collocatus esse poterat: ceterum synonyma erant, ut *συγγενὴς* et *σύγγονος*. Hoc si probabiliter statuimus, primum non obscurum est saepe nihil referre, utrum ponatur, nostro autem loco aptius fuisse id, quod a notione filii, qui proprie dicitur, nonnihil abesset. Vnus enim Orpheus plurium Musarum filius esse non poterat; quem si nihilo minus Plato *Μουσῶν ἔκγονον* diceret, non matrem ipsam, quae Calliope putabatur, designare, sed paternum maternumque Orphei genus ad Musas referre videretur: sin *ἔγγονον* appellavit, vulgatae opinioni consentiens unius Musae filium hoc ipso omnibus coniunctum genere ostendit. Deinde apparet, quo modo fieri potuerit, ut *ἔγγονος* proprie nepos, *ἔκγονος* filius diceretur. Nepos enim nascendo inductus in avi familiam potius, quam prognatus ab eo videbatur. De Euripidis reliquorumque locis nunc non meum est iudicare: hoc addam, neque Demosthenis Isaeive codices a Bekkero collatos suspicionem Osanni confirmasse, et Platonis libros in vocabulo *ἔκγονος* multo minus, quam aliorum, corruptos esse et fere singulares

ὥς φασι, καθ' ἃς θνηπολοῦσι πείθοντες οὐ μόνον ἰδιώτας, ἀλλὰ καὶ πόλεις, ὡς ἄρα λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων διὰ θυσιῶν καὶ παιδιᾶς ἡδονῶν
365 εἰσὶ μὲν ἔτι ζῶσιν, εἰσὶ δὲ καὶ τελευτήσασιν, ἃς δὴ τελετὰς καλοῦσιν, αἳ τῶν ἐκεῖ κακῶν ἀπολύουσιν ἡμᾶς, μὴ θύσαντας δὲ δεινὰ περιμένει. Ταῦτα πάντα, ἔφη, ὦ φίλε Σώκρατες, τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα λεγό-

nec saepe perperam ἔγγονος pro eo habere, ut Polit. p. 288. D. Menex. p. 237. B. 238. A. Hipp. mai. p. 291. E. 293. B. 297. B. Civ. L. III. p. 406. C. V. 459. D. 463. C.

ὥς φασι] *om.* Fic.

θνηπολοῦσι] θνηπολοῦσι Ald. Bas. a.

διὰ θυσιῶν] καὶ θ. Ven. C. Vind. D. Par. DK. διὰ θ. τε Vind. E. Amb. C. Flor. ACT. μετὰ θ. τε Vind. F. Ang. B. Flor. R. μετά τινων ἑορτῶν τε καὶ θυσιῶν Mon. B. μετά τινων ἑορτῶν τε Flor. U.

καὶ παιδιᾶς ἡδονῶν] καὶ μετὰ π. ἡ. Vind. EF. Ang. B. Flor CR. καὶ παιδείας ἡ. Vind. D. *cum ludorum oblectamentis* Fic. Inter παιδιᾶς et ἡδονῶν Stephanus in adnot. καὶ, Schaeferus ab Astio laudatus in glossario Liviano p. 560. διὰ inserendum censent. Sed παιδιᾶς ἡδονὰς recte explicuerunt Ficinus et Astius. Conf. θέας ἡδονὴν Pausan. L. I. c. 21. extr. ἔτι ζῶσιν] ζ. ἔ. Flor. T.

365 ἃς δὴ — ἀπολύουσιν] *om.* Amb. C.

θύσαντας] θύσαντες Flor. ACV.

περιμένει] περιμενεῖ Ven. C. Ang. B. περιμένεῖ Vind. F.

Ταῦτα] εἰ τ. Vind. E.

τοιαῦτα] καὶ τ. Vind. E.

λεγόμενα] λέγομεν Lob. Vat. BHM. Vind. E. et a m. pr. B. Flor. ACV. Vitium ex horrore hiatus ortum etiam Ficini codicibus insedit, qui verbo *dicimus* periodum claudit, deinde pro ἀκουούσας *haec audientes* habet.

πέρι καὶ] καὶ περὶ Amb. C. πέρι δὲ Vind. F.

ἀκουούσας] ἀκουσάσας Amb. C.

εὐφυεῖς] ε. εἰσὶ Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT.

ἐπιπτόμενοι] Ita Vind. D. a m. pr. sed ἐπιπτάμενοι a m. s. ἐφιπτάμενοι a m. s. Par. A. ἐπισπόμενοι Par. DK. (superscriptis uterque πτ) Mon. B. Flor. U. (Stallbaumio ἐπεσπόμενοι ex Flor. U. proferenti idemque in Par. K. exstare dicenti operae videntur non paruisse.) Astius aliquando ἐπιπετόμενοι, Benedictus coni. p. 5. ἐπιπτάμενοι malebat, quemadmodum Stephanus in thesauri indice v. ἐπίπταμαι h. l. scribi in vet. lex. refert. Vtrique igitur aoristus displicebat, quem tamen et res ipsa, quum inter volandum colligi nihil possit, et adiectus alter συλλογίσασθαι commendat. Ceterum ἐπίπταμαι pro ἐπιπέταμαι non magis Graecum videtur, quam ἐπίπτομαι pro ἐπιπέτομαι, quamquam Hermannus ad Oed. T. v. 17. πτέσθαι praesentis esse infinitivum ex πέτεσθαι contractum credit. Recte mihi Porsonus ad Med. v. 1. iudicasse videtur: „Attici in praesenti adhibent πέτομαι, πέταμαι, in aoristo ἐπτόμην, ἐπτάμην, quorum prius ita praeferendum iudico, ut contra librorum tamen consensum nihil mutetur.“ Libri msti Platonis plerumque o tuentur, praesentis eis locis, quos Astius indicavit, Civ. L. V. p. 467. D. VIII. 567. D. Euthyph. p. 4. A. Theaet. p. 199. B. aoristi Phaedon. p. 70. A. 109. E. Sed ib. p. 84. B. διαπταμένη vulgata ante Heindorfium lectio eademque haud contemnendorum codicum est; et Tim. p. 81. D.

μενα ἀρετῆς περὶ καὶ κακίας, ὡς ἄνθρωποι καὶ θεοὶ περὶ αὐτὰ ἔχουσι τιμῆς; τί ολόμεθα ἀκουούσας νέων ψυχὰς ποιεῖν, ὅσοι εὐφυεῖς καὶ ἱκανοὶ ἐπὶ πάντα τὰ λεγόμενα ὥσπερ ἐπιπτόμενοι συλλογίσασθαι ἐξ αὐτῶν, ποῖός τις ἂν ὢν καὶ πῇ πορευθεὶς τὸν βίον ὡς ἄριστα διέλ- B *θοι; λέγοι γὰρ ἂν ἐκ τῶν εἰκότων πρὸς αὐτὸν κατὰ Πίνδαρον ἐκεῖνο τὸ Πότερον δίκᾳ τεῖχος ὕψιον, ἢ σκο-*

plerique *ἐξέπτατο*, pauci *ἐξίπτατο* habent.

ἐξ αὐτῶν] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R. *ἐξαυτῶν* Lob. *ex se ipsis* Fic.

B *πῇ πορευθεὶς*] *ποῖ π.* Lob. Vind. BE. Vat. BM. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Flor. TU. Astius in tert. ed. *quorsum tendens* Fic. *ποῖ* restituendum censet etiam Boeckhius ad Pind. fragm. p. 671. ex Platonis, ut ait, consuetudine: etenim *τὸν βίον* non a participio *πορευθεὶς* pendere, sed a verbo *διέλθοι*. Verum hoc, sed invalidum ad expellendum *πῇ*, quod salva sententia scriptoris in *ποῖ* mutari non potest. Nemo enim ambigit, quin ad felicitatem dirigendus vitae cursus sit: de via dubitatur, qua sit ingrediendum. Viae autem significandae non solum apud Platonem, sed apud omnes inservit *πῇ*.

διέλθοι] *διέλθῃ* Vind. B. Vat. M. *αὐτὸν*] *ἑαυτὸν* Lob. Vind. B. Vat. M. *αὖ*. Vind. F.

Πίνδαρον] *τὸν π.* Vind. F. Ang. B.

Πότερον δίκᾳ etc.] Ante Bekkerum legebatur *δίκας* et *σκολιᾶς ἀπάτας*, nec aliter Cicero ad Att. L. XIII. ep. 38. eodem Pindari loco utens legit, si vulgatae credimus. Sed ibi codices optimi Bosii *σκολιαῖς ἀπάταις* habent, et in altero Oxoniensium, qui ambo *δίκας τεῖχος ὕψιον* omittunt, est *σκολιᾶς ἀπάταις*. Epistola autem 41. qua iterum haec duo verba Pindari adhibet, alter ex Bosianis et ambo Oxonienses *σκολιαῖς ἀπάταις* habent, ut etiam Cicero *δίκᾳ* et *σκολιαῖς ἀπάταις* legisse et ipse dixisse videatur. Similis primae editionis et mstorum dissensio est in Maximi diss. XVIII. init. illa (p. 10.) *πότερον δίκας τεῖχος ὕψιον, ἢ σκολιᾶς ἀπάτας ἀναβαίνειν ἐπιχθόνιον γένος ἀνθρώπων, δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν* et iterum *πότερον δίκας τεῖχος ὕψιον, ἢ μή·* et tertio *ὅτι ναὶ δίκας τεῖχος ὕψιον, καὶ μὴ σκολιᾶς ἀπάτας ἀναβαίνειν ἐπιχθόνιον γένος ἀνθρώπων* exhibente, codicibus vero duobus a Davisio collatis dativos praebentibus, quos restituit Davisius. Denique ex Attico, philosopho Platonico, Eusebius praep. ev. L. XV. p. 466. R. Steph. haec refert: *πότερον δὴ κατ' ἴχνος ὕψιον, ἢ σκολιαῖς ἀπάταις ἀναβαίνει ἐπιχθόνιον γένος ἀνδρῶν*, in quibus prior dativus nullo negotio agnoscitur. Iam vero ab hac Ciceronis, Maximi, Attici lectione Platonicam diversam non fuisse codices declarant, ex quibus Par. ADK. Ven. C. Vind. E. Mon. B. Amb. C. Vat. H. Flor. ACUV. *δίκαι*, Vind. D. *δεῖ καὶ*, Vind. F. *δὴ καὶ*, Ang. B. Flor. RT. *δίκαις*, Lob. Vind. B. Vat. M. *δίκαιον*, itaque tantum Vat. B. Ven. B. et nullius momenti Flor. B. *δίκας* habent, *σκολιαῖς ἀπάταις* autem in omnibus legitur, excepto Ang. B. qui *σκολιᾶς ἀπάταις*, sed posito *ι* super *ᾶς*, et Mon. B. qui *σκολιὸν ἀπάταις* item *αῖς* super *ὸν* scripto exhibet, et Vind. F. Ven. B. Flor. B. cum Stephano consentientibus. Orationem ipsam vero multo elegantiorem et Pindaro magis dignam esse apparet, si nescire fa-

λιαῖς ἀπάταις ἀναβὰς καὶ ἐμαυτὸν οὕτω περιφράξας διαβιῶ; τὰ μὲν γὰρ λεγόμενα δικαίῳ μὲν ὄντι μοι, ἐὰν καὶ μὴ δοκῶ, ὄφελος οὐδέν φασιν εἶναι, πόνους δὲ καὶ ζημίας φανερὰς· ἀδίκῳ δὲ δόξαν δικαιοσύνης παρεσκευα-

tetur, utrum iustitia an malis artibus, recta an obliqua via, felicitatis humanae fastigium altius consequi liceat, quam si fraudi eique obliquae turrim tribuit in alto positam, cui magis spelunca abdita et sinuosa conveniret. Recte igitur dativos Astius nostro loco recipiendos iudicavit, Boeckhius in Pindari fragmento recepit. Idem Boeckhius *ὕψιον*, pro quo in Vind. F. Ang. B. et Flor. ACR. (conservata tamen, ut Stallbaumius ait, lectione vulgata, h. e. ni fallor, inter versus) *ὑψηλὸν*, in Aldina *ὅψιον* legitur, recte observavit comparativum esse; cuius tamen vim Plato videtur neglexisse, certe adolescentem non id dubitantem fecisse, utra turris altior, sed utra via ad altam felicitatis turrim adscendendum sit. Ficinus hunc locum ita expressit: *consentaneum est, iuvenem talem Pindari illud animo volvere: Vtrum iustitiae conscendam alta moenia, an obliquas doli vias ingrediar, meque ita fulciens vitam agam?*

καὶ ἐμαυτὸν] *καὶ om.* Par. DK. probante Boeckhio l. c. et Heindorfium conferri iubente ad Gorg. §. 135. qui *οὕτω* post participium sine copula adiectum exemplis illustravit. Hic vero praepositum *ἐμαυτὸν* et additum *περιφράξας* adverbium non ad *ἀναβὰς*, sed ad *σκολιαῖς ἀπάταις*, quo animus illius iamiam inclinat, referendum docent.

διαβιῶ] *διαβῶ* Vind. D.

τὰ μὲν γὰρ] *τὰ γὰρ δὴ* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Astio *κατὰ τὰ* — in tert. ed. desideranti scrupulum iniecisse puto pluralem verbi *φασὶν* cum neutro *λεγόμενα* constructum, qua de re dubitavi ad L. I. p. 353. B. neque nunc satis certum habeo, utrum cum Boeckhio l. c. interpreter: *ea enim, quae dicuntur, iusto mihi nihil pollicentur commodi fore*, an statuam anacoluthon hoc sensu: *nam quo modo res ipsa comparata sit, nescio: quae quidem vulgo dicuntur, talia sunt, ut iusto mihi commodi quicquam fore negetur.* Sic *τὰ λεγόμενα* nominativus, et tamen verbi *φασὶν* subiectum aliud, *οἱ πολλοὶ* vel simile esset. Atque hoc propter ipsum verbum praetulerim.

δικαίῳ μὲν] *μὲν om.* Vind. D.

ἐὰν καὶ μὴ δοκῶ] *ἐὰν μὴ καὶ δοκῶ* Vind. F. Ang. B. Flor. R. quem ordinem verborum necessarium ducunt Dobraeus a Stallbaumio laudatus ad Aristoph. Nub. p. 318. ed. Lips. et Boeckhius l. c. sensum ita declarans: *nisi idem habear iustus.* Ego quoque sic mallem, si per codices liceret, praesertim quum *τὸ δοκεῖν* paullo post tantopere extollatur: sed tamen vulgatam servandam puto et aut cum Astio interpretandam: *etiam si non videar*, h. e. si iustus sim ita, ut huic uni rei studeam eaque contentus sim, etiam si non videar esse iustus, si iustitiae ipsi etiam remota specie operam dedero; qualem iustum supra deformaverat Glauco; aut cum Schleiermachero propius ad Boeckhii declarationem: *si simul non videar*, si non solum iustus sim, sed etiam caream specie iustitiae. Nobis quidem id genus loquendi insolitum est, sed non magis, quam Lach. p. 194. A. praepositum negationi *καὶ* in verbis *ἵνα καὶ μὴ ἡμῶν αὐτὴ ἡ ἀνδρία καταγελάσῃ*, ubi vulgo erat con-

σμένῳ θεσπέσιος βίος λέγεται. οὐκοῦν ἐπειδὴ τὸ δο-C κεῖν, ὡς δηλοῦσί μοι οἱ σοφοὶ, καὶ τὰν ἀλάθειαν βιᾶται καὶ κύριον εὐδαιμονίας, ἐπὶ τοῦτο δὴ τρεπτέον ὅλως· πρόθυρα μὲν καὶ σχῆμα κύκλῳ περὶ ἐμαυτὸν

tra codices ἵνα μὴ καὶ — aut Leg. L. XI. p. 918. C. postpositum: ἵν' εἰ μὴ καὶ τὸ ὅλον, ἀλλ' οὖν μέρος γε ἐξιασώμεθα νόμῳ. Cf. etiam Civ. L. V. p. 470. B. ὅρα δὴ καὶ εἰ τόδε πρὸς τρόπου λέγω, ubi εἰ καὶ in quibusdam est.

ὄφελος] ὅ. μὲν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

οὐδέν φασιν] φ. οὐ. Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. B. editi ante Bekkerum.

παρεσκευασμένῳ] παρασκευασαμένῳ Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. BC. Amb. C. Ang. B. Flor. RT. παρασκευασμένῳ Ald. Bas. ab.

C τὸ δοκεῖν] *existimatio haec iustitiae* Fic.

τὰν ἀλάθειαν] Ita Par. A. Vat. H. Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. ABCV. Bekkerus et Stallbaumius. τὴν ἀλήθειαν Ven. B. Bas. ab. τὰν ἀλήθειαν reliqui codices (Lob. correctus in vocali articuli) Ald. Steph. quod, nisi Par. A. obstaret, haud minus ferri poterat, quam E. εὐχωλαῖς ἀγανῆσι. Dictum ipsum Simonidis non tam turpiter vitiatum, quam Valckenario videbatur diatr. de Eur. rel. p. 258. A, in scholiis legitur ad Eurip. Orest. 235: τὸ δοκεῖν καὶ τὰ μάλα θεῖα βιᾶται, imo propius vero, quam in scholiis ad eiusdem fabulae v. 780: τὸ δοκεῖν καὶ τὴν ἀλήθειαν βιάζεται, secundum quae ille nostri loci immemor Simonidis versum ita constituit: καὶ τὰν ἀλάθειαν τὸ δοκεῖν βιάζεται. Ficinus pro uno βιᾶται duo habet *cogit ac violat.*

κύριον εὐδαιμονίας] His verbis, quae nescio an et ipsa Simonidis sint, in Amb. C. Flor. T. ἂν εἴη, in Vind. EF. Ang. B. Flor. ACR. εἴη additum, in scholiis autem Bekkeri τὸ δοκεῖν κύριόν ἐστιν rectius, quam apud Ruhnkenium τὸ δοκεῖν κύριον εἶναι, adscriptum est.

ἐπὶ] *om.* Vind. F. int. vers. habet Flor. R.

τοῦτο] τούτῳ Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

ὅλως·] ὅλως; Bas. ab. Steph. Etiam Ficinus: *nonne igitur — tendendum est?* Stephanus autem in margine καὶ ante πρόθυρα addendum et post σχῆμα interpungendum ostendit, quorum neutrum necessarium. Non ut novum hoc, sed ad definiendum id, quod universe dictum erat, in specie comparanda omnem ponendam esse operam, additur: *adumbrationem virtutis e longinquo fallentem* (σκιαγραφίαν, qualem in monte Sipylo Nioben vidisse scribit Pausanias L. I. c. 21, 3. quod alio loco Plato Theaet. p. 208. E. σκιαγράφημα dicit et ἐσκιαγραφημένον L. VII. p. 523. B. VIIII. 583. B. et iterum σκιαγραφίαν Phaedon. p. 69. B. sed etiam artem ipsam L. X. p. 602. D.) *circumponi oportere*, quae veritatem sic obtegat, ut vestibulum (πρόθυρα, quorum loco πρόσταστν dicit L. VIIII. p. 577. A.) interiora aedium et quaevis externa species rei naturam. σχῆμα h. l. idem est, quod πρόσχημα L. VI. p. 495. C.

μὲν] μὲν γὰρ Mon. B. Flor. U.

σχῆμα κύκλῳ] κ. σ. Vind. B. σχήματα καὶ κύκλω Vind. F. Ang. B. Flor. R.

σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον, τὴν δὲ τοῦ σοφωτάτου Ἀρχιλόχου ἀλώπεκα ἑλκτέον ἐξόπισθεν κερδαλέαν καὶ ποικίλην. Ἀλλὰ γὰρ, φησί τις, οὐ ῥᾴδιον ἀεὶ λανθάνειν κακὸν ὄντα. Οὐδὲ γὰρ ἄλλο οὐδὲν εὐπετὲς, φήD σομεν, τῶν μεγάλων· ἀλλ' ὅμως, εἰ μέλλομεν εὐδαιμονήσειν, ταύτῃ ἰτέον, ὡς τὰ ἴχνη τῶν λόγων φέρει. ἐπὶ γὰρ τὸ λανθάνειν ξυνωμοσίας τε καὶ ἑταιρείας συνάξο-

ἀλώπεκα] ἀλωπεκῆν Timaeum legisse ex eius glossa τὴν ἀλωπεκῆν· τὴν πανουργίαν suspicatur Ruhnkenius p. 257. eamque lectionem meliorem videri posse, nihil tamen mutandum temere, et ἀλώπεκα pro pelle vulpina dictum existimat, ut λέοντα pro leonina et eiusdem generis alia, de quibus disputaverit Toupius ep. crit. p. 118. (p. 97. ed. Lips.) et ad schol. Theocrit. p. 209. (Vol. II. p. 486. ed. Berol.) Quod ad prius attinet, equidem non intelligo, cur Timaeus, si ἀλωπεκῆν legit, articulum a Platone alio loco positum tam necessarium putaverit, ut glossam non litterae *A*, sed *T* subiiceret; neque credibile mihi eum τὴν τοῦ σοφωτάτου Ἀρχιλόχου ἀλωπεκῆν aut scriptum a Platone credere aut inter λέξεις Platonis referendum et isto modo explicandum putare potuisse. Itaque alio spectare glossam opinor. De pelle autem vulpina sermonem non esse epitheta κερδαλέαν καὶ ποικίλην docent ipsam vulpem designantia, cuius ab Archilocho celebratam duabus fabulis astutiam pone absconditam gerere et oculis hominum subtrahere iubemur. Confer Schleiermacherum ad h. l. et de fabulis ipsis Huschkii dissertationem in Fab. Aesop. a Furia editis Lips. a. 1810. p. CCXIIII. sqq. inprimis p. CCXXVIII. quo loco ubicunque vulpes Archilochi ob astutiam laudetur, alteram significari statuit, in qua simium ludificatur, sicut in priore ulciscitur aquilam. Sed magis probabile ex utraque petitum et compositum perfectae astutiae exemplum quum ab aliis tum a Platone hic notari.

ἑλκτέον] ἑλκητέον Amb. C. Vat. H.

ἐξόπισθεν] ἐξόπισθε Vind. EF. Vat. H. Flor. ACV. Cf. ad p. 363. D. — Ficinus haec a verbis πρόσθυρα μὲν usque ad ποικίλην ita reddidit: *induere itaque imaginem oportet iustitiae, et quandam prae se ferre virtutis adumbrationem, a tergo vero illam sapientis Archilochi vulpem astutam ac variam trahere.*

φησί] Ita e Par. A. Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. B. Amb. C. Flor. ACTV. pro φήσει scribendum putavi, quod reliqui codices et editiones omnes habent, quod per se haud dubie optimum est, sed ex altero futuro φήσομεν a librariis factum videtur. *dixerit* Fic.

ἀεὶ] αἰεὶ Vind. D. Flor. ACT.

ἄλλο] *om.* Fic.

μέλλομεν] μέλλοιμεν Par. DK. D sec. Bekk. Mon. B. Flor. U.

ταύτῃ ἰτέον, ὡς] *hac eundum est, qua* Fic. Nec aliter Lindavius haec intellexisse videtur in adnot. ad Timaeum Platonis nuper ab ipso editum p. 74. Sed ταύτῃ ad praecedentia referendum, quod non fugit Schleiermacherum.

φέρει] φέροι Flor. T.

τὸ λανθάνειν] τὸ, sup. ῶ, λ. Lob. τῷ λ. Vat. BM. Cf. ad L. I. p. 353. A.

ξυνωμοσίας] Ita Bekkerus, in comm. hoc tantum monens, Stephanum ξυνομοσίας habere, quae etiam Aldi et Bas. ab. scriptura est et, quantum ex verbis Stallbaumii colligas, omnium Florentinorum. Cum Bekkero enim di-

μεν, εἰσί τε πειθοῦς διδάσκαλοι σοφίαν δημηγορικήν τε καὶ δικανικὴν διδόντες, ἐξ ὧν τὰ μὲν πείσομεν, τὰ δὲ βιασόμεθα, ὡς πλεονεκτοῦντες δίκην μὴ διδόναι. Ἀλλὰ δὴ θεοὺς οὔτε λανθάνειν οὔτε βιάσασθαι δυνατόν. Οὐκοῦν εἰ μὲν μὴ εἰσίν ἢ μηδὲν αὐτοῖς τῶν ἀνθρωπίνων μέλει, καὶ ἡμῖν οὐ μελητέον τοῦ λανθάνειν· εἰ δὲ E *εἰσί τε καὶ ἐπιμελοῦνται, οὐκ ἄλλοθέν τοι αὐτοὺς*

cit id correxisse neque ullum codicem testem citat. Iam accedente Bipontinorum de Par. K. silentio Bekkerum aliquid neglexisse suspicarer, nisi in omnibus meis (Vind. F. *συνωμ.* habet) *ω* invenissem. Id vero genuinum esse mihi quoque, ut Stallbaumio, persuadet Lobeckius ad Phryn. par. p. 704. neque apud Pollucem VIII. 39. invenio, quod Lobeckius ibi exstare scribit, *συνομοσία*.

ἑταιρείας] *ἑταιρίας* Vind. BEF. Vat. M. Flor. R. *ἑτερίας* Ang. B. Iidem Bekkeriani cum Lob. L. VI. p. 494. E. *ἑταιρίαν* exhibent, et Theaet. p. 173. D. tres optimi *ἑταιριῶν*. Atque *ἑταιρία* satis certum est quum alibi, tum Demosth. Mid. p. 503. extr. Bekk.

διδάσκαλοι] *δ. χρημάτων* Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. CRT. et int. vers. A.

δικανικὴν] *μηχανικὴν* Par. K. sec. Bip.

ὡς] *ὥστε* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

πλεονεκτοῦντες] *πλεονεκτοῦντας* Vind. E. Flor. T.

Ἀλλὰ — ἀναπειθόμενοι] laudat Cyrillus adv. Iul. L. III. p. 76. D. ed. Spanhem.

δυνατόν.] *δυνατόν;* Ald.

Οὐκοῦν] *Verum* Fic.

ἀνθρωπίνων] *ἀνθρώπων* Amb. C.

μέλει] *μέλεται* Cyrillus.

καὶ ἡμῖν οὐ] Optimorum codicum et plurimorum, in his Lob. Vind. BD. nec non Cyrilli lectio vitiosa *καὶ ἡμῖν* trinas in reliquis emendationes peperit, unam, quam Stallbaumius veram putat, *τί καὶ ἡμῖν*, quae in Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT. exstat, et in Vat. B. ita, ut *τί* super *καὶ* scriptum sit; aliam *οὐδ' ἡμῖν*, quam Bekkerus ex Mon. B. et Stallbaumius ex Flor. U. recepit; tertiam, quae vulgata ante Bekkerum a nobis servata et in margine Par. D. atque, si Stallbaumii silentium non fallit, in Flor. BV. reperta est. Ficinus: *haud nobis curandum est.* Primae non deest codicum auctoritas, sed obstat *καὶ*, quod si scriptor addendum putabat, ut negligentiam hominum cum deorum negligentia coniunctam eaque non solum excusandam, sed pene necessariam factam ostenderet, non poterat non sentire minus aptam fore interrogationem, quae huiusmodi explicationem admitteret: *cur etiam nos curemus, ut lateamus, quum aliis id curae sit?* Quare si in bono aliquo libro *τί* pro *καὶ* legeretur, aut Vaticani B. scripturam ita interpretari liceret, aut denique frequens utriusque vocabuli permutatio esset, *τί ἡμῖν μελητέον τοῦ λανθάνειν;* verum putarem. Bekkeri lectio optima est, sed haud dubie interpolata. Itaque reliquum est, ut antiquam editionum scripturam revocemus, fortasse non veram, sed earum, quas inter optio datur, maxime probabilem. Certe *οὐ* facilius excidere, quam *οὐδ'* in *καὶ* mutari potuit.

μελητέον] *μελετητέον* Cyrill.

λανθάνειν] *λαθεῖν* Vind. F. E Amb. C. Ang. B. Flor. RT.

δὲ εἰσὶ] *δ' εἰσὶ* Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACR.

ἄλλοθέν] *ἀλλαχόθεν* Cyrill.

τοι αὐτοὺς] *τοιαῦτα* Vind. B.

ἴσμεν ἢ ἀκηκόαμεν, ἢ ἔκ τε τῶν λόγων καὶ τῶν γενεαλογησάντων ποιητῶν· οἱ δὲ αὐτοὶ οὗτοι λέγουσιν, ὡς εἰσὶν οἷοι θυσίαις τε καὶ εὐχωλαῖς ἀγανῇσι καὶ ἀναθήμασι παράγεσθαι ἀναπειθόμενοι· οἷς ἢ ἀμφότερα ἢ οὐδέτερα πειστέον. εἰ δ' οὖν πειστέον, ἀδικητέον καὶ θυ-
366 τέον ἀπὸ τῶν ἀδικημάτων. δίκαιοι μὲν γὰρ ὄντες ἀζήμιοι ὑπὸ θεῶν ἐσόμεθα, τὰ δ' ἐξ ἀδικίας κέρδη ἀπωσόμεθα, ἄδικοι δὲ κερδανοῦμέν τε καὶ λισσόμενοι ὑπερβαίνοντες καὶ ἁμαρτάνοντες πείθοντες αὐτοὺς ἀζήμιοι ἀπαλλάξομεν. Ἀλλὰ γὰρ ἐν Ἅιδου δίκην δώσομεν ὧν ἂν ἐνθάδε ἀδικήσωμεν, ἢ αὐτοὶ ἢ παῖδες παίδων. Ἀλλ', ὦ

τοιούτους Cyrill. αὐτοὺς Flor. T. *id* Fic.

ἢ ἀκηκόαμεν] καὶ ἀκ. Vind. BF. Ang. B. Vat. M. Flor. RT. Cyrill. Stallbaumius.

τε] *om.* Vind. F.

λόγων] νόμων Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. ACR. *ex multorum sermonibus* Fic. Muretus malebat *logiôn*. Cf. p. 364. B. 366. E.

γενεαλογησάντων] γενεαλογισάντων Vind. E.

δὲ αὐτοὶ] δ' αὐτοὶ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

οὗτοι] *om.* Vind. D. Amb. C. et a m. pr. Ven. B.

οἷοι] οἷοι Vind. D.

θυσίαις] θυσιάσις Vind. E. θυθισίαις a m. pr. Vind. F.

ἀγανῇσι] ἀγανῆσιν Flor. V. ἀγαναῖσι Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stallbaumius. ἀγαναίνειν Cyrillus. *om.* Fic. Ionica forma utitur Adimantus, ut non ipse, sed poëtarum aliquis loqui videatur. Cf. ad L. III. p. 389. D.

παράγεσθαι] παραγενέσθαι Amb. C.

ἀναπειθόμενοι] *om.* Fic.

οἷς] οἷος Amb. C. ὥστε Flor. R.

πειστέον] πιστέον Flor. B. item paullo post.

οὖν] οὐ Vind. B. Vat. M. *ita* Fic.

ἀδικητέον] *et iniuste agendum* Fic.

366 ὄντες] ἰόντες Lob. Vind. B. Vat. M.

ἀζήμιοι ὑπὸ] ἀζήμιοι μόνον ὑπὸ Ven. C. Vind. DEF. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Bekkerus et cum omnibus septem, quos singulatim enumerat, Florentinis Stallbaumius. Muretus μὲν desiderabat. μόνον, quod etiam Benedicto placet, haud ineptum est, si eos, quorum hic sermo refertur, data opera statuimus conditionem iustorum etiam iniquiorem facere, quam antea p. 363. B. C. D. facta est, quo loco non solum impunitatem, sed etiam praemia a diis consequi dicebantur; et simili modo Tim. p. 17. D. legitur: ὡς ἄρα αὐτοὺς δέοι φύλακας εἶναι μόνον τῆς πόλεως, et in uno Ven. D. ibi quoque omissum est. Verum tamen nihil desiderari videtur in hac sententia: *si iusti simus, impunitatem a diis habebimus, sed iniustitiae emolumentis nos spoliabimus: sin iniusti, et emolumenta et impunitatem consequemur.* Neque caussam aut occasionem omittendi reperio; addendum vero facile poterat eis videri, qui scriptorem exornare et amplificare solerent. Itaque hic vulgatam et puriores codices sequor. Cf. ad p. 367. A. Etiam Ficinus: *illaesi a Diis erimus.*.

ἄδικοι] ἄδικον Vind. E.

ἀπαλλάξομεν] ἀπαλλάξωμεν Par. K. sec. Bip. Quem Bekkerus dicit idem habere Vind. B. in eo a me repertum non est, et pro

φίλε, φήσει λογιζόμενος, αἱ τελεταὶ αὖ μέγα δύνανται καὶ οἱ λύσιοι θεοὶ, ὡς αἱ μέγισται πόλεις λέγουσι B
425 καὶ οἱ θεῶν παῖδες ποιηταὶ καὶ προφῆται τῶν θεῶν γενόμενοι, οἳ ταῦθ' οὕτως ἔχειν μηνύουσι. κατὰ τίνα οὖν ἔτι λόγον δικαιοσύνην ἂν πρὸ μεγίστης ἀδικίας αἱροίμεθ' ἄν, ἣν ἐὰν μετ' εὐσχημοσύνης κιβδήλου κτησώμεθα, καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις πράξομεν κατὰ νοῦν ζῶντές τε καὶ τελευτήσαντες, ὡς ὁ τῶν πολλῶν τε καὶ ἄκρων λεγόμενος λόγος; Ἐκ δὴ πάντων τῶν εἰρημένων τίς μηχανὴ, ὦ Σώκρατες, δικαιοσύνην C
τιμᾶν ἐθέλειν ᾧ τις δύναμις ὑπάρχει ψυχῆς ἢ χρημά-

eo Par. K. significare voluisse Bekkerum suspicor.

ἀδικήσωμεν] *ἀδικήσαιμεν* Par. K. sec. Bip. Mon. B. Flor. U. *ἀδικήσομεν* Ald. Bas. ab.

παίδων.] *παίδων;* Vind. DE. Ald. Bas. ab.

Ἀλλ'] *ἀλλὰ* Vind. F.

φήσει λογιζόμενος] *dicere quadam ratione licebit* Ficinus, non sentiens Adimantum hoc loco relictis iniustitiae partibus et alteri traditis semetipsum ad iustitiam transferre.

αἱ τελεταὶ] *αἵ τε λιταὶ* Vind. D.

αὖ μέγα δύνανται] *om.* Par. A. Lob. Vind. BE. Amb. C. Vat. HM. Flor. ACT. Bas. b. et a m. pr. Ven. C. Erroris fons idem, qui p. 358. A.

καὶ οἱ λύσιοι θεοὶ] *exorabilesque Dii sunt* Ficinus, qui *οἱ* videtur non legisse.

B *οἱ*] *om.* Fic.

ταῦθ'] *ταῦτα* Lob. Vind. BEF.

οὕτως ἔχειν] *ἔ. οὕτω* Vind. F. *ἔ. οὕτως* Ang. B.

μηνύουσι] *μηνύουσιν* editi ante Bekkerum.

ἂν πρὸ] *ἂν πρὸς* Bas. b. *πρὸ* Vind. BE. Amb. C. Flor. T. *ἀντὶ τῆς* Vind. F. Ang. B. Flor. R. et a m. s. AC.

αἱροίμεθ' ἄν,] Vulgo hoc loco signum interrogationis et infra post *λεγόμενος λόγος* punctum est. In Bas. ab. utrobique interrogationis signum factum. Hic comma propter *ἣν* posui, quod artius cum *ἀδικίας* cohaeret.

μετ'] *μετὰ* Vind. F.

κιβδήλου] *κίβδηλον* Vind. E. Amb. C. Flor. AC.

καὶ παρὰ] *παρά τε* Vind. F. Ang. B. Flor. R. *καὶ παρά τε* Vind. E. Flor. AC.

παρ' ἀνθρώποις] Ita Lob. Vind. BDEF. Flor. ACRT. et quos Bekkerus designat Amb. C. Ang. B. Vat. HM. *παρὰ ἀ.* (Flor. BUV.) Ald. Bas. ab. Steph. Bekkerus.

ὁ τῶν] *ὁ om.* Par. K. Vat. H.

τίς μηχανὴ] *quis crediderit* Fic.

τις] *τίς* Vind. D. Ald. Bas. ab. C

ψυχῆς] Ita Par. ADK. Vind. DF. Mon. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. et a m. pr. Ven. C. *τύχης* reliqui codices et Vat. H. inter versus, et editiones ante Bekkerum. *fortunae* Fic. Sed fortunae debentur ea, quae Adimantus deinceps enumerat, idque tam manifestum est, ut neque explicationis gratia addi debuerint, neque praemittendum eis nomen fortunae fuerit, quae ea omnia complecteretur. Animi robur vero minime omittendum erat, eique in sequentibus respondet *ἀνανδρία*, ut reliquis reliqua. Saepe ista nomina a librariis permutata observarunt Schaeferus Melet. p. 117. sq. et Wyttenbachius anim. ad Plut. P. I. p. 230.

ἢ χρημάτων] *om.* Flor. R. In

των ἢ σώματος ἢ γένους, ἀλλὰ μὴ γελᾶν ἐπαινουμένης ἀκούοντα; ὡς δή τοι, εἴ τις ἔχει ψευδῆ μὲν ἀποφῆναι ἃ εἰρήκαμεν, ἱκανῶς δ' ἔγνωκεν, ὅτι ἄριστον δικαιοσύνη, πολλήν που συγγνώμην ἔχει καὶ οὐκ ὀργίζεται τοῖς ἀδίκοις, ἀλλ' οἶδεν, ὅτι πλὴν εἴ τις θεία φύσει δυσχε-
D *ραίνων τὸ ἀδικεῖν ἢ ἐπιστήμην λαβὼν ἀπέχεται αὐτοῦ, τῶν γε ἄλλων οὐδεὶς ἑκὼν δίκαιος, ἀλλ' ὑπὸ ἀνανδρίας ἢ γήρως ἤ τινος ἄλλης ἀσθενείας ψέγει τὸ ἀδικεῖν ἀδυνατῶν αὐτὸ δρᾶν. ὡς δὲ, δῆλον. ὁ γὰρ πρῶτος τῶν τοιούτων εἰς δύναμιν ἐλθὼν πρῶτος ἀδικεῖ καθόσον ἂν οἷός τ' ᾖ. καὶ τούτων ἁπάντων οὐδὲν ἄλλο αἴτιον, ἢ*

Vind. F. Ang. B. post *σώματος* leguntur.

ἀκούοντα] *ἀκούοντες* Lob. Vat. M. *ἀκούοντι* cum litura et superscripto *τι* Vind. B.

ὡς δή τοι] *ὡς δή τι* Lob. Vind. B. Amb. C. Vat. M. et, sup. *o*, H. Flor. T. Astius in sec. ed. et Stallbaumius, provocantes ad Phaedr. p. 242. C. et Tim. p. 26. B. quibus locis quod vulgo ante Bekkerum legebatur *ὡς δή τι*, ipse Stallbaumius secundum illum in *ὡς δή τοι* mutavit. Astius autem, qui statuit *ὡς δή τι* significare *nam profecto*, neque omnino rationem eius rei reddidit, neque quomodo id huic loco possit applicari, ostendit. Ego sicut ad L. I. p. 337. C. formulae *ὡς δὴ* vim ad primam et propriam particulae utriusque significationem revocare studui, idem his faciendum puto. Et quoniam noster locus exclamationem non recipit, quam Phaedri et Timaei locis in verbis *ὡς δή τοι, ὦ ἑταῖρε, μαντικόν γέ τι καὶ ἡ ψυχή* et *ὡς δή τοι τὸ λεγόμενον τὰ παίδων μαθήματα θαυμαστὸν ἔχει τι μνημεῖον* inesse statuunt Heindorfius et Bekkerus, ibi pariter atque hic *ὡς* consequentiam et *ὡς δή τοι ut igitur profecto* significare existimo. *τι* prorsus ineptum videtur. Ficinus: *Quin immo.*

εἴ τις ἔχει] Indicativum dedit Bekkerus secundum Par. A. Vat. BHM. Ven. C. Amb. C. Ang. B. et Stallbaumius cum Flor. ACR. Accedunt Lob. Vind. DEF. Reliqui cum editis ante Bekkerum *ἔχοι*, quod non vitiosum erat. Quod Astio scribendum videtur, *εἴ τις καὶ ἔχει*, vel *καὶ εἴ τις ἔχοι*, quam coniecturam in comm. proposuit, etiam si in codicibus esset, minus placeret, quam simplex conditionis enuntiatio: *si quis potest.*

εἰρήκαμεν] *εἴρηκεν* Ven. C. Par. DK. Mon. B. et a m. pr. Vind. D. *εἴρηκα* idem a m. s.

δ' ἔγνωκεν] *δὲ γνῶναι* Vind. F. Ang. B. Flor. R. et a m. s. AC.

ἔχει] *ἔχοι* Par. K. Mon. B. Flor. U. *μὴ ἔχοι* Par. D. *μὴ ἔχει* Ven. C. et a m. pr. Vind. D. *μοι ἔχει* a m. s.

τὸ] *τῷ* Vind. E.

τῶν γε ἄλλων] *τ. δὲ ἄ.* Ang. D B. Flor. R. *τ. τε ἄ.* superscripto *γε* Flor. A. *om.* Fic.

ἀλλ'] *ἀλλὰ* Lob. Vind. E.

ἀνανδρίας]*ἀνανδρείας* Flor. RT.

ψέγει] *ψέγειν* Vat. B.

ὡς δὲ, δῆλον] *om.* Vind. D. *τὸ δὲ δῆλον* Bas. b. et Astius in sec. ed. In novissima *ὥς γε δῆλον* vel *ὥδε δῆλον* coniicit. *ὧδε δῆλον* habet Vind. F. *ὥδε δὲ δῆλον* Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT. Stallbaumius. „Ὡς δὲ, interdum *ἐλλειπτικῶς* positum. ut ex Plat. De rep. lib. 2. affertur, *ὡς δὲ*,

ἐκεῖνο, ὅθενπερ ἅπας ὁ λόγος οὗτος ὥρμησε καὶ τῷδε καὶ ἐμοὶ πρὸς σέ, ὦ Σώκρατες, εἰπεῖν, ὅτι, ὦ θαυμάσιε, πάντων ὑμῶν, ὅσοι ἐπαινέται φατὲ δικαιοσύνης E εἶναι, ἀπὸ τῶν ἐξ ἀρχῆς ἡρώων ἀρξάμενοι, ὅσων λόγοι λελειμμένοι μέχρι τῶν νῦν ἀνθρώπων, οὐδεὶς πώποτε ἔψεξεν ἀδικίαν οὐδ' ἐπήνεσε δικαιοσύνην ἄλλως, ἢ δόξας τε καὶ τιμὰς καὶ δωρεὰς, τὰς ἀπ' αὐτῶν γιγνομένας· αὐτὸ δ' ἑκάτερον τῇ αὐτοῦ δυνάμει ἐν τῇ τοῦ ἔχοντος ψυχῇ ἐνὸν καὶ λανθάνον θεούς τε καὶ ἀνθρώπους οὐδεὶς πώποτε οὔτ' ἐν ποιήσει οὔτ' ἐν ἰδίοις λόγοις ἐπεξῆλθεν ἱκανῶς τῷ λόγῳ, ὡς τὸ μὲν μέγιστον

δῆλον, quod autem ita sit, apertum est." Steph. thes. IIII. p. 817. F. Sed Astius et Stallbaumius exempla desiderant. Mihi analogia sufficit, quam habent dictiones οἶδ' ὅτι et δῆλον ὅτι. Ficinus: *quod quidem satis ex eo patet, quoniam ut primum quis potestatem adeptus est* etc.

καθόσον] καθ' ὅσον Vind. BDE.

ἄν οἱός] ἂν *om.* Amb. C. Vtrumque vocabulum Vind. D. correctus habet.

τ' ᾖ] τ' ἦν Ven. C. Par. D. Flor. B. Ald. Bas. ab. τ' ἦ cum litura Vind. D. τ' εἶ Amb. C. Vat. H. Flor. A. τητι, sup. ῆ, Lob. Hic Bekkerus et Stallbaumius finem capitis faciunt. Sed quae sequuntur, artissime cum his cohaerent, usque ad illa p. 367. A: ταῦτα, ὦ Σώκρατες, quae epilogum incipiunt.

οὗτος] *om.* Amb. C. Flor. T.

ὥρμησε] ὡρμήθη Mon. B. Flor. U. et superscripta vulgata Par. K.

τῷδε] τοῦδε Ald. Bas. ab. τῶ Vind. E.

πρὸς σὲ] *om.* Lob. Vind. B. Par. K. Vat. M. πρός σε Steph.

ὦ θαυμάσιε] ὦ θαυμάσιοι Mon. B. *o mirifice Socrates* Fic.

ὑμῶν] ἡμῶν Lob. Vind. D. Vat. B. Ven. C.

E φατὲ] φαμεντὲ Ven. C. a m. pr. φαμέντε Vind. D.

εἶναι] *om.* Lob. Vind. E. Vat. HM. Flor. ACV.

ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχῆς Vind. BE.

ὅσων λόγοι λελειμμένοι] ὅσον λ. λ. Vind. E. Flor. ACV. *de quibus aliqua exstat memoria* Fic. Cf. p. 365. E.

ἄλλως] ἄλλος Vat. H. Flor. ACV.

ἢ δόξας τε καὶ τιμὰς καὶ δωρεὰς] ἢ δόξαν etc. Vind. D. *quam ad gloriam muneraque vel poenas respiciens* Fic. Benedictus legendum putat ἢ διώξας δόξας etc. quem satis refutavit Astius. Sed non tantum ἐπαινῶν, verum etiam ψέγων ex superioribus repetendum et τιμὰς καὶ δωρεὰς in utramque partem interpretandas esse pluralis αὐτῶν docet, quo ipso offensi librarii Par. DK. αὐτῆς scripserunt.

αὐτὸ δ' ἑκάτερον] *om.* Mon. B. a m. pr. αὐτῶν δ' ἑκ. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. αὐτὸ δὲ ἑκ. Vind. B.

αὐτοῦ] αὐτῇ Par. K. αὐτοῦ Lob. Vind. DF. Ald. Bas. ab.

ἐν τῇ] τί δρᾷ ἐν τῇ Vind. E. Amb. C. Flor. ACRT. τί δρᾷ τῇ Vind. F. Ang. B. *quid agat in habentis animo* Fic.

καὶ λανθάνον] καὶ *om.* Vind. D.

πώποτε] πώποτ' Lob. Vind. B. Amb. C. Vat. M.

ἐν ποιήσει] ἐμποιήσει Flor. V.

οὔτ'] οὔτε Vind. F. Flor. R.

ἐπεξῆλθεν] ἐπεξῆλθε Vind. B.

ἱκανῶς τῷ λόγῳ] τ. λ. ἱ. Lob. Vind. B. Vat. M.

κακῶν ὅσα ἴσχει ψυχὴ ἐν αὐτῇ, δικαιοσύνη δὲ μέγιστον
367 ἀγαθόν. εἰ γὰρ οὕτως ἐλέγετο ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ πάντων
ὑμῶν καὶ ἐκ νέων ἡμᾶς ἐπείθετε, οὐκ ἂν ἀλλήλους ἐφυ-
λάττομεν μὴ ἀδικεῖν, ἀλλ' αὐτὸς αὑτοῦ ἦν ἕκαστος φύ-
λαξ δεδιὼς, μὴ ἀδικῶν τῷ μεγίστῳ κακῷ ξύνοικος ᾖ.
Ταῦτα, ὦ Σώκρατες, ἴσως δὲ καὶ ἔτι τούτων πλείω
Θρασύμαχός τε καὶ ἄλλος πού τις ὑπὲρ δικαιοσύνης τε
καὶ ἀδικίας λέγοιεν ἂν μεταστρέφοντες αὐτοῖν τὴν δύ-
ναμιν φορτικῶς, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖ. ἀλλ' ἐγὼ, οὐδὲν
Β γάρ σε δέομαι ἀποκρύπτεσθαι, σοῦ ἐπιθυμῶν ἀκοῦσαι

κακῶν] κακὸν Lob. Vind. BF. Vat. BM. Par. K. sec. Bekk. Ang. B.

ὅσα ἴσχει ψυχὴ ἐν αὐτῇ] ὅ. ἔχει ψ. ἐν αὐ. Vind. F. Ang. B. Flor. R. ὅ. ἴ. ψ. ἑαυτῇ Vat. H. a m. pr. (αὐτῇι Lob.) *quotcunque sustineat animus* Fic.

367 ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχῆς Vind. B.

ὑμῶν] ἡμῶν Vind. D. Ang. B.

ἐπείθετε] ἐπείθετο, sup. *ν* super *εἰ*, Vind. F. Etiam in Flor. AC. ἐπύθετο superscriptum dicitur.

ἀλλήλους] ἄλλους Vind. E. Amb. C. Flor. AC.

μὴ ἀδικεῖν] *ne quid in alium ageremus iniuste* Fic.

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F. Flor. CRT.

αὐτοῦ] αὐτὸς Amb. C. αὑτοῦ Vind. D. Flor. CRT.

ἦν] ἂν ἦν Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. CRT. ἦν ἂν Vind. E.

ἕκαστος] ἕκαστος ἄριστος Ven. C. Vind. DE. Par. DK. Mon. B. Flor. ABU. cum editis. ἄριστος ἕκαστος Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. CRT. Ego cum Par. A. Lob. Vat. BHM. Ven. B. Vind. B. Flor. V. et Ficino ἄριστος etiam minus dubitavi omittere, quam μόνον p. 366. A. quum praeter accedens duorum librorum Vat. H. et Flor. V. haud contemnendum suffragium sedis mutatio in sex aliis facta suspicionem de glossemate magnopere confirmet.

ξύνοικος ᾖ] ξυνοικήσῃ Flor. R. Ang. B. Vind. F. ξυνοικοίη Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. BU. Ald. Bas. a. Steph. Astius in prima et sec. ed. „γράφεται ξύνοικος ᾖ" Stephanus in margine. Optativum postulabat Astius secundum Dawesium. Sed qui late patet in lingua Graeca transitus a praeterito ad praesens, is hanc quoque mutationem producit. Cf. Euthyd. p. 288. B: καὶ ἐγὼ φοβηθεὶς, μὴ λοιδορία γένηται, πάλιν κατεπράϋνον τὸν Κτήσιππον, ubi optativus, quem tum requirebat Heindorfius, in nullo codice exstat. Protag. p. 320. A: Κλεινίαν — Περικλῆς δεδιὼς περὶ αὐτοῦ, μὴ διαφθαρῇ δὴ ὑπὸ Ἀλκιβιάδου, ἀποσπάσας — ἐπαίδευε non minus certum omnium librorum consensu coniunctivum habet, quem ibi Heindorfius multis exemplis ab Herodoto, Lysia, Xenophonte petitis tuetur.

ἴσως] τέως Vind. F. Ang. B. Flor. R. *Haec, o Socrates, hactenus. forte vero et plura Thrasymachus* etc. Fic.

τούτων πλείω] π. τ. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

Θρασύμαχός τε] τε int. vers. habet Vind. E.

δικαιοσύνης τε] τε *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τἀναντία, ὡς δύναμαι μάλιστα κατατείνας λέγω. μὴ οὖν ἡμῖν μόνον ἐνδείξῃ τῷ λόγῳ, ὅτι δικαιοσύνη ἀδικίας κρεῖττον, ἀλλὰ τί ποιοῦσα ἑκατέρα τὸν ἔχοντα αὐτὴ δι' αὑτὴν ἡ μὲν κακόν, ἡ δὲ ἀγαθόν ἐστι· τὰς δὲ δόξας ἀφαίρει, ὥσπερ Γλαύκων διεκελεύσατο. εἰ γὰρ μὴ ἀφαιρήσεις ἑκατέρωθεν τὰς ἀληθεῖς, τὰς δὲ ψευδεῖς προσθήσεις, οὐ τὸ δίκαιον φήσομεν ἐπαινεῖν σε, ἀλλὰ τὸ δοκεῖν, οὐδὲ τὸ ἄδικον εἶναι ψέγειν, ἀλλὰ τὸ δοκεῖν, C καὶ παρακελεύεσθαι ἄδικον ὄντα λανθάνειν, καὶ ὁμολογεῖν Θρασυμάχῳ, ὅτι τὸ μὲν δίκαιον ἀλλότριον ἀγαθόν,

μεταστρέφοντες] μεταστρέφονφοντες Vind. E.

φορτικῶς] *et onerose admodum* Fic.

ὡς] *om.* Vind. F.

γ' ἐμοὶ] Ita Bekkerus et Stallbaumius secundum Amb. C. et Flor. T. pro γέ μοι, quod codices mei et editiones priores „cum plerisque" Bekkerianis et reliquis Florentinis habent. Cf. ad L. I. p. 329. A.

δοκεῖ] δοκῶ Vind. B.

σε] σου Par. K. Mon. B. Flor. U.

B ὡς δύναμαι μάλιστα] *om.* Fic.

κατατείνας] κατά τινας Vind. D.

μόνον ἐνδείξῃ] ἐ. μ. Vind. F. Ang. B. Flor. R. non male. Certe in huius orationis fine E. ubi omnia eadem leguntur, ἐνδείξῃ μόνον est, neque apparet, quam ob rem scriptor hoc unum immutare voluerit.

τῷ λόγῳ] *om.* Fic.

κρεῖττον] Ita Par. A. Ven. C. Vind. D. Mon. B. κρείττω Flor. AV. κρείττων cum editis ante Astium reliqui codices, sed Vind. F. Par. DK. Flor. U. superscripto ον. Eadem varietas E. obtinet, quo loco neutrum etiam vulgatum est.

ποιοῦσα] ποιποιοῦσα Vind. E.

ἑκατέρα] ἑκατέρᾳ Ald. Bas. a.

αὐτὴ] αὐτὴν Vind. BE. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Vat. HM. Florentini omnes et a m. s. Par. D. αὐτὴ, sup. ν, Vind. F.

αὑτὴν] αὐτὴν Vind. DF. omnes Flor. ἑαυτὴν Vind. E.

κακὸν, ἡ δὲ ἀγαθὸν] ἀγαθὸν ἡ δὲ κακόν Vind. F. Ang. B.

Γλαύκων] *etiam Glauco* Fic.

τὰς] ἀλλὰ τὰς μὲν Vind. F. Ang. B. Flor. RT. in quo haec omnia ab ἑκατέρωθεν usque ad προσθήσεις a correctoris manu adscripta sunt.

ἀληθεῖς, τὰς δὲ ψευδεῖς] ψευδεῖς, τὰς δὲ ἀληθεῖς Stephanus, in margine Ficini praecedentiumque editionum discrepantiam indicans, sed mutationis ab ipso factae rationem nusquam reddens. Credo eum ψευδεῖς δόξας intellexisse eas, quae iudicium corrumpere possint, ἀληθεῖς, quibus admotis veritas pateat. Quamquam Serranus aliter Stephani lectionem interpretatus est sensu plane perverso: *si enim non removeris utrinque falsas, veras autem apposueris.*

σε] γε Vind. D.

οὐδὲ — δοκεῖν] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M. et a m. pr. Ven. B. in margine habet Vind. F. Pro οὐδὲ in Bas. b. οὐτι legitur.

καὶ ὁμολογεῖν Θρασυμάχῳ] C *assentiente Thrasymacho* Fic. In Vind. F. Flor. AC. verbo ὁμ. superscriptum est συμφωνεῖν.

τὸ μὲν] τὸ *om.* Vind. E.

ξυμφέρον τοῦ κρείττονος, τὸ δὲ ἄδικον αὐτῷ μὲν ξυμφέρον καὶ λυσιτελοῦν, τῷ δὲ ἥττονι ἀξύμφορον. ἐπειδὴ οὖν ὡμολόγησας τῶν μεγίστων ἀγαθῶν εἶναι δικαιοσύνην, ἃ τῶν τε ἀποβαινόντων ἀπ' αὐτῶν ἕνεκα ἄξια κεκτῆσθαι, πολὺ δὲ μᾶλλον αὐτὰ αὑτῶν, οἷον ὁρᾶν,
D *ἀκούειν, φρονεῖν, καὶ ὑγιαίνειν δὴ καὶ ὅσα ἄλλα ἀγαθὰ γόνιμα τῇ αὑτῶν φύσει, ἀλλ' οὐ δόξῃ ἐστί, τοῦτ' οὖν αὐτὸ ἐπαίνεσον δικαιοσύνης, ὃ αὐτὴ δι' αὑτὴν τὸν*

ξυμφέρον] *συμφ.* Vind. F.

τὸ δὲ ἄδικον] *τὸ δ' ἀδ.* Par. K. sec. Bip. Flor. V.

αὐτῷ] *αὐτὸ* Vind. E. Amb. C. Ang. B. Vat. H. et, sup. *ῶ*, Flor. V. *ἀὐτὸ* Vind. F. Bekkerus et Stallbaumius tacite *αὐτῷ* scripserunt, intelligentes, ut opinor, *τῷ ἔχοντι*, vel, quod tamen minus probabile, *τῷ κρείττονι*, et *αὐτῷ* non magis ferentes, quam si quis Latine diceret: iniustum *sibi* utile est. Sed Plato reflexivo nonnunquam ita utitur, ut subiecti, quod grammatici vocant, rationem non habeat et eam personam, ad quam aliquid refertur, *ἑαυτὸν* dicat. Sic Leg. L. V. p. 730. B. *τὰ μὲν οὖν περὶ γονέας τε καὶ ἑαυτὸν καὶ τὰ ἑαυτοῦ, περὶ πόλιν τε καὶ φίλους καὶ ξυγγένειαν ξενικά τε καὶ ἐπιχώρια διεληλύθαμεν σχεδὸν ὁμιλήματα.* Ib. p. 726. A: *ἀκούοι δὴ πᾶς, ὅσπερ νῦν δὴ τὰ περὶ θεῶν τε ἤκουε καὶ τῶν φίλων προπατόρων· πάντων γὰρ τῶν αὐτοῦ κτημάτων μετὰ θεοὺς ψυχὴ θειότατον, οἰκειότατον ὄν. τὰ δ' αὐτοῦ διττὰ πάντ' ἐστὶ πᾶσι.* Itaque *αὐτῷ ξυμφέρον* oppositum est *ἀλλοτρίῳ ἀγαθῷ* et idem, quod *οἰκεῖον ἀγαθὸν* seu *αὐτῷ τινὶ ξυμφέρον*. Atque ita L. I. p. 344. C. *τὸ ἄδικον ἑαυτῷ λυσιτελοῦν τε καὶ ξυμφέρον* dicitur, non sibi, sed possessori suo utile. Cf. L. IIII. p. 419.

τῷ δὲ ἥττονι] *τὸ δὲ ἧττον* Vind. E.

ἀξύμφορον] *ἀσύμφ.* Vind. F. Flor. R.

τῶν μεγίστων ἀγαθῶν] *in his bonis* Fic.

τῶν τε] Ita Vind. D. sed cum litura inter utrumque. *τῶν τότε* Ven. C. Par. D. Benedictus *τῶν γε* corrigit, quod non solum non necessarium, sed ne aptum quidem est.

ἀπ' αὐτῶν] *om.* Vind. F. *ἀπ' αὐτῆς* Par. K. sec. Bekk.

κεκτῆσθαι] *κτᾶσθαι* Vind. F. Ang. B. Flor. R. et int. vers. AC.

αὐτῶν] *αὐ.* Vind. DF.

ἀκούειν] *καὶ ἀκούειν καὶ* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

φρονεῖν — γόνιμα τῇ] *om.* Vind. D. in margine habet Ven. C.

καὶ ὑγιαίνειν] *ὑ. κ.* Amb. C. Flor. T.

ὅσα ἄλλα] *ἄ. ὅ.* Amb. C. Flor. D T. *ὅσ' ἄλλα* Vind. E. Vat. H.

γόνιμα] Phrynichus Bekkeri anecd. p. 31, 19: *γόνιμα ἀγαθά· τὰ τῷ ὄντι ἀγαθά. Πολιτείας δευτέρῳ.* Haec significatio, qua idem est, quod *γνήσιον*, lexicis addi meretur. Nam ea, quam Schneiderus in lexico statuit, ut sint *utilia* bona, locum hic non habet. *fecunda et pretiosa* Fic.

αὐτῶν] *αὐ.* Lob. Vind. DF. Ald. Bas. ab.

ἐστὶ] *ἐστιν* Vind. D.

δικαιοσύνης] *om.* Vind. F. a m. pr.

αὐτὴ] *αὐτὴν* Vind. D.

αὐτὴν] *αὐ.* Vind. DF. *ἑαυτὴν* Amb. C.

καὶ ἀδικία βλάπτει] *κ. ἀδικίαν β.* Lob. Vind. B. Vat. M. et a m. pr. B. *κ. ἀδικίαν ὃ β.* Ven. B. et a m. s. Vat. B. cum editis ante Bekkerum, quod non prae-

ἔχοντα ὀνίνησι καὶ ἀδικία βλάπτει· μισθοὺς δὲ καὶ δόξας πάρες ἄλλοις ἐπαινεῖν. ὡς ἐγὼ τῶν μὲν ἄλλων ἀνασχοίμην ἂν οὕτως ἐπαινούντων δικαιοσύνην καὶ ψεγόντων ἀδικίαν, δόξας τε περὶ αὐτῶν καὶ μισθοὺς ἐγκωμιαζόντων καὶ λοιδορούντων, σοῦ δὲ οὐκ ἄν, εἰ μὴ σὺ κελεύοις, διότι πάντα τὸν βίον οὐδὲν ἄλλο σκοπῶν διελήλυθας, ἢ τοῦ- E
το. μὴ οὖν ἡμῖν ἐνδείξῃ μόνον τῷ λόγῳ, ὅτι δικαιοσύνη ἀδικίας κρεῖττον, ἀλλὰ τί ποιοῦσα ἑκατέρα τὸν ἔχοντα αὐτὴ

ferre puto Matthiaeum, etsi gramm. p. 624. ita hunc locum cum Astio in tert. ed. scripsit. *cum iniustitia laedat* Fic. Bekkerus, qui veram lectionem restituit, interpunctionem vitiavit post *βλάπτει* puncto et commate post *ἐπαινεῖν* posito.

ἀνασχοίμην] *ἀποσχοίμην* Par. A. Vind. E. Amb. C. Vat. H. et margo Lob. pro varia lectione. *ἀποδεχοίμην* Ven. C. Vind. DF. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. RU. et int. vers. ACV. Idem in margine Par. A. ut v. l. adnotatur, et quum per se ferri potest (cf. L. I. p. 329. E. 336. D. L. II. p. 368. B.) tum propius ad Parisiensis A. scripturam accedit. Tamen magis verisimile hanc ipsam ex *ἀνασχοίμην* ortam et ita ab aliis correctam fuisse. *ἀνασχοίμην* etiam Ficinus legit, qui *sustinerem* posuerit, et scholiastes: *ἀνασχοίμην· ἤγουν* (*ἤτοι* Bekk.) *ἀποδεχοίμην. Γράφεται καὶ ἀποσχοίμην.* (haec tria Bekkerus omisit.)

καὶ μισθοὺς ἐγκωμιαζόντων] *ἐ. κ. μ.* Vind. E.

κελεύοις] Ita Vind. E. correctus. *κελεύεις* Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. B. editi ante Bekkerum et post Bekkerum Astius in tert. ed. *iusseris* Fic.

E *διελήλυθας*] *διελήλυθα* Par. K.

ἡμῖν] *om.* Vind. D.

ἐνδείξῃ] *ἐνδείξει* Vind. B. ni fallor, et Astius in prima ed.

μόνον τῷ λόγῳ] *τ. λ. μ.* Amb. C. Flor. T.

κρεῖττον] *κρείττων* Lob. Vat. BHM. Ven. B. Vind. B. Amb. C. Ang. B. et, sup. *ον*, Vind. F. et Par. D. *κρείττον* Vind. E. Cf. B. et p. 368. A. E.

τί] *καὶ τί* Ven. C. Vind. DEF. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ABCRTUV. Stallbaumius. Coniuncta videri potest haec varietas cum illa mutatione, qua adverbium *μόνον* supra verbo *ἐνδείξῃ* praepositum hic ei succedens paullo maiorem vim accepit et magis, ne frustra additum videatur, respondens sibi *καὶ* requirit. Neque reprehendendus est Stallbaumius, quod consensui Florentinorum omnium et Par. K. aliquid tribuit. Mihi vero de illo consensu nondum persuasum est, quum fere ubique videam in hoc libro Florentinum B. cum Bas. a. ita conspirare, ut ex ea descriptus existimari debeat. Sed remota hac suspicione vulgatae lectioni certior quinque Bekkerianorum librorum et Lob. Vind. B. auctoritas plus prodest, quam Stallbaumianae illud, quod exposui, momentum.

αὐτὴ] Ita Vind. F, sed superscripto *ν. αὐτὴν* Par. AD. Lob. Vind. BDE. Vat. BHM. Ven. C. Amb. C. Ang. B. Florentinorum autem, quod rursus mirum, nullus, quum supra omnes accusativum habeant. Etiam Ficinus, qui illic nominativum expressit: *sed quomodo ipsa per se afficiens utraque animum* etc. hic paullo aliter: *sed quonam modo utraque ipsarum sui participem afficiens*, ut *τὸν ἔχοντα αὐτὴν* vel *αὐτὴν* legisse videatur. Nihilominus tenendum est *αὐτὴ* ob codicum me-

δι' αὐτὴν, ἐάν τε λανθάνῃ ἐάν τε μὴ θεούς τε καὶ ἀνθρώπους, ἡ μὲν ἀγαθὸν, ἡ δὲ κακόν ἐστι.

Καὶ ἐγὼ ἀκούσας ἀεὶ μὲν δὴ τὴν φύσιν τοῦ τε Γλαύκωνος καὶ τοῦ Ἀδειμάντου ἠγάμην, ἀτὰρ οὖν καὶ
368 τότε πάνυ γε ἤσθην καὶ εἶπον· οὐ κακῶς εἰς ὑμᾶς, ὦ παῖδες ἐκείνου τοῦ ἀνδρὸς, τὴν ἀρχὴν τῶν ἐλεγείων ἐποίησεν ὁ Γλαύκωνος ἐραστὴς εὐδοκιμήσαντας περὶ τὴν Μεγαροῖ μάχην εἰπών·

liorum consensum in superioribus, quae non credibile est scriptorem hic in deterius mutavisse, quum hic quoque additum sit δι' αὐτήν.

ἐστι] ἔστιν Bekkerus.

ἀεὶ] αἰεὶ Lob. Vind. BDEF. Ald. Bas. a. Steph. tacentibus de Par. K. Bipontinis. Bekkerus silet; Stallbaumius hoc tantum dicit: „legebatur αἰεί." Cf. ad L. I. p. 354. B. Sed hoc quoque loco de codicum dissidio Bas. b. dubitare non sinit, quam unam p. 366. A. 367. A. cum optimis facere vidimus. Propterea αἰεὶ revocare nolui.

τοῦ τε Γλαύκωνος καὶ τοῦ Ἀδειμάντου] Proclus comm. in Parmen. T. IIII. p. 62. ed. Cous. unum hic Glauconem invenisse videtur, quum rationem reddens ordinis verborum initio Parmenidis ἐνετύχομεν Ἀδειμάντῳ τε καὶ Γλαύκωνι haec scribit: τῶν δὲ ἀνδρῶν τούτων ὅτι τελεώτερος ὁ Γλαύκων, δηλοῖ καὶ ὁ ἐν τῇ Πολιτείᾳ Σωκράτης ἀεὶ τὴν τοῦ Γλαύκωνος φύσιν τεθαυμακέναι λέγων· ὥστε, εἰ καταδεέστερος ὁ Ἀδείμαντος etc. Sed Adimantum pariter atque Glauconem hic laudari ex sequentibus apparet, et Proclum puto illa memoria tenuisse et scribere voluisse, quae initio huius libri de fortitudine Glauconis praedicantur.

γε] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἤσθην] Heusdius specimine critico in Platonem (Lugd. B. a. 1803.) p. 70. procul dubio legendum esse ἠγάσθην dicit. Cf. Astium, qui recte ἤσθην tuetur.

εἰς ὑμᾶς, ὦ παῖδες ἐκείνου 368
τοῦ ἀνδρὸς] εἰς ὑμᾶς ἔχει, ὦ παῖδες, τἀκείνου τοῦ ἀνδρὸς, ὃς Vind. EF. Amb. C. Ang. B. cuius ineptissimi glossematis partem posteriorem — τὰ ἐκείνου τοῦ ἀνδρὸς, ὃς ex Flor. CRT. protulit Stallbaumius simul κείνου in Flor. C. legi testans, quae vulgata et codicum lectio est Phileb. p. 36. D. in simili allocutione: ὦ παῖ 'κείνου τἀνδρός.

εὐδοκιμήσαντας] εὐδοκιμήσαντος Vind. EF. Amb. C. Flor. AC. In Vat. B. o super ας legitur.

Μεγαροῖ] ἐν μεγαροῖ Lob. Vind. B. Vat. BM.

κλεινοῦ] κλεινοῦ. Vind. D. κλεινὸν Ven. B. ἐκείνου Lob. Vind. B. Vat. BM.

θεῖον] θεῖοι Ang. B.

ἀνδρός] ἀνδρῶν Vind. B. Hunc locum respiciens Aristides T. II. p. 73. ed. Iebb. postquam verba quaedam Platonis aliunde petita recitavit, ταῦτα λέγει, inquit, Πλάτων, ὁ τοῦ ἐπιγράμματος μετέχων, καὶ δι' ὃν τὸ Ἀριστωνος γένος θεῖον ὡς ἀληθῶς. Quibus explicandis quae scholiastes adscripsit de Aristonis epigrammate, quod in margine codicis Schellersheimiani apud Frommelium p. 144. etiam ἐπιτάφιον dicitur, cuius initium fuerit Ὦ παῖδες κλεινοῦ θεῖον γένος, exigua veritatis vestigia continent et secundum nostrum locum corrigenda sunt. In Brunckii analectis, in quibus Frommelius hoc epigram-

Παῖδες Ἀρίστωνος, κλεινοῦ θεῖον γένος ἀνδρός.
τοῦτό μοι, ὦ φίλοι, εὖ δοκεῖ ἔχειν· πάνυ γὰρ θεῖον
πεπόνθατε, εἰ μὴ πέπεισθε ἀδικίαν δικαιοσύνης ἄμει-
νον εἶναι οὕτω δυνάμενοι εἰπεῖν ὑπὲρ αὐτοῦ. δοκεῖτε
δή μοι ὡς ἀληθῶς οὐ πεπεῖσθαι· τεκμαίρομαι δὲ ἐκ B
τοῦ ἄλλου τοῦ ὑμετέρου τρόπου, ἐπεὶ κατά γε αὐτοὺς
τοὺς λόγους ἠπίστουν ἂν ὑμῖν· ὅσῳ δὲ μᾶλλον πι-
στεύω, τοσούτῳ μᾶλλον ἀπορῶ, ὅτι χρήσωμαι· οὔτε

ma exstare perhibet, frustra id quaesiveris.

ὦ φίλοι, εὖ δοκεῖ ἔχειν] *δ. εὖ ἔ. ὦ φ.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

πάνυ] *om.* Fic.

οὕτω δυνάμενοι εἰπεῖν ὑπὲρ αὐτοῦ] *cum adeo pro ipsa abunde loquamini* Fic.

δή μοι] *δέ μοι* Astius in sec. ed. secundum Ficinum, qui *autem* posuit. In tertia *δή* reliquit in textu, sed *δέ* scribendum coniecit. *δὴ* h. l. *iam vero* significat, cui quod inferri debebat *οὖν* seu *οὐκοῦν*, ob proxima factum est *δὲ*, in verbis *ὅσῳ δὲ μᾶλλον πιστεύω, τοσούτῳ μᾶλλον ἀπορῶ*. Sic Critone p. 46. B: *τοὺς δὴ λόγους, οὓς ἐν τῷ ἔμπροσθεν ἔλεγον, οὐ δύναμαι νῦν ἐκβαλεῖν*, ubi Bekkerus et Stallbaumius contra plures *δὲ* scripserunt. Leg. L. I. p. 625. D: *τῶν δὴ τόξων καὶ τοξευμάτων ἡ κουφότης ἁρμόττειν δοκεῖ. ταῦτ' οὖν πρὸς τὸν πόλεμον ἡμῖν ἅπαντα ἐξήρτυται.* Civ. L. III. p. 392. A: *ἀδύνατον δή, ὦ φίλε, ἡμῖν τοῦτό γε ἐν τῷ παρόντι τάξαι.* Demosth. in Mid. 184. 5. Bekk. *ὅτι δὴ ταύτης οὐδ' ὁτιοῦν ὑμῖν μεταδοῦναι τούτῳ προσήκει, ταῦτ' ἀκούσατέ μου.* ubi particulae vim sentiens Spaldingius tamen non explicuit p. 93. (ed. Berol. a. 1794.) neque sensisse nostro loco videtur Stallbaumius, quum pro colo post *πεπεῖσθαι* punctum posuerit.

B *τοῦ ἄλλου*] *om.* Fic. Et habet repetitio articuli quo offendare. Sed tamen *τοῦ ἄλλου ὑμετέρου τρόπου* si Socrates dixisset, sermones quoque, quos habuerant, ex eorum moribus fluxisse significasset et reliquos mores eorum, bonos illos et honestos, opposuisset his, quos sermonibus prodidissent minus probabiles. Hos autem sciebat dicis gratia ab eis adscitos esse et abhorrere a veris, quos vita et factis probarent. Itaque partitionem, quam fecerat, morum, quum alios sermonibus, alios vitae tribuisset verbis *τοῦ ἄλλου*, repetito articulo tollit, quasi dicat: *ex reliquis, hoc est, vestris moribus.* Sic addi potest hoc exemplum eis, quae collegit Matthiae gramm. p. 567.

ἐπεὶ] *ἐπείγε* Vind. F. Ang. B. Flor. R. qui proximum *γε* omittit.

αὐτοὺς τοὺς] *αὖ τοὺς* Vind. B. *αὐτοὺς* Vat. M.

ὑμῖν] *ἡμῖν* Vat. H. Flor. AC. Restitui colon, quod Bekkerus et Stallbaumius in punctum mutaverunt, quia sequentia continent id, cuius exspectationem moverat illud *δὴ*, de quo dictum est. Simul artius cohaerent cum proximis.

ὅσῳ] *ὅσα* Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

τοσούτῳ] *τοσοῦτον* Flor. AC. *τοσοῦτο* Vind. E.

χρήσωμαι] *χρήσομαι* Lob. Vat. BM. Ven. B. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Amb. C. Flor. ACTUV. et a m. pr. Vind. B. Astius in tert. ed. et Stallbaumius. Quo recepto ambiguum fit, utrum, quid acturus sit, an, quid agere debeat, se nescire Socrates dicat. Et in sequentibus *μὴ βοηθήσω* aperte coniunctivus est.

γὰρ ὅπως βοηθῶ, ἔχω· δοκῶ γάρ μοι ἀδύνατος εἶναι· σημεῖον δέ μοι, ὅτι ἃ πρὸς Θρασύμαχον λέγων ᾠμην ἀποφαίνειν, ὡς ἄμεινον δικαιοσύνη ἀδικίας, οὐκ ἀπεδέξασθέ μου· οὔτ' αὖ ὅπως μὴ βοηθήσω, ἔχω· δέδοικα
C γὰρ, μὴ οὐδ' ὅσιον ᾖ παραγενόμενον δικαιοσύνῃ κακηγορουμένῃ ἀπαγορεύειν καὶ μὴ βοηθεῖν ἔτι ἐμπνέοντα καὶ δυνάμενον φθέγγεσθαι. κράτιστον οὖν οὕτως, ὅπως δύναμαι, ἐπικουρεῖν αὐτῇ. Ὅ τε οὖν Γλαύκων καὶ οἱ ἄλλοι ἐδέοντο παντὶ τρόπῳ βοηθῆσαι καὶ μὴ ἀνεῖναι τὸν λόγον, ἀλλὰ διερευνήσασθαι, τί τ' ἔστιν ἑκάτερον καὶ περὶ τῆς ὠφελείας αὐτοῖν τἀληθὲς ποτέρως ἔχει. Εἶπον οὖν ὅπερ ἐμοὶ ἔδοξεν, ὅτι τὸ ζήτημα, ᾧ ἐπιχει- 426
ροῦμεν, οὐ φαῦλον, ἀλλ' ὀξὺ βλέποντος, ὡς ἐμοὶ φαί-

βοηθῶ] βοηθήσω Vind. F. Ang. B. Flor. R.

λέγων] λέγω Ven. C. et a m. pr. Vind. D.

ἀδικίας — δικαιοσύνῃ] in margine habet Vat. B.

ὅπως μὴ βοηθήσω] *quomodo nunc succurram* Fic. (etiam in ed. Ven. 1517.)

ᾖ] ἦν Vind. E. Flor. ACV.

C κακηγορουμένῃ] κατηγορουμένῃ Vat. M. Lob. Vind. B. et Proclus comm. in Alcib. T. III. p. 194. ed. Cous. hunc ipsum locum respiciens: τὸ γὰρ δικαιοσύνης κατηγορουμένης καὶ διασπωμένης ἀπὸ τοῦ συμφέροντος καὶ τοῦ ἀγαθοῦ μὴ ὑπερδικεῖν ὄντως οὐ δικαίων ἐστίν· ὥσπερ που λέγει καὶ αὐτὸς ἐν Πολιτείᾳ. quo loco unus ex Creuzeri codicibus κακηγορουμένης habet, quod Creuzero (p. 313.) propterea placet, quia Proclus tangere videatur disputationem Socratis in fine libri primi et in exordio libri secundi de Republica. Verum hoc nihil ad rem; et verbum ὑπερδικεῖν indicat Procli memoria haesisse δικαιοσύνην κατηγορουμένην.

μὴ] *om.* Lob. Vat. M. et a m. pr. Vind. B. Vat. B.

ἐπικουρεῖν] ἐπικουρῆσαι Flor. T.

αὐτῇ] αὐτὴν Vind. F.

Ὅ τε οὖν] ὅτε δὴ οὖν Vind. EF. Amb. C. τότε δὴ οὖν Ang. B. τότε οὖν δὴ Flor. CRTV.

τ'] τέ Lob. Vind. BEF.

ἔστιν] ἐστιν Lob. Vind. BF. ἐστὶν editi ante Bekkerum; minus bene.

αὐτοῖν] αὐτῶν Lob. Vind. BF. Vat. M. Ang. B. Flor. R.

τἀληθὲς] τ. εἰπεῖν Flor. T.

ποτέρως] ὁποτέρως Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. CRT. προτέρως Vat. H.

Εἶπον οὖν — ἐπισκοποῦντες 369. A] laudat Galenus de Hipp. et Plat. plac. L. VIIII. T. IIII. p. 727. ed. Kühn.

ἐμοὶ] μοι Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Galen.

ᾧ] ὃ Lob. Vind. BDEF. Par. K. sec. Bekk. Amb. C. Ang. B. Vat. HM.

φαῦλον] φαύλου Par. DK. Mon. B.

ἐπειδὴ οὖν] ἐ. μὲν οὖν Gale- D
nus et Astius in sec. ed. *ac postquam* Fic.

ἡμεῖς] ὑμεῖς Par. DK. Vind. E. Mon. B. Amb. C. Flor. CTU.

οὐ δεινοὶ] οἱ δ. Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Ald. Bas. a. *aliter non valemus* Fic.

δοκεῖ] δοκεῖτε Amb. C. et a

νεται. ἐπειδὴ οὖν ἡμεῖς οὐ δεινοί, δοκεῖ μοι, ἦν δ' ἐγώ, D
τοιαύτην ποιήσασθαι ζήτησιν αὐτοῦ, οἵανπερ ἂν εἰ
προσέταξέ τις γράμματα σμικρὰ πόῤῥωθεν ἀναγνῶναι
μὴ πάνυ ὀξὺ βλέπουσιν, ἔπειτά τις ἐνενόησεν, ὅτι τὰ
αὐτὰ γράμματα ἔστι που καὶ ἄλλοθι μείζω τε καὶ ἐν
μείζονι· ἕρμαιον ἂν ἐφάνη, οἶμαι, ἐκεῖνα πρῶτον ἀνα-
γνόντας οὕτως ἐπισκοπεῖν τὰ ἐλάττω, εἰ τὰ αὐτὰ ὄντα
τυγχάνει. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη ὁ Ἀδείμαντος· ἀλλὰ τί
τοιοῦτον, ὦ Σώκρατες, ἐν τῇ περὶ τὸ δίκαιον ζητήσει E
καθορᾷς; Ἐγώ σοι, ἔφην, ἐρῶ. δικαιοσύνη, φαμὲν,
ἔστι μὲν ἀνδρὸς ἑνός, ἔστι δέ που καὶ ὅλης πόλεως;
Πάνυ γε, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν μεῖζον πόλις ἑνὸς ἀνδρός;
Μεῖζον, ἔφη. Ἴσως τοίνυν πλείων ἂν δικαιοσύνη ἐν

m. s. Par. D. et Vat. H. *δοκεῖ τὲ* Vind. E. *δοκῶ* Gal.

ποιήσασθαι] *ποιήσασθε* Vind. E.

αὐτοῦ] *om.* Amb. C.

ἂν] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. Sequi debebat *ἄσμενοι ποιήσαιντο* vel tale, pro quo per anacoluthon ob interiecta mutato sermone dicitur *ἕρμαιον ἂν ἐφάνη* etc.

σμικρὰ] *om.* Mon. B. *μικρὰ* Vind. E.

ἐνενόησεν] *ἐννόησεν* Ang. B. *ἐννενόησεν* Vind. E. Flor. T. Etiam Lob. alterum *ν* inter versus habet.

γράμματα ἔστι] *γράμματά ἐστι* Galeni ed. Kühn.

ἕρμαιον] *ἑρμαῖον* Vind. D. *Ἕρμαιον* Bas. ab. Locos Platonis, quibus hoc nomen legitur, indicavit Ruhnkenius ad Tim. p. 121. Ficinus anacoluthon ita correxit: *atque inde operae pretium censuisset, ut eas primo legentes* etc.

ἀναγνόντας] *ἀναγνῶντας* Vind. D.

οὕτως] *οὕτω* Vind. F.

τὰ αὐτὰ] *ταὐτὰ* Vind. F. Ang. B.

E *τὸ δίκαιον*] *δικαίου* Gal.

ἔστι μὲν] *ἔστιν* Gal.

ἀνδρὸς ἑνὸς] *ἑ. ἀ.* Vind. E. Flor. T. Gal.

που] *om.* Par. K. sec. Bip. Mon. B. Flor. U.

καὶ] *om.* Mon. B. *πάλιν τῆς* Gal.

γε] *γ'* Vind. F.

Οὐκοῦν] *o. δὴ* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

μεῖζον] *μείζων* Par. A. et, sup. vulgata, K. Lob. Vat. BM. Vind. B. et, sup. *o* super *ω*, D. Amb. C. Flor. ACRT. Gal. In responsione autem quatuor tantum, Par. A. Lob. Vind. B. Vat. B. cum Galeno *μείζων* exhibent. Vind. E. hoc alterum *μεῖζον* omittit. Ficinus utrobique: *maior. μεῖζον* unice verum esse non contenderim; sed collocatio et sermonis Platonici usus et quod paullo post legitur *ἐν τῷ μείζονι* vulgatam etiam adversus illos codices satis tueri mihi videntur.

πόλις] in Vind. F. Ang. B. Flor. R. ante comparativum positum est.

ἑνὸς ἀνδρός] *ἀ. ἑ.* Ven. B. Vind. F. Flor. R.

δικαιοσύνη] *ἡ δ.* Lob. Vind. B. Vat. BM. quod ferri posset: *ea, quam quaerimus. δικαιοσύνην* Ald. Bas. ab.

τῷ μείζονι ἐνείη καὶ ῥᾴων καταμαθεῖν. εἰ οὖν βού-
369 λεσθε, πρῶτον ἐν ταῖς πόλεσι ζητήσωμεν, ποῖόν τί ἐστιν, ἔπειτα οὕτως ἐπισκεψώμεθα καὶ ἐν ἑνὶ ἑκάστῳ τὴν τοῦ μείζονος ὁμοιότητα ἐν τῇ τοῦ ἐλάττονος ἰδέᾳ ἐπισκοποῦντες. Ἀλλά μοι δοκεῖς, ἔφη, καλῶς λέγειν. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, εἰ γιγνομένην πόλιν θεασαίμεθα λόγῳ, καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτῆς ἴδοιμεν ἂν γιγνομένην καὶ τὴν ἀδικίαν; Τάχ' ἄν, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν γε-
B νομένου αὐτοῦ ἐλπὶς εὐπετέστερον ἰδεῖν ὃ ζητοῦμεν;

μείζονι] *μείζωνι* Par. K. sec. Bip.

ἐνείη] *ἂν εἴη* Gal.

ῥᾴων] *ῥᾶον* Par. K. sec. Bekk. Vind. DEF. Ang. B. Flor. R. *ῥᾴον* Bas. ab. *ἔστι* Gal.

369 *ταῖς πόλεσι ζητήσωμεν*] *τῷ μείζονι ζητήσωμεν ἐν ταῖς πόλεσιν* Ang. B. Vind. F. (hic *πόλεσι*) Pro *ζητήσωμεν* Amb. C. Flor. ABTV. Steph. et Stallbaumius habent *ζητήσομεν*, et pro *ἐπισκεψώμεθα* editiones praeter tertiam Astii omnes cum Ven. B. Vind. B. Mon. B. Vat. HM. Flor. ABUV. *ἐπισκεψόμεθα*. In Par. D. *ἐπισκεψώμεθα* legitur cum *ὁ* super *ω*, in Par. K. *ἐπισκεψόμεθα* superscripto *ώ*. Galenus utrobique coniunctivum habet, Ficinus futurum: *quaeremus — considerabimus*. Si alterum coniunctivum tenere per codices non liceret, *ζητήσωμεν* et *ἐπισκεψόμεθα* cum Bekkero scribendum, minime vero cum eo interrogationis signum post *ἐστιν* ponendum, sed relicta interpunctione vulgata interpretandum putarem: *si igitur vultis, primum in civitatibus quaeramus, quale sit iustitia, eandem deinde consideraturi in singularibus*. Sed concinnitatis iacturam facere non necesse est, quum quatuor optimi Par. A. Vat. B. Ven. C. Vind. D. neque ii soli *ἐπισκεψώμεθα* exhibeant. Cur autem Bekkerus interpunctionem mutaverit, non assequor, nisi forte cum Stallbaumio ad Philebum p. 117. „*εἰ* quandoque in recta interrogatione usurpari" statuit.

τί] *ἄρα* Vind. F. Ang. B.

ἔπειτα] *ἔπειθ'* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐν ἑνὶ] *ἐν om.* Ven. C. Vind. D. Par. DK. sec. Bekk.

ἰδέᾳ] *ἰδίᾳ* Bas. b.

ἐπισκοποῦντες] *σκοποῦντες* Vind. B. *ἐπισκοπῶντες* Amb. C.

δοκεῖς] *δοκεῖ* Ang. B. Flor. R. et, sup. *ς*, Vind. F.

Ἆρ'] *ἄρ'* Vind. EF. Ald. Ficinus neque hoc neque *οὖν* expressit.

αὐτῆς ἴδοιμεν ἂν] *ἂν αὐ. ἴ.* Vind. B. *αὐτοῖς ἴ. ἂν* Amb. C.

γιγνομένην] *om.* Fic.

Τάχ'] *τάχα* Vind. E.

γενομένου] *γινομένου* Vat. H. Ald. Bas. ab. Steph. neque aliud ex Par. K. protulerunt Bipontini. Sed etiam in Florentinis omnibus *γενομένου* esse dicitur, ut est in Lob. Vind. BDEF. quod et Ficinus *quo facto* ponens agnoscit et res ipsa postulat. Conspectis enim in civitate iustitia et iniustitia facilior fore videbatur naturae earum investigatio. Astius tenuit *γιγνομένου*.

ἐλπὶς] *om.* Amb. C.

περαίνειν] Hanc interrogatio- B
nem esse primus significavit Bekkerus. Ficinus: *opus est igitur istud efficere*. Sed Socrates magnitudinem rei intelligens quaerit, an conandum sit.

αὐτὸ] ante *οὐκ ὀλίγον ἔργον* habent Vind. F. Ang. B.

Ἔοικεν] *ecce consideramus* Fic.

Πολύ γε. Δοκεῖ οὖν χρῆναι ἐπιχειρῆσαι περαίνειν; οἶμαι μὲν γὰρ οὐκ ὀλίγον ἔργον αὐτὸ εἶναι. σκοπεῖτε οὖν. Ἔσκεπται, ἔφη ὁ Ἀδείμαντος· ἀλλὰ μὴ ἄλλως ποίει.

Γίγνεται τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, πόλις, ὡς ἐγῷμαι, ἐπειδὴ τυγχάνει ἡμῶν ἕκαστος οὐκ αὐτάρκης, ἀλλὰ πολλῶν ἐνδεής. ἢ τίν' οἴει ἀρχὴν ἄλλην πόλιν οἰκίζειν; Οὐδεμίαν, ἦ δ' ὅς. Οὕτω δὴ ἄρα παραλαμβάνων ἄλλος ἄλλον ἐπ' ἄλλου, τὸν δ' ἐπ' ἄλλου χρεία πολλῶν C

δ'] *om.* Par. K. et a m. pr. Vat. B.

ἦν δ' ἐγώ] *om.* Vind. E.

τυγχάνει] Porsonus ad Hec. v. 788. (p. 60. ed. Lips. a. 1824.) *τυγχάνειν* sine participio non ferens hic quoque *ὤν* addendum putabat, post *αὐτάρκης*, opinor, vel post *ἐνδεής* (locum enim non definivit) quorum tamen neutrum ita terminatum est. Certius nunc tot codicibus collatis Platonem quoque affirmare licet solum adiectivum nonnunquam illi verbo coniunxisse, primum hoc loco, tum Phaedro p. 263. C: *ὡς μέγιστον τῶν ἀγαθῶν τυγχάνει.* Gorg. p. 502. B: *εἰ δέ τι τυγχάνει ἀηδὲς καὶ ὠφέλιμον.* Hipp. mai. p. 300. A: *οὐδὲ — ἡδονὴ — διὰ ταῦτα τυγχάνει καλή.* Tim. p. 61. D: *τυγχάνει δὲ οὔτε ταῦτα χωρὶς τῶν περὶ τὰ παθήματα, ὅσα αἰσθητικά, οὔτ' ἐκεῖνα ἄνευ τούτων δυνατὰ ἱκανῶς λεχθῆναι*, quemadmodum de coniectura, sed probabili, Bekkerus edidit pro *δύναται* ix. Minus certa aliorum quorundam locorum lectio est. Apol. p. 38. A. Bekkerus et Wolfius scripserunt *τυγχάνει μέγιστον ἀγαθὸν ὄν* cum parte codicum, ubi Fischerus p. 147. omissum vulgo *ὄν* ex coniectura post *μέγιστον* posuerat. Leg. L. X. p. 886. E. vulgata scriptura est: *χαλεπόν γε λόγον, ὦ ξένε, εἰρηκὼς τυγχάνεις, εἴ γε εἰς ἦν μόνον· νῦν δὲ, ὅτε πάμπολλοι τυγχάνουσιν, ἔτι χαλεπώτερον ἂν εἴη.* Sed optimi codices habent *νῦν δὲ ὄντες πάμπ.* quod defendi posse existimo. Frequenter etiam in Alcibiade priore participium omissum est. Cf. p. 113. E. 129. A. 133. A. quod, etiam si non a Platone ipso scriptus iste dialogus sit, tamen ad Platonici sermonis exemplum factum videtur.

ἢ τίν'] *ἤ τινα* Flor. T. *ἤ τινας* Vind. D. *ἤ τιν'* Astius. Similiter Ficinus: *an vero tu putas aliud exstitisse civitatibus constituendis initium?* Etsi ex eo, quod Adimantum respondentem facit: *nullum aliud.* etiam *τίν'* videri potest legisse. Idem Astius ante *οἰκίζειν* omissum putat *τοῦ*, non cogitans ipsam *ἀρχὴν τῆς οἰκίσεως* rectissime dici *οἰκίζειν.* Etiam Matthiaeum gramm. p. 1064. (p. 780. ed. pr.) hoc fefellit.

τὸν δ' ἐπ' ἄλλου] *om.* Vind. C B. Vat. M. Vellem plures. Nam quod Astius monet post *ἄλλον* subaudiendum esse *τὸν μὲν* frequenti ellipsi, id propter prius *ἄλλος* fieri vix potest, quippe quod et ipsum pro *ὁ μὲν, ὁ δὲ* positum est et adiunctum sibi *ἄλλον* facit ut idem, quod *τὸν μὲν, τὸν δὲ* significet. Iam si *ἄλλος ἄλλον παραλαμβάνων* nihil aliud est, nisi *ὁ μὲν τὸν, ὁ δὲ τὸν παραλαμβάνων*, sequitur, ut *παραλαμβάνων ἄλλος ἄλλον ἐπ' ἄλλου χρεία* sit idem, quod *ὁ μὲν τὸν ἐπὶ τοῦ, ὁ δὲ τὸν ἐπὶ τοῦ*, et additamentum quodvis excludat. Itaque statuendum est *ἄλλος ἄλλον* hic non ut vulgo,

δεόμενοι πολλοὺς εἰς μίαν οἴκησιν ἀγείραντες κοινωνούς τε καὶ βοηθοὺς ταύτῃ τῇ ξυνοικίᾳ ἐθέμεθα πόλιν ὄνομα. ἦ γάρ; Πάνυ μὲν οὖν. Μεταδίδωσι δὴ ἄλλος ἄλλῳ, εἴ τι μεταδίδωσιν, ἢ μεταλαμβάνει, οἰόμενος αὐτῷ ἄμεινον εἶναι; Πάνυ γε. Ἴθι δή, ἦν δ' ἐγώ, τῷ λόγῳ ἐξ ἀρχῆς ποιῶμεν πόλιν· ποιήσει δὲ αὐτὴν, ὡς ἔοικεν, ἡ ἡμετέρα χρεία. Πῶς δ' οὔ; Ἀλλὰ μὴν πρώτη γε καὶ
D μεγίστη τῶν χρειῶν ἡ τῆς τροφῆς παρασκευὴ τοῦ εἶναί τε καὶ ζῆν ἕνεκα. Παντάπασί γε. Δευτέρα δὴ οἰκήσεως, τρίτη δ' ἐσθῆτος καὶ τῶν τοιούτων. Ἔστι ταῦτα. Φέρε δὴ, ἦν δ' ἐγώ, πῶς ἡ πόλις ἀρκέσει ἐπὶ τοσαύτην παρασκευήν; ἄλλο τι γεωργὸς μὲν εἷς, ὁ δὲ οἰκοδόμος,

sed pro ἕκαστος ἄλλους τινὰς dici.

ταύτῃ] αὕτη Vat H. Flor. A.

ξυνοικία] συν. Vind. F. ξυνοικία Flor. T.

ὄνομα] om. Vat. H. a m. pr.

δὴ] δὲ Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U. δὴ item novum quoddam addi significat, sed vim paullo maiorem habet et simul novum illud interiore nexu cum praecedentibus coniunctum cogitari iubet. Pertinet autem hoc de dandi accipiendique vicissitudine dictum ad eandem conditionem illam, qua Socrates initio huius capitis originem civitatis niti demonstraverat, quum indigentiae humanae mentionem iniiceret: sui quemque commodi caussa societatem appetere, neque aliud quemquam spectare dando et accipiendo. Quo velut prooemio posito ipsam civitatem condere incipit. Consentaneum autem erat, ut hanc quoque prooemii partem cum interrogatione, quemadmodum priora, proponeret, cuius ego signum post ἄμεινον εἶναι ex Aldina restitui.

εἴ τι μεταδίδωσιν] om. Amb. C. Ang. B. Fic. εἴ τι μεταδίδωσι Vind. F.

ἢ] om. Vind. F. καὶ Amb. C. Ang. B. Flor. RT. et Fic.

αὐτῷ] αὑτῷ editi ante Astium cum Lob. Vind. DF.

δὴ] δὴ οὖν Vind. D.

ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχῆς Vind. B.

ποιῶμεν] ποιήσωμεν Vind. E.

δὲ αὐτὴν] δ' αὐ. Vind. F. Ang. B.

ζῆν] ζῆν γ' Vind. F. Ang. B. D Flor. R.

δὴ] δὲ Vind. F. Mon. B. Ang. B. Flor. RT. om. Fic. Quum rerum ad vitam necessariarum natura non solum ambitum, sed etiam gradus constituerit, quam ducem Socrates sequitur, δὴ recte habere ex eis, quae modo dixi, efficitur.

δ'] δὲ Vind. F. om. Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. B. Amb. C. Flor. ABCTV. cum Ficino et editis ante Astium, qui primus ex Par. K. recepit.

ἐσθῆτος] ἐσθῆτός τε Vind. F. Ang. B. ἐσθῆτος Ald.

πῶς] sed quonam modo Fic.

ἀρκέσει] ἀρκέσοι Mon. B. ἀρέσκει Ven. C. Vind. D. et a m. pr. Par. D. a m. s. Vind. F. ἀρκεῖ idem a m. pr.

τοσαύτην] hanc Fic.

ἄλλο τι] ἆρα ἄλλο τι Ang. B. „male in aliis ἄλλός τις." Muretus. ἀλλ' ὅτι Lob. Vind. BF. Flor. RTU. ἄλλοτι editi ante Bekkerum.

σκυτοτόμον] ἔτι σκ. τινὰ Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT.

αὐτόσε] αὐτός σε Ven. C. αὐτόν σοι Par. DK. αὐτοῖς σοι Mon. B.

ἄλλος δέ τις ὑφάντης; ἦ καὶ σκυτοτόμον αὐτόσε προσθήσομεν ἤ τιν' ἄλλον τῶν περὶ τὸ σῶμα θεραπευτήν; Πάνυ γε. Εἴη δ' ἂν ἥ γε ἀναγκαιοτάτη πόλις ἐκ τεττάρων ἢ πέντε ἀνδρῶν. Φαίνεται. Τί δὴ οὖν; ἕνα ἕκαστον τούτων δεῖ τὸ αὑτοῦ ἔργον ἅπασι κοινὸν κατατιθέναι, οἷον τὸν γεωργὸν ἕνα ὄντα παρασκευάζειν σιτία τέτταρσι καὶ τετραπλάσιον χρόνον τε καὶ πόνον ἀναλίσκειν ἐπὶ σίτου παρασκευῇ καὶ ἄλλοις κοινωνεῖν, ἢ ἀμελήσαντα ἑαυτῷ μόνῳ τέταρτον μέρος ποιεῖν τούτου τοῦ σιτίου ἐν τετάρτῳ μέρει τοῦ χρόνου, τὰ δὲ τρία, τὸ μὲν ἐπὶ τῇ τῆς οἰκίας παρασκευῇ διατρίβειν, τὸ δὲ ἱματίου, τὸ δὲ ὑποδημάτων, καὶ μὴ ἄλλοις κοινωνοῦντα

προσθήσομεν] προσήσομεν Amb. C. προσοίσομεν Flor. T.

τιν'] τινα Vind. F.

τῶν] τὸν Lob. Vind. B. Vat. HM.

θεραπευτήν] θεραπευτῶν Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U. Bas. ab.

ἥ γε ἀναγκαιοτάτη πόλις] Haec respiciens Aristoteles ab Astio citatus Polit. L. IIII. c. 3. p. 120. ed. Goettl. διόπερ, inquit, ἐν τῇ Πολιτείᾳ κομψῶς τοῦτο, οὐχ ἱκανῶς δ' εἴρηται. φησὶ γὰρ ὁ Σωκράτης ἐκ τεττάρων τῶν ἀναγκαιοτάτων πόλιν συγκεῖσθαι, λέγει δὲ τούτους ὑφάντην καὶ γεωργὸν καὶ σκυτοτόμον καὶ οἰκοδόμον. ubi nescio an magis ex aequo egisset, si τὴν ἀναγκαιοτάτην πόλιν, quam Plato dixerat, reliquisset.

ἀνδρῶν.] ἀνδρῶν; Ald.

E ἕνα] ἕνεκα Amb. C. οὐχ ἕνα Vind. F. Ang. B. Flor. R. om. Ven. B. editi ante Astium.

τούτων] om. Vind. E.

δεῖ] Ita Vind. F. correctus in diphthongo. δὴ Flor. B. Bas. ab.

αὑτοῦ] αὐ. Lob. Vind. DF. Ald. Bas. ab. ἑαυτοῦ Ven. B. ἑαυτὸ Amb. C.

ἅπασι] πᾶσι Vind. F. Ang. B. Flor. R. om. Lob. Vind. B. Vat. M. Fic.

κατατιθέναι] Signum interrogandi et hoc loco cum Bekkero et Stallbaumio et deinde post κοινωνεῖν cum Aldo delevi, unum in fine totius enuntiationis post πράττειν sufficere ratus, quo loco Stephanus primus posuit. Idem p. 370. A. post τοῦ χρόνου cum Basileensibus tertium et post ὑποδημάτων solus quartum faciens orationem iusto commotiorem reddidit. Si altero opus est, post κατατιθέναι locum habet.

τετραπλάσιον — κοινωνεῖν] laudat Thomas Mag. p. 539. explicationis caussa addens ἤγουν μεταδιδόναι τούτου.

τε καὶ πόνον] om. Vind. D.

παρασκευῇ] παρασκευῆς Thomae cod. Leid. pr.

μόνῳ] Ita Vind. F. correctus in φ. μόνου Ven. BC. Vind. D. Amb. C. Vat. H. Flor. ACRTV. μόνων Vind. E.

τούτου τοῦ σιτίου] τ. τ. σίτου Vind. F. Ang. B. Flor. R. praeparationem videlicet alimentorum Fic.

τετάρτῳ] τῶ τετ. Vind. D. 370

τρία] int. vers. Vind. F.

δὲ ἱματίου, τὸ δὲ ὑποδημάτων] δ' ἱμ. τὸ δ' ὑπ. Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT.

καὶ μὴ — ἔχειν] Haec quoque commemorat Thomas l. c. et Phaborinus ab Oudendorpio collatus.

ἄλλοις] ἄλλως Amb. C. ἄλλας Vind. E.

κοινωνοῦντα] κοινωνοῦν τὰ Phab.

πράγματα ἔχειν, ἀλλ' αὐτὸν δι' αὑτὸν τὰ αὑτοῦ πράττειν; Καὶ ὁ Ἀδείμαντος ἔφη· ἀλλ' ἴσως, ὦ Σώκρατες, οὕτω ῥᾴδιον, ἢ 'κείνως. Οὐδὲν, ἦν δ' ἐγὼ, μὰ Δί' ἄτοπον. ἐννοῶ γὰρ καὶ αὐτὸς εἰπόντος σοῦ, ὅτι πρῶτον μὲν φύεται
B ἕκαστος οὐ πάνυ ὅμοιος ἑκάστῳ, ἀλλὰ διαφέρων τὴν

πράγματα] πράγματ' Vind. F. Ang. B. Flor. R.

αὐτὸν] αὐ. Vind. D. αὑτοῦ Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. CRT. *sed ipsum sibi sine alterius auxilio providere* Fic.

αὑτοῦ] αὐ. Vind. DF. αὐτὰ Amb. C. a m. pr.

ῥᾴδιον] ῥᾷον Mon. B. Flor. U. Bekkerus, Astius, Stallbaumius. *facilius* Fic. Eandem emendationem tacite fecit Muretus οὕτω ῥᾷον ἢ 'κείνως pro lemmate ponens, nec non necessariam ostendit Heindorfius ad Phaedon. p. 70. D. quo loco pro vulgato εἰ βούλει ῥᾴδιον μαθεῖν e codice Tub. et Stob. ῥᾷον reponentem sequitur Fischerum, cuius iudicium postea duo optimi codices, Clark. et Ven. C. comprobarunt. Etiam Phileb. p. 48. B. pro ἵνα καὶ ἐν ἄλλοις ῥᾴδιον καταμαθεῖν τις οἷός τ' ἦ μίξιν λύπης τε καὶ ἡδονῆς, quod Fischerus p. 64. intactum reliquerat, nunc secundum optimos quosdam ῥᾷον legitur. Sed Menon. p. 94. E. omnes codices cum vulgata ὡς ἴσως μὲν καὶ ἐν ἄλλῃ πόλει ῥᾴδιόν ἐστι κακῶς ποιεῖν ἀνθρώπους, ἢ εὖ, ἐν τῇδε δὲ καὶ πάνυ exhibent, nullus ῥᾷον, quod a Buttmanno et Heindorfio commendatum receperunt Bekkerus et Stallbaumius. Nec desunt aliorum scriptorum loci, quibus adductum puto Schneiderum in lexico alteram comparativi formam ῥᾳδίων statuisse. Cuius quum nusquam certius vestigium exstet, codicum consensum ita sequendum censeo, ut ἢ pro μᾶλλον, ἢ accipiamus: *hac potius, quam illa ratione facile videtur.* Tale ἢ verbis voluntatem significantibus saepissime coniungi nemo ignorat. Cf. Nitzschii commentationem ad calcem Ionis Platonici p. 70. Neque video, quid obstet, quo minus adiectivis idem fiat.

ἢ 'κείνως] ἢ ἐκείνως Vind. BEF. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. U. Bekkerus, Astius in tert. ed. et Stallbaumius. ἢ ἐκεῖνος Vat. H. ἢ κείνως Ald. Reliquos codices, de quibus nihil significavit Bekkerus, probabile est cum Lob. Vind. D. et Stephano habere ἢ 'κείνως, etsi coronidem Bekkerus vulgatae in comm. imponere neglexit, quam clarissime expresserunt Basileenses et Stephanus. Eadem negligentia ad Lach. p. 184. E. (p. 263, 6.) et Soph. p. 258. C. (219, 4.) vulgatam ἢ κείνῳ et ἢ κεῖνος esse dicit, quum sit ἢ 'κ. Edidit autem utroque loco ἢ ἐκ. priori cum quatuor codicibus non optimis, altero cum uno valde mediocri; sed in comm. vulgatam ἢ κ. relictam malle fatetur, reliquitque Leg. I. p. 628. C. II. 654. C. XII. 944. D. ἢ κείνως, ἢ κεῖνος, ἡ κείνῃ, quamquam secundo loco unus codex praebebat ἢ ἐκεῖνος, quam formam invitis optimis non solum significatis Sophistae et Lachetis locis, sed etiam sine retractatione Hipp. mai. p. 303. C. Polit. p. 263. B. 284. C. Civ. L. VII. p. 516. D. 524. C. exhibuit pro ἢ 'κείνως, ἢ 'κείνῃ, ἢ 'κεῖνο, ἢ 'κεῖνα, ἢ 'κείνῃ. His omnibus ocis ego ἢ 'κ. scribendum puto, quemadmodum nostro, ut crasis sit imperfecta. Ionicis enim κεῖνος etc. abstinuisse Platonem hoc persuadet, quod nusquam post consonantem aut vocalem craseos impatientem eis usus videtur. Tantum Sympos. p. 219. C. duo optimi, sed soli, Clark. et Vat. A. καίπερ κεῖνο, et Hipp. mai. p. 293. C. octo ex octodecim cum Lob. ἔμπροσθεν κεῖνα, et Gorg. p. 520.

φύσιν, ἄλλος ἐπ' ἄλλου ἔργου πρᾶξιν. ἢ οὐ δοκεῖ σοι; Ἔμοιγε. Τί δέ; πότερον κάλλιον πράττοι ἄν τις εἷς ὢν πολλὰς τέχνας ἐργαζόμενος, ἢ ὅταν μίαν εἷς; Ὅταν, ἦ δ' ὅς, εἷς μίαν. Ἀλλὰ μήν, οἶμαι, καὶ τόδε δῆλον, ὡς, ἐάν τίς τινος παρῇ ἔργου καιρὸν, διόλλυται. Δῆλον

A. Clark. Vat. A. Lob. Vind. B. *περὶ κείνων* habent, quos nemo inter editores secutus est. Itaque Phileb. p. 36. D. *ὦ παῖ 'κείνου* restituo, et ubi codices rem incertam relinquunt, ut Civ. L. I. p. 337. A. IIII. 425. A. X. 606. A. Theaet. p. 203. E. aut cum Bekkero vocalem exprimendam, aut coronidem imponendam existimo.

Οὐδὲν] Ita Lob. Vind. BDEF. decem Bekkeriani, Florentini omnes, Bekkerus, Astius, Stallbaumius. Antea legebatur *οὐδέ*, quod si in Par. A. exstat, de quo Bekkerus tacet, contendere cum altero posse videtur. Commodissime enim Socrates et valde Platonice sermonem Adimanti sic exciperet et continuaret: *neque profecto mirum.* Cf. L. I. p. 341. B: *οὐδέ γ' ἂν ἐπιχειρήσαιμι.* Quamquam verborum, quae sequuntur, collocatio nostro loco alia et hoc *οὐδὲν* simillimum illi est, quod legitur L. III. p. 399. D: *οὐδέν γε, ἦν δ' ἐγὼ, καινὸν ποιοῦμεν.* Astio quidem *οὐδὲν* vel ex coniectura reponendum videbatur. Ficinus: *minime, per Iovem: absurdum enim.*

Δι'] *διὰ* Vind. EF.

αὐτὸς] *αὐτὸν* Vat. M.

πρῶτον μὲν φύεται] *φ. μ. π.* Flor. T. *π. μ. ἡμῶν φ.* Ven. C. Vind. DF. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. RU. Astius, Bekkerus, Stallbaumius. *nasci nos quidem* Fic. Ego neque in codicibus neque in ipsa re satis caussae video, cur *ἡμῶν* recipiatur.

B *πρᾶξιν*] *πράξει* Lob. Vind. B. Vat. BHM. Ven. B. Flor. ABV. editi praeter Bekkerum, tacentibus de Par. K. Bipontinis. Cf. ad L. I. p. 353. A.

ἢ] *ἡ* Par. DK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Vat. HM. Ald. Bas. ab. Steph. Stallbaumius nihil de hac varietate neque de Florentinis adnotavit.

δέ] *δαί* Par. A. Flor. T. iidem, qui p. 357. C. hoc interrogationis paullo vehementioris et cum aliquo animi motu coniunctae signum pro leniore et magis sedato *δὲ* exhibebant; quorum priori Bekkerum, qui multis locis *δαὶ* etiam ex uno codice recepit (Phaedro p. 258. B. 269. A. Critone p. 54. A. Ione p. 533. A. et tricies amplius) et quidem ex hoc ipso Par. A. L. III. p. 389. D. V. 469. B. C. 470. A. nostro loco et alibi obsecutum non esse miraremur, nisi in comm. ad L. VIII. p. 551. E. (p. 391, 18.) nos docuisset *δαὶ* in illo codice plerumque correctori deberi, id quod ad p. 357. C. pro certo, ad p. 386. A. B. cum dubitatione refert. Itaque huic libro idem, quod Clarkiano accidit, qui saepe *δαὶ* a manu secunda habet; Bekkerus autem quoties nihilominus illum solum sequitur, ut libro tertio et quinto, aut clare manum primam vidit, aut dubiam scripturam in eam partem, quam probabiliorem putaret, interpretatus est. Nobis maiore auctoritate opus videtur et plurium bonorum codicum testimonium requirimus certum, ne forte invito scriptori aliquid impertiamus, quod valde vulgare Athenis fuisse Aristophanis reliquiae demonstrant.

πότερον κάλλιον] *κ. π.* Vind. B.

πολλὰς] *omnes simul* Fic.

τόδε] *τόγε*, sup. *δ*, Amb. C. *τότε* Lob. Vind. E. Vat. M. et a m. pr. B. *τοῦτο* Ven. B. Vind. B. Vat. H. editi ante Bekkerum.

παρῇ ἔργου καιρὸν] *ἔ. π. κ.*

γάρ. Οὐ γὰρ, οἶμαι, ἐθέλει τὸ πραττόμενον τὴν τοῦ πράττοντος σχολὴν περιμένειν, ἀλλ' ἀνάγκη τὸν πράττοντα τῷ πραττομένῳ ἑπακολουθεῖν μὴ ἐν παρέργου μέρει. Ἀνάγκη. Ἐκ δὴ τούτων πλείω τε ἕκαστα γίγνεται καὶ κάλλιον καὶ ῥᾷον, ὅταν εἷς ἓν κατὰ φύσιν καὶ ἐν καιρῷ σχολὴν τῶν ἄλλων ἄγων πράττῃ. Παντάπασι μὲν οὖν. Πλειόνων δὴ, ὦ Ἀδείμαντε, δεῖ πολιτῶν, ἢ τεττάρων, ἐπὶ τὰς παρασκευὰς ὧν ἐλέγομεν. ὁ γὰρ γεωργὸς, ὡς ἔοικεν, οὐκ αὐτὸς ποιήσεται ἑαυτῷ τὸ

Vind. F. Ang. B. Flor. R. ξ. κ. π. Lob. Vind. B. Vat. M. *si nobis in alio quodam negotio occupatis opportunitas alicuius operis praeterit, eiusdem perit et actio.* Ficinus; quasi παρίῃ καιρὸς legisset.

οἶμαι] *om.* Fic.

ἐθέλει] ἐθέλειν Vat. B.

τὸ] τὸν Lob. Vat. M.

πράττοντος] πράγματος Vat. B. a m. pr.

τε] *om.* Vind. F. Ang. B.

ὅταν] ὄντα Ven. C. Vind. D. Par. K. et a m. pr. D.

εἷς] εἰ Par. K. sec. Bip. et cum litura Vind. D. εἷς Vind. F.

ἓν] ἓν ἢ Ald. Bas. ab. Steph. quibus Bekkerus Ven. C. Vind. B. Amb. C. consentire significat. Sed de Veneto Astii testimonium obstat, qui illo auctore ἢ a se eiectum dicit; neque in Vind. a me repertum est. Stallbaumius hanc varietatem silentio praetermisit.

καὶ] *om.* Par. K. Ven. C. sec. Astium, Mon. B. Amb. C. Flor. TUV. Ficinus et Astius.

πράττῃ] πράττοι Par. K. sec. Bip.

δὴ, ὦ Ἀδείμαντε, δεῖ] δεῖ ὦ ἀδ. Ang. B. et, deleto monosyllabo post ἀδείμαντε, Vind. F.

τὰς] τὰς τούτων Vind. F. Ang. B.

ἐλέγομεν] λέγομεν Par. K. Mon. B. Flor. TU.

αὐτὸς] *om.* Fic.

ἑαυτῷ] αὐτὸς Vind. F. Ang. B.

ἀρότριον] ἀρότριον Lob. Vind. B. Vat. BM.

μέλλει] μέλλοι Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. RU. Ald. Steph.

καλὸν] Ita Ven. C. etiam sec. Astium et omnes Stallbaumii et Bekkeri codices excepto Flor. R. et fortasse Ven. B. de quo nihil significavit Bekkerus. Nam Vind. B. cuius item lectionem incertam reliquit, cum Lob. Vind. DF. καλὸν habet. Etiam Ficinus positivum legit: *si commodum operi futurum est.* In Vind. E. (Flor. R.) et editionibus Ald. Bas. ab. Steph. est κάλλιον, quod non immerito in pr. et sec. ed. praeferebat Astius, quodque tum per se tum propter superiora illa κάλλιον καὶ ῥᾷον cuilibet placere debet. Sed codices docent Platoni placuisse alterum.

οὐδὲ] οὐ, sup. δὲ, Vind. D.

σμινύην] *ligones et rastros* Fic. Cf. Timaeum p. 233. et inprimis Xenoph. Cyrop. L. VI. c. 2, 34. 36.

ὁ] *om.* Vind. E.

δὲ] γὰρ Vind. D. *enim* Fic.

τούτῳ] τούτων Vind. F.

δεῖ] δὴ Vind. E.

δὲ] δὴ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τε] *om.* Amb. C.

ὁ σκυτοτόμος] ὁ *om.* Vat. B. Post haec vulgo additum legitur ἢ οὔ; et in editionibus Ficini *nonne?* Sed codices potiores et plures, Par. A. Lob. Vind. BE. et a m. pr. F. (is a m. s. int. vers. ἢ οὐ habet) Vat. BHM. Ven. B. Amb. C. Flor. ACTV.

ἄροτρον, εἰ μέλλει καλὸν εἶναι, οὐδὲ σμινύην οὐδὲ τἆλλα ὄργανα, ὅσα περὶ γεωργίαν· οὐδ' αὖ ὁ οἰκοδόμος· πολλῶν δὲ καὶ τούτῳ δεῖ· ὡσαύτως δὲ ὁ ὑφάντης τε καὶ ὁ σκυτοτόμος. Ἀληθῆ. Τέκτονες δὴ καὶ χαλκῆς καὶ τοιοῦτοί τινες πολλοὶ δημιουργοὶ κοινωνοὶ ἡμῖν τοῦ πολιχνίου γιγνόμενοι συχνὸν αὐτὸ ποιοῦσι. Πάνυ μὲν οὖν. Ἀλλ' οὐκ ἄν πω πάνυ γε μέγα τι εἴη, εἰ αὐτοῖς βουκόλους τε καὶ ποιμένας τούς τε ἄλλους νομέας προσθεῖμεν, ἵνα οἵ τε γεωργοὶ ἐπὶ τὸ ἀροῦν ἔχοιεν βοῦς οἵ τε E

omittunt, neque in codice Ficini Vind. E. legitur *nonne*.

δὴ] Ita secundum Par. A. Ven. C. Vind. DE. Amb. C. Vat. H. Flor. ACT. scribendum putavi pro vulgato *δέ*, quod iusto maiorem vim in extrema verba *συχνὸν αὐτὸ ποιοῦσι* confert, quum origo fabrorum potius significanda sit. Idem expressit Ficinus: *igitur*.

χαλκῆς] Hanc ab Astio ex coniectura illatam formam Bekkerus quum in duobus optimis, Par. A. Ven. C. a m. pr. perscriptam invenisset, tenuit; Stallbaumius cum reliquis codicibus, quibus Lob. Vind. BDEF. accedunt, et editionibus *χαλκεῖς* servavit, quae forma communis et Platoni quoque frequentior est. Sed L. VI. p. 484. C. plurimi libri et optimi *γραφῆς*, Critia p. 109. B. *νομῆς*, Sympos. p. 178. B. optimi *γονῆς*, Polit. p. 271. D. non pauci et boni *νομῆς* exhibentes ab hoc, quod grammatici (cf. schol. Palat. ad Thucyd. L. I. c. 63.) *Ἀττικώτερον* tradunt, nequaquam eum abstinuisse declarant. Itaque et h. l. *χαλκῆς* et L. VII. p. 541. A. *γονῆς* ex eisdem codicibus et *βασιλῆς* Sympos. p. 196. C. ex Clark. Vat. A. Ang. C. a Bekkero receptum probo, neque *δρομῆς* L. X. p. 613. B. quamvis in uno Par. A. inventum reiicio, quia Ven. C. ibi deficit; sed Menex. p. 239. D. *γονεῖς* propter unius Ven. D. incertam scripturam non magis, quam L. VI. p. 488. A. *γραφεῖς* e coniectura mutari debebat, quod fecisse Bekkerum miror, quum Theaet. p. 175. A. *βασιλεῖς* cum altero inter versus codicis Clarkiani scripto non permutaverit. Ceterum cf. Matthiae gramm. p. 184.

πολιχνίου] *πολιχνείου* Flor. V. *πολυχνίου* Vind. E.

γιγνόμενοι] *γιν.* Vind. E.

ποιοῦσι.] *ποιοῦσιν.* Bekkerus et Stallbaumius.

πω] *πον* Vind. T. et a m. pr. Flor. R.

πάνυ] *satis* Fic.

γε] *om.* Amb. C.

εἴη] *οἶει* Lob. Vind. B. Vat. HM. Amb. C.

εἰ] *εἰ μὴ* Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRTV. *nisi* Ficinus; quem merito castigavit Muretus. Tamen non solum Stephanus in adnot. p. 76. et Cornarius ecl. p. 96. *μὴ* inserendum iudicarunt, sed etiam Astius et Stallbaumius id receperunt, quo nihil ineptius fieri potuit. Num Socrates id agit, ut valde magnam faciat civitatulam, et nondum factam dolet, et quia aliter fieri non possit, pastores inducit? Quae omnia ex illo *μὴ* profluunt. Adimanti vero responsio talis est, ut cum eo consistere prorsus nequeat.

αὐτοῖς] *αὐτοὺς*, sup. *οἵ*, Vind. D.

νομέας] *κομέας* Flor. B.

ἵνα] *ἕνα*, sup. *ἵνα*, Vind. B. E

βοῦς] *βοὺς* Vind. F. *βόας*, sup. *βοῦς*, Par. K.

οἰκοδόμοι πρὸς τὰς ἀγωγὰς μετὰ τῶν γεωργῶν χρησθαι ὑποζυγίοις, ὑφάνται δὲ καὶ σκυτοτόμοι δέρμασί τε καὶ ἐρίοις. Οὐδέ γε, ἦ δ' ὅς, σμικρὰ πόλις ἂν εἴη ἔχουσα πάντα ταῦτα. Ἀλλὰ μήν, ἦν δ' ἐγώ, κατοικίσαι γε αὐτὴν τὴν πόλιν εἰς τοιοῦτον τόπον, οὗ ἐπεισαγωγίμων μὴ δεήσεται, σχεδόν τι ἀδύνατον. Ἀδύνατον γάρ. Προσδεήσει ἄρα ἔτι καὶ ἄλλων, οἳ ἐξ ἄλλης πόλεως αὐτῇ κομίσουσιν ὧν δεῖται. Δεήσει. Καὶ μὴν κενὸς ἂν ἴῃ ὁ διάκονος, μηδὲν ἄγων ὧν ἐκεῖνοι δέονται, παρ' ὧν
371 ἂν κομίζωνται ὧν ἂν αὐτοῖς χρεία, κενὸς ἄπεισιν. ἦ

ἀγωγὰς] *ἤτοι μετακομιδὰς* int. vers. Flor. AC. *τὰς μετακομιδὰς* item int. vers. super vulgata habet Vind. F.

μετὰ τῶν γεωργῶν] *om.* Fic.

ὑποζυγίοις] *ὑποζυγίας* Vind. D.

σμικρὰ] *ἔτι σμ.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἔχουσα] *σχοῦσα* Vind. F.

πάντα] *ἅπαντα* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

κατοικίσαι] *κατοικήσαι* Ang. B. Ald. Bas. ab. *κατοικῆσαι* Lob. Vind. EF. Vat. BHM. Ven. B. et a m. s. C. Par. DK. Mon. B. Flor. ACRT.

αὐτὴν] *om.* Fic.

οὗ] Ita, sup. *εἰ*, Vind. F. *ᾗ* Par. K. sec. Bip. et a m. s. D. Mon. B. Flor. U.

ἐπεισαγωγίμων] *ἐπισαγωγίμων* Bas. ab.

μὴ] *μὴ δὲ* Vind. F.

Προσδεήσει] *πρὸς δεήσει* Ald.

αὐτῇ] *αὐτοὶ* Vind. F. Ang. B.

κομίσουσιν] *κομισοῦσιν* Ven. C. *κομιοῦσιν* Vind. F. et correctus in *ου* B. Ang. B. Flor. R. Bekkerus et Stallbaumius. Mihi parum credibile videtur librarios tam multos et aliarum rerum diligentiores hic futurum Atticum, quod plurimis locis a Platone usurpatum servarunt, corrupisse; neque video, cur huic negetur, quod Euripidem aliquoties admisisse consensus codicum docet. Cf. Matthiae gramm. p. 324.

ἴῃ] Ita Mon. B. Flor. U. Bekkerus, Astius in tert. ed. et Stallbaumius. Reliqui codices editique *εἴη*, quod frustra defendebat in comm. Astius, sensum recte expressum a Ficino statuens, cuius haec est interpretatio: *vanus autem esse minister, nihil adducens earum rerum, quibus indigent hi, a quibus affert ea, quorum sua civitas indiget. vacuus enim redirct.* Primum non is, qui aliquid frustra facit, metaphorice *κενὸς εἶναι* dicitur, sed qui omnino inanis et nihili est. Deinde admodum ineleganter ad explicandum id, quod metaphorice dictum esset *κενὸς ἂν εἴη ὁ διάκονος*, adhiberetur idem nomen non iam metaphorica, sed propria significatione intelligendum: *κενὸς ἄπεισιν*. Tum vero haec ipsa explicatio brevitatem habet asperam, non concinnam, neque frustra *γὰρ* interponendum putabat Stephanus in margine, quod et Ficinus addidit et in Vat. B. a m. s. interpositum legitur. Denique pro *μηδὲν ἄγων* Platonis consuetudo exigebat *εἰ μηδὲν ἄγοι*, et *εἰ* in Flor. T. ante *μηδὲν* inter versus scriptum est. Recepta vero emendatione lenissima nihil ad veritatem et elegantiam et concinnitatem desiderari potest: *vacuus si eat, abibit vacuus.* Etiam Muretus *ἂν* pro *ἐὰν* accipiebat, dum Ficinum corrigens *si inanis fuerit* interpretatur; id vero cum optativo perperam construebat.

παρ' ὧν] Pro *ὧν* Mon. B. a m. pr. *ὥ*, a m. s. *οὗ* habet.

γάρ; Δοκεῖ μοι. Δεῖ δὴ τὰ οἴκοι μὴ μόνον ἑαυτοῖς ποιεῖν ἱκανὰ, ἀλλὰ καὶ οἷα καὶ ὅσα ἐκείνοις, ὧν ἂν
427 δέωνται. Δεῖ γάρ. Πλειόνων δὴ γεωργῶν τε καὶ τῶν ἄλλων δημιουργῶν δεῖ ἡμῖν τῇ πόλει. Πλειόνων γάρ. Καὶ δὴ καὶ τῶν ἄλλων διακόνων που τῶν τε εἰσαξόντων καὶ ἐξαξόντων ἕκαστα. οὗτοι δέ εἰσιν ἔμποροι. ἦ γάρ; Ναί. Καὶ ἐμπόρων δὴ δεησόμεθα. Πάνυ γε. Καὶ ἐὰν μέν γε κατὰ θάλατταν ἡ ἐμπορία γίγνηται, συχνῶν καὶ ἄλλων B
προσδεήσεται, τῶν ἐπιστημόνων τῆς περὶ τὴν θάλατταν ἐργασίας. Συχνῶν μέντοι. Τί δὲ δή; ἐν αὐτῇ τῇ πόλει

ἂν αὐτοῖς] ἂν om. Mon. B.
371 ἄπεισιν] ἄπεισι Vind. F. ἄπασιν Mon. B. a m. s.
ἦ] ἢ Vind. F.
Δοκεῖ] ναί δοκεῖ Lob. Vind. B. Vat. BM.
ἑαυτοῖς] αὐτοῖς Amb. C. Ang. B. αὐτοῖς Vind. F. *illi civitati* Fic.
ἀλλὰ καὶ] *sed* Fic.
οἷα] ἴσα int. vers. Flor. T.
ἐκείνοις, ὧν ἂν δέωνται] *iis, quibus illa indiget* Fic. Neque aliter ὧν intelligi posse videtur, nisi ut pro masculino accipiatur. Quod quum ob superiora illa ὧν δεῖται et ὧν ἐκεῖνοι δέονται, in quibus neutrum est, offensionem habeat, Astius in adnotatione ταῦτα inter ἐκείνοις et ὧν subaudiendum statuit hac ratione: ἀλλὰ καὶ (ἱκανὰ δεῖ ποιεῖν) ἐκείνοις ταῦτα, ὧν ἂν δέωνται, καὶ ταῦτα τοιαῦτα καὶ τόσα, οἷα καὶ ὅσα (ὄντα) ἱκανὰ αὐτοῖς ἐστί. Sed οἷα et ὅσα eum locum tenent, ut necessario ad ἱκανὰ referenda sint, neque supplementum, quale ταῦτα est, admittunt. Bekkerus ex Mon. B. tria verba recepit scripsitque: ἐκείνοις ἄξουσιν, οἳ μεταδώσουσιν ὧν ἂν δέωνται. Cui additamento nihil praeter auctoritatem deest ab ipso Flor. U. negatam; qua re commotus Stallbaumius locum haud dubie corruptum pronuntiare et novissimam Astii coniecturam commemorare satis habuit: ἐκείνοις παρ' ὧν ἂν κομίζωνται ὧν ἂν δέωνται. Ego in Ficini interpretatione adquiesco.
δὴ] δεῖ Lob. Ang. B. Vat. M. et a m. pr. Vind. BF. δὲ Ald. Bas. a.
τε] om. Lob. Vind. B.
δεῖ] ἀεὶ Vind. F. Ang. B.
γάρ. Καὶ δὴ] γὰρ καὶ δὴ a m. pr. γὰρ καὶ δὴ: a m. s. Vind. D.
ἐξαξόντων] τῶν ἐξ. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. T.
δέ εἰσιν] δ' εἰσὶν Vind. F. Ang. B. Flor. R. δέησιν Ven. C.
ἦ] ἢ Vind. F.
Καὶ ἐμπόρων] καὶ om. Fic.
δεησόμεθα] διεσόμεθα Flor. AV. δεησόμεθα; Lob.
θάλατταν] In Vind. F. *v* a m. s. int. vers. additum est.
γίγνηται] γένηται Vat. B.
ἄλλων] om. Fic. B
τῆς] om. Vind. B. Vat. M.
τὴν] om. Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV.
θάλατταν] θάλασσαν Par. DK. Mon. B. Flor. BU. Ald. Bas. ab. Steph. Cf. ad L. I. p. 332. E.
δὲ] δαὶ Par. A. — In sequentibus cum Bekkero et Stallbaumio signum interrogandi, quod vulgo post πόλει erat, post δὴ collocavi, quia quae antea dicta sunt de ministris et operis mercatoriis, non minus, quam quae sequuntur, in ipsa urbe fieri incrementum et nova civium genera adscisci iubent, ut Socrates minus commode quaerere videatur: *quid vero in ipsa urbe fiet?* Quod si quis vulgatam interpunctionem ita tueatur,

πῶς ἀλλήλοις μεταδώσουσιν ὧν ἂν ἕκαστοι ἐργάζωνται; ὧν δὴ ἕνεκα καὶ κοινωνίαν ποιησάμενοι πόλιν ᾠκίσαμεν. Δῆλον δή, ἦ δ' ὅς, ὅτι πωλοῦντες καὶ ὠνούμενοι. Ἀγορὰ δὴ ἡμῖν καὶ νόμισμα ξύμβολον τῆς ἀλλαγῆς ἕνεκα γενήσεται ἐκ τούτου. Πάνυ μὲν οὖν. Ἂν οὖν κομίσας C ὁ γεωργὸς εἰς τὴν ἀγοράν τι ὧν ποιεῖ ἢ τις ἄλλος τῶν δημιουργῶν μὴ εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον ἥκῃ τοῖς δεομένοις τὰ παρ' αὐτοῦ ἀλλάξασθαι, ἀργήσει τῆς αὑτοῦ δημιουργίας καθήμενος ἐν ἀγορᾷ; Οὐδαμῶς, ἦ δ' ὅς· ἀλλ' εἰσὶν οἳ τοῦτο ὁρῶντες ἑαυτοὺς ἐπὶ τὴν διακονίαν τάττουσι ταύτην, ἐν μὲν ταῖς ὀρθῶς οἰκουμέναις πόλεσι σχεδόν τι οἱ ἀσθενέστατοι τὰ σώματα καὶ ἀχρεῖοί τι ἄλλο ἔργον πράττειν. αὐτοῦ γὰρ δεῖ μένοντας αὐτοὺς D περὶ τὴν ἀγορὰν τὰ μὲν ἀντ' ἀργυρίου ἀλλάξασθαι τοῖς

ut Socratem commercium maritimum, cuius proxime iniecisset mentionem, respicientem hoc voluisse statuat: *quomodo vero in ipsa urbe commercium facient?* verbis *πῶς ἀλλήλοις μεταδώσουσιν* significationem loci per adverbium vel iterandis illis *ἐν αὐτῇ τῇ πόλει* faciendam deesse sentiet.

μεταδώσουσιν] *μεταδοκοῦσιν* Amb. C. a m. pr. In margine Flor. AC. adscriptum est *μεγάλων οὐσιῶν ἂν ἕκαστοι ἐργάσωνται*, quae quomodo ex genuinis depravata sint, in promptu est.

ἂν] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM.

ἐργάζωνται] *ἐργάζονται* iidem et Ven. C. *ἐργάσωνται* Ang. B.

ἕνεκα καὶ] *κ. ἕ.* Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. R.

ᾠκίσαμεν] *ᾠκήσαμεν* Ven. B. Par. K. Mon. B. Vat. M. Lob. Vind. BDE. Flor. ACUV. Ald. Bas. ab. Stephanus hic quoque signum interrogationis fecit.

Δῆλον] *δῆλα* Ang. B. Flor. R.

πωλοῦντες] *πωλοῦντές τε* iidem et Vind. F. Ficinus perverso ordine: *emendo et vendendo.*

δὴ ἡμῖν] *δὲ ἡμῖν* Vind. EF. Ang. B. Flor. ACR. *δὴ ἡμεῖς* Lob. *δὲ ἡμεῖς* Vat. M. *ἦ δ' ὅς* Amb. C. *ἦν δ' ἐγὼ* Flor. T.

ξύμβολον] *συμβ.* Vind. F. Flor. R. *in commerciis* Fic.

ἕνεκα γενήσεται] *γ. ἕ.* Vind. B.

τούτου.] *τούτου;* Vind. D. Fic. Bas. ab.

Ἂν] *ἐὰν* Vind. D.

γεωργὸς] *γεωργός τι* Lob. a m. pr. *γεωργός* a m. s.

ἤ] *εἴ* Flor. AC. et a m. pr. C Vat. B. Bas. ab.

ἥκῃ] *ἥκει* Flor. R. *ἥκοι* Flor. B. Ald. Bas. ab.

αὐτοῦ] *αὐ.* Lob. Vind. D. Ald. Bas. ab. *om.* Fic.

δημιουργίας] *δημηουργίας* Lob.

ἀλλ' εἰσὶν] *ἀλλὰ εἰσὶν* Lob. Vind. B. *ἀλλά εἰσιν* Flor. V. Ante haec Stephanus cum prioribus punctum, posteriores comma fecerunt.

οἳ] *οἱ* Vind. E.

ὀρθῶς] *ὀρθαῖς* Par. K.

τι] *τοι* Vat. B.

τι ἄλλο] *ἄλλο τι* Vind. F. Ang. B. *ἄλλο* (Par. A. Flor. BV.) editi ante Bekkerum.

δεῖ] *δὴ* Mon. B. Vat. H. Flor. ACTUV. Neque Ficinus videtur *δεῖ* legisse: *qui illic constituti circa forum — commutant* etc.

μένοντας] *ἑλθόντας* Vind. D.

δὲ ἀντὶ] *ἀντὶ om.* Vat. B. D *δ' ἀντ'* Vind. F. Ang. B.

αὖ] *om.* Ven. C. Vind. DF.

τι δεομένοις ἀποδόσθαι, τοῖς δὲ ἀντὶ αὖ ἀργυρίου διαλλάττειν, ὅσοι τι δέονται πριάσθαι. Αὕτη ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ἡ χρεία καπήλων ἡμῖν γένεσιν ἐμποιεῖ τῇ πόλει. ἦ οὐ καπήλους καλοῦμεν τοὺς πρὸς ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν διακονοῦντας ἱδρυμένους ἐν ἀγορᾷ, τοὺς δὲ πλανήτας ἐπὶ τὰς πόλεις ἐμπόρους; Πάνυ μὲν οὖν. Ἔτι δή τινες, ὡς ἐγῷμαι, εἰσὶ καὶ ἄλλοι διάκονοι, οἳ ἂν τὰ μὲν τῆς E διανοίας μὴ πάνυ ἀξιοκοινώνητοι ὦσι, τὴν δὲ τοῦ σώματος ἰσχὺν ἱκανὴν ἐπὶ τοὺς πόνους ἔχωσιν· οἳ δὴ πωλοῦντες τὴν τῆς ἰσχύος χρείαν τὴν τιμὴν ταύτην μισθὸν καλοῦντες κέκληνται, ὡς ἐγῷμαι, μισθωτοί. ἦ γάρ; Πάνυ μὲν οὖν. Πλήρωμα δὴ πόλεώς εἰσιν, ὡς ἔοικε, καὶ μισθωτεί. Δοκεῖ μοι. Ἆρ' οὖν, ὦ Ἀδείμαντε, ἤδη ἡμῖν ηὔξηται ἡ πόλις ὥστ' εἶναι τελέα; Ἴσως. Ποῦ

Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. RU.

διαλλάττειν] *διαλλάττει* Vind. D.

πρίασθαι] *πριάσθαι* Ald. Bas. a. *ἦν δ' ἐγὼ*] post *χρεία* posita habent Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐμποιεῖ] Ita Vind. B. cum litura post *εἴ*. *ἐμποιεῖν* Lob. Vat. M. *ἐμποιήσει* Amb. C. Flor. T.

ἦ] *ἦ* Ald. Steph. *ἦ*-Bas. ab.

πρᾶσιν] *πράσιν* Vind. BEF. Par. K. sec. Bip. Mon. B.

διακονοῦντας] *διακονουμένους* Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ἀγορᾷ] *ἀγοραῖς* Vind. F. Ang. B. Flor. AR.

πλανήτας] *πλάνητας* Lob. Vat. BM. Ven. B. Par. K. sec. Bekk. quemadmodum Marklandus hunc locum citans ad Eurip. Iph. T. 417. scribit. Et *πλανήτων* est in nonnullis codicibus Epin. p. 986. B. Sed ibi Bekkerus secundum optimos dedit *πλανητῶν* (*ἄστρων*), neque hic *πλάνητας ἐπὶ τὰς πόλεις* praeferendum, quippe poëticae, ni fallor, orationi convenientius; et simillimum nostro Stephanus thes. III. p. 342. H. attulit Xenophontis locum Cyneg. 5, 17. de genere quodam leporum dicentis *οἱ δ' ἐπὶ πάντας τοὺς τόπους πλανῆται.*

τὰς] *τὰ* Ald.

καὶ ἄλλοι] ante *ὡς* collocata sunt in Flor. T.

ἀξιοκοινώνητοι] *ἀξιοκίνητοι* E Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ὦσι] *ὦσιν* Vind. B. *εἰσι* Mon. B.

ἱκανὴν] *ἱκανῶς*, sup. *ἠν*, Flor. T.

ἔχωσιν] *ἔχουσιν* Vind. D. Par. K. Mon. B. Flor. U. Idem legisse videtur Ficinus, qui *ἂν* post *οἳ* per *cum* interpretans et *δὲ* post *τὴν* negligens *habent* posuit.

ταύτην] *ταύτης* Vind. B. Vat. BM. Par. K.

κέκληνται] *κέκληται* Vind. E. *ὡς ἐγῷμαι*] *om.* Fic.

ἦ γάρ — μισθωτοί] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

Πάνυ] *ναὶ: πάνυ* Vind. F. *ναὶ πάνυ* Ang. B. Flor. R.

Πλήρωμα — Ἆρ' οὖν] *om.* Vind. E.

μισθωτοί] *οἱ μ.* Amb. C. Ang. B. Flor. CRT.

ὥστ'] *ὥστε* Lob. Vind. BE.

τελέα] *τελεία* Vind. F. Par. K. Flor. R.

οὖν ἄν ποτε ἐν αὐτῇ εἴη ἥ τε δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀδικία; καὶ τίνι ἅμα ἐγγενομένη ὧν ἐσκέμμεθα; Ἐγὼ μὲν, ἔφη,
372 οὐκ ἐννοῶ, ὦ Σώκρατες, εἰ μή που ἐν αὐτῶν τούτων χρείᾳ τινὶ τῇ πρὸς ἀλλήλους. Ἀλλ' ἴσως, ἦν δ' ἐγὼ, καλῶς λέγεις· καὶ σκεπτέον γε καὶ οὐκ ἀποκνητέον. Πρῶτον οὖν σκεψώμεθα, τίνα τρόπον διαιτήσονται οἱ οὕτω παρεσκευασμένοι. ἄλλο τι ἢ σῖτόν τε ποιοῦντες καὶ οἶνον καὶ ἱμάτια καὶ ὑποδήματα καὶ οἰκοδομησάμενοι οἰκίας θέρους μὲν τὰ πολλὰ γυμνοί τε καὶ ἀνυπόδητοι ἐργάσονται, τοῦ δὲ χειμῶνος ἠμφιεσμένοι τε καὶ
B ὑποδεδεμένοι ἱκανῶς; θρέψονται δὲ ἐκ μὲν τῶν κριθῶν

οὖν ἄν] ἂν οὖν Vind. B. οὖν om. Vind. F. Fic.

αὐτῇ] αὖ. Vind. D.

ἡ] om. Vind. D.

ἐγγενομένη] ἐγγιν. Vind. E. Amb. C. Vat. H. ἐγγιγν. Flor. ACT. ἐγγεϊνομένι Ang. B.

ὧν] masculinum est non minus, quam in responsione Adimanti, qui interrogationis priorem partem, ut saepe fit, non posteriorem, respicit, αὐτῶν τούτων, quae Ficinus perperam interpretatus est *eorum quae diximus.*

372 λέγεις·] λέγεις, Bekkerus et Stallbaumius; ut ἴσως etiam ad sequentia pertinere videatur.

πρῶτον οὖν] π. μὲν Ang. B. π. μὲν οὖν Par. DK. Mon. B. Vind. E. Flor. BRU. editi praeter Bekkerum. *Et primum quidem* Fic.

σκεψώμεθα] σκεψόμεθα Vat. H.

διαιτήσονται] διαιτήσωνται Vind. D.

παρεσκευασμένοι] παρασκευασμένοι Vind. E.

οἰκοδομησάμενοι] post οἰκίας positum in Vind. F. Ang. B. Flor. R. qui ordo et alibi observatus est, ut L. IIII. p. 419. A: ἀγρούς τε κεκτημένοι καὶ οἰκίας οἰκοδομούμενοι καλὰς καὶ μεγάλας, et hic praeferendus esset, nisi mutatio temporis et receptus pro praesente aoristus indicaret aedificationem non eodem modo, quo frumenti et reliquarum rerum comparationem, inter opera quotidiana referri, sed eis anteriorem cogitari: cui diversitati mutatio loci convenit.

τὰ πολλὰ] ταπολλὰ Lob. Vind. D(F). Ald. Bas. a. Steph.

ἀνυπόδητοι] ἀνυπόδετοι Vind. E. Vat. H. Flor. A. cum altero Florentino, quem Stallbaumius eadem litera A. significavit. (fortasse est Flor. T.) η grammatici Phrynichus, Moeris, Thomas, Suidas, lexicographus Bekkeri, quos indicavit Lobeckius ad Phryn. p. 445. Atticis assignant; ε Epicharmi auctoritate tuetur Antiatticista Bekkeri anecd. p. 82, 16. Codices Platonis ab illorum partibus stant et hoc loco et Sympos. p. 173. B. 203. C. 220. B. Phaedr. p. 229. A. Cf. Lobeck. l. c. et in addendis p. 765. et de significatione Salmas. ad Tertull. de pallio p. 386.

ἐργάσονται] *erunt* Fic. ut ἔσονται legisse videatur.

θρέψονται] τρέψονται Ang. B. B

πυρῶν] πειρῶν Bas. ab.

ἄλευρα,] ἄλευρα. Ald. ἄλευρα; Steph.

πέψαντες] πέμψαντες Ald.

μάξαντες·] μάξαντες. Ald. μάξαντες; Steph. μάξαντες, reliquae editiones. Quum ea, quae sequuntur, ampliorem descriptionem victus in antecedentibus breviter significati contineant et epexegesin illorum faciant, colon aptius videtur; neque ego cum

ἅλφιτα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα, τὰ μὲν πέψαντες, τὰ δὲ μάξαντες· μάζας γενναίας καὶ ἄρτους ἐπὶ κάλαμόν τινα παραβαλλόμενοι ἢ φύλλα καθαρὰ κατακλινέντες ἐπὶ στιβάδων ἐστρωμένων μίλακί τε καὶ μυρρίναις εὐωχήσονται αὐτοί τε καὶ τὰ παιδία, ἐπιπίνοντες τοῦ οἴνου, ἐστεφανωμένοι καὶ ὑμνοῦντες τοὺς θεούς, ἡδέως ξυνόντες ἀλλήλοις, οὐχ ὑπὲρ τὴν οὐσίαν ποιούμενοι τοὺς παῖδας εὐλαβούμενοι πενίαν ἢ πόλεμον; C Καὶ ὁ Γλαύκων ὑπολαβὼν Ἄνευ ὄψου, ἔφη, ὡς ἔοικας, ποιεῖς τοὺς ἄνδρας ἑστιωμένους. Ἀληθῆ, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις. ἐπελαθόμην, ὅτι καὶ ὄψον ἕξουσιν, ἅλας τε δῆλον

Stephano in adnot. p. 19. et Astio καὶ ante *μάζας* requiro, quod si adesset, non participia, ut Stephanus putabat, sed verba finita *θρέψονται* et *εὐωχήσονται* coniungeret. Sed in epexegesi copula facile caremus.

φύλλα] *φῦλλα* Vind. B:

κατακλινέντες] *κατακλίναντες* Vind. DEF. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRT.

ἐστρωμένων] *ἐστρωμμένων* Vind. BD.

μίλακί τε] *μίλαν ἴτε* Vind. E. *σμίλακί τε* Par. K. sec. Bekk. Bekkerus ipse et Stallbaumius, qui in variis lectionibus tacet. Bekkerum vel analogia nominum *σμήρινθος* et *σμικρὸς* moverit, vel, quod formae plenius sonantes minus vulgares sint, qua ratione Hermannus in Euripidis Bacchis 111. et 695. *σμίλακι* et *σμίλακος* alteri ab Elmsleio probatae praetulit. Sed quum utramque in usu fuisse satis constet atque ob id ipsum *σμῖλαξ* quibusdam aliud, quam *μῖλαξ* significare videretur, quos falsos esse docuit Salmasius in exercitat. p. 733. sq. hoc autem genus scribendi vulgaris minime dedeceat, utram Plato posuerit, secundum codices statuendum est, qui exiliorem hoc loco non minus tuentur, quam pleniorem Aristophanei Nub. 1003. Av. 217. quamquam scholiastes comici utroque loco et alterutro Eustathius in Odyss. Vol. II. p. 148, 27. Lips. alteram legerit. Et frequenter utramque permutatam docent quae Kühnius ad Aeliani V. H. Vol. I. p. 143. et Iocobsius ad Philostr. p. 595. adnotarunt. Ceterum inter varias, quas eo nomine appellabant, plantarum species hederaceam potius, quam taxum hic significari puto, qua de re conferendus est Salmasius l. c.

παιδία,] *παιδία*; Steph. paullo post *ἀλλήλοις*;

ξυνόντες] *συν*. Vind. F.

πόλεμον;] *πόλεμαν*. Lob. editi C ante Astium.

Ἄνευ ὄψου — παραδώσουσιν D] laudat Athenaeus L. IIII. c. 14. p. 138. A. B. haec praefatus: *Πλάτων ἐν δευτέρῳ Πολιτείας οὕτως ἐστιᾷ τοὺς αὐτοῦ νεαπολίτας γράφων*. Pro *ὄψου* Ald. *ὄψον* habet.

ἔοικας] *ἔοικε*, sup. a m. s. *ας*, Vind. F. *ἔοικεν* Ang. B. Flor. R.

ποιεῖς] *ποεῖς* Bas. b.

ἑστιωμένους] *ἑσθιωμένους* Vind. D. in primis litteris correctus. In Lob. signum interrogandi appositum est.

ἅλας] *ἅλας* Vind. F. *ἄλλας* Amb. C.

δῆλον ὅτι] Ita Vind. F. Flor. R. Bekkerus et Stallbaumius, qui quum ad Euthyph. p. 3. A. in eius dialogi editione p. 11. se hoc „ubique in Platone restituisse li-

ὅτι καὶ ἐλάας καὶ τυρὸν, καὶ βολβοὺς καὶ λάχανα, οἷα δὴ ἐν ἀγροῖς ἐψήματα, ἐψήσονται. καὶ τραγήματά που παραθήσομεν αὐτοῖς τῶν τε σύκων καὶ ἐρεβίνθων
D καὶ κυάμων, καὶ μύρτα καὶ φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ, μετρίως ὑποπίνοντες· καὶ οὕτω διάγοντες τὸν βίον ἐν εἰρήνῃ μετὰ ὑγιείας, ὡς εἰκὸς, γηραιοὶ τελευτῶντες ἄλλον τοιοῦτον βίον τοῖς ἐκγόνοις παραδώσουσιν. Καὶ ὃς Εἰ δὲ ὑῶν πόλιν, ὦ Σώκρατες, ἔφη, κατεσκεύαζες, τί ἂν αὐτὰς ἄλλο, ἢ ταῦτα, ἐχόρταζες; Ἀλλὰ πῶς χρὴ,

bris manu scriptis suffragantibus" dicit, si libros ubique suffragari dicit, minus vere dicere videtur. Certe eorum, quos Bekkerus contulit, illo ipso Euthyphronis loco nullus non *δηλονότι* exhibet, neque Stallbaumius in variis lectionibus Vol. I. p. 3. quicquam de codicibus prodidit, quibuscum editionis l. c. *δῆλον ὅτι* scripsisse ait. Nostro autem loco quamquam silet Bekkerus, tamen ex Lob. Vind. BDE. et sex Florentinorum atque Athenaei cum editis ante Bekkerum omnibus consensu codices iungenti potius, quam separanti suffragari satis probabiliter efficitur. Idem de aliis locis, e. g. Criton. p. 53. A. Euthydem. p. 289. C. censendum. Nihilominus Platonem aliumve probatum scriptorem uspiam duo tam dissimilia natura et pondere vocabula in unum conflasse ita, ut gravius accentu privaretur, prorsus a vero abhorret, et si qui sunt loci, qui separationi repugnare videantur, qualis est Alcib. II. p. 149. B: *τὸν γὰρ θεὸν οὐκ ἔᾳν δῆλον ὅτι*, nostro potius verbum substantivum desiderantium, quam Graecorum talia sine ellipsi intelligentium sensu repugnant. Ad fidem faciendam non ineptus est Alexidis versus a Stallbaumio ad Euthyph. p. 11. secundum Dobraeum ex Athen. L. VIII. p. 386. B. citatus: *B. δῆλον ὅτι. A. μή μοι δῆλον. B. ἀλλ' ἔχει κάπνην.* Nec non conferendum *δῆλον ὡς*, quo Plato Leg. L. X. p. 894. A. simili modo utitur: *γίγνεται δὴ πάντων γένεσις, ἡνίκ' ἂν τί πάθος ᾖ; δῆλον ὡς ὁπόταν ἀρχὴ λαβοῦσα αὔξην εἰς τὴν δευτέραν ἔλθῃ μετάβασιν.* Itaque *δηλονότι* grammaticis, qui etiam significatione abusi sunt, relinquendum, et ab eorum auctoritate et exemplo codicum quibusdam in locis consensio repetenda videtur.

ἐλάας] *ἐλαίας* Lob. Vind. B. Flor. R. Athen. *ἐλέας* Bas. ab. Scholiastes Aristoph. Ran. 1015. (p. 169. Bas.) *ἐλάα· ὁ καρπὸς τῆς ἐλαίας. καταχρηστικῶς δὲ θάτερον ἀντὶ θατέρου λαμβάνεται.* Contra Thomas p. 292. arborem quoque *ἐλάαν* Atticis dictam tradit, quemadmodum nunc scribitur Thucyd. L. VI. c. 99. VII. 81. Aristoph. Ran. 1022. Sed in oratione, quam Lysias de olea sacra scripsit, arbor ubique *ἐλαία* vocatur.

λάχανα] *λάχανά γε* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Athen.

οἷα δὴ] *δὴ οἷς* Par. K. sec. Bip. Bekkerus tantum *οἷς* refert, de ordinis mutatione tacet. *δὴ om.* Athenaei cod. B. apud Dindorfium.

ἐν ἀγροῖς] *ἐναγροῖς* Par. K. sec. Bip.

ἐψήματα] *ἐψήματά τε* Vind. F. Ang. B. Flor. R. et Athenaei cod. ABP. cum ed. princ. et prima Casaub. *ἐψήματα* Vind. D.

ἐψήσονται] *ἐψ.* Vind. D. *ἔσονται* Athen. cod. BC. (praeterea olera quasi agrorum pulmenta) *suscipient* Fic.

ἦν δ' ἐγὼ, ὦ Γλαύκων; Ἅπερ νομίζεται, ἔφη· ἐπί τε κλινῶν κατακεῖσθαι, οἶμαι, τοὺς μέλλοντας μὴ ταλαιπωρεῖσθαι, καὶ ἀπὸ τραπεζῶν δειπνεῖν, καὶ ὄψα ἅπερ E *καὶ οἱ νῦν ἔχουσι, καὶ τραγήματα. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ· μανθάνω. οὐ πόλιν, ὡς ἔοικε, σκοποῦμεν μόνον ὅπως γίγνεται, ἀλλὰ καὶ τρυφῶσαν πόλιν. ἴσως οὖν οὐδὲ κακῶς ἔχει· σκοποῦντες γὰρ καὶ τοιαύτην τάχ' ἂν κατίδοιμεν τήν τε δικαιοσύνην καὶ ἀδικίαν, ὅπη ποτὲ ταῖς πόλεσιν ἐμφύονται. ἡ μὲν οὖν ἀληθινὴ πόλις δοκεῖ μοι εἶναι*

σύκων] Ita Lob. Vind. BDE. Vat. BHM. Ven. B. Par. K. sec. Bekk. Amb. C. Flor. ACT. *συκῶν* reliqui codices, Athenaeus, editi ante Bekkerum.

σποδιοῦσι] *σπονδ.* Ven. C. *σπονδ.* Par. D. Photius: *σποδιοῦσιν· ἐν σποδῷ ὀπτήσουσιν. οὕτως Πλάτων.*

D *οὕτω*] *οὕτως* Athen. cod. P. ed. princ. et prima Casaub.

ἐν εἰρήνῃ — βίον] *om.* Athen. cod. P. ed. princ.

μετὰ ὑγιείας] *μ. ὑγείας* Ven. C. Vind. D. Par. DK. *μ. ὑγείαν* Vind. E. *ὑγιῶς* Athen. ed. prima Casaub. Cf. ad L. I. p. 332. D.

ὡς εἰκὸς] *ὡς τὸ εἰκὸς* Vind. F. Ang. B. *om.* Fic. Pertinet ad praecedens et ad sequens.

παραδώσουσιν] Ita Vind. B(F). Athen. Steph. Bekkerus. *παραδώσουσι* Lob. Vind. DE. Florentini omnes, Par. K. sec. Bip. Ald. Bas. ab. Stallbaumius. Cf. ad L. I. p. 340. D.

ὑῶν] *ἡῶν* Vind. F.

τί ἂν — ἐχόρταζες] in margine a m. s. habet Vind. F.

αὐτὰς] Ita Par. A. Lob. Vind. D. Vat. BM. Ven. BC. Bekkerus. *αὐταῖς* Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACT. *αὐτὴν* Vind. B. *αὐτῇ* Ang. B. Flor. R. *αὐτὴ* Vind. F. *αὐτοὺς* (Par. DK. Mon. B. Flor. BUV.) editi ante Bekkerum et Stallbaumius, ambiguitate vitiosa.

χρὴ] *χρῆν* Vind. E. Par. K. Amb. C. Vat. H. Flor. ACT.

νομίζεται] Ita a m. pr. Vind. F. *νενομήσηται* a m. s.

κατακεῖσθαι, οἶμαι] *οἶμαι κατ.* Vind. F. Ang. B. Flor. R. *οἶμαι* Ficinus non expressit.

ταλαιπωρεῖσθαι] *ταλαιπωρήσεσθαι* Mon. B. *ταλαιπωρήσασθαι* Flor. U. Cf. ad p. 374. C.

δειπνεῖν,] Comma, quod abe- E rat, a Bekkero positum tenui cum Stallbaumio, ut mensis tantundem tribuatur, quantum ferculis.

τραγήματα] *στρατηγήματα* Vind. E.

γίγνεται] Ita Par. AK. sec. Bekk. Lob. Vind. B. Vat. B. Ven. BC. Mon. B. Flor. U. *γίγνηται* reliqui cum editis ante Astium, qui in sec. ed. *γίγνεται* ex coniectura scripsit coniunctivum vitiosum putans, qui mihi ferendus per grammaticam, sed non praeferendus per sensum videtur.

ἔχει] *ἔχοι* Par. K. Mon. B. Flor. U.

τάχ' ἄν] *τάχα ἄν* Vind. E. *ἂν τάχα* Amb. C.

ἀδικίαν] *τὴν ἀδ.* Lob. Vind. B. Vat. BM.

ὅπη ποτὲ] *ubinam* Fic.

ἐμφύονται] *ἐμφυοῦνται* Vind. F. in *φυ* correctus.

εἶναι] Comma post hoc in Ald. Bas. ab. et a recentioribus positum omisi cum Stephano, quia sensus hic est: *vera civitas ea mihi videtur, quam descripsimus.* non hic: *vera civitas, quam descripsimus, veluti sana esse mihi videtur.*

ἦν διεληλύθαμεν, ὥσπερ ὑγιής τις· εἰ δ' αὖ βούλεσθε καὶ φλεγμαίνουσαν πόλιν θεωρήσωμεν, οὐδὲν ἀποκω-
373 λύει. ταῦτα γὰρ δή τισιν, ὡς δοκεῖ, οὐκ ἐξαρκέσει, οὐδ' αὕτη ἡ δίαιτα, ἀλλὰ κλῖναί τε προσέσονται καὶ τράπεζαι καὶ τἆλλα σκεύη, καὶ ὄψα δὴ καὶ μύρα καὶ θυμιάματα καὶ ἑταῖραι καὶ πέμματα, ἕκαστα τούτων παντοδαπά. καὶ δὴ καὶ ἃ τὸ πρῶτον ἐλέγομεν, οὐκέτι τὰ ἀναγκαῖα θετέον, οἰκίας τε καὶ ἱμάτια καὶ ὑποδήματα, ἀλλὰ τήν τε ζωγραφίαν κινητέον καὶ τὴν ποικιλίαν, καὶ χρυσὸν καὶ ἐλέφαντα καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα

διεληλύθαμεν] *διήλθομεν*, sup. *ειληλύ*, Vind. D.

ὑγιής τις] *τις ὑγιὴς* Vind. F. Ang. B.

βούλεσθε] *βούλεσθαι* Vind. F. et, sup. *ε*, E.

θεωρήσωμεν] *θεωρήσομεν* Amb. C. Vat. H. Flor. ACT.

373 *ἐξαρκέσει*] *ἀρκέσει* iidem et Vind. E. *ἐξαρκέσοι* Mon. B.

οὐδ'] *οὐδὲ* Lob. Vind. EF. In Mon. B. hoc cum tribus sequentibus omissum est.

αὕτη] Ita ex coniectura dedit Astius sec. ed. pro *αὐτὴ*, quod et mei et Bekkerianorum „plerique" et Florentini sex et editi ante Astium habent. *αὖτη*, quod necessarium est, Bekkerus et Stallbaumius receperunt, et in Flor. B. legi dicitur. Etiam Ficinus: *hic victus.*

κλῖναί] Ita Lob. Vind. BDE. et ex Bekkerianis Vat. H. „plerique enim cum Stephano *κλίναι*." *κλίναι* etiam Ald. Bas. ab. Stallbaumius tacite Bekkerum sequitur. Idem vitium plurium librorum auctoritate Bekkerus correxit. L. X. p. 596. A.

τἆλλα] *τἄλλα* Lob. *τ' ἄλλα* Vind. E.

μύρα] *μῦρα* Lob. Ven. B. Ald. Bas. ab.

πέμματα] in Vind. B. post *παντοδαπὰ* positum est. Ficinus ex hoc uno tria fecit: *aromata, condimenta oblectamentaque.*

ἕκαστα] *καὶ ἕ.* Vind. DF. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. RU. Bekkerus et Stallbaumius; bene; quum additamentum hoc novum neque tale sit, ut sua sponte ea, quae praecesserunt, sequatur. Etiam Ficinus: *et haec omnia profuse.* Tamen *καὶ* abesse potest et codicum caussa debet.

τὸ πρῶτον] *τοπρῶτον* Lob. Vind. BD(F). Steph.

οὐκέτι] *οὐκ ἔτι* Vind. E.

τὰ ἀναγκαῖα] *τἀναγκαῖα* Lob. Vind. BEF. (hic *τ' ἀν.*) Ven. B. Mon. B. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRT. Bekkerus et Stallbaumius. Vide praefationem.

τε καὶ] *καὶ τὰ* Ang. B. *τε om.* Flor. R. et a m. pr. Vind. F.

καὶ τὴν ποικιλίαν] *om.* Par. A. Lob. Vind. B. Vat. BHM. Ven. B. Bas. b. Proxime sequens *καὶ* librariorum oculos seduxisse videtur. Cf. p. 358. A. 366. A. Quod autem Ruhnkenius ad Tim. p. 219. Timaeum vel hoc loco vel L. III. p. 401. A. quo *ὑφαντικὴ καὶ ποικιλία* est, pro *ποικιλία* legisse *ποικιλτικὴ* suspicatur, quia hoc nomen in lexico posuerit, minus probabile mihi quidem videtur, quam ipsius glossam corruptam esse, qua de re virum eruditissimum tacuisse miror. Nam sana putare non poterat haec, quae leguntur apud Timaeum: *ποικιλτικὴ· ποικίλον ῥῶφασμα, ἢ ὑφαντικὴ ποικίλων.* Et quum Hesychii glossam habeamus: *ποικίλον· ἱμάτιον ζωγραφητόν.* et Photii: *ποικίλον· τὸ Διονυσιακὸν ἱμάτιον οὕτως ἔλεγον.* et Herodiani:

κτητέον. ἦ γάρ; Ναί, ἔφη. Οὐκοῦν μείζονά τε αὖ τὴν B
πόλιν δεῖ ποιεῖν, ἐκείνη γὰρ ἡ ὑγιεινὴ οὐκέτι ἱκανή,
ἀλλ' ἤδη ὄγκου ἐμπληστέα καὶ πλήθους, ἃ οὐκέτι τοῦ
ἀναγκαίου ἕνεκα ἔστιν ἐν ταῖς πόλεσιν, οἷον οἵ τε θη-
ρευταὶ πάντες οἵ τε μιμηταί, πολλοὶ μὲν οἱ περὶ τὰ
σχήματά τε καὶ χρώματα, πολλοὶ δὲ οἱ περὶ μουσικήν,
ποιηταί τε καὶ τούτων ὑπηρέται, ῥαψῳδοί, ὑποκριταί,
χορευταί, ἐργολάβοι, σκευῶν τε παντοδαπῶν δημιουρ-
428 γοί, τῶν τε ἄλλων καὶ τῶν περὶ τὸν γυναικεῖον κόσμον. C
καὶ δὴ καὶ διακόνων πλειόνων δεησόμεθα. ἦ οὐ δοκεῖ

ποικίλλειν· τὸ ὑφαίνειν ποικίλα. non dubito, quin Timaei lexico illatas aliunde duas λέξεις scribarum negligentia confuderit, quas ita distinguo: ποικίλον· ὕφασμα. ποικιλτική· ἡ ὑφαντικὴ ποικίλων.

B αὖ τὴν] αὐτὴν Lob. Vind. BD. Vat. M. Flor. ACT. τὴν αὐτὴν Vind. E. Amb. C. Vat. H. Neque Ficinus αὖ expressit.

ποιεῖν,] Vulgo ποιεῖν; Sed τε post μείζονα significat Socratem non hic enuntiationem finire, sed alterum membrum addere voluisse, quo tumorem seu rerum superfluarum multitudinem item necessariam factam demonstraret: καὶ ἤδη ὄγκου ἐμπιπλάναι. quod institutum propter interposita ἐκείνη — ἱκανή non perfectum et τε ἀνακόλουθον relictum est. Simile quid ei accidit L. VII. p. 522. B: αἵ τε γὰρ τέχναι βάναυσοί που ἅπασαι ἔδοξαν εἶναι. L. VIII. p. 568. E: ἐάν τε ἀγανακτῇ etc. Pausan. L. I. c. 17, 4: ἐς δὲ τὴν τελευτὴν τὴν Θησέως πολλὰ ἤδη καὶ οὐχ ὁμολογοῦντα εἴρηται· δεδέσθαι τε γὰρ αὐτὸν λέγουσιν ἐς τύδε, ἕως ὑφ' Ἡρακλέους ἀναχθείη· πιθανώτατα δὲ ὧν ἤκουσα· Θησεὺς etc. quo loco τε vulgo omissum Bekkerus ex codice Par. et Mosq. (in Vind. est τοι) recte recepit. Sed alia est aliorum locorum ratio, et minime omnes una sub formula iudicandi, quod facit Stallbaumius ad Protag. p. 317. D: in Bibl. gr. B. Vol. XII. sect. 2. p. 48. Ad nostrum ut redeam, etiam remota particula τε incommodam esse interrogationem sequentia docent: ἀλλ' ἤδη ὄγκου etc. quae ita pronuntiata sunt, ut augendae civitatis necessitatem demonstrasse antea, non de ea quaesivisse, Socrates videri debeat.

οὐκέτι] οὐκ ἔτι Vind. E.

ἃ — ἔστιν] eorum, qui — sunt Fic. Vulgo erat ἐστὶν vel ἐστιν, quod significationis et collocationis caussa secundum Vind. E. mutavi.

οἷον] om. Vind. E. Flor. C.

θηρευταὶ] χορευταὶ coniecit Salvinius referente Astio in praef. ed. sec. p. V.

σχήματά τε] τε Vind. F. in marg. a m. s. habet.

οἱ] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ὑποκριταὶ] om. Vind. E.

ἐργολάβοι] ἐργολάβαι Lob. Vind. B. Vat. M. ἐργαλάβοι, sup. a m. s. o, Vind. F.

σκευῶν τε] καὶ σκευῶν Amb. C. Flor. T.

καὶ τῶν] καὶ τὸν Vind. F. C

γυναικεῖον] γυναικείων Vind. D. Bas. ab.

δοκεῖ] δ. σοι Ven. B. (Flor. B.) editi ante Bekkerum et Astius in tertia quoque ed. tibi videtur Fic. Cf. p. 374. B: οὐ τεχνικὴ δοκεῖ εἶναι;

δεήσειν παιδαγωγῶν, τιτθῶν, τροφῶν, κομμωτριῶν, κουρέων, καὶ αὖ ὀψοποιῶν τε καὶ μαγείρων; ἔτι δὲ καὶ συβωτῶν προσδεησόμεθα. τοῦτο γὰρ ἡμῖν ἐν τῇ προτέρᾳ πόλει οὐκ ἐνῆν· ἔδει γὰρ οὐδέν· ἐν δὲ ταύτῃ καὶ τούτου προσδεήσει. δεήσει δὲ καὶ τῶν ἄλλων βοσκημάτων παμπόλλων, εἴ τις αὐτὰ ἕδεται. ἦ γάρ; Πῶς γὰρ
D οὔ; Οὐκοῦν καὶ ἰατρῶν ἐν χρείαις ἐσόμεθα πολὺ μᾶλλον οὕτω διαιτώμενοι, ἢ ὡς τὸ πρότερον; Πολύ γε. Καὶ ἡ χώρα που, ἡ τότε ἱκανὴ τρέφειν τοὺς τότε, σμικρὰ δὴ ἐξ ἱκανῆς ἔσται. ἢ πῶς λέγομεν; Οὕτως, ἔφη.

δεήσειν] δεήσει Vind. F.

παιδαγωγῶν] παγωγῶν Vind. E.

κομμωτριῶν] κομματριῶν Amb. C. Flor. T.

ἔτι] τί Vind. B.

συβωτῶν] συβοτῶν Ven. B.

τοῦτο] *haec (non erant)* Fic. Referendum est ad βόσκημα illud, cuius ex nomine compositum praecessit.

ἡμῖν] *om.* Amb. C.

τούτου] τοῦτο Ven. C. Vind. D. Par. DK. sec. Bekk.

προσδεήσει. δεήσει] προσδεήσοι δεήσοι Mon. B.

δὲ] *om.* Par. K. sec. Bip.

παμπόλλων] παμπόλων Vind. E. Ald.

εἴ τις αὐτὰ ἕδεται] *corporibus* Fic.

D χρείαις] χρεία Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τὸ πρότερον] τοπρότερον Lob. Vind. D. Steph. In Ald. punctum pro signo interrogandi additum est.

Πολύ γε] πολλά γε, sup. a m. s. *v*, Vind. F.

χώρα] χώρα γέ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

σμικρὰ] μικρὰ Vind. E.

ἐξ ἱκανῆς] *om.* Fic.

λέγομεν] Ita Par. A. correctus, Par. DK. sec. Bekk. Lob. Vind. BDE. Vat. BHM. Ven. C. Mon. B. Ang. B. Flor. ABCRUV. Astius et Stallbaumius. λέγωμεν cum reliquis codicibus et Ald. Bas. ab. Steph. tenuit Bekkerus, nec sane deterius est, neque vero tantopere praestat, ut contra tot codices teneri debeat. Quaerit Socrates, quaenam ipsorum circa regionis magnitudinem sententia sit. Cf. p. 377. E: πῶς δὴ λέγομεν καὶ ποῖα; ibique Astius. Heindorfius quidem ad Gorg. p. 109. et ad Theaet. p. 441. quem conferri iubet Stallbaumius, minus accurate de harum dictionum discrimine scripsit.

πλησίον] πλησίων Vind. F. Ang. B.

ἡμῖν ἀποτμητέον] ὑμῖν ἀποτετμητέον Vind. E.

ἱκανὴν] ἱκανὸν Lob. Vind. B. Par. K. sec. Bekk. Vat. M.

ἀροῦν,] ἀροῦν. Ald. ἀροῦν; Stephanus et posteriores; minus recte; quum et collocatio pronominis ἡμῖν et res ipsa doceat hanc auferendi necessitatem, ex qua bellum nascatur, utrisque coniuncte impositam cogitari.

ἐκείνοις] Ita, sup. ης, Par. K. ἐκείνης Vind. F. Flor. ABC. ἐκεῖνοι Amb. C.

αὖ τῆς] αὖτης Vind. F. αὐτοῖς Flor. BC. Bas. ab.

ἐὰν] ἐὰν δὲ Vind. E. Amb. C. Flor. AC.

αὐτοὺς] αὐ. Lob. Vind. BD. Flor. ACR. ἐαν. Vind. F. Ang. B.

χρημάτων] κτημάτων Vind. E.

ἔφη] *om.* Vind. B. E

Οὐκοῦν τῆς τῶν πλησίον χώρας ἡμῖν ἀποτμητέον, εἰ μέλλομεν ἱκανὴν ἕξειν νέμειν τε καὶ ἀροῦν, καὶ ἐκείνοις αὖ τῆς ἡμετέρας, ἐὰν καὶ ἐκεῖνοι ἀφῶσιν αὐτοὺς ἐπὶ χρημάτων κτῆσιν ἄπειρον, ὑπερβάντες τὸν τῶν ἀναγκαίων ὅρον; Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη, ὦ Σώκρατες. Πολεμήσομεν τὸ μετὰ τοῦτο, ὦ Γλαύκων; ἦ πῶς ἔσται; Οὕτως, ἔφη. Καὶ μηδὲν γέ πω λέγωμεν, ἦν δ' ἐγὼ, μήτ' εἴ τι κακὸν, μήτ' εἰ ἀγαθὸν ὁ πόλεμος ἐργάζεται, ἀλλὰ τοσοῦτον μόνον, ὅτι πολέμου αὖ γένεσιν εὑρήκαμεν, ἐξ ὧν μάλιστα ταῖς πόλεσι καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ E

Πολεμήσομεν] *πολεμήσωμεν* Vind. F. Ang. B. Post hoc Stallbaumius secundum Flor. ABCRT. quibus accedunt Vind. E. Amb. C. Ang. B. *δὴ* inseruit, quod etiam Ficinus expressit: *pugnabimus ergo? vel quid agemus?* Nec diffitendum est vulgatam lectionem, quae propter codices mutari nequit, duriorem transitum habere, quem tamen vitio carere sentiet, qui primum verbum cum ictu pronuntiaverit.

τὸ μετὰ τοῦτο] *τομετατοῦτο* Lob. Vind. BDE. *τὸ μετατοῦτο* Ald. Bas. ab. *τὸ μετὰ ταῦτα* Vind. F. Ang. B. Amb. C.

λέγωμεν] *λέγομεν* Lob. Vind. F. et, sup. *ω*, B. Vat. HM. Flor. ACRU. et a m. pr. Mon. B. *dicimus* Fic.

τι κακὸν] *τι om.* Amb. C. *τι κακὸν ἀπεργάζεται ὁ πόλεμος* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

μήτ'] *μήτε* Vind. F. Flor. R.

εἴ] *εἴ τι* Vind. EF. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Vat. M. Flor. ABCRTUV. Stallbaumius.

ὁ πόλεμος ἐργάζεται] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τοσοῦτον] *τοσοῦτο* Vind. B. Par. K. sec. Bekk.

πολέμου] *bellorum* Fic.

ἐξ ὧν] *ἐξ οὗ* Mon. B. Amb. C. *ex quibus, cum evcniunt* Ficinus, verba *ὅταν γίγνηται* perperam his iungens, quum ad *κακὰ* pertineant. Sensus totius loci hic est: *singula, quae sive mala sive bona bellum efficiat, nunc non commemorabimus: hoc tantum dicamus, belli nos originem invenisse, quae maxima malorum publice et privatim accidentium caussa esse solet.* Scilicet belli mentione iniecta, quod omnium malorum quasi seminarium habebatur, ut Euripidis versus *τοιαῦθ' ὁ τλήμων πόλεμος ἐξεργάζεται* iam in proverbium abiret, exspectari poterat, ut Socrates singula deinceps mala, vel, si quae essent, bona enumeraret, quae sic ex bello, uti ex luxu bellum, nascerentur. Itaque hoc se facturum negat et belli origine detecta, ex quo plurima mala prodire fatetur, statim ad id pergit, quod his omnibus medicinam allaturum et simul institutam civitatem perfecturum erat. Transitus autem ad pluralem, qui non solum librariis Mon. et Amb. sed etiam Schleiermachero fraudi fuit, ut hunc locum secus interpretaretur, ita explicandus est, ut *πόλεμος* genus significare statuatur, quod plura in se continet. Cf. L. VIII. p. 554. A: *θησαυροποιὸς ἀνὴρ, οὗς δὴ καὶ ἐπαινεῖ τὸ πλῆθος.* in quibus nulla codicum discrepantia est. Alia aliorum scriptorum exempla collegit Matthiae gramm. p. 810. sq. Pro colo, quod vulgo post *εὑρήκαμεν* erat, secundum haec comma posui.

κακὰ γίγνεται, ὅταν γίγνηται. Πάνυ μὲν οὖν. Ἔτι δὴ, ὦ φίλε, μείζονος τῆς πόλεως δεῖ, οὗ τι σμικρῷ, 374 ἀλλ' ὅλῳ στρατοπέδῳ, ὃ ἐξελθὸν ὑπὲρ τῆς οὐσίας ἁπάσης καὶ ὑπὲρ ὧν νῦν δὴ ἐλέγομεν διαμαχεῖται τοῖς ἐπιοῦσι. Τί δέ; ἦ δ' ὅς· αὐτοὶ οὐχ ἱκανοί; Οὔκ, εἰ σύ γε, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἡμεῖς ἅπαντες ὡμολογήσαμεν καλῶς, ἡνίκα ἐπλάττομεν τὴν πόλιν. ὡμολογοῦμεν δέ που, εἰ μέμνησαι, ἀδύνατον ἕνα πολλὰς καλῶς ἐργάζεσθαι τέ-

γίγνεται, ὅταν] *om.* Mon. B. γίν. ὅτ. Lob.

μείζονος — στρατοπέδῳ] μείζονι τῇ πόλει προσδεῖ οὐ σμικροῦ ἀλλ' ὅλου στρατοπέδου Vind. B.

οὗ τι] οὔ τοι Vind. E. et int. vers. Par. K. ὄντι Lob. Vat. M. Ficinus haec usque ad finem periodi ita interpretatus est: *ad exercitum maximum comparandum, qui ob ea quae dicta sunt, incurrentibus hostibus obvius sit.* in quibus quum alia, tum genus pronominis ὦν, quod masculinum est, pervertit.

374 ἐξελθὸν] ἐξελθὼν Lob.

διαμαχεῖται] διαμάχεται Flor. R.

ἐπιοῦσι.] ἐπιοῦσιν. Bekkerus et Stallbaumius.

Τί δέ;] Τί δαί; Stallbaumius secundum Flor. ACV. quia cum admiratione interrogetur. Idem Bekkerus in Par. A. Vat. H. invenit. Sed cf. ad p. 370. B.

ἱκανοί] ἱκανοὶ διαμάχεσθαι Vind. D(F). Par. DK. Mon. B. Flor. U. editi ante Bekkerum et post Bekkerum Astius. Sed verbum Bekkerus etiam Veneti C. auctoritate omissum indicans pro eo Vindobonensem B. videtur designare voluisse. Certe in hoc libro non legitur.

εἰ σύ] εἰσί Vind. F.

γε] τε Vind. D.

ἡμεῖς] *om.* Vind. F.

ἅπαντες] *om.* Vind. D. πάντες Vind. F. Respicitur locus p. 370. A. B. ubi quod Adimantus concedebat, Glauco cum reliquis tacendo probabant. Cf. ad p. 376. E.

δέ που] δή που Ven. C. Vind. D. Par. DK. Flor. ABC. editi ante Bekkerum.

εἰ μέμνησαι] *om.* Fic.

ἀδύνατον] ἀδ. εἶναι Flor. R. Ang. B.

καλῶς] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

Τί οὖν] τί δὲ Par. DK. Mon. B. *om.* Fic. Β

μάλα] μάλ' Vind. D.

Ἦ] ἢ Lob. Vind. BD. εἰ Vind. F.

τι] *om.* Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACT.

δεῖ μᾶλλον] μ. δ. Vind. F. Ang. B.

Ἀλλ' ἄρα] Astius in tert. ed. ἀλλ' ἆρα coniicit; Heindorfius contra ad Soph. p. 372. recte Stephanum hic multisque aliis locis ἄρα tenuisse dicit, quos locos quum non indicaverit neque particulae vim explicuerit, videtur ei usitatam sane ac minime hic ineptam significationem ironicae affirmationis tribuisse, qua Latinorum *scilicet* et *nimirum*, nostrum *freilich* exaequat. Sed illud ἄρα non solet praeponi. Cf. Critou. p. 47. E: ἀλλὰ μετ' ἐκείνου ἄρα etc. ib. p. 50. E: ἦ πρὸς μὲν ἄρα σοι τὸν πατέρα etc. Civ. L. X. p. 600. C: ἀλλὰ Πρωταγόρας μὲν ἄρα etc. Neque ei loco, qui nostro compositus est ab Heindor-

χνας. Ἀληθῆ λέγεις, ἔφη. Τί οὖν; ἦν δ' ἐγώ· ἡ περὶ B
τὸν πόλεμον ἀγωνία οὐ τεχνικὴ δοκεῖ εἶναι; Καὶ μάλα, ἔφη. Ἦ οὖν τι σκυτικῆς δεῖ μᾶλλον κήδεσθαι, ἢ πολεμικῆς; Οὐδαμῶς. Ἀλλ' ἄρα τὸν μὲν σκυτοτόμον διεκωλύομεν μήτε γεωργὸν ἐπιχειρεῖν εἶναι ἅμα μήτε ὑφάντην μήτε οἰκοδόμον, ἀλλὰ σκυτοτόμον, ἵνα δὴ ἡμῖν τὸ τῆς σκυτικῆς ἔργον καλῶς γίγνοιτο, καὶ τῶν ἄλλων ἑνὶ ἑκάστῳ ὡσαύτως ἓν ἀπεδίδομεν, πρὸς ὃ πεφύκει ἕκα-

fio, Soph. p. 243. E: ἀλλ' ἄρα γε τὰ ἄμφω βούλεσθε καλεῖν ὄν; vis ironica satis convenit, et praeferendum ibi ἀλλ' ἄρα, quod Bekkerus secundum plurimos codices dedit. Idem de illis statuo, quos Heindorfius ad Protag. p. 471. citavit, in quibus ἀλλ' ἄρα — μὴ legit, Euthyd. p. 290. E. Apol. p. 25. A. quorum in altero etsi ἄρα ferri potest, tamen rectius habet ἆρα, quod Euthyd. l. c. et in ipso Protag. p. 312. A. etiam necessarium videtur. Nostro loco quum omnes libri in ἄρα consentiant et nihil obstet, quo minus Socrates hoc dicat: *at nimirum res ita habet, ut sutor quidem prohibendus ab aliis operibus esset, bellatori vero talia concedenda sint?* in ipsa denique particula nihil sit, quod eam adversativae ἀλλὰ continuo subiici minus patiatur, quam similes γε, γάρ, δή, Astii coniecturam quamvis probabilem non admittendam putavi.

εἶναι ἅμα] ᾶ. εἶ. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἀλλὰ σκυτοτόμον] *om.* Par. A. Lob. Vind. BF. Vat. BHM. Ven. B. Flor. R. Bas. b. Bekkerus et Stallbaumius. In Amb. C. Ang. B. Vind. E. Flor. ACT. non hoc loco, sed post καλῶς γίγνοιτο leguntur, atque Vind. E. ibi ἀλλὰ σκυτοτόμων habet. Etiam Astio spuria visa sunt ut quae orationem turbent et per se superflua sint et praecedentibus non conveniant, ideoque in sec. ed. cancellis ea inclusit, in tertia iecit. Mihi non minus genuina videntur, quam illa p. 373. A: καὶ τὴν ποικιλίαν, et quae ibi citavimus simili de caussa ab eisdem fere librariis omissa. Nam ea omnia, quae Astius commemoravit, interpolationis suspicionem defendunt, verba ipsa non damnant. Quod primum ait nimis dure e verbo διεκωλύομεν eruendum esse ἐκελεύομεν, facillime id fieri multitudo exemplorum docet a Matthiaeo gramm. p. 1306. sq. congestorum. Neque vero superflua post negationem videri potest affirmatio, quae si verbis expressa non esset, cogitatione suppleri deberet. Denique μόνον, quod Astius ideo desiderat, quod praecesserit ἅμα, recte abest, quum sutor, qui simul agricola aut aliud esse satagit, ne sutor quidem esse possit. Accedit, quod sequentia ἵνα δὴ — γίγνοιτο ita comparata sunt, ut affirmationi potius, quam negationi subiecta videantur. Ficinus autem dubitari nequit quin illa verba legerit: *prohibuimus autem, ne coriarius opera simul aggredcretur agricolae vel textoris vel architecti, et in sua dumtaxat arte versari praecepimus, ut opus ipsius quam optime nobis conficeretur.* Etiam Schleiermacherus ea pro genuinis habuit.

ὡσαύτως] *om.* Vind. B.

πεφύκει] ἐπεφύκει Amb. C. Ang. B. Flor. ART. et a m. s. Vind. D. Id Stallbaumius recepit, πέφυκε vulgo legi perhibens, quod nusquam legitur.

C στος καὶ ἐφ ᾧ ἔμελλε τῶν ἄλλων σχολὴν ἄγων διὰ βίου αὐτὸ ἐργαζόμενος οὐ παριεὶς τοὺς καιροὺς καλῶς ἀπεργάζεσθαι· τὰ δὲ δὴ περὶ τὸν πόλεμον πότερον οὐ περὶ πλείστου ἐστὶν εὖ ἀπεργασθέντα; ἢ οὕτω ῥᾴδιον, ὥστε καὶ γεωργῶν τις ἅμα πολεμικὸς ἔσται καὶ σκυτοτομῶν καὶ ἄλλην τέχνην ἡντινοῦν ἐργαζόμενος, πεττευτικὸς δὲ ἢ κυβευτικὸς ἱκανῶς οὐδ' ἂν εἷς γένοιτο μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ παιδὸς ἐπιτηδεύων, ἀλλὰ παρέργῳ χρώμε-
D νος; καὶ ἀσπίδα μὲν λαβὼν ἤ τι ἄλλο τῶν πολεμικῶν ὅπλων τε καὶ ὀργάνων αὐθημερὸν ὁπλιτικῆς ἢ τινος ἄλλης μάχης τῶν κατὰ πόλεμον ἱκανὸς ἔσται ἀγωνιστὴς, τῶν δὲ ἄλλων ὀργάνων οὐδὲν οὐδένα δημιουργὸν οὐδὲ ἀθλητὴν ληφθὲν ποιήσει, οὐδ' ἔσται χρήσιμον τῷ μήτε

ἐφ' ᾧ] ἐφ' ᾗ Vind. D. Pertinent haec ad *σχολὴν ἄγων*, quod Astium fugit, qui pro eis ὃ coniecerit.

C τῶν ἄλλων] μᾶλλον τῶν ἄλλων Ven. B. Scilicet duo sequentia *σχολὴν ἄγων* in eo codice ut in Lob. Vind. B. Vat. BM. omissa sunt.

διὰ βίου] διαβίου Lob. Vind. E. *om.* Fic.

παριεὶς] περιεὶς Ald. Bas. ab.

ἀπεργάζεσθαι] ἀπεργάσασθαι Vind. D. Par. DK. sec. Bekk. ἀπεργάσεσθαι Ven. C. Mon. B. Bekkerus et Stallbaumius, cuius in adnotatione silentium omnes Florentinos cum Stephano facere arguit. Bekkerum, quem supra p. 372. D. futurum a Mon. B. oblatum spernere vidimus, hic Veneti C. auctoritas movit, cui ego propterea minus tribuo, quod comparium librorum Vind. D. et Par. DK. discrepantia iudicium potius suum, quam fidem scribas secutos esse demonstrat. Et quum per se aestimata quaelibet trium lectionum probabilis sit, praecedens ἐργαζόμενος vulgatam magnopere videtur commendare.

τὰ] τὸ Amb. C.

εὖ] *om.* Par. K. Flor. B. Ald. Bas. a. καλῶς Mon. B. Flor. U.

ἢ] εἴ Vind. F.

ῥᾴδιον] ῥάδια Ang. B. Flor. AC. Cf. Hipp. mai. p. 299. A: τὰ δέ που περὶ τὰ ἀφροδίσια πάντες ἂν ἡμῖν μάχοιντο ὡς ἥδιστον ὄν. Leg. L. IIII. p. 708. D: ἀλλ' ὅμως ἔστι νομοθεσία καὶ πόλεων οἰκισμοὶ πάντων τελεώτατον πρὸς ἀρετὴν ἀνδρῶν.

γεωργῶν] γεωργός Flor. B. Ald. Bas. ab. Steph.

σκυτοτομῶν] σκυτοτόμων Par. A. σκυτοτομὸν Bas. a. σκυτοτόμον Bas. b. Librario Parisiensi etiam γεωργῶν genitivus videbatur.

κυβευτικὸς] κυβερνητικὸς Vind. F.

ἱκανῶς] ἱκανὸς Vat. B. Vind. E. et int. vers. Par. K. quod Astius in sec. et tert. ed. recepit partim Ficini auctoritate, qui *idoneus* habet, partim ob sequentia ἱκανὸς ἀγωνιστής. Sed interest aliquid inter κυβευτικὸν et κυβευτήν, et Ficinus, quum *lusor talorum vel alearum* dixisset, non poterat non adiectivo uti.

οὐδ' ἂν εἷς] οὐδεὶς ἂν Par. K. Mon. B. Flor. TU.

ἐκ παιδὸς] ἱκανῶς Vind. B.

παρέργῳ] παρέργως Vind. D.

ἀσπίδα] ἀσπὶδα Ald. Bas. a. ἀσπιδα Bas. b.

αὐθημερὸν] αὐθήμερον Vind. D.

ὁπλιτικῆς] ὁπληιτικῆς Vind. B. Par. K. sec. Bip.

κατὰ πόλεμον] κατὰ πολέμου

τὴν ἐπιστήμην ἑκάστου λαβόντι μήτε τὴν μελέτην ἱκανὴν παρασχομένῳ; Πολλοῦ γὰρ ἄν, ἦ δ' ὅς, τὰ ὄργανα ἦν ἄξια. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ὅσῳ μέγιστον τὸ τῶν φυλάκων ἔργον, τοσούτῳ σχολῆς τε τῶν ἄλλων πλείστης ἂν εἴη καὶ αὖ τέχνης τε καὶ ἐπιμελείας μεγίστης δεόμενον. Οἶμαι ἔγωγε, ἦ δ' ὅς. Ἆρ' οὖν οὐ καὶ φύσεως ἐπιτηδείας εἰς αὐτὸ τὸ ἐπιτήδευμα; Πῶς δ' οὔ; Ἡμέτερον δὴ ἔργον ἂν εἴη, ὡς ἔοικεν, εἴπερ οἷοί τ' ἐσμὲν, ἐκλέξασθαι, τίνες τε καὶ ποῖαι φύσεις ἐπιτήδειαι εἰς πόλεως φυλακήν. Ἡμέτερον μέντοι. Μὰ Δία, ἦν δ' ἐγώ, οὐκ ἄρα φαῦλον πρᾶγμα ἠρόμεθα· ὅμως δὲ οὐκ ἀποδειλιατέον, ὅσον γ' ἂν δύναμις παρείκῃ. Οὐ γὰρ οὖν, ἔφη. Οἴει οὖν τι, ἦν δ' ἐγώ, διαφέρειν φύσιν γεν-

Vat. B. *κατὰ τὸν πόλεμον* Ven. B. editi ante Bekkerum.

ἱκανὸς] *ἱκανῶς* Ven. C. Vind. D. Ang. B. Vat. M.

ληφθὲν ποιήσει] *π. λ.* Vind. B. Amb. C. Vat. M. Flor. T. Participium Ficinus expressit.

τῷ] *τὸ* Vind. F.

τὴν ἐπιστήμην] *μὲν ἐπ.* Bas. b.

γὰρ] *om.* Fic.

ἦν] *ἡ* Flor. A. *εἴη* Ang. B. Flor. R.

τὸ] *om.* Vind. E. Flor. ACT.

τῶν φυλάκων] *τ. φυλακῶν* Ven. C. *custodiae* Fic.

E *ἔργον*] *τὸ ἔ.* Flor. T.

τῶν ἄλλων] *om.* Fic.

πλείστης ἂν εἴη] *om.* Amb. C. *ἂν om.* Par. DK. Mon. B. Flor. U.

αὖ] *αὐθις* Vind. D.

μεγίστης] *om.* Vind. D.

ἔγωγε] *ἔγωγ'* Amb. C. Vat. H.

οὐ καὶ] *οὐκ ἐκ* Vind. D.

εἰς] *om.* Flor. T.

δ'] *γὰρ* Flor. T.

Ἡμέτερον — οὐ μὴ γένηται 375. C] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 273. Sed in codice A. excerptum incipit p. 375. B: *Τὰ μὲν τοίνυν* et pertinet ad p. 376. A: *ταῦτα, δῆλον.*

δὴ ἔργον ἂν εἴη] *δ' ἂν εἴη ἔργον* Stob. *δὴ* Gesnerus in margine habet.

οἷοί τ'] *οἷοί τε* Stob. *εἴ μετ'* Vind. F.

Δία] *Δι'* Stallbaumius sec. Flor. TU. Stob. Ita etiam Vind. D. et sec. Bip. Par. K.

ἠρόμεθα] *ἠρόμεθα* Stob. Gesn. Ald. Bas. ab. *ἠρ.* Lob.

ὅσον γ' ἂν] *εἰς ὅσον δὴ* Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. RT. Stob. *ὅσον γε ἂν* Vind. D. Par. K. sec. Bip.

παρείκῃ] Ita Astius sec. Venetum suum et Par. K. scripsit pro *παρείκοι*, quod -est in Ven. B. Flor. B. Vind. E. Ald. Bas. ab. Steph. Vt Astius, ita Bekkerus cum Par. AD. Ven. C. Mon. B. et Stallbaumius cum Flor. ACUV. *παρείκει* est in Flor. RT. *παρήκει* in Vind. DF. Amb. C. Ang. B. Stob. *παρήκῃ* in Lob. Vind. B. Vat. BHM. Cf. Theaet. p. 150. D: *πάντες — οἵσπερ ἂν ὁ θεὸς παρείκῃ, θαυμαστὸν ὅσον ἐπιδιδόντες.* quo loco item *παρείκοι* legebatur ante Heindorfium, cuius coniecturam codices tantum non omnes confirmarunt. Leg. L. XI. p. 934. C: *λεκτέον, ὅπως ἂν ἡμῖν παρείκωσι θεοὶ καὶ θεῶν παῖδες νομοθετεῖν.* Vtrumque locum cum hoc nostro exhibuit Budaeus in comm. l. gr. Bas. 1556. p. 766. ex eoque Stephanus in thes. I. p. 1124. D. ibique recte cum Budaeo scripsit *ὅσον γ' ἂν δύναμις παρείκῃ.*

διαφέρειν] *διαφέρον* Stob. cod. B. 375

φύσιν] *τὴν φύσιν* cum Sto-

ναίου σκύλακος εἰς φυλακὴν νεανίσκου εὐγενοῦς; Τὸ ποῖον λέγεις; Οἷον ὀξύν τέ που δεῖ αὐτοῖν ἑκάτερον εἶναι πρὸς αἴσθησιν καὶ ἐλαφρὸν πρὸς τὸ αἰσθανόμενον διωκάθειν, καὶ ἰσχυρὸν αὖ, ἐὰν δέῃ ἑλόντα διαμάχεσθαι. Δεῖ γὰρ οὖν, ἔφη, πάντων τούτων. Καὶ μὴν ἀνδρεῖόν γε, εἴπερ εὖ μαχεῖται. Πῶς δ' οὔ; Ἀνδρεῖος δὲ εἶναι ἆρα ἐθελήσει ὁ μὴ θυμοειδὴς εἴτε ἵππος εἴτε κύων ἢ B *ἄλλο ὁτιοῦν ζῶον; ἢ οὐκ ἐννενόηκας, ὡς ἄμαχόν τε καὶ ἀνίκητον θυμὸς, οὗ παρόντος ψυχὴ πᾶσα πρὸς πάντα ἄφοβός τε καὶ ἀήττητος; Ἐννενόηκα. Τὰ μὲν τοίνυν*

baeo Astius in tert. ed. Verum sicut *γενναῖος σκύλαξ* omnino seu indefinite dicitur, ita etiam eius *φύσις*. Similiter p. 377. A: *ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον*, non *τὸ μ.* et multa alibi.

Οἷον — ἐλαφρὸν] *om.* Par. K. sec. Bip. Eadem verba praeter extremum Bekkerus in eo et in Par. D. omissa testatur. Pro eis Mon. B. haec habet: *ὀξύν που εἶναι δεῖ πρὸς τὸ αἰσθάνεσθαι καὶ ἐλαφρόν. οἷον* etiam Ficinus omisit. Videtur nominativus esse, omisso *τόδε ἐστί*. Sed *τὸ ποῖον* in Glauconis interrogatione ad *διαφέρειν* referendum est. Cf. L. V. p. 460. E: *τὰ ποῖα αὐτῶν;*

τέ που] *τί που* Lob. Vind. B. Vat. M.

ἑκάτερον] *ἑκατέροιν* Vind. E. Stob. Trinc.

πρὸς αἴσθησιν] *om.* Stob. cod. N. *πρὸς τὸ αἴσθησιν* Ang. B. *πρὸς τὸ αἰσθάνεσθαι* margo Flor. U.

διωκάθειν] Ita Par. ADK. Vind. DE. Ven. C. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. Stob. *διώκειν* Lob. Vind. B(F). Flor. B. editi ante Astium. De Vat. BM. Ven. B. Bekkerus nihil ostendit. *διωκάθειν* etiam Timaeus legisse videtur, cuius glossa p. 87. haec est: *διωκάθειν· διώκειν ἐγκαλοῦντα ἢ τρέχοντα. ἐγκαλοῦντα* pertinet ad Euthyph. p. 15. D. *τρέχοντα* ad nostrum locum, in quo Ruhnkenius p. 88. non solum codicem Parisiensem (A.) et Stobaeum, sed etiam scholiasten *διωκάθειν* conservasse dicit, scholion tamen neque ipse ad h. l. neque Bekkerus ullum prodidit.

αὖ] *ἂν* Stob. Trinc.

πάντων τούτων.] *τούτων πάντων.* Vind. E. *πάντων τούτων*, Stob. Trinc. Gesn. Bas. ab.

μαχεῖται.] *μαχεῖται;* Stob. Trinc. Ald.

δ' οὔ;] *γοῦν* Vind. F.

δὲ] int. vers. Vind. D. *δ'* Ang. B. Stob.

εἶναι ἆρα ἐθελήσει] *ἆρα εἶ. ἐθ.* Par. K. Mon. B. *εἶ. ἆρ' ἂν ἐθέλοι* Ang. B. Flor. R. *εἶ. ἆρ' ἂν ἐθέλοι* Vind. F. Stob. *ἆρα* habent etiam Lob. Vind. BDE. cum sex Florentinis et editis ante Astium, qui in sec. ed. id correxit.

ὁ] *om.* Ang. B. Flor. R.

εἴτε ἵππος] *εἴτε om.* Stob. cod. N. Trinc.

ἢ] *εἴτε* Vind. F. Ang. B. Flor. RT. Stob.

ἄλλο] *ἄλλ'* Lob. Vind. B.

ὁτιοῦν] *ὁτιοῖν* Stob. Trinc.

ἐννενόηκας] *ἐνενόηκας* Stob. B Trinc. *ἐνενόησας* Amb. C. *ἐνόησας* Flor. T.

ἄμαχόν τε] *ἄμαχόν τι* Vind. B. quod Stephanus in supplemento adnotationis p. 76. et elegantius et a Platone scriptum putat. Mihi quoque elegantius videtur, quia *ἄμαχον* plus est, quam *ἀνίκητον*, ideoque minus commode

τοῦ σώματος οἷον δεῖ τὸν φύλακα εἶναι, δῆλα. Ναί. Καὶ μὴν καὶ τὰ τῆς ψυχῆς, ὅτι γε θυμοειδῆ. Καὶ τοῦτο. Πῶς οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ Γλαύκων, οὐκ ἄγριοι ἀλλήλοις ἔσονται καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις, ὄντες τοιοῦτοι τὰς φύσεις; Μὰ Δία, ἦ δ' ὅς, οὐ ῥᾳδίως. Ἀλλὰ μέντοι δεῖ γε πρὸς μὲν τοὺς οἰκείους πράους αὐτοὺς εἶναι, C πρὸς δὲ τοὺς πολεμίους χαλεπούς· εἰ δὲ μή, οὐ περιμενοῦσιν ἄλλους σφᾶς διολέσαι, ἀλλ' αὐτοὶ φθήσονται αὐτὸ δράσαντες. Ἀληθῆ, ἔφη. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ποιήσομεν; πόθεν ἅμα πρᾶον καὶ μεγαλόθυμον ἦθος εὐ-

huic per τε καὶ iungitur. Stallbaumius edidit ἄμαχόν τέ ἐστι secundum Flor. ACRTV. ut dicit. Sed hoc additamentum non ad hunc locum, in quo neque a Bekkero neque a me usquam repertum est, sed ad sequentia ἄφοβός τε pertinere videtur, pro quibus ἄφοβός τέ ἐστι in Vind. B. Vat. BHM. Ven. B. Amb. C. Ang. B. legitur, quo loco Stallbaumius de Florentinis tacet.

θυμὸς,] ὁ θυμὸς Ven. B. θυμός. Ald. θυμός; Lob. Stob. Trinc. Gesn. Bas. ab. Steph.

οὖ] οὗ Bas. ab.

ψυχὴ — ἀήττητος] *om.* Stob. cod. B.

πᾶσα] πάντα Vind. D.

τοίνυν] δὴ Lob. Vind. B. Vat. BM.

δεῖ] δὴ Bas. ab.

εἶναι] εἶναι τῆς πόλεως Stob. cod. A.

δῆλα.] δῆλα; Stob. Bas. b.

τὰ] τὸ Vat. H.

ὅτι] ὅσα Stob. cod. A. ἔτι cod. B.

θυμοειδῆ.] θυμοειδῆ; Lob. Vind. D. Stob. Ald. Bas. ab.

Καὶ τοῦτο — τὰς φύσεις] in marg. habet Stob. cod. A.

ἄγριοι] ἄγριος Vind. E.

ἀλλήλοις] ἄλλοις τε Stob. cod. A. ἀλλήλοις τε Vind. F. Ang. B. Flor. R. cum reliquis Stobaei codicibus et editionibus.

ἄλλοις] Ita Par. K. Vind. E. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRTU. *civesque alios* Fic. ἀλλοτρίοις reliqui codices cum Stobaeo editisque ante Astium. In Vat. B. extremis litteris superscriptum est οις. Stobaei ed. Trinc. ἀλλήλοις habet. ἀλλοτρίοις ineptum est.

Δία] Δί' Stallbaumius sec. Flor. ACU. quibus accedunt Vind. DE. et Stob.

μὲν τοὺς] μὲν *om.* Stob. cod. C A.

πράους] αὐτοὺς Vind. E. πρᾴους Bas. ab. et saepe deinceps. Etiam Gaisfordius et Stallbaumius hoc loco et in sequentibus iterum sic scripserunt.

μὴ] μή γε Ven. B. Flor. B. et editi ante Astium, qui in sec. ed. γε sustulit.

περιμενοῦσιν] μενοῦσιν Stob. cuius cod. B. μονοῦσιν habet. Gesnerus περιμενοῦσιν in margine posuit.

ἄλλους] in margine habet Vind. B. ἀλλήλους Vat. B.

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. B.

φθήσονται] φθάσονται Stobaei editiones ante Gaisfordium, qui ex cod. AB. φθήσονται exhibuit.

ποιήσομεν] ποιήσωμεν Amb. C. Flor. T. et a m. pr. Ven. B.

ἅμα πρᾶον] ἆρα π. Lob. Vind. BD. Par. DK. Ven. C. Mon. B. Vat. M. ἅμα πρᾴόν τε Vind. F. Ang. B. Flor. R. πρᾴόν τε ἅμα Stob.

μεγαλόθυμον] μεγάθυμον Stob. Trinc.

ρήσομεν; ἐναντία γάρ που θυμοειδεῖ πραεῖα φύσις. Φαίνεται. Ἀλλὰ μέντοι τούτων ὁποτέρου ἂν στέρηται, φύλαξ ἀγαθὸς οὐ μὴ γένηται· ταῦτα δὲ ἀδυνάτοις ἔοικε, καὶ οὕτω δὴ ξυμβαίνει ἀγαθὸν φύλακα ἀδύνατον γενέσθαι. Κινδυνεύει, ἔφη. Καὶ ἐγὼ ἀπορήσας τε καὶ ἐπισκεψάμενος τὰ ἔμπροσθεν Δικαίως γε, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε, ἀποροῦμεν· ἧς γὰρ προὐθέμεθα εἰκόνος ἀπελείφθημεν. Πῶς λέγεις; Οὐκ ἐνοήσαμεν, ὅτι εἰσὶν ἄρα φύσεις οἵας ἡμεῖς οὐκ ᾠήθημεν, ἔχουσαι τἀναντία ταῦ-

πραεῖα] *πραεία* Stobaei editiones ante Gaisf.

φύσις. Φαίνεται] *φύσις φαίνεται* Vind. E. Eodem modo Ficinus: *natura mitis apparet.*

τούτων] *τ. γε* Vind. E. Ang. B. Amb. C. Flor. ACRT. Stob. Astius et Stallbaumius. In Stob. cod. A. est *τούτου γε.*

ὁποτέρου] *ὁπότερον* Amb. C.

στέρηται] *στερῆται* Vind. D.

οὐ μὴ] *οὐκ ἂν* Vind. B. Vat. M.

γένηται] *γίνεται* a m. pr. Amb. C.

ἔοικε] *ἔοικεν* Stob.

D ἀδύνατον] *ἀδ. εἶναι* Mon. B. Flor. U. Bekkerus et Stallbaumius. Quod additamentum mihi non multo minus supervacaneum h. l. videtur, quam supra p. 374. A: *ὡμολογοῦμεν δέ που ἀδύνατον ἕνα πολλὰς καλῶς ἐργάζεσθαι τέχνας*, ubi idem verbum inter *ἀδύνατον* et *ἕνα* a nonnullis inseri vidimus. Cf. Leg. L. V. p. 746. C: *ᾧ δὲ ἀδύνατόν τι ξυμβαίνει τούτων γίγνεσθαι.* Similiter hic *ἀδύνατον ξυμβαίνειν, facultate carere*, dicitur, *ἀγαθὸν φύλακα γενέσθαι, ut bonus custos fiat*, quemadmodum ibi *τούτων τι γίγνεσθαι, ut horum aliquid efficiatur.*

Καὶ ἐγὼ] *κἀγὼ* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐπισκεψάμενος] *περισκεψάμενος* Vind. B.

τὰ] *om.* Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

γε] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. Stob.

προὐθέμεθα] *προεθέμεθα* Vind. F. Flor. R.

Πῶς λέγεις;] *π. λ. ἔφη* Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. RT. Stob.

ἐνοήσαμεν] *ἐννενοήκαμεν* Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. RT. *ἐνενοήσαμεν* Mon. B. Flor. CU. Stob. Bekkerus et Stallbaumius. Sed *νοεῖν* Platoni non tantum *putare* significat, quod propter sequentia *οἵας ἡμεῖς οὐκ ᾠήθημεν* utique ineptum est, sed etiam, ut Homero, *animadvertere*; e. g. Phaedr. p. 229. C. ubi arae cuiusdam in illa regione constitutae mentionem facienti Socrati Phaedrus respondet: *οὐ πάνυ νενόηκα.* quam significationem h. l. non ineptam esse apparet. Sed magis etiam apta videtur tertia *perpendendi*, qua dicitur Leg. L. V. p. 737. E: *δεῖ δὴ περὶ ἀριθμῶν τό γε τοσοῦτον πάντα ἄνδρα νομοθετοῦντα νενοηκέναι, perpensum habere, τίς ἀριθμὸς καὶ ποῖος πάσαις πόλεσι χρησιμώτατος ἂν εἴη.* Itaque Socrates hoc dicit: *nos merito haeremus, quia experientiam sequi destitimus neque nobiscum perpendimus esse re vera tales naturas, quales facultate carere putabamus.*

εἰσὶν] *om.* Vind. BF. Ang. B. Flor. RT.

ἄρα] Pro eo lacuna est in Par. D. *ἄρα* Stob.

φύσεις] Ita Par. A. Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. B. Amb. C. Bekkerus. *τοιαῦται εἰσὶ φύσεις* Vind. F. Ang. B. Flor. RT. Stob. *τοιαῦται φύσεις* reliqui codices

τα. Ποῦ δή; Ἴδοι μὲν ἄν τις καὶ ἐν ἄλλοις ζώοις, οὐ
429 *μέντ' ἂν ἥκιστα ἐν ᾧ ἡμεῖς παρεβάλλομεν τῷ φύλακι.*
οἶσθα γάρ που τῶν γενναίων κυνῶν, ὅτι τοῦτο φύσει E
αὐτῶν τὸ ἦθος, πρὸς μὲν τοὺς συνήθεις τε καὶ γνωρί-
μους ὡς οἷόν τε πραοτάτους εἶναι, πρὸς δὲ τοὺς ἀγνῶ-
τας τοὐναντίον. Οἶδα μέντοι. Τοῦτο μὲν ἄρα, ἦν δ' ἐγὼ,
δυνατὸν, καὶ οὐ παρὰ φύσιν ζητοῦμεν τοιοῦτον εἶ-
ναι τὸν φύλακα. Οὐκ ἔοικεν. Ἆρ' οὖν σοι δοκεῖ ἔτι
τοῦδε προσδεῖσθαι ὁ φυλακικὸς ἐσόμενος ᾧ πρὸς τῷ

et editi. *tales quasdam esse naturas* Fic. *τοιαῦται* quomodo immitti **potuerit**, facile intelligitur: **omittendi occasio** nulla erat.

ταῦτα.] ~~ταῦτα~~; Stob. cum editis **ante Astium.** Etiam Ficinus haec interrogantem Socratem fecit: *An non invenimus — ?*

ἄλλοις] *ἄ. πολλοῖς* Stob.

μέντ' ἂν] *μὲν τ' ἂν* Lob. *μέν τ' ἄν* Ald. Bas. ab. Steph. (ut p. 382. D.) Buttmannus gramm. I. p. 124. *μεντἄν* rectius scribi pronuntians, quomodo fieri potuerit, ut *μὲν* accentu suo privaretur, non docuit. Aliis *μὲν τἄν* : bendum videtur, quod Wolfius probat anal. T. I. p. 447. Ego cum Porsono *μέντ' ἄν* crasin imperfectam per eamque *ἄν* longum habere puto.

ἐν ᾧ] omissa videntur in Stob. cod. A. quum Gaisfordius ea uncinis inclusa dederit.

ἡμεῖς] *ὑμεῖς* Vind. F.

παρεβάλλομεν] *παρεβάλομεν* Par.DK. sec.Bekk. Mon. B. Flor.U.

τῷ φύλακι] *τῷ σκύλακι*, quam Prinstereri coniecturam refert Stallbaumius ex eius prosopographia Platonica p. 209. non solum inutile esset propter sequentia *τῶν γενναίων κυνῶν*, quae *ζῷον* illud *παραβεβλημένον τῷ φύλακι* nominatim significant, **sed etiam** dativo suo privatum **verbum** *παρεβάλλομεν* obscurum **faceret.** Nec satis accurate Ficinus haec interpretatus est: *in eo custode, cum quo nostrum custodem comparabamus.*

τοῦτο φύσει αὐτῶν] *τ. φύσις* E *α.* Vind. D. *φύσει τ. α.* Lob. Vind. B. Vat. BM. *τ. α. φύσει* Vind. F. Ang. B. Flor. R. *οὐ τῶν αὐτῶν φύσει* Stob. cod. A. Quum pronomen *αὐτῶν* non ad *φύσει*, sed ad *ἦθος* pertineat ideoque genitivus *τῶν γενναίων κυνῶν* cum hoc nomine construi nequeat, comma inter *κυνῶν* et *ὅτι* interposui. Cf. Engelhardti notam ad Plat. Lach. p. 44.

τοὐναντίον] *τἀναντία* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stob. Respexit haec et reprehendit Aristoteles ab Astio citatus Polit. L. VII. c. 6. p. 229. ed. Goettl. *ὅπερ γάρ φασί τινες δεῖν ὑπάρχειν τοῖς φύλαξι τὸ φιλητικοὺς μὲν εἶναι τῶν γνωρίμων, πρὸς δὲ τοὺς ἀγνῶτας ἀγρίους, ὁ θυμός ἐστιν ὁ ποιῶν τὸ φιλητικόν· αὕτη γάρ ἐστιν ἡ τῆς ψυχῆς δύναμις, ᾗ φιλοῦμεν. — Καὶ τὸ ἄρχον δὲ καὶ τὸ ἐλεύθερον ἀπὸ τῆς δυνάμεως ταύτης ὑπάρχει πᾶσιν· ἀρχικὸν γὰρ καὶ ἀήττητον ὁ θυμός. Οὐ καλῶς δ' ἔχει λέγειν χαλεποὺς εἶναι πρὸς τοὺς ἀγνῶτας· πρὸς οὐδένα γὰρ εἶναι χρὴ τοιοῦτον.*

Οἶδα μέντοι.] *ο. μ. ἔφη.* Stob.

ἄρα] *ἆρ'* Vind. D. *ἀρα* Stob.

φύλακα.] *φύλακα;* Ald.

δοκεῖ ἔτι] *ἔ. δ.* Amb. C. *ἔτι ἔτι* Vind. E.

τοῦδε] *τούτου* Lob. Vind. B. Par. K. Vat. M. *καὶ τοῦδε* Mon. B. Flor. U. Bekkerus, Astius in tert. ed. et Stallbaumius.

φυλακικὸς] *φυλακτικὸς* Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Stob.

θυμοειδεῖ ἔτι προσγενέσθαι φιλόσοφος τὴν φύσιν; Πῶς
376 δή; ἔφη· οὐ γὰρ ἐννοῶ. Καὶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, ἐν τοῖς
κυσὶ κατόψει, ὃ καὶ ἄξιον θαυμάσαι τοῦ θηρίου. Τὸ
ποῖον; Ὅτι ὃν μὲν ἂν ἴδῃ ἀγνῶτα, χαλεπαίνει, οὐδὲν δὴ
κακὸν προπεπονθώς· ὃν δ' ἂν γνώριμον, ἀσπάζεται,
κἂν μηδὲν πώποτε ὑπ' αὐτοῦ ἀγαθὸν πεπόνθῃ. ἢ οὔπω
τοῦτο ἐθαύμασας; Οὐ πάνυ, ἔφη, μέχρι τούτου προσέ-
σχον τὸν νοῦν· ὅτι δέ που δρᾷ ταῦτα, δῆλον. Ἀλλὰ
Β μὴν κομψόν γε φαίνεται τὸ πάθος αὐτοῦ τῆς φύσεως

θυμοειδεῖ] θυμοειδῆ Vat. H. προσγενέσθαι] Stephanus in supplemento adnotationis p. 76. πρὸς γενέσθαι coniicit, fortassis eo offensus, quod, quum in hoc verbo πρὸς ad obiectum referri soleat, hic ad ipsum subiectum eiusque actionem referendum est, et προσγενέσθαι non *accedere*, sed *insuper fieri* significare debet. Quum tamen hoc loco verendum non esset, ne cui ambigue dictum videretur, sic προσγενέσθαι poni licebat, ut προσειδέναι (χάριν) Apol. p. 20. A. προσπάσχειν Phaedon. p. 74. A. προσαποδεῖται ἔτι ib. p. 77. C. et alia aliis locis plurima.

φιλόσοφος] καὶ φ. Mon. B. Flor. U. Bekkerus, Astius in tert. ed. et Stallbaumius.

376 κατόψει] κατόψῃ Vind. D.

Ὅτι ὃν] Ita Ven. C. Vind. DEF. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. ACRTU. Stob. ὅτι Amb. C. ὃν reliqui codices et editi ante Bekkerum. *quem enim ignotum viderit* Fic. Quum ex verbis ἢ οὔπω τοῦτο ἐθαύμασας; appareat Socratem Glauconis interrogationem τὸ ποῖον; ita intellexisse, ut quidnam admirabile esset in cane, sciscitari eum statueret, simul apparet ὅτι optime se habere. Neque vero tale est, ut ab interpolatione originem ducere videatur, et ante ὃν excidere facile potuit. His de caussis admisi, quamquam cum Astio non necessarium puto.

μὲν ἂν] ἂν μὲν Amb. C. ἴδῃ] ἴδοι Lob. Vind. BE. Vat. BM.

χαλεπαίνει] μισεῖ καὶ χ. Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT. Stob.

οὐδὲν δὴ] οὐδὲν δὲ Par. A. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. C. Amb. C. οὐδένδε Lob. οὐδέν γε Ven. B. οὐδὲν Ang. B. Stob. et sequente litura Vind. D. οὐδὲ Vind. F. Itaque pauci supersunt codices (nam silenti de Florentinis Stallbaumio hic diffido) vulgatae lectionis editionum omnium auctores, quam Astium in tert. ed. etiam de coniectura mutandam in οὐδὲν δὲ proposuisse eo magis miror, quo melius ipse eam interpretatus est: *nihil videlicet mali ante ab eo perpessus.* δὲ quomodo explicari possit, non video: δὴ vero aptissimum est nec eget explicatione. Si nihilominus propter codices suspectum sit, Stobaei et Ang. B. lectio genuina et primum in eam, quam Vind. F. exhibet, deinde in alteram, quae in Par. A. reliquisque est, corrupta videri possit, cui suspicioni insolens codicis Lob. scriptura nonnihil probabilitatis addat.

προπεπονθώς] προπεπονθός Lob. Vind. B. Vat. M. προσπεπονθώς Par. DK. sec. Bekk. Vind. E. πεπονθώς Vind. D. Stob. *perpessus* Fic. προσπέπονθεν Vat. H. Flor. AC.

ὃν] οἳ Vind. E.

δ' ἂν] δὲ Flor. T.

μηδὲν] μηδὲ Vind. B. Vat. BHM. μηδε Lob.

καὶ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφον. Πῆ δή; Ἠι, ἦν δ' ἐγώ, ὄψιν οὐδενὶ ἄλλῳ φίλην καὶ ἐχθρὰν διακρίνει, ἢ τῷ τὴν μὲν καταμαθεῖν, τὴν δὲ ἀγνοῆσαι. καίτοι πῶς οὐκ ἂν φιλομαθὲς εἴη συνέσει τε καὶ ἀγνοίᾳ ὁριζόμενον τό τε οἰκεῖον καὶ τὸ ἀλλότριον; Οὐδαμῶς, ἦ δ' ὅς, ὅπως οὕ. Ἀλλὰ μέντοι, εἶπον ἐγώ, τό γε φιλομαθὲς καὶ φιλόσοφον ταὐτόν; Ταὐτὸν γὰρ, ἔφη. Οὐκοῦν θαῤῥοῦντες τιθῶμεν καὶ ἐν ἀνθρώπῳ, εἰ μέλλει πρὸς C τοὺς οἰκείους καὶ γνωρίμους πρᾷός τις ἔσεσθαι φύσει,

πώποτε] *om.* Fic.

ἀγαθὸν] sequenti postponit Stob.

πεπόνθη] Ita Par. A. Vind. BD. Vat. B. Mon. B. πεπόνθει Vat. H. Vind. E. et Florentini cum Stobaeo. ἐπεπόνθει Amb. C. πέπονθεν Ven. B. πεπόνθοι Lob. (Vind. F.) cum editis ante Astium, qui in sec. ed. coniunctivum posuit. Nec aliter Par. K. si Bipontinorum silentium non fallit. Bekkerus quidem reliquorum suorum rationem non indicavit.

προσέσχον] προσέσχων Bas. a. πρόσεσχον Bas. b.

δρᾷ] ἄρα Stob. cod. A.

μὴν] μήν που Ang. B. Flor. R. μήν ποῦ Vind. F.

κομψόν] Cf. Ruhnken. ad Tim. p. 162.

γε] τε Lob. Vind. B. Vat. M.

B φιλόσοφον] Proclus comm. in Parmen. T. III. p. 126. ed. Cous. φιλόσοφον τοῦτο τὸ θηρίον καὶ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης ὀνομάζειν ἠξίωσε, τὸν νῦν λέγω.

Ἠι] ᾗ Vind. E.

φίλην] φ. τε Par. K. Mon. B. Flor. U.

καὶ] ᾗ Vind. D.

διακρίνει] διακρίνειν Vind. B. διακρίνῃ Flor. R.

δὲ] δ' Ang. B. Flor. R.

φιλομαθὲς] φιλομαθὴς Vind. E.

ἀγνοίᾳ] αἰνοίᾳ Vind. E. Plutarch. de Is. et Os. p. 355. B. de Aegyptiis: οὐ γὰρ τὸν κύνα κυρίως Ἑρμῆν λέγουσιν, ἀλλὰ τοῦ ζῴου τὸ φυλακτικὸν καὶ τὸ ἄγρυπνον καὶ τὸ φιλόσοφον γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ τὸ φίλον καὶ τὸ ἐχθρὸν ὁρίζοντος, ᾗ φησιν ὁ Πλάτων, τῷ λογιωτάτῳ τῶν θεῶν συνοικειοῦσιν. (pro συνοικειοῦσιν cod. Lob. Plutarchi cum reliquis habet κυνικιοῦσιν. Idem, ut hoc obiter addam, inscriptionem illius libri a vulgata diversam habet hanc: περὶ ἴσιδος καὶ σαράπιδος ἱερὸς λόγος.)

Ἀλλὰ μέντοι — οὖν, ἔφη. C] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 260. Sed in eius cod. A. posteriora tantum inde a verbis φιλόσοφοι δή eaque non hoc loco, sed multo inferius n. 150. ed. Gaisf. leguntur.

ἐγὼ] *om.* Stob.

τό γε] τό τε Lob. Vind. BD. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Vat. M. Flor. U.

φιλομαθὲς] εὐμαθὲς Vind. E.

φιλόσοφον] τὸ φ. Vind. E. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT.

ταὐτόν;] ταυτόν ἐστι. Stob.

ἀνθρώπῳ] τῷ ἀ. Stob.

μέλλει] μέλλοι Vind. BE. Par. C DK. Mon. B. Flor. U.

οἰκείους] οἱ. γε Stob.

πρᾷός] πρᾷόν Vind. E.

ἔσεσθαι φύσει,] ἔσεσθαι, φύσει Astius in sec. et tert. ed. quia φύσει ad φιλόσοφον et φιλομαθῆ pertinere sensus doceat et φιλόσοφος τὴν φύσιν supra (p. 375. E.) dicatur. Eodem modo Boeckhius in spec. ed. Tim. p. 16. quem citavit et secutus est Stallbaumius. Sed mites erga familiares et notos plerique se prae-

φιλόσοφον καὶ φιλομαθῆ αὐτὸν δεῖν εἶναι; Τιθῶμεν, ἔφη. Φιλόσοφος δὴ καὶ θυμοειδὴς καὶ ταχὺς καὶ ἰσχυρὸς ἡμῖν τὴν φύσιν ἔσται ὁ μέλλων καλὸς κἀγαθὸς ἔσεσθαι φύλαξ πόλεως. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Οὗτος μὲν δὴ ἂν οὕτως ὑπάρχοι. Θρέψονται δὲ δὴ ἡμῖν οὗτοι καὶ παιδευθήσονται τίνα τρόπον; καὶ ἆρά τι προὔργου ἡμῖν
D *ἐστὶν αὐτὸ σκοποῦσι πρὸς τὸ κατιδεῖν οὗπερ ἕνεκα πάν-*

bere solent, si saeviendi occasio non detur, neque philosophum natura, sed hominem ea res requirit. Vt vero naturalis ista mansuetudo sit et facultatem custodiendae civitatis habeat, innato opus est sciendi et cognoscendi amore. Itaque quum *φύσει* haud secus ad *πρᾶος*, quam ad *φιλόσοφον* pertineat, semel tantum positum cum priori potius, a quo nullo negotio ad posterius mente traducitur, quam cum posteriori coniungi debet. Atque ita Astius secum ipse pugnans Graeca reddidit: *nonne fidenter ponamus etiam in homine, si futurum sit ut aliquis erga familiares et notos mansuetus sit natura, philosophum et scientiae appetentem eum oportere esse?* Ficinus *φύσει* non expressit.

φιλόσοφον] int. vers. a m. s. habet Vind. F. *καὶ φ.* Stob.

φιλομαθῆ — καὶ ταχὺς] *φιλομαθῆ χὺς*, omissis mediis, Ang. B.

δεῖν] *δεῖ* Lob. Vind. BE. Flor. ACRT. Idem hoc loco Bekkerus in Vat. BHM. Ven. B. Amb. C. invenisse videtur, ex quibus pariter atque ex Vind. B. *δεῖ* sequenti versui adscripsit, quasi ibi *δεῖ* pro *δὴ* post *φιλόσοφος* legatur. Sed ibi Vind. B. cum reliquis meis *δὴ*, et hic *δεῖ* pro *δεῖν* habet.

καὶ ταχὺς] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. post *καὶ ἰσχυρὸς* posita habet Stob.

κἀγαθὸς] *καὶ ἀγαθὸς* Vind. D. Stob. cod. A.

ἔσεσθαι φύλαξ] *φ. ἔ.* Vind. B. Stob.

πόλεως.] *πόλεως;* Bekkerus et Stallbaumius.

οὕτως ὑπάρχοι] *οὕτως ὑπάρχῃ* Ven. B. Flor. B. et, sup. *οι*, Ang. B. editi ante Astium. *οὕτως ὑπάρχον* Amb. C. „Salvinius corrigebat *οὗτος ὑπάρχῃ*, quod posuisse nihil aliud est quam explosisse.“ Stallbaumius. Ac de coniunctivo quidem nulla hodie dubitatio est, quin vitiosus sit; sed eum Salvinius intactum relinquebat, non corrigendo inferebat. *οὗτος* autem non est quod reprehendatur. Recte enim habere *οὗτος μὲν δὴ ἂν οὗτος ὑπάρχοι* et omnibus notum *ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα* et Pindaricum *οὗτος ἐγὼ ταχυτᾶτι* (Ol. IIII. 26.) docet. Imo rectius haberet, quam *οὕτως*, si sensus is esset, quem Ficinus et Astius putarunt: *talis itaque custos sit*, vel: *hic igitur ita se habeat.* Sed Socrates, postquam monstravit, qualem natura esse conveniat eum, qui bonus custos futurus sit, hoc tanquam fundamentum iactum a se ostendit, cui imponi possit educatio, eoque sensu dicit *οὗτος μὲν δὴ ἂν οὕτως ὑπάρχοι, hic igitur hoc modo instructus et comparatus videtur.* Solum *ὑπάρχειν* ita legitur Tim. p. 29. B: *τούτων δὲ ὑπαρχόντων* et p. 30. C: *τούτου δ' ὑπάρχοντος*, quibus locis *οὕτως* non minus, quam nostro, addi potuisset.

θρέψονται] *στρέψονται* Amb. C.

δὴ] *om.* Vind. B.

ἡμῖν] *a vobis* Fic.

παιδευθήσονται] Syllabam *θή*

τα σκοποῦμεν, δικαιοσύνην τε καὶ ἀδικίαν, τίνα τρόπον ἐν πόλει γίγνεται; ἵνα μὴ ἐῶμεν ἱκανὸν λόγον ἢ συχνὸν διεξίωμεν. Καὶ ὁ τοῦ Γλαύκωνος ἀδελφὸς Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, ἔγωγε προσδοκῶ προῦργου εἶναι εἰς τοῦτο ταύτην τὴν σκέψιν. Μὰ Δία, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε Ἀδείμαντε, οὐκ ἄρα ἀφετέον, οὐδ' εἰ μακροτέρα τυγχάνει οὖσα. Οὐ γὰρ οὖν. Ἴθι οὖν, ὥσπερ ἐν μύθῳ μυθο-

Vind. F. inter versus a m. s. habet.

τρόπον] *τρ. ἐννοεῖν χρὴ* Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. CRT. et int. vers. A.

καὶ] *εἴ* Vind. EF. Flor. R. et int. vers. T. *εἰ* Ang. B. *ἤ* Flor. C. et int. vers. A.

ἆρά] *om.* Vind. EF. Flor. C. et int. vers. A. *ἄρα* Lob. Vind. BD. Flor. BRTV. Ald. Bas. ab.

τι] *τί* Vind. D.

προῦργου] *προὔγου* Vind. E. *προὔργον* Ald. Bas. ab.

ἡμῖν] *vobis* Fic.

D *ἵνα μὴ*] *ἵνα ἤ* Mon. B.

ἱκανὸν λόγον, ἢ συχνὸν] *σ. λ. ἢ ἱ.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

διεξίωμεν] *διεξίομεν* Vind. F. Flor. R. *διεξιῶμεν* Vind. DE. Ald. Bas. ab. *διεξιόντες* Lob. Vind. B. Vat. M.

ἔφη] *om.* Vind. B.
ἔγωγε] *ἐγὼ* Par. K.

προῦργου] *προὔργον* Vind. F. Bas. ab. *προὔγου* Vind. E.

τοῦτο] *om.* Vind. F. Ang. B. *ταὐτὸ* Vind. BD. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U.

τὴν] *om.* Amb. C.

Δία] *δί'* Lob. Vind. BEF. Amb. C. Ang. B. Vat. HM. *Ita et ipse per Iovem, o amice Adimante, existimo. non igitur* etc. Fic.

τυγχάνει] *τυγχάνοι* Vind. B. *etiamsi haec longiora essent.* Fic.

οὖν] *οὔ.* Lob. Vind. BE. Amb. C. Vat. HM. Flor. ACTV.

οὖν] *δὴ* Ang. B. Flor. R. *δὲ* Vind. F.

ἐν] *εἰ* Mon. B. a m. s.

μυθολογοῦντές τε] *τε om.* Vind. B. „*μυθολογοῦντέ τε ἅμα καὶ σχολὴν ἄγοντες* Flor. ACRT. quod mihi quidem non displicet." Stallbaumius. Non est credibile Stallbaumio illum dualem non displicere; qui quum in nullo praeterea codice repertus sit, operarum culpa irrepsisse videtur, ut approbatio Stallbaumii tantum ad *ἅμα* pertineat, quod etiam in Vind. EF. Amb. C. Ang. B. post *τε* additum est. Nescio, qua re Stallbaumio se commendaverit: mihi non solum supervacaneum, sed etiam ineptum videtur, si quidem Socrates alacri animo longum sermonem aggrediens his verbis ostendit, quo eum modo habituri sint, fabulantium scilicet et otiosorum modo, seu potius fabulando et ita, ut otiosis convenit. Nam prioris participii, quod nihil nisi explicationem verborum *ὥσπερ ἐν μύθῳ* continet, significatio eo ab altero differt, quod hoc simul rationem reddit, cur isto modo rem tractaturi sint. Haec si sententia Socratis est, *ἅμα* ferri non posse facile intelligitur. *μυθολογεῖν* est nostrum *plaudern*, et ita legitur Phaedr. p. 276. E: *παγκάλην λέγεις — παιδιὰν, ὦ Σώκρατες, τοῦ ἐν λόγοις δυναμένου παίζειν δικαιοσύνης τε καὶ ἄλλων ὧν λέγεις πέρι μυθολογοῦντα.*

Ε λογοῦντές τε καὶ σχολὴν ἄγοντες λόγῳ παιδεύωμεν τοὺς ἄνδρας. Ἀλλὰ χρή.

Τίς οὖν ἡ παιδεία; ἢ χαλεπὸν εὑρεῖν βελτίω τῆς ὑπὸ τοῦ πολλοῦ χρόνου εὑρημένης; ἔστι δέ που ἡ μὲν ἐπὶ σώμασι γυμναστικὴ, ἡ δ' ἐπὶ ψυχῇ μουσική. Ἔστι γάρ. Ἆρ' οὖν οὐ μουσικῇ πρότερον ἀρξόμεθα παιδεύοντες, ἢ γυμναστικῇ; Πῶς δ' οὔ; Μουσικῆς δ' εἰπὼν τίθης λόγους, ἢ οὔ; Ἔγωγε. Λόγων δὲ διττὸν εἶδος, τὸ μὲν ἀληθὲς, ψεῦδος δ' ἕτερον; Ναί. Παιδευτέον
377 δ' ἐν ἀμφοτέροις, πρότερον δ' ἐν τοῖς ψευδέσιν; Οὐ μανθάνω, ἔφη, πῶς λέγεις. Οὐ μανθάνεις, ἦν δ' ἐγὼ, ὅτι πρῶτον τοῖς παιδίοις μύθους λέγομεν; τοῦτο δέ

ἄγοντες] *ἄγοντι* Vind. E.

παιδεύωμεν] *παιδεύομεν* Vind. F. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Vat. H. et a m. s. Mon. B.

Ε *ἐπὶ σώμασι*] *ad corpus pertinens* Fic.

δ'] δὲ Ald. Bas. ab.

μουσική] *μουσικῇ* Vind. B.

Ἆρ'] *ἄρ'* Vind. D.

ἀρξόμεθα] *ἀρξώμεθα* Vind. B. *om.* cum tribus sequentibus Amb. C.

Μουσικῆς δ'] *μ. δὲ* Vind. D.

εἰπὼν] Ita etiam Vind. B. a m. pr. *ἐπῶν* Vind. E. *εἶπον* Vind. F. Ang. B. Flor. A. et a m. s. Vind. B. Vat. B. Par. D. Idem ex coniectura ab Astio iam in sec. ed. positum Stallbaumius recepit et vulgatam ineptam iudicavit, quo quidem nomine reprehendenda non erat. Certe eum sensum, quem Ficinus et reliqui interpretes his verbis significari statuerunt: *cum musicam dicis, sermones ponis?* ego ineptum non dixerim. Sed enim verba talem interpretationem non admittunt, quum *εἰπὼν* et praeteritum et suo casu destitutum sit. Atque hunc defectum durum esse non nego, sed an excusari possit, dubito, si *μουσικῆς εἰπὼν τίθης λόγους* per attractionem pro *μουσικην εἰπὼν αὐτῆς τ. λ.* dictum accipiamus. Musicam autem Adimantus etsi non nominaverat, tamen ita in proximis et ad animum pertinere et prius, quam gymnasticam, adhibendam esse Socrati concesserat, ut perinde esset ac si nominatim significasset. Itaque suo more Socrates, quemadmodum L. I. p. 339. D. Thrasymachum id, quod ex eius verbis consequeretur, ipsum dixisse dicit, et L. II. p. 374. A. Adimanti sententiam quandam Glauconi et reliquis, qui eam silentio suo comprobassent, tribuit, hoc loco quasi non ipse, sed Adimantus illa de musica commemorasset, *huius musicae*, inquit, *quam dixisti, sermones esse statuis, an non?* — Si in valde antiquo codice exstaret *ἐπῶν*, quod unus ex recentissimis habet, id explicationis caussa quamvis inepte ad marginem olim adscriptum vulgatae videri posset originem dedisse ac leve quoddam verae lectionis vestigium superesse in Vind. D. sine elisione scriptum *δὲ* ante *εἰπών*. Sed ut nunc codices habent, *εἰπὼν* pro genuino habendum, *εἶπον* emendatoribus tribuendum videtur.

Λόγων — Ἔστι ταῦτα 377. A] laudat Eusebius praep. ev. L. XII. p. 338. R. Steph.

διττὸν] *διισὸν* Euseb.

ψεῦδος δ' ἕτερον] *ψ. θάτερον* Vind. F. *ψ. δὲ θάτερον* Amb. C. Ang. B. *ψευδὲς δ' ἕτερον* Flor. T. *τὸ δὲ ψευδές* Euseb. Atque

που ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν ψεῦδος, ἔνι δὲ καὶ ἀληθῆ. πρότερον δὲ μύθοις πρὸς τὰ παιδία, ἢ γυμνασίοις χρώμεθα. Ἔστι ταῦτα. Τοῦτο δὴ ἔλεγον, ὅτι μουσικῆς πρότερον ἁπτέον, ἢ γυμναστικῆς. Ὀρθῶς, ἔφη. Οὐκοῦν οἶσθα, ὅτι ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον ἄλλως τε καὶ νέῳ καὶ ἁπαλῷ ὁτῳοῦν; μάλιστα γὰρ δὴ τότε πλάττεται καὶ ἐν- B
δύεται τύπος ὃν ἄν τις βούληται ἐνσημήνασθαι ἑκάστῳ. Κομιδῇ μὲν οὖν. Ἆρ' οὖν ῥᾳδίως οὕτω παρήσομεν τοὺς ἐπιτυχόντας ὑπὸ τῶν ἐπιτυχόντων μύθους πλασθέντας ἀκούειν τοὺς παῖδας καὶ λαμβάνειν ἐν ταῖς ψυχαῖς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐναντίας δόξας ἐκείναις, ἃς, ἐπειδὰν τελεωθῶσιν, ἔχειν οἰησόμεθα δεῖν αὐτούς; Οὐδ' ὁπωστιοῦν

ψευδὲς Stephanus in suppl. adnot. p. 77. vel p. 377. A. ἐν τοῖς ψεύδεσιν scribendum putat, quod ibi legitur in Ven. C. Vind. D. Par. DK. sec. Bekk. Amb. C. Cf. ad L. I. p. 338. B. Pro signo interrogandi hic et in proximo post ψευδέσιν editi ante Bekkerum punctum habent.

Παιδευτέον δ'] π. δὲ Lob. Vind. B. Euseb.

377 ἀμφοτέροις] ἀμφοτέραις Vind. E.

δ'] δὲ Lob. Vind. B. Euseb. *om.* Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACV.

ἐν] οὐ Vat. H.

τοῖς] ταῖς Vind. E.

ἦν δ' ἐγὼ — ἔνι] *om.* Vind. E.

που] *om.* Par. K.

δὲ καὶ] δὴ καὶ Vind. E.

μύθοις] μύθους Lob. Vat. M.

παιδία] παιδικὰ Vind. E. Amb. C. Flor. AC.

γυμνασίοις] γυμνασίας Lob. Vind. B.

χρώμεθα] χρώμεθ' Vind. D. Pro puncto Eus. Ald. Bas. ab. signum interrogandi habent.

Ἔστι ταῦτα] *om.* Mon. B.

Ὀρθῶς, ἔφη] *om.* Vind. B.

Οὐκοῦν — ἐκβλητέον C] laudat Eusebius l. c. οὐκ οὖν etc. Vind. F.

οἶσθα] οἶσθ' Lob. Vind. BEF. Amb. C. Ang. B. Vat. HM. Flor. ABCTV. Euseb. Stallbaumius.

μέγιστον] τὸ μ. Vind. E. Amb. C. Flor. ACT. *maximum quid* Fic. Cf. ad p. 375. A. Galenus de Hipp. et Plat. decr. L. VIIII. p. 722. Vol. V. ed. Kühn. ἐπειδὴ καὶ ὁ Πλάτων ἐπαινέσας τὴν παροιμίαν, ἐν ᾗ λέγομεν Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντὸς (Leg. L. VI. p. 753. E.) αὐτὸς προσέθηκε τὸ μέγιστον εἰπὼν ἀρχὴν παντὸς ἔργου μέγιστον εἶναι.

τε] τε δὴ Vind. F. Ang. B. Euseb.

τότε] *om.* Vind. F. B

ὃν] *om.* Mon. B. ὃ Bas. ab.

τις] int. vers. Lob.

βούληται] βούλεται Mon. B.

ἐνσημήνασθαι] ἐνσημείνασθαι Vind. D. ἐνσημήσθαι Steph.

Κομιδῇ] κομιδὴ Bas. ab. (κομιδῇ Lob. Eus. Ald.)

παρήσομεν] παρήσαμεν Bas. b.

ὑπὸ τῶν ἐπιτυχόντων] *om.* Amb. C. Flor. T. Euseb.

ἐν ταῖς ψυχαῖς] ἐν *om.* Par. K. Mon. B. Flor. U. In Vind. E. haec post ὡς ἐπιτοπολὺ (ita enim cum Lob. Vind. BDF. Eus. et editis ante Astium scribit) leguntur.

δόξας] δόξαις Vind. E.

τελεωθῶσιν] τελειωθῶσιν Ven. C. Vind. D. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. RU. Euseb.

οἰησόμεθα] *existimamus* Fic.

Οὐδ' ὁπωστιοῦν] οὐδ' ὡσποτιοῦν Amb. C. In Vind. E. duo

παρήσομεν. Πρῶτον δὴ ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ἐπιστατητέον
C τοῖς μυθοποιοῖς, καὶ ὃν μὲν ἂν καλὸν ποιήσωσιν, ἐγκριτέον, ὃν δ' ἂν μή, ἀποκριτέον. τοὺς δ' ἐγκριθέντας πείσομεν τὰς τροφούς τε καὶ μητέρας λέγειν τοῖς παισὶ καὶ πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις πολὺ μᾶλλον, ἢ τὰ σώματα ταῖς χερσίν· ὧν δὲ νῦν λέγουσι τοὺς πολλοὺς ἐκβλητέον. Ποίους δή; ἔφη. Ἐν τοῖς μείζοσιν, ἦν δ' ἐγώ, μύθοις ὀψόμεθα καὶ τοὺς ἐλάττους. δεῖ γὰρ δὴ τὸν αὐτὸν τύπον εἶναι καὶ ταὐτὸν δύνασθαι
D τούς τε μείζους καὶ τοὺς ἐλάττους. ἢ οὐκ οἴει; Ἔγωγε, ἔφη· ἀλλ' οὐκ ἐννοῶ οὐδὲ τοὺς μείζους τίνας λέγεις. Οὓς Ἡσίοδός τε, εἶπον, καὶ Ὅμηρος ἡμῖν ἐλεγέτην καὶ οἱ ἄλλοι ποιηταί. οὗτοι γάρ που μύθους τοῖς ἀνθρώ-

vocabula in quatuor divisa, apud Eusebium in unum coniuncta leguntur.

Πρῶτον] πρ. μὲν Vind. EF. Ang. B. Flor. R. Euseb. Stallbaumius.

δὴ] δ' Par. K.

ἔοικεν] εἴοικεν Vind. F.

ἐπιστατητέον] ἐπιστατέον Euseb. atque ita Wyttenbachius in animadv. ad Plut. P. I. p. 84. hunc locum citans scripsit errante, opinor, calamo.

C *ὃν*] δν ἂν Vat. B. οἱ Vind. E. *μὲν ἂν*] ἂν μὲν Lob. Vind. B. Vat. M. μὲν *om.* Vind. D. ἂν *om.* Flor. R.

καλὸν] Vulgo addunt *μῦθον*, quod quum a Par. A. Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. B. Amb. C. Flor. ACT. absit et praegresso *μυθοποιοῖς* facile intelligatur, ut glossema eiiciendum putavi. Cf. Leg. L. X. p. 886. C: *θεογονίαν διεξέρχονται, γενόμενοί τε ὡς πρὸς ἀλλήλους ὡμίλησαν* sc. οἱ *θεοί*, quod ex *θεογονίαν* petendum est. Similes Platonis locos aliquot contulit Heindorfius ad Theaet. p. 369. aliorum Fischerus ad Well. III. a. p. 268.

δ' ἂν] δὲ Vind. F. Ang. B. Flor. AR.

πείσομεν] πείσωμεν Lob.

τροφούς] τροφὰς Euseb.

τε] *om.* Amb. C. Flor. T.

παισὶ] παισὶν Vind. B. Proxime praecedens vel sequens *τοῖς* (id enim Bekkerus ambiguum reliquit) in Vat. H. omissum est. Hunc locum respexit Pseudo-Plutarchus de puer. educ. p. 3. F: *καί μοι δοκεῖ Πλάτων, ὁ δαιμόνιος, ἐμμελῶς παραινεῖν ταῖς τίτθαις μὴ τοὺς τυχόντας μύθους τοῖς παιδίοις λέγειν.*

πολὺ] *om.* Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

Ἐν τοῖς μείζοσιν — χρώμην in fine libri] laudat Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 376-379. et haec priora usque ad *καὶ λέγουσι* (D) iterum ib. p. 405.

μύθοις] *plane* Fic.

καὶ] *om.* Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U. Fic.

δὴ] *δεῖ* Vind. F.

Ἔγωγε] ἐγὼ Vind. D. et a m. D
pr. Ven. C. ἔγωγ' Vind. E. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRT.

ἀλλ'] ἀλλὰ Euseb. p. 405.

λέγεις] λέγοις Vat. B.

τε, εἶπον] *τέ που* Vind. F. Ang. B. Flor. R. *τέ που ἔφην* Amb. C. Flor. T.

καὶ Ὅμηρος] ante *εἶπον* Euseb. p. 405.

ἐλεγέτην] *λεγέτην* Vind. F. *scripserunt* Fic.

τοῖς ἀνθρώποις ψευδεῖς] ψ. τ. ἀ. Euseb. utroque loco.

λέγουσι] λέγουσιν Bekkerus et

ποις ψευδεῖς συντιθέντες ἔλεγόν τε καὶ λέγουσι. Ποίους δή, ἦ δ' ὅς, καὶ τί αὐτῶν μεμφόμενος λέγεις; Ὅπερ, ἦν δ' ἐγώ, χρὴ καὶ πρῶτον καὶ μάλιστα μέμφεσθαι ἄλλως τε καὶ ἐάν τις μὴ καλῶς ψεύδηται. Τί τοῦ- E
το; Ὅταν εἰκάζῃ τις κακῶς τῷ λόγῳ περὶ θεῶν τε καὶ ἡρώων, οἷοί εἰσιν, ὥσπερ γραφεὺς μηδὲν ἐοικότα γράφων οἷς ἂν ὅμοια βουληθῇ γράψαι. Καὶ γὰρ, ἔφη, ὀρθῶς ἔχει τά γε τοιαῦτα μέμφεσθαι. ἀλλὰ πῶς δὴ λέγομεν, καὶ ποῖα; Πρῶτον μὲν, ἦν δ' ἐγώ, τὸ μέγιστον καὶ περὶ τῶν μεγίστων ψεῦδος ὁ εἰπὼν οὐ καλῶς ἐψεύσατο, ὡς Οὐρανός τε εἰργάσατο ἃ φησι δρᾶσαι αὐτὸν Ἡσίοδος, ὅ τε αὖ Κρόνος ὡς ἐτιμωρήσατο αὐτόν. τὰ δὲ δὴ τοῦ Κρόνου ἔργα καὶ πάθη ὑπὸ τοῦ υἱέος 378

Stallbaumius. Ficinus haec (οὕτοι γὰρ — λέγουσι) ita interpretatur: *hi namque hominibus falsas fabulas effinxere, quae quotidie circumferuntur.*

Ὅπερ — γράψαι] laudat Eusebius l. c. p. 406.

χρὴ] post μάλιστα Amb. C. Flor. T.

καὶ πρῶτον] πρῶτόν τε Vind. F. Ang. B. Flor. R. Euseb. p. 376. πρῶτον idem p. 406.

E Ὅταν] ὅτ' ἄν Ald. Bas. ab.

εἰκάζῃ] Cf. Ruhnken. ad Tim. p. 95.

κακῶς] οὐσίαν κακῶς Vind. F. Ang. B. Flor. R. κακῶς οὐσίαν Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U. (ita enim corrigendus videtur Stallbaumius, qui οὐσίαν κακῶς in Flor. UR. et Par. K. legi scribit.) Euseb. p. 376. κακῶς οὐσίας (Flor. BV.) editi ante Astium, qui in sec. ed. οὐσίας cancellis inclusit, in tert. cum Bekkero et Stallbaumio abiecit.

ὥσπερ] ὡσπερεὶ Mon. B.

γράφων — βουληθῇ] om. Mon. B.

ἔχει] ἔφη Vat. M.

λέγομεν] λέγωμεν Steph.

ποῖα;] *quae apud eos talia reperimus?* Fic.

Πρῶτον — ἄνευ ὑπονοιῶν 378. D] iterum laudat Euseb. L. II. p. 48. et usque ad ἀποῤῥήτων ἀκούειν (378. A.) Theodoretus Therap. L. III. p. 769. et usque ad ἐτιμωρήσατο αὐτόν Eusebius tertium L. XIII. p. 406.

μὲν] μὲν δὴ Euseb. p. 376.

τὸ μέγιστον] τὸν μ. Euseb. p. 48.

καὶ] om. Theod.

ὁ εἰπὼν] ὁ om. Ang. B. ὃ εἰ. Lob. Vind. B. Vat. M. Euseb. p. 406. Theodoreti codices quidam apud Vrsinum. Bas. ab. Astius et Stallbaumius. *quod non probe mentitus est Hesiodus* Fic. εἰπὼν articulo carere non potest.

οὐ καλῶς] οὐκ ἀληθῶς Theod.

ὡς] ὅτι Theod. cuius tamen in codicibus quibusdam Vrsinus ὡς invenit.

ἃ] ὅ Mon. B.

δρᾶσαι] Ita etiam Euseb. p. 376. et 406. Sed p. 48. δράσαι, ut Theod. et codices a me visi cum ditis ante Bekkerum.

Ἡσίοδος] Theogon. 154. sqq.

τὰ δὲ δή] τί δαὶ δὴ τὰ Euseb. p. 48. ὅτι δὲ δὴ τὰ περὶ Theod. cuius una, qua Vrsinus usus est, editio δὴ omittit.

τοῦ Κρόνου] τοῦ om. Ang. B. 378 Flor. R. Euseb. p. 376.

υἱέος] υἱέως Vind. E(F). Ven. B. Theod. Ald. Bas. a. Steph. Bekkerum tacitus secutus est Stallbaumius. Vt hic, ita

οὐδ' ἂν εἰ ἦν ἄλφιτα ῥᾴμην δεῖν ῥᾳδίως οὕτω λέγεσθαι πρὸς ἄφρονάς τε καὶ νέους, ἀλλὰ μάλιστα μὲν σιγᾶσθαι, εἰ δὲ ἀνάγκη τις ἦν λέγειν, δι' ἀποῤῥήτων ἀκούειν ὡς ὀλιγίστους, θυσαμένους οὐ χοῖρον, ἀλλά τι μέγα καὶ ἄπορον θῦμα, ὅπως ὅτι ἐλαχίστοις συνέβη ἀκοῦ-
B σαι. Καὶ γὰρ, ἦ δ' ὅς, οὗτοί γε οἱ λόγοι καλεποί. Καὶ οὐ λεκτέοι γ', ἔφην, ὦ Ἀδείμαντε, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει. 430 οὐδὲ λεκτέον νέῳ ἀκούοντι, ὡς ἀδικῶν τὰ ἔσχατα οὐδὲν

paullo post (D) et alibi, e. g. Leg. L. III. p. 687. D. et pluribus epistolarum Platonicarum locis, ubi *νἱέως* erat, codices id, quod Phrynichus p. 68. ed. Lobeck. solum ab Atticis usurpatum dicit, *νἱέως Ψευδαττικοῖς* tribuens, comprobarunt. Sed etiam ante Bekkerum vulgo legebatur *νἱέος* Civ. L. III. p. 403. B. Menex. p. 249. B. Leg. L. VIII. p. 838. A. XI. 928. E. et alibi.

εἰ ἦν] *εἴη* Ang. B. Flor. R. Theod. ed. Sirm.

ᾤμην δεῖν] *δεῖ* Theod. Sed Vrsini codices *ᾤμην δεῖν*.

οὕτω λέγεσθαι] *λ. ο.* Euseb. p. 48. *οὕτως λ.* Flor. R.

ἄφρονάς] *ἄφρονά* Theod. ed. apud Vrs.

μάλιστα] *potius* Fic.

εἰ δὲ] *εἰ δ'* Ang. B. Euseb.

δι' ἀποῤῥήτων — θῦμα] laudat Proclus in Civ. p. 371. l. 10. sq.

ὀλιγίστους] *ἀλογίστους* Vind. D.

θυσαμένους — θῦμα] laudat Clemens Al. Strom. L. V. p. 686. l. 4. ed. Pott. *θυσαμένους* Vat. B. post *χοῖρον* habet.

χοῖρον] *χεῖρον* Vind. B. Par. DK. sec. Bekk. Vat. HM.

ἀλλά] *ἀλλ' ἄλλο* Vind. E. Amb. C. Ang. B.

ἄπορον] *ἀπόῤῥητον* Euseb. p. 48. *rarum* Fic. *ἄπνρον* emendabat Toupius opusc. crit. Vol. I. p. 570. ed. Lips. ut scilicet *τῷ χοίρῳ*, vilissimae et immundissimae pecudi, opponeretur sacrificium purum et incruentum. Sed *ἄπνρον* neque incruentum est neque purum, neque vero propter immunditiem porcum recusat Socrates, sed propter vilitatem, et quod vulgo in mysteriis immolabatur. Cf. Aristoph. Acharn. 747. ibique schol.

ὅπως ὅτι ἐλαχίστοις] Ita Par. ADK. Ven. C. Vind. DE. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRUV. *ὅπως ὁτιλαχίστοις* Vind. F. *ὅπως ἂν ἐλαχίστοις* Euseb. p. 48. *ὅπως ὅτι ἐλαχίστους* idem p. 376. *ὅτι ὅπως ἐλαχίστοις* Vind. B. Lob. Ald. Bas. ab. *ὅ,τι ὅπως ἐλαχίστοις* Steph. qui tamen in suppl. adnot. p. 77. *ὅτι ὅπως* vel *ὅπως ὅτι* scribendum censet. De reliquis codicibus Bekkerus hoc tantum significavit, in Vat. B. *ἐλαχίστους* legi. Etiam Stallbaumius de Flor. BT. tacet; qui videntur cum editis ante Stephanum facere.

Καὶ γὰρ — οἰκείους αὐτῶν C] laudat Theodoretus l. c. p. 770.

ἦ δ' ὅς] *ἦδ' ὅσον* Euseb. p. 48. *om.* Theodoretus Vrsini.

οὗτοί] *om.* Theod. Sed in Vrsini libro erat.

γε οἱ λόγοι] *οἱ λόγοι δὴ* Euseb. p. 48. *οἵ τε λόγοι* Theod. excepto Vrsini libro.

καλεποί. Καὶ] *καλεποί, καὶ* B Theod.

λεκτέοι] *λεκτέον* Ven. C. Vind. D. Par. DK. Flor. U. *δεκτέοι* Theod.

γ'] *γε* Vind. B. Euseb. Theod. *om.* Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ἔφην] *om.* Euseb. p. 48. Theod.

λεκτέον] *δεκτέον* Euseb. p. 48.

ὡς] *ὃς* Par. DK. sec. Bekk. *ὡς ὁ* Theod.

οὐδὲν] *γε οὐδ'* Euseb. p. 48.

ποιοῖ] *ποιῇ* Ald. Bas. ab. Steph.

ἂν θαυμαστὸν ποιοῖ οὐδ' αὖ ἀδικοῦντα πατέρα κολάζων παντὶ τρόπῳ, ἀλλὰ δρᾷη ἂν ὅπερ θεῶν οἱ πρῶτοί τε καὶ μέγιστοι. Οὐ μὰ τὸν Δία, ἦ δ' ὅς, οὐδ' αὐτῷ μοι δοκεῖ ἐπιτήδεια εἶναι λέγειν. Οὐδέ γε, ἦν δ' ἐγώ, τὸ παράπαν, ὡς θεοὶ θεοῖς πολεμοῦσί τε καὶ ἐπιβουλεύουσι καὶ μάχονται· οὐδὲ γὰρ ἀληθῆ· εἴ γε δεῖ ἡμῖν τοὺς μέλλοντας τὴν πόλιν φυλάξειν αἴσχιστον νομίζειν τὸ ῥᾳδίως ἀλλήλοις ἀπεχθάνεσθαι· πολλοῦ δεῖ γιγαντο-

et, ut videtur, Ven. B. Flor. B. quorum quidem discrepantem a Stephaniana lectionem Bekkerus et Stallbaumius nullam notarunt. *ποιεῖν δόξοι* Theodoreti codices apud Vrsinum.

οὐδ' αὖ] *οὐδὲ ὁ* Theod. Sed in codd. Vrsini ut vulgo.

πατέρα] *τὸν π.* Theod.

παντὶ τρόπῳ] *non multum praevaricetur* Fic.

ὅπερ] *ἅπερ.* Theod. In libris Vrsini *ὅπερ* erat.

μέγιστοι] *οἱ μ.* Ang. B. Flor. R.

Οὐ μὰ τὸν Δία, ἦ δ' ὅς] *om.* Euseb. p. 48. Theod. Pro *οὐ* Vind. BD. *οὔ*, pro *Δία* Lob. Vind. B. Amb. C. Vat. HM. *δί'* habent.

οὐδ'] *οὐδὲ* Lob. Vind. BE. Flor. ACRT. Euseb. Theod. *οὐδ' αὖ* Vind. D.

αὐτῷ] *αὐτῶι* Lob. Vind. B.

δοκεῖ] *δοκῶ* Par. ADK. Ven. BC. Vind. BDE. Vat. BM. Mon. B. Amb. C. Flor. ABCTUV. Ald. Bas. ab. quod ferrem, si *οὐδ' ἂν ἐγώ μοι* aut *αὐτός μοι*, non *οὐδ' αὐτῷ μοι*, praecessisset, aut Socrates talia Adimantum probaturum videri sibi negasset, ut Adimantus diceret: *ne ego quidem videor mihi haec idonea affirmaturus.* Nunc in vulgata nonnullorum tamen codicum (Ang. B. et Vat. H. ex quibus Bekkerus *δοκεῖ* attulit, et Flor. R. Vind. F. qui a Stephano dissentire non dicuntur) et Eusebii ac Theodoreti nec non Ficini *(Non per Iovem: nam neque mihi quidem digna haec videntur, quae dicantur)* testimonio confirmata acquiesco.

γε] *ἄλλῳ* Theod. *ἄλλων* eiusdem ed. apud Vrs. cuius in codice *γε* exstabat.

τὸ παράπαν] Ita Vind. E. Theod. In editis ante Bekkerum *τοπαράπαν* scriptum est, nec aliter Lob. Vind. BD(F).

θεοὶ] *οἱ θ.* Theod. Sed in cod. Vrs. *ὁ* deerat.

θεοῖς] *θεοὺς* Theod. ed. apud Vrs.

τε] *om.* Euseb. p. 48. Theod. praeter cod. Vrs.

ἐπιβουλεύουσι] *ἐπιβουλεύονται* Lob. Vind. B. Vat. M.

οὐδὲ] *οὔτε* Euseb. Theod. excepto Vrsini cod.

ἀληθῆ] *ἀ. οὔτε σύμφορα* Theod.

δεῖ] *δὴ* Theod.

ἡμῖν] *ἡμᾶς* Euseb. p. 376.

φυλάξειν] *φυλάττειν* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Theod. *φυλάσσειν* Euseb. p. 376.

αἴσχιστον] *turpe* Fic.

ἀλλήλοις] *om.* Flor. C.

πολλοῦ δεῖ] *Πολλοῦ δεῖ* Bas. ab. Steph. quo modo personae mutationem significare solent. *π. δὴ* Vind. F. *πολλοῦ δεῖ. οὐδὲ* Vind. E. *πολλοῦ γε δεῖ* Theod. quod recepit Astius in sec. et tert. ed. sperans, ut videtur, transitum, quem vulgata lectio durum habet, ita molliorem fieri. Nam interpretatur: *longe certe abest* etc. Sed *γε* non est *γοῦν*, neque Theodoreti auctoritas contra reliquos valere potest, non magis, quam Ficini *quare nec ullo pacto narrandum* ponentis, aut Vindobonensis E. cuius interpolatio, si *πολλοῦ δεῖ* Adimanti sit, non inepta est. Ego licet abruptam hoc loco dictionem non prorsus

μαχίας τε μυθολογητέον αὐτοῖς καὶ ποικιλτέον καὶ ἄλλας ἔχθρας πολλὰς καὶ παντοδαπὰς θεῶν τε καὶ ἡρώων πρὸς συγγενεῖς τε καὶ οἰκείους αὐτῶν. ἀλλ' εἴ πως μέλλομεν πείσειν, ὡς οὐδεὶς πώποτε πολίτης ἕτερος ἑτέρῳ ἀπήχθετο οὐδ' ἔστι τοῦτο ὅσιον, τοιαῦτα λεκτέα μᾶλ-
D λον πρὸς τὰ παιδία εὐθὺς καὶ γέρουσι καὶ γραυσὶ καὶ πρεσβυτέροις γιγνομένοις, καὶ τοὺς ποιητὰς ἐγγὺς τούτων ἀναγκαστέον λογοποιεῖν. Ἥρας δὲ δεσμοὺς ὑπὸ υἱέος καὶ Ἡφαίστου ῥίψεις ὑπὸ πατρὸς, μέλλοντος τῇ

improbem, quum Socrates contentius haec enuntiasse videri possit, et similis orationis forma tum supra p. 370. A. (*Οὐδὲν — ἄτοπον.*) tum infra L. IIII. p. 423. D. (*Οὕτοι — ταῦτα πολλὰ καὶ μεγάλα αὐτοῖς προστάττομεν.*) et p. 443. A. (*Μοιχεῖαι μὴν* etc.) inveniatur, tamen propius ad mentem scriptoris accedere puto, si quis haec verba usque ad *οἰκείους αὐτῶν* non initium novae sententiae, sed accessionem ad superiora et eo modo, quo epiphonemata solent, adiecta statuat. Itaque interpunctionem mutavi et ante haec post *ἀπεχθάνεσθαι* pro puncto colon feci et post *αὐτῶν* punctum, quod Ald. Bas. ab. Steph. habent, pro commate a recentioribus illato reposui. Ceterum verbalia *μυθολογητέον* et *ποικιλτέον* subiecti locum obtinere videntur, ut in dictione *δοκεῖ μυθολογητέον* et similibus, ut infinitivus apud Lysiam adv. Sim. p. 192, 11. ed. Bekk. *τοσούτου ἐδέησεν αὐτῷ μεταμεληθῆναι τῶν ὑβρισμένων.*

τε] *om.* Euseb. p. 48.

αὐτοῖς] *αὐτοῦ* Mon. B. a m. s.

καὶ ποικιλτέον] *om.* Fic. *ποικίλας* Euseb. p. 48. *καὶ ὑφαντέον* Theod. Cf. ad p. 373. A. et Euthyd. p. 6. A.

καὶ ἄλλας] *om.* Fic. Euseb. p. 48.

ἔχθρας πολλὰς καὶ] *ἔχθρας καὶ* Euseb. p. 48. *ἐπιβουλὰς* Theod. Sed cod. Vrs. ut vulgo. Ficinus *καὶ παντοδαπὰς* non expressit.

πρὸς συγγενεῖς] *πρὸς ξ.* Theod. *προσγονεῖς* Vind. D. in o penultimae correctus.

αὐτῶν] *αὐτῶ* Vind. E. *ἑαυτῶν* Theod. ed. Vrs.

ἀλλ'] *ἀλλὰ* Flor. R.

εἴ] *ἤ* Ven. B.

πως] *περ* Par. K. sec. Bip.

μέλλομεν] *μέλλοιμεν* Ang. B. Flor. R. Euseb.

οὐδ'] *οὐδὲ* Vind. E.

ἔστι] *ἐστὶ* Vind. E. *ἔτι* Euseb. p. 48.

λεκτέα μᾶλλον] *λεκτέα om.* Par. A. Lob. Vind. B. Ven. B. Vat. M. et a m. pr. B. post *μᾶλλον* ponunt Vind. F. Ang. B. Flor. R. Euseb. et a m. s. Vat. B. *λεκτέα μ.* Vind. D. ut vulgo, sed in *α* correctus.

γιγνομένοις] *γενομένοις* Euseb. D p. 48. *γιγνομένους* dicit *πρεσβυτέρους*, qui e pueris, quibus narrari solent fabulae, in eam aetatem ingrediuntur, qua ipsi narrare magis, quam audire, eas incipiunt. Ficinus et Muretus perperam interpretati sunt, neque Astius significationem praesentis declaravit.

καὶ] int. vers. a m. s. habet Vind. F.

ποιητὰς] *ποιητάς τε* Vind. F. Ang. B.

ἐγγὺς] *ἐγγύς τε* Flor. R.

Ἥρας — ὑπονοιῶν] laudat Theodoretus l. c. p. 770.

υἱέος] *υἱέως* Vind. E(F). Ven. B. Vat. H. Theod. Ald. Bas. a. Steph. a quo discrepare Florentini codices non dicuntur. Cf. ad A. *διὸς* Euseb. p. 48. quemadmo-

μητρὶ τυπτομένῃ ἀμύνειν, καὶ θεομαχίας ὅσας Ὅμηρος πεποίηκεν, οὐ παραδεκτέον εἰς τὴν πόλιν, οὔτ' ἐν ὑπονοίαις πεποιημένας οὔτ' ἄνευ ὑπονοιῶν. ὁ γὰρ νέος οὐχ οἷός τε κρίνειν, ὅτι τε ὑπόνοια καὶ ὃ μή· ἀλλ' ἃ ἂν τηλικοῦτος ὢν λάβῃ ἐν ταῖς δόξαις, δυσέκνιπτά τε καὶ ἀμετάστατα φιλεῖ γίγνεσθαι. ὧν δὴ ἴσως ἕνεκα περὶ παντὸς ποιητέον, ἃ πρῶτα ἀκούουσιν, ὅτι κάλλιστα μεμυθολογημένα πρὸς ἀρετὴν ἀκούειν. Ἔχει γὰρ, ἔφη, λόγον. ἀλλ' εἴ τις αὖ καὶ ταῦτα ἐρωτῴη ἡμᾶς,

dum Muretus propter Il. XV. 18. sqq. scribendum coniecit. Sed verum esse *υἱέος* quum apposita *πατρὸς* et *μητρὶ* et quod plurimum intererat a filio tale quid perpessam Iunonem ostendere, tum glossae Suidae (*Ἥρα*) et Photii Vol. I. p. 64. ed. Lips. 1823. persuadent: *Ἥρας δεσμοὺς ὑπὸ υἱέος· Πολιτείας β' οὕτω γραπτέον· παρὰ Πινδάρῳ γὰρ ὑπὸ Ἡφαίστου δεσμεύεται ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ κατασκευασθέντι θρόνῳ· ὅ τινες ἀγνοήσαντες γράφουσιν ὑπὸ Διὸς καί φασι δεθῆναι αὐτὴν ἐπιβουλεύσασαν Ἡρακλεῖ. Κλήμεντος ἡ ἱστορία· καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ ἐν Κωμασταῖς ἢ Ἡφαίστῳ.* Ita Photius. Suidas post *Ἥρας* inserit *δέ*, et *Πλάτων* ante *Πολιτείας* addit, et *ἀγνοοῦντες* et in fine *Κλήμης. ἡ ἱστορία καὶ παρὰ Ἐπ.* scribit. Rem uberius narrat Pausanias L. I. c. 20, 3. ed. Bekker. *λέγεται δὲ καὶ τάδε ὑπὸ Ἑλλήνων, ὡς Ἥρα ῥίψαι γενόμενον Ἥφαιστον, ὁ δὲ οἱ μνησικακῶν πέμψαι δῶρον χρυσοῦν θρόνον ἀφανεῖς δεσμοὺς ἔχοντα· καὶ τὴν μὲν, ἐπεί τ' ἐκαθέζετο, δεδέσθαι, θεῶν δὲ τῶν μὲν ἄλλων οὐδενὶ τὸν Ἥφαιστον ἐθέλειν πείθεσθαι, Διόνυσος δὲ, μάλιστα γὰρ ἐς τοῦτον πιστὰ ἦν Ἡφαίστῳ, μεθύσας αὐτὸν ἐς οὐρανὸν ἤγαγε.*

ῥίψειε] *ῥήψειε* Bas. ab.

τυπτομένῃ ἀμύνειν] *ἀ. τ.* Euseb. p. 376. *τ. ἀμυνεῖν* Vat. B. Vind. D. Bekkerus. Cf. ad p. 374. C. quamquam per se probabilior paullo haec nostro, quam illo loco facta mutatio est.

Ὅμηρος] *ὁ ὅμ.* Flor. C. *ὅμηρός τε* Euseb. p. 48.

τὴν] *om.* Ven. B. a m. pr.

οὔτ' ἐν] *οὔτε* Flor. T.

ὑπονοίαις] Cf. Timaei lex. p. 200. ibique Ruhnken. cuius exemplis addi meretur locus Origenis contra Cels. L. VIII. p. 422: *Ἀθηνᾶν μέντοι μετὰ Ἡλίου τασσομένην ἐμυθοποίησαν οἱ Ἑλλήνων λόγοι εἴτ' ἐν ὑπονοίαις εἴτε χωρὶς ὑπονοιῶν φάσκοντες ἐκ τῆς τοῦ Διὸς γεγεννῆσθαι κεφαλῆς καθωπλισμένην.*

πεποιημένας] *om.* Theod. Sed in codice Vrs. *πεποιημέναις* legebatur.

οὔτ'] *οὔτε* Lob. Vind. B. Flor. R. Euseb. p. 376. Theod.

οἷός τε] *οἷος* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ὃ μὴ] *ὅ, τι μὴ* Euseb.

ἀλλ' ἃ] *ἀλλὰ ἃ* Lob. *ἀλλὰ* Vind. F. et a m. pr. D. Flor. CRV.

λάβῃ] *λάβοι*, sup. *η*, Par. K.

ἀμετάστατα] *ἀμετάστατά τε* Lob. Vat. BM.

ἴσως] *καὶ ἴ.* Ven. B. Flor. B. editi ante Bekkerum.

ἀκούουσιν] *ἀκούσουσιν* Mon. B. *audient* Fic.

ὅτι κάλλιστα] *ὅτι μάλιστα*, in m. a m. s. *κάλιστα*, Vind. F. *ὅτε κάλλιστον* Ang. B. *ὁτικάλλιστα* Steph.

ἀκούειν.] *ἀκούειν;* Ald.

αὖ καὶ] *om.* Fic.

ἡμᾶς] *ὑμᾶς* Flor. B. Ald. Bas. ab.

ταῦτα ἅττα ἐστί, καὶ τίνες οἱ μῦθοι, τίνας ἂν φαῖμεν; Καὶ ἐγὼ εἶπον· ὦ Ἀδείμαντε, οὐκ ἐσμὲν ποιηταὶ ἐγώ τε
379 καὶ σὺ ἐν τῷ παρόντι, ἀλλ' οἰκισταὶ πόλεως. οἰκισταῖς δὲ τοὺς μὲν τύπους προσήκει εἰδέναι, ἐν οἷς δεῖ μυθολογεῖν τοὺς ποιητὰς, παρ' οὓς ἐὰν ποιῶσιν, οὐκ ἐπιτρεπτέον· οὐ μὴν αὐτοῖς γε ποιητέον μύθους. Ὀρθῶς, ἔφη· ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο, οἱ τύποι περὶ θεολογίας, τίνες ἂν εἶεν; Τοιοίδε πού τινες, ἦν δ' ἐγώ· οἷος τυγχάνει ὁ θεὸς ὤν, ἀεὶ δή που ἀποδοτέον, ἐάν τέ τις αὐτὸν ἐν ἔπεσι ποιῇ, ἐάν τε ἐν μέλεσιν, ἐάν τε ἐν τραγῳδίᾳ.

ταῦτα] Ita Par. A. Lob. Vind. E. Vat. BH. Ven. B. Amb. C. Flor. ACTV. τί ταῦτα Vind. B. Vat. M. om. Vind. F. Ang. B. Euseb. Flor. R. (quamquam Stallbaumius disertis verbis id non significavit, sed lemmate posito ἡμᾶς αὐτὰ ἅττα ἐστί, Flor. R. ἅττα τε ἔστι et Flor. ACTV. ἡμᾶς· ταῦτα ἅττά ἐστι habere scripsit.) αὐτὰ reliqui codices et editiones omnes; quam lectionem alteri cedere iussi primum ob codices, tum propter ambiguitatem, quum nescias, utrum ad ταῦτα referendum, an pro initio interrogationis habendum sit hoc αὐτά, quorum prius per interpositа ἐφωτήσῃ ἡμᾶς, posterius ideo minus commode fieri videtur, quod αὐτὰ initio ἐκεῖνα significans non praegressa, sed sequentia respicere et a relativo excipi solet, ut in locis ab Heindorfio ad Lys. c. 2. allatis. Neque vero apparet, quid librarios moverit, ut αὐτὰ vel eiicerent vel in ταῦτα mutarent; sed ταῦτα iteratum et simul alio referendum eis displicere poterat, quamvis immerito displiceret. Cf. L. I. p. 341. E: τοιούτῳ οὖν ὅπως ἐκποδίζῃ τὰ ξυμφέροντα, ἐπὶ τούτῳ παρεσκευάσθη ἡ τέχνη. Phaedon. p. 83. C: ὅτι ψυχὴ παντὸς ἀνθρώπου ἀναγκάζεται ἅμα τε ἡσθῆναι ἢ λυπηθῆναι σφόδρα ἐπί τῳ καὶ ἡγεῖσθαι, περὶ ὃ ἂν μάλιστα τοῦτο πάσχῃ, τοῦτο ἐναργέστατόν τε εἶναι καὶ ἀληθέστατον. Aristoph. Eq. 475. Inv. καὶ ταῦτά μ' οὔτ' ἀργύριον οὔτε χρυσίον διδοὺς ἀναπείσεις οὔτε προσπέμπων φίλους, ὅπως ἐγὼ ταῦτ' οὐκ Ἀθηναίοις φράσω.

ἅττα] ἄττα Vind. E. Ald. Bas. ab. om. Lob. Vind. B. Vat. M. τ' addit Ang. B. τε Flor. R.

τίνας] τίνες Vind. D.

ἐγώ τε] ἐγώ γε (Flor. B.) Ald. Bas. ab. ἔγωγε Mon. B. Steph.

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F. Flor. R. 379

οἰκισταῖς] οἰκισταὶ Vind. E.

δὲ] μὲν Amb. C. Flor. T.

μὲν] om. Flor. T.

ἐν οἷς] παρ' οὓς Vind. B. ὡς Vind. F. Ang. B. Flor. R.

δεῖ] δὴ Vat. H.

ἐπιτρεπτέον] ἐπιστρεπτέον Lob. Vind. BE. Flor. AC.

γε] τε Vind. D.

ἔφη.] om. Vind. E.

ἀλλ'] Ἀλλ' Bas. ab. Steph.

δὴ] δεῖ Flor. B. Bas. ab.

οἱ τύποι] om. Vind. D.

Τοιοίδε] τοῖοι δέ Lob. τοιοῦτοι δέ Vind. E. Vat. H. Flor. ACV.

ἦν δ' ἐγώ] om. Vind. B. Vat. M. Post haec in Ald. comma et post ἄν punctum est, quam rationem recte improbat Stephanus in suppl. adnot. p. 77.

ὁ θεὸς ὤν] ὢν ὁ θ. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Eus.

δήπου] Syllabam priorem int. vers. habet Vind. E.

ποιῇ] ποιεῖν Par. K. ποιεῖ Vind. E.

Δεῖ γάρ. Οὐκοῦν ἀγαθὸς ὅ γε θεὸς τῷ ὄντι τε καὶ B
λεκτέον οὕτω; Τί μήν; Ἀλλὰ μὴν οὐδέν γε τῶν ἀγα-
θῶν βλαβερόν. ἦ γάρ; Οὔ μοι δοκεῖ. Ἆρ' οὖν ὃ μὴ
βλαβερὸν, βλάπτει; Οὐδαμῶς. Ὃ δὲ μὴ βλάπτει, κα-
κόν τι ποιεῖ; Οὐδὲ τοῦτο. Ὃ δέ γε μηδὲν κακὸν ποι-
εῖ, οὐδ' ἄν τινος εἴη κακοῦ αἴτιον; Πῶς γάρ; Τί δέ;
ὠφέλιμον τὸ ἀγαθόν; Ναί. Αἴτιον ἄρα εὐπραγίας;
Ναί. Οὐκ ἄρα πάντων γε αἴτιον τὸ ἀγαθὸν, ἀλλὰ τῶν
μὲν εὖ ἐχόντων αἴτιον, τῶν δὲ κακῶν ἀναίτιον. Παν-
τελῶς γ', ἔφη. Οὐδ' ἄρα, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ θεὸς, ἐπειδὴ C

ἐάν τε ἐν μέλεσιν] *om.* Par. A. Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. B. Amb. C. Flor. ACR. *ἐάν τε ἐν μέλεσι* Euseb.

Οὐκοῦν — ἐσθλῷ D] laudat Theodoretus Therap. L. V. p. 828. Schol. Ven. ad Il. XXIIII. 527: *μέμφεται δὲ τὴν δόξαν Πλάτων ἐν δευτέρῳ Πολιτείας λέγων, ὡς ὁ θεὸς ἀγαθὸν, οὐδὲν δὲ ἀγαθὸν βλαβερὸν, ὃ δὲ μὴ βλαβερὸν, οὐδὲ βλάπτει.*

ὅ γε] ὁ Lob. Vind. BD. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Vat. M. Flor. TU. Euseb. Theod.

τῷ ὄντι] *τωόντι* Vind. DE.

B *τε*] *γε.* Theod. Sylb. Idem paullo ante post *θεός* signum interrogandi habet.

οὕτω] *οὕτως* Theod. Bekkerus et Stallbaumius.

Ἀλλὰ μὴν] *ἀ. μὲν* Lob. Vind. B. Vat. M. *om.* Theod. Sed cod. Vrsini ea habebat.

οὐδέν γε] *οὐδὲν δὲ* Theod. excepto Vrs. cod.

ἦ] *ἦ* Theod. eodem cod. excepto.

Ἆρ' οὖν ὃ] Ita Theodoreti cod. Vrs. *ἆρ' οὖν τὸ* Eus. *ἄρα τὸ* Theod.

Ὃ δὲ — ποιεῖ;] *om.* Theod. cod. Vrs.

βλάπτει] *βλάπτῃ* Flor. AV.

Οὐδὲ — ποιεῖ,] *om.* Ang. B. *οὐδαμῶς* Theod. Sylb.

οὐδ' ἄν] *οὐδέ* Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACR.

αἴτιον;] *αἴτιον.* Euseb. editi ante Astium.

Πῶς γάρ;] *π. γ. οὔ;* Euseb. *οὐ γάρ.* Theod. cod. Vrs.

δέ;] *δαί;* Flor. T. *δαι* Par. A.

Αἴτιον — Ναί.] *om.* Theod. cod. Vrs.

ἄρα] *ἄρα* Flor. C.

εὐπραγίας;] Ita Vind. D. *εὐπραγίας.* reliqui a me visi, Euseb. Theod. cum editis ante Bekkerum.

πάντων γε] *γε π.* Theod.

αἴτιον,] *πάντων* Theod. cod. Vrs. et ed. Sylb.

κακῶν] *κακῶς* Ang. B.

γ'] Ita Par. A. Vind. D. Ang. C B. et a m. pr. Ven. C. Bekkerus et Astius in tert. ed. *γε* Flor. R. Euseb. Theod. *γὰρ* reliqui codices et editi, quemadmodum sine controversia *μὴ γὰρ* legitur p. 381. E. et *οὐ γὰρ* L. IIII. p. 429. B. V. 471. A. Sed codices illi non erant contemnendi, et *παντελῶς γε* omnes habent L. VI. p. 485. D. Confundi ista quum alii docuerunt, tum Schaeferus ad Gregor. Cor. p. 877. Sic L. IIII. p. 424. B. Vind. D. unus *εἰκὸς γὰρ, ἔφη* habet, ceteri *εἰκός γ', ἔφη.* Sophist. p. 216. C. *καὶ καλῶς γὰρ* pro *κ. κ. γε* Lob.

Οὐδ'] *οὐκ* Vind. E. Theod.

ἐπειδὴ] post *ἀγαθὸς* Vind. E. *ἐπεὶ* Euseb. Theod.

ἀγαθὸς, πάντων ἂν εἴη αἴτιος, ὡς οἱ πολλοὶ λέγουσιν, ἀλλ' ὀλίγων μὲν τοῖς ἀνθρώποις αἴτιος, πολλῶν δὲ ἀναίτιος· πολὺ γὰρ ἐλάττω τἀγαθὰ τῶν κακῶν ἡμῖν· καὶ τῶν μὲν ἀγαθῶν οὐδένα ἄλλον αἰτιατέον, τῶν δὲ κακῶν ἄλλ' ἅττα δεῖ ζητεῖν τὰ αἴτια, ἀλλ' οὐ τὸν θεόν. Ἀληθέστατα, ἔφη, δοκεῖς μοι λέγειν. Οὐκ ἄρα, ἦν δ' ἐγὼ, ἀποδεκτέον οὔτε Ὁμήρου οὔτ' ἄλλου ποιητοῦ

ἀλλ'] *ἀλλὰ* Lob. Vind. E. Flor. AC.

ὀλίγων] *ὀλίγοις* Par. K.

αἴτιος] *om.* Amb. C.

πολλῶν] *τῶν π.*..Vind. B.

δὲ] *δ'* Ang. B. Flor. R. Bas. ab.

τἀγαθὰ] *τὰ ἀγαθὰ* Euseb. Theod.

οὐδένα ἄλλον] *οὐδὲν ἄλλο* Vind. E. Proclus in Tim. p. 114, 22: *ἐν δὲ τῇ Πολιτείᾳ (φησὶ)· καὶ τῶν ἀγαθῶν οὐδὲν ἄλλο αἰτιατέον, ἢ τὸν θεὸν, τῶν δὲ κακῶν ἄλλ' ἅττα ζητεῖν αἴτια.* Idem in Parmen. T. V. p. 60. ed. Cous. *οὐδένα δὲ θεὸν αἰτιατέον τῶν κακῶν, ὡς ἐν Πολιτείᾳ μεμαθήκαμεν.*

ἄλλ' ἅττα] *ἀλλάττα* Lob. Ald. Bas. a. *ἀλλάττα* Vind. E. Bas. b. *ἄλλα ἅττα* Euseb. *ἄλλα ἅττα* Vind. D. Theod. *ἀλλά τε* Vind. B. Vat. M.

τὰ] *om.* Theod.

οὔτ'] *οὔτε* Lob. Vind. BE. Euseb. Theod.

ἄλλον ποιητοῦ] *ἄλλον ποιητὴν* et deinde *ἁμαρτάνοντα καὶ λέγοντα* Theod. Sylb.

D *ἁμαρτίαν*] Cf. ad L. I. p. 340. D.

τοὺς] *om.* Vat. B. a m. pr.

ἀνοήτως] post *ἁμαρτίαν* Vind. B. Theod. post *ἁμαρτάνοντος* Flor. T. *om.* Par. K. Mon. B. Flor. U.

δοιοὶ] *δοιοί τε* Ang. B. Flor. ART. *δοιοὶ δέ τε* Amb. C. *δύο* Theod. Sylb. et Vrsini. Locus Homeri est Il. XXIIII. 527. sqq. ubi Achilles Priamum solatur: *δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὐδει, δώρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἐάων. ᾧ μέν κ' ἀμμίξας δώῃ Ζεὺς τερπικέραυνος, ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅ γε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ· ᾧ δέ κε τῶν λυγρῶν δώῃ, λωβητὸν ἔθηκεν, καί ἑ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει, φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμένος οὔτε βροτοῖσιν.*

κηρῶν] *Κηρῶν* Bekkerus et Stallbaumius, quomodo etiam in Theodoreto scripsit Schulzius; quae ratio, ad plerosque Homeri locos apta, hic deserenda videbatur propter sequentia Socratis verba, quae de sortibus potius, quam de personis eum cogitasse ostendunt. Nec aliter ipse poëta, qualem nos novimus, sensisse mihi videtur Il. XXII. 210: *ἐν δ' ἑτίθει δύο κῆρε ταναηλεγέος θανάτοιο.* Certius et magis ab nostro Platonis Homerus eo discrepat, quod *κῆρας* habet *ἐσθλὰς* et *δειλὰς*, quae illi nihil nisi *θανατηφόροι* sunt; quam ob rem Heynius ad Il. T. VIII. p. 706. et, quem ibi citat, Paynius Britannus non lectionem antiquiorem, sed interpolationem serioris cuiusdam rhapsodi a Platone hic positam pronuntiare non dubitarunt. Quibus ita assentior, ut significationem nominis *κὴρ* a numine mortifero primum ad sortem fatalem, deinde ad quamlibet sortem translatam esse concedam, hunc tertium autem amplificationis gradum iam Homerico aevo fieri potuisse non negem, imo factum esse ex hoc ipso Platonis loco potius, quam contrarium ex nostro Homero colligam. Ceterum cf. Wolfii proleg. c. XI.

ἔμπλειοι] Ita Vind. D. a m. pr. *ἔμπλεοι* Vind. E. et a m. s. D. Amb. C. Vat. H. Flor. T.

αὐτὰρ] *ἀτὰρ* Vind. E. Par. K. sec. Bip. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTU.

δ] Ita Lob. Vind. B(F). cum

ταύτην τὴν ἁμαρτίαν περὶ τοὺς θεοὺς ἀνοήτως ἁμαρτάνοντος καὶ λέγοντος, ὡς δοιοὶ πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει κηρῶν ἔμπλειοι, ὁ μὲν ἐσθλῶν, αὐτὰρ ὃ δειλῶν· καὶ ᾧ μὲν ἂν μίξας ὁ Ζεὺς δῷ ἀμφοτέρων, ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅ γε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ· ᾧ δ' ἂν μὴ, ἀλλ' ἄκρατα τὰ ἕτερα, τὸν δὲ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει. οὐδ' ὡς ταμίας ἡμῖν Ζεὺς ἀγαθῶν τε κακῶν τε

editis ante Bekkerum. ὁ Vind. DE. Euseb. Theod. Bekkerus et Stallbaumius, quemadmodum in Homeri carminibus scripsit Wolfius. Mihi Reizii doctrina (de acc. incl. p. 5. sq.) ex rei natura petita atque cis, quae obiecit Buttmannus gramm. I. p. 305. neutiquam ita convelli videtur, ut exceptis dictionibus ὁ μὲν, ὃ δὲ, ὁ γὰρ et si quae aliae procliticae sunt, articulo sonum, quem in pronuntiando habebat, scribentes detrahere debeamus. De codicibus Bekkerus quidem et Stallbaumius hic et L. III. p. 387. A. tacent, sed neque hic deesse accentui auctoritatem videmus, et ibi maiorem etiam habet.

δειλῶν] δεινῶν Vind. E.

ᾧ] ὁ Theod. cod. Vrs.

ἂν μίξας] ἀμμίξας Par. DK. Theod. cod. Vrs. ἀναμίξας Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. T. καμμίξας (Flor. B.) Ald. Bas. ab. Steph.

δῷ ἀμφοτέρων] ἀ. δ. Vind. F. Flor. R. Euseb. ἀμφότερα δῷ Theod. Sylb.

μέν τε] μέν γε Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Amb. C. Flor. U. Euseb. μὲν Vind. F. Ang. B.

κακῷ] κακῶν Euseb. Theod. Sylb.

ὅ γε] ὅ δὲ Vind. F. ὅδε Theod. Sylb.

κύρεται] κίρνατὰι Vind. B. Vat. M. τείρεται Vind. F. Amb. C. μύρεται Ang. B. μείρεται Theod. Sylb.

ἄλλοτε] ἄλλο Ald. Bas. a.

ἐσθλῷ] ἐσθλῶν Euseb. Theod. Sylb. Ald. Bas. ab.

ἄκρατα] ἀκράτω Par. DK.

τὸν δὲ] τόνδε Stallbaumius, non Astius, quem τόνδε restituisse falso affirmat. De hoc particulae usu cf. Hermannum ad Soph. Phil. 87. Ceterum recte Bekkerus, quum semel versus separatim scriberet, τὸν δὲ in unum cum sequentibus coniunxit. Sed ob eandem rationem, quam supra p. 363. B. in Hesiodeis ostendi, rectius haec omnia non separantur a prosa.

βούβρωστις] βουρβρωστις Vind. E.

ἡμῖν] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R. post ζεὺς Euseb.

Ζεὺς] ὁ ζεὺς Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. CT. Euseb.

κακῶν τε] καὶ κακῶν Vind. EF. Flor. AR. (quamquam Stallbaumius dubium reliquit, utrum τε habeant post καὶ κακῶν, an omittant.) καὶ κακῶν τε Vind. D. Ang. B. κακῶν Ven. B. Vind. B. Vat. H. Vulgo haec referunt ad Il. IIII. 84. et XVIIII. 224: Ζεὺς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται, quem versum Plutarchus de aud. po. p. 17. A. una cum sequentibus Aeschyli et inter alios ex hoc Platonis loco petitos ponens in eadem videtur fuisse sententia. Neque si Plato, quod Astius suspicatur, tantum ὡς ταμίας ἡμῖν Ζεὺς κακῶν τέτυκται scripsisset, secundum ea, quae p. 373. E. de bello dicuntur, prorsus abiicienda eiusdem Astii opinio esset pro bello ea, quorum fons uberrimus bellum sit, mala ipsa nominata statuentis. Nunc vel deperditum aliquem Homeri versum vel, id quod propter superiora illa οὔτ' ἄλλου ποιητοῦ magis crediderim, ab alio poëta factum Socrates respexisse videtur. Cete-

τέτυκται. τὴν δὲ τῶν ὅρκων καὶ σπονδῶν σύγχυσιν, ἣν ὁ Πάνδαρος συνέχεεν, ἐάν τις φῇ δι' Ἀθηνᾶς τε καὶ Διὸς γεγονέναι, οὐκ ἐπαινεσόμεθα, οὐδὲ θεῶν
380 ἔριν τε καὶ κρίσιν διὰ Θέμιτός τε καὶ Διός· οὐδ' αὖ ὡς Αἰσχύλος λέγει, ἐατέον ἀκούειν τοὺς νέους, ὅτι θεὸς μὲν αἰτίαν φύει βροτοῖς, Ὅταν κακῶσαι δῶμα παμπήδην θέλῃ. ἀλλ' ἐάν τις ποιῇ ἐν οἷς ταῦτα τὰ ἰαμβεῖα ἔνεστι, τὰ τῆς Νιόβης πάθη, ἢ τὰ Πελοπιδῶν ἢ τὰ Τρωϊκὰ ἤ τι ἄλλο τῶν τοιούτων, ἢ οὐ θεοῦ ἔργα ἐατέον αὐτὰ λέγειν, ἢ, εἰ θεοῦ, ἐξευρετέον αὐτοῖς σχεδὸν ὃν νῦν ἡμεῖς λόγον ζητοῦμεν, καὶ λε-
B κτέον, ὡς ὁ μὲν θεὸς δίκαιά τε καὶ ἀγαθὰ εἰργάζετο,

rum Heynii coniecturam, qui in obs. ad Il. l. c. οὐ δ' ὡς pro οὐδ' ὡς scribendum putabat, recte improbavit Astius.

δὲ] τε Vind. F. Ang. B.

τῶν] om. Euseb.

Πάνδαρος] πίνδαρος Par. K. sec. Bip.

ἐάν] ἄν Vind. F. Respicitur quarta Iliadis rhapsodia, quae ὁρκίων σύγχυσις inscripta est.

ἔριν τε] τε om. Vind. F. Flor. R.

380 Θέμιτός] Θέμιδος Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Euseb. Interpretes non sine dubitatione his verbis θεομαχίαν Iliadis libro vicesimo primo descriptam significari statuunt, quam ipse Iupiter convocatis per Themin diis accendit; qua de re dubitandum mihi non videtur. Aliter quidem Menex. p. 237. C. θεῶν ἔρις τε καὶ κρίσις dicitur; sed h. l. κρίσις ipsa decertatio est, in quam ἔρις erupit. Talis est Pindaro Ol. VII. 80. κρίσις ἀμφ' ἀέθλοις et Nem. X. 23. ἀέθλων κρίσις. Neque eventu caruit ista contentio: οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Ὄλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες, οἱ μὲν χωόμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιόωντες. XXI. 513. Mirum utique esset, ni Plato hunc carminis Homerici partem, qua dii immortales quae possunt mala sibi invicem Iovis auctoritate infligunt, notandam duxisset.

ὡς] ὁ Vat. B. quod Fic.

φύει] φύσει Vind. D.

παμπήδην] παμπίδην Plutarchi l. c. cod. Lob. Quae Socrates deinde dicit, nullam dubitationem relinquunt, quin ex Aeschyli Niobe hos versus petierit. Cf. Wyttenbachii animadv. ad Plut. P. I. p. 190. sq. et Hermanni diss. de Aeschyli Niobe a. 1823. scriptam p. 12.

ἰαμβεῖα] ἰάμβια Ven. C. et a m. pr. Vind. D. Vat. B. Similiter Euthyd. p. 291. D. codices duo optimi, Clark. et Vat. B. κατὰ τὸ Αἰσχύλου ἰαμβίον habent, et apud Clementem Al. Strom. L. VI. p. 740, 15. et 742, 17. ἰάμβιον et ἰαμβίοις, sed contra codices, legitur.

πάθη, ἢ] π. καί, sup. ἤ, Ven. B.

ἐξευρετέον] ἐξευρητέον Vind. F. Ang. B. Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 445.

ὡς δὲ] ὡς δ' Vind. E. Ang. B. B. Euseb.

δὲ δή] δὴ om. Ven. B. Euseb. Ald. Bas. a. Steph.

ὁ ὀρῶν] ὀρθῶν Vind. F.

οἱ δὲ ὠνίναντο κολαζόμενοι· ὡς δὲ ἄθλιοι μὲν οἱ δίκην διδόντες, ἦν δὲ δὴ ὁ ὁρῶν ταῦτα θεὸς, οὐκ ἐατέον λέγειν τὸν ποιητήν. ἀλλ' εἰ μὲν ὅτι ἐδεήθησαν κολάσεως λέγοιεν ὡς ἄθλιοι οἱ κακοὶ, διδόντες δὲ δίκην ὠφελοῦντο ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἐατέον· κακῶν δὲ αἴτιον φάναι θεόν τινι γίγνεσθαι ἀγαθὸν ὄντα, διαμαχετέον παντὶ τρόπῳ μήτε τινὰ λέγειν ταῦτα ἐν τῇ αὑτοῦ πόλει, εἰ μέλλει εὐνομήσεσθαι, μήτε τινὰ ἀκούειν, μήτε νεώτερον μήτε C πρεσβύτερον, μήτε ἐν μέτρῳ μήτε ἄνευ μέτρου μυθολογοῦντα, ὡς οὔθ' ὅσια ἂν λεγόμενα, εἰ λέγοιτο, οὔτε ξύμφορα ἡμῖν οὔτε ξύμφωνα αὐτὰ αὑτοῖς. Σύμψηφός σοί εἰμι, ἔφη, τούτου τοῦ νόμου, καί μοι ἀρέσκει.

κολάσεως] κολάσεων Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACT.

κακοὶ] καλοὶ Euseb.

δὲ] om. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT.

ὠφελοῦντο] ὠφελοῦνται Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐατέον] μὴ χωριστέον a m. s. sup. Vind. F. οὐ χωριστέον sup. Flor. AC.

κακῶν — τῶν ἀγαθῶν C] laudat Theodoretus l. c. p. 829.

φάναι] φᾶναι Lob. Vind. D.

θεόν] om. Vind. F. Ang. B. θεῶν Vind. E. τὸν θεὸν Theod.

τινι γίγνεσθαι] om. Theod.

διαμαχετέον] διαμαχητέον Lob. Vind. BE. Vat. BM. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Euseb. Theod. et Astius, qui ἐξευρετέον sine nota tramisit, μαχητέον propterea damnat, quod μεμάχεται in usu non fuerit; cui sententiae etiam Lobeckium l. c. et Matthiaeum gramm. p. 419. subscribere miror. Quum futuri pariter atque aoristi vocalis mutabilis esset, eadem ad verbale inconstantia transiit, et recte Soph. p. 249. C. magno codicum, etiam Lob. consensu Bekkerus μαχιτέον scripsit et ib. p. 241. D. διαμαχητέον iisdem iubentibus retinuit.

μήτε] μή τή Vind. F.

λέγειν ταῦτα] τ. λ. Ven. B. Flor. B. Euseb. editi ante Bekkerum.

αὑτοῦ] ἑαυτοῦ Vind. F. Ang. B. Euseb. Theod. αὐτοῦ Lob. Vind. BD. Ald. Bas. ab.

μέλλει] μέλλοι Vind. BE. Par. D. Mon. B. μέλλοιμεν Vind. D.

εὐνομήσεσθαι] εὐνομήσασθαι Ven. C. Vind. D. Par. D. Theod.

μήτε ἐν] μήτ' ἐν Vind. E. C Amb. C. Ang. B. Flor. R. μὴ ἐν Par. A. Lob. Vind. B. Vat. BHM. Ven. B.

μήτε] μήτ' Amb. C. Ang. B. Euseb. μὴ Vind. B. Ven. B. Vat. HM.

οὔθ'] οὔτε Lob. Vind. BEF. Flor. ACRTV. Euseb. Theod.

ὅσια] οὐσία Vind. E.

ἂν] δὴ, sup. ἂν, Ven. B.

εἰ] om. Flor. T.

ξύμφορα] σύμφ. Vind. F. Flor. R.

ξύμφωνα] σύμφ. Lob. Vind. BEF. Flor. ACRTV.

αὐτὰ] om. Flor. T. Theod. uno Vrsini codice excepto.

αὐτοῖς] αὐ. Theod.

Σύμψηφός] ξύμφ. Euseb. Theod.

σοί] om. Mon. B. σου Theod.

εἰμι, ἔφη] ἔφη εἰμὶ Lob. Vind. B. Vat. M. εἰ μὴ ἔφη Vind. E.

καί μοι] κἀμοὶ Euseb.

Οὗτος μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, εἷς ἂν εἴη τῶν περὶ θεοὺς νόμων τε καὶ τύπων, ἐν ᾧ δεήσει τοὺς λέγοντας λέγειν καὶ τοὺς ποιοῦντας ποιεῖν, μὴ πάντων αἴτιον τὸν θεὸν, ἀλλὰ τῶν ἀγαθῶν. Καὶ μάλ', ἔφη, ἀπόχρη.
D *Τί δὲ δὴ ὁ δεύτερος ὅδε; ἆρα γόητα τὸν θεὸν οἴει εἶναι καὶ οἷον ἐξ ἐπιβουλῆς φαντάζεσθαι ἄλλοτε ἐν ἄλλαις ἰδέαις, τοτὲ μὲν αὐτὸν γιγνόμενον καὶ ἀλλάττοντα τὸ αὑτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφὰς, τοτὲ δ' ἡμᾶς ἀπατῶντα καὶ ποιοῦντα περὶ αὑτοῦ τοιαῦτα δοκεῖν, ἢ*

μὲν τοίνυν] *μέντοι* Theod. Sed cod. Vrs. ut vulgo.

θεοὺς] *θεοῦ* Euseb. Theod.

τε] *om.* Par. K. sec. Bekk. Mon. B.

ᾧ] *οἷς* Euseb. Theod. (*ᾧ* cod. Vrs.)

τοὺς λέγοντας] *τούς τε λ.* Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT. Euseb. Theod. Astius in tert. ed. et Stallbaumius.

ποιεῖν,] Comma a Bekkero et Stallbaumio sublatum restitui, non quo in sequentibus *εἶναι* omissum aut accusativos non ab ipsis verbis *λέγειν* et *ποιεῖν* regi putem, sed quia haec verba praegressis illis *ἐν ᾧ* coniuncta obiectum nullum amplius desiderant atque ea, quae sequuntur, explicationis causa velut per appositionem addita habent. Hoc enim est *ἐν ἐκείνῳ τῷ τύπῳ λέγειν καὶ ποιεῖν, μὴ πάντων αἴτιον τὸν θεὸν λέγειν καὶ ποιεῖν, ἀλλὰ τῶν ἀγαθῶν.* Cf. p. 383. A.

μάλ'] *μάλα* Flor. RT. *μάλιστα* Euseb.

δὲ] *δαὶ* Par. A.

δὴ] *δεῖ* Vind. F.

D *ἆρα*] *ἄρα* Flor. B. Ald. Bas. ab.

γόητα] *ἀγνοητότα* Amb. C.

οἴει] *δεῖ* Vind. E.

ἐπιβουλῆς] *ἐ.' γε* Amb. C. *ἐπιβολῆς* Par. K. sec. Bekk. Mon. B.

φαντάζεσθαι] *om.* Vind. F. Ang. B. *φαντάξεσθαι* Ald.

τοτὲ] *τότε* Lob. Vind. D. item altero loco.

αὐτὸν γιγνόμενον] *α. γιν.* Vind. E. *aliumque effectum* Fic. Itaque Benedictus *ἄλλον γενόμενον*, Astius *ἄλλον γιγν.* coniecit et in sec. ed. etiam in textum recepit. Recte vero Muretus: *ita ut interdum quidem ipse aliquid fiat.* Cf. p. 381. E: *ἀλλ' ἆρα αὐτοὶ μὲν οἱ θεοί εἰσιν οἷοι μὴ μεταβάλλειν, ἡμῖν δὲ ποιοῦσι δοκεῖν σφᾶς παντοδαπούς φαίνεσθαι;* et Luciani dial. mar. 4. ubi Menelaus Proteo *ἀλλά μοι δοκεῖς*, inquit, *γοητείαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων αὐτὸς οὐδέν τι τοιοῦτο γιγνόμενος.*

καὶ ἀλλάττοντα] *καὶ ἐναλλάττοντα* Amb. C. Ang. B. Flor. RT. *τοτὲ δὲ ἐναλλάττοντα* Vind. F. et super vulgata int. vers. Flor. A.

αὐτοῦ] *αὐ.* Vind. DF. Flor. AC.

δ' ἡμᾶς] *δὲ ἡ.* Lob. Vind. BE. Flor. ACRTV. Euseb.

αὑτοῦ] *αὐ.* Lob. Vind. BD. et a m. pr. F. Ald. Bas. ab.

τε] *om.* Vind. E.

ἑαυτοῦ] *αὐ.* Vind. F. *αὐ.* Euseb.

γε οὕτως] *γε om.* Mon. B. lacuna in Par. D.

δὲ] *δαὶ* Par. A.

ἐξίσταιτο] *ἐξίστατο* Vind. DE. Amb. C. Ang. B. *ἐξίσταται* Par. D. *ἐξίστετο* Vat. H. Optativus rem non facultate, sed probabilitate carere demonstrat. Sic supra B: *εἰ μὲν ὅτι ἐδεήθησαν κολάσεως*

431 ἁπλοῦν τε εἶναι καὶ πάντων ἥκιστα τῆς ἑαυτοῦ ἰδέας ἐκβαίνειν; Οὐκ ἔχω, ἔφη, νῦν γε οὕτως εἰπεῖν. Τί δὲ τόδε; οὐκ ἀνάγκη, εἴπερ τι ἐξίσταιτο τῆς αὑτοῦ ἰδέας, ἢ αὐτὸ ὑφ' ἑαυτοῦ μεθίστασθαι, ἢ ὑπ' ἄλλου; Ἀνάγκη. E Οὐκοῦν ὑπὸ μὲν ἄλλου τὰ ἄριστα ἔχοντα ἥκιστα ἀλλοιοῦταί τε καὶ κινεῖται. οἷον σῶμα ὑπὸ σιτίων τε καὶ ποτῶν καὶ πόνων καὶ πᾶν φυτὸν ὑπὸ εἰλήσεών τε καὶ ἀνέμων καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων οὐ τὸ ὑγιέστατον καὶ ἰσχυρότατον ἥκιστα ἀλλοιοῦται; Πῶς δ' οὔ; Ψυχὴν δὲ οὐ τὴν 381

λέγοιεν, ἑαυτέον. Cf. Matthiae gramm. p. 1017. sq.

αὑτοῦ] ἑαυτοῦ Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACRTV. αὐτοῦ Lob. Vind. D.

ἢ αὐτὸ] ἐκβαίνειν ἢ Vind. E.

ἑαυτοῦ] αὐ. Vind. EF. Ang. B. Flor. R. Euseb.

μεθίστασθαι] ὑφίστασθαι Lob. Vind. B. Vat. M. *om.* Vind. E.

E ποτῶν] πότον Par. A. Etiam Vat. B. πότων habere videtur. Nam ita eum solere Bekkerus ad Protag. p. 314. A. (p. 158, 15.) scripsit. Idem de Vat. A. docuit ad Gorg. p. 490. C. (p. 94, 21.) Et Clarkianum quoque πότων exhibere Protag. p. 353. C. et a m. pr. Gorg. p. 490. D. Gaisfordius testatur. Quibus locis omnibus Lob. ut hoc verum accentum habet.

καὶ πόνων] *om.* Vind. F.

εἰλήσεων] εἰλησίων Flor. AC. εἰλήσεων Vat. B. Vind. E. Par. K. sec. Bekk. quemadmodum in scholio ad h. l. Ruhnkenius et Bekkerus scripserunt et apud Timaeum in lexico p. 96. legitur. Etiam L. III. p. 404. B. εἰλήσεων est in Vind. DEF. Par. DK. Ven. C. ἐιλήσεων in Vat. B. et Leg. L. V. p. 747. D. δι' εἰλήσεις pro vitiosa codicum et editionum Platonis lectione διειλήσεις exhibent antiquae Galeni editiones, sed δι' ἐιλήσεις Kühnius T. IIII. p. 806. Asperum bene defendit Astius ad Leg. l. c. p. 276.

οὐ] οὔ Lob. Vind. BE. *ubi (— permutatur.)* Fic.

ὑγιέστατον] ὑγιεινότατον Vind. B. et, sup. ἔστα, Vat. M. ὑγιέστατόν τε Euseb. et Astius.

καὶ ἰσχυρότατον] *om.* Vind. F. καὶ χαριέστατον Euseb.

Πῶς] ποῦ Vind. E. 381

δὲ] δ' Vind. F. *om.* Flor. B.

οὐ τὴν] Ita Par. A. Lob. Vind. BEF. Vat. BHM. Ven. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRTV. αὐτὴν Ven. C. Vind. D. Par. DK. sec. Bekk. Flor. B. Euseb. Ald. Bas. ab. αὖ τὴν Mon. B. Flor. U. Stallbaumius. αὐτὴν οὐ τὴν Steph. Astius et Bekkerus. Eandem lectionem secutus est Matthiae gramm. p. 1215. ubi hunc locum, sed aliud respiciens, citat. *Nonne animum quoque fortissimum et sapientissimum externa perturbatio minime perturbaret?* Fic. Quum animus hic non ipsius caussa, sed inter exempla earum rerum, quae quo praestantiores eo minus mutationi obnoxiae sint, commemoretur, neque corpori, de quo antea dictum est, opponi neque aliam ob rem distingui a reliquis exemplis ita debebat, ut locus esset pronomini, quemadmodum est L. III. p. 410. C: ὡς διατίθενται αὐτὴν τὴν διάνοιαν. Itaque Stephani lectionem non tantum propter codices deserere debebat Bekkerus. Multo melior ea est, quam recepit Stallbaumius. Sed remota interrogatione displicet nudum Adimanti ναί, et codicum istorum non comparanda nostris auctoritas est.

ἀνδρειοτάτην καὶ φρονιμωτάτην ἥκιστ' ἄν τι ἔξωθεν πάθος ταράξειέ τε καὶ ἀλλοιώσειε; Ναί. Καὶ μήν που καὶ τά γε ξύνθετα πάντα σκεύη τε καὶ οἰκοδομήματα καὶ ἀμφιέσματα κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον τὰ εὖ εἰργασμένα καὶ εὖ ἔχοντα ὑπὸ χρόνου τε καὶ τῶν ἄλλων παθημάτων ἥκιστα ἀλλοιοῦται. Ἔστι δὴ ταῦτα. Πᾶν δὴ τὸ καλῶς ἔχον, ἢ φύ-
B σει ἢ τέχνῃ ἢ ἀμφοτέροις, ἐλαχίστην μεταβολὴν ὑπ' ἄλλου ἐνδέχεται. Ἔοικεν. Ἀλλὰ μὴν ὁ θεός γε καὶ τὰ τοῦ θεοῦ πάντη ἄριστα ἔχει. Πῶς δ' οὔ; Ταύτῃ μὲν δὴ ἥκιστα ἂν πολλὰς μορφὰς ἴσχοι ὁ θεός. Ἥκιστα δῆτα. Ἀλλ' ἆρα αὐτὸς αὑτὸν μεταβάλλοι ἄν καὶ ἀλλοιοῖ; Δῆλον, ἔφη, ὅτι, εἴπερ ἀλλοιοῦται. Πότερον οὖν ἐπὶ τὸ βέλτιόν τε καὶ κάλλιον μεταβάλλει ἑαυτὸν, ἢ ἐπὶ τὸ χεῖ-

ἀνδρειοτάτην] ἀ. τε Vind. F. Ang. B. Flor. R. Euseb.

καὶ φρονιμωτάτην] om. Vind.E.

ἔξωθεν πάθος] π. ἔ. Euseb.

ἀλλοιώσειε;] ἀλλοιώσειεν; Bekkerus. ἀλλοιώσειεν. Stallbaumius.

καὶ τά γε ξύνθετα] τά γε σύνθ. Vind. F. τὰ σύνθ. Flor. R.

καὶ ἀμφιέσματα] om. Par. A. Lob. Vind. B. Vat. BHM. Ven. B.

τε] om. Amb. C. Flor. T.

Ἔστι δὴ] δὴ om. Flor. T. Euseb. inter versus a m. s. habet Vind. F. non expressit Ficinus. (est ut dicis.) In Vat. H. pro eo aut pro sequente δὴ, nam id Bekkerus dubium reliquit, δὲ legitur.

ἢ φύσει] ἢ in Vind. F. a m. s. additum est.

B ἐνδέχεται.] ἐνδέχεται; Lob. Vind. B.

θεός γε] Ita Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U. Euseb. et Stallbaumius. θεός τε reliqui codices et editiones; quod Stallbaumius ea de caussa mutavit, quod verba τὰ τοῦ θεοῦ explicationis gratia addita sint et vocabulum ὁ θεός primariam notionem contineat. Ego verbis τὰ τοῦ θεοῦ formam dei significatam statuo, quae quum separari ab ipso nequeat, non est quod velut alterum distinguatur. Accedit, quod post ἀλλὰ μὴν particula γε inferri solet, cui quidem etiam soli peridoneus hic locus est, ut supra p. 379. A: οὐκοῦν ἀγαθὸς ὅ γε θεὸς —; Collocatio autem eadem est Phaedon. p. 103. D: τὸ πῦρ γε. Mutatio denique lenissima ac pene nulla. Ceterum hanc Platonis disputationem contra Christianos adhibuit Celsus apud Origenem L. IIII. p. 169: Ἔτι δὲ ἄνωθεν πλείοσιν ἀποδείξεσιν ἀναλάβωμεν τὸν λόγον. λέγω δὲ οὐδὲν καινὸν, ἀλλὰ πάλαι δεδογμένα. ὁ θεὸς ἀγαθός ἐστι καὶ καλὸς καὶ εὐδαίμων καὶ ἐν τῷ καλλίστῳ καὶ ἀρίστῳ. εἰ δὴ ἐς ἀνθρώπους κάτεισι, μεταβολῆς αὐτῷ δεῖ, μεταβολῆς δὲ ἐξ ἀγαθοῦ εἰς κακὸν καὶ ἐκ καλοῦ εἰς αἰσχρὸν καὶ ἐξ εὐδαιμονίας εἰς κακοδαιμονίαν καὶ ἐκ τοῦ ἀρίστου εἰς τὸ πονηρότατον. τίς ἂν οὖν ἕλοιτο τοιαύτην μεταβολήν;

πάντη] Ita Vind. D. a m. pr. πάντα a m. s. πάντῃ Bekkerus, Astius, Stallbaumius. Cf. praefationem.

ἥκιστα ἄν] ἥκιστ' ἄν Lob. Vind. B. Ang. B. Flor. R. Euseb. Astius et Stallbaumius.

ἴσχοι] ἴσχῃ Vind. B.

ἆρα] ἄρα Lob. Vind. BDE. Euseb. Bas. ab.

αὐτὸν] αὐ. Vind. DF.

μεταβάλλοι] μεταβάλοι Lob. Vind. B. Vat. BM. μεταβάλλει Flor. B. Ald. Bas. ab.

ρον καὶ τὸ αἴσχιον ἑαυτοῦ; Ἀνάγκη, ἔφη, ἐπὶ τὸ χεῖρον, εἴπερ ἀλλοιοῦται. οὐ γάρ που ἐνδεᾶ γε φήσομεν C τὸν θεὸν κάλλους ἢ ἀρετῆς εἶναι. Ὀρθότατα, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις· καὶ οὕτως ἔχοντος δοκεῖ ἄν τίς σοι, ὦ Ἀδείμαντε, ἑκὼν αὑτὸν χείρω ποιεῖν ὁπηοῦν ἢ θεῶν ἢ ἀνθρώπων; Ἀδύνατον, ἔφη. Ἀδύνατον ἄρα, ἔφην, καὶ θεῷ ἐθέλειν αὑτὸν ἀλλοιοῦν· ἀλλ' ὡς ἔοικε, κάλλιστος καὶ ἄριστος ὢν εἰς τὸ δυνατὸν ἕκαστος αὐτῶν μένει ἀεὶ ἁπλῶς ἐν τῇ αὑτοῦ μορφῇ. Ἅπασα, ἔφη, ἀνάγκη ἔμοιγε δοκεῖ. Μηδεὶς ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ὦ ἄριστε, D λεγέτω ἡμῖν τῶν ποιητῶν, ὡς θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι, Παντοῖοι τελέθοντες ἐπιστρωφῶσι πόλεας. μηδὲ Πρωτέως καὶ Θέτιδος καταψευδέσθω μηδείς,

Δῆλον, ἔφη, ὅτι] *δ. ὅ. ἔ.* Vind. F. Ang. B. Flor. R. *δηλονότι ἔφη* Euseb.

οὖν] *δὴ* Par. DK. Mon. B. Flor. U.

μεταβάλλει] *μεταβάλλῃ* Vat. B. *μεταβάλλη* Vind. E. *μεταβάλλοι* Vat. M.

ἢ] *καὶ* Vat. B. a m. pr.

καὶ] *om.* Vat. B. a m. pr.

τὸ] *om.* Flor. T. Euseb.

ἑαυτοῦ] *αὐ.* Euseb.

χεῖρον] *χ. ἑαυτοῦ* Euseb.

C *γε*] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM.

φήσομεν] *dicimus* Fic.

δοκεῖ] *δοκοῖ* Lob. Vind. E. Vat. B. *δοκῇ* Ang. B.

αὐτὸν] *ἑαυ.* Vind. D.

χείρω ποιεῖν] *χείρων π.* Lob. *χειροποιεῖν* Vind. E.

ὁπηοῦν] *ὅπῃ οὖν* Vind. D. Flor. RV. *ὁποιοῦν* Amb. C.

ἔφην] *om.* Vind. F. Ang. B.

θεῷ] *θεὸν* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Euseb.

ἐθέλειν] *ἐθέλειν* Vind. B.

αὐτὸν] *αὐ.* Vind. D.

καὶ ἄριστος] *om.* Vind. D. Haec respexisse videtur Proclus in Tim. p. 128, 31: *ὡς γὰρ ὁ ἐν Πολιτείᾳ φησὶ Σωκράτης, ἕκαστον ἐκείνων (τῶν θείων) ἄριστόν ἐστι κατὰ τὴν ἑαυτοῦ τάξιν.* Quorum verborum extrema interpretationem continent Platonicorum *εἰς τὸ δυνατόν.*

ἀεὶ] *om.* Vind. D.

τῇ] *om.* Vind. E.

αὐτοῦ] *αὐ.* Vind. DF. *ἑαυ.* Lob. Vind. B. Vat. M. et unus vel plures Florentinorum, quorum signa omisit Stallbaumius.

Ἅπασα] *πᾶσα* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Euseb.

ξείνοισιν] *ξεῖνοι εἰσὶν* Vind. B. D *ξένοι εἰσὶν* Lob. Vat. B.

ἐοικότες] *ἐοικόντες* Vind. E.

ἀλλοδαποῖσι] *ἀλλοδαποῖσιν* Euseb.

ἐπιστρωφῶσι] *ἐπιστροφῶσι* Vind. E. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Bas. ab.

πόλεας] *πόλιας* Mon. B. Par. K. sec. Bekk. Flor. U. Locus Homeri est Od. XVII. 485. sq. *καί τε θεοὶ ξείνοισιν — πόληας, ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες.* Eum Plato Sophistae initio cum alio ex eodem carmine (VIII. 271: *ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὁπηδεῖ*) conflavit; cuius rei rationem reddens scholiastes Platonis nostri loci mentionem iniicit: *τὸ γὰρ μεταμορφοῦσθαι θεὸν ὡς ἀπατηλὸν ἐκβάλλει τῆς ἑαυτοῦ πολιτείας Πλάτων.*

Πρωτέως] *πρωτέως* Ald. *πρωτέως τε* Ang. B. Flor. R. Euseb. Cf. Odyss. IIII. 417. sqq.

μηδ' ἐν τραγῳδίαις μηδ' ἐν τοῖς ἄλλοις ποιήμασιν εἰσαγέτω Ἥραν ἡλλοιωμένην, ὡς ἱέρειαν, ἀγείρουσαν Ἰνάχου Ἀρ-
Ε γείου ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις· καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλὰ μὴ ἡμῖν ψευδέσθωσαν. μηδ' αὖ ὑπὸ τούτων ἀναπειθόμεναι αἱ μητέρες τὰ παιδία ἐκδειματούντων, λέγουσαι τοὺς μύθους κακῶς, ὡς ἄρα θεοί τινες περιέρχονται νύκτωρ πολλοῖς ξένοις καὶ παντοδαποῖς ἰνδαλλόμενοι, ἵνα μὴ ἅμα μὲν εἰς θεοὺς βλασφημῶσιν, ἅμα δὲ τοὺς

— Thetin Homerus tantum invitam Peleo nupsisse significat Il. XVIII. 433: *καὶ ἔτλην* (ipsa loquitur) *ἀνέρος εὐνὴν πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα*. Inde recentiores varias eam formas ad evitandum hominis connubium induisse commenti sunt, ut est in scholiis Victorianis ad locum Homeri, quos inter primus hodie Pindarus est Nem. IIII. 62. sqq. secundus Sophocles, cuius ex Troilo et Achillis amatoribus versus servavit scholiastes Pindari ad Nem. III. 34. (60.) Hos deinde secutus est Ovidius Met. XI. 243. sqq.

μηδ'] *μήτ'* Vind. D.

μηδ' ἐν] *μήτ' ἐν* Vind. D. *μηδὲν* Vind. E.

ἡλλοιωμένην, ὡς ἱέρειαν,] Vulgo *ἡλλοιωμένην ὡς ἱέρειαν*, etiam in editione Stephani, qui tamen in suppl. adnot. p. 77. verba *ὡς ἱέρειαν* sequentibus iungere satius putat; atque ita fecisse videtur Timaeus lex. p. 9. *ἀγείρουσαν* explicans *ὡς ἱέρειαν περιερχομένην*. Scilicet *ἡλλοιωμένην ὡς ἱέρειαν* non posse significare *conversam in sacerdotem*, alterum autem, quod verba sonant, *conversam ut sacerdotem*, ineptum esse Stephanus intelligebat. Sed ne illud quidem Plato recusat, ne quis Iunonem mendicantem instar sacerdotis inducat, et verba *ὡς ἱέρειαν* a sequentibus non minus, quam a proxime praecedente verbo separanda et ad *εἰσαγέτω* referenda sunt hoc sensu: *ne quis Iunonem mutata forma ut sacerdotem inducat mendicantem*. Itaque perspicuitatis caussa utroque loco comma posui.

ἀγείρουσαν] *περιερχομένην* int. vers. habent Flor. ACR.

Ἰνάχου] post *ἀργείου* Amb. C.

παισὶ βιοδώροις] *π. βίον δώροις* Mon. B. Alio modo defectum obiecti supplebat Cornarius *βίον δῶρα* coniiciens. Sed *ἀγείρειν* etiam absolutum non valde rarum esse Ruhnkenius ad Tim. l. c. ostendit, et nomine *βιόδωρος*, quod Cornarius falsam vocem dicit, Sophocles usus est Phil. 1162. Pro *παισὶ* Bekkerus et Stallbaumius taciti *παισὶν* et verba *Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις* ut versum scripserunt. Posita ea fuisse in fabula dramatica auctor est scholiastes Aristophanis Ran. 1385. et, si is non fallitur, ipse Aristophanes inter fragmenta monodiarum Euripidearum, quae cantillantem facit Aeschylum, hoc proferens: *Νύμφαι ὀρεσίγονοι*. cui in scholiis adscripta haec leguntur: *ἐκ τῶν Ξαντριῶν Εὐριπίδου, φησὶ Ἀσκληπιάδης. εὗρε δὲ Ἀθήνησιν ἔν τινι τῶν διαθέντων· Νύμφαι ὀρεσιγόνιαι θεαῖσιν ἀγείρω Ἰνάχου Ἀργείου ὑπὸ ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις. ἔοικε δὲ τὸ ὅλον ἐπιτηδεύειν ἀνυπόκριτα. ἄλλως. οὐ δὲ παρ' Αἰσχύλου ταῦτα ἥρμοζε λαμβάνεσθαι*. secundum quae hoc pro certo statuendum videtur, verba Platoni commemorata illis, quae Aristophanes posuit, iuncta fuisse, deinde erravisse Ruhnkenium, qui ad Timaei l. c. ea ex Inacho satyrica Sophoclis petita

παῖδας ἀπεργάζωνται δειλοτέρους. Μὴ γὰρ, ἔφη. Ἀλλ' ἆρα, ἦν δ' ἐγὼ, αὐτοὶ μὲν οἱ θεοὶ εἰσιν οἷοι μὴ μεταβάλλειν, ἡμῖν δὲ ποιοῦσι δοκεῖν σφᾶς παντοδαποὺς φαίνεσθαι ἐξαπατῶντες καὶ γοητεύοντες; Ἴσως, ἔφη. Τί δέ; ἦν δ' ἐγώ· ψεύδεσθαι θεὸς ἐθέλοι ἄν, ἢ λόγῳ ἢ 382
ἔργῳ φάντασμα προτείνων; Οὐκ οἶδα, ἦ δ' ὅς. Οὐκ οἶσθα, ἦν δ' ἐγὼ, ὅτι τό γε ὡς ἀληθῶς ψεῦδος, εἰ οἷόν τε τοῦτο εἰπεῖν, πάντες θεοί τε καὶ ἄνθρωποι

existimaverit, denique iam inter veteres fuisse, qui ad Euripidem, alios, qui ad Aeschylum auctorem ea referrent, quum in altero scholio reprehendatur Aristophanes, quod Aeschylum sua ipsum vineta caedentem fecerit; quod tamen nescio an ab ingenio comici minime alienum sit. Et quum Euripidis quidem Xantriae nusquam, Aeschyli contra non ita raro commemorentur, et ab Euripide Plato in tota hac disputatione manum abstineat, Valckenarium in diatr. p. 11. C. non immerito in eam sententiam inclinare censeo. Minus probabiliter idem versus sic constituit: *Νύμφαισιν ὀρεσσιγόνοισι θεαῖς Ἀγείρῳ Ἰνάχου Ἀργείου Ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις.* Nec magis feliciter Musgravius in primo versu Valckenarium cum Aristophane pugnantem secutus et tertium quoque paroemiacum faciens secundum ita ad eundem numerum accommodavit: *Ἓν' ἀγείρῳ γ' Ἰνάχου, Ἀργείου.* Vtroque probabilius est, quod Bekkerus fecit, qui si *παισὶν* in bonis libris invenit, etiam verum exhibuisse videtur; sin ex coniectura, ut suspicor, *ν* addidit, non reputavit tetrametro dactylico iungi potuisse monometrum iambicum.

E *μηδ' αὖ — ἐκδειματούντων*] laudat Thomas Mag. in *χρήσθων* p. 922.

ὑπὸ] *ὑπὲρ* Amb. C.

τούτων] *τούτῳ* Ald. Bas. ab.

αἱ μητέρες] *ὡς ἂν* Thomae editiones ante Oudendorpium, qui ex codicibus *αἱ μητέρες* et *ἐκδειματούντων*, pro quo *ἐκδηματούντων* legebatur (*ἐκδηματούντων* est in Vind. E.) restituit.

κακῶς] *κακῶν* Flor. B. Euseb. Ald. Bas. a.

πολλοῖς] *τοῖς π.* Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. CRT.

ἐνδαλλόμενοι] *εἰδαλλόμενοι* Vind. DF. Ang. B. Flor. R. et a m. pr. Ven. C. Sine varietate *ἐνδάλλεται* legitur Theaet. p. 189. E. (nisi quod unus Zittaviensis codex *ἐνδάλεται* habet) et Leg. L. XII. p. 959. A. quos Platonis locos significavit cum aliis aliorum Ruhnkenius ad Tim. p. 150. Timaeus: *ἐνδάλλεται· φαντάζεται.*

ἀπεργάζωνται] *ἀπεργάζονται* Vind. E. *ἐργάζοιντο* Lob. Vind. B. Vat. BM.

ἆρα] *ἄρα* Lob. Vind. BE. Flor. ACTV. Euseb. Bas. ab. *ἄρ'* Vind. D.

ἡμῖν] *ἡμᾶς* Vind. EF. Ang. B. Flor. ACR. Euseb. ut p. 380. D.

δοκεῖν σφᾶς παντοδαποὺς] *π. δ. σ.* Vind. E. In Lob. *δοκεῖν* inter versus est. Aldus *σφὰς* scripsit.

δέ] *δαι* Par. A. *δ'* Bas. b.

θεὸς] *ὁ θ.* Euseb. 382

φάντασμα] *φαντάσματα* Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. RT. Euseb. De hoc nomine cf. interpretes Thomae p. 887. sq.

Οὐκ οἶδα — μισοῦσι] *om.* Amb. C.

οἶσθα] *οἶθα* Ald. *οἶδα* Bas. a.

τοῦτο] *τοῦτ'* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Euseb.

μισοῦσι; Πῶς, ἔφη, λέγεις; Οὕτως, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι τῷ κυριωτάτῳ που ἑαυτῶν ψεύδεσθαι καὶ περὶ τὰ κυριώτατα οὐδεὶς ἑκὼν ἐθέλει, ἀλλὰ πάντων μάλιστα φοβεῖται ἐκεῖ αὐτὸ κεκτῆσθαι. Οὐδὲ νῦν πω, ἦ δ' ὅς, μαν-
B θάνω. Οἷει γάρ τί με, ἔφην, σεμνὸν λέγειν· ἐγὼ δὲ λέγω, ὅτι τῇ ψυχῇ περὶ τὰ ὄντα ψεύδεσθαί τε καὶ ἐψεῦσθαι καὶ ἀμαθῆ εἶναι καὶ ἐνταῦθα ἔχειν τε καὶ κεκτῆσθαι τὸ ψεῦδος πάντες ἥκιστ' ἂν δέξαιντο, καὶ μισοῦσι μάλιστα αὐτὸ ἐν τῷ τοιούτῳ. Πολύ γε, ἔφη. Ἀλλὰ μὴν ὀρθότατά γ' ἄν, ὃ νῦν δὴ ἔλεγον, τοῦτο ὡς ἀλη-

μισοῦσι] Ita Lob. Vind. BDE. Par. K. sec. Bip. Florentini omnes et Euseb. μισοῦσιν Ald. Bas. b. Steph. Bekkerus. μιμοῦσιν Bas. a.

ἔφη, λέγεις] λ. ἔ. Vind. D.

που] om. Euseb.

ἑαυτῶν] ἑαυτοῦ Flor. T. Cf. in proximis: ἀμαθῆ εἶναι — πάντες ἥκιστ' ἂν δέξαιντο. Leg. L. VI. p. 754. D: φύλακες ἔστωσαν — τῶν γραμμάτων, ὧν ἂν ἕκαστος ἀπογράψῃ τοῖς ἄρχουσι τὸ πλῆθος τῆς αὑτῶν οὐσίας. Nostro autem loco etiam minus offensionis habet pluralis, quum πάντες praecesserit.

κυριώτατα] κυριώτερα Par. K. sec. Bip.

ἑκὼν] αὐτῶν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐθέλει] θέλει Vind. E.

κεκτῆσθαι] κεκτῆσθαι; Lob.

Οὐδὲ] οὐδὲν Flor. R.

B ἔφην] om. Vind. E. Amb. C. Vat. H.

ἀμαθῆ] ἀμαθῆ, sup. εἶ, Par. D. An voluit ἀμαθεῖς?

τε καὶ] om. Par. K. sec. Bekk. καὶ om. Amb. C. Vat. H. Flor. ACT.

ἥκιστ' ἄν] Ita Lob. Vind. BDE. Florentini omnes, Eusebius, Astius et Stallbaumius. Bekkerus idem ex Amb. C. Ang. B. Vat. HM. (omisso Vind. B.) afferens ἥκιστα ἄν cum Ald. Bas. ab. Steph. (Par. K. Vind. F.) retinuit. Recte, si reliquos suos omnes hiatum tueri sciebat.

μισοῦσι] μισοῖεν Vind. E. μησοῦσι Ald.

μάλιστα] μάλιστ' Lob. Vind. B. (omissus a Bekkero) Amb. C. Ang. B. Vat. M.

αὐτὸ] αὐτῷ Vind. E.

γε] γ' Vind. E. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRT. Euseb.

γ'] om. Amb. C.

τοῦτο] τούτῳ Vind. E.

ἄγνοια, ἡ τοῦ ἐψευσμένου] τ. ἐ. ἄ. Ang. B. Flor. R. Euseb. ἐ. ἄ. Vind. F. Temere Stallbaumius articulum ἡ eiecit, quo indicatur non quamlibet ignorationem, sed cum falsa opinione coniunctam vere mendacium dici.

λόγοις] om. Vind. D.

ἐστι] om. Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ἦ] om. Vind. E. C

οὕτω] οὕτως Bekkerus et Stallbaumius.

Τὸ μὲν] μὲν om. Flor. B.

τῷ ὄντι] τωόντι Vind. D.

ὑπ'] ὑπὸ Euseb.

Τί] τὸ Vind. F. Ang. B.

δὲ] δαὶ Par. A.

δή;] δὴ Vind. F.

ψεῦδος] om. Vind. F. Ang. B.

πότε] ποτὲ Vind. F.

τῷ] Ita Par. ADK. Vat. B. Ven. C. Mon. B. Flor. UV. cui Fic. τῷ τινὶ Vind. F. Ang. B. τὸ Lob. Vind. BD. Vat. HM. Flor. AC. τοῦτο Flor. T. τῷ τοῦτο Flor. R. τούτῳ Amb. C. ποῦ Vind. E. τί

θῶς ψεῦδος καλοῖτο, ἡ ἐν τῇ ψυχῇ ἄγνοια, ἡ τοῦ ἐψευσμένου· ἆρ' οὐκ ἐπεὶ τό γε ἐν τοῖς λόγοις μίμημά τι τοῦ ἐν τῇ ψυχῇ ἐστὶ παθήματος καὶ ὕστερον γεγονὸς εἴδωλον, οὐ πάνυ ἄκρατον ψεῦδος. ἢ οὐχ οὕτω; Πάνυ μὲν οὖν. Τὸ μὲν δὴ τῷ ὄντι ψεῦδος οὐ μόνον ὑπὸ θεῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπ' ἀνθρώπων μισεῖται. Δοκεῖ μοι. Τί δὲ δή; τὸ ἐν τοῖς λόγοις ψεῦδος πότε καὶ τῷ χρήσιμον, ὥστε μὴ ἄξιον εἶναι μίσους; ἆρ' οὐ πρός τε τοὺς πολεμίους, καὶ τῶν καλουμένων φίλων ὅταν διὰ μανίαν ἤ τινα ἄνοιαν κακόν τι ἐπιχειρῶσι πράττειν, τότε ἀπο-

Ven. B. Flor. B. cum editionibus omnibus; quod quamvis aptum invitis libris tantum non omnibus teneri non debebat. Nunquam deo mendacium utilitatis caussa placere posse sentiens Socrates quaerit, quando et cui sic possit placere. τῷ pro τίνι masculino accipiendum, ut Aristoph. Pluto 44: καὶ τῷ ξυναντᾷς δῆτα πρώτῳ; Χρ. τουτωΐ. Id ignoratum librariis quomodo quibusque gradibus vitiosas lectiones procreaverit, apparet.

πρός τε] π. γε Ang. B. Flor. AR.

τῶν καλουμένων φίλων] τοὺς καλουμένους φίλους Flor. RT. *atque eos, qui vocantur amici* Fic. In Ang. B. terminatio accusativi super genitivis adscripta est. Eusebius et a m. s. Mon. B. τινὰς addunt, quod ipsum Astius in adnotatione et Stallbaumius utpote omitti solitum intelligi volunt, in tertia vero ed. Astius recipiendum suspicatur. Nimirum aliam sentiebat huius dictionis atque illarum rationem esse, quas olim in mente habuisse videtur, qualis est Gorg. p. 514. A: πράξοντες τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, et similes multae, quae perfectam in se et verbi ope certam ac perspicuam sententiae significationem habent, quod de nostra dici nequit, nisi forte Graecos sic locutos putamus: τὸ ψεῦδος χρήσιμον γίγνεται πρὸς τῶν καλουμένων φίλων, sc. τινάς. Nihilominus τινὰς non addendum, sed comma post φίλων tollendum et τινὲς intelligendum, ut si scriptum esset: πρός τε τοὺς πολεμίους χρήσιμον γίγνεται, καὶ ὅταν τῶν καλουμένων φίλων διὰ μανίαν ἤ τινα ἄνοιαν κακόν τι ἐπιχειρῶσι πράττειν. Eodem modo a Matthiaeo gramm. p. 631. laudatus Xenophon Anab. L. III. c. 5, 16: ἐπιμιγνύναι σφῶν τε πρὸς ἐκείνους καὶ ἐκείνων πρὸς ἑαυτούς. et Lucianus Nigrino Vol. I. p. 44. Lehm. καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας —τὰ τοιαῦτα ποιεῖν μετριώτερον ἂν εἰκότως νομισθείη· τὸ δὲ καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων πολλῷ ἔτι τούτων γελοιότερα δρᾷν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινότατόν ἐστι. Aliam rationem iniit Schleiermacherus hoc genitivo eos significari statuens, quorum gratia mendacium utile fiat vel potius adhibeatur; cui tum linguae usus perspicuitatis amantissimus, tum ipsa sententia obstat, si quidem etiam ad hostes quum adhibetur mendacium, amicorum gratia adhibetur. Ceterum haec quoque Celsus sua fecit apud Origenem l. c. p. 171: ἀπάτη δὲ καὶ ψεῦδος ἄλλως μὲν κακά, μόνως δ' ἂν ὡς ἐν φαρμάκου μοίρᾳ χρῷτό τις ἤτοι πρὸς φίλους νοσοῦντας καὶ μεμηνότας ἰώμενος, ἢ πρὸς ἐχθροὺς κίνδυνον ἐκφυγεῖν προμηθούμενος. οὔτε δὲ νοσῶν ἢ μεμηνὼς οὐδεὶς θεῷ φίλος, οὔτε φοβεῖταί τινα ὁ θεός, ἵνα πλανήσας κίνδυνον διαφύγῃ.

ἢ] *atque* Fic.

τροπῆς ἕνεκα ὡς φάρμακον χρήσιμον γίγνεται; καὶ ἐν
D αἷς νῦν δὴ ἐλέγομεν ταῖς μυθολογίαις διὰ τὸ μὴ εἰδέναι,
ὅπη τἀληθὲς ἔχει περὶ τῶν παλαιῶν, ἀφομοιοῦντες τῷ
ἀληθεῖ τὸ ψεῦδος ὅτι μάλιστα, οὕτω χρήσιμον ποιοῦ-
μεν; Καὶ μάλα, ἦ δ' ὅς, οὕτως ἔχει. Κατὰ τί δὴ
οὖν τούτων τῷ θεῷ τὸ ψεῦδος χρήσιμον; πότερον διὰ
τὸ μὴ εἰδέναι τὰ παλαιὰ ἀφομοιῶν ἂν ψεύδοιτο; Γε-
λοῖον μέντ' ἂν εἴη, ἔφη. Ποιητὴς μὲν ἄρα ψευδὴς ἐν
θεῷ οὐκ ἔνι. Οὔ μοι δοκεῖ. Ἀλλὰ δεδιὼς τοὺς ἐχθροὺς

γίγνεται] γίν. Flor. B. Vind. E. Ald. Bas. ab. Steph. a quo Par. K. apud Bip. non discrepat.

αἷς] οἷς Vind. E.

νῦν δὴ] δὴ νῦν Ven. B. Vind. D. δὴ Vind. BEF. Ang. B. Vat. M.

D ταῖς μυθολογίαις] Ita Par. A. Lob. Vind. BDEF. Vat. BHM. Ven. BC. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRTV. Euseb. Reliqui cum editis ante Bekkerum articulum omittunt, quem etiam in tertia ed. Astius omisit, ut Socrates certas quasdam fabulas ex genere fabularum universo in superioribus significatas respiciat: *in illis fabulis, quas modo diximus;* quum hoc potius dicere videatur: *in fabulis, quod genus sermonum modo commemoravimus*, sc. p. 377. A. Ac si vel maxime illas respexerit ἐν ὑπονοίαις πεποιημένας (p. 378. D.), tamen articulus a tot codicibus exhibitus accipi debet, ut sensus ille sit, quem Astius voluit: ἐν ταύταις τῶν μυθολογιῶν, ἃς νῦν δὴ ἐλέγομεν. Sic Protag. p. 342. B: σοφισταὶ πλεῖστοι γῆς ἐκεῖ (ἐν Κρήτῃ τε καὶ ἐν Λακεδαίμονι) εἰσίν· ἀλλ' ἐξαρνοῦνται καὶ σχηματίζονται ἀμαθεῖς εἶναι, ἵνα μὴ κατάδηλοι ὦσιν, ὅτι σοφίᾳ τῶν Ἑλλήνων περίεισιν, ὥσπερ οὖν Πρωταγόρας ἔλεγε τοὺς σοφιστάς. Cf. Criton. p. 48. C. Ad alteram rationem, quae magis huic loco convenire videtur, quia et Socrati sufficiebat genus ostendisse et generis cogitatio audientis animum prius subire debebat, quam speciei, ad hanc rationem igitur, quae appositioni similis est, spectat locus L. VIIII. p. 579. C: δν νῦν δὴ σὺ ἀθλιώτατον ἔκρινας, τὸν τυραννικόν, et pars eorum, quos promiscue laudaverunt Heindorfius ad Gorg. p. 121. et Matthiae gramm. p. 887. et 891.

ὅπη τἀληθὲς] ὅποι τ. Vind. E. Amb. C. Vat. H. ὁπότ' ἀληθὲς Euseb.

ὅτι μάλιστα] ὁτιμάλιστα Steph. qui cum Ald. Bas. ab. commate post ψεῦδος posito ὅτι μάλιστα sequentibus iungit. Etiam Ficinus: *ita enim maxime id utile facimus.* Sed Socrates non id agit, ut, quando magis minusve utile fiat mendacium, definiat aut esse quosdam ostendat, qui ad summum illud utilitatis gradum adducere conentur, sed simpliciter utile fieri dicit, si quis vere factis, quae ignorantur, quia testes desunt, quantum possit simillima, h. e. rationi et rerum naturae maxime consentanea fingat. Recte igitur Bekkerus comma post μάλιστα transposuit. Minus accurate Schleiermacherus μάλιστα non solum ad ἀφομοιοῦντες, sed etiam ad χρήσιμον retulit.

τί δὴ οὖν] δὴ τί οὖν δὴ Euseb.

τῷ θεῷ] om. Lob. Vind. B. Vat. M.

χρήσιμον] τὸ χρ. Lob. Vat. BHM. τε χρ. Vind. E.

μέντ' ἄν] μένταν Lob. Vind. B. Cf. ad p. 375. D.

ψευδὴς ἐν θεῷ] ἐν θ. ψ. Ang. B. Euseb. ψ. ἐν θεοῖς Mon. B.

ψεύδοιτο; Πολλοῦ γε δεῖ. Ἀλλὰ δι' οἰκείων ἄνοιαν ἢ E
μανίαν; Ἀλλ' οὐδείς, ἔφη, τῶν ἀνοήτων καὶ μαι-
νομένων θεοφιλής. Οὐκ ἄρ' ἔστιν οὗ ἕνεκα ἂν θεὸς
ψεύδοιτοι. Οὐκ ἔστι. Πάντη ἄρα ἀψευδὲς τὸ δαι-
μόνιόν τε καὶ τὸ θεῖον. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη.
Κομιδῇ ἄρα ὁ θεὸς ἁπλοῦν καὶ ἀληθὲς ἔν τε ἔργῳ
καὶ ἐν λόγῳ, καὶ οὔτε αὐτὸς μεθίσταται οὔτε ἄλ-
λους ἐξαπατᾷ, οὔτε κατὰ φαντασίας οὔτε κατὰ λόγους
οὔτε κατὰ σημείων πομπὰς, οὔθ' ὕπαρ οὐδ' ὄναρ.

quae mutatio saltem modestior est ea, quam Marklandus ad Lysiam p. 408. ed. Reisk. proposuit: *ταύτῃ* (id pro *ποιητὴς* substituit) *μὲν ἄρα ψεῦδος ἐν θεῷ οὐκ ἔνι.* Sic sane Cleo apud Aristoph. Eq. 691: *εἴ τι τῶν αὐτῶν ἐμοὶ ψευδῶν ἐνείη.* Sed Plato non ineleganter inesse in deo, quod poëtam mendacem ex eo faciat, negaturus poëtam mendacem inesse negat. Similiter id, quod puerili nos mortis metu implet, *τὸν ἐνόντα ἐν ἡμῖν παῖδα* dicit Phaedon. p. 77. E. quem ad locum cf. Wyttenbachium p. 192. et 336. Eodem modo Diphilus *Συντρόφοις* apud Harpocrationem in *δενδροποιός: ἀγαθὸς βαφεὺς ἔνεστιν ἐν τῷ παιδίῳ· ταυτὶ γὰρ ἡμῖν δενδροποιὰ παντελῶς τὰ σπάργαν' ἀποδέδειχε νῦν.*

ἔνι.] *ἔνι;* Euseb. Ald. Bas. a.

δεδιὼς] *δεδοικὼς* Vind. E.

τοὺς] *τ. μὲν* Lob. Vind. B. Vat. M.

ψεύδοιτο] *ἂν ψ.* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Euseb. Astius et Stallbaumius. Cf. ad L. I. p. 353. A. quo loco Stobaei testimonio plus tribuendum videbatur, quam hic debetur Eusebio, quippe qui ex eodem fonte hauserit, ex quo codices isti fluxerunt.

E *δεῖ*] *καὶ δεῖ* Flor. T.

τῶν ἀνοήτων — οὖν, ἔφη] bis deinceps habet Vind. E. In Ang. B. syllabae quatuor *τῶν ἀνοή* exciderunt.

θεοφιλής] *θοφιλὴς* Ald.

ἄρ'] *ἄρα* Lob. Vind. BE. Euseb.

ἔστιν] *ἐστὶν* codices a me inspecti cum editis ante Bekkerum.

οὗ] *οὖν* Vind. E. in iteratione.

ἕνεκα] *ἕνεκ'* Ang. B.

ἂν θεὸς] *θ. ἂν* Vind. B.

ψεύδοιτο.] *ψεύδοιτο;* Euseb.

ἔστι] *ἔστιν* Bekkerus.

τὸ θεῖον.] *τὸ om.* Flor. T. *τὸ θεῖον;* Ald.

ἔν τε] *ἔν τ'* Euseb.

καὶ ἐν] *ἐν om.* Ven. C. Vind. DF. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. R. Euseb.

οὔτε] *οὔτ'* Ang. B.

αὐτὸς] *αὐτὸ* Par. K. sec. Bip.

οὔτε κατὰ φαντασίας] *om.* Par. A. Lob. Vind. B. Vat. BHM. Ven. B. *ο. κ. φαντασίαν* Vind. E.

λόγους] *λόγον* Par. K.

οὐδ' ὄναρ] *οὔτ' ὄναρ* Mon. B. Bekkerus et Stallbaumius, qui de Florentinis tacet. Quum inter duo membra, quibus tertia haec negatio constat, eadem aequalitatis ratio intercedere videatur, quae inter tria secundae (*οὔτε κατὰ φαντασίας, οὔτε κατὰ λόγους οὔτε κατὰ σημείων πομπάς*) et inter duo primae (*οὔτε αὐτὸς μεθίσταται οὔτε ἄλλους ἐξαπατᾷ*) intercedit, utique consentaneum erat, ut iuncturae quoque aequalitate servata vel *οὔθ' ὕπαρ οὔτ' ὄναρ* scriberetur, vel, si forte huius negationis a praecedentibus diversitas sic significanda videretur, *οὐδ' ὕπαρ οὐδ' ὄναρ*, quemadmodum Stephanus thes. III. p. 1754. H. hunc locum citans scripsit. Ita-

383 *Οὕτως, ἔφη, ἔμοιγε καὶ αὐτῷ φαίνεται σοῦ λέγοντος. Συγχωρεῖς ἄρα, ἔφην, τοῦτον δεύτερον τύπον εἶναι, ἐν ᾧ δεῖ περὶ θεῶν καὶ λέγειν καὶ ποιεῖν, ὡς μήτε αὐτοὺς γόητας ὄντας τῷ μεταβάλλειν ἑαυτοὺς, μήτε ἡμᾶς ψεύδεσι παράγειν ἐν λόγῳ ἢ ἐν ἔργῳ; Συγχωρῶ. Πολλὰ*

que Bekkerus non sine ratione lectionem codicis Monacensis probavit. Mihi tamen de illa membrorum aequalitate non tam certo constat, ut negare audeam scriptorem alteri membro paullo plus momenti tribuere potuisse. Levius videri poterat somniantem decipere, quam vigilantem, ideoque deus *ne* illud *quidem* facere dici. Poterat magis vulgi opinioni inhaerere videri eaque ratione dici nec vigilantes a deo decipi *neque vero* somniantes. Solet autem in eiusmodi enuntiationibus perspicuitatis caussa et quo magis exprimatur inaequalitas, *οὐδὲ* particulis *γε* vel *αὖ* quasi adiutum poni, ut L. VI. p. 499. B. et aliis locis a Matthiaeo gramm. p. 1225. indicatis. Sed ubi momentum alteri membro accedens levius et inaequalitas significanda magis, quam exprimenda est, *οὐδὲ* solum post *οὔτε* inferri videtur. Sic Theaet. p. 182. E: *οὔτε ἄρα ὁρᾷν προσρητέον τι μᾶλλον, ἢ μὴ ὁρᾷν, οὐδέ τιν' ἄλλην αἴσθησιν μᾶλλον, ἢ μή, πάντων γε πάντως κινουμένων.* Alcib. II. p. 142. C: *οἱ δὲ πολλοὶ οὔτε ἂν τυραννίδος διδομένης ἀπόσχοιντο ἂν οὔτε στρατηγίας οὐδ' ἑτέρων πολλῶν, ἃ παρόντα βλάπτει μᾶλλον, ἢ ὠφελεῖ.* quibus locis Bekkerum contra omnes codices *οὔτε* et *οὔθ'* edentem non magis sequar, quam nostro. Cf. Civ. L. IIII. p. 439. A.

383 *ἔμοιγε καὶ*] *καὶ ἐμοὶ* Mon. B. *ἔμοιγε*, omisso *καὶ*, Par. K. sec. Bip.

αὐτῷ] *αὐτὸ* Amb. C. Vat. H.

ἔφην] *ἔφη* Vind. E. Euseb.

τοῦτον] *τούτου* Lob. Vind. B. Vat. M. *τοῦτον τὸν* Ven. B.

δεύτερον τύπον εἶναι] Ita Par. ADK. Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. Euseb. *δ. τόπον ε.* Ven. C. *δ. ε. τύ.* Vind. D. *δ. τ.* omisso *εἶναι* Mon. B. *τ. δ. ε.* Lob. Vind. B. Flor. B. cum editis ante Bekkerum, qui reliquorum suorum mentionem non fecit.

δεῖ] *δὴ* Vat. H.

ποιεῖν] *ἀκούειν* Ven. C. Vind. DF. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. RTU. *audire* Fic.

γόητας ὄντας τῷ] Ita Bekkerus cum Vat. BHM. Ven. BC. Par. D. Mon. B. Ang. B. Non aliter Lob. Vind. BDF. Par. K. sec. Bip. Flor. ACRUV. et Eusebius. Itaque quinque libri supersunt Par. A. Amb. C. Flor. BT. et Vind. E. qui cum Ald. Bas. ab. Steph. *ὄντας* omittant, quo carere vix possumus. Valde durum enim so'um *γόητας* pro accusativo absoluto accipere. Quid autem Astius sibi velit, qui recepto participio articulum *τῷ* suo arbitrio omittat, non assequor, nisi forte anacoluthon illud, quo pro participio *παράγοντας* infinitivus positus est (cf. Matthiae gramm. p. 1120. ubi hoc attigit.) non animadvertens eiecto articulo haec verba ita construxit: *ὡς γόητας μήτε αὐτοὺς μεταβάλλειν ἑαυτοὺς ὄντας μήτε ἡμᾶς* etc. et *γόητας μεταβάλλειν* et *παράγειν* pro *γ. ὥστε μ.* et *π.* dictum putavit.

μήτε] *μήθ'* Vind. F. Ang. B. Euseb.

ψεύδεσι] *ψευδέσι* Lob.

ἐν ἔργῳ] Ita Par. A. Ven. C. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Euseb. quos sequi cum Bekkero tutius putavi, quam cum reliquis praepositionem omittere. Idem fecit Astius in tert. ed.

ἄρα Ὁμήρου ἐπαινοῦντες ἄλλα τοῦτο οὐκ ἐπαινεσόμεθα, τὴν τοῦ ἐννυπνίου πομπὴν ὑπὸ Διὸς τῷ Ἀγαμέμνονι, οὐδ' Αἰσχύλου, ὅταν φῇ ἡ Θέτις τὸν Ἀπόλλω ἐν τοῖς αὐτῆς γάμοις ᾄδοντα ἐνδατεῖσθαι τὰς ἑὰς εὐπαιδίας, Νόσων τ' ἀπείρους καὶ μακραίωνας βίους·

ἐπαινοῦντες] ἐπαινοῦντος Vind. D. a m. pr.

ἄλλα] ἀλλὰ Vind. E. Amb. C. Ang. B. cui, quo minus recipiatur, nihil nisi codicis alicuius melioris auctoritas deest. Cf. Heindorfium ad Soph. 342. et ad locum Theaeteti, quem ibi citavit, quo loco optimus in eo dialogo Lob. cum reliquis omnibus in postponenda particula adversativa consentit. Nostro etiam Ficinus ἀλλὰ legisse et non intellexisse videtur: certe ἄλλα non expressit.

τὴν — πομπὴν] τῇ — πομπῇ Vind. D. a m. pr. Locus Homeri est Il. II. initio.

οὐδ'] οὐδὲ Lob. Vind. BE.

αὐτῆς] αὐτοῖς Lob. Vind. BDE. Amb. C. Vat. M. — Ficinus: *neque Aeschylum, cum Thetis inquit Apollinem filium eius interemisse, qui tamen in eius nuptiis discumbens cecinisset bonam Thetidis stirpem fore* etc.

B ᾄδοντα] om. Vind. D.

ἐνδατεῖσθαι] Ita Vat. M. sed correctus. In Vind. B. lacuna est. ἐνδυτεῖσθαι Lob. Flor. ATV. ἐνδαιτεῖσθαι Euseb. ἐνδυατεῖσθαι Stephanus alicubi scriptum vidisse narrat in suppl. adnot. p. 77. simul manifestissimum esse demonstrans „versum hunc mendosum esse ac ne stare quidem posse.“ Scilicet Aeschylus neque ἐνδατεῖσθαι neque ἑὰς scribere poterat, quum ipsam Thetin loquentem faceret; ideoque verba ἐνδατεῖσθαι τὰς ἑὰς εὐπαιδίας neque integri senarii, ut in Ald. Bas. ab. Steph. ipso syllabarum numero repugnante factum est, neque acephali, qualem Bekkerus posuit, instar scribenda, sed cum Astio et Stallbaumio ad Socratis orationem referenda sunt; ceterum nihil obstat, quo minus cum Butlero ὁ δ' ἐνεδατεῖτο τὰς ἐμὰς εὐπαιδίαις Aeschylo ipsi assignemus: *dividebat* s. *particulatim enumerabat laeta liberorum meorum*. Quod autem vulgo haec ex Aeschyli Psychostasia petita ferunt, haud dubie falluntur, si verum est quod Plutarchus de aud. po. p. 17. A. tradit, in ea fabula poëtam Achillis et Memnonis matres Iovis adstantes lancibus et pro depugnantibus filiis precantes fecisse, recteque Wyttenbachius ad Plutarchi locum et ad p. 16. E. a Stanleio vulgatae opinionis auctore dissentit. Probabilius ea ad Armorum iudicium retuleris, in qua Thetidis partes fuisse scholiastes ad Aristoph. Ach. 883. prodidit.

ἑὰς] ἐὰς Ald.

τ'] τε Lob. Vind. BE. Euseb. om. Vat. B. Par. K. sec. Bekkerum, cuius tamen testimonium eo suspectum fit, quod etiam Vindobonensem B. omittere copulam falso testatur.

καὶ] om. Ang. B.

μακραίωνας βίους] μακραίωνος βίον Euseb. Atque ita vel μακραίωνας βίον, sed illo modo potius scribendum putabat Stephanus l. c. fortasse, quia de uno Achille cogitans εὐπαιδίας νόσων ἀπείρους et μακραίωνας seu μακραίωνος βίον οὔσας de felicitate matris uno filio morborum experte et longaevo multis modis gaudente haud incommode dici statueret. Sed ante Achillem sex filios Peleo peperisse dicebatur Thetis, de quibus non minus, quam de Achille, vera vaticinatus erat Phoebus, si mater et Achilles ipsi non prohibuissent. Cf. scholia Ven. ad Il. XVI. 37.

Ξύμπαντά τ' εἰπὼν θεοφιλεῖς ἐμὰς τύχας Παιῶν' ἐπευφήμησεν εὐθυμῶν ἐμέ. Κἀγὼ τὸ Φοίβου θεῖον ἀψευδὲς στόμα Ἥλπιζον εἶναι, μαντικῇ βρύον τέχνῃ· Ὁ δ', αὐτὸς ὑμνῶν, αὐτὸς ἐν θοίνῃ παρὼν, Αὐτὸς τάδ' εἰπὼν, αὐτός ἐστιν ὁ κτανὼν τὸν παῖδα

et quos praeterea laudat Heynius in obs. ad Apollod. p. 315. Itaque codicum lectio non sollicitanda et verba *νόσων τ' ἀπείρους καὶ μακραίωνας βίους* pro appositione ad *εὐπαιδίας* habenda.

Ξύμπαντά τ'] *ξύμπαντά τε* Euseb. *ξύμπαντ'* Lob. Vind. BD. Vat. M.

Παιῶν'] Ita Ven. B. Vat. H. et Astius. *Παιῶν* Ald. Bas. ab. *Παιὼν* Euseb. Steph. Bekkerus et, quantum ex eius silentio colligitur, Par. A. Vat. B. Ven. C. Mon. B. item Flor. UV. quos Stallbaumius inter discrepantes a Stephano non retulit. *Apollo* Fic. *Παίων* Vind. D. Par. DK. sec. Bekk. *παιᾶν'* Lob. Vind. B. Amb. C. Vat. M. Flor. ABCRT. Stallbaumius. *παιᾶνα* Vind. EF. Ang. B. Scholiastes: *παιῶνα· ἀλαλαγμὸν ἐπ' εὐτυχίᾳ, ὡς νῦν, ἢ νίκῃ.* In Stephani lectione primum displicet ipsa dei appellatio, quae non solum inutilis hoc loco, sed etiam inepta videtur. Nam cui propter mendacium et perfidiam irasceretur Thetis, eum *praesagum* vel *fidelem* si vocaret, ironia uti videretur et quasi praeludere sequentibus, quae apertam irrisionem cum invidiosa nominis pronuntiatione aptissime coniunctam habent; *sanantem* vero aut *ferientem*, quae duplex fuisse creditur Paeonis significatio, qua de re Müllerus in Doribus P. I. p. 297. sqq. egit, profecto non erat, quod aut serio nominaret aut ironice. Non magis placet in ista lectione verbum *ἐπευφήμησε*, quod sive pro absoluto sumas, sive cum accusativo *τύχας* construas, cantus tamen et diversae ab ea, quam *εἰπὼν* indicat, actionis significatione careat, quae devitandae tautologiae caussa et ob sequens *ὑμνῶν* requiritur. Iam vero solet illud verbum a tragicis vel huic ipsi *paeanis* nomini vel similibus iungi. Aesch. Pers. 619: *ἀλλ', ὦ φίλοι, χοαῖσι ταῖσδε νερτέρων ὕμνους ἐπευφημεῖτε τόν τε δαίμονα Δαρεῖον ἀνακαλεῖσθε.* Eurip. Iph. T. 1369. Seidl. *ναῦται δ' ἐπευφήμησαν εὐχαῖσιν κόρης παιᾶνα.* Iph. A. 1468: *ὑμεῖς δ' ἐπευφημήσατ', ὦ νεάνιδες, παιᾶνα τῇ μῇ συμφορᾷ Διὸς κόρην Ἄρτεμιν* Neque ab eius dei, cui celebrando vel invocando cani solita carmina proprie *παιῶνες* dicebantur, persona alienum videri debet, si ipse *παιῶνα* canere dicitur. Nam ita Creusa apud Euripidem Ion. 919. Herm. ad eundem Apollinem: *σὺ δὲ κιθάρᾳ κλάζεις παιᾶνας μέλπων.* cuius loci auctoritate etiam scholiastae nostro aliquid tribuere licet. His de caussis, quum mutatio tam exigua esset ac litteras ipsas non attingeret, quamvis boni codices iure deseri posse videbantur. *παιᾶν'*, quod Stallbaumius secundum Florentinos praetulit, fortassis Aeschyleum est. Certe Sept. 635. 869. Pers. 393. Cho. 149. omnes codices eam formam habent, et Sept. 268. pro vulgato *παιώνισον* ex optimis libris nunc *παιάνισον* legitur, quemadmodum *παιανίζοντας* sine varietate exstat Axioch. p. 365. B. Cf. Ruhnken. ad Tim. p. 203. Sed Platonem alteram posuisse codices verisimile reddunt, et pene eadem usus est Aeschylus Cho. 341: *ἀντὶ δὲ θρήνων ἐπιτυμβιδίων παίων μελάθροις ἐν βασιλείοις νεοκρᾶτα φίλον κομέσειεν.* Similiter in sua ipsius oratione

τὸν ἐμόν. ὅταν τις τοιαῦτα λέγῃ περὶ θεῶν, χα- C
λεπανοῦμέν τε καὶ χορὸν οὐ δώσομεν, οὐδὲ τοὺς
διδασκάλους ἐάσομεν ἐπὶ παιδείᾳ χρῆσθαι τῶν νέ-
ων, εἰ μέλλουσιν ἡμῖν οἱ φύλακες θεοσεβεῖς τε
καὶ θεῖοι γίγνεσθαι, καθόσον ἀνθρώπῳ ἐπὶ πλεῖστον

Plato vocalem appellativi ubique eandem, sed accentum utrumque videtur usurpasse. Vnus est Symposii locus p. 177. A. in quo magnam dubitationem faciant libri utrum παιῶνας, an παιᾶνας, an παίωνας scripserit. At παίωνες et παίωνας Leg. L. III. p. 700. B. D. legitur uno Vat. M. dissentiente et παιᾶνες ac παιᾶνας exhibente. (Priorem locum vitiose scripsit Ruhnken. l. c.) Item Ion. p. 534. D. παίωνα cum editis plerique habent, unus Lob. παιῶνα, Vat. M. παιᾶνα. Cf. Epist. VII. p. 348. B. ubi vulgo παιῶνα est, codices V. παιᾶνα habent. Sed dei nomen Critia p. 108. C. apud Stephanum Παιᾶνα appellatum videmus, pro quo Bekkerus, quum in duobus tantum Venetis exstaret, secundum reliquos Παίωνα scripsit. Sed Leg. L. II. p. 664. C. cum omnibus tenuit Παιᾶνα. Hoc ipsum autem παιῶν' vel παίων' vel παιᾶν' haud dubie recte sensit Stallbaumius accusativum esse, non dativum, quod Astius statuebat, nec dissentientem me quidem in eo habet, quod accusativos θεοφιλεῖς ἐμὰς τύχας ab his verbis παιῶν' ἐπευφήμησεν regi putat. Eodem modo Iph. A. l. c. Diana celebrari paeane iubetur. Nam si illos accusativos ad εἰπὼν retuleris, hoc sensu: *postquam sortem meam per omnia faustam et diis amatam dixerat*, aliquid desideravis, quod argumentum paeanis significet; quod quamquam intelligi et ex sequentibus εὐθυμῶν ἐμὲ elici possit, verius tamen enuntiatum a poëta videtur. Neque vero illa ξύμπαντα εἰπὼν additamento egent, si sententia haec est: *omnia oratione exsecutus paeane insuper ingeminans felicitatem meam praedicavit.*

Καγὼ] καὶ Vind. E. Amb. C. Vat. H.

θεῖον ἀψευδὲς] ἀ. θ. Lob. Vind. B. Vat. BM.

βρύον] γηρύον Vind. B. Vat. M.

'Ο δ'] οὐδ' Vind. D. ὃν Plutarchus de aud. po. p. 16. E. hunc et sequentem versum citans cum suaque oratione sic coniungens. Vtrumque versum etiam Athenagoras laudat legat. p. 22. B.

θοίνῃ] Codices Plutarchi plerique, inter quos Lob. est, διαίτῃ habent, unus δαιτί, Wyttenbachius cum Grotio δαίτῃ.

τὸν παῖδα] τὸν om. Par. K. Flor. U. Vulgo τὸν παῖδα τὸν ἐμόν ut initium versus Aeschylei scribunt, quod fieri potest. Propius tamen vero dixerim suis pedibus Socratem, quibus adierat ad poëtam, ab eodem exiisse. Neque Plutarchus istud penthemimeres ut Athenagoras adscivit. Eundem sensum in prima et altera ed. secutus est Astius, in tertia deposuit.

χαλεπανοῦμέν τε] χαλεπὰ νο- C
οῦμεν Vind. D.

χορὸν] ἐχθρὸν a m. pr. Vat. B. χῶρον Vind. E.

ἐπὶ παιδείᾳ] ἐπὶ παιδιᾷ Ven. C. ἐπιπαιδίᾳ Amb. C. ἐπὶ παιδειᾷ Ald. Bas. a.

καθόσον] καθ' ὅσον Vind. DF.

ἐπὶ πλεῖστον] ἐπιπλεῖστον Lob. Vind. E. Ald. Bas. ab. Steph.

οἷόν τε. *Παντάπασιν*, ἔφη, ἔγωγε τοὺς τύπους τούτους συγχωρῶ καὶ ὡς νόμοις ἂν χρῴμην.

Παντάπασιν] *πανπασιν* Vind. E.
ἔγωγε] *ἐγὼ* Ven. B.
τύπους] *τ. τε* Ang. B. Flor. RT.
χρῴμην] *χρῶμαι* Vind. D. *χρώμεθα* Par. K. *αὐτοῖς χρῴμην* Vind. E. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT. Euseb. Stallbaumius.
Τέλος πολιτειῶν β̄. Lob. *Τέλος τοῦ Πολιτειῶν ἢ περὶ δικαίου β*. Ald. Bas. ab.

ΛΟΓΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

Τὰ μὲν δὴ περὶ θεοὺς, ἦν δ' ἐγὼ, τοιαῦτ' ἄττα, ὡς 386
ἔοικεν, ἀκουστέον τε καὶ οὐκ ἀκουστέον εὐθὺς ἐκ παί-
δων τοῖς θεούς τε τιμήσουσι καὶ γονέας τήν τε ἀλλή-
λων φιλίαν μὴ περὶ σμικροῦ ποιησομένοις. Καὶ οἶμαί
γ', ἔφη, ὀρθῶς ἡμῖν φαίνεσθαι. Τί δὲ δή; εἰ μέλλου-
σιν εἶναι ἀνδρεῖοι, ἆρ' οὐ ταῦτά τε λεκτέον καὶ οἷα
αὐτοὺς ποιῆσαι ἥκιστα τὸν θάνατον δεδιέναι; ἢ ἡγῇ
τινά ποτ' ἂν γενέσθαι ἀνδρεῖον ἔχοντα ἐν αὑτῷ τοῦτο B
τὸ δεῖμα; Μὰ Δία, ἦ δ' ὅς, οὐκ ἔγωγε. Τί δέ; τὰν
Ἅιδου ἡγούμενον εἶναί τε καὶ δεινὰ εἶναι οἴει τινὰ

Inscriptio huius libri in Lob. Vind. BE. Bas. b. et apud Stephanum, Bekkerum et Stallbaumium similis secundi est, et in margine quoque Lob. eadem, quae ibi, habet, mutato tantum Glauconis et Adimanti loco. Sed in Flor. ACV. πλάτωνος πολιτεῖαι ἢ περὶ δικαιοσύνης λόγος τρίτος, in Flor. U. πλάτωνος πολιτειῶν τρίτη, in Vind. D. πολ. γ. idque a m. s. denique in Ald. Bas. a. eadem hic, quae in Bas. b. leguntur.

386 δὴ] οὖν Mon. B. Flor. U. om. Par. K.
τοιαῦτ' ἄττα] τοιαῦτάττα Vind. B. τοιαῦτα ἄ. Vind. E. Flor. ACTUV.
ὡς] om. Amb. C.
τοῖς] τοὺς Lob. Vind. B. Amb. C. Vat. M. Flor. A.
θεούς] θεοῖς Flor. A.
τε] om. Vind. B. Vat. M.
γονέας] πατέρας Par. D. a m. s. in lacuna.
ἀλλήλων] ἄλλην Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U.
ποιησομένοις] ποιησαμένοις Flor. AC. Vind. E. et, sup. o, D. ποιησομένοις οἷς Vind. F.
οἶμαί γ'] οἶμαί γε Lob. Vind. BEF.
δὲ] δαί „fortasse correctus" Par. A. Cf. ad L. II. p. 370. B.
ἆρ'] ἄρα Lob. Vind. BE. Flor. ART. ἄρα Flor. V. et alter, quem Stallbaumius iterum posita codicis T. sigla significavit.
τε λεκτέον καὶ] Ficinus τε καὶ non expressit.
ποιῆσαι] ποιήσει Ang. B. Flor. R. et a m. pr. Vind. F.
δεδιέναι] δεδοιέναι Vind. E.
ἡγῇ] ἡγεῖ Par. D. (superscripto η) et editi post Stephanum.
ἔχοντα] ἔχοντ' Ang. B. Flor. R. B
αὐτῷ] αὖ. Lob. Vind. BD. Flor. R. Ald. Bas. ab.
δεῖμα] δεῖγμα Vind. B. Vat. M.
Δία] δί' Vind. D. Amb. C. Flor. TU.
δέ] δαί „fortasse correctus" Par. A.
τε] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.

θανάτου ἀδεῆ ἔσεσθαι καὶ ἐν ταῖς μάχαις αἱρήσεσθαι πρὸ ἥττης τε καὶ δουλείας θάνατον; Οὐδαμῶς. Δεῖ δή, ὡς ἔοικεν, ἡμᾶς ἐπιστατεῖν καὶ περὶ τούτων τῶν μύθων τοῖς ἐπιχειροῦσι λέγειν, καὶ δεῖσθαι μὴ λοιδορεῖν ἁπλῶς οὕτω τὰ ἐν Ἅιδου, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπαι-
C νεῖν, ὡς οὔτ' ἀληθῆ λέγοντας οὔτ' ὠφέλιμα τοῖς μέλλουσι μαχίμοις ἔσεσθαι. Δεῖ μέντοι, ἔφη. Ἐξαλείψομεν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ἀπὸ τοῦδε τοῦ ἔπους ἀρξάμενοι πάντα

ἀδεῆ] ἀδεᾶ Mon. B. Flor. TU. Astius in sec. et tert. ed. Bekkerus et Stallbaumius, secundum grammaticos, quemadmodum Alcib. I. p. 122. A. hoc ipsum et supra L. II. p. 381. C. ἐνδεᾶ legitur. Sed quos Matthiae gramm. p. 230. et in additamento indicavit Platonis locos Phaedon. p. 89. D. Leg. L. III. p. 684. C. V. 735. B. VIIII. 857. E. Crat. p. 408. B. Civ. L. V. p. 455. B. consensu codicum videmus ὑγιῆ, διφυῆ, εὐφυῆ et ἀφυῆ exhibere, quae non minus repugnantia grammaticis neque Bekkerus neque Stallbaumius (hic tamen ὑγιῆ loci quarti temere excipiens) mutavit. Et Gorg. p. 486. B. vulgato εὐφυᾶ codices alterum praeferri et ib. p. 478. C. ὑγιῆ retineri iubent. Denique Tim. p. 88. B. ὑγιῆ, qui dualis esse debet, a parte librariorum in ὑγιᾶ mutatus docet iam pridem fuisse, qui Platonem ad normam Atticistarum corrigendum putarent.

ἥττης] τῆς ἧ. Ven. B. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACT. Bas. b. *captivitati* Fic.

δουλείας] δειλίας Vind. B. Vat. BM. δειλείας Lob.

θάνατον] *om.* Mon. B.

δή] δὲ Mon. B.

ὡς ἔοικεν — λοιδορεῖν] a m. pr. omissa Vat. B. in margine habet.

ἡμᾶς] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. Par. K.

καὶ περὶ] ... περὶ Vind. D.

λοιδορεῖν] λοιδορεῖσθαι Vind. B. Vat. BM. et, sup. εἶν, Lob.

οὕτω] οὕτως Lob. Vind. E. Par. K. sec. Bip. Flor. ACRV.

οὔτ'] οὔτε Vind. BDE.

λέγοντας] ἂν λ. Ven. B. Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Bas. b. quod, quum εἰ λοιδορεῖεν subaudiri possit, non magis reprehendendum est, quam L. II. p. 380. C: ὡς οὔθ' ὅσια ἂν λεγόμενα, εἰ λέγοιτο. Sed nihil impedit, quo minus εἰ λοιδορεῖεν subaudiamus, ut Socrates eos, si talia dicant, nec vera neque ad fortitudinem utilia dicere demonstret; qua ratione ἄν excluditur. Cf. Matthiae gramm. p. 968.

οὔτ'] οὔτε Lob. Vind. BD. Par. K. sec. Bip. οὔπ' Ald. οὔθ' Bas. b.

ὠφέλιμα] ὠφέλημα Vind. E.

ἔσεσθαι] γενέσθαι Ang. B. ἐνέ- C
σθαι Vind. F.

Ἐξαλείψομεν] ἐξαλείψωμεν Ven. B. Vind. E. Mon. B. Amb. C. Ang. B. (Vind. F. Flor. ACRT. Par. K. sec. Bip.) Ald. Bas. ab. Steph. Futurum a Ficino quoque expressum *(delebimus)* Astius in sec. ed. ex Eusebio recepit haec verba usque ad ἄλλῳ Praep. ev. L. XIII. p. 405. laudante.

κ' ἐπάρουρος] καὶ ἐπ. Vind. D. κε πάρουρος Vind. B. Locus est Homeri Odyss. XI. 489. ad quem Eustathius διττογραφίαν ἐπάρουρος et πάρουρος commemorat. Cf. Hemsterh. ad Lucian. Dial. mort. XV. p. 399. (T. II. p. 579. Lehm.)

θητευέμεν] θητεύεμεν Euseb. Ald. Bas. ab.

παρ' ἀκλήρῳ] παρακλήροι Lob. Eodem modo Vind. BE. Vat. M. cum scholiasta Aristidis Mona-

τὰ τοιαῦτα· Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ 'Ανδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. καὶ τὸ Οἰκία D *δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη Σμερδαλέ', εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ. καὶ Ὦ πόποι, ἦ ῥά τίς ἐστι καὶ εἰν 'Αΐδαο δόμοισι Ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν. καὶ τὸ Οἴῳ πεπνῦσθαι, ταὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι. καὶ Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων*

censi, ex quo Frommelius p. 206. haec a Platone petita protulit: *καὶ ἄλλως δὲ φιλοσωμάτους ἐποίει (Ὅμηρος) τοὺς ἀνθρώπους λέγων ὡς ἀπ' Ἀχιλλέως, ἥρωος τηλικούτου· βουλοίμην* etc. usque ad nostra verba.

ᾧ — εἴη] *om.* Par. A. Lob. Vind. B. Vat. BHM. Nec Ficinus pro *θητευέμεν — εἴη* plura dedit, quam *conservo inopi servire*. Sed magis probabile est librarios, quam Platonem temere haec omisisse.

πᾶσιν] Ita Par. A. Vind. LIIII. Bekkerus et Stallbaumius. *πᾶσι* reliqui a me inspecti codices cum Ald. Bas. ab. Steph. quemadmodum erat in antiquioribus Homeri editionibus.

νεκύεσσι] *νεκύεσι* Vind. E.

καταφθιμένοισιν] *καταφθινομένοισιν* Flor. C.

D *δὲ*] *om.* Amb. C. Flor. T. V. Il. XX. 64.

θνητοῖσι] *θνητοῖς* Lob. Vind. B. Vat. BHM. Flor. AV.

Σμερδαλέ'] *σμερδαλέα* Vind. D.

τὰ] int. vers. post *τε* habet Vind. D.

τε] *γε* Par. D. Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

Ὦ] Ita, cum gravi, Lob. Vind. BE. Bekkerus et Stallbaumius. *ὦ* Vind. D(F.) cum undecim reliquis Bekkeri libris et Ald. Bas. ab. Steph. Stallbaumius tacet. V. Il. XXIII. 103.

τίς] *τι* Vind. DEF. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV.

ἐστι] *ἔστι* Bekkerus et Stallbaumius, quod non ineptum, sed propter praecedens *τις* minus aptum videtur. Achilles hoc dicit: *ergo species quaedam animae (eine Art von Seele) etiam apud inferos est.*

εἰν 'Αΐδαο] *εἰναίδαο* Vind. DE. *ἐν ἀΐ.* Bas. b.

Ψυχὴ] *ψυχῆ* Vind. D.

ἔνι] Ita Vind. F. a m. s. sed a m. pr. *ἔτι*, quod legitur in Amb. C. Ang. B. Flor. ACRTV.

οἴῳ πεπνῦσθαι] *οἷος πέπνυται* Vind. F. *οἷος πέπνυται* Flor. A. *οἴῳ πέπνυται* Ang. B. *οἴω πέπνυσθον* Ven. B. Vind. E. *οἴω πεπνύσθον* Flor. C. *soli sapiunt* Fic. Accentum verbi, qui vulgo acutus erat, Bekkerus secundum Ven. C. Par. DK. de quo tamen Bipontini tacent, et Stallbaumius secundum Flor. R. correxerunt. In Vind. BD. est *πέπνυσθαι*. V. Odyss. X. 495. Quod autem Stephanus in suppl. adnot. p. 77. credibile esse dicit Platonem etiam attulisse versum, qui hunc proxime praecedat, *Τῷ καὶ τεθνειῶτι μόνῳ πόρε Περσεφόνεια* (ita enim scribit) caussam equidem nullam video. Ad terrorem incutiendum nihil intererat, et infinitivum eodem iure, quo in superioribus optativum *φανείη*, Socrates audientibus Homericorum carminum sat gnaris perspicuum fore statuebat.

ταὶ δὲ] *τοὶ δὲ* Amb. C. Ang. B. (Flor. CRT.) editi ante Bekkerum. *τὸ ἰδὲ* Vind. F. *τοι δὲ* Vind. E. *ceteri* Fic. In margine Vind. F. *οἴω πεπνύσθαι τοὶ δὲ* a m. s. scriptum est. Cf. Menon. p. 100. A: *οἷος πέπνυται τῶν ἐν Ἅιδου, αἱ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι.* quo loco item *τοὶ* ante Bekkerum

πταμένη Ἀϊδόσδε βεβήκει, Ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀν-
387 δροτῆτα καὶ ἥβην. καὶ τὸ ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς, ἠΰτε κα-
πνὸς, Ὤιχετο τετριγυῖα. καὶ Ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες μυχῷ
ἄντρου θεσπεσίοιο Τριζουσαι ποτέονται, ἐπεί κέ τις ἀπο-
πέσῃσιν Ὁρμαθοῦ ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλῃσιν ἔχονται,
Β Ὡς αἳ τετριγυῖαι ἅμ' ἦεσαν. ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα πάν-
τα παραιτησόμεθα Ὁμηρόν τε καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς
μὴ χαλεπαίνειν ἂν διαγράφωμεν, οὐχ ὡς οὐ ποιητικὰ
καὶ ἡδέα τοῖς πολλοῖς ἀκούειν, ἀλλ' ὅσῳ ποιητικώτερα,

legebatur, quod Homero relinquendum et a Platone genere quodam attractionis Latinae magis etiam, quam Graecae linguae familiari mutatum videtur. Similiter Leg. L. I. p. 626. A: ἦν γὰρ καλοῦσιν οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων εἰρήνην, τοῦτ' εἶναι μόνον ὄνομα. Ad idem genus pertinet locus L. XII. p. 961. D: νοῦς μετὰ τῶν καλλίστων αἰσθήσεων κραθεὶς γενόμενός τε εἷς ἓν σωτηρία ἑκάστων δικαιότατ' ἂν εἴη καλουμένη. Et Phaedr. p. 245. E: ἀθανάτου δὲ πεφασμένου τοῦ ὑφ' ἑαυτοῦ κινουμένου ψυχῆς οὐσίαν τε καὶ λόγον τοῦτον αὐτόν τις λέγων οὐκ αἰσχυνεῖται. Sic enim codices: vulgo erat τοῦτο αὐτό. Cf. Matthiae gramm. p. 822. sq.

πταμένη] πεπταμένη Vind. E. Flor. C. V. Il. XVI. 856.

Ἀϊδόσδε βεβήκει] Ἀϊδός δ' ἐβεβήκει Flor. AC. et δ' ἐβεβήκει Bekkerus ex Ven. B. Vat. H. notavit, in accentibus autem nominis nullam varietatem ostendit.

γοόωσα] γόωσα Vind. E.

λιποῦσ'] λίπουσ' Vind. D.

ἀνδροτῆτα] ἀνδρότητα Ven. C. Vind. E.

387 καὶ τὸ] τὸ om. editiones ante Bekkerianam, neque a Bipontinis ex Par. K. aut a Stallbaumio ex Flor. TU. refertur. In meis omnibus exstat.

δὲ] δέ τε Par. K. sec. Bekk. V. Il. XXIII. 100.

καπνὸς] Ita Vind. D. sed correctus.

τετριγυῖα] τετρηγυῖα Vat. H. Flor. A. τρηγυῖα Amb. C.

ἄντρου] ἄνδρου Vind. D. V. Odyss. XXIIII. 6.

Τριζουσαι] τρύζουσαι Vind. D. Flor. RU. Par. K. sec. Bip.

ἐπεί] ἐπήν Ang. B. Flor. R. ἐπεῖν Vind. E.

ἀποπέσῃσιν] ἀποπέσῃσι Vind. DE. Et ν omittunt Ald. Bas. ab. Steph. Sed in Par. K. sec. Bip. in Florentinis omnibus et in Lob. Vind. B. additum est. Bekkerus nil aliud, nisi ἀποπέσῃσι vulgatum fuisse ostendens idem in omnibus videtur invenisse.

Ὁρμαθοῦ] ὁρμαθοῦ Vind. E. Par. K. sec. Bip. ὁρμάθου Vind. D. ὁρμοθοῦ Ald. Bas. a.

πέτρης] πέτρησιν Vind. F.

ἀνά τ'] εἰς Vind. E.

ἀλλήλῃσιν] ἀλλήλοισιν Vind. E. Vat. M.

Ὡς] ὥς Vind. D. Bekkerus et Stallbaumius, fortasse culpa operarum Berolinensium.

αἳ] Ita codices a me collati et editiones ante Bekkerum, qui tacito ut Stallbaumius accentum omisit. V. ad L. II. p. 379. D.

τετριγυῖαι] τετρηγυῖαι Amb. C. Vat. H.

παραιτησόμεθα] Ita Vind. F. B a m. pr. sed a m. s. παραλαλέσομεν.

τε] om. Mon. B.

ἄλλους] om. Vind. F. Ang. B.

ἂν] ἐὰν Mon. B. Bekkerus et Stallbaumius.

οὐ] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R. int. vers. Vind. D.

τοσούτῳ ἧττον ἀκουστέον παισὶ καὶ ἀνδράσιν, οὓς δεῖ ἐλευθέρους εἶναι, δουλείαν θανάτου μᾶλλον πεφοβημένους. Παντάπασι μὲν οὖν. Οὐκοῦν ἔτι καὶ τὰ περὶ ταῦτα ὀνόματα πάντα τὰ δεινά τε καὶ φοβερὰ ἀποβλητέα, Κωκυτούς τε καὶ Στύγας καὶ ἐνέρους καὶ ἀλίβαν- C τας, καὶ ἄλλα ὅσα τούτου τοῦ τύπου ὀνομαζόμενα φρίττειν δὴ ποιεῖ ὡς οἷόν τε πάντας τοὺς ἀκούοντας. καὶ ἴσως εὖ ἔχει πρὸς ἄλλο τι· ἡμεῖς δὲ ὑπὲρ τῶν φυλάκων φοβούμεθα, μὴ ἐκ τῆς τοιαύτης φρίκης θερμότεροι καὶ

ἀκουστέον] ἀκουστέα Mon. B. Amb. C. Flor. T.

θανάτου μᾶλλον] θανάτου Amb. C. Vat. H. Flor. ACV. πρὸ θανάτου Flor. R. Aristides Orat. T. II. p. 202: πῶς οὐκ ἐνταῦθα, εἴπερ που, καιρὸς ἦν δεῖξαι δουλείαν θανάτου μᾶλλον πεφοβημένους; ἐπιθήσω γὰρ τὰ Πλάτωνος αὐτοῦ ῥήματα. quae Canterus et Astius minus accurate ad p. 386. B. retulerunt, inducti forsitan a scholiasta Aristidis: ὁ γὰρ Πλάτων εἶπεν αἱρεῖσθαι θάνατον παρὰ δουλείαν.

ταῦτα] τα Ang. B.

πάντα] om. Fic.

τὰ δεινὰ] τὰ om. Par. DK. Vind. D. cum editis ante Bekkerum. Sed Socrates non omnia nomina ut gravia recusat, sed omnia, quae gravia sint.

τε καὶ φοβερὰ] τὰ κ. φ. Vind. F.

C ἐνέρους] νέρους Vind. F. ἐνέργους Amb. C. κερβέρους Ang. B. Flor. RT.

καὶ ἀλίβαντας] καὶ ἀλείβαντας Vind. DE. Flor. ACTV. καὶ ἀλείβαντες Ven. B. et a m. pr. C. Amb. C. Vat. H. *nihil gustantes* Fic.

ἄλλα ὅσα] ἀλλ' ὅσα Vind. F. ἄλλ' ὅσα Ang. B. ὅσα ἄλλα Ven. B. Vind. E. (Flor. C.) Ald. Bas. ab. Steph.

τούτου τοῦ τύπου] τοῦ τύπου τ. Ven. B. Vind. E.

ὡς οἷόν τε] ὡς οἴεται Par. AD. Lob. Vind. BEF. et, ut videtur, a m. pr. D. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B. Amb. C. Flor. ART. ὡς ἔοικε Par. K. Itaque pauci restant vulgatae lectionis assertores, Mon. B. Vind. D. sed is correctus, et tres Florentini, de quibus nonnihil dubitationis iniicit certus Stallbaumii error ὡς οἴεται Parisiensi K. una cum Flor. ART. assignantis, et Ficinus, qui *vehementer* posuit. Nihilominus pro vera habenda eiusque depravatio sic explicanda videtur, ut, quum primum lapsu valde proclivi, de quo ad L. I. p. 329. E. dixi, pro οἷόν τε scriptum esset οἴονται, aliquis pluralem verbi ad neutrum scilicet ἄλλα appositum non ferens οἴεται fecisse statuatur. Eadem dictione usus est Lucianus Nigrino T. I. p. 50. Lehm. εἰ γάρ τοι τῇ πνοῇ τῶν ἴων τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφεσθαι παρ' αὐτὴν ὡς οἷόν τε τὴν ἀναπνοήν, ἵν' ὡς πλεῖστον ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς.

ἡμεῖς] ὑμεῖς Vind. F.

ὑπὲρ] ὑπὸ Par. A. Lob. Vind. B. Vat. BH. Bas. b. cuius confusionis rationem reddit Bastius comm. pal. p. 846.

φοβούμεθα] φοβώμεθα Mon. B.

τῆς] om. Vind. B. Vat. M.

θερμότεροι] Stephanus in margine ἀθερμότεροι scribendum suspicatur. Id Astius propterea improbans, quod inusitatum sit, quum tamen Phaedon. p. 106. A. legatur, ἀθυμότεροι coniicit, quod ipsum Bekkerus in Ang. B. inve-

μαλακώτεροι τοῦ δέοντος γένωνται ἡμῖν. Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη, φοβούμεθα. Ἀφαιρετέα ἄρα; Ναί. Τὸν δὲ ἐναντίον τύπον τούτοις λεκτέον τε καὶ ποιητέον; Δῆλα
D δή. Καὶ τοὺς ὀδυρμοὺς ἄρα ἐξαιρήσομεν καὶ τοὺς οἴκτους τοὺς τῶν ἐλλογίμων ἀνδρῶν. Ἀνάγκη, ἔφη, εἴπερ καὶ τὰ πρότερα. Σκόπει δή, ἦν δ' ἐγώ, εἰ ὀρθῶς ἐξαιρήσομεν, ἢ οὔ. φαμὲν δὲ δή, ὅτι ὁ ἐπιεικὴς ἀνὴρ τῷ ἐπιεικεῖ, οὗπερ καὶ ἑταῖρός ἐστι, τὸ τεθνάναι οὐ δεινὸν ἡγήσεται. Φαμὲν γάρ. Οὐκ ἄρα ὑπέρ γ' ἐκείνου ὡς

nit. Ficinus θερμότεροι καὶ omisit. Socrates iam hic praeludit comparationi, quem p. 411. B. pluribus exponit, quum τήκει καὶ λείβει ἕως ἂν ἐκτήξῃ τὸν θυμὸν et ὥσπερ σίδηρον ἐμάλαξε dicit: animum ferri massae similem facit, quae prius, quam liquescat, calida primum, tum mollis fiat; sed quod in ferro per ignem efficitur, id non illepide frigori seu horrori tribuit, qualis in febribus pervadere et concutere membra solet. Ambiguitatis autem periculum, si quod in tali sententia accidere poterat, additum μαλακώτεροι avertebat.

γένωνται] γένονται Vind. E.

φοβούμεθα] φοβώμεθα Mon. B.

Ἀφαιρετέα] ἀφαιρετέον Ven. B. Vind. E.

ἄρα;] Ita Lob. Bekkerus et Stallbaumius. ἄρα. priores editiones; minus apte. Quum Adimantus argumento tantum assensus esset, quo Socrates nomina ista removenda dixerat, supererat, ut ipsam quoque remotionem ratam haberet, id quod interrogans eum Socrates adigit. Eadem sequentium verborum ratio est, in quibus cum eodem Bekkero ποιητέον; legendum est, non ποιητέον. quo modo codices mei et editiones antiquiores habent.

Ναί] δικαίως Ven. B.

Τὸν δὲ ἐναντίον τύπον] τοῦ δὲ ἐναντίου τύπου Vat. B. In Ang. B. δ' pro δὲ legitur.

Δῆλα δή] δηλαδή codices mei et editi ante Bekkerum, praeter rationem, quae ad L. II. p. 372. C. explicata est.

Καὶ τοὺς — τῶν ἀνδρῶν p. 388. A] habet Stobaeus serm. CVI. p. 578. Sed in eius cod. A. non leguntur.

οἴκτους] οἴκους Stob. Trinc. D

τοὺς] om. Flor. T. Stob. Trinc.

ἀνδρῶν.] ἀνδρῶν; Bekkerus et Stallbaumius. Sed de huius exemtionis necessitate nondum ita, ut de superioris, persuasum Adimanto statuere poterat Socrates. Itaque quid ipsi futurum videatur, pronuntiat et Adimanti iudicium exspectat.

δή] om. Stob.

ὁ ἐπιεικὴς] ὁ om. Lob. Vind. B. Amb. C. Vat. M. Flor. T. Stob. Trinc.

ἑταῖρός] ἕτερος Vind. D. a m. pr. Idem Par. K. sec. Bip. superscriptum habet vulgato.

ἐστι] ἐστιν editi ante Bekkerum, qui tacito ν sustulit. ἐστι est in Florentinis, Par. K. apud Bip. et Lob. Vind. BDE. Stob.

τὸ] om. Vind. D. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk.

τεθνάναι] τεθνᾶναι Lob. Vind. B. Stob. Trinc. Gesn.

οὐ] οὔ Stob. Trinc. cum puncto post τεθν.

δεινὸν] δεινὸς Ald. Bas. a.

ἡγήσεται.] ἡγήσηται; Bas. b. Signum interrogandi etiam reliquae editiones ante Astium habent.

δεινόν τι πεπονθότος ὀδύροιτ' ἄν. Οὐ δῆτα. Ἀλλὰ μὴν καὶ τόδε λέγομεν, ὡς ὁ τοιοῦτος μάλιστα αὐτὸς αὐτῷ αὐτάρκης πρὸς τὸ εὖ ζῆν καὶ διαφερόντως E τῶν ἄλλων ἥκιστα ἑτέρου προσδεῖται. Ἀληθῆ, ἔφη. Ἥκιστ' ἄρα αὐτῷ δεινὸν στερηθῆναι υἱέος ἢ ἀδελφοῦ ἢ χρημάτων ἢ ἄλλου του τῶν τοιούτων. Ἥκιστα μέντοι. 433 Ἥκιστ' ἄρα καὶ ὀδύρεσθαι, φέρειν δὲ ὡς πραότατα, ὅταν τις αὐτὸν τοιαύτη ξυμφορὰ καταλάβῃ. Πολύ γε. Ὀρθῶς ἄρ' ἂν ἐξαιροῖμεν τοὺς θρήνους τῶν ὀνομαστῶν

γ'] γε Lob. Vind. B. Stob. excepta Trinc. quae τε habet.

πεπονθότος] passus Fic. Cf. ad p. 388. B.

αὐτὸς] om. Vind. D.

αὐτῷ] αὐ. Vind. D. Stob.

διαφερόντως] διαφέροντα Par. K.

E ἑτέρου] ἑταίρου Amb. C.

προσδεῖται] προσδεῖσθαι Stob. Trinc. quod si non temere scriptum est, ob infinitivos ὀδύρεσθαι et φέρειν excogitatum videtur, qui sane facilius una cum interiecto δεινὸν ad verbum λέγομεν referri possunt, si eius verbi vis iam hic conspicitur. Sed ita non solet Plato constructionem variare, et si fecisset, αὐτὸν post διαφερόντως addidisset.

Ἥκιστ'] ἧκιστα Stob.

ἄρα] ἄρ' Lob. Vind. BE. Amb. C. Ang. B. Vat. HM. Flor. CRTV. Stob.

αὐτῷ] τούτῳ Par. K. Mon. B. Flor. U. οὕτω Vind. D. Par. D.

υἱέος] υἱέως Vind. E.

ἢ ἀδελφοῦ] ἢ om. Vind. E.

του] om. Vind. D. τοῦ Ald.

τοιούτων.] τοιούτων ; Lob. Ald. Bas. ab.

Ἥκιστ'] ἧκιστα Vind. DE. Stob.

καὶ] χρὴ Mon. B. a m. s. quod ab eodem explicandi infinitivi conatu profectum est, quem supra προσδεῖσθαι produxisse vidimus. Si minus durum esset δεινὸν pro accusativo accipere et cum verbo λέγομεν construere, ὀδύρεσθαι quoque et φέρειν illuc referri posset; nec desunt exempla similiter suspensae orationis. Criton. p. 47. A: οὐχ ἱκανῶς δοκεῖ σοι λέγεσθαι, ὅτι οὐ πάσας χρὴ τὰς δόξας τῶν ἀνθρώπων τιμᾶν, ἀλλὰ τὰς μὲν, τὰς δ' οὔ; οὐδὲ πάντων, ἀλλὰ τῶν μὲν, τῶν δ' οὔ; τί φῄς; ταῦτα οὐχὶ καλῶς λέγεται; Κρ. Καλῶς. Σω. Οὐκοῦν τὰς μὲν χρηστὰς τιμᾶν, τὰς δὲ πονηρὰς μή; Κρ. Ναί. Sed quia δεινὸν nominativus videri debet ita, ut ἐστὶ subaudiatur, hoc ipsum ἐστὶ vel potius συμβήσεται hic quoque subaudiendum ab eoque infinitivum pendere puto, cui eligendo etiam praecedens στερηθῆναι favebat. Ficinus: *lamentabitur* et *feret*.

πραότατα] πρᾳ. Stob. Gesn. Gaisf. Bas. ab. πραότητα Stob. Trinc.

ὅταν] ὅτε αν Vind. D.

καταλάβῃ] καταλάβοι Flor. U. et, sup. η, Par. K. sec. Bip. In Lob. Ald. Bas. ab. signum interrogandi appositum est.

Πολύ γε. Ὀρθῶς] πολύ γε ὀρθῶς. Stob. Trinc.

ἄρ' ἂν] Ita Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. ACU. ἄν Vind. F. ἄρ' οὖν Stob. Trinc. ἆρ' Stob. Gesn. ἄρα reliqui codices et Ald. Bas. ab. Steph. ἄρ' ἂν ex Par. K. Astius in sec. ed. recepit.

ἐξαιροῖμεν] ἐξαίροιμεν Vind. D. Par. K. ἐξαίρομεν Stob. Trinc.

τοὺς] τοὺς τῶν Mon. B.

ἀνδρῶν, γυναιξὶ δ' ἀποδιδοῖμεν καὶ οὐδὲ ταύταις σπου-
388 δαίαις, καὶ ὅσοι κακοὶ τῶν ἀνδρῶν, ἵνα ἡμῖν δυσχεραί-
νωσιν ὅμοια τούτοις ποιεῖν οὓς δή φαμεν ἐπὶ φυλακῇ
τῆς χώρας τρέφειν. Ὀρθῶς, ἔφη. Πάλιν δὴ Ὁμήρου
τε δεησόμεθα καὶ τῶν ἄλλων ποιητῶν μὴ ποιεῖν Ἀχιλ-
λέα, θεᾶς παῖδα, ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρᾶς κατακείμενον, ἄλ-
λοτε δ' αὖτε ὕπτιον, ἄλλοτε δὲ πρηνῆ, τοτὲ δ' ὀρθὸν
B ἀναστάντα πλωΐζοντ' ἀλύοντ' ἐπὶ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,

δ' ἀποδιδοῖμεν] δὲ ἀπ. Lob. Vind. BE. Flor. ACRTV. Stob. Stallbaumius.

καὶ — σπουδαίαις] *om.* Vind. E. κ. οὐ. τ. ταῖς σπ. Flor. C.

388 ἡμῖν] μὴ Vind. E.

φυλακῇ] τῇ φ. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

Πάλιν — ὕπτιον] laudat Eusebius Praep. ev. L. XIII. p. 406.

δὴ] *om.* Fic.

τε] *om.* Euseb. Bas. b.

δεησόμεθα] δεηθησόμεθα Vind. D.

ποιητῶν] *om.* Vind. D.

μὴ] int. vers. a m. s. habet Vind. D.

πλευρᾶς] πλευρᾶ Par. K. Mon. B. πλευρὰς Euseb. ut est apud Homerum Il. XXIIII. 10. quo loco nominativi sunt, quos Socrates ad suam orationem mutans primum versum casu potius, quam dedita opera, hexametrum relinquit, secundum numeris solvit; quam ob rem Bekkerus recte Ald. Bas. ab. secutus omnes ut prosam orationem scripsit, Stephanus perperam tribus versibus distinxit. Astius in tert. ed. et Stallbaumius ampliore singularum litterarum intervallo Homeri verba insignienda putarunt, quasi periculum esset, ne Socratis esse viderentur.

ἄλλοτε] ἄλλο Ald. Bas. ab.

αὖτε] αὖ Lob. Vind. BD. Vat. BH.

δὲ] δὴ Vind. D. δ' αὖ Vind. E.

τοτὲ] τότε Vind. D.

ἀναστάντα] Vulgo commate a sequentibus distinctum est, quae quum non appositionem faciant, sed succedentem τῇ ἀναστάσει actionem contineant, arte cum eo cohaerent. Eadem in sequentibus inter ἑλόντα et χενάμενον ratio intercedens commati post αἰθαλόεσσαν in editionibus posito adversatur.

πλωΐζοντ'] πλάζοντα Vind. E. πλάζοντ' Vind. F. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. et, sup. ωι, Ven. B. πλώζοντ' Vind. D. πλωίζοντ' Ald. *errare* Fic. Homerus: Δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός· οὐδέ μιν Ἠὼς Φαινομένη λήθεσκεν ὑπείρ ἅλα τ' ἠϊόνας τε. quae omnia exprimere volentem Platonem πρωΐζοντα scripsisse Heynius suspicatur, h. e. *matutinum se agentem*, sententia minime absurda, si modo verbum istud non sola coniectura et analogia verbi ὀψίζειν niteretur. Quum πλωΐζειν non minus, quam Latinorum *fluitare*, ad describendum hominem prae dolore vagum et instabilem adhiberi potuisse videatur, quidni cum Barnesio variam in Homeri versu lectionem πλωΐζεσκ' olim fuisse, aut, in quod ego magis inclino, Platonem hic ut alibi rhapsodum egisse et suo arbitrio, a quo haud dubie additum ἀτρυγέτοιο repetendum est, πλωΐζειν pro Homerico δινεύειν dixisse statuamus? praesertim quum hoc quoque metaphoram non nimis usitatam haberet. Schleiermacherus quidem ideo Platonem δινενέσκοντα scribere noluisse ostendens, ut hic quoque versum integrum servaret, illam formam usu nunquam rece-

μηδὲ ἀμφοτέρῃσι χερσὶν ἑλόντα κόνιν αἰθαλόεσσαν χευάμενον κὰκ κεφαλῆς, μηδὲ ἄλλα κλαίοντά τε καὶ ὀδυρόμενον, ὅσα καὶ οἷα ἐκεῖνος ἐποίησε, μηδὲ Πριάμου, ἐγγὺς θεῶν γεγονότα, λιτανεύοντά τε καὶ κυλινδούμενον κατὰ κόπρον, ἐξονομακλήδην ὀνομάζοντ' ἄνδρα ἕκαστον. πολὺ δ' ἔτι τούτων μᾶλλον δεησόμεθα μή τοι θεούς γε ποιεῖν ὀδυρομένους καὶ λέγοντας· Ὤμοι ἐγὼ δειλή, ὤμοι δυσαριστοτόκεια. εἰ C

ptam et secundum versum non integrum servatum esse haud satis reputavit.

ἀλύοντ'] ἀλύοντα Lob. Vind. B. θἴν'] θίν' Lob.

ἀτρυγέτοιο] om. Fic.

B μηδὲ] μηδ' Vind. D. μὴ Vind. F.

ἀμφοτέρῃσι] ἀμφοτέραισιν, sup. η, Par. A. ἀμφοτέραισι Vind. F. Ang. B. ἀμφοτέροισι Vat. B. Homerus Il. XVIII. 23: Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν Χεύατο κὰκ κεφαλῆς, χαρίεν δ' ἤσχυνε πρόσωπον. Schol. ad eum locum ed. Bekker. p. 487: Πλάτων ἐν τρίτῳ Πολιτείας κατηγορεῖ τῶν ὀδυρομένων λέγων ὑπὲρ τῶν τεθνεώτων μὴ δεῖν τοῦτο ποιεῖν ὡς δεινόν τι πεπονθότων.

κὰκ κεφαλῆς] κακ κεφ. Vind. D. κἀκ κεφ. Lob. Bas. ab. κἀκ κεφ. Aldus et Stallbaumius. κάκ κεφαλῆς Stephanus.

τε] γε Par. K. Mon. B. Flor. U. om. Flor. T.

οἷα] οἷας Vind. E. οἷα δὲ Vind. F. οἷα δ' Ang. B. Flor. R.

ἐποίησε] Vulgo hic et paullo ante post κεφαλῆς plenius interpungitur, quam continuato per haec omnia verbi ποιεῖν regimini convenit.

ἐγγὺς θεῶν γεγονότα] ὁ περιπατητικὸς Δικαίαρχος, ὃς τὸν ἀρχαῖον βίον τῆς Ἑλλάδος ἀφηγούμενος τοὺς παλαιοὺς καὶ ἐγγὺς θεῶν φησὶ γεγονότας βελτίστους τε ὄντας etc. Porphyr. de abst. L. IIII. c. 2. p. 295. Rh.

κυλινδούμενον] καλινδούμενον Vind. D. κυλινδόμενον Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. U. Astius, Bekkerus et Stallbaumius. Homerus Il. XXII. 414: Πάντας δ' ἐλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον, Ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον. Quum incertum sit, qua in parte scriptor suo ore loqui desinat, Homerico uti coeperit, Parisiensem A. cum reliquis vulgatam tenentibus sequi malui, licet non contemnendos Bekkerum auctores habere concedam. Sed Vindobonensem D. adeo iam hic a Ven. C. diversum esse miror.

κόπρον] κόπρου Par. AK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. (Flor. U.) editi ante Bekkerum; quod ferri potest, si risum captare Platonem statuimus.

ἐξονομακλήδην] ἐξονομακλὰκ Amb. C.

ὀνομάζοντ'] ὀνομάζοντα Vind. D.

δ' ἔτι] δέ τι Vind. DE. Par. K. sec. Bekk.

τούτων] *Homerum eundem* Fic.

μή τοι] μή τι Vind. B. Ang. B. Vat. M. Flor. R. μήτε Vind. D.

γε] om. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTUV.

Ὤμοι] Ὦ μοι Bas. ab. Etiam C in Lob. Vind. BE. hic et in iteratione seiuncta sunt. V. Il. XVIII. 54.

ὤμοι] ὤ μοι Bas. ab. ὤμοι in dissensione grammaticorum Reisigius ad Soph. Oed. Col. P. II. p. 117. praefert, quia verbum sit οἰμώζειν, non ὠμώζειν. Sed

δ' οὖν θεοὺς, μή τοι τόν τε μέγιστον τῶν θεῶν τολμῆσαι οὕτως ἀνομοίως μιμήσασθαι, ὥστε Ὦ πόποι, φάναι, ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ ἄστυ Ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι, ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ. καὶ Αἶ αἶ ἐγὼν, ὅτε μοι Σαρ-
D πηδόνα, φίλτατον ἀνδρῶν, Μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμῆναι. εἰ γὰρ, ὦ φίλε Ἀδείμαντε, τὰ τοιαῦθ' ἡμῖν οἱ νέοι σπουδῇ ἀκούοιεν καὶ μὴ καταγελῷεν ὡς ἀναξίως λεγομένων, σχολῇ ἂν ἑαυτόν γέ τις ἄνθρωπον ὄντα ἀνάξιον ἡγήσαιτο τούτων καὶ ἐπιπλήξειεν, εἰ καὶ ἐπίοι αὐτῷ τοιοῦτον ἢ λέγειν ἢ ποιεῖν, ἀλλ' οὐδὲν αἰσχυνόμενος οὐδὲ καρτερῶν πολλοὺς ἐπὶ σμικροῖσι παθή-

nulla ratione postulatur, ut unicuique exclamationi suum tributum fuerit verbum, aut, si οἰμώξειν syllaba prima sonum ῳ̃ repraesentare potuit, hic pedem figamus et sonum ῶ, qui ab ῳ̃ profecto non longius distabat, quam ῳ̃ ab οι, exprimi eadem syllaba potuisse negemus.

οὖν] οὐ Lob. Vind. B. Vat. BM.

μή τοι] μή τι Vind. B. Vat. M.

ὥστε] ὅσοί τε Vind. F.

Ὦ] ὦ Vind. D. V. Il. XXII. 168.

φάναι] φᾶναι Lob. Vind. D.

ἐμὸν] ἐμοὶ Lob. Vind. B. Vat. M.

ὀλοφύρεται] ὀλοφύρετο Vind. D.

Αἶ αἶ] αἰ αἰ Vat. B. Vind. D. Il. XVI. 433: Ὤμοι ἐγὼν etc.

ὅτε μοι] ὅτε μὴ Vind. E. ὅτ' ἐμοὶ Ang. B. Flor. R.

D Μοῖρ'] μοῖρα Vind. E. μοι ὡς Vind. D.

Πατρόκλοιο] πρόκλοιο Lob. πατρόκλου Amb. C. Vat. H.

Μενοιτιάδαο] μενοιτιάδας Vind. E.

φίλε] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.

τὰ] om. Lob. Vind. B. Vat. M.

τοιαῦθ'] τοιαῦτα Lob. Vind. BEF. Flor. ACRTV.

μὴ] Ita Vind. B. a m. s. δὴ Lob. Vat. M. et a m. pr. B. Vind. B.

σχολῇ] σ. γ' Vind. D.

ἄνθρωπον] καὶ ἄ. Par. K. αὐτὸν ἄ. Lob. Vind. BE. Ven. B. Vat. BHM. Amb. C. Flor. ACV. cum editis ante Bekkerum.

ἀνάξιον] ἀνάξιος Vind. D. a m. pr.

αὐτῷ] om. Flor. U. τι Ven. C. Vind. D. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. τί sec. Bip. αὐτῶ τι Vind. F. Ang. B.

καρτερῶν] κρατερῶν Bas. b.

σμικροῖσι] σμικροῖς Vind. F. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. U. editi ante Bekkerum. Cf. ad p. 389. B.

ᾄδοι] ἄηδοι Vind. F.

Δεῖ] οὐ δεῖ Vind. E. E

οὔχ] Ita Vind. D. a. m. s. om. Vind. E. οὐχ Lob. Vind. B(F.) et a m. pr. D. cum editis ante Bekkerum, ex quibus Ald. comma ante οὐχ habet, Bas. ab. neutro loco.

ἐσήμαινεν] ἐσήμηνεν Vind. F. Ang. B. Flor. R. ἐσήμανεν Vat. BH. Vind. E. Ven. B. Amb. C. Flor. ACTV.

πειστέον] πιστέον Bas. ab.

οὖν] οὐ Vind. F.

Ἀλλὰ μὴν — ἐὰν θεούς p. 389. A] excerpsit Stobaeus serm. V. p. 75.

φιλογέλωτάς] φιλογέλωτα Stob. Gesn.

μασι θρήνους ἂν ᾄδοι καὶ ὀδυρμούς. Ἀληθέστατα, E
ἔφη, λέγεις. Δεῖ δέ γε οὖχ, ὡς ἄρτι ἡμῖν ὁ λόγος ἐσή-
μαινεν· ᾧ πειστέον, ἕως ἄν τις ἡμᾶς ἄλλῳ καλλίονι
πείσῃ. Οὐ γὰρ οὖν δεῖ. Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ φιλογέλωτάς
γε δεῖ εἶναι. σχεδὸν γὰρ ὅταν τις ἐφιῇ ἰσχυρῷ γέλωτι,
ἰσχυρὰν καὶ μεταβολὴν ζητεῖ τὸ τοιοῦτον. Δοκεῖ μοι,
ἔφη. Οὔτε ἄρα ἀνθρώπους ἀξίους λόγου κρατουμένους
ὑπὸ γέλωτος ἄν τις ποιῇ, ἀποδεκτέον, πολὺ δὲ ἧττον, 389
ἐὰν θεούς. Πολὺ μέντοι, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν Ὁμήρου
οὐδὲ τὰ τοιαῦτα ἀποδεξόμεθα περὶ θεῶν· Ἄσβεστος
δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν, Ὡς ἴδον Ἥφαι-

γε] τε Lob. Vind. B. Vat. M. om. Stob. Gesn. Gaisf.

δεῖ] δεῖ ἀεὶ Stob. Trinc.

σχεδὸν γὰρ] post ὅταν τις Stob. Trinc.

ὅταν] διάν Ang. B.

ἐφιῇ] ἔφην Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Par. K. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRTUV. ἔφη Ven. C. Par. D. et a m. pr. Vind. D. ἔφῃι Vind. D. a m. s. et in margine: ἐμοὶ δοκεῖ ἀλῶ προσθεῖναι. ἐφίῃ Stob. cum editis ante Bekkerum, qui accentus mentionem nullam faciens incertum reliquit, utrum ἐφιῇ an ἐφίῃ in Par. A. Ven. B. invenerit. Praesens, pro quo aoristus codices respicienti ponendus videri posset, aptissimum et necessarium est: *quum quis vehementi se risui dat, in eo statu est, qui vehementem mutationem seu conversionem in contrarium requirere et efficere solet.* Etenim, ut L. VIII. p. 563. E. scriptum est, τὸ ἄγαν τι ποιεῖν μεγάλην φιλεῖ εἰς τοὐναντίον μεταβολὴν ἀνταποδιδόναι. Immodicam autem moestitiam procul habendam esse iam demonstravit.

ἰσχυρῷ] ἰσχυρῷ κατέχοιτο a manu recenti in margine habere Par. A. referens Bekkerus utrum omissum in textu adiectivum, an repetitum in margine significare voluerit, non liquet.

γέλωτι] γ. ἀλῶ Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. M. Flor. UV. et in marg. RT. γ. χρῆται Amb. C. Ang. B. Flor. RT. γ. καὶ Vind. E.

τὸ τοιοῦτον] τὸ τοιοῦτο Stob. excepto cod. A. qui ν additum habet. Idem codex sequentia omisit. τὸ ποιοῦντον Ald. Bas. a. In Vind. B. non post haec, sed ante ea interpungitur. Similiter Ficinus: *nam effusum risum vehemens mutatio sequitur. Adi. Ita mihi quoque videtur.*

ἀνθρώπους] ἀξίους Vind. E. βασάνους Stob. Trinc.

κρατουμένους] κρατουμένας Stob. Trinc.

ποιῇ] ποιοίη Lob. Vind. B. Vat. M.

ἀποδεκτέον,] ἀποδεκτέον· Ald. 389
Steph. Bekkerus et Stallbaumius; quae interpunctio etiam si non οὔτε, sed οὐ praecederet, tamen ad sequentium verborum exiguum ambitum minimeque per se constantem sententiam iusto maior videretur.

ἐὰν] ἄν Vind. F.

ἀποδεξόμεθα] ἀποδεξώμεθα Vat. H. Flor. TV.

περὶ θεῶν] om. Fic.

ἄρ'] ἄρα Vind. DE. Par. K. sec. Bip. Flor. U. Ald. Bas. ab. — Il. I. 599.

ἐνῶρτο] ἐνῶρον Vind. E.

μακάρεσσι] μακάρεσι Vind. E. Flor. AC.

ἴδον] εἶδον Lob. Vind. BE. Ven. B. Amb. C. Vat. HM. Flor. AC.

στον διὰ δώματα ποιπνύοντα. οὐκ ἀποδεκτέον κατὰ τὸν σὸν λόγον. Εἰ σὺ, ἔφη, βούλει, ἐμὸν τιθέναι· οὐ γὰρ
B οὖν δὴ ἀποδεκτέον. Ἀλλὰ μὴν καὶ ἀληθειάν γε περὶ πολλοῦ ποιητέον. εἰ γὰρ ὀρθῶς ἐλέγομεν ἄρτι, καὶ τῷ ὄντι θεοῖς μὲν ἄχρηστον ψεῦδος, ἀνθρώποις δὲ χρήσιμον ὡς ἐν φαρμάκου εἴδει, δῆλον, ὅτι τό γε τοιοῦτον

ποιπνύοντα] π. διὰ τὸ χαλεύειν Amb. C. „Ad ποιπνύοντα in Flor. A. adnotatum: διὰ τὸ χολεύειν πνύοντα, idque in Flor. T. contextus habet" Stallb. Etiam Ficinus addit: *utpote qui claudus esset.*

οὐκ ἀποδεκτέον κατὰ τὸν σὸν λόγον.] Οὐκ ἀπ. etc. Ald. Bas. a. Steph. quasi Adimanti haec verba essent. In eandem sententiam Bas. b. comma post λόγον posuit pro puncto, et Ald. Bas. a. deinceps εἰ σὺ exhibent, Stephanus vero Εἰ.

σὺ] δὲ Par. DK. Mon. B. Flor. U. δὲ σὺ Vind. E. Amb. C. Ang. B. Flor. C.

ἔφη, βούλει] β. ἔ. Ven. B. Vind. E. (Flor. T.) editi ante Bekkerum. Pro ἔφη Vat. B. a m. s. ἔφην habet.

ἐμὸν] ἐμοὶ Lob. Vind. B. Vat. BM. ἐμὸν τὸν λόγον Ven. B. Vind. E. Amb. C. Ang. B. cum editis ante Bekkerum. Vind. F. verba τὸν λόγον in margine habet a m. s. Ficinus: *Si meum vis sermonem hunc ponere.*

τιθέναι· οὐ] τιθέναι. Οὐ Bas. a. τιθέναι, οὐ Steph. Bekkerus et Stallbaumius. Quum verba οὐ γὰρ οὖν δὴ ἀποδεκτέον non apodosin contineant, colon cum Astio posui.

B δὴ] δεῖν Mon. B.

Ἀλλὰ μὴν — ἔργα τελῆται D] excerpsit Stobaeus serm. XXXXIIII. p. 317. ἀλλὰ etc. Bas. ab. Steph. Et Basileenses post ἀποδεκτέον tantum comma habent.

περὶ πολλοῦ] *pluris* Fic.

καὶ τῷ ὄντι] om. Fic. καὶ τωόντι Vind. DE.

θεοῖς] θεοῖσι Lob. Vind. BDE. Vat. BHM. Ven. C. Amb. C. Flor. ACR. Stob. Bekkerus et Stallbaumius, haud contemnenda auctoritate, quum praesertim compluribus locis terminationem hanc antiquam a librariis editoribusque sine fide sublatam ex Platonis libris esse constet. Sic paullo ante p. 388. D. σμικροῖσι a Bekkero iure adscitum vidimus, et infra L. VIII. p. 560. E. μεγάλοισι non solum codices Bekker. et Stallb. duobus (Ang. B. Flor. R.) exceptis omnes, sed etiam editiones ante Stephanum habent, quem ne in Legibus quidem sine offensione haec tulisse miror. Vide ipsum ad Leg. L. I. p. 625. C. in margine. Idem Civ. L. VIII. p. 564. C. αὐτοῖσι ab Aldo et Basileensibus servatum in αὑτοῖς mutavit, nec desunt ibi Stephano codicum suffragia, sed αὐτοῖσι plura habet et potiora. Praeterea Polit. p. 262. A. διπλασίοισι, ib. 294. E. ταῖσιν, Tim. p. 74. E. καμπαῖσιν, Leg. L. III. p. 687. D. ἑαυτοῖσιν, ib. IIII. 713. D. αὐτοῖσι, 714. E. ἑτέροισι, V. 732. C. ἀγαθοῖσι, VII. 822. C. τούτοισι ex optimae notae codicibus restituit Bekkerus. Sed quae insuper ad veterem formam immutavit, ea minus firma et partim caduca sunt. Minus firma dico, quae vel unius quamvis optimi libri auctoritate nituntur, ut πολλοῖσι Leg. X. 888. B. e Par. A. receptum, quod Stallbaumius recte sprevit, vel plurium caussa minus bonorum contra optimos novantur, ut idem πολλοῖσι Phaedon. p. 109. B. et

ἰατροῖς δοτέον, ἰδιώταις δὲ οὐχ ἁπτέον. Δῆλον, ἔφη. Τοῖς ἄρχουσι δὴ τῆς πόλεως, εἴπερ τισὶν ἄλλοις, προσήκει ψεύδεσθαι ἢ πολεμίων ἢ πολιτῶν ἕνεκα ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς πόλεως, τοῖς δὲ ἄλλοις πᾶσιν οὐχ ἁπτέον τοῦ τοιούτου· ἀλλὰ πρός γε δὴ τοὺς τοιούτους ἄρχοντας C *ἰδιώτῃ ψεύσασθαι ταὐτὸν καὶ μεῖζον ἁμάρτημα φήσομεν,*

ποιμνίοισι Leg. IIII. 713. D. vel denique ita in optimis scripta sunt, ut librarii sibi aliquid permisisse videantur, quo ex genere est *τοῖσι δὲ ὁσίοις* Leg. IIII. 717. A. ex Parisiensis A. et Palatini scriptura *τοῖσιν δὲ ὁσίοις*, quae eadem Vossiani est, a Bekkero factum, et *ἑαυτοῖσι τίμημα* ib. V. 744. D. secundum Par. A. Voss. *ἑαυτοῖσιν τ.* exhibentes ab eodem repositum; quod utrumque non multo firmius est, quam *τοῖσιν τοιούτοις* Leg. VIII. p. 848. C. in Ang. B. exaratum et a Bekkero contemptum. Quamquam de hoc genere aliter statui posse intelligo. Sed nulla ratione probandum est, quod Ion. p. 535. D. *χρυσοῖσι* ex uno Ven. D. cui unus Flor. R. accessit, et Leg. II. 660. A. *ἁρμονίαισι* ex unius Vat. C. inter versus posita scriptura, quam Vossianus littera paragogica auctam habet, Bekkerus praetulit. Librarios hac quoque in parte vel errasse vel ornare scriptorem voluisse quum per se probabile, tum exemplis manifestum est. Symp. p. 197. D. *θυσίαισι* cum Amb. A. Vat. M. habet Lob. ubi Plato vix ita scribere potuit. *ἀμφοτέροισι* Phaedon. p. 112. E. aperto vitio olim lectum fuisse ostendit margo codicis Clarkiani. *τρόποισι* Civ. L. VII. p. 541. A. ex Bekkeri et Stallb. libris soli habent Ang. B. Flor. R. *αὐτοῖσι* Leg. VI. 783. B. solus Vossianus, *ἀνθρώποισι* Leg. VII. 806. D. Ricard. B. cum Flor. W. *διδασκάλοισι* ib. 811. D. unus Vat. M. quorum omnium Bekkerus rationem nullam habuit. Non magis *κακοῖσιν* Gorg. p. 497. D. vulgatum retinere debebat, quod ex tredecim ipsius codicibus duo tantum Par. EF. iique nullius auctoritatis, ex novem Florentinis item non amplius duo, et pauci praeterea libri exhibent, quum Clarkianus, cuius lectionem Bekkerus dissimulavit, et cum optimis quibusque Lobcovicianus *κακοῖς* tueatur, quod Stallbaumius quoque praetulit. Quae quum ita sint, ne nostro quidem loco *θεοῖσι* refragante cum aliis minime malis Par. A. satis tutum existimo, et in forma recepta, quae in his libris usitata est, acquiesco.

ἄχρηστον] *ἄχρη* Vind. E.

δῆλον, ὅτι] *δῆλονότι* Flor. ACRTV. Stob. Trinc. *δηλονότι* Vind. BDE. Stob. Gesn. Ald. Bas. ab.

τό γε] *τό τε* Vind. E. et a m. pr. D.

ἰατροῖς] *τοῖς ἰ.* Stob. cod. AB. *publicis medicis* Fic.

δὲ οὐχ] *δ' οὐχ* Vind. D. Ang. B.

τῆς πόλεως] *τοῖς π.* Stob. cod. A.

εἴπερ] *ὕπερ*, sup. *ει*, Stob. cod. A.

προσήκει] *προσῆκε* Ang. B. Flor. R.

ὠφελείᾳ] *ἀφελείᾳ* Ang. B.

δὲ] *δ'* Stob.

τοιούτους] *om.* Ang. B. Stob. C cod. A. Trinc. int. vers. a m. s. habet Vind. F.

ἰδιώτῃ] *τῷ ἰδ.* Stob. cod. A.

ταὐτὸν καὶ] *ταυτὸ καὶ* Amb. C. *om.* Fic.

ἢ κάμνοντι πρὸς ἰατρὸν ἢ ἀσκοῦντι πρὸς παιδοτρίβην περὶ τῶν τοῦ αὐτοῦ σώματος παθημάτων μὴ τἀληθῆ λέγειν, ἢ πρὸς κυβερνήτην περὶ τῆς νεώς τε καὶ τῶν ναυτῶν μὴ τὰ ὄντα λέγοντι, ὅπως ἢ αὐτὸς ἢ τις τῶν ξυνναυτῶν πράξεως ἔχει. Ἀληθέστατα, ἔφη. Ἂν ἄρ' ἄλ-
D λον τινὰ λαμβάνῃ ψευδόμενον ἐν τῇ πόλει, τῶν, οἳ δημιουργοὶ ἔασι, Μάντιν ἢ ἰητῆρα κακῶν ἢ τέκτονα δού-

ἰατρὸν] *τὸν ἰ.* Stob. cod. AB.

αὐτοῦ] *αὐ.* Lob. Vind. BD. Stob. Ald. Bas. ab.

παθημάτων] *μαθημάτων* Mon. B.

μὴ τἀληθῆ] *μήτ' ἐς ἀληθῆ* Stob. cod. AB. *μήτ' ἀλ.* Stob. Trinc. Gesn.

νεώς] *νεῶς* Vind. D. *νηός* Stob.

τῶν] *om.* Stob.

ναυτῶν] *ναῦ τὸν* Stob. cod. A. *ναύτην* cod. B.

τὰ] *om.* Stob. cod. AB.

λέγοντι] *λέγοντα* Stob. cod. A.

τις] *τις τῆς* Flor. V.

ξυνναυτῶν] *ξυναυτῶν* Vind. EF. Stob. Trinc. Ald. Bas. ab.

Ἀληθέστατα] *ἀληθέστατε* Vind. F.

λαμβάνῃ] *deprehenderis* Fic. Quod sequitur *κολάσει*, idem *punito* interpretatur.

D *δημιουργοὶ*] *δημουργοὶ* Vind. F. *δημιοεργοὶ* Mon. B. a m. s. et Flor. U. cum Stephano et recentioribus, quemadmodum apud Homerum Odyss. XVII. 383. unde haec petita sunt, necessario scribitur, nec non apud Platonem scribendum eis fuit, qui post *πόλει*, ut Stephanus, vel post *τῶν*, quod tamen in Homerico carmine est, orationem numeris adstringi coeptam statuunt, ut Bekkerus cum asseclis, Astio et Stallbaumio. Mihi codicum consensus et iam aliquoties deprehensa scriptoris hac in re licentia persuadent nihil hic mutandum, sed Socratem post hoc demum in Ionicum ac poëticum sermonem ingressum et *δημιουργοὶ ἔασι* ex diversis dialectis sic conflata esse, ut L. II. p. 365. E. *εὐχωλαῖς ἀγανῇσι.*

ἔασι] *ἔασιν* Vind. B. ut apud Homerum editur.

ἰητῆρα] *ἰατῆρα* Par. DK. Mon. B.

κακῶν] *om.* Stob. cod. A. Trinc.

δούρων] *δοῦλον*, sup. *ρων*, Stob. cod. A.

κολάσει ὡς] *κολάσεως* Par. A. *κολάσαι ὡς* Vind. E. Amb. C. Vat. H.

εἰσάγοντα] *εἰσάγοντι* Stob. Trinc.

τε] *om.* Vind. B.

Ἐάν γε] *ἐάν περ γε* Amb. C. Ang. B. ex quo tamen Bekkerus etiam *ἐὰν*, omisso *γε*, refert. Quum in Vind. F. *ἄνπερ* et in Flor. R. *ἐάν περ* scriptum sit, idem in Ang. B. repertum suspicor. *περ* pro *γε* habent praeterea Flor. A. et Stobaeus, idque ab Astio commendatum recepit Stallbaumius, offensus fortasse eo, quod statim *ἐπί γε λόγῳ* legitur, ubi Stobaeus *γε* omisit. Sed utrobique *γε* aptissimum est. Nam quod Socrates non summo magistratui ipsi, de quo scilicet sermo hic esse non poterat, sed poëtis eum ficturis et in scenam producturis iniunxerat, ut in certos quosdam mendaces animadvertentem exhiberent, quam ob rem mendaces illos verbis ab Homero plane diversa sententia dictis describerat

ρων, κολάσει ὡς ἐπιτήδευμα εἰσάγοντα πόλεως ὥσπερ νεὼς ἀνατρεπτικόν τε καὶ ὀλέθριον. Ἐάν γε, ἦ δ' ὅς, ἐπί γε λόγῳ ἔργα τελῆται. Τί δέ; σωφροσύνης ἆρα οὐ δεήσει ἡμῖν τοῖς νεανίαις; Πῶς δ' οὔ; Σωφροσύνης δὲ ὡς πλήθει οὐ τὰ τοιάδε μέγιστα· ἀρχόντων μὲν ὑπηκόους εἶναι, αὐτοὺς δὲ ἄρχοντας τῶν περὶ πότους καὶ ἀφροδίσια καὶ περὶ ἐδωδὰς ἡδονῶν; Ἔμοιγε δοκεῖ. Τὰ

neque hoc de veritate praeceptum, quemadmodum reliqua, ad purgandum corrigendumque poëtam adhibuerat, id Adimantus, quia sic dictum erat, ut magistratui ipsi iniunctum videri posset, in hunc sensum interpretans *Sane*, inquit, *puniet istos homines magistratus, si quidem sermonem, cuius nos formam nunc designamus, res et actiones ipsae sequantur.* ἐπὶ λόγῳ τελούμενα ἔργα ea sunt, quae sic perficiuntur, ut sermoni atque exemplo in sermone proposito conveniant eique quasi superstructa videantur. Socrates sermonem, qualem poëtae de veritate instituere deberent, informare voluerat, non magistratus ipsius officium describere. Sed ab hoc quoque, id quod Socrates fecisse videbatur, idem requiri et exspectari posse Adimantus concedit, ita scilicet, si sermonis ad normam, qui solus nunc tractetur, rerum veritas, quam Socrates tractationi admiscuerat, accommodetur. Itaque prius γε limitandi vim habet, posterius notionem verbis ἐπὶ λόγῳ expressam ita insignit, ut de sermone tantum neque alia de re agi appareat. Nescio an minus perspectum hoc Heindorfius habuerit, qui hunc locum ad Euthyd. p. 277. A. adscripsit, ut duplex ibi γε in verbis εἴπερ γε ἅπαντα τὰ γράμματά γ' ἐπίστασαι tueretur, quorum alterum recte a Bekkero omissum videtur.

ἔργα] ἔργῳ Mon. B.

Τί δέ; — Ἔμοιγε δοκεῖ E] excerpsit Stobaeus serm. V. p. 75. Pro Τί δέ Bekkerus Τί δαί ex Par. A. recepit. Idem Stobaeus excepto cod. A. et Flor. T. habent. Cf. ad L. II. p. 370. B.

ἆρα] ἄρα Lob. Vind. B. Flor. T. Stob.

τοῖς νεανίαις;] αὐτοῖς Stob. cod. A. et a m. s. B. τῆς a m. pr. B. τίς, καὶ Trinc.

δ'] δὲ Stob.

δὲ] δ' Ang. B.

ὡς πλήθει] ὡς ἐν πλ. Vind. E. Sensum huius dictionis recte declaravit Matthiae gramm. p. 710. minus recte Astius, qui quum articulum requirit, non reputat de qualibet hominum multitudine Socratem loqui, ceterum sequentia non satis respexit.

οὐ τὰ] αὐτὰ Stob. Trinc.

τοιάδε] τοιαῦτα Stob. cod. B. a m. s. τοιαῦτα δὲ Lob. Ven. C. Par. DK. Vat. M. et a m. pr. B. Stob. cod. A. et a m. pr. Vind. D. τοιαῦτα δὴ Vind. B. et a m. s. D. Vat. B.

μέγιστα·] μέγιστα; Vind. D. Steph. μέγιστα, Ald. Bas. a. Bekkerus et Stallbaumius. μέγιστα Bas. b.

ἀρχόντων] ἀνθρώπων Vind. F. a m. pr.

αὐτοὺς δὲ ἄρχοντας] ἄρ. δὲ αὐ. Amb. C. Flor. T.

περὶ ἐδωδὰς] Pro. περὶ Lob. περι idque inter versus habet.

ἡδονῶν] ἡδονῶν· ἀπέχεσθαι Flor. R.

δὴ τοιάδε φήσομεν, οἶμαι, καλῶς λέγεσθαι, οἷα καὶ Ὁμήρῳ Διομήδης λέγει· Τέττα, σιωπῇ ἧσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ. καὶ τὰ τούτων ἐχόμενα, τὰ ἴσαν μένεα πνείοντες Ἀχαιοὶ, Σιγῇ δειδιότες σημάντορας. καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα. Καλῶς. Τί δέ; τὰ τοιάδε· Οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο, καὶ τὰ τούτων ἑξῆς, ἆρα καλῶς, καὶ ὅσα ἄλλα τις ἐν λόγῳ ἢ ἐν ποιήσει εἴρηκε νεανιεύματα ἰδιωτῶν εἰς ἄρχοντας; Οὐ καλῶς. Οὐ γὰρ, οἶμαι, εἴς γε σωφροσύνην νέοις ἐπιτήδεια ἀκούειν. εἰ δέ τινα ἄλλην ἡδονὴν παρέχεται, θαυμαστὸν οὐδέν. ἢ πῶς σοι φαίνεται; Οὕτως, ἔφη. Τί

Ὁμήρῳ] παρ' Ὁμήρῳ Ven. B. Amb. C. Ang. B. Vind. E(F. Flor. ACRT.) Ald. Bas. ab. Steph. Stallbaumius. *apud Homerum* Fic. Non dubitavi cum Bekkero praepositionem sec. Bip. etiam in Par. K. omissam eiicere. Simili ambiguitate, si est ambiguitas, Aristoteles Polit. L. VIII. c. 4, 7: οὐ γὰρ ὁ Ζεὺς αὐτὸς ᾄδει καὶ κιθαρίζει τοῖς ποιηταῖς. in quibus Goettlingius versum hexametrum ab Aristotele nescio unde petitum citari existimat hunc: οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἀείδει καὶ κιθαρίζει.

λέγει·] λέγει. Ald. Bas. ab. λέγει, Steph. Bekkerus et Stallbaumius.

Τέττα] Comma post hoc compellandi vocabulum vulgo omissum Astius in pr. et sec. ed. posuit, in tertia cum reliquis abiecit. — Il. IIII. 412.

καὶ τὰ] κατὰ Vind. E.

ἐχόμενα] ἐσχόμενα Ald. Bas. ab.

ἴσαν] ἶσαν Lob. ἴσα Vind. E. Hoc hemistichium est ex Il. III. 8. alterum ex IIII. 431. petitum; in quibus conflandis Plato eadem licentia egit, quam p. 388. A. notavimus. Quomodo Stephanus in suppl. adnot. p. 77. inter hemistichii finem et versus sequentis principium particulam καὶ desiderare potuerit, non intelligo.

δέ] δαί Par. A.

τοιάδε·] τοιάδε; Bas. ab. τοιάδε, Steph. τοιάδε Bekkerus et Stallbaumius.

Οἰνοβαρὲς] Il. I. 225.

καὶ τὰ τούτων ἑξῆς, ἆρα καλῶς] ἆρα καλῶς τά τε τούτων ἑξῆς Vind. B. καὶ τὰ τούτων ἄρα ἑξῆς καλῶς Vind. F. ἄρα habet etiam Vind. D. cum Ald. Bas. ab. 390

ἄλλα] om. Par. DK. Mon. B. Flor. U. ἄλλα τοιαῦτα Vind. F. Ang. B. Amb. C. Flor. RT. et int. vers. AC.

νεανιεύματα] Ita Vind. D. sed in νι correctus. νεανισκεύματα Ven. B. Vat. H. Flor. ACV. Bas. b.

Οὐ γὰρ] οὐ γὰρ Ald. Bas. b. Steph. atque in Ald. commate tantum a praecedentibus separata sunt.

οἶμαι] Commata circa hoc ante Bekkerum deerant.

εἴς] εἴ Lob. Vind. B. Vat. M.

γε] Lob. a m. pr. τε videtur habuisse.

σωφροσύνην] σωφροσύνη Vind. B. Vat. M.

ἄλλην] om. Fic.

δέ] δαὶ Par. A.

ἴσαν] ἴσ' ἂν Ald. Bas. ab.

παράπλειαι] Ita secundum Par. DK. (de quo tamen Bipontini tacent) Vind. D. et Vat. H. pro παραπλεῖαι reliquorum (in Vind.

δέ; ποιεῖν ἄνδρα τὸν σοφώτατον λέγοντα, ὡς δοκεῖ αὐτῷ κάλλιστον εἶναι πάντων, ὅταν παράπλειαι ὦσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων Οἰνοχόος φορέῃσι καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσι, δοκεῖ σοι ἐπιτήδειον εἶναι πρὸς ἐγκράτειαν ἑαυτοῦ ἀκούειν νέῳ; ἢ τὸ Λιμῷ δ' οἰκτιστον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν; ἢ Δία καθευδόντων τῶν ἄλλων θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων ὡς μόνος ἐγρηγορὼς ἃ ἐβουλεύσατο, τούτων πάντων ῥᾳδίως ἐπιλανθανόμενον διὰ τὴν τῶν ἀφροδισίων ἐπιθυμίαν καὶ οὕτως ἐκπλαγέντα ἰδόντα τὴν Ἥραν, ὥστε μηδ' εἰς τὸ δωμάτιον ἐθέλειν ἐλθεῖν, ἀλλ' αὐτοῦ βουλό-

B. et Vat. M. est περιπλεῖαι) et editionum omnium scripsi. Sic L. II. p. 379. D. ἔμπλειοι, Odyss. XIIII. 113. et alibi ἐνίπλειον et similia scribi solent. Apud Homerum Odyss. VIIII. 8. est παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεξαι, ex quo significatio adiectivi a Platone substituti colligitur. Sed hoc iniquius, quod cantum omisit, cui primas tribuit poëta.

B ἐγχείῃ] ἐγχείει Vind. F.

δεπάεσσι] δεπάεσι Amb. C.

ἑαυτοῦ] αὐτοῦ Ang. B.

ἀκούειν] In Vind. D. ν inter versus legitur. Verbum ipsum per anacoluthon illatum, quum praecesserit ποιεῖν.

τὸ] τῶ Vind. F. et a m. pr. D. Versus, qui sequitur, est Odyss. XII. 342. quo tamen loco non omnium malorum, sed omnium mortis generum hoc gravissimum dicitur.

ἢ Δία — ἕτερα τοιαῦτα] laudat Eusebius Praep. ev. L. XIII. p. 406. Pro ἢ Vind. D. ἢ habet, cui a m. s. ἢ praepositum est. Pro Δία Vind. F. δύα, Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. AC. βία exhibent. Comma post Δία sustuli, quia quae inter hoc nomen et ἐπιλανθανόμενον posita sunt, talem obiecti descriptionem continent, ut pro ἃ ἐβουλεύσατο, τούτων participium aliamve dictionem simplicem animo designatam habuisse Socrates videatur, cui adiectam per genitivos absolutos temporis et conditionis significationem a nomine Iovis non magis separare deberemus, quam si scriptum esset Δία νυκτὸς βεβουλευμένων ἐπιλανθανόμενον. Iam mutata illa primitiva orationis forma et ob alterum conditionem verbis ὡς μόνος ἐγρηγορὼς significandam omisso participio in eiusque locum receptis verbis ἃ ἐβουλεύσατο, τούτων nexus inter priora et Iovis nomen non solvitur. Itaque commati locus non est.

μόνος] om. Fic. Respicitur Il. II. initium.

ἃ ἐβουλεύσατο] ἃ ἐβ. τελέσειε Mon. B. et a m. s. Flor. U. Scilicet hyperbaton vel fraudi vel offensioni fuit Monacensis recensionis auctori, qui si ἃ statim post Δία invenisset, fortasse nihil addendum putasset. Simile, quamquam paullo minus insolens est L. IIII. p. 425. C: ξυμβολαίων τε πέρι κατ' ἀγορὰν ἕκαστοι ἃ πρὸς ἀλλήλους ξυμβάλλουσιν.

ἐπιλανθανόμενον] ἐπιλαθόμενον Amb. C. Ang. B. Flor. CRT. Euseb. ἐπιλαθόμενος Vind. F.

ἐπιθυμίαν] Stephanus signum C interrogandi, priores punctum, posteriores comma apposuerunt.

ἰδόντα τὴν Ἥραν] om. Fic. ἰδόν τὰ τὴν ἥ. Vind. D.

μενον χαμαὶ ξυγγίγνεσθαι, καὶ λέγοντα, ὡς οὕτως ὑπὸ ἐπιθυμίας ἔχεται, ὡς οὐδὲ ὅτε τὸ πρῶτον ἐφοίτων πρὸς ἀλλήλους φίλους λήθοντε τοκῆας· οὐδ' Ἄρεώς τε καὶ 434
Ἀφροδίτης ὑπὸ Ἡφαίστου δεσμὸν δι' ἕτερα τοιαῦτα. Οὐ μὰ τὸν Δία, ἦ δ' ὅς, οὔ μοι φαίνεται ἐπιτήδειον.
D Ἀλλ' εἴ πού τινες, ἦν δ' ἐγώ, καρτερίαι πρὸς ἅπαντα καὶ λέγονται καὶ πράττονται ὑπὸ ἐλλογίμων ἀνδρῶν, θεατέον τε καὶ ἀκουστέον, οἷον καὶ τὸ Στῆθος δὲ πλήξας κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ· Τέτλαθι δή, κραδίη· καὶ

ξυγγίγνεσθαι] ξυγγίν. Lob. Vind. BE. ξυγγενέσθαι Amb. C. Flor. T. συγγίνεσθαι κορύδου δίκην Euseb. quod petulanter additum ab homine Christiano videtur.

καὶ] om. Ang. B. Flor. R.

οὐδὲ] Ita Lob. Vind. BDE. Florentini omnes et Euseb. οὐδ' editi.

τὸ πρῶτον] τὸ om. Vind. E. Euseb. τοπρῶτον Lob. Vind. BD. Steph.

φίλους] om. Ven. B. a m. pr. — Il. XIIII. 296. haec non ipsius Iovis, cui Socrates tribuit, sed poëtae verba sunt Iovem narrantis conspecta Iunone sic amore exarsisse, οἷον ὅτε πρῶτόν περ ἐμισγέσθην φιλότητι Εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας. Porro alios ex eodem Iliadis loco versus hic excerptos a Platone legisse videri potest scholiastes Aristidis p. 206. ed. Frommel. propterea dicens Homerum eiici ex civitate, ὅτι ἔβλαπτε διὰ τῶν μύθων τοὺς νέους λέγων· οὐδ' ὁπότ' ἠρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο. καὶ πάλιν· ἦ ῥα καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε, καὶ ὅσα τοιαῦτα. quorum prior est 317. alter 346.

οὐδ'] οὐδὲ Lob. Vind. BDE. Flor. ACTU. Euseb. Exspectabatur ἤ, quod periodum ita cum interrogatione clauderet, quomodo instituta est. Atque ita Ficinus: *sive cum narratur, quemadmodum Vulcanus Martem ac Venerem coëuntes rete comprehendit?* Sed interrogatio per longiorem illam verbis ἢ Δία subiectam descriptionem quasi oblitterata denique ad negationis formam convertitur; quam ob rem post τοκῆας colon posui, ubi Stephanus cum recentioribus signum interrogandi, priores punctum habent.

Ἄρεώς] ἄρεός Vind. B. Vat. BM. Amb. C. Euseb. et Par. A. sed correctus. In Lob. est ἄρεὼς cum o inter versus. Ἄρεός Bekkerus et Stallbaumius, iidem, qui Phaedr. 252. C. vulgatum Ἄρεος secundum codices in Ἄρεως mutarunt, deinde Crat. p. 406. D. Ἄρεος contra optimos retinuerunt, tum vero Leg. L. II. p. 671. E. et VIII. 833. B. eandem formam pro altera codicibus plus minus refragantibus intulerunt, denique XI. 920. E. Ἄρεως eisdem libris, quibus L. II. obtemperatum est, vetantibus servarunt. Quibus locis omnibus, ut nostro, Ἄρεως a codicibus commendatur. Idem agnoscit Herodianus apud Eustathium ad Il. V. 31. Vol. II. p. 7, 19. Lips. nec non Buttmannus in addendis ad gramm. I. p. 227. neque propterea, quod poëtae Attici Ἄρεος dicere maluerunt, quod Gregorius Cor. Aeolicum tradit, Ἄρεως a scriptoribus Atticis abiudicari debebat.

Ἀφροδίτης ὑπὸ Ἡφαίστου δεσμὸν] ἀφ. δ. ὑ. ἡφ. Vind. B. ἡφ. ὑ. ἀφ. δ. Euseb. V. Odyss. VIII. 266.

δι'] ἤ Vind. F. Ang. B. Flor. RT. οὐδ' Par. DK. Mon. B.

κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Οὐ μὲν δὴ δωροδόκους γε ἐατέον εἶναι τοὺς ἄνδρας E
οὐδὲ φιλοχρημάτους. Οὐδαμῶς. Οὐδ' ἀστέον αὐτοῖς, ὅτι Δῶρα θεοὺς πείθει, δῶρ' αἰδοίους βασιλῆας. οὐδὲ τὸν τοῦ
Ἀχιλλέως παιδαγωγὸν Φοίνικα ἐπαινετέον, ὡς μετρίως ἔλε-
γε συμβουλεύων αὐτῷ δῶρα μὲν λαβόντι ἐπαμύνειν τοῖς
Ἀχαιοῖς, ἄνευ δὲ δώρων μὴ ἀπαλλάττεσθαι τῆς μήνιος.
οὐδ' αὐτὸν τὸν Ἀχιλλέα ἀξιώσομεν οὐδ' ὁμολογήσομεν
οὕτω φιλοχρήματον εἶναι, ὥστε παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος

(Flor. U.) cum editis ante Bekkerum. Ficinus post ea, quae supra ad *οὐδ'* apposui, Socratis orationem claudens videtur et ipse *δι'* invenisse.

Οὐ] *οὔ* Vind. B.

τὸν] *om.* Vind E.

Δία] *δι'* Lob. Vind. BE. Amb. C. Vat. HM.

ἐπιτήδειον] *ἐπιτήδεια* Par. DK. Mon. B. Amb C. (Flor. U.) Ald. Bas. a. Steph. Singularem, quem etiam Ficinus (*idoneum*) agnoscit et Bekkerus restituit, ii mutavisse videntur, qui *οὐδ' ἕτερα τοιαῦτα* legerent.

D *πρὸς ἅπαντα*] *om.* Fic.

οἷον καὶ τὸ] Vind. D. post *οἷον* punctum habet.

ἠνείπαπε] *ἠνείπαπε* Vind. D. Amb. C. Vat. H. *ἐνείπαπε* Flor. T. — Odyss. XX. 17.

Τέτλαθι] *τέλαθι* Vind. E.

δὴ] ex Par. K. addidit Astius, ex Par. ADK. Ven. C. Mon. B. Ang. B. Vat. H. Bekkerus, ex Flor. ACRTV. Stallbaumius. De meis Vind. DEF. habent. Reliqui codices cum Ald. Bas. ab. Steph. omittunt.

μὲν δὴ] *δέ γε μὴν* Amb. C. Ang. B. Flor. R. et a m. s. T. *δὴ om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. U. *δὴ* rem notam significat, *μὲν* paullo debilius, quam *μὴν*, affirmat ut in *πάνυ μὲν οὖν* et similibus.

E *γε*] *om.* Amb. C. *τε* Ang. B.

φιλοχρημάτους] *χρημάτους* Vind. F.

ᾀστέον] *αἰστέον* Par. K. sec. Bip. Vind. B. et a m. pr. D. *ἀέστέον* cum *ει* super *ι* Lob. *ἀειστέον* Vat. M. *οἰστέον* Vind. F.

δῶρ'] καὶ Suidas T. I. p. 623. hunc versum citans et a nonnullis ad Hesiodum referri docens.

τοῦ Ἀχιλλέως] *τοῦ om.* Vind. D.

ὡς] *ὃς* Par. DK. sec. Bekk. Ald. Bas. ab.

ἐπαμύνειν] *ἀπαμύνειν* Lob. Vat. M. et cum *ἐ* super *ἀ* Vind. B. Apud Homerum Il. VIIII. 518. simplex est *ἀμυνέμεναι*. Ceterum hic quoque iniquiorem poëtae philosophus se praestitit. Ita enim Phoenix: *Εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὄπισθ' ὀνομάζοι Ἀτρεΐδης, ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι, Οὐκ ἂν ἔγωγέ σε μῆνιν ἀποῤῥίψαντα κελοίμην Ἀργείοισιν ἀμυνέμεναι.* quibus verbis dona non ipsorum caussa, sed ut signa reconciliati animi magni fieri apparet.

μήνιος] *μήνιδος* Leb. Vind. BE. Ang. B. Vat. M. Flor. RT. cum editis ante Bekkerum; quae forma nescio an non magis in usu fuerit, quam *μήνιδα*, cuius *μὴ εἶναι τὴν χρῆσιν* Herodianus dixisse dicitur in Bekkeri anecd. p. 1207. extr. *Ἀναχάρσιος* infra L. X. p. 600. A. non minus firmum a codicibus, quam h. l. *μήνιος*.

οὐδ'] *οὐδὲ* Vind. E. Flor. ACRT.

τὸν Ἀχιλλέα] *τὸν om.* Vind. D.

δῶρα λαβεῖν καὶ τιμὴν αὖ λαβόντα νεκροῦ ἀπολύειν,
391 ἄλλως δὲ μὴ θέλειν. Οὔκουν δίκαιόν γε, ἔφη, ἐπαινεῖν τὰ τοιαῦτα. Ὀκνῶ δέ γε, ἦν δ' ἐγώ, δι' Ὅμηρον λέγειν, ὅτι οὐδ' ὅσιον ταῦτά γε κατὰ Ἀχιλλέως φάναι καὶ ἄλλων λεγόντων πείθεσθαι. καὶ αὖ, ὡς πρὸς τὸν Ἀπόλλω εἶπεν· Ἔβλαψάς μ' ἑκάεργε, θεῶν ὁλοώτατε πάντων·
Β Ἦ σ' ἂν τισαίμην, εἴ μοι δύναμίς γε παρείη. καὶ ὡς πρὸς τὸν ποταμόν, θεὸν ὄντα, ἀπειθῶς εἶχε καὶ μάχεσθαι ἕτοιμος ἦν, καὶ αὖ τὰς τοῦ ἑτέρου ποταμοῦ Σπερ-

καὶ τιμὴν] ται τιμὴν Vind. E. Respici videtur Il. XXIIII. 594. quo loco Achilles manibus Patrocli sese ob redditum Hectorem excusans *Noli*, inquit, *irasci: ἐπεὶ οὔ μοι ἀεικέα δῶκεν ἄποινα.*

391 θέλειν] ἐθέλειν Ven. B. Vind. EF. Flor. ACR. Bekkerus et Stallbaumius. Scilicet magis hoc Platoni usitatum et aliquot locis codicum auctoritate per Bekkerum restitutum est. Sed ne ab altero quidem nec reliquos Atticos, de quibus consulatur Lobeckius ad Phryn. p. 7. nec Platonem abstinuisse constat. Sic Phaedon. p. 77. C. εἰ θέλετε, ib. 115. B. μὴ θέλητε, infra L. X. p. 596. D. εἰ θέλεις sine varietate legitur, et L. IIII. p. 426. D. τοὺς θέλοντας Bekkerus cum altero ab Ang. B. oblato non commutavit, quemadmodum Stallbaumius secundum Flor. R. et Astius sine ulla auctoritate fecit. Iam Venetum B. et ipse aliquanto pluris aestimans tamen tanti facere non possum, ut aut soli aut paucos neque optimos suffragantes habenti plus tribuam, quam reliquis; praesertim quum accedant, quae hoc ipso in verbo minus ei fidei habendum arguant. Etenim L. VIIII. p. 581. C. ubi vulgo et in Par. A. aliisque legitur εἰ θέλοις, ille unus e Bekkerianis trisyllabum et simul indicativum, quem alii quoque male praeferunt, exhibens ne augmenti quidem testis incorruptus videtur. Hipp. min. p. 373. A. ex undecim Bekkeri libris septem meliores, quibus Lob. accedit, μακρὸν μὲν οὖν λόγον εἰ θέλεις λέγειν, προλέγω σοι, ὅτι οὐκ ἄν με ἰάσαιο· ὥσπερ δὲ ἄρτι εἰ θέλεις μοι ἀποκρίνεσθαι, πάνυ ὀνήσεις habent, haud dubie probabilius sic scripta, quam si alterutrum θέλεις in ἐθέλεις mutetur, cuius variationis quum caussam requiras, nullam invenias. Tamen priori loco, ubi tres de reliquis codicibus λόγον ἐθέλεις vitiose scriptum exhibent, Venetus iste, qui solus superest, cum Stephano εἰ ἐθέλεις legit, quod tulit Bekkerus, Stallbaumius vero secundum Florentinos omnes correxit. Denique Symp. p. 190. D. et 192. D. ipse Bekkerus testatur ἐθέλωσιν et ἐθέλω in eodem codice ἑ a manu prima non habuisse, ex quo eum recognoscenti formam Atticam curae fuisse intelligitur.

Οὔκουν] οὐκοῦν Lob. Vind. B.

γε] γ' Amb. C. δ' Vind. F. Ang. B.

ἔφη] om. Par. K.

δέ γε] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἦν δ' ἐγώ] post Ὅμηρον posita in Lob. Vind. B. Vat. BM.

δι'] δὴ Par. A. Vind. E. Amb. C. Vat. H.

ταῦτά γε] γε ταῦτα Vind. F. Ang. B. Flor. T.

κατὰ] κατ' Lob. Vind. B. Vat.

χειοῦ ἱερὰς τρίχας Πατρόκλῳ ἥρωϊ, ἔφη, κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι, νεκρῷ ὄντι, καὶ ὡς ἔδρασε τοῦτο, οὐ πειστέον. τάς τε αὖ Ἕκτορος ἕλξεις περὶ τὸ σῆμα, τὸ Πατρόκλου, καὶ τὰς τῶν ζωγρηθέντων σφαγὰς εἰς τὴν πυρὰν, ξύμπαντα ταῦτα οὐ φήσομεν ἀληθῆ εἰρῆσθαι, οὐδ' ἐάσομεν πείθεσθαι τοὺς ἡμετέρους, ὡς Ἀχιλλεὺς, C θεᾶς ὢν παῖς καὶ Πηλέως, σωφρονεστάτου τε καὶ τρίτου ἀπὸ Διὸς, καὶ ὑπὸ τῷ σοφωτάτῳ Χείρωνι τεθραμμένος, τοσαύτης ἦν ταραχῆς πλέως, ὥστ' ἔχειν ἐν αὑτῷ

M. Ang. B. Sed de Ang. B. dubito, an eius signum perperam a Bekkero pro signo Vind. B. quem et ipsum κατ' exhibentem non significavit, positum sit.

φάναι] φᾶναι Lob. Vind. F.

αὖ, ὡς] ὡς αὖ Amb. C. Flor. V.

μ'] με Vind. E. — Il. XXII. 15.

ἂν τισαίμην] ἀντησαίμην Lob. Vat. M. ἀντισαίμην Vind. E. In Vind. B. ι in primam verbi syllabam corrigendo illatum. — Il. XXII. 20. Nam quatuor versus Socrates omisit atque initium et finem orationis Achilleae ita composuit, ut nihil praeterea locutus videatur. Itaque in fine prioris post πάντων Bekkerus recte colon posuit, ubi Ald. et Steph. punctum, Bas. ab. comma habent.

B πρὸς τὸν ποταμὸν] πρὸς om. Lob. Vind. B. Vat. M. et a m. pr. B. — Il. XXI. 136. sqq.

αὖ τὰς] αὐτὰς Vat. H. Flor. ACV. αὐτὰς τὰς Ven. B. Vind. E.

τοῦ] om. Flor. T.

ἑτέρου] ἑταίρου cum ε super α Vind. E.

Σπερχειοῦ] σπερχειροῦ Amb. C.

ἱερὰς] om. Vind. B. Vat. M. post τρίχας habet Flor. T.

Πατρόκλῳ] πατρόῳ Vind. E. — Il. XXIII. 151.

κόμην] κόμη Ven. B. a m. pr.

ὀπάσαιμι] νὀπάσαιμι cum puncto super ν Vind. D.

ὄντι] γε ὄντι Lob. Vind. B. Vat. BM. ἰόντι Ven. C. Vind. D. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U.

πειστέον] πιστέον Bas. ab.

ἕλξεις] ἕλθεις Vind. E. ἕλξις· Πλάτων Πολιτείᾳ. Antiatt. Bekk. p. 94, 19. Cf. Tim. p. 80. C: τὰ θαυμαζόμενα ἠλέκτρων πέρι τῆς ἕλξεως καὶ τῶν Ἡρακλείων λίθων.

σῆμα] σῶμα Ang. B.

τὸ Πατρόκλου] τοῦ π. Lob. Vind. B. Ang. B. Vat. M. Flor. RT. — Il. XXII. 394.

φήσομεν] θήσομεν Vind. D.

εἰρῆσθαι] εἶναι Lob. Vind. B. Vat. BM. esse Fic.

οὐδ' ἐάσομεν] οὐδὲ ἐ. Flor. RT. οὐδὲ ἄσομεν Vat. M.

Ἀχιλλεὺς] ἀχιλεὺς Vind. E. C

καὶ Πηλέως] om. Vind. E.

ἀπὸ] om. Lob. Vind. B. Vat. M.

καὶ] om. Fic.

Χείρωνι] χείρονι Vind. BE. Vat. H.

ταραχῆς πλέως] τ. πλεως, sup. ἐμ, Vind. D. ἔμπλεως ταραχῆς Ang. B. Flor. R. ἔμπλεως ἀρετῆς Vind. F.

αὑτῷ] αὐ. Ald. Bas. ab. ἑαυ. Lob. Vind. BF. Ang. B. Vat. M.

νοσήματε δύο ἐναντίω ἀλλήλοιν, ἀνελευθερίαν μετὰ φιλοχρηματίας καὶ αὖ ὑπερηφανίαν θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων. Ὀρθῶς, ἔφη, λέγεις. Μὴ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, μηδὲ τάδε πειθώμεθα μηδ' ἐῶμεν λέγειν, ὡς Θησεὺς, D Ποσειδῶνος υἱὸς, Πειρίθους τε Διὸς ὥρμησεν οὕτως ἐπὶ δεινὰς ἁρπαγὰς, μηδέ τιν' ἄλλον θεοῦ παῖδά τε καὶ ἥρω τολμῆσαι ἂν δεινά καὶ ἀσεβῆ ἐργάσασθαι, οἷα νῦν καταψεύδονται αὐτῶν· ἀλλὰ προσαναγκάζωμεν τοὺς ποιητὰς ἢ μὴ τούτων αὐτὰ ἔργα φάναι, ἢ τούτους μὴ

νοσήματε] *νοσήματα* Amb. C. *νοσήματά τε* Ven. B. Mon. B. Vind. E(F. Flor. AC.) editi ante Astium.

δύο] *δύω* Vind. B.

ἐναντίω] *ἐναναντίω* Vind. D.

ἀνελευθερίαν] *ἀνελευθερία· Πλάτων Πολιτείας δευτέρῳ.* Antiatt. Bekk. p. 78, 10. quod ad hunc locum referendum videtur; quamquam eo nomine Plato quum alibi, ut Phaedr. p. 256. E. tum Leg. L. V. p. 747. B. etiam coniuncto cum *φιλοχρηματίας* nomine utitur.

αὖ] *om.* Vind. E.

μηδὲ τάδε πειθώμεθα μηδ' ἐῶμεν λέγειν] Bekkerus contra omnes libros scriptos editosque *μήτε τ. πειθώμεθα, μήτ' ἐ. λ.* dedit, quem secutus cum Astio in tert. ed. Stallbaumius hoc tantum adnotat, vulgo male *μηδὲ — μηδ'* scribi. Sed prius *μηδὲ* etiam necessarium est, quum *τάδε* ad sequentia spectet, et sensus hic sit: *Itaque ne haec quidem credamus nec dici patiamur, Theseum* etc. Id Bekkerum fugisse ex eo quoque apparet, quod comma post *πειθώμεθα* retinuit. Alterius autem loco *μήτε* non ineptum esset referendumque ad *μὴ* initio positum; verum *μηδὲ*, *neque vero*, haud minus probum ac prorsus simile eius, quod paullo post (D) legitur ante *ἡμῖν ἐπιχειρεῖν*. Ceterum cf. ad L. II. p. 382. E.

Θησεὺς] *Θησσεὺς* Vind. D.

D *ὥρμησεν*] Ita cum Par. ADK. Lob. Vind. BD. Vat. B. scripsi pro vulgato *ὥρμησαν*, quia, etsi coniuncti rapinas istas moliti ferebantur Theseus et Pirithous, consilium tamen utervis etiam pro se ceperat, neque quod persaepe praeposito verbo fieri constat, ut singulari iungantur duo vel plura nomina, qua de re cf. Matthiae gramm. p. 605. id quominus postposito fiat, ratio prohibet.

τιν'] *τινα* Vind. E.

ἄλλον] *ἄλλον* Par. A. Ven. B. Vind. E. Amb. C. Vat. H. (Flor. ACTUV.) cum editis ante Astium, qui in sec. ed. propter verba *παῖδά τε καὶ ἥρω*, ut ait, *ἄλλον* e Par. K. recepit. Mihi ob proximum *τιν'* et magis etiam propterea, quod inter Neptuni et Iovis filios plures istius modi censebantur, veluti Tantalus, Tityus, Polyphemus, praeferendum visum. Simili errore Par. A. aliique boni L. IIII. p. 439. B. *θηρίον* exhibent pro *θηρίον*. — *alterius* Fic.

τολμῆσαι] *τολμήσαι* Vind. B.

προσαναγκάζωμεν] *προσαναγκάζομεν* Ang. B. Vat. H. Flor. ACR.

φάναι] *φᾶναι* Lob.

μηδὲ] *μηδ'* Vind. D. Vat. M. Bas. b. *μὴ δ'* Lob. Vind. B. *μήδ'* Par. K. sec. Bip.

ἡμῖν] *ἡμᾶς* Lob. Vind. B. Par. DK. sec. Bip. Mon. B. Vat. M. Bas. b.

οἱ θεοὶ] *οἱ om.* Vind. E.

οὐδὲν βελτίονας] Hoc respexit Proclus in Alcib. T. II. p. 203. Cous. *τὸν ἐν Πολιτείᾳ Σωκρά-*

εἶναι θεῶν παῖδας, ἀμφότερα δὲ μὴ λέγειν, μηδὲ ἡμῖν ἐπιχειρεῖν πείθειν τοὺς νέους, ὡς οἱ θεοὶ κακὰ γεννῶσι, καὶ ἥρωες ἀνθρώπων οὐδὲν βελτίους. ὅπερ γὰρ ἐν E τοῖς πρόσθεν ἐλέγομεν, οὔθ' ὅσια ταῦτα οὔτ' ἀληθῆ. ἐπεδείξαμεν γάρ που, ὅτι ἐκ θεῶν κακὰ γίγνεσθαι ἀδύνατον. Πῶς γὰρ οὔ; Καὶ μὴν τοῖς γε ἀκούουσι βλαβερά. πᾶς γὰρ ἑαυτῷ συγγνώμην ἕξει κακῷ ὄντι, πεισθεὶς, ὡς ἄρα τοιαῦτα πράττουσί τε καὶ ἔπραττον καὶ οἱ θεῶν ἀγχίσποροι, οἱ Ζηνὸς ἐγγὺς, ὧν κατ' Ἰδαῖον

την dicens *τοῖς ποιηταῖς ἐπιπλήττοντα, διότι δὴ τοὺς ἥρωας οὐδὲν* (ita recte Creuzerus p. 75. *οὐδὲ* Cous.) *βελτίους τῶν ἀνθρώπων εἰσάγουσιν ἐν τοῖς ποιήμασιν, ἀλλ' ἐν τοῖς ὁμοίοις παθήμασι στρεφομένους.*

E *πρόσθεν*] *ἔμπροσθεν* Ven. B. Amb. C. Vind. E(F. Flor. CT.) cum editis ante Bekkerum. Pertinet hoc ad L. II. p. 379. A. sqq.

οὔθ'] *οὐχ* Vind. E.

ταῦτα] *om.* Vind. F. Ang. B.

οὔτ'] *οὔτε* Vind. E.

ἐπεδείξαμεν] *ἀπεδείξαμεν* Ang. B.

που] *τοῦθ'* Vind. F. Ang. B.

ἀκούουσι] *ἀκοῦσι* Ven. B.

βλαβερά] *βλαβερὸν* Vind. D. a m. pr.

ἑαυτῷ] *αὑ.* Vind. F. *αὐ.* Ang. B.

συγγνώμην] *ξυγγ.* Par. K. sec. Bekk. Bekkerus ipse et Stallbaumius.

ἔπραττον καὶ] *καὶ om.* Ang. B.

οἱ θεῶν ἀγχίσποροι] *qui proxime ex Deorum genere nati sunt, de quibus illud dicitur, Diis proxime nati* Fic. Haec cum sequentibus ex Aeschyli Niobe petita esse docet Strabo L. XII. extr. p. 245. Tz. *λέγεται δέ τινα φῦλα Φρύγια οὐδαμοῦ δεικνύμενα —. Αἰσχύλος δὲ συγχεῖ ἐν τῇ Νιόβῃ. φησὶ γὰρ ἐκείνη μνησθήσεσθαι τῶν περὶ Τάνταλον, οἷς ἐν Ἰδαίῳ πάγῳ Διὸς πατρώου βωμός ἐστι. καὶ πάλιν Σίπυλον Ἰδαίαν ἀνὰ χθόνα* etc. ex quibus simul intelligitur Aeschyli versibus usum esse Platonem, non quo indignum quippiam divina origine perpetrasse ibi Iove sati dicerentur, sed quod in primis pulchram et magnificam vulgaris de eorum genere opinionis expositionem contineret, cui opinioni alteram de eorundem vitiis non sine summa perversitate ac noxa iunctam esse appareret.

οἱ Ζηνὸς] *οἱ* in omnibus codicibus editisque omissum Bekkerus ex coniectura addidit, taciteque probavit Hermannus in diss. de Aeschyli Niobe a. 1823. p. 19. Mihi quoque non tam versus gratia, quam propter grammaticam necessarium videtur. Quod si *ὄντες* vel *γεγονότες*, ut p. 388. B. additum esset, articulum non desiderarem. Nunc ex ultima syllaba vocabuli antecedentis iure restitutum censeo. Astius tamen etiam in tert. ed. et Stallbaumius omiserunt.

ὧν] *ὢν* Lob. Vind. DE. Par. D. *ὄντες* Vind. B. *οἷς* Strabo, quod recepit Hermannus. Ceterum in Vind. D. haec ita distinguuntur: *ἀγχίσποροι Ζηνὸς, ἐγγὺς ὧν* etc.

κατ' Ἰδαῖον πάγον] *κατίδαιον π.* Vind. D. *κατ' ἰδαῖοι π.* Vind. E. *κατ' ἰδαῖόν τε π.* Vind. B. *ἐν Ἰδαίῳ πάγῳ* ex Strabone adscivit Hermannus, non sine ratione, quum Strabonem magis probabile sit ipsa Aeschyli verba fideliter reddidisse, quamquam dictio a Platone posita, *ὧν κατ' Ἰ-*

πάγον Διὸς πατρῴου βωμός ἐστ' ἐν αἰθέρι, καὶ οὔπω σφιν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων. ὧν ἕνεκα παυστέον τοὺς
392 τοιούτους μύθους, μὴ ἡμῖν πολλὴν εὐχέρειαν ἐντίκτωσι τοῖς νέοις πονηρίας. Κομιδῇ μὲν οὖν, ἔφη. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ἡμῖν ἔτι λοιπὸν εἶδος λόγων πέρι ὁριζομένοις, οἵους τε λεκτέον καὶ μή; περὶ γὰρ θεῶν ὡς δεῖ λέγεσθαι εἴρηται, καὶ περὶ δαιμόνων τε καὶ ἡρώων καὶ τῶν ἐν Ἅιδου. Πάνυ μὲν οὖν. Οὐκοῦν καὶ περὶ ἀνθρώπων τὸ λοιπὸν εἴη ἄν; Δῆλα δή. Ἀδύνατον δὴ, ὦ φίλε, ἡμῖν τοῦτό γε ἐν τῷ παρόντι τάξαι. Πῶς; Ὅτι οἶμαι ἡμᾶς ἐρεῖν, ὡς ἄρα καὶ ποιηταὶ καὶ λογο-
B ποιοὶ κακῶς λέγουσι περὶ ἀνθρώπων τὰ μέγιστα, ὅτι εἰσὶν ἄδικοι μὲν, εὐδαίμονες δὲ πολλοὶ, δίκαιοι δὲ ἄθλιοι, καὶ ὡς λυσιτελεῖ τὸ ἀδικεῖν, ἐὰν λανθάνῃ, ἡ

δαῖον πάγον, paullo exquisitior videtur.

ἐστ'] ἔσται Vind. D. ἔστ' Steph.

καὶ οὔπω] κοὔ πω Bekkerus et Stallbaumius. κοὔπω Hermannus. Sed codicum omnium editionumque veterum lectio unum et alterum Aeschyli versum praetermissum a Platone indicat. Neque vero καὶ, ut initio huius libri aliquoties, ad diversos poëtae locos iungendos appositum puto, quemadmodum Stephanus, qui καὶ, Οὔπω scripsit, sed ad descriptionis partes duas copulandas interiectum arbitror, ideoque post αἰθέρι, ubi Ald. et Steph. punctum habent, cum reliquis comma posui.

ὧν] om. Vind. F.

392 ἡμῖν] Hoc vulgo ante ἦν δ' ἐγὼ collocatum, in Par. A. vero omissum, eo loco posui, quo legitur in Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. RUV.

λόγων] λέγων Amb. C.

πέρι ὁριζομένοις] Ita Par. K. sec. Bekk. Mon. B. Amb. C. Bekkerus et Stallbaumius. περιοριζομένοις reliqui codices et editi ante Bekkerum; quod quamquam de finibus quoquoversus constitutis et ad notionem et ambitum rei definiendum quasi circumductis intelligi possit, tamen ipsa accuratioris definitionis significatio verbo haud dubie minus usitato facta h. l. idonea ratione caret, quum verbum simplex et usu tritum plane sufficiat. Contra εἶδος λόγων πέρι non sine ratione dictum est pro εἶδος λόγων, et aliquantisper immorari audientem in cogitatione sermonum illorum iubet, de quibus adhuc disputatum est. Ita enim periphrasis ista genitivi explicanda videtur. Cf. L. IIII. p. 427. A: τὸ τοιοῦτον εἶδος νόμων πέρι καὶ πολιτείας. et quos locos Boeckhius ad Leg. L. III. p. 676. C. (in Platonis Minoëm p. 155. sq.) contulit; quo ipso Legum loco περιλάβωμεν in πέρι λάβωμεν mutandum esse perite ostendit.

οἵους] οἷς οἵους Vat. H. οἷς οὕς Amb. C. *quales cuique* Fic.

καὶ μή] καὶ οὓς μὴ Ven. B. Amb. C. Ang. B Vind. E(F. Flor. ACRT.) cum editis ante Bekkerum. Etiam Astio in comm. οὓς secundum Par. K. expungendum videbatur.

περὶ γὰρ] π. μὲν γὰρ Ven. B. Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT. Stallbaumius.

καὶ περὶ δαιμόνων] καὶ δὴ καὶ π. δ. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Haec Proclus loco proxime citato

δὲ δικαιοσύνη ἀλλότριον μὲν ἀγαθὸν, οἰκεία δὲ ξημία· καὶ τὰ μὲν τοιαῦτα ἀπερεῖν λέγειν, τὰ δ' ἐναντία τούτων προστάξειν ᾄδειν τε καὶ μυθολογεῖν. ἦ οὐκ οἴει; Εὖ μὲν οὖν, ἔφη, οἶδα. Οὐκοῦν ἐὰν ὁμολογῇς ὀρθῶς με λέγειν, φήσω σε ὡμολογηκέναι ἃ πάλαι ἐζητοῦμεν; Ὀρθῶς, ἔφη, ὑπέλαβες. Οὐκοῦν περὶ ἀνθρώπων ὅτι C τοιούτους δεῖ λόγους λέγεσθαι, τότε διομολογησόμεθα, ὅταν εὕρωμεν, οἷόν ἐστι δικαιοσύνη καὶ ὡς φύσει λυσιτελοῦν τῷ ἔχοντι, ἐάν τε δοκῇ ἐάν τε μὴ τοιοῦτος εἶναι; Ἀληθέστατα, ἔφη. Τὰ μὲν δὴ λόγων πέρι ἐχέτω τέλος· τὸ δὲ λέξεως, ὡς ἐγῷμαι, μετὰ τοῦτο σκεπτέον, καὶ ἡμῖν ἅ τε λεκτέον καὶ ὡς λεκτέον παντελῶς ἐσκέψεται. Καὶ ὁ Ἀδείμαντος Τοῦτο, ἦ δ' ὅς, οὐ μανθάνω ὅτι λέγεις. Ἀλλὰ μέντοι, ἦν δ' ἐγὼ, δεῖ γε. ἴσως οὖν D

ad praestantiam daemonum humanam naturam longe superantem spectare statuit: τὸ τοὺς δαίμονας μόρια τῶν ψυχῶν ποιεῖν πάνυ (Cous. πᾶν) θαυμαζόντων ἐστὶ τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν καὶ οὐδαμοῦ προσποιουμένων τὸν ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτην μετὰ θεὸν καὶ δαίμονα (Creuz. θεοὺς καὶ δαίμονας) τάττοντα τό τε ἡρωϊκὸν καὶ τὸ ἀνθρώπειον γένος. Atqui Socrates communem Graecorum opinionem sequitur, qualis ex L. V. p. 469. A. cognoscitur.

τὸ λοιπὸν] τολοιπὸν Lob. Vind. BD.

εἴη ἂν] ἂν εἴη Ven. B. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV. Stallbaumius.

Δῆλα δή] Δηλαδή editi ante Bekkerum et codices a me visi.

δή] om. Fic. Astius in tert. ed. et Stallbaumius malunt δέ. Cf. ad L. II. p. 368. A. Huc referendum est οὐκοῦν infra (C) ante περὶ ἀνθρώπων.

τοῦτό γε] τοῦτό τε Vind. E.

ἐν τῷ παρόντι τάξαι] ἦν τ. π. τέταξαι Vind. F.

ἑρεῖν] εὑρεῖν Amb. C. Flor. T.

B δὲ πολλοί] δὲ om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἄθλιοι] ἄθλοι Ald. Bas. a.

ἐὰν] om. Ang. B.

λανθάνῃ] λάθῃ, cum vulg. in margine, Flor. R.

οἰκεία] οἰκία Vind. DE.

ἀπερεῖν] ἀπορεῖν Ang. B. Flor. ACR.

Οὐκοῦν ἐὰν] οὐκ οὖν ἄν Vind. F.

ὁμολογῇς] post ὀρθῶς Vind. D.

με] ante ὀρθῶς Amb. C. μὲν Vind. E.

ὑπέλαβες] ὑπέβαλες, sup. λ et β, Vat. B. Cf. p. 394. B. L. IIII. p. 424. C.

περὶ] καὶ π. Amb. C. Etiam C Ficinus *et* interposuit. περί γε Vind. F. Ang. B.

λέγεσθαι] ἐλέσθαι Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. *ferre* Fic.

διομολογησόμεθα] διωμολογησάμεθα Vat. H. Flor. ACV.

ἐάν — ἐάν] ἄν — ἄν Vind. F. Ang. B.

τοιοῦτος] τοιοῦτον Par. K. Vind. E.

τὸ δὲ] τὰ δὲ Vind. B. sec. Bekk. quod me fugit.

ἐγῷμαι] ἐγὼ οἶμαι Lob. Vind. BD. Flor. V.

καὶ ὡς λεκτέον] om. Mon. B. παντελῶς] om. Fic.

ἐσκέψεται] εὖ σκέψεται Mon. B.

ὅτι] ὃ Vind. B. ἔτι Bas. a.

τῇδε μᾶλλον εἴσῃ. ἆρ' οὐ πάντα, ὅσα ὑπὸ μυθολόγων
ἢ ποιητῶν λέγεται, διήγησις οὖσα τυγχάνει ἢ γεγονό-
των ἢ ὄντων ἢ μελλόντων; Τί γὰρ, ἔφη, ἄλλο; Ἆρα
οὖν οὐχὶ ἥτοι ἁπλῇ διηγήσει, ἢ διὰ μιμήσεως γιγνομέ-
νῃ, ἢ δι' ἀμφοτέρων περαίνουσι; Καὶ τοῦτο, ἦ δ' ὅς,
ἔτι δέομαι σαφέστερον μαθεῖν. Γελοῖος, ἦν δ' ἐγὼ,
ἔοικα διδάσκαλος εἶναι καὶ ἀσαφής. ὥσπερ οὖν οἱ ἀδύ-
Ε νατοι λέγειν, οὐ κατὰ ὅλον, ἀλλ' ἀπολαβὼν μέρος τι
πειράσομαί σοι ἐν τούτῳ δηλῶσαι ὃ βούλομαι. καί μοι
εἰπέ· ἐπίστασαι τῆς Ἰλιάδος τὰ πρῶτα, ἐν οἷς ὁ ποιη-
τὴς φησι τὸν μὲν Χρύσην δεῖσθαι τοῦ Ἀγαμέμνονος
ἀπολῦσαι τὴν θυγατέρα, τὸν δὲ χαλεπαίνειν, τὸν δὲ,
393 ἐπειδὴ οὐκ ἐτύγχανε, κατεύχεσθαι τῶν Ἀχαιῶν πρὸς 435
τὸν θεόν; Ἔγωγε. Οἶσθ' οὖν, ὅτι μέχρι μὲν τούτων
τῶν ἐπῶν· καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιοὺς, Ἀτρείδα δὲ
μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν. λέγει τε αὐτὸς ὁ ποιη-
τὴς καὶ οὐδ' ἐπιχειρεῖ ἡμῶν τὴν διάνοιαν ἄλλοσε τρέ-
πειν, ὡς ἄλλος τις ὁ λέγων, ἢ αὐτός· τὰ δὲ μετὰ ταῦ-

D εἴσῃ] Ita codices a me visi, sed Vind. D. in ultima correctus, item Ald. Bas. ab. Steph. εἴσει recentiores.
ἆρ'] ἄρ' οὖν Vat. B.
Ἆρα] ἄρ' Lob. Vind. BE.
γιγνομένῃ] γιγνομένη Ald. Bas. ab.
περαίνουσι] περαίνουσιν Bekkerus.
ἔτι δέομαι σαφέστερον] σ. ἔ. δ. Vind. B.
Γελοῖος] γελοῖον Vind. D. a m. pr. In Bas. b. accentus excidit.
οἱ ἀδύνατοι] οἱ om. Vat. H. In Vind. E. ἀ int. vers. est. Simili sensu Demosthenes Mid. c. 39. in. τὸ μὴ δύνασθαι λέγειν inter caussas refert, quibus adducti homines ius suum non exsequantur.
E ἐπίστασαι] ἐπίσταται Vind. D. a m. pr.
Ἰλιάδος] ἰλ. Steph.
ἀπολῦσαι] ἀπολύσαι Vind. D.
δὲ, ἐπειδὴ] δ' ἐπ. Ang. B. Flor. R.
κατεύχεσθαι τῶν Ἀχαιῶν] Hunc 393 locum commemorant Suidas et Photius in κατεύχεσθαι, ille breviter: κατεύχεσθαι· τὸ καταρᾶσθαι. οὕτω Πλάτων καὶ Σοφοκλῆς. hic pluribus, at non sine errore: κατεύχεσθαι· τὸ καταρᾶσθαι. οὕτως Πλάτων. κατεύχεσθαι τῶν Ἀχαιῶν· ἀντὶ τοῦ κατὰ τῶν Ἀχαιῶν εὔχεσθαι. οὕτως Σοφοκλῆς. Quae secundum nostrum locum corrigenda esse permutandis auctorum nominibus manifestum puto. Fuisse autem, qui hac tantum significatione κατεύχεσθαι dicendum statuerent, Antiatticista Bekkeri docet p. 104, 26: κατεύχεσθαι· ἐπὶ τοῦ ἀγαθοῦ, ἀντὶ τοῦ εὔχεσθαι. Φιλιππίδης Ἀδωνιαζούσαις.
δύω,] δύο Amb. C. Vat. H. Comma ab Aldo, Bas. ab. Bekkero et Stallbaumio omissum, a Stephano et Astio in pr. ed. post μάλιστα positum cum eodem Astio in sec. et tert. ed. hic collocavi, quo loco etiam Wolfius posuit, quia plures in exercitu Graeco-

τα ὥσπερ αὐτὸς ὢν ὁ Χρύσης λέγει καὶ πειρᾶται ἡμᾶς B
ὅτι μάλιστα ποιῆσαι μὴ Ὅμηρον δοκεῖν εἶναι τὸν λέ-
γοντα, ἀλλὰ τὸν ἱερέα, πρεσβύτην ὄντα. καὶ τὴν ἄλ-
λην δὴ πᾶσαν σχεδόν τι οὕτω πεποίηται διήγησιν περί
τε τῶν ἐν Ἰλίῳ καὶ περὶ τῶν ἐν Ἰθάκῃ καὶ ὅλῃ Ὀδυσ-
σείᾳ παθημάτων. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Οὐκοῦν διή-
γησις μέν ἐστι καὶ ὅταν τὰς ῥήσεις ἑκάστοτε λέγῃ καὶ
ὅταν τὰ μεταξὺ τῶν ῥήσεων; Πῶς γὰρ οὔ; Ἀλλ' ὅταν
γέ τινα λέγῃ ῥῆσιν ὡς τις ἄλλος ὤν, ἆρ' οὐ τότε ὁμοι- C
οῦν αὐτὸν φήσομεν ὅτι μάλιστα τὴν αὑτοῦ λέξιν ἑκά-
στῳ, ὃν ἂν προείπῃ ὡς ἐροῦντα; Φήσομεν· τί γάρ;
Οὐκοῦν τό γε ὁμοιοῦν ἑαυτὸν ἄλλῳ, ἢ κατὰ φωνὴν ἢ
κατὰ σχῆμα, μιμεῖσθαί ἐστιν ἐκεῖνον, ᾧ ἄν τις ὁμοιοῖ;
Τί μήν; Ἐν δὴ τῷ τοιούτῳ, ὡς ἔοικεν, οὗτός τε καὶ
οἱ ἄλλοι ποιηταὶ διὰ μιμήσεως τὴν διήγησιν ποιοῦνται.
Πάνυ μὲν οὖν. Εἰ δέ γε μηδαμοῦ ἑαυτὸν ἀποκρύπτοι-
το ὁ ποιητής, πᾶσα ἂν αὐτῷ ἄνευ μιμήσεως ἡ ποίη- D
σίς τε καὶ διήγησις γεγονυῖα εἴη. ἵνα δὲ μὴ εἴπῃς, ὅτι

rum erant λαῶν κοσμήτορες, duali autem nominum propriorum δύω et alibi, e. g. Il. II. 406. additur, denique caesura sic melior fit.

οὐδ' ἐπιχειρεῖ ἡμῶν] οὐδὲ ἐ. ἡ. Vind. E. οὐδὲ ἐπιχειρεῖν ἡ. Flor. V. οὐ παρεῶν Vind. D. correctus.

μετὰ ταῦτα] μεταταῦτα Lob. Vind. BD. Ald. Bas. ab.

B ὅτι μάλιστα] ὁτιμάλ. Steph. Item infra C.

ποιῆσαι] πεῖσαι Lob. Vind. B. Vat. B. et int. vers. super vulgata Flor. T.

μὴ] τὸν Par. K.

τι] om. Vind. B.

οὕτω] οὔπω Flor. AC.

Ἰλίῳ] ἰλιάδι Vind. D.

περὶ] om. Vind. E.

ὅλῃ] o... Vind. D.

τὰς ῥήσεις] τὰ ῥ. Flor. C.

ἑκάστοτε] ἑκάστου Vind. F.

ὅταν τὰ] ὅταν τὰς Vind. E. τὰ om. Vind. D.

ῥήσεων;] ῥήσεων. Ald. Steph.

γὰρ] γε Vind. F.

ὡς] ὅς Lob. Vind. D. Vat. M.

τις ἄλλος] ἄ. τις Vind. E.

αὐτοῦ] αὐ. Lob. Vind. BD. C
Ald. Bas. ab. αὐτὴν Par. K.

προείπῃ] προείποι Par. K. προσείπῃ Ang. B. προσεῖπε Flor. R.

τί γάρ;] τί γὰρ οὔ; Ven. B. (Flor. RT.) cum editis ante Bekkerum. Cf. Soph. p. 233. C. ibique Heindorfius, cuius exemplis hoc addendum.

ἢ κατὰ φωνὴν ἢ κατὰ σχῆμα] *vel figura vel voce* Fic.

ᾧ] ὧν Lob. ὅν, sup. ὡ, Vind. B.

Ἐν] εἰ Vat. B. a m. pr.

δὴ] δὲ Vind. D.

τῷ τοιούτῳ] τούτῳ Par. KD. Mon. B. Flor. U. *hoc* Fic.

καὶ διήγησις] καὶ ἡ. δ. Ven. D
B. Vind. BE. Amb. C. Vat. H. (Flor. ACTV.) cum editis ante Bekkerum. Quum supra B. et p. 392. D. universa poësis narratio esse declarata sit, articulum ineptum esse apparet; quem etiam Astius in sec. ed. secundum Par. K. omittendum censebat, in tertia omisit.

εἴπῃς] εἴποις Par. D.

οὐκ αὖ μανθάνεις, ὅπως ἂν τοῦτο γένοιτο, ἐγὼ φράσω. εἰ γὰρ Ὅμηρος εἰπὼν, ὅτι ἦλθεν ὁ Χρύσης τῆς τε θυγατρὸς λύτρα φέρων καὶ ἱκέτης τῶν Ἀχαιῶν, μάλιστα δὲ τῶν βασιλέων, μετὰ τοῦτο μὴ ὡς Χρύσης γενόμενος ἔλεγεν, ἀλλ' ἔτι ὡς Ὅμηρος, οἶσθ', ὅτι οὐκ ἂν μίμησις ἦν, ἀλλ' ἁπλῆ διήγησις. εἶχε δ' ἂν ὧδέ πως· φράσω δὲ ἄνευ μέτρου· οὐ γάρ εἰμι ποιητικός· Ἐλθὼν ὁ ἱερεὺς
E *εὔχετο ἐκείνοις μὲν τοὺς θεοὺς δοῦναι ἑλόντας τὴν Τροίαν αὐτοὺς σωθῆναι, τὴν δὲ θυγατέρα οἱ λῦσαι δεξαμένους ἄποινα καὶ τὸν θεὸν αἰδεσθέντας. ταῦτα δὲ εἰπόντος αὐτοῦ οἱ μὲν ἄλλοι ἐσέβοντο καὶ συνήνουν, ὁ δὲ Ἀγαμέμνων ἠγριαινεν ἐντελλόμενος νῦν τε ἀπιέναι καὶ αὖθις μὴ ἐλθεῖν, μὴ αὐτῷ τό τε σκῆπτρον καὶ τὰ*

οὐκ αὖ] *οὐκ ἂν* Par. DK. Vind. F. Ang. B. Flor. ACR. *οὐκοῦν* Vind. D.

μανθάνεις] *μανθάνοις* Par. DK. *μανθάνῃς* Vind. F. Ang. B.

ἐγὼ] *ἐγώ σοι* Vind. D.

τῆς τε] *τοὺς τε* Bas. a.

μετὰ τοῦτο] *μετατοῦτο* Lob. Vind. BE. Ald.

ἁπλῆ] *ἁπλὴ* Vind. D.

δὲ ἄνευ] *δ' ἄνευ* Lob. Vind. BD. Par. K. sec. Bip. Vat. M. Flor. U. Paullo ante post *διήγησις* Bekkerus et Stallbaumius comma pro colo, quod erat, posuerunt, quod ferri potest, si *οἶσθ' ὅτι* instar unius vocabuli habentur, quo modo grammatici *δηλονότι* usurpabant. Iidem verba *φράσω* usque ad *ποιητικός* lineis transversis a reliquis distinxerunt, quod genus interpunctionis non solum novitium, sed etiam inutile videtur.

E *ἑλόντας τὴν Τροίαν αὐτοὺς σωθῆναι*] Ita Par. A. Vat. H. Flor. V. *ἑλεῖν τὴν Τροίαν αὐτοὺς δὲ σωθῆναι* Ang. B. Flor. RT. *ἑλόντας τὴν Τροίαν* Mon. B. *ἑλόντας τὴν Τροίαν αὐτοὺς δὲ σωθῆναι* reliqui codices cum editis ante Astium, qui in sec. ed. *δὲ* omisit; quod etiam Heynio in obs. ad Il. T. IIII. p. 17. placuit. Neque Ficinus id legisse videtur: *ut incolumes ipsi Troiam caperent.* Tamen, nisi Par. A. auctoritas obstaret, *δὲ* cum Matthiaeo gramm. p. 1246. ferendum putarem. Nam simili anacoluthia non solum Xenophon Mem. III. 7, 8. quem laudavit Matthiae, sed etiam Plato Leg. L. IIII. p. 718. D. usus videtur: *τὰ τοίνυν δὴ λεχθέντα ἔδοξέ τι μοι προὔργου δρᾶν εἰς τὸ περὶ ὧν ἂν παραινῇ* (sc. *ὁ νομοθέτης*) *μὴ παντάπασιν ὠμῆς ψυχῆς λαβόμενα, μᾶλλον δ' ἡμερώτερόν τε ἂν ἀκούειν καὶ εὐμενέστερον.* in quibus si pro *ἀκούειν* positum esset *ἀκουούσης τυχεῖν*, quod scriptor primum in mente habuisse videtur, dictionis forma prorsus eadem exstitisset. Et quod Homerus *εὖ δ' οἶκαδ' ἱκέσθαι* habet, quamvis praecedente infinitivo (*ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν*) tamen anacoluthiae occasionem dare potuit.

οἱ] *οἱ αὐτῷ* Ven. B. Vind. E. Amb. C. Mon. B. Vat. H. (Flor. ACT.) editiones ante Astii secundam, qui conferatur. Heynius *οἱ* delebat.

ταῦτα] *τοιαῦτα* Ven. B. Vind. E. Amb. C. Ang. B. Vat. H (Flor. ACV.) cum editis ante Bekkerum; quod, quia sententia tantum verborum, non verba ipsa significata sunt, aptius videri poterat et

τοῦ θεοῦ στέμματα οὐκ ἐπαρκέσοι· πρὶν δὲ λυθῆναι αὐτοῦ τὴν θυγατέρα, ἐν Ἄργει ἔφη γηράσειν μετὰ οὗ· ἀπιέναι δὲ ἐκέλευε καὶ μὴ ἐρεθίζειν, ἵνα σῶς οἴκαδε ἕλ- 394
θοι. ὁ δὲ πρεσβύτης ἀκούσας ἔδεισέ τε καὶ ἀπῄει σιγῇ, ἀποχωρήσας δ' ἐκ τοῦ στρατοπέδου πολλὰ τῷ Ἀπόλλωνι εὔχετο τάς τε ἐπωνυμίας τοῦ θεοῦ ἀνακαλῶν καὶ ὑπομιμνήσκων καὶ ἀπαιτῶν εἴ τι πώποτε ἢ ἐν ναῶν οἰκοδομήσεσιν ἢ ἐν ἱερῶν θυσίαις κεχαρισμένον δωρήσαιτο· ὧν δὴ χάριν κατεύχετο τῖσαι τοὺς Ἀχαιοὺς τὰ ἃ δάκρυα τοῖς ἐκείνου βέλεσιν. Οὕτως, ἦν δ' ἐγώ, ὦ B
ἑταῖρε, ἄνευ μιμήσεως ἁπλῆ διήγησις γίγνεται. Μανθάνω, ἔφη. Μάνθανε τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι ταύτης αὖ ἐναντία γίγνεται, ὅταν τις τὰ τοῦ ποιητοῦ, τὰ μετα-

ab Astio in tert. ed. servatum est. — *haec* Fic.

ἐσέβοντο] *ἐσέβοντό τε* Mon. B. Flor. U.

ἐπαρκέσοι] *ἐπαρκέση* Vind. B. Vat. M. Flor. T. *ἐπαρκέσκεισοι* Vind. F. *ἐπαρκέσειεν* Vat. B. *ἐπαρκέσειε* Bekkerus. Quum in oratione recta futurum indicativi haud raro his coniunctionibus subiectum inveniatur, optativus eiusdem temporis nullam hic offensionem habere potest.

μετὰ οὗ] *μετ' αὐτοῦ* Lob. Vind. B. Vat. BM. Amb. C. Ang. B. Flor. CRT.

δὲ ἐκέλευε] *δ' ἐκ.* Vind. E. Amb. C. Vat. H. *δὲ ἐκέλευσε* Vind. D. Imperfectum repetitam iussionem significat, cuius prima mentio facta est verbis *ἐντελλόμενος νῦν τε ἀπιέναι.*

μὴ ἐρεθίζειν] *ἐ*, quod secundum Valckenarii coniecturam Astius in sec. ed. interposuit, et ipse vellem in aliquo bono libro repertum.

σῶς] *σῷς* Ald.

394 *ἔλθοι*] *ἔλθῃ* Vind. BD. Vat. M. et, sup. *οι*, Lob.

τε] *om.* Flor. T.

ἀπῄει] *ἀπείη* Vind. D. *ἀπῆλθε* Vind. B.

δ' ἐκ] *δὲ ἐκ* Lob. Vind. BE. *δ' ἡ* Ang. B.

στρατοπέδου] *στρατέδου* Vind. D.

τῷ] *τὰ* Vind. F.

τάς τε] *τάς γε* Vind. F. Flor. R.

ἤ] *om.* Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT.

οἰκοδομήσεσιν] *οἰκοδομήσεσι* Bas. b. *οἰκοδομήμασιν* Vind. D. Flor. U. Par. K. sec. Bip. *οἰκοδομήμασι* Par. K. sec. Bekk. Mon. B.

κεχαρισμένον] *κεχαρισμένος* Vind. D.

δωρήσαιτο] *δωρήσετο* Vind. D. *δωρήσεται* Vind. E.

τῖσαι] *τίσαι* editi ante Bekkerum cum codicibus a me visis.

ἃ] *om.* Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Ang. B. Est vero necessarium; neque Platoni, si eo usus est, potuit prorsus alienum a sermone Attico videri, quemadmodum visum est Matthiaeo gramm. p. 279. et ipsi Stephano in suppl. adn. p. 77. qui reliquum totius metaphrasis colorem haud respiciens *τὰ ἃ* Platonem statuit quam *τὰ ἑαυτοῦ* dicere maluisse, quia ipse Homerus *ἐν διηγήσει* sic dicturus fuisset.

ἁπλῆ] *ἁπλὴ* Vind. D. *τεπλῆ* B
Vind. E.

γίγνεται] *γίν.* Ald. Bas. ab. Steph.

αὖ] *om.* Vind. B. Fic.

τὰ τοῦ ποιητοῦ] *om.* Mon. B.

ξὺ τῶν ῥήσεων, ἐξαιρῶν τὰ ἀμοιβαῖα καταλείπῃ. Καὶ τοῦτο, ἔφη, μανθάνω, ὅτι ἔστι τὸ περὶ τὰς τραγῳδίας τοιοῦτον. Ὀρθότατα, ἔφην, ὑπέλαβες· καὶ οἶμαί σοι ἤδη δηλοῦν ὃ ἔμπροσθεν οὐχ οἷός τ' ἦ, ὅτι τῆς ποιη-C σεώς τε καὶ μυθολογίας ἡ μὲν διὰ μιμήσεως ὅλη ἐστίν, ὥσπερ σὺ λέγεις, τραγῳδία τε καὶ κωμῳδία, ἡ δὲ δι' ἀπαγγελίας αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ· εὕροις δ' ἂν αὐτὴν μάλιστά που ἐν διθυράμβοις· ἡ δ' αὖ δι' ἀμφοτέρων, ἔν τε τῇ τῶν ἐπῶν ποιήσει, πολλαχοῦ δὲ καὶ ἄλλοθι, εἴ μοι μανθάνεις. Ἀλλὰ ξυνίημι, ἔφη, ὃ τότε ἐβούλου λέγειν. Καὶ τὸ πρὸ τούτου δὴ ἀναμνήσθητι, ὅτι ἔφαμεν, ἃ μὲν λεκτέον, ἤδη εἰρῆσθαι, ὡς δὲ λεκτέον, ἔτι σκεπτέον εἶναι. D Ἀλλὰ μέμνημαι. Τοῦτο τοίνυν αὐτὸ ἦν ὃ ἔλεγον, ὅτι χρείη

ῥήσεων] ῥύσεων Vind. E.

ἐξαιρῶν] Ita Par. A. Mon. B. ἐξαίρων reliqui cum editis ante Astium, qui in sec. ed. verum e coniectura restituit. Cf. Rückertus ad Platonis Symp. ab ipso editum p. 24.

καταλείπῃ] Praesens, quod propter ἐξαιρῶν necessarium videtur, Bekkerus secundum Par. AK. Vat. BM. Ven. C. Mon. B. exhibuit. Idem legitur in Lob. Vind. D. Flor. U. Reliqui cum editis ante Bekkerum et Stallbaumio καταλίπῃ. Sed in Par. D. penultimae superscriptum est ει.

ἔστι] Ita Lob. Ald. Bekkerus et Stallbaumius. ἐστὶ Vindobonenses, Bas. ab. Steph. cui locus, quem tenet verbum, refragatur.

τοιοῦτον] τοιοῦτο Vind. F. Ang. B.

Ὀρθότατα] ὀρθώτατα Vind. F.

οἶμαί σοι] οἶμαι σοὶ Steph.

οὐχ οἷός τ' ἦ] Sic Ven. C. et a m. pr. Vind. D. et Bekkerus. Pro ἦ Par. DK. sec. Bekk. et Vat. H. εἶ, Vind. E. εἴης, reliqui et Ald. Bas. ab. Steph. cum Stallbaumio ἦν habent. In Lob. Vind. B. pro τ' est τε. *non valebas* Fic.

ἡ μὲν διὰ μιμήσεως etc.] Τρεῖς δέ φησιν ὁ Πλάτων λόγων ἰδέας, δραματικήν, ἔνθα ὁ ποιητὴς συνεχῶς εὐδοκιμεῖ τοῖς ἤθεσι τῶν ὑποκειμένων προσώπων, ἀμίμητον, ὡς τὴν Φωκυλίδου, μιμητικήν, ὡς τὴν Ἡσιόδου. Schol. ad Hom. Il. p. 79, b. 35. Bekk. qui rivulus ex hoc capite ductus videtur.

ὅλη] ὃ δὴ Ven. C. Vind. D. C Par. DK. Mon. B. Flor. U. ὡδὴ Lob. Vind. B. Vat BM.

λέγεις] *dicebas* Fic.

τε] *om.* Flor. T.

ἀπαγγελίας] ἐπαγγελίας Lob. Vind. B. Vat. BM. Flor. T.

ἡ δ'] ἦν δ' Vind. E. ἦδ' Ald. Bas. ab.

εἴ μοι μανθάνεις] εἴ μοι μανθάνοις Ven. B. οἶμαι μανθάνεις Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U. *si modo intelligis* Fic. εἴ μου μανθάνεις Astius in sec. et tert. ed. et Stallbaumius, uti coniecerat Heindorfius ad Charm. §. 28. Neque Stephano in suppl. adn. p. 77. dativus satis aptus hic videbatur, qui ex mea sententia re nihil differt ab illo Leg. L. I. p. 644. C: καί μοι δι' εἰκόνος ἀποδέξασθε. Heindorfii coniecturam etiam Engelhardius, vir doctus et diligens, ad Plat. Lach. p. 42. improbat.

ἔφη] φησὶν Vind. D.

τὸ πρὸ τούτου] τοπροτούτου Vind. B.

ὅτι — εἶναι] laudat Priscianus

διομολογήσασθαι, πότερον ἐάσομεν τοὺς ποιητὰς μιμουμένους ἡμῖν τὰς διηγήσεις ποιεῖσθαι, ἢ τὰ μὲν μιμουμένους, τὰ δὲ μή, καὶ ὁποῖα ἑκάτερα, ἢ οὐδὲ μιμεῖσθαι. Μαντεύομαι, ἔφη, σκοπεῖσθαί σε, εἴ τε παραδεξόμεθα τραγῳδίαν τε καὶ κωμῳδίαν εἰς τὴν πόλιν εἴ τε καὶ οὔ. Ἴσως, ἦν δ' ἐγώ, καὶ πλείω ἔτι τούτων· οὐ γὰρ δὴ ἔγωγέ πω οἶδα· ἀλλ' ὅπη ἂν ὁ λόγος ὥσπερ πνεῦμα φέρῃ, ταύτῃ ἰτέον. Καὶ καλῶς γ', ἔφη, λέγεις. Τόδε τοίνυν, E ὦ Ἀδείμαντε, ἄθρει, πότερον μιμητικοὺς ἡμῖν δεῖ εἶναι τοὺς φύλακας, ἢ οὔ. ἢ καὶ τοῦτο τοῖς ἔμπροσθεν ἕπεται, ὅτι εἷς ἕκαστος ἓν μὲν ἂν ἐπιτήδευμα καλῶς ἐπιτηδεύοι, πολλὰ δ' οὔ, ἀλλ' εἰ τοῦτο ἐπιχειροῖ, πολλῶν ἐφαπτόμενος πάντων ἀποτυγχάνοι ἄν, ὥστ' εἶναί που

L. XVIII. T. II. p. 218. Krehl. Pro ὅτι Mon. B. ὅτε a m. s. habet.

μὲν λεκτέον] Inter haec Vind. D. a m. s. μὴ superscriptum habet.

ἤδη] εἴδη Ang. B.

ὡς] ἃ Vind. D.

ἔτι σκεπτέον] ἐπισκεπτέον Lob. Vind. B. Vat. BM. Priscianus.

αὐτὸ ἦν] αὐτῶ ἦν δ' ἐγὼ Vind. E.

δ'] *om.* Amb. C.

D χρείη] χρεί' ἦ Vind. E. χρὴ Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ang. B. et a m. s. Flor. RT.

παραδεξόμεθα] παραδεξώμεθα Vat. H.

τε] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM.

εἰς τὴν πόλιν] ἐν τῇ πόλει Ven. B.

ἦν δ' ἐγὼ] δὲ Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACV. *So. Fortasse autem et his plura* etc. Fic. ἦν δ' ἔγωγέ πω etc. omissis mediis (ἐγὼ — δὴ) Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. K. ἦν δ' ἀλλ' ἔγωγε οὔπω etc. Mon. B. ἦν δ' ἀλλὰ ἔγωγε οὔπω etc. Flor. U. a m. s. ἦν δ' ἔγωγε οὔπω μὴν οἶδα etc. Par. D. a m. s. ἦν δ' ἐγὼ οὔ πω οἶδα etc. Vind. D. a m. s. ἦν δ' ἔγωγέ πω οἶδα a m. pr.

καὶ πλείω] ἴσως δὲ καὶ πλείω Vind. F. Ang. B. Flor. RT.

ὅπη] ὅποι Vat. B. Vind. E. Mon. B. et a m. s. Flor. U.

φέρῃ] φέροι Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. M. Flor. TU. φέρει Ald. Bas. ab.

ταύτῃ] ταύτην Vat. B.

καλῶς] κακῶς Vind. F.

γ'] γε Vind. F. *om.* Par. K. sec. Bekk. Vind. E. Mon. B. Flor. U.

ἔφη] *om.* Vind. F.

Τόδε] τότε Mon. B. E

ἢ οὔ] ποῦ Vind. F. In Vind. D. post haec signum mutatae personae est.

ὅτι εἷς — πολλὰ δ' οὔ] adhibuit Priscianus L. XVIII. T. II. p. 198. Krehl. et secundum Putschium p. 1778. et ed. Basil. a. 1554. p. 715. ἐπιτηδεύει, in extremis autem etiam secundum Krehlium δὲ sine elisione scripsit.

ἐπιχειροῖ] ἐπιχειρεῖ Vind. BE. Par. K. Vat. M. Flor. U. ἐπιχειροίη Amb. C. Flor. T. Stallbaumius. Cf. ad L. IIII. p. 428. D.

πολλῶν] *om.* Vind. D.

πάντων] Astius in sec. ed. πάντως in textu, in tertia sub textu quasi probabilius posuit, cui assentitur Stallbaumius. Sed verbum ἀποτυγχάνειν haud insolita brevitate primum cum genitivo

ἐλλόγιμος; Τί δ' οὐ μέλλει; Οὐκοῦν καὶ περὶ μιμήσεως ὁ αὐτὸς λόγος. ὅτι πολλὰ ὁ αὐτὸς μιμεῖσθαι εὖ
395 ὥσπερ ἓν οὐ δυνατός; Οὐ γὰρ οὖν. Σχολῇ ἄρα ἐπιτηδεύσει γέ τι ἅμα τῶν ἀξίων λόγου ἐπιτηδευμάτων καὶ πολλὰ μιμήσεται καὶ ἔσται μιμητικὸς, ἐπεί που οὐδὲ τὰ δοκοῦντα ἐγγὺς ἀλλήλων εἶναι δύο μιμήματα δύνανται οἱ αὐτοὶ ἅμα εὖ μιμεῖσθαι, οἷον κωμῳδίαν καὶ τραγῳδίαν ποιοῦντες. ἦ οὐ μιμήματα ἄρτι τούτω ἐκάλεις; Ἔγωγε, καὶ ἀληθῆ λέγεις, ὅτι οὐ δύνανται οἱ αὐτοί. Οὐδὲ μὴν ῥαψῳδοί γε καὶ ὑποκριταὶ ἅμα. Ἀληθῆ. Β Ἀλλ' οὐδέ τοι ὑποκριταὶ κωμῳδοῖς τε καὶ τραγῳδοῖς οἱ αὐτοί· πάντα δὲ ταῦτα μιμήματα. ἦ οὔ; Μιμήματα. Καὶ ἔτι γε τούτων, ὦ Ἀδείμαντε, φαίνεταί μοι εἰς

suo construitur, deinde sequentia regit ita, ut eo caruisse et pro *οὐ τυγχάνειν* positum esse videatur. Sensum bene expressit Ficinus: *in singulis ita deficiet, ut in nullo evadat egregius.*

ἐλλόγιμος;] *ἐλλόγιμος.* editi ante Astium, qui in addendis ad ed. sec. signum interrogandi posuit. Scilicet illud *ἦ* ante *καὶ τοῦτο* non ut proximum ante *οὔ* ad *πότερον* referendum, sed indicium novae sententiae est, quae si vera sit, dubitationem in prioribus significatam et dispiciendi necessitatem Adimanto impositam tollat. Itaque rogat Socrates, an vera sit.

Οὐκοῦν] *οὐκοῦν δὴ* Par. K. *ἓν*] *σὺ* Vind. D.

δυνατός;] *δυνατός.* Ald. Steph. *οὖν. Σχολῇ*] *οὖν σχολῇ* Vind. D. a m. pr. *οὖν σχολή. οὐκ* Mon. B. Flor. U. *οὖν. Σχολὴ* Ald. Bas. ab.

395 *γέ τι*] in Vind. B. Vat. M. ante *ἄρα ἐπιτηδεύσει* leguntur. Bekkerus e coniectura scripsit *τέ τι*, quem tacite secutus est Stallbaumius. Ita et *ἅμα* supervacaneum et id, quod gravissimum est ad multiplicem imitationem proscribendam, quum etiam simplicem pene excludere videatur, scilicet si quis addictus honesto studio sit, minus insigne redditur.

που] *om* Vind. E.

δύνανται] *δύναιντο* Par. DK. *δύναιντ' ἄν* Mon. B. Flor. U. Stallbaumius.

ποιοῦντες] *ποιοῦντος* Vind. D. *om.* Fic.

μιμήματα] Ita Ven. B. Vind. E. Amb. C. Vat. H. (Flor. ACT.) cum editis ante Bekkerum. *μιμήματά τε* Par. ADK. Lob. Vind. BD. Ven. C. Vat. BM. Flor. V. *μιμήματε* Vind. F. Mon. B. Ang. B. Flor. RU. Bekkerus. *imitationes quasdam* Fic. Cf. var. lect. ad p. 391. C. Codicibus optionem inter pluralem et dualem liberam relinquentibus illum praetuli, quia duas has esse imitationes Adimantus non dixerat, sed simpliciter primum p. 394. B. tragoediam, tum D. tragoediam et comoediam ad id genus retulerat. Accedit, quod dualis ob sequentem *τούτω* librariis necessarius videri poterat. Etiam Stallbaumius *μιμήματα* tenuit, Astius in tert. ed. Bekkerum secutus est.

ἄρτι τούτω] *τ. ἄ.* Ang. B. *τοῦτο ἄ.* Vind. F. *τούτω* Par. DK. Mon. B. *ἀντὶ τούτων* Lob. Vind. BD. Vat. BM. *ἄρτι τούτῳ* Ald. Bas. ab.

ἀληθῆ] *ἀληθῆ γε* Par. A. Bekkerus; qua voculae iteratione desiderium eius, quod deinceps et

σμικρότερα κατακεκερματίσθαι ἡ τοῦ ἀνθρώπου φύσις, ὥστ' ἀδύνατος εἶναι πολλὰ καλῶς μιμεῖσθαι, ἢ αὐτὰ ἐκεῖνα πράττειν, ὧν δὴ καὶ τὰ μιμήματά ἐστιν ἀφομοιώματα. Ἀληθέστατα, ἦ δ' ὅς. Εἰ ἄρα τὸν πρῶτον λόγον διασώσομεν, τοὺς φύλακας ἡμῖν τῶν ἄλλων πασῶν δημιουργιῶν ἀφειμένους δεῖν εἶναι δημιουργοὺς C ἐλευθερίας τῆς πόλεως πάνυ ἀκριβεῖς καὶ μηδὲν ἄλλο ἐπιτηδεύειν, ὅτι μὴ εἰς τοῦτο φέρει, οὐδὲν δὴ δέοι ἂν 436 αὐτοὺς ἄλλο πράττειν οὐδὲ μιμεῖσθαι· ἐὰν δὲ μιμῶνται, μιμεῖσθαι τὰ τούτοις προσήκοντα εὐθὺς ἐκ παίδων, ἀνδρείους, σώφρονας, ὁσίους, ἐλευθέρους καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα, τὰ δ' ἀνελεύθερα μήτε ποιεῖν μήτε δεινοὺς εἶναι μιμήσασθαι, μηδ' ἄλλο μηδὲν τῶν αἰσχρῶν, ἵνα μὴ

secundum haec exspectabat Adimantus, paullo acrius significatur. Qui quum in sequentibus satis tranquille respondeat, vulgata lectio praestare visa est.

λέγεις] λέγειν Vind. D.

ῥαψῳδοί γε] γε ῥαψῳδοί τε Flor. R. Vind. F. ῥαψῳδοὶ Lob. Vind. B.

οὐδέ τοι] οὐδ' ἔτι Mon. B.

B σμικρότερα] Ita Par. A. Lob. Vind. B. Vat. BHM. μικρότερα reliqui mei et Bekkeriani cum Ald. Bas. ab. Steph. Stallbaumius tacite σμ. edidit.

κατακεκερματίσθαι] κατακερματεῖσθαι Vind. F. κατακερματίσθαι Par. K. sec. Bip. κατακεκερματεῖσθαι Ang. B. Pollux VIIII. 88: κατακεκερματίσθαι μὲν ἐπὶ λόγου Πλάτων, ἐπὶ δὲ ἀργυρίου Ἀριστοφάνης etc.

ὥστ'] ὥστε Vind. E.

ὧν] ἃ Lob. Vind. B (in marg. hic: γρ. ὧν) D. Ven. C. Par. K. Vat. BM.

καὶ τὰ] κατὰ Lob. Vind. D. Vat. B. Ven. C. Par. K. sec. Bekk. κατὰ τὰ sec. Bip.

ἐστιν] ἐστι Ald. Bas. ab.

Εἰ ἄρα — ἦ δ' ὅς D] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 273.

διασώσομεν] διαδώσομεν Vind. E. Amb. C. Flor. ACT.

δημιουργιῶν] δημηουργιῶν Lob. a m. pr. δημιουργῶν Par. K. sec. Bip. Stobaeus, excepto cod. A.

ἀφειμένους δεῖν] ἀ. δεῖ Vind. DE. Flor. R. ἀφιμένους δεῖν Vind. B. Par. D. ἀφείλομεν οὓς δεῖ Ang. B. Stobaeus, cuius ex margine Gesn. Gaisfordius ἀφειμένους δεῖν recepit.

εἶναι] εἶναι εἶναι Amb. C.

πόλεως πάνυ ἀκριβεῖς] πό- C λεως; πάνυ ἀκριβῶς Stob. Trinc.

φέρει,] φέρει. Stob. Ald.

δὴ] om. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV. δὲ δὴ Stob. excepto cod. β. qui solum δὲ habet.

ἐὰν δὲ μιμῶνται, μιμεῖσθαι] om. Stob. cod. A. Trinc. inter versus habet Vind. E.

σώφρονας, ὁσίους, ἐλευθέρους] in margine habet Ang. B.

τὰ δ'] τὰ δὲ Vind. E. Flor. ACRV. Stob.

μήτε ποιεῖν] om. Stob. cod. B.

μιμήσασθαι] αἰσθάνεσθαι Stob. Trinc.

μηδ'] μηδὲ Vind. E. Flor. ACRV.

ἵνα μὴ] ἵν' Lob. Vind. BD. Par. K. sec. Bip.

ἐκ τῆς μιμήσεως τοῦ εἶναι ἀπολαύσωσιν. ἢ οὐκ ἤσθη-
D σαι, ὅτι αἱ μιμήσεις, ἐὰν ἐκ νέων πόῤῥω διατελέσωσιν, εἰς ἔθη τε καὶ φύσιν καθίστανται καὶ κατὰ σῶμα καὶ φωνὰς καὶ κατὰ τὴν διάνοιαν; Καὶ μάλα, ἦ δ' ὅς. Οὐ δὴ ἐπιτρέψομεν, ἦν δ' ἐγώ, ὧν φαμὲν κήδεσθαι καὶ δεῖν αὐτοὺς ἄνδρας ἀγαθοὺς γενέσθαι, γυναῖκα μιμεῖσθαι, ἄνδρας ὄντας, ἢ νέαν ἢ πρεσβυτέραν, ἢ ἀνδρὶ λοιδορουμένην ἢ πρὸς θεοὺς ἐρίζουσάν τε καὶ μεγαλαυ-
E χουμένην, οἰομένην εὐδαίμονα εἶναι, ἢ ἐν ξυμφοραῖς τε καὶ πένθεσι καὶ θρήνοις ἐχομένην· κάμνουσαν δὲ ἢ ἐρῶσαν ἢ ὠδίνουσαν, πολλοῦ καὶ δεήσομεν. Παντάπασι μὲν οὖν, ἦ δ' ὅς. Οὐδέ γε δούλας τε καὶ δούλους πράττοντας ὅσα δούλων. Οὐδὲ τοῦτο. Οὐδέ γε ἄνδρας

τοῦ εἶναι] bis deinceps scriptum est in Vind. E. τὸ εἶναι Astius in sec. et tert. ed. et Stallbaumius, probante Matthiaeo gramm. p. 635. Scilicet bonum et malum, quod aliquem ex aliqua re vel persona redundat, accusativo apponi huic verbo solet, et ubi rei vel personae ipsius significatio genitivo accedit, quartus casus fere necessarius est. Cf. L. I. p. 330. D. L. IIII. init. Sed hoc loco per praepositionem definita genitivi τῆς μιμήσεως potestate nihil obstabat, quo minus alter adderetur, qui totum indicaret, cuius pars esset malum illud ex imitatione redundans. Similiter Phaedro p. 255. D: ἀπ' ἄλλον ὀφθαλμίας ἀπολελαυκώς. Vt vero ab imitatione turpium absterreret, satis erat verendum ostendisse, ne forte aliquid τοῦ εἶναι ex ea contraheretur.

ἢ — διατελέσωσιν] om. Stob. cod. B. Pro ἢ in (Flor. C.) Stob. Gesn. Gaisf. editisque ante Astium ἦ legitur.

D ὅτι] ὡς Flor. T.

ἐὰν] ἂν Vind. F.

ἔθη] ἤθη Stob. mores Fic.

φύσιν] φύσεις Vind. D.

καθίστανται] μεκαθίστανται Vind. E.

κατὰ] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK.

σῶμα] σώματα Vind. D. σῶμά τε Mon. B. Flor. U.

φωνὰς] κατὰ φ. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τὴν] om. Par. K. Vind. E. Mon. B. Flor. U. probante Stallbaumio, credo, quia σῶμα et φωνὰς sine articulo posita sunt. Sed eorum neutrum ita ut hoc tertium generis instar habendum esse iam ex eo colligitur, quod duo sunt, quibus plura etiam, ut βαδισμὸς, βλέμμα et similia adiici potuissent (quam ob rem neque τε post σῶμα, quod Stallbaumius simul requirit, neque κατὰ ante φωνὰς admittendum) quibus omnibus articulo carentibus, utpote rebus singularibus et in genere comprehensis, ex altero genere opposita item singularia pariter caritura essent articulo, sed genus ipsum oppositum, ut hic, cum articulo ponendum fuit.

Καὶ μάλα] et maxime quidem Fic.

ἐπιτρέψομεν] permittimus Fic.

ὧν φαμὲν κήδεσθαι] Cf. p. 388. A.

ἄνδρας ἀγαθοὺς γενέσθαι] γεν. ἄν. ἀγ. Ven. B. Amb. C. Vat. H. ἄν. γεν. ἀγ. Vind. E. Flor. ACRTV. Stallbaumius.

κακοὺς, ὡς ἔοικε, δειλούς τε καὶ τὰ ἐναντία πράττοντας ὧν νῦν δὴ εἴπομεν, κακηγοροῦντάς τε καὶ κωμῳδοῦντας ἀλλήλους καὶ αἰσχρολογοῦντας, μεθύοντας ἢ καὶ νήφοντας, ἢ καὶ ἄλλα ὅσα οἱ τοιοῦτοι καὶ ἐν λό- 396
γοις καὶ ἐν ἔργοις ἁμαρτάνουσιν εἰς αὑτούς τε καὶ εἰς ἄλλους. οἶμαι δ' οὐδὲ μαινομένοις ἐθιστέον ἀφομοιοῦν αὑτοὺς ἐν λόγοις οὐδ' ἐν ἔργοις· γνωστέον μὲν γὰρ καὶ μαινομένους καὶ πονηροὺς ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, ποιητέον δ' οὐδὲν τούτων οὐδὲ μιμητέον. Ἀληθέστατα, ἔφη. Τί δ'; ἦν δ' ἐγώ· χαλκεύοντας ἤ τι ἄλλο δημιουργοῦντας ἢ ἐλαύνοντας τριήρεις ἢ κελεύοντας τούτοις ἤ τι ἄλλο τῶν περὶ ταῦτα μιμητέον; Καὶ πῶς, ἔφη, B
οἷς γε οὐδὲ προσέχειν τὸν νοῦν τούτων οὐδενὶ ἐξέσται;

E εὐδαίμονα εἶναι,] Comma Bekkerus et Stallbaumius perperam omiserunt.

θρήνοις] θρήνους Ald. Bas. a.

ἢ ᾠδίνουσαν] ἢ καὶ ᾠδ. Vat. M.

πολλοῦ καὶ δεήσομεν] π. γε καὶ δ. Ven. B. Vind. E. Mon. B. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTUV. et Stallbaumius, qui Fischerum ad Euthyphr. p. 16. conferri iubet. Is vero nihil aliud, nisi Hesychii et Phaborini glossas adscripsit: πολλοῦ γε καὶ δεῖ· οὐδαμῶς. et πολλοῦ γε καὶ δεῖ λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν οὐδαμῶς, προηγησαμένης ἐρωτήσεως. quod satis certum est. Sed sicuti καὶ saepissime omittitur, cuius generis exempla Heindorfius ad Gorg. p. 94. nonnulla attulit, ita γε interdum abest. Cf. Euthyphr. p. 13. C: πολλοῦ καὶ δέω. Ceterum Ficinus haec cum sequentibus coniungens Adimantum respondere fecit *Nullo modo*.

μὲν οὖν] Ab editis ante Bekkerum aberat οὖν, recte ab eo additum secundum Par. A. Ven. B. Amb. C. Ang. B. Vat. H. item a Stallbaumio ex Flor. RTV. Ex meis habent Vind. EF.

δούλων.] δούλων; Ald.

τὰ ἐναντία] τἀναντία Lob. Vind. BE. Vat. BM. Flor. T. Bekkerus et Stallbaumius.

νῦν δὴ] om. Fic. νῦν om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐν ἔργοις] ἐν om. Vat. B. 396

ἁμαρτάνουσιν] ἁμαρτάνουσι Lob.

αὑτούς] αὐ. Lob. Vind. D.

εἰς] om. Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. AC. τοὺς Amb. C. Flor. T.

ἄλλους] ἀλλήλους Ven. B. Lob. Vind. B(F.) Vat. BM. Ang. B. (Flor. R.) editi ante Astium, qui in sec. ed. ex Par. K. verum restituit et significationem mutuarum iniuriarum iam verbis εἰς αὐτοὺς inesse exemplis docuit. Etiam Ficinus: *in alios*.

δ' οὐδὲ] δὲ οὐδὲ Lob. Vind. B. δὲ Vind. E.

μαινομένοις] μαινομένους Vind. F.

αὐτοὺς] αὐ. Lob. Vind. BDF. Ald. Bas. ab.

οὐδ' ἐν] οὐδὲ ἐν Lob. Vind. B. οὐδὲ Vind. E.

δ' οὐδὲν] δὲ οὐδὲν Lob. Vind. BE. Flor. ACRTV. Stallbaumius.

Τί δ';] τί δαί Par. A. τί δὲ Vind. E. Flor. ACR. Vulgo haec commate a sequentibus distinguuntur, ut Socrates interrogare videatur, quidnam operum fabrilium imitandum sit.

τριήρεις] om. Vind. B.

ἤ τι] ἤ τοι Vind. E. ἤ τέ Vind. B.

Καὶ πῶς, ἔφη,] Ita Bekke- B

Τί δέ; ἵππους χρεμετίζοντας καὶ ταύρους μυκωμένους καὶ ποταμοὺς ψοφοῦντας καὶ θάλατταν κτυποῦσαν καὶ βροντὰς καὶ πάντα αὖ τὰ τοιαῦτα ἦ μιμήσονται; Ἀλλ' ἀπείρηται αὐτοῖς, ἔφη, μήτε μαίνεσθαι μήτε μαινομένοις ἀφομοιοῦσθαι Εἰ ἄρ', ἦν δ' ἐγώ, μανθάνω ἃ σὺ λέγεις, ἔστι τι εἶδος λέξεώς τε καὶ διηγήσεως, ἐν
C *ᾧ ἂν διηγοῖτο ὁ τῷ ὄντι καλὸς κἀγαθός, ὁπότε τι δέοι αὐτὸν λέγειν, καὶ ἕτερον αὖ ἀνόμοιον τούτῳ εἶδος, οὗ ἂν ἔχοιτο αἰεὶ καὶ ἐν ᾧ διηγοῖτο ὁ ἐναντίως ἐκείνῳ φύς τε καὶ τραφείς. Ποῖα δή, ἔφη, ταῦτα; Ὅ μέν μοι δοκεῖ, ἦν δ' ἐγώ, μέτριος ἀνήρ, ἐπειδὰν ἀφίκηται ἐν τῇ διηγήσει ἐπὶ λέξιν τινὰ ἢ πρᾶξιν ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, ἐθε-*

rus. *Καὶ πῶς, ἔφη.* Stallbaumius. *Καὶ πῶς;* (*ἔφη*) Stephanus. *Καὶ πῶς ἔφη.* Aldus. *Καὶ πῶς ἔφη;* Bas. ab. et deinde cum Ald. *ἐξέσται.* ubi Stephanus iterum *ἐξέσται;* Et ferri potest repetita seu bipartita interrogatio h. l. non minus, quam qui huic similis est, L. I. p. 349. C.

δέ] *δαί* Par. A.

χρεμετίζοντας] *χρεματίζοντας* Ald. Bas. ab.

θάλατταν] *θάλασσαν* Vind. BE. Amb. C. Vat. HM.

αὖ] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. Cf. p. 397. A.

ἦ] *ἢ* Vind. D.

μαινομένοις] *φαινομένοις* Lob.

ἄρ'] *ἄρα* Vind. BE.

σὺ] *om.* Vind. E. Fic.

ὁ τῷ ὄντι — ἔχοιτο] *om.* Vind. E. (*τῶόντι* Vind. D.)

καλὸς] *καλῶς* Bas. b.

C *τούτῳ*] Ita Par. A. Vind. F. Ang. B. Flor. RTV. *huic* Fic. *τοῦτο* Amb. C. Vat. H. Flor. A. *τούτων* reliqui codices et editi ante Bekkerum, incommodo non tam casu, quam numero, et non sine ambiguitate.

αἰεὶ] *om.* Fic. *ἀεὶ* Vind. E. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Bekkerus et Stallbaumius, qui dum silet Florentinos codices cum Stephano *αἰεὶ* exhibere significat. Ego, quo rarius optimos libros in Ionica forma consentientes habemus, eo minus eis h. l. repugnandum et cum paucis istis *ἀεὶ* scribendum censui. *αἰεὶ* in omnibus omnino exstare videtur Phileb. p. 63. E. ubi Bekkerus et Stallbaumius tacite *ἀεὶ* scripserunt. In plerisque exstat Parmen. p. 154. E. quo loco etiam a Bekkero, qui in Coisliniano *ἀεὶ* invenisset, servatum, a Stallbaumio secundum Flor. AC. et Clarkianum, sed correctum, cum altero permutatum est. In Symposio Rückerto p. 7. *αἰεὶ* fere certam sedem habere videtur. Idem Aristoteli vindicat Goettlingius ad eius Polit. p. 303. Clare denique perscriptum legitur in inscriptione Attica 76. l. 25. apud Boeckhium Fasc. I. p. 116. qui eam circa Olymp. 90, 2. factam putat. Ceterum cf. ad L. I. p. 354. B. II. 367. E.

διηγοῖτο] *διηγεῖτο* Ven. B. Vind. D. *διηγεῖται* Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACV.

ὁ] *om.* Ang. B.

Ὅ μέν] *ὃ μέν* Lob. Vind. BD. Bas. b. Qui quum *ὁ* cum *μὲν* et *δὲ* sine accentu scriptum habere soleant, h. l. insolentiori verborum inter articulum et nomen interpositorum ambitu offensi *ὃ* neutrum pronominis *ὅς* existimasse videntur. Mihi non liquet, utrum articulus a suo nomine se-

λήσειν ὡς αὐτὸς ὢν ἐκεῖνος ἀπαγγέλλειν καὶ οὐκ αἰσχυνεῖσθαι ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ μιμήσει, μάλιστα μὲν μιμούμενος τὸν ἀγαθὸν ἀσφαλῶς τε καὶ ἐμφρόνως πράττοντα, D ἐλάττω δὲ καὶ ἧττον ἢ ὑπὸ νόσων ἢ ὑπὸ ἐρώτων ἐσφαλμένον ἢ καὶ ὑπὸ μέθης ἤ τινος ἄλλης ξυμφορᾶς· ὅταν δὲ γίγνηται κατά τινα ἑαυτοῦ ἀνάξιον, οὐκ ἐθελήσειν σπουδῇ ἀπεικάζειν ἑαυτὸν τῷ χείρονι, εἰ μὴ ἄρα κατὰ βραχύ, ὅταν τι χρηστὸν ποιῇ, ἀλλ' αἰσχυνεῖσθαι, ἅμα μὲν ἀγύμναστος ὢν τοῦ μιμεῖσθαι τοὺς τοιούτους, ἅμα δὲ καὶ δυσχεραίνων αὐτὸν ἐκμάττειν τε καὶ ἐνιστάναι E εἰς τοὺς τῶν κακιόνων τύπους, ἀτιμάζων τῇ διανοίᾳ, ὅτι μὴ παιδιᾶς χάριν. Εἰκὸς, ἔφη. Οὐκοῦν διηγήσει

paratus sit, an ὁ μὲν pronominis et μέτριος ἀνὴρ appositionis instar haberi debeant, ut sensus sit: *alter eorum, qui vir moderatus est, videtur* etc. Illud ob interiectum verbum δοκεῖ durius: hoc certe planius foret, si ὢν additum esset.

ἀνδρὸς ἀγαθοῦ] ἀνδροῦ Vind. E.

ἐθελήσειν] ἐθελήσει Ang. B. Flor. R.

ὢν] ἂν Par. K. sec. Bekk. Mon. B. Vind. E.

ἀπαγγέλλειν] ἀπαγγέλειν Ald. Bas. ab.

αἰσχυνεῖσθαι] αἰσχύνεσθαι Flor. T.

μιμήσει] ἐκμιμήσει Lob. Vind. B. Vat. M.

μάλιστα μὲν] *maxime quidem et ut plurimum* Fic.

τὸν] τὸ Amb. C. Vat. H. Flor. AC. et a m. pr. Ven. B.

τε] *om.* Vind. DF. Ang. B.

D ἐλάττω δὲ καὶ ἧττον] Salvinius numeri diversitatem moleste ferens ἔλαττον δὲ καὶ ἧττον, Astius in tert. ed. tautologiam evitaturus ἔλαττον δὲ τὸν ἧττω coniecit. ἐλάττω ad res imitandas, ἧττον ad studium imitatoris spectat.

ἢ ὑπὸ ἐρώτων] ἢ *om.* Amb. C.

ἐσφαλμένον] σφαλλόμενον Amb. C. Ang. B. Flor. RT. ἐφαλλόμενον Vind. F.

ξυμφορᾶς] συμφ. Par. DK. Mon. B. (Flor. ACRUV.) Ald. Bas. ab. Steph.

ἀνάξιον] ἀν — Vind. D. int. vers. habet.

ἑαυτὸν] ἑαυτοῦ Vat. H. Flor. ACV.

χείρονι] χείρωνι Vind. E.

μὴ ἄρα] ἄρα μὴ Par. K. sec. Bip. μὴ ἄρα μὴ Ven. C. Vind. D. Par. DK. sec. Bekk.

κατὰ βραχὺ] καταβραχὺ Lob. Vind. D.

ὅταν] *et cum* Fic.

αὐτὸν] αὖ. Vind. D. Ald. Bas. ab. ἑαυ. Lob. Vind. B.

τε] *om.* Amb. C.

ἐνιστάναι] ἀνιστάναι Vind. E. E

κακιόνων] ἀκουόντων Par. K. κακῶν Ang. B.

ἀτιμάζων] καὶ ἀτ. Par. D. (Flor. CT. Par. K. sec. Bip. Vind. F.) Steph.

ὅτι] ὅ τι Vind. D. (Bekkerus et Stallbaumius.)

παιδιᾶς] παιδείας Vind. D. Par. K. sec. Bip. παιδείᾶς sec. Bekk.

χάριν. Εἰκὸς, ἔφη.] χάριν εἰκὸς ἔφην Vind. D. a m. pr. Vulgatam interpunctionem et lectionem m. s. restituit.

διηγήσει] καὶ δ. Flor. T. et a m. s. R.

χρήσεται οἷα ἡμεῖς ὀλίγον πρότερον διήλθομεν περὶ τὰ τοῦ Ὁμήρου ἔπη, καὶ ἔσται αὐτοῦ ἡ λέξις μετέχουσα μὲν ἀμφοτέρων, μιμήσεώς τε καὶ τῆς ἄλλης διηγήσεως, σμικρὸν δέ τι μέρος ἐν πολλῷ λόγῳ τῆς μιμήσεως; ἢ οὐδὲν λέγω; Καὶ μάλα, ἔφη, οἷόν γε ἀνάγκη τὸν τύπον εἶναι τοῦ τοιούτου ῥήτορος. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ,
397 ὁ μὴ τοιοῦτος αὖ, ὅσῳ ἂν φαυλότερος ᾖ, πάντα τε μᾶλλον μιμήσεται καὶ οὐδὲν ἑαυτοῦ ἀνάξιον οἰήσεται εἶναι, ὥστε πάντα ἐπιχειρήσει μιμεῖσθαι σπουδῇ τε καὶ

οἷα] οἷαν Steph. οἷα Ald. Bas. ab. (Par. K. sec. Bip. codices mei et Florentini excepto U. qui ι subscriptum habet.) Cf. L. IIII. extr.

ὀλίγον] ὀλίγῳ Mon. B. Amb. C.

τοῦ Ὁμήρου] τοῦ om. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV. Stallbaumius.

ἔπη,] ἔπη; editi ante Bekkerum.

σμικρὸν] μικρὸν Vind. F. Idem δ' ἔστι a m. pr. pro δέ τι habebat.

μέρος ἐν πολλῷ λόγῳ τῆς μιμήσεως] μέρος ἐν π. λ. τῆς διηγήσεως Par. DK. et a m. pr. Flor. U. Astius in tert. editione. μέρος μιμήσεως ἐν π. λ. τῆς διηγήσεως Mon. B. et a m. s. Flor. U. Bekkerus. *exigua vero pars imitationis longa in oratione erit?* Fic. Lectionem integerrimam et optimorum codicum Astius ita mutavit, ut sensum simul abstulerit, Bekkerus autem manifesto glossemate foedavit. Eius imitationis, quam una cum reliqua seu pura narratione Socrates viro bono concessit, exiguam tantum partem in longa oratione habitura dicitur αὐτοῦ ἡ λέξις. Hic neque articulus ante μιμήσεως offensioni esse potest, neque non apparet, cur ἐν πολλῷ λόγῳ propius ad σμικρὸν μέρος admotum sit. Contra obscurum est, quid sibi velit πολὺς λόγος τῆς διηγήσεως, aut quonam alio hic genitivus spectet. Denique, ut aeque bona sit illa lectio, haud dubie, ut multae aliae eiusdem codicis, excogitata est ad sanandum vulnus per incuriam librariorum in eos illatum, ex quibus iste derivabatur. — μέρος μετέχειν exemplis illustravit Heindorfius ad Soph. p. 338. quibus addo Aeschyli Agam. 508. Choëph. 290. Hippocr. de aër. aq. et l. c. 2. extr. et c. 12. Mack. — Pro πολλῷ Vat. B. πολλῇ habet.

μάλα] μ. γε Lob. Vind. B. Vat. BM.

οἷόν γε] οἷον δὲ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἀνάγκη] ἀ. ἐστὶ Ang. B. In Flor. R. ἔστι int. vers. est.

τὸν τύπον] post εἶναι Lob. Vind. B. Vat. BM.

αὖ] εὖ Vind. F. 397
ἂν] ἀεὶ Vind. D.

πάντα τε μᾶλλον μιμήσεται] Codices tantum non omnes et omnes editiones πάντα τε μᾶλλον διηγήσεται exhibent, quod nulli interpretum nostrorum scrupulum iniecisse miror, non quod in superioribus virum bonum quaedam ne narraturum quidem esse nusquam dictum sit; poterat enim hoc ipso demum loco velut per supplementum significatum videri; sed quod in sermonibus ad educationem adhibendis, de quibus hic agitur, nihil omnino sic comparatum est, ut ne narrari quidem debeat. Quomodo igitur dici potest, quo quis vilior sit, eo magis omnia narraturum esse, quum id ipsum inter boni viri propria relatum videamus, quod

ἐναντίον πολλῶν, καὶ ἃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, βροντάς τε καὶ ψόφους ἀνέμων τε καὶ χαλαζῶν καὶ ἀξόνων καὶ τροχιλίων καὶ σαλπίγγων καὶ αὐλῶν καὶ συρίγγων καὶ πάντων ὀργάνων φωνάς, καὶ ἔτι κυνῶν καὶ προβάτων καὶ ὀρνέων φθόγγους· καὶ ἔσται δὴ ἡ τούτου λέξις ἅπασα διὰ μιμήσεως φωναῖς τε καὶ σχήμασιν, B
ἢ σμικρόν τι διηγήσεως ἔχουσα; Ἀνάγκη, ἔφη, καὶ τοῦτο. Ταῦτα τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ἔλεγον τὰ δύο εἴδη τῆς λέξεως. Καὶ γὰρ ἔστιν, ἔφη. Οὐκοῦν αὐτοῖν τὸ

deveniens in sermone ad improbi alicuius seseque indigni dictum vel factum ab imitatione abhorreat et narratione simplici defungatur? Hanc ob rem *μιμήσεται* ex Mon. B. recepi, quae emendatio lenissima videbatur. Nam alia hic corrupta esse aut quaedam excidisse non puto, etsi Ficinus haec habet: *eo plura narrabit et omnia imitabitur.* In sequentibus autem haec omnium imitatio etiam studiose et coram multis suscipi ab isto dicitur; ne quis tautologiam a nobis illatam queratur.

ἑαυτοῦ ἀνάξιον] *αὐτοῦ ἀν.* Vind. F. Ang. B. Flor. R. *ἀν. ἑαυτοῦ* Ven. B. Vind. E. (Flor. ACTV.) editiones praeter Bekkerianam.

εἶναι] Signum interrogandi cum Bekkero et Stallbaumio ab hoc loco sustuli et in fine periodi post *ἔχουσα* collocavi.

σπουδῇ] *om.* Fic.

τε] *γε* Par. A.

καὶ ἃ] *ea praesertim, quae* Fic.

βροντάς τε] *β. γ.* Flor. AV.

ψόφους] *ψόγους* Bas. b.

ἀνέμων] *ἀέρων* Vind. D.

τε] *om.* Par. K.

ἀξόνων] *ἀ. τε* Ang. B. Flor. R. *axis* Fic.

καὶ] *ἢ* Vind. F. a m. pr. (*καὶ* a m. s.)

τροχιλίων] *τροχίλων* Lob. Vind. BD. Ven. C. Vat. BM. Par. DK. Mon. B. *τροχιλίας* Ang. B. Flor. U. In Flor. R. *ας* super *ων* scriptum est. *rotarum* Fic. *ψόφον τροχιλίας* Plutarchus dicit de aud. po. p. 18. C. nostrum, ut videtur, respiciens locum, eademque forma quum alibi exstat, tum apud Diog. La. II. 36: *τροχιλίας ἀκούων συνεχές.* (Ita enim legendum esse ex Suida constat; vulgo et in codice Lobcoviciano *τροχηλέας* est.) Itaque et hic et Athen. L. V. p. 208. E. (ubi in ed. Dindorf. integer versiculus excidit) *τροχιλιῶν* scribi poterit. Cf. Hemst. ad Poll. X. 31. Ceterum comma post *τρ.* a Bekkero et Stallbaumio deletum restitui, quia quod sequitur *καὶ* ad illud ante *ἃ νῦν δὴ* refertur et alterum genus sonorum medium inter strepitus et voces primo coniungit.

ὀργάνων] *τῶν ὀ.* Ven. B. Vind. E. Idem in uno vel pluribus Flor. repertum est, quorum significationem Stallbaumius omisit.

δὴ ἡ τούτου] *δὴ ἡ τούτων* Vind. E. Amb. C. Vat. H. *τούτων δὴ ἡ* Ven. B. editi ante Astium, qui in sec. ed. *τούτου δὴ ἡ* secundum Par. K. et Ven. (C.) ut ait, scripsit. Sed Par. K. *δὴ ἡ τούτου* habet, nec aliter scriptum sit in Ven. C. idque in tert. ed. tacite recepit.

ἅπασα] *universa pacne* Fic.

σμικρόν] *μικρόν* Vind. E. B

εἴδη] *ἤδη* Vind. D.

λέξεως] *διαλέξεως* Ang. B. Flor. R.

γὰρ ἔστιν] *γάρ ἐστιν* Vind. BD.

τὸ] *τὸν* Par. D.

μὲν σμικρὰς τὰς μεταβολὰς ἔχει, καὶ ἐάν τις ἀποδιδῷ πρέπουσαν ἁρμονίαν καὶ ῥυθμὸν τῇ λέξει, ὀλίγου πρὸς τὴν αὐτὴν γίγνεται λέγειν τῷ ὀρθῶς λέγοντι καὶ ἐν μιᾷ ἁρμονίᾳ· σμικραὶ γὰρ αἱ μεταβολαί· καὶ δὴ ἐν ῥυθμῷ
C ὡσαύτως παραπλησίῳ τινί; Κομιδῇ μὲν οὖν, ἔφη, οὕτως ἔχει. Τί δέ; τὸ τοῦ ἑτέρου εἶδος οὐ τῶν ἐναντίων δεῖται, πασῶν μὲν ἁρμονιῶν, πάντων δὲ ῥυθμῶν, εἰ μέλλει αὖ οἰκείως λέγεσθαι, διὰ τὸ παντοδαπὰς μορφὰς τῶν μεταβολῶν ἔχειν; Καὶ σφόδρα γε οὕτως ἔχει. Ἆρ' οὖν πάντες οἱ ποιηταὶ καὶ οἵ τι λέγοντες ἢ τῷ ἑτέρῳ τούτων ἐπιτυγχάνουσι τύπῳ τῆς λέξεως, ἢ τῷ ἑτέρῳ, ἢ ἐξ ἀμφοτέρων τινὶ ξυγκεραννύντες; Ἀνάγκη, ἔφη.

ἔχει] ἔχειν Par. D. et sec. Bip. K.

ἐάν] ἄν Vind. F.

ὀλίγου πρὸς τὴν αὐτὴν] His Bekkerus et Stallbaumius secundum Mon. B. et Flor. U. addiderunt ἀεὶ, quod etiam a Ficino expressum *(ferme ad eandem orationis formam semper)* sensum hunc efficit, non multum abesse, quin semper eadem possit harmonia seu sonorum intervallorumque ratio illis sermonibus velut comes admoveri, hoc est, raro tantum mutatione opus futurum; sed qualis illa mutatio sit, non ostendit. Contra vulgata lectio et exiguam variationem fore et raro adhibendam demonstrat. Nam quo minus eadem dici possit harmonia, partim magnitudo, partim multitudo mutationum obstat. Quum igitur non multum abesse dicitur, quin eadem sit, neque magnae neque crebrae mutationi locum dari significatur.

λέγειν] λέξιν Ang. B.

καὶ δὴ] καὶ δὴ καὶ Ven. B. Ang. B. (Vind. F. Flor. RV.) editi ante Bekkerum et Astius, quae formula utique apud Platonem frequentissima et multis locis a novissimis editoribus secundum libros optimos alterum καὶ exhibentes restituta est, e. g. Tim. p. 24. A. 56. C. 77. E. Neque hoc loco, quum καὶ δὴ aliam hic minime aptam significationem habere soleat, etiam cum paucis codicibus vulgatam sequi dubitassem, nisi additum post ἐν ῥυθμῷ adverbium ὡσαύτως alterius καὶ vicem sustinere videretur, et locus huic similis exstaret Leg. L. V. p. 745. D: καὶ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο δώδεκα θεοῖς δώδεκα κλήρους θέντας, ubi licet codex Vossianus καὶ δὴ καὶ μετὰ τ. et Monacensis Astii cum uno Florentino καὶ δὴ καὶ τὸ μετὰ τ. habeat, quorum posterius Astius et Stallbaumius receperunt, vulgata Parisiensis A. et reliquorum auctoritate a Bekkero servata ob verba τὸ μετὰ τοῦτο pro altero καὶ subiecta item vitio caret.

ὡσαύτως] ὡ. ἐν Ang. B.

τινί;] Vulgo τινί. C

ἔχει] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

δέ] δαί Par. A.

μέλλει] μέλλοι Vind. BE. Par. D. Mon. B. (Flor. ACU.) editi ante Astium.

αὖ] οὖν Par. K. om. Fic.

λέγεσθαι] διαλέγεσθαι Vind. D.

Καὶ σφόδρα] καὶ om. Ven. B. Vind. E. Amb. C. Vat. H. (Flor. ACT.) editi ante Bekkerum.

οἵ τι] οἵ τινες Vind. B.

τύπῳ] μέρει Vind. E.

ξυγκεραννύντες] συγκ. Vind. BE. συγκιρανῦντες Vind. D.

Τί οὖν ποιήσομεν; ἦν δ' ἐγώ· πότερον εἰς τὴν πόλιν D
πάντας τούτους παραδεξόμεθα, ἢ τῶν ἀκράτων τὸν
ἕτερον, ἢ τὸν κεκραμένον; Ἐὰν ἡ ἐμὴ, ἔφη, νικᾷ, τὸν
τοῦ ἐπιεικοῦς μιμητὴν, τὸν ἄκρατον. Ἀλλὰ μήν, ὦ
Ἀδείμαντε, ἡδύς γε καὶ ὁ κεκραμένος, πολὺ δὲ ἥδιστος
παισί τε καὶ παιδαγωγοῖς ὁ ἐναντίος οὗ σὺ αἱρῇ, καὶ
τῷ πλείστῳ ὄχλῳ. Ἥδιστος γάρ. Ἀλλ' ἴσως, ἦν δ' ἐγὼ,
οὐκ ἂν αὐτὸν ἁρμόττειν φαίης τῇ ἡμετέρᾳ πολιτείᾳ, ὅτι
οὐκ ἔστι διπλοῦς ἀνὴρ παρ' ἡμῖν οὐδὲ πολλαπλοῦς, ἐπει- E
δὴ ἕκαστος ἓν πράττει. Οὐ γὰρ οὖν ἁρμόττει. Οὐκοῦν
διὰ ταῦτα ἐν μόνῃ τῇ τοιαύτῃ πόλει τόν τε σκυτοτόμον
437 *σκυτοτόμον εὑρήσομεν καὶ οὐ κυβερνήτην πρὸς τῇ σκυ-*

D *ποιήσομεν*] *ποιήσωμεν* Flor. T. *ἐγώ· πότερον*] *ἐγώ. Πότερον* Ald. Steph. *ἐγώ; Πότερον* Bas. ab. omissa cum Ald. post *ποιήσομεν* interpunctione.

πάντας] *om.* Vind. E.

παραδεξόμεθα] *δεξόμεθα* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ἀκράτων] *ἀκρατῶν* Ang. B. *ἀκροατῶν* Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. et, sup. *ἀτων*, Lob. Idem Vat. B. Vind. D. a m. pr. habebant.

τὸν ἕτερον] *τὸ ἕ.* Vind. F.

κεκραμένον] *κεκραμμένον* Flor. V.

Ἐὰν] *ἂν μὲν* Vind. F. Flor. R. *ἐὰν μὲν* Ang. B.

τὸν ἄκρατον] *τὸν om.* Vind. DEF. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRUV. et a m. pr. Ven. B.

ὁ κεκραμένος] *οὐ κ.* Vind. E.

πολὺ δὲ] *πολύ γε* Lob. Vind. BD. Ven. C. Par. D. Mon. B. Flor. U. Vat. M. et a m. pr. B. *πολύ τε* Par. K. sec. Bekk.

ἥδιστος] *iucundior* Fic. *ἥ. καὶ* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk.

παιδαγωγοῖς] *δημαγωγοῖς* Lob. Vind. B.

αἱρῇ] *ἐρᾷς* Amb. C. Ang. B. *ἐρᾷς* Flor. RT. *ἐρεῖς* Vind. E. Flor. C. *ἐρεῖ* Vat. H. Flor. A. *αἱρεῖ* Astius, Bekkerus, Stallbaumius.

ἔστι διπλοῦς ἀνὴρ] *ἔστιν ἀ.* E *δ.* Par. K. *ἀνὴρ* cum quatuor sequentibus verbis *om.* Ang. B. *διπλοῦς* simili significatione dicitur L. VIII. p. 554. D. quem locum Ruhnkenius pariter ac nostrum a Timaeo p. 86. *διπλόον ἐπὶ ἤθους τροπικῶς τὸ μὴ ὑγιὲς* indicare ostendente respici statuit comparatque *duplicem Vlyssem* Horatii et *multiplex pueri ingenium* apud Ciceronem, quae aliter dicta videntur. Nostro loco et L. VIII. *διπλοῦς* is est, qui non ad unum contendit, qualis Vlysses omnium minime erat.

παρ' ἡμῖν] Flor. T. post *οὐδὲ πολλαπλοῦς* habet, eundemque locum in Ficini interpretatione obtinent.

πολλαπλοῦς] Pollux IIII. 47: *κακίσαις δ' ἂν σοφιστὴν λέγων γόης, ἀπατεὼν — ἐπίσκιος, πολλαπλοῦς, τὸ Πλάτωνος.*

ἓν] *καὶ* Vind. D.

Οὐ γὰρ οὖν] *οὐγαροῦν* Lob.

διὰ ταῦτα] *διαταῦτα* Lob. Vind. BD.

μόνῃ] *ἐμοὶ ἢ* Vind. D.

σκυτοτόμον] *om.* Amb. C. Ang. B.

σκυτοτομίᾳ,] *σκυτοτομίᾳ*; Bas. a. Steph. Item paullo post *γεωρ-*

τοτομίᾳ, καὶ τὸν γεωργὸν γεωργὸν καὶ οὐ δικαστὴν πρὸς τῇ γεωργίᾳ, καὶ τὸν πολεμικὸν πολεμικὸν καὶ οὐ χρηματιστὴν πρὸς τῇ πολεμικῇ, καὶ πάντας οὕτως;
398 Ἀληθῆ, ἔφη. Ἄνδρα δή, ὡς ἔοικε, δυνάμενον ὑπὸ σοφίας παντοδαπὸν γίγνεσθαι καὶ μιμεῖσθαι πάντα χρήματα, εἰ ἡμῖν ἀφίκοιτο εἰς τὴν πόλιν αὐτός τε καὶ τὰ

γίᾳ; Ald. Bas. ab. Steph. et πολεμικῇ; Steph.

γεωργὸν] om. Ang. B.

πολεμικὸν] om. Vind. B. Vat. M.

οὕτως] οὕτω Lob. Vind. BE. Flor. ACV.

398 παντοδαπὸν] παντοδαπῶν Vind. E.

εἰ] om. Ven. C. et a m. pr. Par. D. In Vind. D. post ἡμῖν legitur int. vers. a m. s. additum.

αὐτός] αὐτὸν Vind. E. αὐτόν coniiciebat Stephanus in suppl. adnot. p. 77. Sed medii ἐπιδείξασθαι ea vis est, ut αὐτὸς βουλόμενος ἐπιδείξασθαι non minus recte dicatur, quam τὰ ποιήματα βουλόμενος ἐπιδείξασθαι, et quum αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος is sit, qui ipse in publicum prodit, ut spectetur, τὰ ποιήματα autem ἐπιδεικνύμενος is, qui vel ipse vel per alios carmina sua spectanda exhibet, utrumque et ipse et carmina sua spectari cupiens αὐτός τε καὶ τὰ ποιήματα βουλόμενος ἐπιδείξασθαι dici potest. Aliter hunc locum Matthiae gramm. p. 867. intellexisse videtur Xenophonteum cum eo componens Cyrop. I. 3, 1: ἔρχεται δ' αὐτή τε ἡ Μανδάνη πρὸς τὸν πατέρα καὶ τὸν Κῦρον, τὸν υἱόν, ἔχουσα, qui specie similis est, re eo differt, quod alterum de Mandane praedicatum (τὸν Κῦρον ἔχουσα) priori verbis αὐτή τε significato recte oppositum et supplementum ad αὐτή τε ex praecedente ἔρχεται petendum est: *venit et ipsa Mandane ad patrem se conferens et Cyrum filium secum habens;* qua ratione ad nostrum adhibita sapiens iste et ipse in civitatem venire et carmina sua exhibere velle dicitur, quam oppositionem mancam ac potius nullam esse apparet. Vere similis Xenophonteo locus est infra L. IIII. p. 427. D: σκόπει αὐτός τε καὶ τὸν ἀδελφὸν παρακάλει, quibus verbis Socrates Adimantum et ipsum circumspicere et fratrem, ut circumspiciat, hortari iubet; similis item Phaedr. p. 253. B: μιμούμενοι αὐτοί τε καὶ τὰ παιδικὰ πείθοντες, *amatores et ipsi imitantes deum et amasiis, ut idem faciant, persuadentes.* Quod si Plato priori loco παρακαλῶν, altero μιμοῦνται, aut Xenophon ἄγει pro ἔχουσα posuisset, quod per linguam certe licebat, similitudo dictionum magis in oculos incurreret.

καὶ] δὲ Ang. B.

ἐπιδείξασθαι] ἐνδείξασθαι Flor. T.

προσκυνοῖμεν] προσκυνοῦμεν Amb. C. Vat. H. Flor. ACV.

ἡδύν,] ἡδύν. Ald. Bas. ab. Steph.

οὔτε] Bekkerus contra codices οὐδὲ scripsit tacitumque asseclam nactus est Stallbaumium. Eo recepto paullo plus momenti ad hoc alterum additur: *non solum non est apud nos eiusmodi vir, sed etiam nefas habetur eum recipere;* secundum codicum scripturam alterum priori aequale est, idque nullam offensionem habere videtur. Cf. ad L. II. p. 382. E.

ἀποπέμποιμέν] ἀποπέμπομέν Flor. V.

τε] τ' Lob. Vind. BD. Ang. B. Vat. M. Flor. RU. Vulgo huic additum ἄν auctoritate Par. A. cui Vat. H. et Flor. V. accedunt, delevi, quum ex superioribus εἰ-

ποιήματα βουλόμενος ἐπιδείξασθαι, προσκυνοῖμεν ἂν αὐτὸν ὡς ἱερὸν καὶ θαυμαστὸν καὶ ἡδύν, εἴποιμεν δ' ἄν, ὅτι οὐκ ἔστι τοιοῦτος ἀνὴρ ἐν τῇ πόλει παρ' ἡμῖν οὔτε θέμις ἐγγενέσθαι, ἀποπέμποιμέν τε εἰς ἄλλην πόλιν μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς καταχέαντες καὶ ἐρίῳ στέψαντες, αὐτοὶ δ' ἂν τῷ αὐστηροτέρῳ καὶ ἡδεστέρῳ ποιητῇ

ποιμεν ἄν commode suppleri possit. Cf. L. II. p. 360. C. *ἴοιεν*.

μύρον] *μῦρον* Lob. Vind. BD. Idem in quibusdam error erat L. II. p. 373. A. Ad explicandam huius loci sententiam pertinent ea, quae Graevius Lect. Hesiod. p. 630. docuit, quibus plane confirmatur expositio Procli in scholiis quoque laudati, qui comm. in Civ. p. 360. haec habet: *Πρῶτον εἰπεῖν χρὴ καὶ διαπορῆσαι περὶ τῆς αἰτίας, δι' ἣν οὐκ ἀποδέχεται τὴν ποιητικὴν ὁ Πλάτων, ἀλλὰ ἐξοικίζει τῆς ὀρθῆς πολιτείας, εἰ καὶ μύρον αὐτῆς καταχέας, ὡς τῶν ἐν τοῖς ἀγιωτάτοις ἱεροῖς ἀγαλμάτων θέμις, καὶ ὡς ἱερὰν στέψας αὐτήν, ὥσπερ καὶ ἐκεῖνα στέφειν ἦν νόμος. καὶ γὰρ αὐτὸ τοῦτο ζητήσεως ἄξιον, εἰ μέν τι* (v. τοι) *θεῖον ἔχει κατ' αὐτήν, πῶς ἐκβάλλεται τῆς θείας πολιτείας, εἰ δὲ μηδέν, πῶς τιμᾶται ταῖς τῶν θεῶν τιμαῖς.* et p. 361: *ἐπεὶ δὲ ὅλως τὴν ποιητικὴν ἱερὰν εἶναι τῶν Μουσῶν ἅπαντες ὑπειλήφαμεν, καὶ τὴν ἀρχὴν εἰς ἀνθρώπους παρελθεῖν κατὰ τὴν ἐκείνων ἐπίπνοιαν, εἰκότως δήπου καὶ τῆς ἑαυτοῦ πολιτείας ἐκπέμπων αὐτὴν διὰ τὰς εἰρημένας αἰτίας οὐκ οἴεται δεῖν ἀτιμάσας ἐκπέμπειν, ἀλλ' ὡς ἱερὰν Μουσῶν ταῖς ὁμοίαις τιμαῖς τῶν ἀγαλμάτων τιμήσας, μύρῳ καὶ στέμματι.* His tamen non contentus Astius novam interpretationem excogitavit, et quum Dionem Chrysostomum, Aristidem et Theodoretum locis ab ipso citatis mentionem huius sententiae iniicientes id, quod Plato poëtae seu Homero faciendum censet, ut unguento perfundatur, cum honore a mulieribus Graecis hirundinibus haberi solito comparari videret, Platonem statuit Pythagorae de hirundine domo non recipienda praecepti memorem poëtam non honorifice, sed ut hirundinem inconstantem, infidam ac garrulam ex civitate dimittendum, simul, ut alii misericordia commoti in suam civitatem eum recipiant, ramo vittaque supplicum donandum indicasse, hanc animi sententiam autem tecte enuntiasse, ne poëtas, qui tanto florebant honore, directe carpendo invidiam aequalium sibi conflaret. Quibus refutandis tempus non perdam. Praeter eos, quos Astius citavit, hunc locum respexerunt Heraclides Alleg. Hom. p. 411. Gal. *ἐῤῥίφθω δὲ καὶ Πλάτων, ὁ κόλαξ, ὁ* (id vulgo deest) *Ὁμήρου συκοφάντης, ἔνδοξον ἀπὸ τῆς ἰδίας πολιτείας τὸν φυγάδα προπέμπων λευκοῖς ἐρίοις ἀνεστεμμένον καὶ πολυτελεῖ μύρῳ τὴν κεφαλὴν διάβροχον.* et scholiastes Aristidis p. 206. Frommel. *Πλάτων ἐν ταῖς Πολιτείαις λέγει, ὅτι δεῖ μυρίσαντας Ὅμηρον ἐκβαλεῖν τῆς πόλεως· μυρίσαι μὲν καὶ στέψαι ὡς ποιητήν, ἐκβαλεῖν δὲ, ὅτι ἔβλαπτε διὰ τῶν μύθων τοὺς νέους.*

καταχέαντες] *καταχέοντες* Ang. B. Flor. R.

δ' ἄν] *δ' ἐν* Par. K. *δὲ* Lob. Vind. B. Vat. BM.

τῷ] *καὶ* Vind. E. Amb. C. Flor. AC.

αὐστηροτέρῳ καὶ] *om.* Ven. B. *καὶ om.* Vind. E. Flor. AC.

ἡδεστέρῳ] *ἀειδεστέρω* Vind. D. *τῷ ἡδ.* Vind. E. Amb. C. Flor. AC.

B χρώμεθα καὶ μυθολόγῳ ὠφελείας ἕνεκα, ὃς ἡμῖν τὴν τοῦ ἐπιεικοῦς λέξιν μιμοῖτο καὶ τὰ λεγόμενα λέγοι ἐν ἐκείνοις τοῖς τύποις, οἷς κατ' ἀρχὰς ἐνομοθετησάμεθα, ὅτε τοὺς στρατιώτας ἐπεχειροῦμεν παιδεύειν. Καὶ μάλ', ἔφη, οὕτως ἂν ποιοῖμεν, εἰ ἐφ' ἡμῖν εἴη. Νῦν δή, εἶπον ἐγώ, ὦ φίλε, κινδυνεύει ἡμῖν τῆς μουσικῆς τὸ περὶ λόγους τε καὶ μύθους παντελῶς διαπεπεράνθαι· ἃ τε C γὰρ λεκτέον καὶ ὡς λεκτέον, εἴρηται. Καὶ αὐτῷ μοι δοκεῖ, ἔφη. Οὐκοῦν μετὰ τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, τὸ περὶ ᾠδῆς τρόπου καὶ μελῶν λοιπόν; Δῆλα δή. Ἆρ' οὖν οὐ πᾶς ἤδη ἂν εὕροι ἃ ἡμῖν λεκτέον περὶ αὐτῶν, οἷα δεῖ εἶναι, εἴπερ μέλλομεν τοῖς προειρημένοις συμφωνήσειν; Καὶ ὁ Γλαύκων ἐπιγελάσας Ἐγὼ τοίνυν, ἔφη, ὦ Σώκρατες,

B ὠφελείας] ἀφελείας Ven. C. et, sup. ὠ, Lob.
λέγοι ἐν] λέγει ἐν Lob. Vind. B. Par. K. λέγοιεν, a m. s. λέγοι ἂν, Vind. D.
τύποις] τόποις Vind. F.
κατ' ἀρχὰς] καταρχὰς Lob. Vind. BDE. Ald. Bas. ab.
ἐνομοθετησάμεθα] ἐνομοθετήσαμεν Amb. C. Ang. B. Flor. RT.
ἐπεχειροῦμεν] ἐπιχειροῦμεν Vind. D. Bas. ab.
μάλ'] μάλα Vind. F.
ποιοῖμεν] ποιοῦμεν Vind. E. Vat. H.
Νῦν δή] Νῦν δὲ editi ante Bekkerum.
παντελῶς] παντετελῶς Vind. E.
C αὐτῷ] αὐτό Vind. D.
δοκεῖ, ἔφη] ἔ. δ. Vind. F. Ang. B. Flor. R. ἔφη et seqq. usque ad ἐγὼ Vind. E. bis deinceps scripta habet.
μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Vind. BD. Ald. Bas. ab.
λοιπόν;] λοιπόν. Lob. Ald. Steph. Bekkerus et Stallbaumius. λοιπὸν Vind. D.
Δῆλα δή] ut p. 392. A.
ἂν εὕροι] εὕροι ἂν Amb. C. Flor. T. ἂν εὕροιτο Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. U.
λεκτέον] om. Vind. F.
οἷα] οἵ Mon. B. καὶ οἷα Lob. Vat. M. et a m. s. Ven. B. cum editis ante Bekkerum.
δεῖ] δὴ Lob. Vind. E. Vat. BHM.
μέλλομεν] μέλλοιμεν Mon. B. a m. s.
συμφωνήσειν] συμφωνῆσαι Vind. E. Vat. H.
τῶν] om. Par. K. et sec. Astium Ven. C. τούτων Vind. E. τούτων τῶν Ven. B. Amb. C. (Flor. T.) editi ante Bekkerum.
γε] γ' Ang. B. σε Amb. C. om. Vind. E. Mon. B. Par. K. sec. Bekk.
ἔχω] ἔχων Vind. E.
ἐν τῷ παρόντι] Ita Vind. F. a m. pr. κατὰ τὸ νῦν a m. s.
ξυμβαλέσθαι] ξυμβάλλεσθαι Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U.
ποῖα] ποῖ' Ang. B. Flor. R. Bekkerus et Stallbaumius.
ἄττα] ἅττα Lob. Vind. D.
δεῖ] δοκεῖ Vind E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV.
ἡμᾶς λέγειν] λ. ἡ. Vind. B. Vat. M.
ὑποπτεύω μέντοι] ὑποπτεύομέν τοι Vat. H. et a m. pr. Vind. D. Idem in Ficini codice fuisse videtur: *So. Opinamur tamen omnino hoc primum nos posse dicere, melodiam* etc.

κινδυνεύω ἐκτὸς τῶν πάντων εἶναι· οὔκουν ἱκανῶς γε ἔχω ἐν τῷ παρόντι ξυμβαλέσθαι, ποῖα ἄττα δεῖ ἡμᾶς λέγειν, ὑποπτεύω μέντοι. Πάντως δήπου, ἦν δ' ἐγώ, πρῶτον μὲν τόδε ἱκανῶς ἔχεις λέγειν, ὅτι τὸ μέλος ἐκ D τριῶν ἐστὶ συγκείμενον, λόγου τε καὶ ἁρμονίας καὶ ῥυθμοῦ. Ναὶ, ἔφη, τοῦτό γε. Οὐκοῦν ὅσον γε αὐτοῦ λόγος ἐστὶν, οὐδὲν δήπου διαφέρει τοῦ μὴ ᾄδομένου λόγου πρὸς τὸ ἐν τοῖς αὐτοῖς δεῖν τύποις λέγεσθαι οἷς ἄρτι προείπομεν, καὶ ὡσαύτως; Ἀληθῆ, ἔφη. Καὶ μὴν τήν γε ἁρμονίαν καὶ ῥυθμὸν ἀκολουθεῖν δεῖ τῷ λόγῳ. Πῶς δ' οὔ; Ἀλλὰ μέντοι θρήνων τε καὶ ὀδυρμῶν ἔφαμεν ἐν λόγοις οὐδὲν προσδεῖσθαι. Οὐ γὰρ οὖν. Τίνες οὖν θρηνώδεις ἁρμονίαι; λέγε μοι· σὺ γὰρ μουσικός. Μιξολυ- E

Πάντως] πάντας Vind. B. Vat. M.

δήπου] δέ που Vind. B.

ἔχεις] οἶδας Flor. T. ἔχειν Vind. E. Fic.

D *ὅσον γε*] *γε om.* Par. K.

λόγος] λόγοι Vind. E.

διαφέρει] διαφέροι ἄν Mon. B. διαφέρειν Ald. Bas. ab.

μὴ] ἡμῖν Mon. B. Flor. U.

ᾄδομένου] διδομένου Lob. Vind. BDF. Ven. C. Par. DK. sec. Bip. Vat. M. Flor. ARU. Bas. b. δεδομένου Mon. B.

τύποις] τόποις Vind. B. Vat. M.

λέγεσθαι] *om.* Vind. D.

προείπομεν] πω εἴπομεν Vind. D.

ὡσαύτως;] ὡσαύτως Vind. D. ὡσαύτως. Ald.

τήν γε] τήν τε Ven. B. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACV.

δεῖ] *om.* Vind. D.

λόγῳ.] λόγῳ; Ald.

θρήνων] θρηνῶν Bas. ab.

τε] *om.* Vind. E. γε Ang. B. ἔφαμεν] p. 387. E.

Οὐ γὰρ οὖν] Sic e Par. K. iam in prima ed. Astius vulgatam ante ipsum οὐ γὰρ οὔ correxit, quam Bekkerus secundum Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Ang. B. eodem modo correctam exhibens in reliquis codicibus οὐ γὰρ οὔ legi testatur. Sed in Vind. B. verum exstat, sicut in Lob. Vind. DF. Flor. RU.

ἁρμονίαι;] ἁρμονίαι Ald. ἁρ- E
μονίαι, Steph.

σὺ] οὐ Amb. C.

Μιξολυδιστὶ] μυξολυδιστὶ Vind. D. μιξολύσιστι Vind. E. Defectus articuli, quem Stephanus in suppl. adn. p. 77. infra ἡ Ἰαστὶ et ἡ Δωριστὶ haud dubie scriptum a Platone pronuntians iam hic notare debebat, in consensu codicum omnium non, quod Astius in sec. ed. fecit, in tert. faciendum sub textu ostendit, supplendus, sed ita explicandus videtur, ut haec adverbia etiam substantivorum instar habita fuisse statuamus, quo posito articulus his locis non magis desiderari debet, quam in dicto illo Pythagoreo apud Stobaeum serm. III. p. 41: τίνες οὖν ἄγκυραι δυναταί; φρόνησις, μεγαλοψυχία, ἀνδρεία. Quo minus enim ipsam adverbii vim retineri et per negligentiam ita responderi a Glaucone putemus, ut si Socrates quaesivisset πῶς ἡρμοσμέναι, addita καὶ τοιαῦταί τινες impediunt. Nominis autem et adverbii fines simili modo confusi sunt loco Lachetis p. 188. D. quem Proclus in Civ. p. 365. ad nostrum adhibuit: ἡρ-

διστὶ, ἔφη, καὶ συντονολυδιστὶ καὶ τοιαῦταί τινες. Οὐκοῦν αὗται, ἦν δ' ἐγὼ, ἀφαιρετέαι; ἄχρηστοι γὰρ καὶ γυναιξὶν ἃς δεῖ ἐπιεικεῖς εἶναι, μὴ ὅτι ἀνδράσι. Πάνυ γε. Ἀλλὰ μὴν μέθη γε φύλαξιν ἀπρεπέστατον καὶ μαλακία καὶ ἀργία. Πῶς γὰρ οὔ; Τίνες οὖν μαλακαί τε καὶ συμποτικαὶ τῶν ἁρμο-

μοσμένος Δωριστὶ, ἀλλ' οὐκ Ἰαστὶ, οἶομαι δὲ οὐδὲ Φρυγιστὶ οὐδὲ Λυδιστὶ, ἀλλ' ἥπερ μόνη Ἑλληνική ἐστιν ἁρμονία. Atque hac ratione ductus etiam maiusculis initia simplicium distinxi, quamquam a verbis δωρίζω etc. derivata esse Apollonio de adverb. p. 572, 9. Bekk. anecd. facile credo. De ipsis harmoniis cf. Boeckhius de metris Pind. T. II. p. 216. sqq.

συντονολυδιστὶ] συντονολυσιστὶ Vind. E. σύντονοι λυδιστὶ Lob. Vind. BDF. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Vat. M. Flor. RU. σύντονοι λυδιστισί Vat. B. σύντονος Λυδιστὶ appellari videtur a Polluce IIII. 78. cuius in editione novissima Lipsiensi post σύντονος punctum positum est.

ἀφαιρετέαι;] ἀφαιρετέαι. Lob. Vind. D. Ald. Steph. ἀφαιρετέαι· Bekkerus et Stallbaumius. Aldus signum interrogandi post ἀνδράσι posuit, minus commode. Sed prius Socratem non affirmantis modo pronuntiasse ipsum οὐκοῦν ab initio positum et additum argumentum docet, quo opus non fuisset, si illud pro certo posuisset.

ἄχρηστοι] ἄχριστοι Vind. E.

ἀνδράσι] ἀνδράσιν Bekkerus et Stallbaumius.

μέθη] μέθυ Amb. C.

μαλακαί τε] τε om. Vind. E.

συμποτικαὶ] om. Ang. B.

Ἰαστὶ] ἰαστὴ a m. s. Flor. AR.

Λυδιστὶ] λυσιστὶ Vind. E. λυδιαστὶ Vind. D. et a m. s. F. (a m. pr. λυδιαστὴ) λυδιαστὶ καὶ Lob. Vind. B. Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U. et a m. s. Ven. C. λυδιαστὶ καί Ang. B. λυδιαστικαὶ Par. K. sec. Bip. Flor. R.

αἵτινες] αὗ τινες Vind. D. τοι αὗ τινες Ang. B. τοιαῦταί τινες Lob. Vind. B. Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. (τοιοῦταί τινες sec. Bip.) Mon. B. Flor. RU. et a m. s. Ven. C.

Τούτοις] Ita a m. pr. Vind. F. 399 τούτους a m. s.

οὖν] γε Vind. D.

φίλε] φίλ' Ang. B.

ἐπὶ πολεμικῶν ἀνδρῶν] *ad militum utilitatem* Fic. Ratio his verbis significata non satisfacit Aristoteli, qui loco ab Astio laudato Polit. L. VIII. extr. in harum rerum ordinatione duo respici iubet, τό τε δυνατὸν καὶ τὸ πρέπον, deinde haec addit: ἔστι δὲ καὶ ταῦτα ὡρισμένα ταῖς ἡλικίαις. οἷον τοῖς ἀπειρηκόσι διὰ χρόνον οὐ ῥᾴδιον ᾄδειν τὰς συντόνους ἁρμονίας, ἀλλὰ τὰς ἀνειμένας ἡ φύσις ὑποβάλλει τοῖς τηλικούτοις. διὸ καλῶς ἐπιτιμῶσι καὶ τοῦτο Σωκράτει τῶν περὶ τὴν μουσικήν τινες, ὅτι τὰς ἀνειμένας ἁρμονίας ἀποδοκιμάσειεν εἰς τὴν παιδείαν, ὡς μεθυστικὰς λαμβάνων αὐτὰς οὐ κατὰ τὴν τῆς μέθης δύναμιν (βακχευτικὸν γὰρ ἥ γε μέθη ποιεῖ μᾶλλον) ἀλλ' ἀπειρηκυίας. ὥστε καὶ πρὸς τὴν ἐσομένην ἡλικίαν τὴν τῶν πρεσβυτέρων δεῖ καὶ τῶν τοιούτων ἁρμονιῶν ἅπτεσθαι καὶ τῶν μελῶν τῶν τοιούτων· ἔτι δ' εἴ τις ἐστὶ τοιαύτη τῶν ἁρμονιῶν, ἡ πρέπει τῇ τῶν παίδων ἡλικίᾳ, διὰ τὸ δύνασθαι κόσμον τ' ἔχειν ἅμα καὶ παιδείαν (fortasse παιδιὰν) οἷον ἡ Λυδιστὶ φαίνεται πεπονθέναι μάλιστα τῶν ἁρμονιῶν. Mihi Plato videtur non temere in informan-

*νιῶν; Ἰαστὶ, ἦ δ' ὅς, καὶ Λυδιστὶ, αἵτινες χαλαραὶ καλοῦνται. Ταύταις οὖν, ὦ φίλε, ἐπὶ πο-*399
λεμικῶν ἀνδρῶν ἔσθ' ὅτι χρήσει; Οὐδαμῶς, ἔφη· ἀλλὰ κινδυνεύει σοι Δωριστὶ λείπεσθαι καὶ Φρυγιστί. Οὐκ οἶδα, ἔφην ἐγὼ, τὰς ἁρμονίας, ἀλλὰ κατάλειπε ἐκείνην τὴν ἁρμονίαν, ἣ ἔν τε πολεμικῇ

dis militibus eius temporis, quo milites esse desiissent, rationem nullam habuisse, Ionicam autem et Lydiam harmoniam non propter lentiorem ductum, sed propter mollem et enervatam indolem repudiasse et talem indolem recte convivalem, non ebriosam, quo nomine Aristoteles utitur, appellasse.

ἔσθ' ὅτι] ἔσθ' ὅτε, sup. *ι*, Par. K. sec. Bip. *ὅτε* Meibomius ad Aristid. Quint. p. 232. coniecit, quo opus non esse Stallbaumius monet. Scilicet nullum et nulla in re illarum usum fore Socrates significat.

χρήσει] Ita Lob. Vind. D. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. Flor. AV. *χρήσῃ* editi ante Astium.

ἀλλὰ] *Ἀλλὰ* Ald. Steph. quasi nova sit persona.

Φρυγιστί] Aristoteles l. c. (p. 273, 9. Goettl.) *πρὸς δὲ παιδείαν τοῖς ἠθικοῖς τῶν μελῶν χρηστέον καὶ ταῖς ἁρμονίαις ταῖς τοιαύταις. τοιαύτη δ' ἡ Δωριστὶ, καθάπερ εἴπομεν πρότερον· δέχεσθαι δὲ δεῖ κἂν τινα ἄλλην ἡμῖν δοκιμάζωσιν οἱ κοινωνοὶ τῆς ἐν φιλοσοφίᾳ διατριβῆς καὶ τῆς περὶ τὴν μουσικὴν παιδείας. ὁ δ' ἐν τῇ Πολιτείᾳ Σωκράτης οὐ καλῶς τὴν Φρυγιστὶ μόνην καταλείπει μετὰ τῆς Δωριστὶ, καὶ ταῦτα ἀποδοκιμάσας τῶν ὀργάνων τὸν αὐλόν· ἔχει γὰρ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἡ Φρυγιστὶ τῶν ἁρμονιῶν, ἥνπερ αὐλὸς ἐν τοῖς ὀργάνοις· ἄμφω γὰρ ὀργιαστικὰ καὶ παθητικά. δηλοῖ δ' ἡ ποίησις· πᾶσα γὰρ βακχεία καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη κίνησις μάλιστα τῶν ὀργάνων ἐστὶν ἐν τοῖς αὐλοῖς, τῶν δ' ἁρμονιῶν ἐν τοῖς Φρυγιστὶ μέλεσι λαμβάνει ταῦτα τὸ πρέπον· οἷον ὁ διθύραμβος ὁμολογουμένως εἶναι δοκεῖ Φρύγιον.* In his apparet Platonem reprehendi non quod Phrygiam receperit, cuius proinde caussam non erat quod Astius adversus Aristotelem ageret, sed quod eam solam praeter Doriam et exclusa tibia admiserit. Scilicet Ionicam quoque et Lydiam, ut paullo ante vidimus, Aristoteles probabat, tibiam autem ut Phrygiae aptissimam ab eo, qui hanc retineret, repudiandam non fuisse censebat. At enim Plato tibiam non ob vim et concitationem, sed ob nimiam sonorum varietatem improbat et hoc vitium plus ad eiiciendam, quam illam laudem ad recipiendam valere statuit. Quam ob rem vituperandus non erat, nisi Phrygiam harmoniam sine tibia haberi non posse demonstratum esset.

ἔφην] ἔφη Vind. F.

τὰς ἁρμονίας] *om.* Amb. C. Flor. T.

κατάλειπε] Ita Par. A. Vind. F. Ang. B. Flor. R. et a m. s. Vind. D. (a m. pr. *κατάλιπε*) *κατέλιπε* Vind. E. *κατάλιπε* reliqui codices et editi. Quum praesens imperativi ab aoristo eo differat, quod actionis ipsius repraesentationem magis, quam effectum, imperat, inter *καταλείπειν* autem et *λείπειν* idem, quod inter speciem et genus, intersit, magis definitam et quasi concretam actionem non inepte tamquam praesentem et ob oculos versantem imperari, aoristum ad latius patentem et intellectu magis, quam sensu percipiendam adhiberi consequitur. Quare et h. l. et infra (C) ubi vulgo erat *λεῖπε*, optimum codicem eiusque comites sequi non dubitavi.

ἦ ἔν] ἦν Vind. E.

πράξει ὄντος ἀνδρείου καὶ ἐν πάσῃ βιαίῳ ἐργασίᾳ πρεπόντως ἂν μιμήσαιτο φθόγγους τε καὶ προσῳδίας, καὶ ἀποτυχόντος, ἢ εἰς τραύματα ἢ εἰς θανάτους ἰόν-
B τος ἢ εἴς τινα ἄλλην ξυμφορὰν πεσόντος, ἐν πᾶσι τούτοις παρατεταγμένως καὶ καρτερούντως ἀμυνομένου τὴν τύχην· καὶ ἄλλην αὖ ἐν εἰρηνικῇ τε καὶ μὴ βιαίῳ, ἀλλ' ἐν ἑκουσίῳ πράξει ὄντος, ἢ τινά τι πείθον-

ὄντος] ὄντ', a m. s. ἔντ', Vind. D. ὄντως Vind. E. Ficinus verba ἐν πολεμικῇ πράξει ὄντος *fortiter euntis in proelium* interpretatus est.

πάσῃ — πρεπόντως] πᾶσι — πρεπόντος cum ω super ος Vind. E.

ἀποτυχόντος,] Comma a Bekkero et Stallbaumio deletum reposui, quia duo quae sequuntur participia explicationem huius continent et appositionem faciunt.

εἰς θανάτους] εἰς *om.* Par. DK. Mon. B. Flor. U. editi ante Bekkerum.

εἴς τινα] εἰς τὴν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

B ἐν πᾶσι] καὶ ἐν π. Vat. B. Ven. B.

παρατεταγμένως] παρατεταραγμένως Vind. E. *constanter* Fic. quo verbo Astius παρατεταμένως expressum putans id ipsum in sec. ed. etiam in textu posuit. Sed παρατετάχθαι non tantum exercitus contra hostem, verum etiam homo singularis adversus rem quamlibet in certamen compositus dicitur. Sic Protag. p. 333. E: καί μοι ἐδόκει ὁ Πρωταγόρας ἤδη τετραχύνθαι τε καὶ ἀγωνιᾷν καὶ παρατετάχθαι πρὸς τὸ ἀποκρίνεσθαι. Cf. Plutarch. Cat. min. c. 19: παρετάξατο μηδὲν ἄλλο πράττειν, et c. 28: οἱ πολλοὶ παρετάξαντο παντὶ τρόπῳ καταλῦσαι τὸν Μέτελλον, quo utroque loco a Schneidero in lexico allato non solum consilium captum, ut ille explicat, sed simul animus repugnandi certus et obstinatus significatur. Itaque h. l. quum de ipsa pugna sermo sit, optime is, qui fortunae obsistit et loco deiici sese non patitur, παρατεταγμένως ἀμυνόμενος τὴν τύχην dicitur. παρατεταμένως aut idem, quod καρτερούντως, aut ineptum esset.

καρτερούντως] καρτεροῦντος Vind. D. καρτερῶς Flor. T. παρακαρτερούντως Vind. E. Flor. AC.

τὴν τύχην] τὴν ψυχὴν Vind. D. πρὸς τὴν τύχην Vind. E.

ἢ τινά — δεομένῳ] *om.* Amb. C.

τι] τε Par. K. Mon. B. Flor. RU.

πείθοντός] πεπονθότος iidem et Par. D. cuius in margine est πεποιθότος.

τε] τι Lob. Vind. B. Vat. M.

θεὸν] θεῶν Vind. F. Par. K. sec. Bekk. Mon. B. Ang. B. Flor. A.

ἄνθρωπον] ἀνθρώπου Par. K. Mon. B. Flor. U. ἀνθρώπων Ang. B.

ἑαυτὸν] ἑ. τὸν Ald. Bas. ab.

ὑπέχοντα] Pro accusativo Stephanus suppl. adnot. p. 77. hic et in sequentibus genitivum requirit, quem habet Ang. B. ἐπέχοντος, πράξαντος, ἔχοντος, πράττοντος, ἀγαπῶντος exhibens; et in Flor. RT. Stallbaumius ἐπέχοντος, ἔχοντος, πράττοντος atque ἀποβαίνοντος (per negligentiam, opinor, πράξαντος omittens et ἀποβαίνοντος pro ἀγαπῶντος ponens) superscriptum esse refert. Sed eiusmodi conversiones structurae frequentes et accusativum ad μιμήσαιτο referendum esse recte monuit Astius. Quamquam eo, quod post ἀγα-

τός τε καὶ δεομένου, ἢ εὐχῇ θεὸν ἢ διδαχῇ καὶ νουθετήσει ἄνθρωπον, ἢ τοὐναντίον ἄλλῳ δεομένῳ ἢ διδάσκοντι ἢ μεταπείθοντι ἑαυτὸν ὑπέχοντα καὶ ἐκ τούτων πράξαντα κατὰ νοῦν καὶ μὴ ὑπερηφάνως ἔχοντα, ἀλλὰ σωφρόνως τε καὶ μετρίως ἐν πᾶσι τούτοις πράττοντά τε καὶ τὰ ἀποβαίνοντα ἀγαπῶντα· ταύ- C
τας δύο ἁρμονίας, βίαιον, ἑκούσιον, δυστυχούντων,

πῶντα genitivus et prior constructio redit, non sine caussa movebatur Stephanus. Gravius est, quod in codicibus non *ὑπέχοντα*, sed *ἐπέχοντα*, in Mon. B. et Flor. U. *παρέχοντα* legitur, quod etiam Vat. B. inter versus habet, *ὑπέχοντα* unius Ven. B. et editionum fide nititur. Tamen genuinum videtur. Nam *ἐπέχειν ἑαυτόν τινι* ea significatione, qua hic opus est, non magis Graecis in usu fuerit, quam *porrigere se alicui* Latinis, licet alia promiscue *διδόναι* et *ἐπέχειν*, *porrigere* et *dare* aliquis dicatur. Sin autem *ἑαυτὸν* ad *μεταπείθοντι* referas, ut *ἐπέχων* sit *attendens, animum advertens*, ut p. 411. B. et alibi, primum ambiguum fit, utrum sibimet ipsi, an attendenti ille persuadeat, et sententia hoc flagitante verba alterum magis ostendunt; deinde sequentibus non satis convenit; nam docentem et meliora suadentem quamvis attente audiens, nisi paruerit seque ei dederit, non obtinebit, ut res ex voto procedant. Quare lectionem vulgatam, quae optima est et eam auctoritatem habet, qua aliis locis non paucis contenti esse debemus, retinui. *ὑπέχειν* eodem errore depravatum est in codicibus quibusdam Callimachi hymn. in Del. 51: *ἡνίκα δ' Ἀπόλλωνι γενέθλιον οὔδας ὑπέσχες*, ubi alii *ἐπέσχες* habent.

ἐκ τούτων] *ἐν τούτῳ* Vind. D.

πράττοντά τε] *ἔχοντα* Vind. E.

τὰ ἀποβαίνοντα] *τὰ om.* Par. A. Vind. E. (qui post *ἀπ.* punctum habet) Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV. Fortasse *τἀποβαίνοντα* Plato scripserat.

ἀγαπῶντα· ταύτας] *ἀγαπῶντα* C
ταῦτα Vind. E.

δύο ἁρμονίας] *ἁρμονίας* h. l. omissum in Mon. B. et infra inter *ἀνδρείων* et *αἳτινες* positum est, quo loco etiam Par. ADK. Vind. DEF. Ven. C. Amb. C. Ang. B. Vat. H. iterum *ἁρμονίας* habent. Stallbaumius lectionem codicis Mon. B. exhibens eamque Florentinorum omnium et Par. K. auctoritate firmari dicens ex eo, quod *ἀνδρείων ἁρμονίας αἳτινες* in illis codicibus inventum videbat, h. l. non *δύο ἁρμονίας*, sed tantum *δύο* in eisdem scriptum existimasse videtur. Quod quum de Par. K. haud dubie falso existimaverit, in quo consentiens Bekkeri et Bipontinorum silentium *δύο ἁρμονίας* legi confirmat, de Florentinis, quos illi coniungit, item falsum retulisse statuendus est. Sed ut omnes hic *ἁρμονίας* omittant, nihilo minus retinendum et infra ut glossema delendum videtur. Neque Stallbaumio sua placebat lectio, sed Astii dubitatione quadam commotus totum hunc locum gravius corruptum putabat. Astius enim *ἁρμονίαν βίαιον* et *ἑκούσιον* non ferens *βιαίου* et *ἑκουσίου* requirit, cui Stallbaumius assentitur, sed codicum consensu deterritus genitivum ponere non audet. Saltem *βιαίων* et *ἑκουσίων* facere debebant, si harmoniis ista non convenirent. Sed quemadmodum in antecedentibus *πρᾶξις ἑκούσιος* non solum voluntate suscepta, sed ampliore

εὐτυχούντων, σωφρόνων, ἀνδρείων αἵτινες φθόγγους μιμήσονται κάλλιστα, ταύτας λίπε. Ἀλλ', ἦ δ' ὅς, οὐκ ἄλλας αἰτεῖς λείπειν, ἢ ἃς νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον. Οὐκ ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, πολυχορδίας γε οὐδὲ παναρμονίου ἡμῖν δεήσει ἐν ταῖς ᾠ-
D *δαῖς τε καὶ μέλεσιν. Οὔ μοι, ἔφη, φαίνεται. Τριγώνων ἄρα*

significatu ea dicitur, quae sine vi agens alteri liberum voluntatis usum permittit, ita in aliam partem amplificata significatione ad harmoniam quoque tali actioni aptam transferri idem potest et ipsa ἑκούσιος dici, quae voluntarie agentium est, sicut L. V. p. 463. C. familiarium nomina ipsa οἰκεῖα ὀνόματα dicuntur, L. VII. p. 533. D. rei clarioris et obscurioris nomen ὄνομα ἐναργέστερον et ἀμυδρότερον, VIII. 565. E. cognati caedes φόνος ξυγγενὴς audit; idque h. l. eo facilius fit, quo magis proprie etiam βίαιος ἁρμονία appellari potest. Ceterum in Amb. C. ante βίαιον, in Flor. AT. post id καὶ additum est.

εὐτυχούντων, σωφρόνων] σωφρονούντων Vind. D.

φθόγγους] φθόγγον Vind. E.

κάλλιστα,] κάλλιστα: Vind. D. quod desinentis personae signum esse solet.

λίπε] Ita Par. ADK. Lob. Vind. BF. et a m. pr. D. (λείπε a m. s.) Vat. BM. Ven. C. Mon. B. Ang. B. Flor. RTU. Reliqui cum editionibus λεῖπε. Cf. ad A.

αἰτεῖς] αἰτεῖν Par. K.

λείπειν] λιπεῖν Vind. B. λειπεῖν Vat. B. quem Bekkerus una cum Vind. B. id exhibere tradens, quum in Vind. B. illud exstet, fortasse λιπεῖν scripsit aut scribere voluit. Ceterum hoc praesente, quod tempus ad verbum αἰτεῖς h. l. idem, quod κελεύεις, significans aptius aoristo est, factum videtur, ut Socratem quoque λεῖπε dixisse statuerent idque pro λίπε scriberent.

ἢ] ἀλλ' ἢ Lob. Vind. B. Vat. BM. ἄλλη Bas. b.

νῦν δή] νῦν ἂν Lob. Vind. DF. Vat. B. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. U. Bas. b. νῦν αὖ Vind. B. Vat. M. δὴ νῦν (Ven. B.) Ald. Steph. Astius in prima et sec. ed. δὴ οὖν Bas. a. νῦν δὴ Bekkerus ex Par. A. Amb. C. Ang. B. Vat. H. recepit, quibus accedunt Vind. E. Flor. ACRTV.

ἐγὼ] *om.* Ven. B. Vind. E. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. editi ante Bekkerum extra Bas. b.

Οὐκ ἄρα — πολυαρμόνια] laudat Athenaeus L. IIII. p. 182. F: Πλάτων δ' ἐν τρίτῳ Πολιτείας φησίν· οὐκ ἄρα etc.

παναρμονίου] παναρμονίων Par. K. παναρμονίους Athenaei cod. BP. Cf. Forkelii historia mus. T. I. p. 344. et schol. Aristid. p. 203. Fromm.

φαίνεται] φαίνονται Vind. B. Vat. M.

Τριγώνων] τρυγόνων Mon. B. τρισώπων Vind. D. τριβώνων Vind. F. a m. s. (τριγ. a m. pr.) Cf. Forkel. l. c. p. 419.

πηκτίδων] πυκτίδων Lob. Vind. D
BE. Par. DK. Mon. B. Vat. M. Flor. TU.

πολυαρμόνια] παναρμόνια Athen.

θρέψομεν.] θρέψομεν; Ald. Bas. a. Steph. Bekkerus et Stallbaumius. Quum forma orationis et responsio eadem sit, quae in proxime praecedentibus, eandem cum Bas. b. et Astio interpunctionem feci.

δέ] δαί Par. A. δ' Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV. Post δέ Aldus comma posuit, Bas. ab. nullam distinctionem fecerunt.

ἢ] *et* Fic.

αὐλητὰς] αὐλιτὰς Vind. D.

παραδέξῃ] παραδέξει Par. D. Vind. F. Astius, Bekkerus et Stallbaumius.

καὶ πηκτίδων καὶ πάντων ὀργάνων ὅσα πολύχορδα καὶ πολυαρμόνια, δημιουργοὺς οὐ θρέψομεν. Οὐ φαινόμεθα. Τί δέ; αὐλοποιοὺς ἢ αὐλητὰς παραδέξῃ εἰς τὴν πόλιν; ἢ οὐ τοῦτο πολυχορδότατον, καὶ αὐτὰ τὰ παναρμόνια αὐλοῦ τυγχάνει ὄντα μίμημα; Δῆλα δή, ἦ δ' ὅς. Λύρα

οὐ] int. vers. habet Vind. E.

τοῦτο πολυχορδότατον] *τοῦτε π.* Vind. D. *instrumenta multarum chordarum (harmoniarumque omnium tibiam imitantur?)* Fic. In eandem sententiam Cornarius Ecl. p. 96. *τὰ πολυχορδότατα* legendum censet, quam lectionem Stephanus adnot. p. 20. multo aptiorem vulgata dicit, ipse tamen *τὰ πολύχορδα* mavult, assentiente in tertia ed. Astio, qui in secunda *τὸ πολυχορδότατον* scripserat. Stallbaumius denique *τοῦτο τὸ πολυχορδότατον* proponit cum hac interpretatione: *instrumentum illud notissimum, plurimis chordis instructum*, quod quale fuerit, non ostendit. Stephani coniecturae nonnihil auctoritatis conciliare videtur Procli locus comm. in Alcib. T. III. p. 41. Cous. (p. 197. Creuz.) *κάλλιον δὲ λέγειν, ὅτι καὶ ὀρθαὶ πολιτεῖαι τὴν αὐλητικὴν ἀπεστράφησαν· οὔκουν* (v. *οὐκοῦν*) *οὐδὲ ὁ Πλάτων αὐτὴν παραδέχεται. τὸ δὲ αἴτιον ἡ ποικιλία τοῦδε τοῦ ὀργάνου, τοῦ αὐλοῦ λέγω, ὃ καὶ τὴν τέχνην τὴν χωμένην αὐτῷ ἀπέφηνε φευκτήν. καὶ γὰρ τὰ παναρμόνια καὶ ἡ πολυχορδία μιμήματα τῶν αὐλῶν ἐστίν. Ἕκαστον γὰρ τρύπημα τῶν αὐλῶν τρεῖς φθόγγους, ὥς φασι, τοὐλάχιστον ἀφίησιν, εἰ δὲ καὶ τὰ παρατρυπήματα ἀνοιχθείη, πλείονς.* quibus similia sunt, quae comm. in Civ. p. 366, 9. ad nostrum locum illustrandum scribit. Sed codicum lectionem sanam esse Pollux docet IIII. 67. disertis verbis Platonem tibiam *πολύχορδον* dixisse tradens, et ipse Plato Phileb. p. 56. A. *τῷ στοχάζεσθαι* dicens *τὴν αὐλητικὴν τὸ μέτρον ἑκάστης χορδῆς φερομένης θηρεύειν, coniectando cuiusvis soni ipsi oblati et ad imitandum seu efficiendum propositi mensuram assequi.* quo loco Stallbaumius male immemor fuit dictionum *αὐλὸν κρέκειν, ἁρμόζειν, κρούειν*, quas ex simili translatione ortas cum Latinis composuit Huschkius ad Tibull. I. 1, 4.

αὐτὰ τὰ] *αὐτοῦ τὰ* Amb. C. *αὐτὰ* Vind. E. *αὖ τὰ* coniiciunt Astius et Stallbaumius, quod neque si proxima ad illorum iudicium mutentur necessarium, et relictis eis plane absonum videtur.

αὐλοῦ] *αὐτοῦ* Flor. T. *αὐτῶν* Bas. b.

ὄντα] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. Bas. b.

μίμημα] Ita Par. A. Vind. D. et a m. pr. Ven. C. Vulgo *μιμήματα*. Singularis quum per se ut exquisitior et mutationi secundum proximum pluralem magis obnoxius, tum ideo quoque praeferendus, quod panharmoniorum istorum comparatio non aliorum alia, sed omnium eadem fuisse videtur. Cf. Forkelius l. c. et infra p. 404. D. Denique, ut pluralis aeque aptus sit, codicibus illis obsequi tutius. Pro *ὄντα* vero *ὄν* potuisse poni concedo, debuisse nego.

Δῆλα δή] ut p. 392. A.

Λύρα] De hoc loco Demetrius *περὶ ἑρμ.* §. 185. ita disserit: *καὶ περὶ τῶν μουσικῶν δὲ ὀργάνων πάλιν χαριέντως ἥρμοσεν* (Plato) *ἐν οἷς δή φησιν· λύρα δή σοι λείπεται κατὰ πόλιν· εἰ γὰρ ἀνατρέψας εἴποις· κατὰ πόλιν λείπεται, μεθαρμοσαμένῳ ποιήσεις ὅμοιον. τούτῳ δὲ ἐπιφέρει· καὶ αὖ κατ' ἀγροὺς τοῖς ποιμέσι σύριγξ ἄν τις εἴη· τῇ γὰρ ἐκτάσει καὶ τῷ μήκει πάνυ χαριέντως μεμίμηται τρόπον τινὰ ἦχον σύ-*

δή σοι, ἦν δ' ἐγώ, καὶ κιθάρα λείπεται, καὶ κατὰ πόλιν χρήσιμα· καὶ αὖ κατ' ἀγροὺς τοῖς νομεῦσι σύριγξ ἄν τις εἴη. Ὡς γοῦν, ἔφη, ὁ λόγος ἡμῖν σημαίνει. Οὐδέν γε, Ε ἦν δ' ἐγώ, καινὸν ποιοῦμεν, ὦ φίλε, κρίνοντες τὸν Ἀπόλλω καὶ τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ὄργανα πρὸ Μαρσύου τε καὶ τῶν ἐκείνου ὀργάνων. Μὰ Δί', ἦ δ' ὅς, οὔ μοι φαινόμεθα. Καὶ νὴ τὸν κύνα, εἶπον, λελήθαμέν γε διακαθαίροντες πάλιν ἣν ἄρτι τρυφᾶν ἔφαμεν πόλιν. Σωφρονοῦντές γε ἡμεῖς, ἦ δ' ὅς. Ἴθι δή, ἔφην, καὶ τὰ λοιπὰ καθαίρωμεν. ἑπόμενον γὰρ δὴ ταῖς ἁρμονίαις ἂν ἡμῖν εἴη τὸ περὶ ῥυθμοὺς μὴ ποικίλους αὐτοὺς διώκειν μηδὲ παντοδαπὰς βάσεις, ἀλλὰ βίου ῥυθμοὺς ἰδεῖν κοσμίου τε

ριγγος. ἔσται δὲ δῆλον, εἴ τις μετασυνθεὶς λέγοι καὶ τοῦτο. Qui quum *ποιμέσι* habeat pro *νομεῦσι*, quod in omnibus nostris repertum haud dubie praestat, et verba *καὶ κιθάρα* omittat, quae praeter librorum consensum sequentia tuentur, in quibus Apollinis instrumenta syringem et citharam dici probabile est, quum lyra propria Mercurii haberetur, non incorrupto codice usus videtur et exiguum Vaticano B. *καὶ* ante *κατὰ* omittenti et Ambrosiano C. *χρήσιμα* non habenti momentum addit. Neque Ficino multum tribuendum, qui et ipse *καὶ* non expresserit: *Lyra itaque restat et cithara in civitate utilis.* Nam etiam *σοὶ* omisit; quo, ut par est, servato concinnitas membrorum *καὶ* quoque servari iubet. Astius tamen eiiciendum putabat, Stallbaumius uncis inclusit. Ceterum rationem Demetrii me non perspicere fateor.

αὖ] *om.* Fic.

Ὡς γοῦν] *ὥς γουν* Bas. b.

Οὐδέν γε] *γε om.* Vat. B. — Cf. L. II. p. 370. A.

Ε *καινὸν*] *κοινὸν* Vind. E. *δεινὸν* editi ante Astium. *alienum* Fic.

καὶ τὰ] *κατὰ τὰ* Vind. B. *κατὰ* Vat. M. nisi hic quoque, ut Vind. B. quem Bekkerus item *κατὰ* omisso articulo exhibere falso testatur, *κατὰ τὰ* habet.

τοῦ] *om.* Vind. B.

ὄργανα] *ἔργα* Vind. E.

Δί'] *δία* Vind. BF.

κύνα] *κῦνα* Vind. D.

ἄρτι] L. II. p. 372. E.

γὰρ δή] *om.* Fic. *δὴ om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM.

ἡμῖν] *om.* Vind. D.

τὸ περὶ ῥυθμοὺς] *quod ad numeros attinet.* *ἕπεσθαι*, ut *ἀκολουθεῖν*, h. l. *consentaneum esse*, non *secundum locum tenere*, significat. Sic demum verba *μὴ ποικίλους αὐτοὺς διώκειν* apte his iuncta videntur. Itaque interpunctionem post *ῥυθμοὺς* delevi.

ἰδόντα] *ἰδόντας* Steph.

τῷ] *τὲ* Vind. D.

τοιούτου] Ita Par. A. Vat. H. Flor. V. *huiusmodi viri* Fic. *τοῦ τοιούτου* Vind. F. Ang. B. Flor. R. .... *τοῦ* Vind. D. cum litura. *τοῦτοι* Ven. C. *τούτοιν* Lob. Vind. B. Vat. M. *τούτου* Par. DK. Mon. B. Flor. U. *τούτων*, sup. *ου* super *ων*, Vat. B. *τοιούτῳ* Ven. B. Vind. E. Amb. C. Flor. ACT. cum editis. Quum codices aut *τοιούτου* aut *τοῦ τοιούτου* scribendum ostendant, sensu eodem, quem Ficinus declaravit, prius ex optimo praetuli. 400

οἵτινες — ἔχω λέγειν] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M. Pro *οἵτινες* Vind. D. *εἴ τινες* habet.

καὶ ἀνδρεῖον τίνες εἰσίν· οὓς ἰδόντα τὸν πόδα τῷ τοιού 400
του λόγῳ ἀναγκάζειν ἕπεσθαι καὶ τὸ μέλος, ἀλλὰ μὴ λό-
γον ποδί τε καὶ μέλει. οἵτινες δ' ἂν εἶεν οὗτοι οἱ ῥυθμοὶ,
σὸν ἔργον, ὥσπερ τὰς ἁρμονίας, φράσαι. Ἀλλὰ μὰ Δί,
ἔφη, οὐκ ἔχω λέγειν. ὅτι μὲν γὰρ τρία ἅττα ἐστὶν εἴδη,
ἐξ ὧν αἱ βάσεις πλέκονται, ὥσπερ ἐν τοῖς φθόγγοις τέττα-
ρα, ὅθεν αἱ πᾶσαι ἁρμονίαι, τεθεαμένος ἂν εἴποιμι· ποῖα
δ' ὁποίου βίου μιμήματα, λέγειν οὐκ ἔχω. Ἀλλὰ ταῦτα B
μὲν, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ μετὰ Δάμωνος βουλευσόμεθα, τίνες τε
ἀνελευθερίας καὶ ὕβρεως ἢ μανίας καὶ ἄλλης κακίας πρέ-
438 πουσαι βάσεις, καὶ τίνας τοῖς ἐναντίοις λειπτέον ῥυ-
θμούς. οἶμαι δέ γε ἀκηκοέναι οὐ σαφῶς ἐνόπλιόν τέ

σὸν] σοῦ Vind. F.

ἔφη] ἔφην Vind. F.

τρία ἅττα] τρί' ἅττα Vat. HM. Ang. B. Flor. ACRTV. Stallbaumius. τρί' ἅττα Lob. τριάττα Vind. BE. τρία ἅττα Vind. D. τί ἅττα Amb. C.

τέτταρα] τέσσαρα Amb. C. Flor. T.

ὅθεν] ἐξ ὧν Par. DK. Mon. B. Flor. U.

αἱ] om. Ven. B. Vind. E. Mon. B. Flor. CU.

ἂν] ἄν καὶ Amb. C. Flor. T. et, int. vers. addito καὶ, ACV.

εἴποιμι] ἐποίμι Lob. Vat. B. Ven. BC. Par. DK. Mon. B. Amb. C. et a m. pr. ut videtur, Vind. D. Idem Flor. ACV. qui in textu cum Vind. E. εἶποι exhibent, superscriptum habent, et Vat. H. pro varia lect. (γρ.) in margine posuit. ἐπίειμι Vind. B. Vat. M.

ποῖα δ' ὁποίου βίου] om. Par. A. π. δὲ ποίου β. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. T. π. δέον ποίου β. Vind. EF. π. δὲ καὶ ποίου β. Flor. ACV.

B καὶ] om. Fic.

Δάμωνος] δαίμονος Ven. B.

ἀνελευθερίας] ἂν ἐλευθερίας Lob. Par. K. sec. Bekk. Vat. M. et a m. pr. Vind. B. (a m. s. ἀνελ.)

κακίας] μανίας Vind. D.

λειπτέον] ληπτέον Ven. B. Vind. E. Par. K. Mon. B. (Flor. RU.) editi ante Bekkerum. Cf. p. 399. C: ταύτας λίπε. Simul contrarios excludendos significat.

δέ γε] Hanc librorum ante ipsum editorum lectionem Bekkerus tantum in Amb. C. Ang. B. et Vat. H. exstare tradens ipse δέ με secundum reliquos, ut credere par est, omnes scripsit, idque Bipontini in Par. K. legi testantur, ego in Lob. Vind. BD. inveni. Florentinos omnes cum Vind. EF. δέ γε habere Stallbaumius eo indicavit, quod δέ με secundum Par. K. et Bekkeri editionem a se receptum dicens Florentinorum nullum idem exhibere ostendit. Equidem, qua ratione με h. l. poni potuerit, non intelligo. ἐμὲ pro ἐγὼ etiam post οἶμαι locum habere Lobeckius et Schaeferus ad Phrynichum p. 751. docuerunt, sed ne hoc quidem aptum esset, quum sese Socrates nulli opponat. Contra γε tam idoneum videtur, ut tantum non ex coniectura illatum probari debeat. Opinari enim, non certo scire se Socrates dicit Damonem ista ipsa docentem illisque nominibus et rationibus varia numerorum genera distinguentem audisse, ideoque verbo opinandi particulam addit, quo ne exacta rhythmicae Damonis adumbratio exspectetur.

ἐνόπλιον] sc. ῥυθμόν. Cuiusmodi hic ξυνθετος ἐνόπλιος Damonis fuerit, Proclus comm. in

τινα ὀνομάξοντος αὐτοῦ ξύνθετον καὶ δάκτυλον καὶ ἡρῷόν γε, οὐκ οἶδα ὅπως, διακοσμοῦντος καὶ ἴσον ἄνω καὶ κάτω τιθέντος, εἰς βραχύ τε καὶ μακρὸν γιγνόμενον, καὶ ὡς ἐγῷμαι ἴαμβον καί τιν' ἄλλον τροχαῖον
C ὠνόμαξε, μήκη δὲ καὶ βραχύτητας προσῆπτε. καὶ τούτων τισὶν οἶμαι τὰς ἀγωγὰς τοῦ ποδὸς αὐτὸν οὐχ ἧττον ψέγειν τε καὶ ἐπαινεῖν, ἢ τοὺς ῥυθμοὺς αὐτούς, ἤτοι ξυναμφότερόν τι· οὐ γὰρ ἔχω λέγειν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἶπον, εἰς Δάμωνα ἀναβεβλήσθω· διελέσθαι γὰρ οὐ σμικροῦ λόγου. ἢ σὺ οἴει; Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε. Ἀλλὰ τόδε γε, ὅτι τὸ τῆς εὐσχημοσύνης τε καὶ

Civ. p. 365. his verbis declarare studuit: *τῶν μὲν συνθέτων τὸν ἐνόπλιον ἀποδεχόμενος, ὃς ἐστιν ἐκ τοῦ ἰάμβου καὶ δακτύλου καὶ τῆς παριαμβίδος.* quae quum eadem legantur in scholio ad h. l. (*ὁ ἐνόπλιος σύνθετός ἐστιν ἐξ ἰάμβου καὶ δακτύλου καὶ τῆς παριαμβίδος*) corrupta non videntur, sed, quia obscurum est, quid *παριαμβὶς* sit, rem ipsam incertam relinquunt. Quum in sequentibus dactylici primum, deinde trochaici numeri mentio fiat, in superioribus autem Glauco tria numerorum genera posuerit, enoplium ad genus paeonicum potius, quam ad anapaesticum, quod ipsum in dactylico comprehensum est, retulerim, *παριαμβίδα* autem non idem, quod *παρίαμβον* seu pyrrhichium, sed dipodiam seu syzygiam pyrrhichicam significare crediderim, ut antispasto coniunctus paeon quartus soluta arsi fuerit: ⏑ — — ⏑ | ⏑ ⏑ ⏑ ⏑. Ad idem genus refertur enoplius in universum in scholiis ad Aristoph. Nub. 651. quorum prius hoc est: *εἶδος ῥυθμοῦ, πρὸς ὃν ὠρχοῦντο σείοντες τὰ ὅπλα. ἔστι δὲ ὁ ἐν ἡμιολίῳ.* alterum: *οἱ δὲ ἐνόπλιον τὸν ἀμφίμακρον, ὃς καὶ Κρητικὸς καλεῖται.* Aliter Hermannus Elem. doctr. metr. p. 352. Epit. §. 330.

καὶ δάκτυλον] Copulam non legisse Ficinus videtur. Socrates primum genus, deinde speciem maxime memorabilem nominat, tum ad generis descriptionem redit.

ἡρῷόν] *ἡρῶόν* editi ante Astium.

διακοσμοῦντος] *διακοσμοῦντας* Vat. B. In hoc verbo explicando Proclus l. c. ut solet, argutatur. Ante id cum Astii prima et sec. ed. comma feci.

ἴσον] *ἶσον* Lob. In numero dactylico Damon omnino arsin et thesin parem seu parium temporum ponebat, quum in quibusdam eius generis versibus, scilicet in hexametro heroico et in cycliis anapaestis, arsis paullo brevior thesi haberetur.

γιγνόμενον] *γιν.* Vind. E. Ald. Bas. ab. Steph. — *εἰς βραχὺ γιγνόμενος* est numerus dactylicus proprie dictus, *εἰς μακρὸν* anapaesticus.

ἐγῷμαι] *ἐγὼ οἶμαι* Vind. DF. Par. K. sec. Bip. Flor. RTUV.

καί] *ἢ* Vind. E.

τιν'] *τινα* Vind. F. *τι* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. *τί* Par. K. sec. Bip. Flor. U.

ἄλλον — βραχύτητας] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ὠνόμαξε] *ὀνομάζομεν* Vind. F. *ὀνόμαζε* Vat. H. *ὀνόμα* Ang. B.

προσῆπτε — ἀγωγὰς] *om.* Ang. C B. Longis brevibusque syllabis adiungendis Damon catalecticos

ἀσχημοσύνης τῷ εὐρύθμῳ τε καὶ ἀῤῥύθμῳ ἀκολουθεῖ, δύνασαι διελέσθαι; Πῶς δ' οὔ; Ἀλλὰ μὴν τὸ εὔρυθμόν D γε καὶ ἄῤῥυθμον, τὸ μὲν τῇ καλῇ λέξει ἕπεται ὁμοιούμενον, τὸ δὲ τῇ ἐναντίᾳ, καὶ τὸ εὐάρμοστον καὶ ἀνάρμοστον ὡσαύτως, εἴπερ ῥυθμός γε καὶ ἁρμονία λόγῳ, ὥσπερ ἄρτι ἐλέγετο, ἀλλὰ μὴ λόγος τούτοις. Ἀλλὰ μήν, ἦ δ' ὅς, ταῦτά γε λόγῳ ἀκολουθητέον. Τί δ' ὁ τρόπος τῆς λέξεως, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ὁ λόγος; οὐ τῷ τῆς ψυχῆς ἦθει ἕπεται; Πῶς γὰρ οὔ; Τῇ δὲ λέξει τἆλλα; Ναί. Εὐλογία ἄρα καὶ εὐαρμοστία καὶ εὐσχημοσύνη καὶ εὐρυθμία εὐηθείᾳ ἀκολουθεῖ, οὐχ ἣν E

dactylici et trochaici generis versus efficiebat.

τούτων] *ἐν τ.* Flor. R. a m. s. *in (aliquibus) istorum* Fic.

τισὶν] *τίσιν* Lob. Vind. D. *τοισὶν* Vind. F.

τὰς] *τοὺς* Vind. E.

αὐτοὺς] *αὐτοῦ* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U.

ἤτοι] *ἤ τι* Lob. Vind. BE. Vat. B. Cf. ad I. 344. E.

τι] *om.* Vind. B.

ἔχω] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Vind. DEF. Ven. B. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Florentini omnes, Ald. Bas. a. Stallbaumius. *ἔγωγε ἔχω* reliqui codices editique. Damonem id dicere posse per se intelligebatur neque a Socrate sic significandum erat, ut *se quidem* non posse ostenderet. Non magis alium sibi oppositum designare voluisse videtur. Itaque *ἔγωγε* omisi.

ἀναβεβλήσθω] Hic incipit Flor. L.

λόγου] *om.* Vind. D.

ἦ] *ἤ* (Vind. F.) editi ante Astium.

τόδε γε] Pro *γε* Vind. D. a m. pr. *τε* habebat.

εὐσχημοσύνης τε] *τε om.* Lob. Vind. B. Vat. M. et a m. pr. B. Flor. L.

καὶ ἀσχημοσύνης] *om.* Lob. Vind. BD. Ven. C. Vat. M. Flor. L. et a m. pr. Vat. B. Par. D.

εὐρύθμῳ] *ῥυθμῷ* Vind. D.

ἀῤῥύθμῳ] *ἀρύθμῳ* Lob. Vind. BE. *ἀρίθμῳ* Flor. L.

ἀκολουθεῖ] *ἀκόλουθον* Flor. L.

δύνασαι] *δύνασθε* Lob. Vat. BM. *δύνασθαι* Ven. C. Vind. B. et a m. pr. D.

δ'] *γὰρ* Flor. T.

εὔρυθμόν γε] Ita Par. A. Vat. D B. Ven. C. Vind. D. Flor. V. quod etiam ob praecedens *μὴν* cum Bekkero vulgato *εὖ. τε* praetuli.

ἄῤῥυθμον] *τὸ ἀῤῥ.* Lob. Vind. BDE. Vat. BHM. Ven. BC. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRV. (*ἄρν.* Vind. EF. ut p. 401. A.)

καὶ ἀνάρμοστον] *om.* Par. A. *καὶ ἐνάρμοστον* Bas. a.

ῥυθμός γε] *ῥ. τ.* Vind. BF. Ang. B. Vat. M. Flor. R.

λόγῳ] *λόγον* Vind. D. correctus.

ἐλέγετο] *ἐλ. ἀκολουθεῖ* Mon. B. Flor. U.

τούτοις] *ἔποιτο τ.* Vat. B. a m. s. *τούτων* Vind. D.

καὶ ὁ λόγος] *om.* Mon. B.

γὰρ] *δ'* Flor. T.

λέξει] *λέξῃ* Bas. ab.

τἆλλα] *τὰ ἄλλα* Vind. BE. *τ' ἄλλα* Vind. D. *τἄλλα* Steph.

εὐηθείᾳ] *εὐηθία* Lob. Ven. C. E Vat. H. *καὶ εὐηθία* Vind. DE. Flor. ACV. *εὐήθεια* Vind. B. *εὐηθιεια* Vat. B. *τε εὐηθεία*, sup. *γ* super *τε*, Ang. B. *τῇ εὐηθείᾳ* Flor. RT. *καὶ τῇ εὐηθείᾳ* Amb. C.

ἄνοιαν οὖσαν ὑποκοριζόμενοι καλοῦμεν ὡς εὐήθειαν, ἀλλὰ τὴν ὡς ἀληθῶς εὖ τε καὶ καλῶς τὸ ἦθος κατεσκευασμένην διάνοιαν. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Ἆρ' οὖν οὐ πανταχοῦ ταῦτα διωκτέα τοῖς νέοις, εἰ μέλλουσι τὸ αὑτῶν πράττειν; Διωκτέα μὲν οὖν. Ἔστι δέ γέ που πλήρης
401 μὲν γραφικὴ αὐτῶν καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη δημιουργία, πλήρης δὲ ὑφαντικὴ καὶ ποικιλία καὶ οἰκοδομία καὶ πᾶσα αὖ ἡ τῶν ἄλλων σκευῶν ἐργασία, ἔτι δὲ ἡ τῶν σωμάτων φύσις καὶ ἡ τῶν ἄλλων φυτῶν· ἐν πᾶσι γὰρ τούτοις ἔνεστιν εὐσχημοσύνη ἢ ἀσχημοσύνη. καὶ ἡ μὲν ἀσχημοσύνη καὶ ἀῤῥυθμία καὶ ἀναρμοστία κακολογίας καὶ κακοηθείας ἀδελφά, τὰ δ' ἐναντία τοῦ ἐναντίου,

ἄνοιαν] bis deinceps legitur in Vind. E.

ὑποκοριζόμενοι] Cf. Timaei lex. p. 266. ibique Ruhnkenius, Plutarchus Solon. c. 15. et Phrynichus Bekk. anecd. p. 47, 31. scholiastes ad nostrum locum et Wyttenbachius ad Plut. Mor. p. 56. B.

ὡς εὐήθειαν] ὡς int. vers. habet Vind. D.

εὖ τε] *εὖ γε* Vind. BF. Ang. B. Flor. R.

κατεσκευασμένην] *κατασκευασμένην* Ang. B. Flor. A. Bas. a. *κατασκευασάμην*, sup. *έ* super *ην*, Amb. C. *κατεσκευασμένου* Mon. B.

πανταχοῦ] *πανταχῆ* Lob. Vind. BF. Ang. B. Vat. M. Flor. A.

αὑτῶν] *αὐ*. Lob. Vind. D. *ἑαυ*. Vind. F. Ang. B.

Διωκτέα μὲν οὖν] *om.* Mon. B.

401 *πλήρης δὲ — οἰκοδομία*] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. Par. K. sec. Bekk. Flor. L. *πλήρης δὲ* omisit etiam Bas. b.

οἰκοδομία] Cf. Lobeckius ad Phryn. p. 490. qui glossam Antiatticistae Bekk. p. 110, 19. *οἰκοδομεῖν* (codex habet *ὀκοδομεῖν*) *Πλάτων Πολιτείαις* corruptam et mutato verbo in nomen *οἰκοδομία* ad hunc locum referendam statuit. Scilicet verbum ubivis obvium non videtur ille Platonis testimonio confirmandum existimare potuisse. Sed *οἰκοδομίαν* sequenti versu ex Thucydidis L. VII. affert. Itaque potius *οἰκοδομὴν*, de quo multo maior dubitatio esset, Platonis auctoritate tueri voluisse et Civitatem perperam pro Critia posuisse videtur, in quo p. 156. B. ante Bekkerum *εἰς οἰκοδομὴν* legebatur.

πᾶσα αὖ] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. Par. K. sec. Bekk. *πᾶσα αὖ καὶ* Bas. b. *πᾶσα ἡ τοιαύτη δημιουργία καὶ* Ven. C. Vind. D. Par. D. Mon. B. Flor. U.

ἔτι δὲ] *ἔ. δ'* Ang. B. Flor. R. *καὶ ἡ*] *καί γε* Vind. F.

ψυχῆς] *om.* Flor. L.

ἡ ἀσχημοσύνη] *om.* Vind. E. *καὶ ἀ*. Vind. F. Ang. B. Flor. R. *τε καὶ ἀ*. Vind. B.

ἀῤῥυθμία] *ἀραθυμία* Ven. C. Vind. D.

ἀναρμοστία] „Post *ἀναρμοστία* Ficinus quoque interpungit: quòd si cum *κακολογίας* iungeretur, particula *καὶ* ante *κακοηθείας* expungenda esset." Steph. suppl. adnot. p. 77. Scilicet Ficinus *ἀναρμοστίαν* tertiam *κακολογίας* et *κακοηθείας* sororem dici intelligebat, Serranus imperite *κακολογίας* ad praecedentia nomina referebat: *et invenustas, et inconcinnitas, et absurditas orationis, improborum morum sunt germanae.* Huius igitur errorem non immerito arguit Stephanus, sed comma post *ἀναρμοστία* et

σώφρονός τε καὶ ἀγαθοῦ ἤθους, ἀδελφά τε καὶ μιμήματα. Παντελῶς μὲν οὖν, ἔφη. Ἆρ' οὖν τοῖς ποιηταῖς B ἡμῖν μόνον ἐπιστατητέον καὶ προσαναγκαστέον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ εἰκόνα ἤθους ἐμποιεῖν τοῖς ποιήμασιν, ἢ μὴ παρ' ἡμῖν ποιεῖν, ἢ καὶ τοῖς ἄλλοις δημιουργοῖς ἐπιστατητέον καὶ διακωλυτέον τὸ κακόηθες τοῦτο καὶ ἀκόλαστον καὶ ἀνελεύθερον καὶ ἄσχημον μήτε ἐν εἰκόσι ζώων μήτε ἐν οἰκοδομήμασι μήτε ἐν ἄλλῳ μηδενὶ δημιουργουμένῳ ἐμποιεῖν, ἢ ὁ μὴ οἷός τε ὢν οὐκ ἐατέος παρ' ἡμῖν δημιουργεῖν, ἵνα μὴ ἐν κακίας εἰκόσι τρεφόμενοι ἡμῖν οἱ φύλακες ὥσπερ ἐν κακῇ βοτάνῃ πολλὰ C ἐκάστης ἡμέρας κατὰ σμικρὸν ἀπὸ πολλῶν δρεπόμενοι

post duo priora ab ipso et ab Aldo positum Basileenses recte omiserunt.

κακοηθείας] *κακονοίας* Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. LRU.

B *Ἆρ' οὖν — ἄγουσα;* D] Tota haec Socratis oratio una constat eaque bipartita enuntiatione, qua rogat, utrum poëtae tantum, an reliqui quoque artifices observandi sint; cuius observationis munus duplex ostenditur, ut aut certam quandam operibus suis formam imprimere, aut nulla omnino facere iubeantur, idque de poëtis breviter et perspicue demonstratur verbis *ἐμποιεῖν — ἢ μὴ ποιεῖν*, de reliquis ob verbum *διακωλύειν* eodem modo fieri non poterat, ideoque post alterum *ἐμποιεῖν* subiectum denuo significatur: *ἢ ὁ μὴ οἷός τε ὢν* —. Huic autem parti, quae alterum observationis munus continet, primum caussa exclusionis subiicitur (*ἵνα μὴ — ψυχῇ*) tum aliorum quaerendorum officium adiungitur (*ἀλλ' ἐκείνους — φύσιν*) et ratione addita comprobatur: *ἵν' ὥσπερ — ἄγουσα.* Itaque uno tantum loco in fine totius orationis signum interrogandi ponendum, quod Stephanus quater posuit, post *ἐπιστατητέον*, *ποιεῖν*, *ἐμποιεῖν* et *δημιουργεῖν*, reliqua vero membra omnia non nisi commatis distinguenda sunt, quod Bekkerus et Stallbaumius in plerisque fecerunt, tantum post *ψυχῇ*, ubi Stephanus punctum habet, colon substituerunt. — Pro *Ἆρ'* in Flor. ACRV. *ἄρ'* exstat.

ἐπιστατητέον] *ἐπιστατέον* Ald. Bas. ab.

καὶ προσαναγκαστέον] *καὶ om.* Ang. B.

ἐπιστατητέον] *ἐπιστατέον τε* Par. K. sec. Bip. quorum notam Astius in comm. perperam ad prius *ἐπιστατητέον* retulit. Ceterum *ἐπιστατέον* si in codicibus esset, non minus ferri posset; qua de re egit Lobeckius ad Phryn. p. 766. a Stallbaumio citatus.

μήτε ἐν — μήτε ἐν] *μήτ' ἐν — μήτ' ἐν* Lob. Vind. BDF. Ang. B. Vat. M. Flor. LRTU.

οἰκοδομήμασι] *οἰκοδομήσασι* Ald. Bas. ab.

μήτε ἐν] *μήτ' ἐν* Lob. Vind. BD.

δημιουργουμένῳ] *δημιουργομένῳ* Par. K. sec. Bip.

ἡμῖν] *ὑμῖν* Par. K.

δημιουργεῖν — τρεφόμενοι] *om.* Amb. C.

ἡμῖν] *ὑμῖν* Par. K. *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

πολλὰ] *et multa* Fic. C

κατὰ σμικρὸν] *om.* Vind. B. Vat. M. *κατὰ μικρὸν* Vind. F. *κατασμικρὸν* Lob. Vind. E.

τε καὶ νεμόμενοι ἔν τι ξυνιστάντες λανθάνωσι κακὸν μέγα ἐν τῇ αὑτῶν ψυχῇ, ἀλλ' ἐκείνους ζητητέον τοὺς δημιουργοὺς, τοὺς εὐφυῶς δυναμένους ἰχνεύειν τὴν τοῦ καλοῦ τε καὶ εὐσχήμονος φύσιν, ἵν' ὥσπερ ἐν ὑγιεινῷ τόπῳ οἰκοῦντες οἱ νέοι ἀπὸ παντὸς ὠφελῶνται, ὁπόθεν ἂν αὐτοῖς ἀπὸ τῶν καλῶν ἔργων ἢ πρὸς ὄψιν ἢ πρὸς ἀκοήν τι προσβάλῃ ὥσπερ αὔρα φέρουσα ἀπὸ χρηστῶν
D τόπων ὑγίειαν, καὶ εὐθὺς ἐκ παίδων λανθάνῃ εἰς ὁμοιότητά τε καὶ φιλίαν καὶ ξυμφωνίαν τῷ καλῷ λόγῳ ἄγουσα; Πολὺ γὰρ ἄν, ἔφη, κάλλιστα οὕτω τραφεῖεν. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ Γλαύκων, τούτων ἕνεκα κυ-

νεμόμενοι] *ἀνεμόμενοι*, in marg. a m. s. *ἀνιμώμενοι*, Par. A. *γενόμενοι* margo Par. D.

ξυνιστάντες] *ξυνιστῶντες* Par. K. Flor. U.

αὐτῶν] *αὐ.* Vind. D. *ἑαυ.* Lob. Vind. BE. Vat. M.

εὐσχήμονος] *τοῦ εὐ.* Flor. L.

ἵν'] *ἵνα* Vind. DEF.

ἀπὸ παντὸς ὠφελῶνται] *ἀ. π. ὠφελοῦνται* Vind. D. *ὠφελῶνται ἀ. π.* editi ante Bekkerum.

ὁπόθεν ἄν] *quandoquidem* Fic. quasi *ὁπόταν* legisset. *ὁπόθεν* genere quodam attractionis ob sequens *ἀπὸ* positum videtur, aut haec ipsa, *ἀπὸ τῶν καλῶν ἔργων*, epexegesin faciunt.

καλῶν — ἀπὸ] *om.* Vind. E.

πρὸς ἀκοήν] *πρὸς om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

προσβάλῃ] *προσβάλοι* Mon. B. Flor. U. *προσβάλλῃ* Vind. D. Amb. C. Ang. B. Flor. R. Bas. ab. non male, quum pulchrorum operum perpetua et quavis spectatione auditioneque iterum sentienda sit efficacia. Nihil tamen impedit, quo minus de singulis spectationibus et auditionibus earumque quasi afflatibus salutiferis loqui Socratem statuamus.

αὖρα] In editis ante Bekkerum *αὔρα* legitur, quod is secundum Ang. B. correxit. Eodem ducit *λύρα*, quod Par. A. a m. pr. et K. Lob. Vind. BDF. Ven. C. Vat. M. Flor. AL. exhibent. De reliquis Bekkerus nihil ostendit, neque Stallbaumius de accentu verbum fecit. Vltimam produci docuit Porsonus ad Eur. Hec. 444. Stephanus tamen in thesauro etiam corripi dicit, sed exempla non attulit.

ὑγίειαν] *ὑγίαν* Vind. E. *ὑγείαν* Flor. T.

λανθάνῃ] *λανθάνει* Lob. Vind. D BDEF. Vat. M. Flor. ACLTV. Ald. Bas. ab.

εἰς] *om.* Vind. D.

ἄγουσα] *ἄγουσαν* Vind. F. Astius in comm. hoc ad *τὴν τοῦ καλοῦ τε καὶ εὐσχήμονος φύσιν* referens non vidit ideam pulchri parum subtiliter in similitudinem et amicitiam pulchri sermonis adducere dici, siquidem ipse sermo pulcher esse non aliter potest, nisi ita, ut ideae pulchri seu *τῆς τοῦ καλοῦ φύσεως* particeps sit. Neque perspicuitas orationis non eodem, quo *φέρουσα*, referri hoc participium patitur. Iam vero non aura id efficit, sed salutaris pulchrorum operum vis, quae quum pronomine *τι* primum significata esset, proprie *ἄγον* dici debebat; sed adhibita ad comparationem aura factum est, ut huius nominis genus retineretur.

γὰρ] *om.* Flor. T.

κάλλιστα] *κάλλιστον* Par. K.

ριωτάτη ἐν μουσικῇ τροφῇ, ὅτι μάλιστα καταδύεται εἰς τὸ ἐντὸς τῆς ψυχῆς ὅ τε ῥυθμὸς καὶ ἁρμονία καὶ ἐῤῥωμενέστατα ἅπτεται αὐτῆς φέροντα τὴν εὐσχημοσύνην, καὶ ποιεῖ εὐσχήμονα, ἐάν τις ὀρθῶς τραφῇ, εἰ δὲ μή, τοὐναντίον; καὶ ὅτι αὖ τῶν παραλειπομένων καὶ μὴ καλῶς δημιουργηθέντων ἢ μὴ καλῶς φύντων ὀξύτατ' ἂν αἰσθάνοιτο ὁ ἐκεῖ τραφεὶς ὡς ἔδει, καὶ ὀρθῶς δὴ δυσχεραίνων τὰ μὲν καλὰ ἐπαινοῖ καὶ χαίρων καὶ καταδεχόμενος εἰς τὴν ψυχὴν τρέφοιτ' ἂν ἀπ' αὐτῶν καὶ γίγνοιτο καλός τε κἀγαθὸς, τὰ δ' αἰσχρὰ ψέγοι τ' ἂν ὀρ- 402

τραφεῖεν] Ita Vind. F. correctus; a m. pr. erat γραφεῖεν.

κυριωτάτη ἐν μουσικῇ τροφῇ] ἐν κ. ἐν μ. τροφῇ Vat. H. quam lectionem secutus Ficinus *ex ipsa principali secundum musicam nutritione* posuit et ὅτι μάλιστα, quorum prius ad augendam superlativi significationem additum putaverit, omisit. Praepositionem ἐν etiam ante adiectivum Amb. C. quoque et Flor. AC. exhibent; in Flor. T. οὐ κυρ. etc. legitur, in Vind. E. ἡ κυρ. et articulum post κυρ. requirit Rückertus ad Plat. Sympos. p. 48. qui necessarius non videtur, si per musicam efficacissima fieri dicitur educatio.

ὅτι] τοῦ ὅτι Amb. C.

ὅ τε ῥυθμὸς καὶ ἁρμονία] Pro ὅ τε Vat. B. Vind. D. a m. pr. habent ὅτι, Ven. C. ὅ,τι, Lob. Vind. B. ὅτι τε, quorum neutrum ineptum; neque mala est Flor. L. scriptura — καὶ ἡ ἁρμονία, sed vulgata quoque bene habet. Cf. Leg. L. V. p. 737. B: διὰ τὴν διανομὴν τῆς γῆς τε καὶ οἰκήσεων.

φέροντα] φέρει τε Par. K. sec. Bip. Mon. B. Flor. U. Astius in sec. ed. Stallbaumius, non reputantes numerum et harmoniam, etiam quum indecora et turpitudine infecta sunt, nihilo minus animos movere, ideoque hoc loco, ubi de eorum utilitate sermo est, eam vim tamquam decori et honesti speciem referentibus tribuendam fuisse, simul recepta illa lectione praecedentia pariter ac sequentia tautologia laborare, quum inter καταδύεσθαι εἰς τὸ ἐντὸς τῆς ψυχῆς et ἐῤῥωμενέστατα ἅπτεσθαι αὐτῆς non magis quicquam intersit, quam inter φέρειν τὴν εὐσχημοσύνην et εὐσχήμονα ποιεῖν.

εὐσχημοσύνην] ἀσχημοσύνην Par. K. εὐσχημοσύνην; Steph.

εὐσχήμονα] ἀσχήμονα Ald. Bas. a.

τις] τι Lob. Flor. L. et a m. pr. Vat. B.

τραφῇ,] τραφῇ. Ald. Bas. ab. τραφῇ; Steph.

αὖ τῶν] αὐτῶν Lob. Vind. BD.

καὶ μὴ] μὴ om. Vind. B.

ἔδει, καὶ] oportet Fic.

ἐπαινοῖ] ἐπαινεῖ Vind. BDEF. Ven. B. Amb. C. Vat. HM. Flor. ACLR. Ald. Bas. ab.

καὶ χαίρων] om. Mon. B.

καὶ] om. Amb. C. Flor. T.

τρέφοιτ'] τρέφοι τ' Ald.

κἀγαθὸς] καὶ ἀγ. Par. K. sec. Bip. Vind. D. Flor. L.

τὰ δ'] τὰ δὲ Vind. B. 402

ψέγοι τ'] ψέγοιτ' Bas. ab.

θῶς καὶ μισοῖ ἔτι νέος ὤν, πρὶν λόγον δυνατὸς εἶναι λαβεῖν, ἐλθόντος δὲ τοῦ λόγου ἀσπάζοιτ' ἂν αὐτὸν γνωρίζων δι' οἰκειότητα μάλιστα ὁ οὕτω τραφείς; Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ, ἔφη, τῶν τοιούτων ἕνεκα ἐν μουσικῇ εἶναι ἡ τροφή. Ὥσπερ ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, γραμμάτων πέρι τότε ἱκανῶς εἴχομεν, ὅτε τὰ στοιχεῖα μὴ λανθάνοι ἡμᾶς ὀλίγα ὄντα ἐν ἅπασιν οἷς ἐστι περιφερόμενα, καὶ οὔτ' ἐν
B σμικρῷ οὔτ' ἐν μεγάλῳ ἠτιμάζομεν αὐτὰ, ὡς οὐ δέοι αἰσθάνεσθαι, ἀλλὰ πανταχοῦ προὐθυμούμεθα διαγιγνώσκειν, ὡς οὐ πρότερον ἐσόμενοι γραμματικοὶ, πρὶν οὕτως ἔχοιμεν. Ἀληθῆ. Οὐκοῦν καὶ εἰκόνας γραμμάτων, εἴ που ἢ ἐν ὕδασιν ἢ ἐν κατόπτροις ἐμφαίνοιντο, οὐ πρότερον γνωσόμεθα, πρὶν ἂν αὐτὰ γνῶμεν, ἀλλ' ἔστι τῆς αὐτῆς τέχνης τε καὶ μελέτης; Παντάπασι μὲν οὖν.

πρὶν] *πρὶν καὶ* Ven. B. Ang. B. Vind. E(F. Par. K. sec. Bip. Flor. ACR.) editiones praeter Bekkerianam.

λόγον] *λόγου* Lob. Vind. B. et a m. pr. D. Vat. M. et a m. pr. B. Ven. C.

δυνατὸς] *δυνατὸν* Par. K.

ὁ οὕτω] *ὁ om.* Amb. C.

τραφείς;] *τραφείς.* editi ante Astium.

γοῦν] *om.* Ven. B. *οὖν* Lob. Vind. B. et a m. pr. E. Vat. BM. Flor. L. *quoque* Fic.

ἕνεκα] *ἕνε* Vind. E.

ἡ τροφή] *τροφή* Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U. *τροφήν* Lob. Vind. B. Vat. BM.

εἴχομεν] *callemus* Fic.

λανθάνοι] *λανθάνει* Vind. B. Flor. CL. *fugiunt* Fic. *λανθάνειν* Amb. C. *λανθάνη*, sup. *οι*, Par. K. *λανθάνῃ* editi ante Astium, quibuscum unus Ven. B. facere videtur, quamquam nihil de eo adnotavit Bekkerus. Optativus, quem reliqui codices exhibent, tempus incertum et pro varia hominum aetate varium ideoque cogitatione tantum intuendum significat eamque ob rem *μὴ* coniunctum habet, cuius in locum deinde extra fines cogitationis translata et per imperfectum quasi sui iuris facta actione *οὐ* succedit: *καὶ οὔτ' ἐν σμικρῷ οὔτ' ἐν μεγάλῳ ἠτιμάζομεν αὐτά.* quamquam ea non amplius ab illo *ὥσπερ* pendere, sed anacoluthon infra ab ipso Socrate verbis *ὃ λέγω* demonstratum incipere videntur. De optativo cf. ad p. 403. B.

ἅπασιν] *πᾶσιν* Vind. D.

οὔτ'] *οὔτε* Lob. Vind. B.

σμικρῷ] *μικρῷ* Vind. E. Flor. AC.

οὔτ'] *οὔτε* Lob. Vind. BE.

αἰσθάνεσθαι] *αἰσθαίνεσθαι* B Ven. B. *διαἰσθάνεσθαι* Vind. E.

προὐθυμούμεθα] *προθυμούμεθα* Lob Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. R. *προτιμούμεθα* Vind. D. *προὐθέμεθα* Ven. B. Vind. E. Amb. C. Vat. H. *προθέμεθα* Flor. ACTV.

διαγιγνώσκειν] *διαγιν.* Vind. E. (Flor. ACLTUV.) Ald. Bas. ab. Steph.

ἐσόμενοι] *ἐσόμεθα* Vind. D.

εἰκόνας] *εἰ εἰκόνας* Par. ADK. sec. Bekk. Ven. C. Vind. E. Vat. H. Flor. AC. Origo erroris patet.

εἴ που] *εἴπερ* Vind. B. *ἤ που* Par. K. sec. Bekk.

Ἆρ' οὖν, ὃ λέγω, πρὸς θεῶν, οὕτως οὐδὲ μουσικοὶ πρότερον ἐσόμεθα, οὔτε αὐτοὶ οὔτε οὓς φαμεν ἡμῖν C παιδευτέον εἶναι, τοὺς φύλακας, πρὶν ἂν τὰ τῆς σωφροσύνης εἴδη καὶ ἀνδρείας καὶ ἐλευθεριότητος καὶ μεγαλοπρεπείας καὶ ὅσα τούτων ἀδελφὰ καὶ τὰ τούτων αὖ ἐναντία πανταχοῦ περιφερόμενα γνωρίζωμεν καὶ ἐνόντα ἐν οἷς ἔνεστιν αἰσθανώμεθα καὶ αὐτὰ καὶ εἰκόνας αὐτῶν, καὶ μήτε ἐν σμικροῖς μήτε ἐν μεγάλοις ἀτιμάζωμεν, ἀλλὰ τῆς αὐτῆς οἰώμεθα τέχνης εἶναι καὶ μελέτης;
439 Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτου ἂν ξυμ- D πίπτῃ ἔν τε τῇ ψυχῇ καλὰ ἤθη ἐνόντα καὶ ἐν τῷ εἴδει ὁμολογοῦντα ἐκείνοις καὶ ξυμφωνοῦντα, τοῦ αὐτοῦ μετέχοντα τύπου, τοῦτ' ἂν εἴη κάλλιστον θέαμα τῷ δυναμένῳ θεᾶσθαι; Πολύ γε. Καὶ μὴν τό γε κάλλιστον ἐρασμιώτα-

ὕδασιν] ὕδασι Bas. ab.

ἐμφαίνοιντο] ἐμφαίνοιτο Par. K. Ang. B. Flor. U.

γνῶμεν,] γνῶμεν. Lob. Ald. γνῶμεν; Steph.

μελέτης;] μελέτης. Lob. Bas. ab.

Ἆρ' οὖν, ὃ λέγω,] ἆρ' οὖν ὃ λέγων Vind. D. *Quorsum haec inquam?* Fic. Similiter Bas. ab. post λέγω signum interrogandi habent, quod Stephanus paullo post inter οὕτως et οὐδὲ posuit, ubi Aldus punctum, Bas. ab. comma fecerunt. Verbis ὃ λέγω Socrates interruptum Glauconis assensione, tum sua ipsius interrogatione sermonem a se continuari demonstrat: ὥσπερ γραμμάτων πέρι τότε ἱκανῶς εἴχομεν — οὕτως οὐδὲ μουσικοὶ πρότερον ἐσόμεθα.

οὓς φαμεν] οὕς ἔφαμεν Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. RU. et a m. s. Ven. C.

C ἀνδρείας] ἀνδρίας Vind. BE. et a m. s. Flor. TU. Bekkerus. ἀνανδρείας Vat. H. Flor. AC.

γνωρίζωμεν] γνωρίζομεν Lob. Flor. ACLV. et a m. pr. Vind. D.

ἔνεστιν] ἐστιν Par. K.

αἰσθανώμεθα] αἰσθανόμεθα Vind. E. et a m. pr. D. Flor. ACLV.

εἰκόνας] εἰκόνες Vat. B.

αὐτῶν,] αὐτῶν. Ald. Bas. ab. αὐτῶν; Steph.

σμικροῖς] μικροῖς Vind. E.

ἀτιμάζωμεν] ἀτιμάζομεν Flor. ACLV.

οἰώμεθα] οἰόμεθα Par. AK. sec. Bekk.

μελέτης;] μελέτης. Ald. Bas. ab.

Οὐκοῦν — Οὐ προσοιστέον. 403. B] excerpsit Stobaeus serm. LXIII. p. 409. Οὐκοῦν om. Fic.

ὅτου] ὅτῳ Par. K. et a m. s. D D. Mon. B. Ang. B. Flor. RU.

ξυμπίπτῃ] ξυμπίπτοι Lob. Vind. B. Par. K. sec. Bekk. ξυμπίπτει, sup. οι, Vind. E.

τε] int. vers. habet Vind. E.

καλὰ] om. Flor. L.

τοῦτ' ἂν] οὔτ' ἂν Stob. cod. A. ὅταν Trinc.

εἴη] om. Flor. T. εἰ Vind. E.

θεᾶσθαι] θεάσασθαι Ang. B. Flor. R.

Πολύ] πάνυ Stob. (margo Gesn. πολύ).

μὴν] om. Stob. Gesn. (cod. B.) μὲν Ald. Bas. a.

ἐρασμιώτατον.] ἐρασμιώτατον; Stob. Trinc. Ald. Bas. ab.

ὁμιλεῖν πρὸς ὃν τις σπουδάζοι, ὅπως μηδέποτε δόξει
C μακρότερα τούτων ξυγγίγνεσθαι· εἰ δὲ μή, ψόγον
ἀμουσίας καὶ ἀπειροκαλίας ὑφέξοντα. Οὕτως, ἔφη.
Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ σοὶ φαίνεται τέλος ἡμῖν ἔχειν
ὁ περὶ μουσικῆς λόγος; οἷ γοῦν δεῖ τελευτᾶν, τετελεύ-
τηκε; δεῖ δέ που τελευτᾶν τὰ μουσικὰ εἰς τὰ τοῦ κα-
λοῦ ἐρωτικά. Ξύμφημι, ἦ δ' ὅς.

Μετὰ δὲ μουσικὴν γυμναστικῇ θρεπτέοι οἱ νεανίαι.
Τί μήν; Δεῖ μὲν δὴ καὶ ταύτῃ ἀκριβῶς τρέφεσθαι ἐκ
D παίδων διὰ βίου. ἔχει δέ πως, ὡς ἐγῷμαι, ὧδε· σκόπει
δὲ καὶ σύ· ἐμοὶ μὲν γὰρ οὐ φαίνεται ὃ ἂν χρηστὸν ᾖ
σῶμα τοῦτο τῇ αὑτοῦ ἀρετῇ ψυχὴν ἀγαθὴν ποιεῖν, ἀλ-
λὰ τοὐναντίον ψυχὴ ἀγαθὴ τῇ αὑτῆς ἀρετῇ σῶμα πα-

ὃν] ὅ Vind. B. Vat. M.

σπουδάζοι] σπουδάζει Amb. C. Flor. T. et, sup. οι, Par. K. Vind. E. quod recepit Astio praeeunte Stallbaumius. Optativus, similis illi p. 402. A. ὅτε τὰ στοιχεῖα μὴ λανθάνοι ἡμᾶς, obiectum actionis verbo σπουδάζειν declaratae ita incertum ponit, ut actionem ipsam a loquente cogitari tantum, non ut extra eum eoque spectante contingentem describi significet.

δόξει] Ita Flor. V. et, sup. η, Vat. H. δόξοι Lob. Vat. B. Flor. L. Reliqui, sed Par. A. correctus, cum editis ante Astium δόξῃ, quod tenuit Stallbaumius Dawesianum scilicet canonem contemnens. Sed h. l. respiciendum est οὕτως, ad quod relatum ὅπως iam non consilium, sed modum et rationem indicat, qua vi praeditum vereor ut coniunctivo soli locum concedat. Idem sensisse videtur Rückertus ad Sympos. p. 16. δόξει praeferens, sed perperam orationem a verbo σπουδάζειν pendere dicens.

τούτων] τούτοι Lob. τούτω Vind. B. Vat. BM. τοῦτον Vind. E.

ξυγγίγνεσθαι] ξυγγίν. Par. K. sec. Bip. συγγίν. Vind. E.

ψόγον] λόγον Ang. B. Flor. C R. — Ad hunc locum pertinet Aristotelis ab Astio citati reprehensio Polit. L. II. c. 1. p. 32. Goettl. ἄτοπον δὲ καὶ τὸ κοινοὺς ποιήσαντα τοὺς υἱοὺς τὸ συνεῖναι μόνον ἀφελεῖν τῶν ἐρώντων, τὸ δ' ἐρᾶν μὴ κωλῦσαι μηδὲ τὰς χρήσεις τὰς ἄλλας, ἃς πατρὶ πρὸς υἱὸν εἶναι πάντων ἐστὶν ἀπρεπέστατον, καὶ ἀδελφῷ πρὸς ἀδελφὸν, ἐπεὶ καὶ τὸ ἐρᾶν μόνον. ἄτοπον δὲ καὶ τὸ τὴν συνουσίαν ἀφελεῖν δι' ἄλλην μὲν αἰτίαν μηδεμίαν, ὡς λίαν δὲ ἰσχυρᾶς τῆς ἡδονῆς γινομένης· ὅτι δ' ὁ μὲν πατὴρ ἢ υἱὸς, οἱ δ' ἀδελφοὶ ἀλλήλων, μηδὲν οἴεσθαι διαφέρειν.

Οὕτως, ἔφη] om. Vind. B.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. D.

καὶ σοὶ] καί σοι Steph. καὶ om. Fic.

μουσικῆς] μουσικοῦ Vat. B.

οἷ] ᾗ Vind. D. a m. s. (οἷ a m. pr.) Οἷ Steph. et paullo post Δεῖ δέ, ut hanc Glauconis dictionem videatur existimasse.

γοῦν] enim Fic.

τετελεύτηκε] τετελεύτηκεν Lob. a m. pr. Vind. D. Flor. L.

τὰ μουσικὰ] τὴν μουσικὴν Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. L. musicam Fic.

ρέχειν ὡς οἷόν τε βέλτιστον· σοὶ δὲ πῶς φαίνεται; Καὶ ἐμοὶ, ἔφη, οὕτως. Οὐκοῦν εἰ τὴν διάνοιαν ἱκανῶς θεραπεύσαντες παραδοῖμεν αὐτῇ τὰ περὶ τὸ σῶμα ἀκριβολογεῖσθαι, ἡμεῖς δὲ ὅσον τοὺς τύπους ὑφηγησαίμεθα, E ἵνα μὴ μακρολογῶμεν, ὀρθῶς ἂν ποιοῖμεν; Πάνυ μὲν οὖν. Μέθης μὲν δὴ εἴπομεν ὅτι ἀφεκτέον αὐτοῖς· παντὶ γάρ που μᾶλλον ἐγχωρεῖ, ἢ φύλακι, μεθυσθέντι μὴ εἰδέναι, ὅπου γῆς ἐστί. Γελοῖον γὰρ, ἦ δ' ὅς, τόν γε φύλακα φύλακος δεῖσθαι. Τί δὲ δὴ σίτων πέρι; ἀθληταὶ μὲν γὰρ οἱ ἄνδρες τοῦ μεγίστου ἀγῶνος. ἢ οὐχί; Ναί. Ἆρ' οὖν ἡ τῶνδε τῶν ἀσκητῶν ἕξις προσήκουσ' ἂν εἴη τούτοις; Ἴσως. Ἀλλ', ἦν δ' ἐγὼ, ὑπνώ- 404 δης αὕτη γέ τις καὶ σφαλερὰ πρὸς ὑγίειαν. ἢ οὐχ

καλοῦ] ἑκάστου Vind. D.

γυμναστικῇ] γυμναστικοὶ Vat. M. In Vind. B. ultima syllaba manum secundam passa est.

θρεπτέοι] θρεπτέον Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

οἱ νεανίαι] τοὺς νεανίας Par. DK. Mon. B. Flor. U. ὦ νεανίαι Vind. D. a m. s. (οἱ v. a m. pr.) In Ald. Bas. ab. signum interrogandi additum.

μὲν δὴ] enim Fic.

D βίου] βίον Vind. F.

ἢ] ἦ Vind. B.

τοῦτο] post αὐτοῦ Vind. F.

αὐτοῦ] αὐ. Lob. Vind. BD. αὐτῇ Par. K.

αὐτῆς] αὐ. Lob. Vind. D.

οὕτως] οὕτω Lob. Vind. EF. Flor. ACLUV.

εἰ] εἰς Vind. D.

παραδοῖμεν] π. ἂν Flor. L.

ἡμεῖς δὲ] bis deinceps, in fine et initio paginae, scripta habet Vind. B.

E ὑφηγησαίμεθα] ὑφηγησάμεθα Vind. BD. Vat. M.

ὀρθῶς] ἐν ᾧ Vind. D.

εἴπομεν] εἴποιμεν ἂν Mon. B. Flor. U. — V. p. 398. E.

αὐτοῖς] αὐτῆς Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. L. αὐτοῖς: Vind. D.

παντὶ] παντὸς Par. K. sec. Bip.

ὅπου] ὅπῃ Par. K. Mon. B. Amb. C. cum editis ante Bekkerum; quod non deterius erat. Cf. Phaedon. p. 113. B: οὗτος δ' ἐστὶν ὃν ἐπονομάζουσι Πυριφλεγέθοντα, οὗ καὶ οἱ ῥύακες ἀποσπάσματα ἀναφυσῶσιν ὅπῃ ἂν τύχωσι τῆς γῆς.

ἐστί] ἐστίν Bekkerus.

Τί δὲ] τί δαὶ Par. A. Flor. V.

δή] om. Amb. C. Flor. LT.

σίτων] σιτίων Flor. L. σιτῶν Vind. D. Ald. Bas. ab. Cf. 404. B. et Leg. L. XII. p. 942. D. σιτῶν etiam Bekkerus tenuit, nescio an imprudens.

τοῦ μεγίστου] et maximi quidem Fic.

ἦ] om. Ang. B.

προσήκουσ'] προσήκουσα Lob. Vind. BDF. Flor. LRT.

ἦν δ'] ἦν δὲ Lob. Vind. D. 404

ὑπνώδης] Ante Platonem eo usus est Euripides Herc. fur. 1050. Tamen Thomas Mag. p. 871. παρ' οὐδενὶ τῶν δοκίμων inveniri tradit. De re cf. Galeni Protrept. c. 11. sqq. T. I. Kühn. Plutarch. Philopoem. c. 3.

ὑγίειαν] ὑγείαν Flor. T. Vind. E.

ὁρᾷς, ὅτι καθεύδουσί τε τὸν βίον καὶ, ἐὰν σμικρὰ ἐκβῶσι τῆς τεταγμένης διαίτης, μεγάλα καὶ σφόδρα νοσοῦσιν οὗτοι οἱ ἀσκηταί; Ὁρῶ. Κομψοτέρας δή τινος, ἦν δ' ἐγὼ, ἀσκήσεως δεῖ τοῖς πολεμικοῖς ἀθληταῖς, οὕς γε ὥσπερ κύνας ἀγρύπνους τε ἀνάγκη εἶναι καὶ ὅτι μάλιστα ὀξὺ ὁρᾷν καὶ ἀκούειν καὶ πολλὰς μεταβολὰς ἐν
B ταῖς στρατείαις μεταβάλλοντας ὑδάτων τε καὶ τῶν ἄλλων σίτων καὶ εἰλήσεων καὶ χειμώνων μὴ ἀκροσφαλεῖς εἶναι πρὸς ὑγίειαν. Φαίνεταί μοι. Ἆρ' οὖν ἡ βελτίστη γυμναστικὴ ἀδελφή τις ἂν εἴη τῆς μουσικῆς, ἣν ὀλίγον πρότερον διῆμεν; Πῶς λέγεις; Ἁπλῆ που καὶ

καθεύδουσί] καθέδουσί Vind. D.

τε] γε Vind. E.

μεγάλα] μέγα Vind. B.

σφόδρα] σφοδρὰ Par. A. Ven. B. Vind. E. Vat. H. quod grammatico deberi videtur adverbium cum adiectivo minus concinne iungi statuenti. Sed ita Plato Phaedr. p. 234. E: ὅτι σαφῆ καὶ στρογγύλα καὶ ἀκριβῶς ἕκαστα τῶν ὀνομάτων ἀποτετόρνευται. Ion. p. 538. E: σκέψαι, ὡς ῥᾳδίως τε καὶ ἀληθῆ ἐγώ σοι ἀποκρινοῦμαι.

οὗτοι οἱ] οἱ τοιοῦτοι Mon. B. Flor. L.

Κομψοτέρας] Κομψωτέρας Bas. ab.

δή] δέ Par. DK. (Flor. ACRT.) editi ante Astium.

ἀγρύπνους] om. Vind. D. ἀγρύπνου Vind. E.

τε] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L. τε καὶ Par. A. τε πολεμικὰ Ang. B.

ὅτι μάλιστα] ὁτιμάλιστα Steph. (Vind. F.)

καὶ ἀκούειν] καὶ om. Ven. C.

στρατείαις] Ita Bekkerus secundum Vat. BM. Ven. C. scribens στρατίαις in Ang. B. in reliquis στρατιαῖς exstare dicit; sed Vind. B. cum F. a m. pr. et Lob. στρατείαις habet, quod iam Stephanus in suppl. adnot. p. 77. pro vulgato στρατιαῖς reponendum ostenderat et Astius in sec. ed. e coniectura, Stallbaumius e Flor. L. reposuit. In Vind. D. idem est, quod in Ang. B. στρατίαις. exercitu Fic.

σίτων] σιτῶν Vind. D. σιτίων Flor. L. Cf. 403. E. B

εἰλήσεων] Cf. ad II. 380. E.

χειμώνων] τῶν χ. Ang. B. Flor. R.

ἀκροσφαλεῖς] ἀκροσφανεῖς Vind. F. a m. pr. ἄκρως σφαλλομένους scholiastes; quae explicatio verior videtur ea, quam Stephanus in thesauro proposuit, ἀκροσφαλῆ eum dici, qui τὸ σφάλλεσθαι in summa parte positum, i. e. in promptu habeat.

ὑγίειαν] ὑγείαν Vind. E.

βελτίστη] μεγίστη Vind. B. Vat. M.

τῆς μουσικῆς] Vulgo τῆς ἁπλῆς μουσικῆς, quod propterea displicet, quia in sequentibus Socrates *simplicem* se gymnasticam dicere demonstrans facilius iam intelligi a Glaucone sperat et quasi nihil amplius obstet, quo minus is perspiciat, cur musicae sororem dixerit, aliud addit de personis, quibus illa maxime conveniat. Quod si *simplicis* musicae sororem dicens a Glaucone intellectus non fuerat, ipsam *simplicem* appellans nihilo magis sese intellectum iri videbat. Nam quod ἐπιεικὴς addit, ad indolem gymnasticae declarandam nihil facit. Hac de caussa, quum Par. A. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. AC. et a m. pr. Ven. B.

ἐπιεικὴς γυμναστικὴ, καὶ μάλιστα ἡ τῶν περὶ τὸν πόλεμον. Πῆ δή; Καὶ παρ' Ὁμήρου, ἦν δ' ἐγὼ, τά γε τοιαῦτα μάθοι ἄν τις. οἶσθα γὰρ, ὅτι ἐπὶ στρατείας ἐν ταῖς τῶν ἡρώων ἑστιάσεσιν οὔτε ἰχθύσιν αὐτοὺς ἑστιᾷ, καὶ ταῦτα ἐπὶ θαλάττῃ ἐν Ἑλλησπόντῳ ὄντας, οὔτε C ἐφθοῖς κρέασιν, ἀλλὰ μόνον ὀπτοῖς, ἃ δὴ μάλιστα ἂν εἴη στρατιώταις εὔπορα· πανταχοῦ γὰρ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, αὐτῷ τῷ πυρὶ χρῆσθαι εὐπορώτερον, ἢ ἀγγεῖα ξυμπεριφέρειν. Καὶ μάλα. Οὐδὲ μὴν ἡδυσμάτων, ὡς ἐγῷμαι, Ὅμηρος πώποτε ἐμνήσθη. ἢ τοῦτο μὲν καὶ οἱ ἄλλοι ἀσκηταὶ ἴσασιν, ὅτι τῷ μέλλοντι σώματι εὖ ἕξειν

ἁπλῆς omittant, ut glossema ex sequentibus illatum eieci.

ὀλίγον] ὀλίγῳ Flor. R.

καὶ μάλιστα ἡ τῶν περὶ τὸν πόλεμον] καὶ *om.* Vind. D. Mon. B. Flor. U. Pro μάλιστα ἡ Vind. F. Ang. B. Flor. R. μάλιστ' ἂν exhibent; denique τῶν deest Lob. Vind. BD. Vat. B. Ven. B. Par. K. eoque omisso et nulla post γυμναστικὴ interpunctione adhibita Heindorfius haec verba inde ab ἁπλῆ που adscripsit ad Phaedonis locum p. 61. E. quo doceret καὶ μάλιστα *vel maxime* significare. Mihi Socrates gymnasticae, quam antea musicae sororem dixisset, indolem clarius expositurus primum omnino simplicem eam et personae illorum, qui ea usuri sint, convenientem ponere, deinde eam, quae ad milites adhiberi debeat, maxime ita comparatam, scilicet simplicem et convenientem, dicere videtur. Itaque comma post γυμναστικὴ, quod etiam Bekkerus et Stallbaumius sustulerunt, restitui. — Ficinus pro illis omnibus tantum *militum exercitatio* habet. In margine Vind. F. ad verba περὶ τὸν πόλεμον a m. s. adscriptum est περὶ τῶν στρατιωτῶν. Aldus post πόλεμον signum interrogandi posuit.

Ὁμήρου] ὁμήρῳ Vind. D.

τά γε] τάδε Ang. B.

στρατείας] Ante Astium legebatur στρατιᾶς, quod is secundum Par. K. Bekkerus secundum Vat. BM. Ven. C. Vind. B. Par. DK. et Mon. B. Stallbaumius ex Flor. LU. correxit. Idem a me in Vind. B. et Lob. superscriptis tamen in hoc ι et ᾶς inventum est. Ang. B. στρατίαις, Vind. F. στρατιαῖς, Vind. DE. et reliqui, ut videtur, Florentini cum Ald. Bas. ab. Steph. στρατιᾶς habent. De Par. A. Ven. B. Amb. C. Vat. H. Bekkerus nihil significavit. Ficinus *in belli expeditionibus* scripsit, quasi ἐπὶ στρατείαις legisset.

ἑστιάσεσιν] ἑσθιάσεσιν Vind. D. et paullo post ἑσθιᾶ. ἑστιάσεσι Vind. B.

οὔτε] οὔτ' Vind. F. Ang. B.

Ἑλλησπόντῳ] ἑλησπόντω Vind. C F.

ἐφθοῖς] ἐφθοῖς Vind. BD.

μόνον] *om.* Fic.

μάλιστα] μάλιστ' Lob. Vind. BEF. Amb. C. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACLRT. Stallbaumius.

Καὶ μάλα] *om.* Fic.

ἡδυσμάτων] ἐδεσμάτων Lob. Vind. B. Vat. M.

ἐγῷμαι] ἐγὼ οἶμαι Vind. F. Flor. R.

ἢ τοῦτο] ἢ temere suspectum fuit Benedicto et a Stallbaumio uncis inclusum est.

ἴσασιν] ἴασιν Amb. C.

εὖ ἕξειν] εὐεξεῖν Lob. Vind.

ἀφεκτέον τῶν τοιούτων ἁπάντων; Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη,
D *ἴσασί τε καὶ ἀπέχονται. Συρακοσίαν δὲ, ὦ φίλε, τράπεζαν καὶ Σικελικὴν ποικιλίαν ὄψου, ὡς ἔοικας, οὐκ αἰνεῖς, εἴπερ σοι ταῦτα δοκεῖ ὀρθῶς ἔχειν. Οὔ μοι δοκῶ. Ψέγεις ἄρα καὶ Κορινθίαν κόρην φίλην εἶναι ἀνδράσι μέλλουσιν εὖ σώματος ἕξειν. Παντάπασι μὲν οὖν.*

B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. *εὐεκτεῖν* Vind. D. *ἀφ' ὧν εὖ ἕξειν ἔμελλον τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν* convivis suis apponere Homerum scribit Dioscorides *περὶ τοῦ τῶν ἡρώων καθ' Ὅμηρον βίου* apud Athenaeum L. I. p. 9. A. quo loco Platonem non nominat, sed haud dubie respicit et velut commentario illustrat.

ἀφεκτέον] *κ* in Vind. D. int. vers. est.

ἁπάντων;] *ἁπάντων*. Ald. Bas. ab. Steph. qui tamen in suppl. adnot. p. 77. notam interrogandi ob antecedens *ἤ* ponendam ostendit. Ficinus illud *ἤ sed* interpretatus Socratem haec affirmantem fecit.

γ'] *γε* Lob. Vind. BDF. „Suspicor Platonem noluisse *ὀρθῶς* iungere cum *ἴσασι:* sed hic ita esse usum hoc adverbio ut alibi, quum ab eo qui respondet approbantur quae dicta sunt. q. d. Recte hoc a te dicitur. norunt enim abstinendum esse, atque adeo abstinent. Neque vero *ὀρθῶς* tantum ita usurpat in responsione, sed etiam *πάνυ ὀρθῶς* alicubi ab eo qui quae dicta sunt approbat respondetur: ut pag. 61. huius Tomi." Steph. l. c. cuius rationem secutus Astius in sec. ed. post *ἔφη* colon posuit, in tertia comma restituit, quod reliqui habent. Stephanus vim particulae *καὶ* neglexerat, quae iungi *ὀρθῶς* cum *ἴσασι* iubet. Neque locus Philebi p. 61. E. quem confert, huic similis est.

D *Συρακοσίαν*] Ita Par. A. Vat. B. *συρρακουσίαν* Lob. Vind. BD. Vat. M. Flor. LTU. *συρακουσίαν* reliqui cum editis ante Bekkerum et Stallbaumio, qui altero loco, quo Plato eo nomine utitur, Leg. L. I. p. 638. A. *Συρακόσιοι* scribentem Bekkerum sequi non dubitavit. Secundum codices hic *Συρακοσίαν*, ibi *Συρακούσιοι* scribendum videtur, quemadmodum in epistola tertia earum, quae Platoni tribuuntur, codices optimi nunc *o* nunc *ου* in antepenultima habent. Nam quod Boeckhius in notis criticis ad Pindari Ol. 6, 6. Atticis negat Platonis et Xenophontis aetate diphthongum in penultima urbis nominis usitatam fuisse, ut ad Eryxiam monuerit, ex Xenophontis usu, cuius ex Symposio locos aliquot *Συρακοσίους* ne eos quidem consentientibus libris exhibentes in praefatione ad illum dialogum p. XXXI. citavit, de Platone et reliquis illius temporis Atticis certi nihil efficitur. Neque Thucydidis libri, de quibus cf. quae Poppo ad L. III. c. 86. testimonia collegit, alterutram formam ita tuentur, ut scriptor ab altera abstinuisse videatur. Singularem denique sententiam Goettlingius ad Aristot. Polit. p. 293. tulit, antiquissimos *Συρακόσσαι* vel *Συρακοῦσσαι* scripsisse, recentiorem urbis scripturam esse *Συρακοῦσαι*, civium *Συρακόσιοι*, recentissimam vero *Συρρακοῦσαι*, quae apud Atticos aliquanto post Euclidis tempora invaluerit; quam quomodo Choerobosci et Theognosti ab ipso ad Theodos. p. 246. et a Bekkero in indice Anecdotorum p. 1421. editis locis firmari putaverit, non intelligo.

δὲ] *itaque* Fic. *δή*, quod olim

Οὐκοῦν καὶ Ἀττικῶν πεμμάτων τὰς δοκούσας εἶναι εὐπαθείας; Ἀνάγκη. Ὅλην γὰρ, οἶμαι, τὴν τοιαύτην σίτησιν καὶ δίαιταν τῇ μελοποιίᾳ τε καὶ ᾠδῇ τῇ ἐν τῷ παναρμονίῳ καὶ ἐν πᾶσι ῥυθμοῖς πεποιημένῃ ἀπεικάζοντες ὀρθῶς ἂν ἀπεικάζοιμεν. Πῶς γὰρ οὔ; Οὐκοῦν ἐκεῖ μὲν ἀκολασίαν ἡ ποικιλία ἐνέτικτεν, ἐνταῦθα δὲ

requirebam, ne nunc quidem, si codices discreparent, non praeferrem, sed omnium consensu tutam adversativam fero: *Syracusanam autem mensam quod attinet, — eam probare non videris.*

ὄψου] *om.* Vind. D. *ὄψων* Ven. B. Vind. E. Amb. C. (Flor. ACT.) editi ante Bekkerum et Stallbaumius. *ὄψον* collectivum est, ut e. g. Gorg. p. 518. C.

ἔοικας] *ἔοικεν* Flor. L.

οὐκ αἰνεῖς] *οὐκ αἰνεῖν* Ven. B. *οὐκ ἐπαινεῖς* Flor. RT. *οὐκαινοῖς* Ang. B.

ταῦτα] post *δοκεῖ* Ven. B. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV.

δοκεῖ] post *ὀρθῶς* Mon. B. Flor. U. *οὐδοκεῖ* Ang. B. In Flor. R. *οὐ* int. vers. est.

δοκῶ] *δοκεῖ* Ang. B.

Κορινθίαν κόρην] *κόρην om.* Par. K. sequente in ed. sec. Astio, in tertia probante, quia *φίλην εἶναι* h. l. non possit significare *placere*, sed *φίλη* idem, quod *ἑταίρα* esse debeat; quod mihi neque verum neque aptum videtur. Pertinet autem hoc ad parechesin, de qua cf. Hermogenes p. 215. Laur. Ceterum quem Stephanus in suppl. adnot. p. 78. ante haec desideratum aliquando a se articulum *τὸ*, deinde vero similium recordanti locorum, qualis sit Euthyphr. p. 11. A. in quo *φιλεῖσθαι* pro *τὸ φιλεῖσθαι* legatur, non amplius necessarium visum scribit, equidem non solum desidero, sed ne subaudiendum quidem cum illo puto, quia, si verbo finito et coniunctione pro infinitivo usus esset Socrates, *εἰ* potius quam *ὅτι ἐστὶ* dicturus fuisse videtur. — *Vituperas et Corinthium luxum blandientium puellarum in his, qui optima corporis habitudine futuri sunt.* Fic.

μέλλουσιν] *μέλλοναι* Par. K. sec. Bip.

εὖ σώματος] *σ. εὖ* Par. K. *εὐσωμάτως* Vind. D.

εὐπαθείας] *εὐπειθείας* Vind. B. a m. pr. (*εὐπαθ.* a m. s.) Cf. ad I. 347. C.

Ὅλην] *ὅλως* Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. L.

σίτησιν καὶ δίαιταν] *σίτισιν κ. δ.* Vind. F. *σίτισι κ. δ.* Vind. E. *victum* Fic.

μελοποιίᾳ] *μεγαλοποιίᾳ* Vind. E. Vat. H. *μεγαλοπρεποίᾳ* Amb. C.

ἐν τῷ παναρμονίῳ] Ita Par. A. Vat. H. Flor. AV. *ἐν τῇ* m. reliqui codices cum Ald. Bas. ab. Steph. Astius in sec. et tert. ed. articulum omisit, cuius femininum utique ferendum non erat, neutrum vero optimum et merito a Bekkero et Stallbaumio receptum est. Panharmoniorum nomine supra p. 399. C. D. genus quoddam instrumentorum musicorum designari vidimus, quorum ea esset comparatio, ut omnibus harmoniis exhibendis inservirent. Itaque *ἡ ἐν τῷ παναρμονίῳ μελοποιία* talis modorum compositio est, qualis in illius generis instrumentis apparet, varia et multiplex et omnes harmonias adhibens, quem sensum etiam Ficinus reddidit: *in omni genere harmoniae.*

νόσον, ἡ δ' ἁπλότης κατὰ μὲν μουσικὴν ἐν ψυχαῖς σωφροσύνην, κατὰ δὲ γυμναστικὴν ἐν σώμασιν ὑγίειαν;
405 Ἀληθέστατα, ἔφη. Ἀκολασίας δὲ καὶ νόσων πληθυουσῶν ἐν πόλει ἆρ' οὐ δικαστήριά τε καὶ ἰατρεῖα πολλὰ ἀνοίγεται, καὶ δικανική τε καὶ ἰατρικὴ σεμνύνονται, 440
ὅταν δὴ καὶ ἐλεύθεροι πολλοὶ καὶ σφόδρα περὶ αὐτὰ σπουδάζωσιν; Τί γὰρ οὐ μέλλει; Τῆς δὲ κακῆς τε καὶ αἰσχρᾶς παιδείας ἐν πόλει ἆρα μή τι μεῖζον ἕξεις λαβεῖν τεκμήριον, ἢ τὸ δεῖσθαι ἰατρῶν καὶ δικαστῶν ἄκρων μὴ μόνον τοὺς φαύλους τε καὶ χειροτέχνας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐν ἐλευθέρῳ σχήματι προσποιουμένους τεθράφθαι;

E ἡ δ' ἁπλότης] ἡ δὲ ἁ. Vind. E. Flor. ACRV.
ὑγίειαν;] ὑγείαν Flor. R. ὑγίειαν. editi ante Astium.
405 πληθυουσῶν] πληθυνουσῶν Lob. Vind. B. Par. K. Vat. M. πληθουσῶν Ang. B. Flor. R.
δικανική] δικανικῆ Ang. B. δικανικοί Vat. H.
ἰατρικὴ] ἰατρικῆ Ang. B.
σεμνύνονται] σεμνύνεται Vind. D.
πολλοί] πολλὰ Vind. D.
καὶ] καὶ δοῦλοι Amb. C. Flor. T.
σπουδάζωσιν] σπουδάζωσι editi ante Bekkerum, quem, licet hic quoque de codicibus taceat, tamen non sine idonea auctoritate ν adiecisse ex eo colligo, quod in iisdem Florentinis AV. qui in superioribus cum Par. A. ἐν τῷ παναρμονίῳ exhibent, hic littera paragogica exstat, quam etiam Stallbaumius admisit. Penultimam tamen leviter corruptam habent: σπουδάζουσιν.
Τῆς δὲ κακῆς — ἔτι αἴσχιον. C] excerpsit Stobaeus serm. II. p. 32. Sed in eius cod. A. priora usque ad ἀπορίᾳ οἰκείων desunt. Pro δὲ Ficinus *igitur* posuit.
λαβεῖν] om. Vind. D.
ἰατρῶν καὶ δικαστῶν ἄκρων] ἰατρῶν τε ἄκρων καὶ δ. Mon. B. Flor. U.
ἐν ἐλευθέρῳ] ἐν om. Vind. D.
τεθράφθαι] Ita Par. A. Lob. Vind. BE. Ven. B. Ang. B. Vat. M. et, sup. τ super priori θ, Par. K. sec. Bekk. τετράφθαι reliqui cum editis ante Bekkerum. τεθράφθαι in plerisque codicibus et vulgo legitur infra p. 409. A. item vulgo, sed praeter exspectationem dissentientibus optimis libris Clark. Coisl. Vat. A. Ven. C. Theaet. p. 172. D. Neque Gorg. p. 525. A. τετράφθαι, quod etiam Heindorfium fefellerat, omnium melioris notae librorum consensu Bekkerus correxit. Tamen res certa videtur. Cf. Buttmanni gramm. II. p. 241.
αἰσχρὸν] αἰσχρὰ Vind. D. B
ἑπακτῷ] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.
καὶ ἀπορίᾳ οἰκείων] ὡς ἀ. οἰ. Vind. F. Ang. B. ἐπὶ ἀ. οἰ. Flor. R. καὶ ἀ. οἰκείου Mon. B. *ob propriae virtutis inopiam* Fic. secundum quem Astius in sec. ed. καὶ omisit, in tertia omittendum significavit, Stallbaumius uncis inclusit. Sed in qualibet civitate legibus constituta etiam is, qui ius domi habet et iustitiam novit et colit, nonnunquam petere ius a magistratu cogitur. Itaque Socrates non simpliciter turpe dicit ἑπακτῷ τῷ δικαίῳ ἀναγκάζεσθαι χρῆσθαι, sed ita, si quis ob proprii iuris defectum alieno uti cogatur, et καὶ h. l. ut in καὶ μάλα et multis dictionibus, *idque* s.

ἢ οὐκ αἰσχρὸν δοκεῖ καὶ ἀπαιδευσίας μέγα τεκμή- B
ριον τὸ ἐπακτῷ παρ' ἄλλων, ὡς δεσποτῶν τε καὶ
κριτῶν, τῷ δικαίῳ ἀναγκάζεσθαι χρῆσθαι, καὶ
ἀπορίᾳ οἰκείων; Πάντων μὲν οὖν, ἔφη, αἴσχιστον.
Ἦ δοκεῖ σοι, ἦν δ' ἐγώ, τούτου αἴσχιον εἶναι τοῦ-
το, ὅταν τις μὴ μόνον τὸ πολὺ τοῦ βίου ἐν δι-
καστηρίοις φεύγων τε καὶ διώκων κατατρίβηται, ἀλλὰ
καὶ ὑπὸ ἀπειροκαλίας ἐπ' αὐτῷ δὴ τούτῳ πεισθῇ
καλλωπίζεσθαι, ὡς δεινὸς ὢν περὶ το ἀδικεῖν καὶ C
ἱκανὸς πάσας μὲν στροφὰς στρέφεσθαι, πάσας
δὲ διεξόδους διεξελθὼν ἀποστραφῆναι λυγιζόμενος,

et quidem significat. Cf. Paus. L. I. c. 21. §. 8. de linteis loricis: *διιᾶσι γὰρ καὶ βιαζόμενοι τὸν σίδηρον.* Paullo maiorem offensionem habet transitus ad pluralem, quem Monacensis recensionis auctor non magis tulit, quam L. II. p. 373. E. *πολέμου γένεσιν εὑρήκαμεν, ἐξ ὧν μάλιστα κακὰ γίγνεται.* Sed similis numeri enallage est L. IIII. p. 429. E: *καὶ ὃ μὲν ἂν τούτῳ τῷ τρόπῳ βαφῇ, δεν-σοποιὸν γίγνεται τὸ βαφὲν, καὶ ἡ πλύσις οὔτ' ἄνευ ῥυμμάτων οὔτε μετὰ ῥυμμάτων δύναται αὐτῶν τὸ ἄνθος ἀφαιρεῖσθαι.* Contra singularis pluralem excipit L. II. p. 374. C: *τὰ δὲ δὴ περὶ τὸν πόλεμον πότερον οὐ περὶ πλείστου ἐστὶν εὖ ἀπεργασθέντα; ἢ οὕτω ῥᾴδιον, ὥστε* etc. ibid. p. 382. A: *ὅτι τῷ κυριωτάτῳ που ἑαυτῶν ψεύδεσθαι καὶ περὶ τὰ κυριώτατα οὐδεὶς ἑκὼν ἐθέλει*, et rursus ib. B: *τῇ ψυχῇ — ἀμαθῆ εἶναι — πάντες ἥκιστ' ἂν δέξαιντο.* Quibus in locis etsi non eadem ubique mutati numeri ratio est, communis tamen in omnibus mutandi facilitas cernitur, quam in nostro hoc adiuvare videtur, quod proprio iure destitutum multis modis iniuste agere et officiis omnibus erga omnes deesse oportet, utpote eorum, quae aliis alia debet, nihil per se intelligentem. Cf. Schneideri lexicon in *δίκαιος* p. 356. extr.

ἔφη] εἶη Amb. C.

Ἦ] ἢ Vind. D. *annon* Fic.

αἴσχιον] ἔτι αἴ. Mon. B. Flor. U.

ὅταν] ὅταν δή Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stob. cod. A.

κατατρίβηται] κατατρίβητε Vind. F. a m. pr.

πεισθῇ] Ita enim Vind. F. a m. pr. et a m. s. D *πείσθηται* Vat. B. *πεισθῆναι* Vind. E. et a m. pr. D. et a m. s. F. Ven. C. Par. DK. Flor. C. *πείσθη* Stob. cod. A. *πέλθηται* Lob. Vind. B. Ven. B. Vat. M. Stob. editi ante Bekkerum. Ficinus hoc et *καλλωπίζεσθαι* uno *gloriatur* expressit.

πάσας — δίκην] laudat Suidas C
T. II. p. 465. tamquam ex Gorgia Platonis petita.

μὲν] *om.* Suid.

διεξόδους] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

διεξελθὼν] διελθὼν Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV. Suid. et a m. pr. Ven. B.

λυγιζόμενος] Ita e Suida et scholiaste (*λυγιζόμενος· στρεφόμενος, καμπτόμενος, ἀπὸ τῶν λύγων· λύγος δέ ἐστι φυτὸν ἰμαντῶδες. τινὲς δὲ καὶ τὸ μετὰ τιμωρίας βασανίζειν λυγίζειν φασί· καὶ αἱ μάστιγες, αἷς οἱ ἀθληταὶ τύπτονται, λύγοι καλοῦνται.*) in sec. ed. scripsit Astius pro λογιζόμενος, quod codices omnes cum Ald. Bas. ab. Steph. exhi-

ὥστε μὴ παρασχεῖν δίκην, καὶ ταῦτα σμικρῶν τε καὶ οὐδενὸς ἀξίων ἕνεκα, ἀγνοῶν, ὅσῳ κάλλιον καὶ ἄμεινον τὸ παρασκευάζειν τὸν βίον αὐτῷ μηδὲν δεῖσθαι νυστάζοντος δικαστοῦ; Οὔκ, ἀλλὰ τοῦτ', ἔφη, ἐκείνου ἔτι αἴσχιον. Τὸ δὲ ἰατρικῆς, ἦν δ' ἐγώ, δεῖσθαι, ὅτι μὴ τραυμάτων ἕνεκα ἢ τινων ἐπετείων νοσημάτων

bent. Idem Bekkerus in nota ad schol. sibi et Porsono (Miscell. p. 66.) reponendum videri ostendit, reposuitque Morgensternium Symb. crit. I. p. 11. conferri iubens Stallbaumius. *λογιζόμενος*, si de fallacibus sophistarum conclusiunculis intelligitur, non omnino ineptum est et a Galeno hic lectum videtur, qui de Hipp. et Plat. decr. L. VII. T. V. p. 591. Kühn. haud dubie nostrum locum respiciens de hominibus indocte contentiosis *οὗτοι γάρ εἰσι*, inquit, *οἱ πρὸς ἅπασαν ἀπόδειξιν ἀεὶ λογιζόμενοι καὶ στροφὰς ἀσχήμονας στρεφόμενοι χάριν τοῦ δοκεῖν ἀτελῆ τὸν ὅλον ὑπάρχειν λόγον*. nisi hic quoque *λυγιζόμενος* scripsit, quod sane verisimile, quum verbo *λογίζεσθαι* universam mentis seu intellectus actionem significare, argutari vero *διαλεκτικοῖς λόγοις* (non *ἐπιστημονικοῖς*) *χρῆσθαι* dicere soleat. Cf. l. c. p. 595. inf. et 599. inf. Neque plane in codicibus nostris vestigia alterius scripturae desunt: Vind. F. et Flor. R. *αὖ λογιζόμενος* habent, Ang. B. *αὐ λογιζόμενος*, quod varietatem lectionis ad *αὖρα* p. 401. C. relatam intuenti vix dubium erit, quin ex dittographia *λυλογ.* originem ducat.

ὥστε] *om.* Stob. cod. A.

παρασχεῖν] *παρέχειν* Vind. F. Ang. B. Flor. R. iterum cum Suida consentientes. Sed aoristus aptior ad consilium istorum indicandum. Praesens effectum magis significat.

δίκην] Ita Par. A. Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACTV. Suid. Stob. cod. A. *om.* Vind. D. *δίκας* reliqui codices (Ven. C. a m. s.) cum editis, quod etiam per se deterius est, quia unam semper poenam, scilicet eam, quae damnatos criminis, cuius rei sunt, sequi oportet, defugere isti contendunt. Ficinus vulgatam interpretatus est: *ut nullas iniuriarum solvat poenas.*

ταῦτα] *ταύτας* Ven. C. Vind. D.

σμικρῶν] *σμικροῦ* Vat. B.

ἕνεκα] Stephanus h. l. signum interrogandi et infra post *δικαστοῦ* cum Aldo punctum posuit.

κάλλιον] *καλὸν* Vind. D.

αὐτῷ] *αὐ.* Lob. Vind. BDF. Stob. Ald. Bas. ab. *αὐτοῦ* Par. K. sec. Bip. Flor. LU. (*αὐτοῦ*, quemadmodum Stallbaumius in his tribus legi dicit, vitiose excusum videtur.) In Ald. Bas. ab. comma post *αὐτῷ* est.

μηδὲν] *μηδενὸς* Lob. Vind. B. Par. DK. Mon. B. Vat. M. Flor. LU.

Οὔκ] *οὔ* Vind. E. Vat. H. Flor. AC. *Οὐκ* Stob. *Οὖκ.* editi ante Astium.

τοῦτ'] *τοῦτο* Vind. F.

ἔτι] *om.* Vind. B.

Τὸ] *τῆς* Ven. B. Vind. E. Amb. C. Flor. T.

ὅτι] Ita Ald. Bas. ab. Steph. (*ὅ τι* Bekkerus et Stallbaumius.)

τραυμάτων] *θραυμάτων* Bas. a.

ἤ τινων] Ita Lob. Vind. D. *ἢ τινῶν* Vind. B(F.) editi ante Bekkerum.

ἐπετείων] *ἐπιτηδείων* Lob. a

ἐπιπεσόντων, ἀλλὰ δι' ἀργίαν τε καὶ δίαιταν οἵαν διήλ- D
θομεν, ῥευμάτων τε καὶ πνευμάτων ὥσπερ λίμνας ἐμ-
πιπλαμένους φύσας τε καὶ κατάῤῥους νοσήμασιν ὀνό-
ματα τίθεσθαι ἀναγκάζειν τοὺς κομψοὺς Ἀσκληπιάδας
οὐκ αἰσχρὸν δοκεῖ; Καὶ μάλ', ἔφη, ὡς ἀληθῶς καινὰ
ταῦτα καὶ ἄτοπα νοσημάτων ὀνόματα. Οἷα, ἦν δ' ἐγὼ,

m. pr. In Flor. R. *ἐπὶ τοῦ νῦν ἔτους* superscriptum.

ἐπιπεσόντων] *περιπεσόντων* Ven. B. cum editis ante Astium, qui in sec. ed. *ἐπιπ.* ex Par. K. recepit minus iusta ductus causa. *περιπεσεῖν* ad homines singulares aptissimum, *ἐπιπεσεῖν* ad universos aptius.

D *ἀλλὰ δι'*] *ἀλλ'* Lob. Vind. B. *δι' om.* Vat. M. *sed plurimum ad destillationes et spiritus interioris intumescentis impetum ob* Fic.

τε] *om.* Amb. C. Vat. H.

οἵαν] *οἷον*, sup. *αν*, Par. K. sec. Bip.

ῥευμάτων τε] *τε om.* Vind. E. Flor. T. Ante haec Ficinus *quibus effectum est, ut homines* inseruit.

ἐμπιπλαμένους] *ἐμπιμπλαμένους* Par. A. Sic *ἐμπίμπλασθαι* idem liber praestantissimus, sed solus, ut videtur, exhibet Tim. p. 52. E. *ἐμπιμπλάμενοι* Critia p. 121. B. *ἐμπιμπλᾶσα* Leg. IIII. 705. A. *ἐμπιμπλὰς* Leg. V. 727. C. *ἐμπιμπλάναι* Leg. VII. 814. B. Similiter *ἐμπίμπλανται* in Clarkiano legitur Lys. p. 206. A. et in Par. K. sec. Bekk. infra L. VIII. p. 563. B. *ἐμπίμπλασθαι* in Ven. B. L. VI. p. 500. C. et in Coisl. Gorg. p. 505. A. Quibus omnibus locis grammaticorum praeceptum *μ* alterum excludentium, de quo cf. Lobeckius ad Phryn. p. 95. sq. reliquorum codicum consensu firmari magis, quam unius dissensione convelli videtur. Aliis vero coniunctum duorum pluriumve momentum rem dubiam facere potest, ut Leg. L. II. p. 671. B. ubi Par. A. et Eusebius *ἐμπίμπλαται*, Polit. p. 272. C. Clark. et Ven. A. *ἐμπιμπλάμενοι*, Epist. VII. p. 326. B. 343. C. Par. A. et Vat. C. *ἐμπιμπλάμενον* et *ἐμπίμπλησι* habent; ut Leg. L. X. p. 910. A. ubi *ἐμπιμπλάναι* in Par. A. Vat. C. in hoc tamen punctis notato altero *μ*, et in Flor. A. eodem inter versus adscripto legitur, Ion. p. 535. C. ubi Par. C. et Flor. B. *ἐμπίμπλανται* exhibent, quod Stallbaumius pariter atque Polit. l. c. *ἐμπιμπλάμενοι* recepit, Theaet. p. 151. A. ubi *ἐμπίμπλανται* in Coisl. Ven. AC. Pal. et Flor. B. scriptum a Stallbaumio non receptum est; denique Leg. L. IIII. p. 705. B. quo loco *ἀντεμπίμπλαιτ'* auctoritate Par. A. Vat. C. Ang. B. Voss. et Stobaei reliquorum varie depravatae scripturae praeferri debet.

φύσας] *φύσσας* Par. DK. Mon. B. (Flor. U.) editi ante Bekkerum; qui Cratyl. p. 427. A. recte cum codicibus uno excepto omnibus *φυσῶδες* exhibent.

νοσήμασιν] In Vind. D. super secunda syllaba *μισ*, ut videtur, scriptum est.

κομψοὺς] *σοφοὺς* Vind. D.

Ἀσκληπιάδας οὐκ] *Ἀσκληπιάδας. Οὐκ* Bas. ab.

μάλ'] *μάλα* Lob. Vind. BD. Par. K. sec. Bip. Flor. RTUV.

ἔφη] *ἔφην* Ven. B. Vind. E. Mon. B. Vat. H. (Flor. ACL.) editi ante Astium. Post hoc vulgo comma erat, quod in colon mutavi, quia sequentia cum *μάλα* coniungi non possunt.

ταῦτα] ante *ὡς ἀλ. κ.* Vind. B.

ὀνόματα. Οἷα] *ὀνόματα, οἷα* Lob. Bas. ab.

ὡς οἶμαι, οὐκ ἦν ἐπ' Ἀσκληπιοῦ. τεκμαίρομαι δὲ,
E *ὅτι αὐτοῦ οἱ υἱεῖς ἐν Τροίᾳ Εὐρυπύλῳ τετρωμένῳ*
ἐπ' οἶνον Πράμνειον ἄλφιτα πολλὰ ἐπιπασθέντα καὶ
406 *τυρὸν ἐπιξυσθέντα, ἃ δὴ δοκεῖ φλεγματώδη εἶναι,*
οὐκ ἐμέμψαντο τῇ δούσῃ πιεῖν, οὐδὲ Πατρόκλῳ τῷ ἰω-
μένῳ ἐπετίμησαν. Καὶ μὲν δή, ἔφη, ἄτοπόν γε τὸ πῶ-
μα οὕτως ἔχοντι. Οὔκ, εἴ γ' ἐννοεῖς, εἶπον, ὅτι τῇ
παιδαγωγικῇ τῶν νοσημάτων ταύτῃ τῇ νῦν ἰατρικῇ πρὸ

ὡς οἶμαι] *om.* Lob. Vind. BDE. Par. DK. Mon. B. Vat. M. Flor. LU.

οὐκ ἦν] *οὐκοῦν* Vat. B.

αὐτοῦ] post *οἱ υἱεῖς* Par. K.

E *Εὐρυπύλῳ*] *εὐρυπύλου* Flor. L. *εὐρυπύλω οὐ* Lob. Vind. B. Vat. M. Non videtur hoc *οὐ* aliud, nisi dittographiam dativi et genitivi repraesentare, sed verum est in nostro Homero non Eurypylo ab Asclepiadis, sed ipsi Asclepiadae Machaoni ab Hecamede illum potum parari Il. XI. 624. 639. Eurypylo vero aliam medicinam praebere Patroclum ib. 846. cl. XV. 394. Itaque quum etiam Ion. p. 538. C. vulnerato Machaoni Hecamedes *κυκεῶνα* porrigere dicatur, Astius non solum *Εὐρυπύλῳ* insiticium, sed etiam verba *οὐδὲ Πατρόκλῳ τῷ ἰωμένῳ ἐπετίμησαν* eiicienda putat, Müllerus ad Ion. p. 99. Stallbaumius et Schleiermacherus Platonem memoria lapsum duo diversos locos Homericos confudisse statuunt. *Εὐρυπύλῳ* genuinum esse vel repetita eius mentio p. 408. A. demonstrat; neque vero errasse Platonem, sed vel eadem licentia, quam ad p. 388. A. notavimus, usum crediderim, vel alia carminis illius recensione, cuius vestigium in scholiis ad v. 624. p. 324. Bekk. cernitur: *οὐ δεόντως, φασὶν, ὁ Μαχάων, καὶ ταῦτα ἰατρὸς ὤν, τὸν κυκεῶ προσφέρεται, συνεστῶτα ἐκ μέλανος οἴνου (τοιοῦτος γὰρ ὁ Πράμνιος) καὶ τυροῦ ἐπικεκνησμένου καὶ ἀλφίτων· φλεγματώδη δὲ ταῦτα καὶ πολέμια τοῖς τραυματίαις. πρῶτον μὲν οὖν φαμὲν, ὅτι τὴν δίαιταν ἠγνόουν καὶ ἀνδρειότερα ὅμως εἶχον τὰ σώματα, ὡς καὶ ἀγωνίζεσθαι τοὺς τραυματίας· εἶτα, ὅτι ἀρίστου ἰατροῦ ἐστι τὸ ἰᾶσθαι μὴ μετακινοῦντα τὴν συνήθη δίαιταν· ἄλλως τε ἐξ ἐπιπολῆς ἡ πληγή. τινὲς οὖν ἐπιχειροῦσιν ὅλως μηδὲ πεπλῆχθαι τὸν Μαχάονα.* quorum verborum extrema illo spectare videntur. Cf. etiam Wolfius proleg. p. 37. Sed Ionis locus propriam sibi disputationem deposcit cum quaestione de eius dialogi authentia coniunctam.

τετρωμένῳ] *τετρωμένον* Flor. L. *τεταγμένῳ* Vat. B. a m. pr.

Πράμνειον] *om.* Flor. R. *πράμνιον* Lob.

ἐπιπασθέντα] *ἐπιθέντα* Vind. D. *ἐπισπασθέντα* Ven. B. Vind. E. Vat. H. *ἐπιπλασθέντα* (Flor. TUV.) editi ante Astium. „Neminem inficias iturum puto quin *ἐπιπασθέντα* hic scribere necesse sit." Steph. adnot. p. 20. Idem ostenderat Cornarius Ecl. p. 96.

δὴ] *om.* Vind. E. 406

ἐμέμψαντο] *ἐμέμψατο* Vind. D. et a m. s. E. Flor. AC.

πιεῖν] *ποιεῖν* Vat. B.

ἐπετίμησαν] *ἐπιτίμησαν* Ald. Ficinus verba *ὅτι αὐτοῦ οἱ υἱεῖς* usque ad hoc ita interpretatur: *quod eius filii apud Troiam poculum Patrocli iussu oblatum saucio Eurypylo non damnarunt, cum tamen in eo mixta esset Prandio vino farina, et insuper attritus caseus, quae pituitam augent.*

πῶμα] Ita Vind. D. et a m. pr. Par. A. *πόμα* reliqui cum edi-

τοῦ Ἀσκληπιάδαι οὐκ ἐχρῶντο, ὥς φασι, πρὶν Ἡρόδικον γενέσθαι· Ἡρόδικος δὲ παιδοτρίβης ὢν καὶ νοσώδης γενόμενος μίξας γυμναστικὴν ἰατρικῇ ἀπέκναισε πρῶτον μὲν καὶ μάλιστα ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους ὕστερον πολλούς. Πῇ δή; ἔφη. Μακρὸν, ἦν δ' ἐγὼ, τὸν θάνατον αὐτῷ ποιήσας. παρακολουθῶν γὰρ τῷ νοσήματι θανασίμῳ ὄντι οὔτε ἰάσασθαι, οἶμαι, οἷός τ' ἦν ἑαυτὸν, ἐν ἀσχολίᾳ τε πάντων ἰατρευόμενος διὰ βίου

tis ante Bekkerum, qui quod Porsonus ad Eurip. Hec. 392. poëtarum auctoritate Atticis usurpatum negat πόμα etiam Phileb. p. 34. E. 35. A. infra L. IIII. p. 437. DE. 438. A. Tim. p. 70. C. Leg. L. I. p. 648. A. D. E. ex Platone sustulit, in Philebo codicibus optimis Clark. Ven. C. et a m. pr. Coisl. et Vat. A. in hoc opere L. IIII. item Ven. C. sed altero tertioque loco, ut Par. A. ubique, a m. s. in πόμ. correcto et Par. A. obsecutus, quibus p. 437. D. Athenaeus accedit, et Vat. H. Flor. ACV. in quibus πτώματος legitur; in Timaeo secundum unum Par. A. a m. pr. in Legibus denique primo et altero loco secundum unum Vat. C. a m. pr. tertio secundum eiusdem et Par. A. primam manum. Vindobonenses codices, uno D. h. l. excepto, pariter ac Lob. et Florentini et reliqui omnino πόμα exhibere solent, quod etiam Stallbaumius, qui in ceteris Bekkerum sequitur, hic retinuit. Neque a Grammaticis, quod sciam, πόμα quin Atticum sit, in dubitationem vocatur. Cf. Lobeckius ad Phryn. p. 456. et Poppo in ind. ad Xenoph. Anab. in πόμα. ἔκπωμα autem, quod Stallbaumius ad Philebum urget, nihil efficit, quia nimium efficit. Itaque ex uno codice praesertim non optimo πῶμα recipiendum non puto, duobus illis parere non dubitavi.

οὕτως] τῶι οὖ. Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. AL. τὸ οὖ. Vat. B.

Οὔκ] οὐκ Vind. B. Aldus nullam post hoc interpunctionem habet, Bas. ab. punctum, Steph. colon.

πρὸ τοῦ] Ita Lob. Vind. BD. (Vat. BM. Mon. B.) Flor. LTV. πρότου editi ante Bekkerum. In eisdem libris, excepto Vind. D. οἱ ante haec, in Vind. E. post ea additum legitur.

ὥς φασι] om. Vind. B. Vat. M.

Ἡρόδικον] ἠρ. Vind. D. et paullo post. De eo homine cf. Astius ad Phaedr. p. 223. Harduinus n. 3. ad Plinii L. XXVIIII. et Schleiermacherus ad h. l.

Ἡρόδικος] ἠρώδης Vat. M. Subiectam nomini particulam γὰρ Bekkerus secundum Par. A. Vat. BHM. Ven. C. Vind. B. Ang. B. assentientibus Lob. Vind. DEF. Flor. ACLRV. recte in δὲ mutavit, quod tamen Astius et Stallbaumius contempserunt. γὰρ ferri posset, si πρῶτος adiunctum haberet.

ἀπέκναισε] Cf. Timaei lex. p. 42. ibique Ruhnkenius.

καὶ μάλιστα] om. Fic. In Lob. B pro μ a m. pr. κ erat.

ἔπειτ'] ἔπειτα Vind. EF. Flor. ACRTV.

ὕστερον πολλούς] om. Mon. B.

Μακρὸν] μακρὰν Vind. F. a m. pr.

αὐτῷ] ἑαυ. Lob. Vind. B. Vat. BM. Flor. L.

οὔτε] οὔτ' Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. L.

ἰάσασθαι] ἰᾶσθαι Vat. B. Ven. B. Vind. E.

διὰ βίου] διαβίου Lob. Vind. BDE.

ἕξη ἀποκναιόμενος, εἴ τι τῆς εἰωθυίας διαίτης ἐκβαίη, δυσθανατῶν δὲ ὑπὸ σοφίας εἰς γῆρας ἀφίκετο. Καλὸν ἄρα τὸ γέρας, ἔφη, τῆς τέχνης ἠνέγκατο. Οἷον εἰκὸς, C ἦν δ' ἐγὼ, τὸν μὴ εἰδότα, ὅτι Ἀσκληπιὸς οὐκ ἀγνοίᾳ οὐδὲ ἀπειρίᾳ τούτου τοῦ εἴδους τῆς ἰατρικῆς τοῖς ἐκγόνοις οὐ κατέδειξεν αὐτὸ, ἀλλ' εἰδὼς, ὅτι πᾶσι τοῖς εὐνομουμένοις ἔργον τι ἑκάστῳ ἐν τῇ πόλει προστέτακται, ὃ ἀναγκαῖον ἐργάζεσθαι, καὶ οὐδενὶ σχολὴ διὰ βίου κάμνειν ἰατρευομένῳ. ὃ ἡμεῖς γελοίως ἐπὶ μὲν τῶν δημιουργῶν αἰσθανόμεθα, ἐπὶ δὲ τῶν πλουσίων τε καὶ εὐδαιμόνων δοκούντων εἶναι οὐκ αἰσθανόμεθα. Πῶς; D ἔφη. Τέκτων μὲν, ἦν δ' ἐγὼ, κάμνων ἀξιοῖ παρὰ τοῦ

ἕξη] ἕξει Vind. F. a m. pr.

εἰωθυίας] εἰωθείας Ald. Bas. ab.

ἐκβαίη,] ἐκβαίη. Lob. editi ante Astium.

δυσθανατῶν] θανατῶν Flor. L. Verba διὰ βίου usque ad ἀφίκετο Ficinus ita reddidit: *vitam in hac corporis indulgentia conterebat, male quidem affectus, si paulo a consueto victu discederet, neque facile tamen naturae cedens, atque ita hac sapientia vivens senex decessit e vita.*

τὸ γέρας, ἔφη, τῆς τέχνης] τῆς τ. ἔ. τὸ γ. Par. DK. τῆς τ. τὸ γ. ἔ. Mon. B. Flor. U. In Lob. Vind. B. Vat. BM. Flor. L. ἔφη omissum, in Vind. E. pro eo εἶπεν idque post τέχνης positum est.

C οὐδὲ] οὐδ' Lob. Vind. BD. (hic int. vers.) Vat. M.

ἀπειρίᾳ] ἀπορίᾳ Vind. B. Vat. M.

τοῦ] om. Ven. B. a m. pr.

ἐκγόνοις] ἐγγόνοις Par. K. sec. Bekk. cf. ad L. II. p. 364. E.

κατέδειξεν] κατέδειξαν Ald. Bas. ab.

ἑκάστῳ] post ἐν τῇ πόλει Ven. B. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV. in quibus Stallbaumius simul ἑκάστως legi refert.

προστέτακται] προτέτακται Vind. E. Vat. H.

ἐργάζεσθαι] ἐργάσασθαι Ven. B.

σχολὴ] σχολῇ Lob. Vind. D. σχολεῖ Ang. B.

διὰ βίου] διαβίου Lob. Vind. DE.

κάμνειν] om. Vind. F.

γελοίως] In Flor. T. γελοῖον superscriptum est, quod ipsum desiderabat Salvinius.

ἐπὶ δὲ — αἰσθανόμεθα] om. Amb. C.

εὐδαιμόνων] εὐδαιμονεῖν Par. K.

Τέκτων μὲν] μὲν vulgo omissum Bekkerus ex Par. A. Ven. B. Amb. C. Vat. H. addidit, cui Stallbaumius, quum in Flor. ACLTV. idem exstare vidisset, obsequi non magis, quam Astius in tert. ed. voluit. Sed praeter codices satis id quum praecedentia ἐπὶ μὲν τῶν δημιουργῶν, tum sequentia καὶ τῷ τοιούτῳ μὲν commendant.

παρὰ] περὶ Vind. D. D

ἰατροῦ] ἰατροῦι Ald. ἰατροῖ Bas. a.

μικρὰν] Ita Par. ADK. Lob. Vind. BDF. Vat. M. et a m. pr. B. Ven. C. Flor. L. et, sup. α super ι, Ang. B. σμικρὰν Mon. B. Flor. U. Bekkerus. μακρὰν reliqui codices et editi. *diuturnam* Fic. Neque id ineptum; solet enim istius modi curatio diuturna esse et fabro ob eam rem non

ἰατροῦ φάρμακον πιὼν ἐξεμέσαι τὸ νόσημα, ἢ κάτω καθαρθεὶς ἢ καύσει ἢ τομῇ χρησάμενος ἀπηλλάχθαι· ἐὰν δέ τις αὐτῷ μικρὰν δίαιταν προστάττῃ, πιλίδιά τε περὶ τὴν κεφαλὴν περιτιθεὶς καὶ τὰ τούτοις ἑπόμενα, ταχὺ εἶπεν, ὅτι οὐ σχολὴ κάμνειν, οὐδὲ λυσιτελεῖ οὕτω ζῆν, νοσήματι τὸν νοῦν προσέχοντα, τῆς δὲ προκειμένης ἐργασίας ἀμελοῦντα. καὶ μετὰ ταῦτα E χαίρειν εἰπὼν τῷ τοιούτῳ ἰατρῷ εἰς τὴν εἰωθυῖαν δίαιταν ἐμβὰς ὑγιὴς γενόμενος ζῇ τὰ ἑαυτοῦ πράττων· ἐὰν δὲ μὴ ἱκανὸν ᾖ τὸ σῶμα ὑπενεγκεῖν, τελευτήσας πραγμάτων ἀπηλλάγη. Καὶ τῷ τοιούτῳ μέν γ', ἔφη, δοκεῖ πρέπειν οὕτω ἰατρικῇ χρῆσθαι.

probatur; sed *μικρὰν* magis ad *πιλίδια* aptum et ad illa p. 407. D: *διαίταις κατὰ σμικρὸν ἀπαντλοῦντα καὶ ἐπιχέοντα*, magis etiam exquisitum et supra librariorum captum. Itaque Bekkeri iudicium in mutanda vulgata sequor, sed *σ* ob ipsos codices, qui id exhibent, probare non possum. *μικρὰν* L. V. p. 453. D. constans omnium est lectio; *μικρὰ* Euthyd. p. 301. C. ne Bekkerus quidem cum altero a Vat. M. (et Lob.) oblato commutavit, quod Heindorfius suo arbitrio fecit; *εἰς μικρὸν* infra L. VI. p. 498. D. omnes praeter Ven. B. agnoscunt; *σφόδρα μικρῶν* et *σφόδρα μικρὸν* Phaedon. p. 90. A. in codicum discrepantia Heindorfius et Stallbaumius soni gratia praetulerunt; denique non negligendum, quod codex Clarkianus nonnunquam solus *μ.* pro vulgato *σμ.* habet, Euthyd. p. 275. E. Polit. 270. A. 293. E. Phil. 20. C. 29. B. alibi cum aliis, Theaet. p. 145. D. Theag. 121. D. Apol. 19. C. Criton. 46. A. Gorg. 488. C. ex quo colligi potest vulgatam in hanc quoque partem arbitrariam mutationem recepisse, non tantum in contrariam, ut Phaedr. 262. A. Prot. 316. A. Pol. 273. C. Symp. 187. A. 199. B. Soph. 230. A. Alcib. I. 131. E. Phaedon. 91. B. Crat. p. 436. B. in hoc Civ. libro 395. B. 407. D. L. IIII. p. 424. D. VI. 504. D. Tim. 89. C. Leg. III. 685. C. VII. 801. B. Ep. VII. 341. E. Eryx. 393. A. 400. A. quibus undeviginti locis Bekkerus recte, hoc est, optimis codicibus obsequens *σμ.* scripsit.

περιτιθεὶς] *περιθεὶς* Flor. L.

ταχὺ] *τάχ'* Vind. D.

σχολὴ] *σχολῇ* Vind. D.

μετὰ ταῦτα] *μεταταῦτα* Lob. E Vind. BDE. Ald. Bas. a.

ὑγιὴς γενόμενος] *om.* Ven. B. a m. pr. *ὑγιεὶς γ.* Bas. ab.

Καὶ] *καὶ* Ald. Steph. quasi non mutata persona.

οὕτω ἰατρικῇ] Ita codices a me collati et editi ante Bekkerum, qui sine nota *οὕτως ἰ.* exhibens in nullo suorum *οὕτως* invenisse videtur. Certe Theaet. p. 207. E. receptae in locum vulgati *οὕτω ἔχοντας*, quod etiam Heindorfius reliquerat, a se lectionis *οὕτως ἑ.* assertores significare non dedignatur, inter quos Clarkianus quoque ab ipso omissus et Lob. referendus est, neque Menex. p. 244. C. nullum codicem cum Stephano *οὕτω ᾤκει*, omnes *οὕτως ᾤ.* habere non ostendit, et Tim. p. 61. A. paucos, qui *οὕτως ὕδωρ* pro *οὕτω ὑ.* quod Lob. cum aliis tenet, obtulerint, demonstrat, in quibus est Par. A. Eodem modo Stallbaumii Bekkerum sequentis silentium de Florentinis interpre-

407 Ἀρ', ἦν δ' ἐγώ, ὅτι ἦν τι αὐτῷ ἔργον, ὃ εἰ μὴ πράττοι, οὐκ ἐλυσιτέλει ζῆν; Δῆλον, ἔφη. Ὁ δὲ δὴ πλούσιος, ὡς φαμεν, οὐδὲν ἔχει τοιοῦτον ἔργον προκείμενον, οὗ ἀναγκαζομένῳ ἀπέχεσθαι ἀβίωτον. Οὔκουν δὴ λέγεταί γε. Φωκυλίδου γὰρ, ἦν δ' ἐγώ, οὐκ ἀκούεις, πῶς φησὶ δεῖν, ὅταν τῷ ἤδη βίος ᾖ, ἀρετὴν

tandum videtur. Iam vero omnibus repugnantibus hiatum tollere non sum ausus, quia, quemadmodum *οὕτως* ante consonam nonnunquam soni caussa ponitur, qua re cf. Stallbaumius ad Prot. p. 351. B. in Bibl. sel. p. 137. ita *οὕτω* ante vocalem eandem vim habere potest; et *ἁπλῶς οὑτω*, *ὡς* in duobus optimis libris Clarkiano et Flor. B. legitur Protag. p. c. C.

Ἀρ'] *ἄρ'* Vind. D. *ἄρα* Vind. E. *ἆρ' οὖν* Ang. B. Flor. R. et, omisso *ἦν*, Vind. F. *Atque iccirco opus illi propositum esse dixi* Fic. (Ἀρ' — ἔργον)

δ'] *δὲ* Flor. R.

407 εἰ] *om.* Vat. B. a m. pr.

πράττοι] *πράττοιο* Vind. E.

ἐλυσιτέλει] *praestat* Fic. *ἄν*, quod Astius in tert. ed. praeponendum censet, recte improbat Stallbaumius. Cf. Matthiae gramm. p. 968.

ὡς φαμεν] *ὡς ἔφαμεν* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. U. *ut diximus* Fic. At nondum dixerant: nunc demum, ut videtur, dicunt et sentiunt.

Οὔκουν] *οὐκοῦν* Lob. Vind. B.

γε] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM.

Φωκυλίδου] *φωκυλίδην* Vat. C. Cf. Bastii comm. pal. p. 766. In Vind. D. compendium est, quod non minus — *δην*, quam — *δου* legi potest. *φωκυλίδης* Bas. b.

ἀκούεις,] *ἀκούεις:*, Vind. D. hoc est *ἀκούεις;* cum signo finitae Socratis orationis.

πῶς] *ὃς* Ang. B. Flor. R.

δεῖν] *ἤδη δεῖν* Flor. R. Comma, quod Bekkerus et Stallbaumius ante hoc tenuerunt, post id magis necessarium est.

τῳ] *om.* Ven. B. a m. pr. Fic.

ἤδη] *om.* Amb. C. Flor. T. Stephanus in suppl. adnot. p. 78. vel *ἡδὺς* pro *ἤδη* legendum vel *βίος* non *vita*, sed *victus* interpretandum censet, quorum utrum verius sit, quisque videt.

ἀσκεῖν.] *ἀσκεῖν;* Ald. non male.

δέ γ'] *δ' ἔγωγ'* Vind. F. Ang. B. Flor. R. *δέ γε* Lob. Vind. BE. *γ'* Ven. B. (Flor. C.) editi ante Bekkerum.

ἔφη] In Vind. D. — *η* in litura est.

μαχώμεθα] *μαχόμεθα* Ang. B.

διδάξωμεν] *διδάξομεν* Vind. B. et a m. pr. F. Par. D.

πότερον] *πρότερον* Vat. B. Ven. C. Vind. D. Par. D.

τοῦτο] *τόνδε* cum *ο* super *ω* Lob. et Vind. D.

καὶ ἀβίωτον τῷ μὴ μελετῶντι] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. B

ἡ νοσοτροφία τεκτονικῇ μὲν καὶ] *ἡ νοσοτροφία; τεκτονικῇ μὲν γὰρ καὶ* Ald. Bas. ab. cum altero interrogandi signo post *ἐμποδίζει*, ubi etiam in Lob. et Vind. B. est, sicut post *νοσοτροφία* in Vind. E. Stephanus eadem verba, sed post *νοσοτροφία* pariter ac post *ἐμποδίζει* punctum posuit, nescio, utrum Ficinum secutus, cuius haec est totius loci interpretatio: *Nihil in hoc illi adversemur: sed ipsi nos doceamus, utrum id hoc pacto meditari dives debeat: alioquin si in morborum nutritione tempus terat, non sit illi vivendum. fabrili siquidem arti ac ceteris impedimento id est. nam ab opere mentem divertit. praeceptum vero Phocylidis nihil impedit.* qui *ἀβίωτον*

ἀσκεῖν. Οἶμαι δέ γ', ἔφη, καὶ πρότερον. Μηδὲν, εἶπον, περὶ τούτου αὐτῷ μαχώμεθα, ἀλλ' ἡμᾶς αὐτοὺς διδάξωμεν, πότερον μελετητέον τοῦτο τῷ πλουσίῳ καὶ ἀβίωτον τῷ μὴ μελετῶντι, ἢ νοσοτροφία τεκτονικῇ μὲν B *καὶ ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐμπόδιον τῇ προσέξει τοῦ νοῦ, τὸ δὲ Φωκυλίδου παρακέλευμα οὐδὲν ἐμποδίζει.*

ad *ἡ νοσοτροφία* retulit et accepit pro eo, quod vitam non vitalem reddat; quod non solum per se improbabile est, sed etiam cum sequentibus pugnat, quae ita coniuncta cum prioribus sunt, ut morborum nutritioni locus in priori membro relictus esse videatur; an Grynaeum, qui pro *alioquin si* reponens *aut si minus* eum sensum reddidit, quem habet illa lectio, ut quaerendum dicat Socrates, an morborum nutritio sit opus diviti propositum, quod si non agat, non sit ei vivendum; quem sensum etiam Matthiae gramm. p. 880. probat. Sed quis dubitabit, an diviti, qui certe potest sanus fingi, morbosi corporis cura ita a natura iniuncta sit, ut, si eam omittat, vitam miseram agat? Itaque *τοῦτο* dubium non est, quin sit ad *ἀρετὴν ἀσκεῖν* referendum, quo retulit scholiastes; quod si verum est, *ἡ νοσοτροφία* ferri nequit, et *ἡ* mutandum est in *ἤ*, quod secundum Mon. B. Par. DK. (de quo Bipontini tacent) Bekkerus fecit. Idem cum Stephano *γὰρ* post *μὲν* reliquit et post *νοσοτροφία* punctum, in fine vero post *ἐμποδίζει* interrogandi notam posuit. Quae ratio quid incommodi habeat, Schleiermacherum non fugit. Etenim qui quaerendum putat, utrum virtus, an *νοσοτροφία* sit exercenda, hanc illi parem facit neque ideo, quod virtuti fortasse non obstet, sed per se commendandam dicere debet. Itaque non *μελετητέον*, sed *συγχωρητέον* vel tale verbum ex illo repetitum ad *νοσοτροφία* adhibendum est. Sed illud *γὰρ* omissum est in Par. ADK. Lob. Vind. BDEF. Vat. BHM. Ang. B. Amb. C. et Florentinis omnibus, eoque eiecto et sublata cum Lob. et Vind. B. post *νοσοτροφία* distinctione sensus, ut mihi videtur, optimus fit: *videamus, utrum agendum hoc diviti neque sine ea cura vitalis vita sit, an morborum nutritio fabrili quidem et ceteris artibus impedimentum afferat intentionis animi, Phocylidis autem praeceptum non impediat.* hoc est, utrum colenda virtus diviti ita sit, ut huic uni curae impendere vitam debeat, an coniungi cum ea liceat alteram, morbosi corporis curam. Non multo secus interpres Francogallicus T. I. p. 176. ed. Paris. a. 1762. scribendum coniecit: *πότερον, εἰ μελετητέον — μελετῶντι, ἡ νοσοτροφία τεκτονικῇ μὲν καὶ* etc. quod probarem, si *εἰ* in codicibus esset. Nam *μελετητέον* et *ἀβίωτον* sic ut *ἐξὸν* et similia absolute posita non praestiterim. Quomodo vero Stallbaumius, qui in omnibus Bekkeri scripturam sequitur, tamen *τοῦτο* ad *νοσοτροφία* referre potuerit, non intelligo, nisi forte *ἢ* pro *seu* accepit.

τέχναις] *ἐπιστήμαις* Amb. C. Flor. T. *τ. καὶ* Vat. B. Vind. D.

τὸ] *τῷ* Mon. B. Flor. U.

παρακέλευμα] *παρακελεύματι* Mon. B. Flor. U. *παρακέλευσμα* Vind. B. Amb. C. Vat. M. Flor. R. Stallbaumius. In Par. A. *σ* super *ευ* adscriptum est. *κέλευμα* magis Atticum esse Etymologi p. 502. testimonio docet Hemsterhusius ad Aristoph. Plut. p. 430. ed. Lips. et *παρακέλευμα* duobus Legum locis L. V. p. 729. B. ubi Par. A. ut hic *σ* int. vers. habet, et XII. 950. C. Bekkerus ex optimis codicibus restituit, tertio L.

Ναὶ μὰ τὸν Δία, ἦ δ' ὅς, σχεδόν γέ τι πάντων μάλιστα, ἥ γε περαιτέρω γυμναστικῆς, ἡ περιττὴ αὕτη ἐπιμέλεια τοῦ σώματος. καὶ γὰρ πρὸς οἰκονομίας καὶ πρὸς στρατείας καὶ πρὸς ἑδραίους ἐν πόλει ἀρχὰς δύσκολος· τὸ δὲ δὴ μέγιστον, ὅτι καὶ πρὸς μαθήσεις ἀστινασοῦν καὶ ἐννοή-
C *σεις τε καὶ μελέτας πρὸς ἑαυτὸν χαλεπὴ, κεφαλῆς τινὰς*

III. p. 688. A. idem, sed contra Par. A. dedit. Etiam Aeschylus Pers. 403. Blomf. *πελεύματος* secundum codices videtur scripsisse.

Ναὶ μὰ — τοῦ σώματος. C] laudat Galenus in libro, quo quaerit, *πότερον ἰατρικῆς ἢ γυμναστικῆς ἐστὶ τὸ ὑγιεινόν*, T. V. p. 874. Kühn. Pro *ναὶ* habet *καί*. *Δία*] *δί'* Lob. Vind. BDEF. Ang. B. Vat. HM.

σχεδόν] Secutus sum editorum ante Astium rationem haec Glauconi continuantium, quam et Galeno et Ficino et interpreti Francogallico probatam Astius in prima ed. tacito deseruit et Socrati haec omnia usque ad *τοῦ σώματος* tribuit. Idem in sec. et tert. ed. caussa nusquam declarata fecit atque Bekkerum et Stallbaumium pariter tacentem asseclas invenit. Primum non video, quam ob rem Socrates Glauconem, qui contentius et cum iureiurando respondens rem satis perspectam habere et plura de ea dicturus fuisse videri debebat, sic subito interpellare voluerit, ut etiam incertum redderet, utrum gravis illa asseveratio ad priora, an ad postrema eorum, quae ipse proposuisset, ad *διδάξωμεν*, an ad *οὐδὲν ἐμποδίζει* pertineret. Deinde signum mutatae personae desidero, quod, quum verba ipsa haud dubie possint Glauconis putari, scriptor temere omisisse non videtur. His de caussis ne illam quidem rationem, quamquam Astiana haud paullo probabiliorem, ineundam putavi, qua Ficinus et Francogallus usi hanc *ῥῆσιν* ita inter Glauconem et Socratem distribuerunt, ut posteriorem a verbis *καὶ γὰρ πρὸς οἰκονομίας* Socratis facerent, sed totam Glauconi adscripsi, qui non minus, quam frater, doctiorem interdum se et facundiorem exhibet, ut L. IIII. p. 441. A. cl. II. 371. C. Quod unum nostrae rationi obstare videtur a codicibus, de eo in fine periodi dicetur.

γέ τι] *τί γε* Vind. F. Ang. B. Galen. *δέ τι* Par. DK. (Flor. R.) editiones praeter Bekkerianam; recte, si haec Socratis essent.

ἥ γε] Ita Par. A. Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Ven. C. Mon. B. Flor. LRUV. *εἴ γε* cum editis ante Bekkerum Vind. E. (Flor. ACT. Par. K. sec. Bip. nam Bekkerus de reliquis suorum nihil ostendit.) *si — producatur* Fic.

ἡ] *ἤ* margo Par. D. *om.* Flor. T. ut sibi placere Astius in tert. ed. demonstrat.

ἐπιμέλεια] *ἡ ἐ.* Flor. T. *ἐπιμέλια* Bas. a.

καὶ γὰρ] *κ. γ. καὶ* Ven. B. Amb. C. Vat. H. (Flor. ACTV.) Gal. et editi praeter Bekkerum.

πρὸς στρατείας] *πρὸς om.* Vind. D.

ἐν πόλει] post *ἀρχὰς* Gal.

ἐννοήσεις τε] *τε om.* Vind. F. Ang. B. Flor. RT.

ἑαυτὸν] *ἑαυτὴν* Flor. T. Cf. C ad L. II. p. 367. C.

τινὰς] *τινος* Par. A. Vat. BH. Ven. C. Vind. EF. Amb. C.

ἀεὶ] *αἰεὶ* Lob. Vind. BD(F.) Ald. Bas. ab. Steph. pro quo Bekkerus *ἀεὶ* exhibens in comm. crit. mutationem suffragantibus Par. A. Vat. BH. Ven. C. Amb. C. factam significare videtur, dum eos *τινος ἀεὶ* habere ostendit, sed simul *ἀεί τινας* in Par. K. scribi tradens, in quo sec. Bip. *αἰεί τινας* legitur, neque Stephanum *αἰεὶ* dedisse commemorans videri

ἀεὶ διαστάσεις καὶ ἰλίγγους ὑποπτεύουσα καὶ αἰτιωμένη ἐκ φιλοσοφίας ἐγγίγνεσθαι, ὥστε ὅπη αὕτη, ἀρετῇ ἀσκεῖσθαι καὶ δοκιμάζεσθαι πάντη ἐμπόδιος· κάμνειν γὰρ οἴεσθαι ποιεῖ ἀεὶ καὶ ὠδίνοντα μή ποτε λήγειν περὶ τοῦ σώματος. Οὐκοῦν ταῦτα γιγνώσκοντα φῶμεν καὶ Ἀσκληπιὸν τοὺς μὲν φύσει τε καὶ διαίτῃ ὑγιεινῶς

potest in illis quinque tantum *τινος* pro *τινὰς*, non etiam *ἀεὶ* pro *αἰεὶ* invenisse et *ἀεὶ*, quod necessarium putaret, ea mente addidisse, ut varietatem Parisiensis K. ad collocationem pronominis spectantem cum altera Par. A. reliquorumque in terminatione pronominis conspicua simul significare posset. Magis etiam de Florentinis haeremus, quum Stallbaumius nil nisi hoc notaverit: „Pro *τινα αἰει* codd. *ἀεί τινας* exhibuerunt.“ An *ἀεί τινας* in omnibus Florentinis invenerit eumque verborum ordinem ex Astii tertia recipere voluerit? In textu quidem certe *τινὰς ἀεὶ* habet. Tamen *ἀεὶ* cum Galeno et Vind. E. eodem, qui cum Par. A. in vitioso *τινος* et paullo post item in *ἀεὶ* consentit, scribendum putavi.

διαστάσεις] *διατάσεις* Ang. B. (Vind. F. Flor. T.) Galenus, Stephanus et recentiores. *dolores* Fic. *διὰτάσεις*, quod Stephanus haud dubie ex coniectura reposuit, nostratibus eo maxime se commendasse videtur, quod simile esset vernaculo *Spannungen*, quo nomine statum nimiae incitationis appellamus, qualem scilicet iste ut vitae periculum afferentem reformidat. Sed *διάτασις* ipsam potius incitationem et contentionem (*Anspannung*) quam statum significare, *διάστασις* autem perturbationem et quasi dissidium capitis, cuius latera velut in diversas partes discedere moliantur, non inepte describere videtur. Harpocratio: *διαστῆσαι· ἀντὶ τοῦ διαταράξαι καὶ οἷον ἀδύνατον ποιῆσαι. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς μετασάσεως.* Ceterum Stephani coniecturae haud exiguum ex Galeni et codicum quamvis paucorum consensu pondus accedere non diffiteor. Multo facilius enim *διατάσεις* in *διαστάσεις* corrumpi potuit, quam hoc in illud, et prorsus ei assentior in thes. III. 1289. apud Galenum (T. XIII. p. 48. Kühn.) *διατάσεως* pro *διαστάσεως* legenti. Tamen Cornario, medico, *διαστάσεις* h. l. offensioni non fuit.

αὕτη] post *δοκιμάζ.* Mon. B. Flor. U. *ταύτη* Par. ADK. Ven. C. Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACLRV. facili lapsu, sed ad sequentia non innoxio.

ἀρετῇ] *ἀρετὴ* Vind. E. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Vat. H.

ἀσκεῖσθαι] *ἀσκεῖται* Par. AK. Vind. BE. Ven. C. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Florentini omnes. *ἀρκεῖσθαι* Vind. D. *ἀσκῆσθαι* Vind. F.

δοκιμάζεσθαι] *δοκιμάζεται* Vind. F. et iidem, qui *ἀσκεῖται*, tacentibus tamen de Par. K. Bipontinis.

ἐμπόδιος] *ἐμπόδιον* Flor. RT.

γὰρ οἴεσθαι ποιεῖ] *γάρ οἱ ἔσται* Lob. Vind. BD. Vat. BM.

ἀεὶ] Ita Par. A. Vind. E. Gal. *αἰεὶ* reliqui cum editis ante Astium.

ὠδίνοντα] *ὠδινόμενα* Par. D. *ὀδυνώμενον* Ald. Bas. ab. Steph. Astius in sec. et tert. ed. (in prima *ὀδυνόμενον*) *queri* Fic. ex quo Astius *ὀδυρόμενον* coniiciebat. Cf. Schneideri lex. in *ὠδίνειν*.

λήγειν] *λέγειν* Gal.

Οὐκοῦν — τὰ σώματα] *om.* Vind. E. Idem cum Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK.

D ἔχοντας τὰ σώματα, νόσημα δέ τι ἀποκεκριμένον ἴσχοντας ἐν αὐτοῖς, τούτοις μὲν καὶ ταύτῃ τῇ ἕξει καταδεῖξαι ἰατρικήν, φαρμάκοις τε καὶ τομαῖς τὰ νοσήματα ἐκ- 441
βάλλοντα αὐτῶν τὴν εἰωθυῖαν προστάττειν δίαιταν, ἵνα μὴ τὰ πολιτικὰ βλάπτοι, τὰ δ' εἴσω διὰ παντὸς νενοσηκότα σώματα οὐκ ἐπιχειρεῖν διαίταις κατὰ σμικρὸν ἀπαντλοῦντα καὶ ἐπιχέοντα μακρὸν καὶ κακὸν βίον ἀν-

Mon. B. Flor. LU. verba *εἰκός γ' ἔφη* omittit, quae vulgo ante haec post *σώματος* addita leguntur, quae si genuina sunt, orationem in verbis *περὶ τοῦ σώματος* desinentem, quam nos Glauconi tribuimus, Socratis esse necesse est; et quum in Par. A. Ven. B. Amb. C. Ang. B. Vat. H. legantur, horum auctoritate motus Bekkerus cum reliquis editoribus ea retinuisse et in distributione superiorum Astii rationem secutus videtur. Etiam Ficinus Glauconem *Consentaneum est* respondentem facit, et quod a Vind. E. absunt, negligentia librarii a priore *σώματος* ad alterum aberrantis, non eo, quod in ipsius exemplari non exstarent, factum videtur. Illud exemplar enim haud dubie familiae, quam Par. A. ducit, adiunctum est; quae quum optima sit, verendum, ne ab hac parte nostra ratio laboret. Sed tamen et in superioribus *αὕτη* et *ἀσκεῖσθαι* et *δοκιμάζεσθαι* contra eiusdem familiae codices tenendum fuit, et in sequentibus nonnulla vitiose scripta habent, ut etiam hic, modo ne caussae, quas attulimus, parum valeant, sine periculo deseri possint.

ταῦτα] Inter hoc et praecedens *οὐκοῦν* Bekkerus secundum Mon. B. cui Flor. LU. consentiunt, *ἦν δ' ἐγώ* inseruit. Sed ipsa interrogatio talis est, ut non nisi a Socrate proficisci potuerit. Bekkerum Astius in tert. ed. sequitur.

γιγνώσκοντα] *γιγνόσκοντα* Vind. D.

φῶμεν] *om.* Ven. B. *dicimus* Fic.

τὰ σώματα] *τὰ om.* Par. DK. Mon. B. Flor. U. Is insuper ut Par. K. sec. Bip. *σώματος* exhibet, quod etiam librarius Vind. E. in exemplari suo legisse videtur.

ἀποκεκριμένον] *ἀποκεκριμμέ-* D
νον Bas. ab. *ἀποκεκρυμμένον* Vind. B. Par. K. Ang. B. Flor. R. In Vind. F. *υμ* a m. s. super *ι* scriptum. *exterius illato et subito (aegrotantibus)* Fic. *ἀποκεκρυμμένον* malebat Salvinius; sed cf. Stephani adnotatio in suppl. p. 78.

ἴσχοντας] *ἔχοντας* Par. K. superscripto sec. Bip. *ἔσχ.* pro varia lectione.

αὐτοῖς] *αὐ.* Lob. Vind. DF.

τῇ] *om.* Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

καταδεῖξαι] *καταδεῖσθαι* Amb. C.

ἐκβάλλοντα] *ἐκβάλλοντας* Mon. B. Flor. U. *ἐκβάλλουσαν* Flor. T.

αὐτῶν] *αὐ.* Mon. B.

προστάττειν] *πράττειν* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

βλάπτοι] *βλάπτῃ* Vind. B. Vat. M. *βλάπτοιτο* Vind. F. Ang. B. *βλάπτοιντο* Ven. B. editi ante Bekkerum. *(ne civilia negotia) disturbaret* Fic.

διὰ παντὸς] *διαπαντὸς* codices a me inspecti cum editis ante Bekkerum.

ἐπιχειρεῖν] *ἐπιχειρεῖ* Amb. C. Vat. H.

θρώπῳ ποιεῖν, καὶ ἔκγονα αὐτῶν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἕτερα τοιαῦτα φυτεύειν, ἀλλὰ τὸν μὴ δυνάμενον ἐν τῇ καθε- E
στηκυίᾳ περιόδῳ ζῆν μὴ οἴεσθαι δεῖν θεραπεύειν, ὡς οὔτε αὐτῷ οὔτε πόλει λυσιτελῆ; Πολιτικὸν, ἔφη, λέγεις Ἀσκληπιόν. Δῆλον, ἦν δ' ἐγώ· καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ δεικνύοιεν ἄν, ὅτι τοιοῦτος ἦν. ἢ οὐχ ὁρᾷς, ὡς καὶ ἐν Τροίᾳ ἀγαθοὶ πρὸς τὸν πόλεμον ἐφάνησαν καὶ τῇ 408

κατὰ σμικρὸν] μικρὸν pro σμ. est in Vind. BE. Ven. B. Amb. C. Vat. HM. (Flor. ACT.) et editis ante Astium; in unum coniuncta exhibet Lob. Vind. DE. Ald. Bas. ab.

ἀπαντλοῦντα] ἀπαντιοῦντα Vind. E.

μακρὸν] μικρὸν Amb. C.

κακὸν] καλὸν Vind. D.

βίον ἀνθρώπῳ] ἀνθρώπῳ βίῳ Flor. R.

ὡς τὸ εἰκὸς] uno vacabulo Lob. εἰς τ. εἰ. Par. D.

E ὡς οὔτε αὐτῷ οὔτε πόλει λυσιτελῆ;] Pro ὡς Stephanus scripsit ὅς, quod Bekkerus tantum in Vat. HM. invenit, Stallbaumius silentio praeteriit. Pro λυσιτελῆ; in Ald. Bas. ab. Steph. erat λυσιτελεῖ. Illud, quod Salvinius desideraverat, in Par. A. Ven. BC. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACV. scriptum restituit Bekkerus et Stallbaumius. Mon. B. Flor. RU. λυσιτελοῦν, Ang. B. λυσιτελῦν cum ει super extrema, reliqui λυσιτελεῖ habent. *tanquam neque ipsi neque civitati id conferat.* Fic. αὐτῷ ego scripsi secundum Lob. Vind. DF. pro αὑτῷ, quod Bekkerus cum reliquis exhibens, sed αὐ. ex Par. AK. (de quo Bip. tacent) Vat. B. Ven. C. praeter consuetudinem referens, utrum praeferret, nonnihil dubitasse videtur. Scilicet si λυσιτελῇ singularis est, αὐτῷ scribendum, sin pluralis, αὑτῷ. Me, ut pluralem statuerem, duo moverunt; primum, quod ex ista curatione potius, quam ex morbo, ad ipsum aegrotum pariter atque ad civitatem redundans damnum hoc loco commemorandum erat; alterum, quod λυσιτελὴς, quamquam Phaedr. p. 239. B. de homine dicitur (τὰ μὲν οὖν κατὰ διάνοιαν ἐπίτροπός τε καὶ κοινωνὸς οὐδαμῇ λυσιτελὴς ἀνὴρ ἔχων ἔρωτα.) tamen multo frequentius res utiles operaeque pretium habentes indicat. Pluralem autem neutrius ad unam quidem, sed minime simplicem actionem verbo θεραπεύειν significatam referri posse nemo infitiabitur. — Ante πόλει Flor. U. τῇ insertum habet.

ἔφη] post λέγεις Vind. F. Flor. R.

ἦν] om. Vind. D.

δεικνύοιεν ἄν] om. Par. A. Vind. E. Amb. C. Vat. H. et a m. pr. Ven. C. Vind. F. qui a m. s. δεικνύοιεν (Vind. F. in m.) habent sine ἄν. *testantur* Fic. Verbum om. Flor. AC. particulam Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. U. in quo δεικνύοιεν a m. s. δεικνῦεν, ut videtur, a m. pr. scriptum est: δεικνῦεν habet etiam Par. K. qua de forma disputat Buttmannus gramm. I. p. 539. Denique pro δεικνύοιεν Ang. B. ποιοῦσι exhibet, quod ad explendam lacunam fortassis ex insolentia formae δεικνῦεν ortam inventum videtur. Nam δῆλον καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ pro δηλοῦσι non vereor ne quis dici potuisse credat.

ἰατρικῇ, ὡς ἐγὼ λέγω, ἐχρῶντο; ἢ οὐ μέμνησαι, ὅτι καὶ τῷ Μενέλεῳ ἐκ τοῦ τραύματος, οὗ ὁ Πάνδαρος ἔβαλεν, Αἷμ' ἐκμυζήσαντ' ἐπί τ' ἤπια φάρμακ' ἔπασσον, ὅτι δ' ἐχρῆν μετὰ τοῦτο ἢ πιεῖν ἢ φαγεῖν, οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τῷ Εὐρυπύλῳ, προσέταττον, ὡς ἱκανῶν ὄντων τῶν φαρμάκων ἰάσασθαι ἄνδρας πρὸ τῶν τραυμά-
B *των ὑγιεινούς τε καὶ κοσμίους ἐν διαίτῃ, κἂν εἰ τύχοιεν ἐν τῷ παραχρῆμα κυκεῶνα πιόντες, νοσώδη δὲ φύσει τε καὶ ἀκόλαστον οὔτε αὐτοῖς οὔτε τοῖς ἄλλοις ᾤοντο λυσιτελεῖν ζῆν, οὐδ' ἐπὶ τούτοις τὴν τέχνην δεῖν*

408 ἢ] ἦ Lob. Vind. D. ἦ Vind. B. *om.* Par. A. Vind. E. Flor. ACRT. et a m. pr. Ven. C. Quod si in eisdem libris, quorum optimos verbis *δεικνύοιεν ἄν* carere vidimus, *ὅτι τοιοῦτος ἦν* alio loco posita essent, etiam hac particula omissa totus locus secundum eos sic refingi posset: *δῆλον, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι τοιοῦτος ἦν. καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ οὐχ ὁρᾷς ὡς* etc. Nunc nihil mutandum et hanc quoque praetermissionem, quemadmodum illam, librariis condonandam censeo.

καὶ] *om.* Fic.

ἀγαθοὶ] *ἀγαθῇ* Vind. F. a m. pr.

καὶ] *quanquam et* Fic.

ὅτι] *om.* Vind. D.

Μενέλεῳ] *μενελέῳ.* Vind. D. *μενελάῳ* Par. DK. Flor. U.

οὖ] *ἧ* Vind. D.

ἔβαλεν] *ἔβαλλεν* Par. K. sec. Bekk.

Αἷμ'] *αἷμα* Vind. EF. Ald. Bas. ab. *αἵματ'* Par. K. sec. Bip. *αἷμά τ'* sec. Bekk. *αἵματ'* Flor. ACU. Homerus Il. IIII. 218. de Machaone: *αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδεν ἕλκος, ὅθ' ἔμπεσε πικρὸς ὀϊστός, αἷμ' ἐκμυζήσας ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδὼς πάσσε,*

ἐκμυζήσαντ'] *ἐκμυζήσαντες* Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. RT. Hi *ἐκμυζήσαντ'* pro duali participii videntur habuisse, quum pluralis indicativi sit.

τ'] *τε* Bas. a.

ἔπασσον,] *ἔπασσαν;* Bas. ab. Signum interrogandi etiam reliquae ante Bekkerum editiones habent.

ὅτι] *ὃ τι* Ald. *ὅ, τι* Bas. ab. Steph. (*ὅ τι* recentiores.)

δ' ἐχρῆν] *δὲ χρῆν* Ven. C. Vind. E. Amb. C.

μετὰ τοῦτο] *μετατοῦτο* Vind. BDE. Ald. Bas. ab.

πιεῖν] *ποιεῖν* Bas. b.

προσέταττον] *προσέταττεν* Vind. F.

τῶν] *om.* Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. U. Ald. Bas. a.

φαρμάκων] *τραυμάτων* Lob. Vind. B. Vat. M.

ἰάσασθαι] *ἰᾶσθαι* Ang. B. Flor. R.

κἂν] *καὶ* Vind. B. *ἂν* pertinet B ad verbum, cuius notio in antecedentibus inest, quasi dicat: *ᾤοντο τὰ φάρμακα ἱκανὰ ἂν εἶναι καὶ εἰ* etc. Exempla collegit Heindorfius ad Soph. p. 386.

πιόντες] *πίνοντες* Vind. E. et, cum vulg. in margine, B. Ven. B. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV. Signum interrogandi a Bekkero et Stallbaumio pro puncto, quod in prioribus erat, hic positum sustuli, quia sequentia arte cum his cohaerent et alteram partem rationis medendi ab Asclepiadis initae describunt. Interrogatio autem, quae verbis *ἢ οὐ μέμνησαι* continebatur, decursu orationis paullatim quasi evanescens tandem in affirmationem exit, ut ex eis, quae Glauco deinde dicit, apparet. Cf. p. 390. C.

εἶναι, οὐδὲ θεραπευτέον αὐτοὺς, οὐδ' εἰ Μίδου πλουσιώτεροι εἶεν. Πάνυ κομψοὺς, ἔφη, λέγεις Ἀσκληπιοῦ παῖδας. Πρέπει, ἦν δ' ἐγώ. καίτοι ἀπειθοῦντές γε ἡμῖν οἱ τραγῳδοποιοί τε καὶ Πίνδαρος Ἀπόλλωνος μέν φασιν Ἀσκληπιὸν εἶναι, ὑπὸ δὲ χρυσοῦ πεισθῆναι πλού- C σιον ἄνδρα θανάσιμον ἤδη ὄντα ἰάσασθαι, ὅθεν δὴ καὶ κερανυωθῆναι αὐτόν. ἡμεῖς δὲ κατὰ τὰ προειρημένα οὐ πειθόμεθα αὐτοῖς ἀμφότερα, ἀλλ' εἰ μὲν θεοῦ ἦν, οὐκ ἦν, φήσομεν, αἰσχροκερδής· εἰ δ' αἰσχροκερδὴς, οὐκ ἦν θεοῦ. Ὀρθότατα, ἦ δ' ὅς, ταῦτά γε. ἀλλὰ περὶ

νοσώδη] *νοσώδει* Vat. M.

φύσει] *φύσιν* Vind. D.

τε] *om.* Flor. L.

αὐτοῖς] *αὐ* Par. A. Lob. Vind. D. Ven. C. quod et ipsum ferri potest. Pluralem ad nostrum sensum duriorem pars eorum, quae ad p. 405. B. notavi, tuentur. Cf. p. 411. C.

τοῖς] *ἐν τοῖς* Vind. D.

λυσιτελεῖν] *λυσιτελῆ* Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV.

οὐδ'] *οὔδ'* Bas. ab. *οὐδὲ* Flor. T.

δεῖν] *δεῖ* Flor. L. *om.* Fic.

πλουσιώτεροι] *πλουσιώτερον* Ald. Bas. ab. In Vind. E. extremis *α* superscriptum est.

κομψοὺς] *κομψοὺς Πλάτων οὐ τοὺς πανούργους, ἀλλὰ τοὺς βελτίστους. κομψοὺς γὰρ τοὺς Ἀσκληπιάδας ἐπαινῶν λέγει Πολιτειῶν γ'*. Moeris p. 206. Cf. p. 405. D.

Ἀσκληπιοῦ] *τοὺς ἀσ.* Flor. T. *ἀσκληπίου* Vind. E.

Πρέπει] *πρέπειν* Vind. D.

ἀπειθοῦντές γε] *non testificantes* Fic.

τραγῳδοποιοί τε] *τραγωδιοποιοί τε* Vind. B. *τε om.* Ven. B. Vind. E. (Flor. ACRTV.) cum editis ante Astium. Respicitur Aeschylus Agam. 990. sqq. ed. Wellaueri, ut observavit Mitscherlichius in programmate a. 1827. edito.

Πίνδαρος] Pyth. III. 47. sqq.

C *θανάσιμον*] *θανατήριον ἀξιοῦσιν, οὐ θανάσιμον λέγειν. Πλάτων Πολιτείας δευτέρῳ, Εὐριπίδης Μηδείᾳ.* Antiatt. Bekk. p. 99, 9. Cuius dicti sensum recte explicuit Bastius ad Gregor. p. 156. Idem *δευτέρῳ* vitiosum esse vidit et pro *β'* ponit *ι'*, quia grammaticus locos L. X. p. 610. C. D. E. respexerit. Ibi vero *θανάσιμον* ut hoc libro p. 406. B. significationem pervulgatam habet, quam vix credibile est quemquam Atticistarum improbasse aut Antiatticistam duobus Platonis et Euripidis locis allatis firmandam putasse, quum fere ubique obtineat. Sed nostro loco eum designat, qui morti destinatus et vita fatis concessa iamiam defunctus est. Itaque huc illum respexisse et Euripidis quoque diversum ab eis, quibus hodie *θανάσιμον* in Medea exstat, locum in animo habuisse suspicor. Aliter Lobeckius ad Phryn. p. 651.

τὰ προειρημένα] p. 391. D. cf. L. II. p. 380. A. In Vind. D. *τὰ* a m. s. int. vers. adscriptum est.

πειθόμεθα] *πεισόμεθα* Vind. F. Ang. B. Mon. B. Flor. RU. Bekkerus et Stallbaumius. Cf. ad L. I. p. 342. A.

εἰ δ'] *εἰ δὲ* Lob. Vind. BDE. Flor. ACTV.

Ὀρθότατα] *ὀρθώτατα* Vind. F. Vulgo additum *γε* (Bas. b. *γ'*) secundum Par. A. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV. delevi.

ἀλλὰ περὶ — πέφανται. 410. A] excerpsit Stobaeus serm. XXXXIIII. p. 317. sed in eius

τοῦδε τί λέγεις, ὦ Σώκρατες; ἆρ' οὐκ ἀγαθοὺς δεῖ ἐν τῇ πόλει κεκτῆσθαι ἰατρούς; εἶεν δ' ἄν που μάλιστα
D τοιοῦτοι ὅσοι πλείστους μὲν ὑγιεινοὺς, πλείστους δὲ νοσώδεις μετεχειρίσαντο, καὶ δικασταὶ αὖ ὡσαύτως οἱ παντοδαπαῖς φύσεσιν ὠμιληκότες. Καὶ μάλα, εἶπον, ἀγαθοὺς λέγω. ἀλλ' οἶσθα οὓς ἡγοῦμαι τοιούτους; Ἂν εἴπῃς, ἔφη. Ἀλλὰ πειράσομαι, ἦν δ' ἐγώ. σὺ μέντοι οὐχ ὅμοιον πρᾶγμα τῷ αὐτῷ λόγῳ ἤρου. Πῶς; ἔφη. Ἰατροὶ μὲν, εἶπον, δεινότατοι ἂν γένοιντο, εἰ ἐκ παίδων ἀρξάμενοι πρὸς τῷ μανθάνειν τὴν τέχνην ὡς πλεί-
E στοις τε καὶ πονηροτάτοις σώμασιν ὁμιλήσειαν καὶ αὐτοὶ πάσας νόσους κάμοιεν καὶ εἶεν μὴ πάνυ ὑγιεινοὶ φύσει. οὐ γὰρ, οἶμαι, σώματι σῶμα θεραπεύουσιν· οὐ γὰρ ἂν αὐτὰ ἐνεχώρει κακὰ εἶναί ποτε καὶ γενέσθαι· ἀλλὰ ψυχῇ σῶμα, ᾗ οὐκ ἐγχωρεῖ κακὴν γενομένην τε

codd. AB. tantum verba ὁ γὰρ ἔχων etc. usque ad καὶ ἄλλοις. p. 409. C. D. leguntur.

τοῦδε] τοῦ γε Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. τούτου Amb. C.

ἆρ'] ἄρα Stob.

δεῖ] δεῖν Vind. D.

ἰατρούς;] Signum interrogandi Bekkerus h. l. in comma mutavit, deinde post μετεχειρίσαντο et ὠμιληκότες a Stephano positum cum Stallbaumio tenuit, cui rationi et δὲ post εἶεν et praecipue που repugnat.

εἶεν] εἶναι Stob. Trinc.

μὲν] γε Vind. D. correctus. Idem verba ὑγιεινοὺς, πλείστους δὲ omittit.

D μετεχειρίσαντο] μεταχειρίσαιντο Mon. B.

αὖ] om. Vind. D.

μάλα] μάλιστα Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. LU.

οἶσθα] οἶδας Amb. C.

οὓς] ὡς Stob. Trinc.

Ἂν] om. Vind. E. ἐὰν Stob.

εἴπῃς] εἴπεις Vind. E.

Ἀλλὰ — Πῶς; ἔφη.] om. Stob. Trinc.

ὅμοιον] Ita Vind. D. sed in ultima correctus. ὁμοιοῦν Lob. Vind. B. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M.

δεινότατοι] *sufficientissimi* Fic.

εἰ] om. Stob. Trinc. οἱ Vat. B. Stob. Gesn.

πρὸς τῷ] πρὸς τὸ Lob. Vind. BDE. Vat. BM. Flor. LRT. Stob. Bas. ab.

πονηροτάτοις] πονηρωτάτοις Stob. Trinc.

ὁμιλήσειαν] ὁμιλήσαιεν Stob.

εἶεν] εἶναι Stob. Trinc. E

πάνυ] π. γε Lob. Vind. B. Vat. M.

ὑγιεινοὶ] ὑγιεινοί τε Flor. L.

σώματι] post σῶμα Vind. F. Ang. B. Flor. R.

θεραπεύουσιν] θεραπεύουσι Lob.

ἂν] om. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACV.

ἐνεχώρει κακὰ εἶναί] εἶ. κ. ἐν. Stob.

σῶμα] σῶμα θεραπάσον, sup. ται super σου, Ang. B.

ᾗ] ἣν Vat. B. a m. s. ᾗ Flor. ACV. Stob. Trinc. Gesn. *an* —? Fic. Et signum interrogandi post θεραπεύειν habent Ald. Bas. ab. qua de re verbosa est Stephani adnotatio in suppl. p. 78.

καὶ οὖσαν εὖ τι θεραπεύειν. Ὀρθῶς, ἔφη. Δικαστὴς δέ γε, ὦ φίλε, ψυχῇ ψυχῆς ἄρχει, ἥ οὐκ ἐγχωρεῖ ἐκ 409
νέας ἐν πονηραῖς ψυχαῖς τεθράφθαι τε καὶ ὡμιληκέναι καὶ πάντα ἀδικήματα αὐτὴν ἠδικηκυῖαν διεξεληλυθέναι, ὥστε ὀξέως ἀφ' αὑτῆς τεκμαίρεσθαι τὰ τῶν ἄλλων ἀδικήματα, οἷον κατὰ σῶμα νόσους· ἀλλ' ἄπειρον αὐτὴν καὶ ἀκέραιον δεῖ κακῶν ἠθῶν νέαν οὖσαν γεγονέναι, εἰ μέλλει καλὴ κἀγαθὴ οὖσα κρινεῖν ὑγιῶς τὰ δίκαια. διὸ δὴ καὶ εὐήθεις νέοι ὄντες οἱ ἐπιεικεῖς φαίνονται καὶ εὐεξαπάτητοι ὑπὸ τῶν ἀδίκων, ἅτε οὐκ ἔχοντες ἐν ἑαυ- B
τοῖς παραδείγματα ὁμοιοπαθῆ τοῖς πονηροῖς. Καὶ μὲν δή, ἔφη, σφόδρα γε αὐτὸ πάσχουσι. Τοιγάρτοι, ἦν δ' ἐγώ, οὐ νέον, ἀλλὰ γέροντα δεῖ τὸν ἀγαθὸν δικαστὴν εἶναι, ὀψιμαθῆ γεγονότα τῆς ἀδικίας, οἷόν ἐστιν, οὐκ οἰκείαν ἐν τῇ αὑτοῦ ψυχῇ ἐνοῦσαν ᾠδηκότα,

εὖ τι] τι om. Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L.

Δικαστὴς] δικαστήριον Vind. E.

γε] om. Amb. C. Flor. LT. γ' Bas. b. In Mon. B. Flor. U. additum est ἦν δ' ἐγώ, quod Bekkerus recipere non dubitavit.

ψυχῇ] om. Lob. Vind. BDF. Ven. C. Ang. B. Vat. M. Flor. R.

ψυχῆς] om. Vat. B. Par. DK. Mon. B. Fic.

ἄρχει] ἄρχῃ Lob.

ἥ οὐκ] ἢ οὐκ Flor. V. Stob. Trinc. Gesn. nonne —? Fic. In Bas. ab. quae cum Aldo ante haec maximam interpunctionem habent, pro qua Stephanus colon fecit, post νόσους iterum interrogationis signum est. Cf. Stephanus l. c.

409 νέας] νέος Vind. D. νέα Stob. Trinc.

τεθράφθαι] τέτραφθαι Amb. C. Vat. H. Cf. ad p. 405. A.

διεξεληλυθέναι] om. Stob. cod. N. Trinc.

ἀφ' αὑτῆς] ἀφ' ἑαυτῆς Stob. ἀπ' αὐτῆς Vind. F. Ang. B.

τὰ] καὶ τὰ Mon. B. Flor. U.

σῶμα] τὸ σ. Mon. B.

ἀλλ'] num —? Fic. Etiam Stob. Gesn. et Bas. a. infra τὰ δίκαια;

αὐτὴν] post καὶ ἀκέραιον Vind. B.

μέλλει] μέλλοι idem.

κρινεῖν] κρίνειν Vind. BE. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV.

ὑγιῶς] ὑγειῶς Bas. b.

δὴ] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM.

φαίνονται] φαίνονται, etiam Bekkerus et Stallbaumius, quasi φαίνονται ab εὐεξαπάτητοι separari debeat.

ἑαυτοῖς] αὐτοῖς Stob. Trinc. B
αὐ. Gesn. Gaisf.

ὁμοιοπαθῆ] ὁμοπαθῆ Stob. Trinc. cui L. V. p. 464. D. certus locus est. Illud iterum legitur Tim. p. 45. C.

πάσχουσι] πάσχουσιν Bekkerus et Stallbaumius.

Τοιγάρτοι] τῶ τοι Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. LRU. Stob. Trinc. τοι τοι Vind. F.

οἰκείαν] οἰκίαν Stob. Trinc.

αὐτοῦ] αὐ. Lob. Vind. D. Stob. Ald. Bas. ab.

ἀλλ' ἀλλοτρίαν ἐν ἀλλοτρίαις μεμελετηκότα ἐν πολλῷ χρόνῳ διαισθάνεσθαι, οἷον πέφυκε κακὸν, ἐπιστήμῃ,
C οὐκ ἐμπειρίᾳ οἰκείᾳ κεχρημένον. Γενναιότατος γοῦν, ἔφη, ἔοικεν εἶναι ὁ τοιοῦτος δικαστής. Καὶ ἀγαθός γε, ἦν δ' ἐγὼ, ὃ σὺ ἠρώτας· ὁ γὰρ ἔχων ψυχὴν ἀγαθὴν ἀγαθός· ὁ δὲ δεινὸς ἐκεῖνος καὶ καχύποπτος, ὁ πολλὰ αὐτὸς ἠδικηκὼς καὶ πανοῦργός τε καὶ σοφὸς οἰόμενος εἶναι, ὅταν μὲν ὁμοίοις ὁμιλῇ, δεινὸς φαίνεται ἐξευλα-
D βούμενος, πρὸς τὰ ἐν αὑτῷ παραδείγματα ἀποσκοπῶν· ὅταν δὲ ἀγαθοῖς καὶ πρεσβυτέροις ἤδη πλησιάσῃ, ἀβέλτερος αὖ φαίνεται ἀπίστων παρὰ καιρὸν καὶ ἀγνοῶν ὑγιὲς ἦθος, ἅτε οὐκ ἔχων παράδειγμα τοῦ τοιούτου. πλεονάκις δὲ πονηροῖς, ἢ χρηστοῖς ἐντυγχάνων σοφώ-

μεμελετηκότα] μεμεληκότα Stob. Trinc.

διαισθάνεσθαι] δεῖ αἰσθάνεσθαι Stob. Infinitivus pendet a μεμελετηκότα.

C ἐμπειρίᾳ] ἐμπειρίας Vind. D. a m. pr.

κεχρημένον] κεκτημένον Amb. C. Flor. R.

γε] om. Stob.

ὃ] ὃν Par. DK. Mon. B. Flor. U. et a m. s. Ven. C.

ἠρώτας] ἐρωτᾷς Stob.

ἀγαθός] ἀγαθούς Stob. Trinc.

δεινὸς] κακὸς Vind. D.

καχύποπτος] ταχύποπτος Flor. L. Stob. cod. A. καχύποττος Bas. b. καθύποπτος Vind. E. Cf. Heindorfius ad Phaedr. §. 38. ubi καχυποτόπους pro καχυπόπτους restitutum a Bekkero Pollucis quoque testimonio ab Heindorfio laudati confirmari videtur.

ὁ πολλὰ αὐτὸς ἠδικηκὼς] Pro πολλὰ Stobaeus πόλλ' exhibet. In eius cod. AB. Trinc. ὁ omissum et a Gaisfordio uncis inclusum, in cod. B. ἠδίκηκε pro ἠδικηκὼς scriptum est. *qui multa agit iniuste* Fic.

ὁμοίοις] ἐν τοῖς ὁ. Stob. cod. AB.

αὐτῷ] αὐ. Lob. Vind. BD. Stob. Trinc.

παραδείγματα] παραδείγμα Ald.

παρὰ καιρὸν] παρακαιρὸν Lob. Vind. E. παρὰ λῆρον Stob. cod. AB. Trinc. D

ἦθος] οἶθος Stob. Trinc.

παράδειγμα] παραδείγματα Ven. B. Vind. E. Amb. C. Vat. H. (Flor. ACLTUV. Vind. F.) Stob. Gesn. Gaisf. cum editis ante Bekkerum. (παραδεῖγμα Par. K. sec. Bip.) *exempla* Fic. παραδείγματος Stob. cod. AB. Trinc.

τοῦ] om. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACLTUV. Stob. cod. AB. Trinc.

δὲ] τε Stob. cod. AB.

χρηστοῖς] χρυσοῖς Amb. C. σοφοῖς Ald. Bas. a. Steph. margo Stob. Gesn. χρηστοῖς Astius in sec. ed. ex Par. K. Stob. Bas. b. et Ficino (*bonis*) restituit, quod postea in omnibus codicibus inventum est.

σοφώτερος] ἀσοφώτερος Lob. Vind. BDF. Vat. M. Flor V.

εἶναι] om. Vind. F.

ἄλλοις] τοῖς ἄ. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACV.

ἀληθῆ] om. Vind. E.

ἦν] om. Ven. C.

χρῆ τὸν] χρεὶ τ. Stob. Trinc. χρηστὸν Vind. D.

αὐτὴν] αὐ. Lob. Vind. F. Stob.

τερος, ἢ ἀμαθέστερος δοκεῖ εἶναι αὐτῷ τε καὶ ἄλλοις. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη, ἀληθῆ. Οὐ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τοιοῦτον χρὴ τὸν δικαστὴν ζητεῖν, τὸν ἀγαθόν τε καὶ σοφὸν, ἀλλὰ τὸν πρότερον. πονηρία μὲν γὰρ ἀρετήν τε καὶ αὐτὴν οὔποτ' ἂν γνοίη, ἀρετὴ δὲ φύσεως παιδευομένης χρόνῳ ἅμα αὐτῆς τε καὶ πονηρίας ἐπιστήμην λήψεται. σοφὸς οὖν οὗτος, ὡς μοι δοκεῖ, ἀλλ' οὐχ ὁ κακὸς γίγνεται. Καὶ ἐμοὶ, ἔφη, ξυνδοκεῖ. Οὐκοῦν καὶ ἰατρικὴν οἵαν εἴπομεν μετὰ τῆς τοιαύτης δικαστικῆς κατὰ πόλιν νομοθετήσεις, αἳ τῶν πολιτῶν σοι τοὺς μὲν εὐφυεῖς τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς θεραπεύσουσι, τοὺς δὲ μὴ, ὅσοι μὲν κατὰ σῶμα τοιοῦτοι, ἀποθνήσκειν ἐάσουσι, τοὺς δὲ κατὰ τὴν ψυχὴν κακοφυ-

γνοίη] γνοίηι Lob. γνοίῃ Ald. Bas. ab.

ἅμα] ἀλλὰ Stob. Trinc. ἅμα, Vind. B.

αὐτῆς] αὐ. Lob. Vind. D. Bas. ab.

τε] om. Vind. D.

E σοφὸς] σ. μὲν Par. K.

ὡς μοι] ὡς ἐμοὶ Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stob. quod quidem usitatius est. Sed ὡς non ineptum esse ad encliticon attrahendum frequens dictio ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖ ostendit, de qua cf. ad L. I. p. 329. A. ὡς μοι δοκεῖ et ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖ ad sensum nihil differre puto.

κακὸς] κακός τε Stob. Trinc. κακός (cum acuto) Lob.

ἐμοὶ] μοὶ Vind. B. ἔμοιγε Par. K.

τῆς] om. Stob. Trinc.

τοιαύτης] αὐτῆς Vind. E. Flor. C. et a m. pr. Ven. B.

πόλιν] τὴν π. Vind. E.

αἳ] αἱ Stob. Trinc.

σοι] σοὶ Steph. om. Fic.

εὐφυεῖς] ἀφυεῖς Ang. B.

τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς] τὰς ψ. καὶ τὰ σ. Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L. *tum animo tum corpore* Fic.

410 θεραπεύσουσι] θεραπεύουσι Lob. Vind. BDE. Vat. HM. Flor. AC. Stob.

κατὰ σῶμα] κατὰ τὸ σῶμα Stob. Astius in tert. ed. Qui quum p. 409. A. κατὰ σῶμα sine offensione tulerit, h. l. alia re nulla moveri potuit, nisi quod κατὰ τὴν ψυχὴν sequi videbat, in quibus similiter haerentes librarii Mon. B. Ang. B. Flor. LRU. τὴν omiserunt. Sed oppositorum non necessario eandem formam esse supra p. 395. D. observavimus. Quare, si κατὰ σῶμα per se dici potuit, reprehendi propterea, quod deinde κατὰ τὴν ψυχὴν dicitur, non debet. Potuisse autem dici et usus docet, et ratio non repugnat. Nam *id*, quod corpus appellatur, τὸ σῶμα, haud dubie est *aliquid*, quod corpus appellatur, σῶμα. Itaque generis quoque significationem haud raro solo nomine sine articulo factam videmus, ubi verendum non esset, ne ambiguitas efficeretur et rei singularis cogitatio pro genere susciperetur.

τοιοῦτοι] τοιοῦτον Stob. Trinc.

κακοφυεῖς] κ. τε Par. K. sec. Bip. Stob. Astius in tert. ed. praeter necessitatem, quum etiam bona indole praediti insanabiles fieri possint.

εἰς καὶ ἀνιάτους αὐτοὶ ἀποκτενοῦσι; Τὸ γοῦν ἄριστον, ἔφη, αὐτοῖς τε τοῖς πάσχουσι καὶ τῇ πόλει οὕτω πέφανται. Οἱ δὲ δὴ νέοι, ἦν δ' ἐγὼ, δῆλον ὅτι εὐλαβήσονταί σοι δικαστικῆς εἰς χρείαν ἰέναι, τῇ ἁπλῇ ἐκείνῃ μουσικῇ χρώμενοι, ἣν δὴ ἔφαμεν σωφροσύνην ἐντί-
B κτειν. Τί μήν; ἔφη. Ἆρ' οὖν οὐ κατὰ ταὐτὰ ἴχνη ταῦτα ὁ μουσικὸς γυμναστικὴν διώκων, ἐὰν ἐθέλῃ, αἰ- 442
ρήσει, ὥστε μηδὲν ἰατρικῆς δεῖσθαι, ὅτι μὴ ἀνάγκη; Ἔμοιγε δοκεῖ. Αὐτὰ μὴν τὰ γυμνάσια καὶ τοὺς πόνους πρὸς τὸ θυμοειδὲς τῆς φύσεως βλέπων κἀκεῖνο ἐγείρων πονήσει μᾶλλον, ἢ πρὸς ἰσχύν· οὐχ ὥσπερ οἱ ἄλλοι

αὐτοὶ] καὶ αὐτοὶ Stob.

ἀποκτενοῦσι;] ἀποκτενοῦσι. Ald. Steph. ἀποκτενοῦσιν; Bekkerus et Stallbaumius.

τοῖς] om. Flor. L.

δῆλον ὅτι] δηλονότι Lob. Vind. BD.

εὐλαβήσονταί σοι] εὐλαβηθήσονταί σοι Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. L. σοι om. Fic.

μήν] μὴ Mon. B.

B ταὐτὰ] τὰ ταυτὰ Vind. E.

αἱρήσει] εὑρήσει Vind. D. *aget assequeturque* Fic.

Αὐτὰ — μεταχειριεῖται.] laudat Galenus in libro ad p. 407. B. citato p. 875. et initio αὐτά γε cum Ven. B. Vind. E. editisque ante Bekkerum exhibet, quod Astius in tert. ed. tenuit. In Lob. Vind. BD. Vat. BM. Par. DK. Mon. B. Flor. U. et Ven. C. a m. s. ταῦτα legitur. γε non ineptum est, sed αὐτὰ sufficit ad exercitationes gymnasticas (γυμνάσια, ut L. II. p. 377. A.) quae in arte continentur, ab ipsa arte, cuius universa ratio in proximis significata est, distinguendas.

μὴν] μὲν Par. K. μὴν est *vero*, ut p. 413. B.

πόνους] πόρνους Amb. C.

κἀκεῖνο ἐγείρων] κἀκεῖ ἐγ. Vind. E. κἀκεῖν' ἐπεγείρων Gal.

οὐχ] *neque* Fic. ex quo Astius in pr. et sec. ed. οὐδ' exhibuit. Cf. Rückertus ad Symp. p. 45.

μεταχειριεῖται] μεταχειρίζονται Gal.

Ἆρ'] Ἄρ' Steph. quod Astius nulla auctoritate addita, Bekkerus secundum Mon. B. Stallbaumius ex Flor. LRT. correxerunt. A me collati omnes ἆρ' habent, nec aliter Ald. Bas. ab.

μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ] μου- C
σικὴν καὶ γυμναστικὴν Lob. Vind. BD. Vat. BM. et a m. s. Ven. B.

καθιστᾶσιν] καθιστάσιν Vind. D.

τῇ μὲν] τη μὲν Lob. item paullo post τη δέ.

θεραπεύοιντο] Optativum Astius in sec. ed. in coniunctivum mutavit, in tertia intactum reliquit, nescio an Reisigii rationem ad Oed. Col. I. p. 171. expositam probans, cui Stallbaumius totus suffragatur, qui alius personae sententiam h. l. declaratam et optativum ob verba οὗ ἕνεκά τινες οἴονται positum statuit. Mihi videtur in verbo καθιστᾶσιν praeteriti temporis significatio inesse et Socrates veteres legislatores respicere, qui musicam et gymnasticam instituerant eiusque educationis etiam tum auctores erant. Illo enim tempore, quo colloquebantur, iam dudum

ἀθληταὶ ῥώμης ἕνεκα σιτία καὶ πόνους μεταχειριεῖται. Ὀρθότατα, ἦ δ' ὅς. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Γλαύκων, καὶ οἱ καθιστάντες μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ παιδεύειν C οὐχ οὗ ἕνεκά τινες οἴονται καθιστᾶσιν, ἵνα τῇ μὲν τὸ σῶμα θεραπεύοιντο, τῇ δὲ τὴν ψυχήν; Ἀλλὰ τί μήν; ἔφη. Κινδυνεύουσιν, ἦν δ' ἐγώ, ἀμφότερα τῆς ψυχῆς ἕνεκα τὸ μέγιστον καθιστάναι. Πῶς δή; Οὐκ ἐννοεῖς, εἶπον, ὡς διατίθενται αὐτὴν τὴν διάνοιαν οἳ ἂν γυμναστικῇ μὲν διὰ βίου ὁμιλήσωσι, μουσικῆς δὲ μὴ ἅψωνται; ἢ ὅσοι ἂν τοὐναντίον διατεθῶσι; Τίνος δὲ, ἦ δ' ὅς, πέρι λέγεις; Ἀγριότητός τε καὶ σκληρότητος D

inventa et publice suscepta erat, ὑπὸ τοῦ πολλοῦ χρόνου εὑρημένη, ut L. II. p. 376. E. dictum est. Praeteritum autem recte sequitur optativus. Neque vero nihil ad eum modum alienae sententiae declarationem pertinere dixerim, tantum eam solam, quum οἴονται praesens sit, sufficere nego et optativum etiam sine ea poni potuisse existimo, ut positus est ab Aristophane Ran. 24: αὐτὸς βαδίζω καὶ πονῶ, τοῦτον δ' ὀχῶ, ἵνα μὴ ταλαιπωροῖτο μηδ' ἄχθος φέροι. in quibus ὀχῶ idem est, quod ἐπὶ τὸν ὄνον ἀναβίβασα.

ψυχήν;] ψυχήν. editi ante Bekkerum.

Ἀλλὰ] *om.* Amb. C. Flor. R.

τῆς ψυχῆς ἕνεκα] Hunc locum in animo habuisse videtur Clemens Alex. Strom. L. IIII. p. 571, 30. scribens: δι' ὃ ἐν τῷ τρίτῳ τῆς Πολιτείας ὁ Πλάτων εἶπεν, ὃν μάλιστα ἐπιβοῶνται μάρτυρα τὴν γένεσιν κακίζοντα, ἐπιμελεῖσθαι σώματος δεῖν ψυχῆς ἕνεκα ἁρμονίας, δι' οὗ βιοῦν τε ἔστι καὶ ὀρθῶς βιοῦν.

τὸ μέγιστον] κατὰ τὸ μ. Ang. B. Flor. R. *om.* Flor. T.

διὰ βίου] διαβίου Lob. Vind. E.

ἢ ὅσοι — σκληρότητος καὶ αὖ] ἢ αὖ ὅσοι — σκλ. καὶ αὖ Vind. F. Ang. B. Flor. R. ἢ αὖ, omissis omnibus illis ὅσοι — καὶ, Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. L. In Flor. U. ὅσοι — καὶ in margine leguntur. Defectum, cuius originem lectio Vind. F. et duorum affinium monstrat, Mon. B. ita supplevit: ἢ τοὐναντίον, δυσκολίας τε καὶ ἀγριότητος ἢ αὖ et verba ἦν δ' ἐγώ post ἡμερότητος omisit. Sic scilicet genitivos ad ὡς διατίθενται referri posse criticus iste sentiebat. Pro διατεθῶσι (διατεθῶσιν Bekkerus et Stallbaumius) Ficinus, qui superiora ὡς διατίθενται αὐτὴν τὴν διάνοιαν *ut afficiant animum* interpretatus est, *faciunt* ponens, si illo verbo actionem oppositam ei, quam verba ὁμιλήσωσι et ἅψωνται continent, designari statuit, sensum scriptoris non assecutus est. διατίθεσθαι utrobique statum et conditionem mentis significat, primum, qualis nimio gymnasticae studio efficitur, deinde contrarium eorum, qui uni musicae vacant, et Socrates hoc dicit: *nonne intelligis, quonam modo afficiatur ipsa mens eorum, qui se gymnasticae totos dederint, musicam non attigerint, aut quicunque contrario modo affecti sint?* — Pro ὅσοι Vind. F. a m. pr. ὡσι habebat. Pro πέρι in Bas. ab. περὶ scriptum est.

καὶ αὖ μαλακίας τε καὶ ἡμερότητος, ἣν δ' ἐγώ. Ἔγωγε, ἔφη, ὅτι οἱ μὲν γυμναστικῇ ἀκράτῳ χρησάμενοι ἀγριώτεροι τοῦ δέοντος ἀποβαίνουσιν, οἱ δὲ μουσικῇ μαλακώτεροι αὖ γίγνονται, ἢ ὡς κάλλιον αὐτοῖς. Καὶ μὴν, ἣν δ' ἐγὼ, τό γε ἄγριον τὸ θυμοειδὲς ἂν τῆς φύσεως παρέχοιτο, καὶ ὀρθῶς μὲν τραφὲν ἀνδρεῖον ἂν

D μαλακίας] λακίας Vind. F.

ἣν δ' ἐγώ] Haec verba in Mon. B. ut supra ostendimus, omissa Bekkerus ex coniectura inter σκληρότητος et καὶ αὖ posuit, qui locus magis aptus videtur. Nec facile alibi ἣν δ' ἐγὼ aut ἦ δ' ὃς in fine orationis inveniuntur, nisi ubi sententia brevior et verbis interpellationem respuentibus expressa est. Tamen nonnunquam ita collocata sunt, ut etiam prius poni potuissent. Sic L. VII. p. 540. A: *Χρόνον δὲ, ἦ δ' ὅς, πόσον τοῦτον τίθης; Πεντεκαίδεκα ἔτη, ἣν δ' ἐγώ. γενομένων δὲ πεντηκοντούτων* etc. ubi in nonnullis πεντεκαίδεκα, ἣν δ' ἐγὼ, ἔτη legitur. VIII. 580. B: *Μισθωσώμεθα οὖν κήρυκα, ἣν δ' ἐγὼ, ἢ αὐτὸς ἀνείπω, ὅτι* etc. in aliis: μισθωσώμεθα οὖν, ἣν δ' ἐγὼ, κήρυκα. ib. 588. A: *Ἀμήχανον, ἔφη, λογισμὸν καταπεφόρηκας —. Καὶ μέντοι καὶ ἀληθῆ καὶ προσήκοντά γε, ἣν δ' ἐγὼ, βίοις ἀριθμὸν, εἴπερ* etc. sine varietate. Atque nostro loco suspicari licet Socratem aliquid additurum fuisse, quo facilius a Glaucone intelligeretur, Glauconem vero eis, quae audisset, satis edoctum orationem eius interpellasse, idque scriptorem insolentiore illa verborum collocatione significare voluisse. Quam suspicionem ipsum initium responsi adiuvare videtur: *Ἔγωγε, ὅτι οἱ μὲν* etc. quae tam arte cum Socratis oratione cohaerent, ut verbum ἐννοῶ ex ea ad ἔγωγε repeti debeat; id quod Stallbaumium sermonis Platonici nondum satis gnarum fefellit, ut Ἔγωγε, ἔφη tamquam corrupta uncis incluserit. Itaque ἣν δ' ἐγὼ eo loco reliqui, quem in omnibus codicibus tenent.

Ἔγωγε] ἔγωγ' Vind. EF. Ang. B.

μαλακώτεροι — αὐτοῖς] laudat Priscianus L. XVIII. p. 212. Krehl. ἀντὶ τοῦ ἢ ὡς προσήκει addens; quae explicatio non vera videtur. Additum ὡς comparativum κάλλιον et ab illis distinguit, quos Astius in comm. eiusdem generis statuit, qualis est p. 409. D: *σοφώτερος, ἢ ἀμαθέστερος*, et propria significatione praeditum esse docet: *eum mollitiae gradum superant, in quo si consisterent, melius ipsis foret.*

γίγνονται] γίν. Lob. Vind. D.

μὴν] μὲν Ald. Bas. ab. Steph. tacentibus Bip. Astius iam in prima ed. μὴν rescripsit, quod in omnibus codicibus exstat.

τό γε ἄγριον] τό τε ἄ. Vind. BDEF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACLRT. τὸ ἄγριον accusativus est, ut paullo post τὸ ἥμερον.

ἐπιταθὲν] ἐπιταχθὲν Amb. C. Vat. H. Flor. AC. *(sin) excrescit.* Fic.

σκληρόν] σκληρότερον Ven B. Vind. E. Amb. C. Vat. H. (Flor. AC.) editi ante Bekkerum. σκληρὸν est quod flecti nequit. Cf. p. 411. B.

ὡς τὸ εἰκός] uno vocabulo Lob. Vind. E. et a m. a. B.

Τί δέ;] In Ald. Bas. ab. nulla hic interpunctio est, sed post ἥμερον Aldus punctum, Basileenses comma posuerunt.

οὐχ ἡ] οὐχὶ Ven. B. Vind. E. E Amb. C. Vat. H. Flor. ACT.

φύσις,] φύσις. Ald. φύσις; reliquae editiones.

ἀνεθέντος] *si coalescit* Fic.

αὐτοῦ] αὐτῷ Vind. E. Amb. C.

L

εἴη, μᾶλλον δ' ἐπιταθὲν τοῦ δέοντος σκληρόν τε καὶ χαλεπὸν γίγνοιτ' ἄν, ὡς τὸ εἰκός. Δοκεῖ μοι, ἔφη. Τί δέ; τὸ ἥμερον οὐχ ἡ φιλόσοφος ἂν ἔχοι φύσις, καὶ μᾶλλον μὲν E *ἀνεθέντος αὐτοῦ μαλακώτερον εἴη τοῦ δέοντος, καλῶς δὲ τραφέντος ἥμερόν τε καὶ κόσμιον; Ἔστι ταῦτα. Δεῖν δέ γέ φαμεν τοὺς φύλακας ἀμφοτέρα ἔχειν τούτω τῷ φύσει.*

εἴη] Ita Par. A. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACT. et a m. pr. Ven. B. Vulgo ἂν εἴη. Cf. ad p. 398. A.

καλῶς δὲ] κ. μὲν Flor. ACT.

γέ φαμεν] *dicebamus* Fic. Itaque Astius in sec. ed. γ' ἔφαμεν scripsit, in tert. scribendum coniecit. In Vind. B. φαμεν post φύλακας positum et τοὺς omissum est.

ἀμφοτέρα] ἀμφότερα codices mei et editiones, quod Stephani et Bekkeri diligentiam fugisse miror.

ἔχειν] post τούτων Par. K.

τούτω τῷ] τούτῳ τῷ Ald. Bas. a. τούτω τῶ Flor. ACV. τοῦτο τὸ Vind. E. τούτω Par. D. τούτων Par. K. τούτων τῶν Ang. B. Flor. R. et a m. s. Vind. F. (a m. pr. τούτω τῷ) ταῦτα τῇ Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. LT.

φύσῃ] Ita ex Par. A. dedit Bekkerus. φύσει Ven. B. Mon. B. (Flor. U.) Ald. Bas. a Steph. Ast. φύσις Bas. b. φύσεων Ang. B. Flor. R. et a m. s. Vind. F. a m. pr. φύσει, quod reliqui omnes habent; idque Stallbaumius, quum in Buttmanni gramm. I. p. 194. *optimos* secundum Bekkerum codices φύσει exhibere Aeschinemque Socraticum τῷ πόλει Choeroboscо teste dixisse legisset, simul aliis argumentis, quae non aperuit, motus recepit. Quod ad codices attinet, quin φύσῃ in optimo sit, iam non dubitandum videtur. Choeroboscus vero duobus locis Bekkeri anecd. p. 1130. et 1190. τῷ πόλει, tertio p. 1205. extr. τῷ πόλῃ Aeschini tribuit; ut nescias, utrum ille dixerit. Nam quod Goettlingius ad Theodosium p. 242. altero Choeroboscі testimonio, quod ipsum iam a Bekkero p. 1190. editum nesciebat, prolato confici putat πόλει eum in Aeschinis loco legisse, quidni aut bis errare, tertio verum referre, aut meliore codice potitus in eo πόλῃ invenire potuerit? Sed mihi tota res de Aeschine suspecta est. Primo loco Choeroboscus dicit: εὑρίσκεται καὶ ἡ (hic η καὶ ἡ excidisse videntur.) *ει διφθογγος τελικὴ τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν, οἷον Δημοσθένεε Δημοσθένη* (τὰ γὰρ δύο ε ε εἰς τὸ η ἐγένετο) καὶ *πάλιν τῷ πόλεε πόλει* (τὰ γὰρ δύο ε ε εἰς τὴν ει *διφθογγον ἐγένετο.*) *ἔχομεν γὰρ παρὰ τῷ Αἰσχίνῃ, τῷ Σωκρατικῷ, πόλεε διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἔνθα περὶ Ἀθηνῶν καὶ Λακεδαίμονος διαλέγεται.* Altero: *δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἐν μὲν τοῖς δυϊκοῖς τὰ δύο ε ε εἰς η κιρνᾶται, οἷον Δημοσθένεε Δημοσθένη—. σπανίως δὲ καὶ ἐν τοῖς δυϊκοῖς εὑρίσκονται τὰ δύο ε ε εἰς τὴν ει διφθογγον κιρνάμενα, οἷον ταρίχεε, πόλεε πόλει,* (haec quinque a Bekkero omissa habet Goettlingius.) *ὡς παρ' Αἰσχίνῃ τῷ Σωκρατικῷ τοῦτο τῷ πόλει. λέγει δὲ περὶ Ἀθηνῶν καὶ Λακεδαιμονίων.* Tertio denique: *οὐ γὰρ ἠνίκα μὴ συναιρεῖται ἡ γενικὴ τῶν ἐνικῶν, κωλύεται πάντως συναιρεθῆναι ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν, ἀλλ' ἔστιν ὅτε συναιρεῖται, οἷον βασιλεὺς βασιλέως βασιλέε βασιλῆ, πόλις πόλεως πόλεε πόλῃ, ὡς παρ' Αἰσχίνῃ τῷ Σωκρατικῷ τοῦτο τῷ πόλῃ. λέγει δὲ περὶ Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων.* Iam consideretur locus Isocratis de pace

Δεῖ γάρ. Οὐκοῦν ἡρμόσθαι δεῖ αὐτὰς πρὸς ἀλλήλας; Πῶς δ' οὔ; Καὶ τοῦ μὲν ἡρμοσμένου σώφρων τε
411 *καὶ ἀνδρεία ἡ ψυχή; Πάνυ γε. Τοῦ δὲ ἀναρμόστου δειλὴ καὶ ἄγροικος; Καὶ μάλα. Οὐκοῦν ὅταν μέν τις μουσικῇ παρέχῃ καταυλεῖν καὶ καταχεῖν τῆς ψυχῆς διὰ τῶν ὤτων, ὥσπερ διὰ χώνης, ἃς νῦν δὴ*

p. 204. §. 116. Bekk. *σκέψεσθε, τί τὸ ποιῆσάν ἐστι τὼ πόλη τούτω, λέγω δὲ τὴν ἡμετέραν καὶ τὴν Λακεδαιμονίων, ἐκ ταπεινῶν μὲν πραγμάτων ἑκατέραν ὁρμηθεῖσαν ἄρξαι τῶν Ἑλλήνων* etc. Mirum sit, ni hunc ipsum in mente habuerit grammaticus. Ibi vero *πόλη τούτω* praestantissimus codex Vrbinas pro vulgato *πόλεε ταύτα* exhibens magnopere id confirmat, quod tertio loco Choeroboscus docet. Accedit analogia nominum in *ης* et *ος*, de quibus cf. Buttmannus I. p. 187. Sic *φύση* tutissimum videtur.

αὐτὰς] post *ἀλλήλας* Vind. D. *αὐτοὺς* Vind. B. In Lob. *οὐς* super *ὰς* adscriptum. *αὐτὼ* Mon. B. Flor. U. *αὐτὰ* Flor. T. *αὖ τὰς* Bas. ab.

ἀλλήλας] *ἀλλήλους* Vind. B. et, sup. *α*, Vat. M. *ἀλλήλας*, sup. *ους*, Lob. *ἀλλήλω* Mon. B. Flor. U. *ἀλλήλα* Flor. T.

μὲν] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM.

411 *ψυχή;*] Ita Lob. Bas. ab. Vulgo *ψυχή*. Sed huius enuntiationis eadem est atque proxime praecedentis et insequentis ratio. Componi enim utramque indolem Socrates ideo vult, quod compositi animus temperans et fortis, incompositi timidus et rudis sit. Itaque pariter vel affirmasse haec tria vel cum interrogatione proposuisse videtur. Et Stephanus quidem post *ἀλλήλας* quoque cum Ald. Bas. b. et post *ἄγροικος* puncto, quod ibi etiam recentiores habent, usus omnia affirmantem fecit; cui quum *οὐκοῦν* in primae dictionis brevitate repugnet, cum Lob. Bas. a. ubique signum interrogationis apposui, quod post *ἄγροικος* etiam Ald. Bas. b. habent.

δειλὴ καὶ ἄγροικος] Quum animus incompositi non utroque simul, sed alterutro tantum vitio laboret, Schleiermacherus *ἢ* post *δειλὴ* excidisse suspicatur et in interpretatione addit. *(feige oder auch roh.)* *ἢ καὶ* minus aptum esset, quia *καὶ* significationem fortuiti ab hac sententia alienam inferret. *ἢ* solum pro *καὶ* ferri posset, sed *καὶ* non raro ita ponitur, ut praedicatum non utrumque, sed utrumvis subiecto tribuat. Sic Sophocles Philoct. 1071: *ὦ κοίλας πέτρας γύαλον θερμὸν καὶ παγετώδες*, ubi *θερμόν τε καὶ* poscentem Buttmannum et linguae rationem praetendentem recte non audit Hermannus. Quantum inter *τε καὶ* et *καὶ* intersit, hic noster locus omnium maxime declarat, eo quod compositi mens utraque simul virtute ornata *σώφρων τε καὶ ἀνδρεία*, incompositi contrariorum vitiorum utrolibet necessario affecta *δειλὴ καὶ ἄγροικος* dicitur.

Καὶ μάλα] *καὶ om.* Ang. B. In Vind. F. utrumque omissum et a m. s. in margine additum est. Vind. B. nulla post *ἄγροικος* interpunctione posita superioribus haec coniungit. *καὶ μάλιστα* Amb. C. Flor. T. *Et maxime quidem.* Fic.

Οὐκοῦν] *om.* Vind. B. Fic.

ὅταν — ὤτων] affert Demetrius de elocut. §. 51. pro *ὅταν* scribens *ἐπάν.*

μέν] *om.* Vind. E.

παρέχῃ] *παρέχει* Vind. E.

καταυλεῖν] Cf. Astius in comm.

καταχεῖν] *κατηχεῖν* Lob. Vind.

ἡμεῖς ἐλέγομεν τὰς γλυκείας τε καὶ μαλακὰς καὶ θρηνώδεις ἁρμονίας, καὶ μινυρίζων τε καὶ γεγανωμένος ὑπὸ τῆς ᾠδῆς διατελῇ τὸν βίον ὅλον, οὗτος τὸ μὲν πρῶτον, εἴ τι θυμοειδὲς εἶχεν, ὥσπερ σίδηρον ἐμάλαξε καὶ χρήσιμον ἐξ ἀχρήστου καὶ σκληροῦ ἐποίησεν· ὅταν δ' ἐπέχων μὴ ἀνίῃ, ἀλλὰ κηλῇ,

BD. Vat. BM. Vulgatum agnoscit Demetrius, dum hanc dictionem ut exemplum fortioris verbi post debilius, ut par sit, positi laudat.

διὰ] *διὰ τὴν* Flor. L.

ὥτων] *ὄντων* Vind. E. *ὅτων* Ald.

νῦν δὴ] Ita Par. A. Ven. BC. Vind. F. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. et Demetrius. §. 183. huc, ut videtur, respiciens. *δὴ δὴ* Vind. E. *δὴ νῦν* reliqui cum editis ante Bekkerum.

ἡμεῖς] Demetrius l. c. non legisse videtur. Scilicet de numero orationis Platonicae disputans *οἷον ὀλίσθῳ τινὶ*, inquit, *ἔοικε τὰ κῶλα καὶ οὔτε μέτροις παντάπασιν οὔτ' ἀμέτροις. οἷον ἐν τῷ περὶ μουσικῆς λόγῳ ἐπ' ἄμφω· νῦν δὴ ἐλέγομεν. καὶ πάλιν· μινυρίζων τι καὶ γεγανωμένος ὑπὸ τῆς ᾠδῆς διατελεῖ τὸν βίον ὅλον. καὶ πάλιν· τὸ μὲν πρῶτον, εἴ τι θυμοειδὲς εἶχεν, ὥσπερ σίδηρον ἐμάλαξεν. οὕτω γὰρ γλαφυρὸν καὶ ᾠδικὸν σαφῶς· εἰ δ' ἀνατρέψας εἴποις· ἐμάλαξεν ὥσπερ σίδηρον, ἢ· διατελεῖ ὅλον τὸν βίον, ἐξέλοις τοῦ λόγου τὴν χάριν ἐν αὐτῷ τῷ ῥυθμῷ οὖσαν· οὐ γὰρ δὴ ἐν τῇ διανοίᾳ οὐδ' ἐν ταῖς λέξεσιν.*

καὶ θρηνώδεις] *καὶ om.* Ven. B. a m. pr.

μινυρίζων] *μιννυρίζων* Vind. E. *θρηνῶν* Flor. T. superscriptum habet. Idem scholiastes ad explicationem verbi adhibet: *θρηνῶν, ἢ ᾠδὰ ἄδων.* Similiter Suidas et Photius in *μινυρίζω* (*παρὰ τὸ μείω*) hunc locum citantes (*μινυρίζων — ᾠδῆς.*) Cf. Plut. de aud. p. 42. C: *ἐκ σχολῆς ἀπιέναι φιλοσόφου μινυρίζοντα καὶ γεγανωμένον.*

γεγανωμένος] *γεγαννωμένος* Ven. B. Vind. E. Cf. Wyttenb. ad Plut. l. c.

διατελῇ] *διατελεῖ* Vind. E. Flor. ACV. Ald. Bas. ab.

τὸ μὲν] *μὲν τὸ* Amb. C. Flor. T.

ἐμάλαξε] *ἐμάλαξεν* Flor. L.

ἐξ ἀχρήστου] *ἐξαχρήστου* Lob.

σκληροῦ] *χρηστοῦ* Vind. E.

ἐπέχων] Verba *ὅταν — λείβει* laudat Demetrius §. 51. cuius editio Aldina et codices Morelianus et Cantabrigiensis *καταχέων* pro *ἐπέχων* exhibentes (in Stephani codice *κατηχέων* erat) Morgensternio favere videntur, qui *ἐπιχέων* scribendum coniecit, quam coniecturam Stallbaumius egregiam vocat. Mihi *ἐπέχων* ea significatione, quam ad p. 399. B. attigi, eo magis satisfacit, quod ad verbum *κηλεῖν* idem, quod ad *ἐπέχειν* nomen supplendum est, *τὸν νοῦν*, sive *τὰ ὦτα* malis, *ἐπιχεῖν* vero diversi generis actionem eamque ad emolliendum id, quocum *τὸ θυμοειδὲς* comparatur, minime aptam indicat.

ἀνίῃ] *ἀνῇ* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Par. DK. Flor. LT. et a m. s. Ven. C. Demetrii ed. Ald. et cod. Morel. Bekkerus et Stallbaumius. Praesens utriusque verbi continuam actionem declarat, cuius ad initium referri potest ac debet id, quod sequitur, *τὸ μετὰ τοῦτο*, quod unum Bekkero mutandae vulgatae cogitationem iniicere potuit. Quod ad accentum attinet, quem supra p. 388. A. quum de codicibus non satis constaret secundum grammaticos in ultima posui, h. l. propter analogiam medii, cui Buttmannus gramm. I. p. 543. merito aliquid tribuit, idem

τὸ μετὰ τοῦτο ἤδη τήκει καὶ λείβει, ἕως ἂν ἐκτήξῃ τὸν θυμὸν καὶ ἐκτέμῃ ὥσπερ νεῦρα ἐκ τῆς ψυχῆς καὶ ποιήσῃ μαλθακὸν αἰχμητήν. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Καὶ ἐὰν μέν γε, ἦν δ' ἐγὼ, ἐξ ἀρχῆς φύσει ἄθυμον λάβῃ, ταχὺ τοῦτο διεπράξατο· ἐὰν δὲ θυμοειδῆ, ἀσθενῆ ποιήσας τὸν θυμὸν C ὀξύῤῥοπον ἀπειργάσατο, ἀπὸ σμικρῶν ταχὺ ἐρεθιζόμενόν τε καὶ κατασβεννύμενον. ἀκρόχολοι οὖν καὶ ὀργί-

facere dubitavi. Etiam Bekkerus Euthyphr. p. 5. B. ἀφίῃ reliquit, sed Leg. L. VIIII. p. 869. A. tacite ἀφιῇ invexit, Tim. p. 82. E. contra „plerosque" ἐξιῇ scripsit, Phaedon. p. 90. E. παριῶμεν a Stephano profectum contra eosdem tenuit.

τὸ μετὰ τοῦτο] τὸ δὴ μ. τ. Vind. F. Aug. B. Flor. R. Demetr. τομετατοῦτο Vind. B. τὸ μετατοῦτο Lob. Vind. D. Ald. Bas. ab.

ἤδη] om. Lob. Vind. BF. Vat. M. post τήκει Ang. B. Flor. R.

νεῦρα] Plutarch. mor. p. 449. F: διὸ καὶ νεῦρα τῆς ψυχῆς τὸν θυμὸν ὁ Πλάτων προσεῖπεν, ὡς ἐπιτεινόμενόν τε πικρίᾳ καὶ πραότητι χαλώμενον.

μαλθακὸν] μαλακὸν Par. K. sec. Bip. Mon. B. Flor. U. Cf. Astius in comm.

αἰχμητήν] αἰχμήτην Par. K. sec. Bip.

Καὶ] om. Vind. E.

ἐὰν] ἂν Vind. B.

γε] τε Amb. C. Vat. H. Flor. AC. τοι Vind. E.

ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχῆς Vind. B.

φύσει] post ἄθυμον Vind. B. Vat. M. post λάβῃ Vind. D. φύσιν Ven. B. Par. DK. Mon. B. Vind. E. (Flor. U.) editi ante Bekkerum. *ac si a principio hominem nacta sit natura sine animi robore.* Fic. quasi φύσις legisset. φύσει ἄθυμον sc. ψυχήν.

ἀσθενῆ] ἀσθενήσας Flor. L.

σμικρῶν] σμικροῦ Vind. B. a m. pr.

κατασβεννύμενον] (ut) *facile* C *iterum effervescat.* Fic.

ἀκρόχολοι] ἀκράχολοι Ven. C. ἀκροάχολοι Vat. B. ἀκρόχολοι cum α super ό Lob. et Vind. D. Venetum sequitur Bekkerus, Bekkerum Stalibaumius tacens. Atticos ἀκράχολον dixisse non solum Eustathius ad Odyss. T. II. p. 42, 21. Lips. demonstrat, sed etiam Aristophanis versus Equit. 41. docet, et Hippocratis ἀκρηχολία confirmat; et ipse Plato Leg. L. V. p. 731. D. et VII. 791. D. secundum optimos codices ἀκραχολοῦντα et ἀκράχολα scripsisse statuendus est. Denique, quod rem conficere videtur, Antiatticista Bekkeri p. 77, 9. nostrum haud dubie locum respiciens scribit: ἀκράχολος Πλάτων δευτέρῳ Πολιτείας. Sed hoc ipsum testimonium Antiatticistae, quem statim in limine mutata persona Atticistam egisse non credibile est, olim fuisse docet, qui ἀκρόχολον magis etiam Atticum, quam ἀκράχολον, censerent. In eo numero et Pollux fuit, secundum quem L. II. 214. καὶ ἀκρόχολον δὴ καὶ ἀκροχολοῦντα Πλάτων λέγει, et fortasse Phrynichus Bekkeri p. 3, 18. ita tradens: ἀκρόχολον καὶ δύσκολον φθέγγεται· πανταχοῦ χρήσῃ. Itaque certantibus grammaticis, quum ratio neutrum damnet, res ad codices redit, qui ἀκρόχολοι h. l. praeferri iubent. Idem sine varietate legitur in Aristotelis Eth. Nic. L. IIII. 5, 9: ὑπερβολῇ δ' εἰσὶν οἱ ἀκρόχολοι

λοι ἀντὶ θυμοειδοῦς γεγένηνται, δυσκολίας ἔμπλεοι. Κομιδῇ μὲν οὖν. Τί δέ; ἂν αὖ γυμναστικῇ πολλὰ πονῇ καὶ εὐωχῆται εὖ μάλα, μουσικῆς δὲ καὶ φιλοσοφίας μὴ ἅπτηται, οὐ πρῶτον μὲν εὖ ἴσχων τὸ σῶμα φρονήματός τε καὶ θυμοῦ ἐμπίπλαται καὶ ἀνδρειότερος γίγνεται αὐτὸς αὑτοῦ; Καὶ μάλα γε. Τί δαί; ἐπειδὰν ἄλλο μηδὲν πράττῃ μηδὲ κοινωνῇ Μούσης μηδαμῇ, D

ὀξεῖς καὶ πρὸς πᾶν ὀργίλοι καὶ ἐπὶ παντὶ, ὅθεν καὶ τοὔνομα. et multis locis recentiorum, quos indicavit Lobeckius ad Phryn. p. 664.

οὖν] τε Vind. F. Ang. B.

θυμοειδοῦς] θυμοειδῶν Vind. B. Ven. B. Amb. C. Vat. M. (Flor. T.) editi ante Bekkerum nec non in tert. ed. Astius. *animosis* Fic. Cf. p. 408. B.

γεγένηνται] γεγένηται a m. pr. Par. A. et Ven. C.

ἔμπλεοι] Ita Par. ADK. Vat. BH. Ven. C. et, sup. ω, B. Vind. E. et a m. pr. F. Mon. B. Amb. C. Flor. ACTUV. ἔμπλεω, sup. οι, Lob. ἔμπλεω Vind. BD. et a m. s. F. (Ang. B. Vat. M. Flor. LR.) Ald. Bas. ab. ἔμπλεφ, Steph. et recentiores, recte, quod ad ε attinet. Cf. Bastius et Schaeferus ad Gregor. p. 646. Sed Atticam formam, quam alibi, velut Theaet. p. 196. E. in ἀνάπλεφ, Leg. L. V. extr. in ἵλεφ codices magno consensu tuentur, eorundem auctoritas mihi ab hoc loco removendam esse persuasit. Neque vero ea sola. Etiam alias illorum adiectivorum formas Plato interdum non Atticas adhibuit, ἀναπλέα feminino Phaedon. p. 83. D. ἵλεα neutro dicens ib. p. 95. A. et omnino Atticos in his nominibus minime semper sua, quae dicitur, declinatione usos esse Eustathius ad Odyss. T. I. p. 214, 8. Sophoclis exemplo ab Athenaeo prodito docet.

Κομιδῇ] πάνυ Vind. E.

δέ;] δ' Vind. F. Ang. B. δὲ vel δὲ, editi ante Bekkerum.

γυμναστικῇ] γυμναστικὴ Vind. B. γυμναστικῆς Flor. L.

εὖ ἴσχων] εὖ om. Vind. D.

γίγνεται] γίν. Lob. Vind. BE. editi ante Astium.

αὑτοῦ] αὐ. Vind. DF.

δαί] δέ Lob. Vind. BDEF. Vat. BM. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. RTU. Stallbaumius. Quum paullo ante interrogasset τί δέ; maiore hic intentione opus erat. — In editis ante Stephanum δαὶ sine interpunctione legitur.

Μούσης] μούσῃ Ven. C. Par. DK. Mon. B. μούσῃ . . . Flor. U. Quod Astio in sec. ed. scribendum videbatur μουσικῇ, in tertia silens retractavit. Cf. L. VIII. p. 548. B: διὰ τὸ τῆς ἀληθινῆς Μούσης, τῆς μετὰ λόγων τε καὶ φιλοσοφίας, ἡμελημένα. ubi etiam Heindorfius ad Phaedon. p. 20. et Astius in tertia ed. μουσικῆς requirebat. Leg. L. VII. p. 790. E: ταύτῃ τῇ τῆς κινήσεως ἅμα χορεία καὶ Μούσῃ χρώμεναι. Epinom. p. 975. D: τά τε κατὰ λόγους καὶ Μοῦσαν πᾶσαν. Plutarch. Cicer. c. 2: ποικιλώτερον ἀπτόμενος τῆς περὶ ταῦτα Μούσης. Etiam Morgensternius Symb. crit. p. XII. referente Stallbaumio Μούσης probat.

μηδαμῇ] μηδαμοῦ Lob. Vind. B. Vat. BM. Par. D. μηδαμῶς Par. K. οὐδαμοῦ Flor. L.

οὐκ εἴ τι καὶ ἐνῆν αὐτοῦ φιλομαθὲς ἐν τῇ ψυχῇ, ἅτε οὔτε μαθήματος γενόμενον οὐδενὸς οὔτε ζητήματος, οὔτε λόγου μετίσχον οὔτε τῆς ἄλλης μουσικῆς, ἀσθενές τε καὶ κωφὸν καὶ τυφλὸν γίγνεται, ἅτε οὐκ ἐγειρόμενον οὐδὲ τρεφόμενον οὐδὲ διακαθαιρομένων τῶν αἰσθήσεων αὐτοῦ; Οὕτως, ἔφη. Μισολόγος δή, οἶμαι, ὁ τοιοῦτος γίγνεται καὶ ἄμουσος, καὶ πειθοῖ μὲν διὰ λόγων οὐδὲν ἔτι χρῆται, βίᾳ δὲ καὶ ἀγριότητι ὥσπερ θηρίον
E *πρὸς πάντα διαπράττεται καὶ ἐν ἀμαθίᾳ καὶ σκαιότητι μετὰ ἀῤῥυθμίας τε καὶ ἀχαριστίας ζῇ. Παντάπασιν, ἦ*

D *εἴ τι*] ἔτι Bas. ab.

αὐτοῦ] *αὐτῶ* Par. K. Amb. C. Flor. AC.

ἐν] int. vers. Lob.

γενόμενον] *γενομένου* Par. A. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ARTV. et a m. pr. Ven. B. *γενομένου* Lob. Vind. DF. Vat. BM. Ang. B. Ven. C. et a m. s. B. quod quamvis ad *αὐτοῦ* referri, vel pro genitivo absoluto haberi salvo sensu possit, tamen vulgato septem codicum suffragiis munito haud dubie postponendum.

οὐδενὸς] *μηδενὸς* Ven. B. et, sup. *οὐ*, Vind. D.

οὔτε ζητ.] Id Bekkerus ex uno Mon. B. receptum a se ostendit, in Ven. B. *οὐδὲ*, in reliquis omnibus *οὐ* pro *οὔτε* legi perhibens. Sed *οὔτε* Bipontini ex Par. K. adnotarunt, ego in Vind. BD. et Lob. inveni, Stallbaumius in omnibus Florentinis exstare testatur. Vind. E. habet *οὐδὲ*, quod ipsum, si praecedens *οὔτε* ad illud ante *λόγου* spectare statuimus, admitti posse videtur. *οὐ* vero, quod editiones ante Astium habent, ferri nequit.

μετίσχον] *μετέσχον* Vat. M. *μετέχον* Vind. B. a m. s. Quid a m. pr. fuerit, non liquet.

κωφὸν] *κοῦφον* Vind. F. Ang. B.

καὶ τυφλὸν] „ante *κωφὸν* ponit Vat. M.“ puto ante *καὶ κωφόν*.

γίγνεται] *γίν.* Vind. E.

ἐγειρόμενον οὐδὲ τρεφόμενον] *ἐγειρομένων οὐδὲ τρεφομένων* Mon. B. (Par. K. sec. Bip.) cum editis ante Bekkerum. In Ven. B. etiam penultimis accentus, ultimis *ων* superscriptum.

διακαθαιρομένων] *διακαθαιρόμενον* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. LU.

Οὕτως, ἔφη.] *οὕτως ἔχει.* Ven. B. editi ante Bekkerum.

δή] *δὲ* Par. DK. sec. Bekk.

τοιοῦτος] *τιοῦτος* Vind. E.

πρὸς πάντα διαπράττεται] duo priora Lob. in margine habet. *πρὸς ἅπαντα δ.* Mon. B. *πρ. ἅπ. δ.* Flor. U. *πρ. π. διαταράττει* Ang. B. Flor. R. — *διατάττεται* Flor. T. In Vind. F. vulgatum superscripto a m. s. *διαταραττ* legitur. *ad omnia fertur* Fic. *πάντα* masculinum videtur, *διαπράττεσθαι* perseverare id, quod agendum susceperit s. contendere, ut obtineat. Cf. L. I. p. 337. E. II. 360. A. Demosth. Mid. p. 516. §. 183. Bekk. Alias vias ingressi sunt Morgensternius et Astius, de quibus dixit Stallbaumius. E

ἀῤῥυθμίας] *ἀρυθμίας* Vind. F. Vat. H. *ἀριθμίας* Vind. E.

τε] *om.* Vind. D.

ζῇ.] *ζῇ*; Ald. Bas. ab.

Παντάπασιν — τούτω] *καὶ μορμολυττόμενος γέροι τουτῶ δεδίττεσθαι ὑπ' ἀμαθίας καὶ* Flor. L. Pro *ἐπὶ δὲ*, quae verba in Stephani editione propius ad praecedentia admota neque maiuscula littera initio distincta Glau-

δ' ὃς, οὕτως ἔχει. Ἐπὶ δὴ δύο ὄντε τούτω, ὡς ἔοικε, δύο τέχνα θεὸν ἔγωγ' ἄν τινα φαίην δεδωκέναι τοῖς ἀνθρώποις, μουσικήν τε καὶ γυμναστικήν, ἐπὶ τὸ θυμοειδὲς καὶ τὸ φιλόσοφον, οὐκ ἐπὶ ψυχὴν καὶ σῶμα, εἰ μὴ εἴη πάρεργον, ἀλλ' ἐπ' ἐκείνω, ὅπως ἂν ἀλλήλοιν ξυναρμοσθῆτον ἐπι- 412
τεινομένω καὶ ἀνιεμένω μέχρι τοῦ προσήκοντος. Καὶ γὰρ ἔοικεν, ἔφη. Τὸν κάλλιστ' ἄρα μουσικῇ γυμναστικὴν κεραννύντα καὶ μετριώτατα τῇ ψυχῇ προσφέροντα, τοῦτον ὀρθότατ' ἂν φαῖμεν εἶναι τελέως μουσικώτατον καὶ εὐαρμοστότατον, πολὺ μᾶλλον, ἢ τὸν τὰς χορδὰς

conis sermonem continuare videntur, Lob. Vind. BDEF. Flor. ACR. (hic cum vulg. in marg.) TV. Par. K. sec. Bip. *ἐπειδή*, Par. AK. sec. Bekk. et a m. pr. D. Vat. HM. et a m. pr. B. Ven. BC. Amb. C. *ἐπεὶ δή* exhibent, quod in uno Par. A. quem primo loco ponit, inventum Bekkerus brevitatis caussa reliquis assignasse videtur. Certe Vind. B. ex quo pariter atque ex ceteris *ἐπεὶ δή* adnotat, *ἐπειδή* uno vocabulo scriptum habet. Similiter Ficinus: *postquam duo haec sunt.* Pro *δύο ὄντε* in Vind. F. Flor. R. *δυοῖν τε*, in Amb. C. Flor. T. *δ' ὄντε*, in Lob. Vind. BDE. Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. ACV. et in margine Flor. R. *δύ' ὄντε* legitur, quod a Bekkero et Stallbaumio receptum mihi propter sequens *δύο* minus probatur. In Flor. R. extremae pronominis *τούτω* syllabae *οιν* superscriptum est.

δύο] *δύω* Vind. BE. Flor. T. Hanc varietatem codicis Vind. B. Bekkerus perperam ad prius *δύο* simul cum vera (*δύ'*) retulit.

θυμοειδὲς] *θυμοειδές τε* Lob. Vind. D. Vat. BM. Flor. L.

τὸ φιλόσοφον] *τὸ om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM.

εἰ] *ἦν* Vind. E.

εἴη] post *πάρεργον* Flor. T. *ἦ* Vind. E. Flor. C. et a m. s. Par. A. *ἢ* Ven. B. *εἰ* Ven. C. *εἴ* Amb. C. Flor. A. *om.* Vind. F. „non liquet de Vat. H."

ἐκείνω] Ita Vind. BD. *ἐκεῖνω* Vind. E. *ἐκείνωι* Lob. Idem in Par. A. ut videtur, et uno alteroque antiquiorum sic perscriptum Bekkerus suo more cum pluribus communicans *ἐκείνῳ* in Par. A. Vat. BHM. Ven. BC. Vind. B. Amb. C. Ang. B. et a m. s. Mon. B. legi tradit, quod fortasse in nullo legitur, reliquos, h. e. Par. DK. et a m. pr. Mon. B. *ἐκεῖνο* habere. *ἐκεῖνο* cum editis ante Bekkerum unus Flor. U. exhibet, reliqui *ἐκείνω*, quod merito secundum Bekkerum recepit Stallbaumius, qui Salvinio idem placuisse refert. In Astii tertia *ἐκείνῳ* scriptum, sed in Latina interpretatione *ad illa* ut a Ficino positum est.

ἀλλήλοιν] *ἀλλήλοις* Vind. E. Flor. C.

ξυναρμοσθῆτον] *συν.* Flor. U.

μέχρι] int. vers. Lob. *μέχρη* 412 Ald.

κάλλιστ'] *κάλλιστα* Flor. T.

κεραννύντα] *κερανν῀ντα* Ald. Bas. ab.

μετριώτατα] *μετριότητα* Par. DK.

ὀρθότατ' ἄν] *ὀρθώτατ' ἄν* Vind. F. *ὀρθότατα* Vind D. Flor. V. Etiam Bekkeri codicum unus *ἄν* omittit, quem perperam littera *y* significat. Fortasse Ven. C.

φαῖμεν] *φαμὲν* Vind. F. a m. pr.

τὸν τὰς] *τὸν om.* Vat. B. *τὰς om.* Vind. E.

ἀλλήλαις ξυνιστάντα. Εἰκότως γ', ἔφη, ὦ Σώκρατες. Οὐκοῦν καὶ ἐν τῇ πόλει ἡμῖν, ὦ Γλαύκων, δεήσει τοῦ τοιούτου τινὸς ἀεὶ ἐπιστάτου, εἰ μέλλει ἡ πολιτεία σώ-
B ζεσθαι; Δεήσει μέντοι ὡς οἷόν τέ γε μάλιστα. Οἱ μὲν δὴ τύποι τῆς παιδείας τε καὶ τροφῆς οὗτοι ἂν εἶεν. χορείας γὰρ τί ἄν τις διεξίοι τῶν τοιούτων καὶ θήρας τε καὶ κυνηγέσια καὶ γυμνικοὺς ἀγῶνας καὶ ἱππικούς; σχεδὸν γάρ τι δῆλα δή, ὅτι τούτοις ἑπόμενα δεῖ αὐτὰ εἶναι, καὶ οὐκέτι χαλεπὰ εὑρεῖν. Ἴσως, ἦ δ' ὅς, οὐ χαλεπά. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ· τὸ δὴ μετὰ τοῦτο τί ἂν ἡμῖν

ἀλλήλαις ξυνιστάντα] ἀλλήλων συν. Vind. D.

γ'] om. Vind. B.

τοῦ τοιούτου] Articulum vulgo omissum recepi ex Par. A. Lob. Vind. D. Vat. BHM. Ven. C. Ang. B. Flor. R. In Vind. B. non τοῦ τοιούτου, ut Bekkerus ait, sed του τοιούτου, in Flor. ACLTV. τῶν τοιούτων, in Amb. C. τοιούτων exstat. ὁ τοιοῦτός τις ἐπιστάτης vel idem est, quod ὁ ἐπιστάτης, ὁ τοιοῦτός τις ὤν, sicuti Leg. L. VI. p. 777. F. ὁ περὶ τὰ τῶν δούλων οὖν ἤθη καὶ πράξεις γιγνόμενός τις ἀμίαντος, si ἀμίαντος in praecedentibus esset, ὁ τοιοῦτός τις dici posset; vel ἐπιστάτης τις, ὁ τοιοῦτος ὤν, ut Luciano Alex. c. 20. T. V. p. 81. Lehm. is, qui unus ex numero deorum omnia scientium videbatur, θεός τις, ὁ πάντα γιγνώσκων appellatur. Sed prius ob ειborum collocationem magis probabile.

ἀεὶ] post ἐπιστάτου Vind. B.

μέλλει] μέλλοι idem.

σώζεσθαι;] σώζεσθαι. Lob. Ald.

B γε] om. Vind. D.

χορείας] χορίας Vind. E.

τί ἄν τις διεξίοι τῶν τοιούτων] ἂν τίς δ. των τοιούτων Vind. D. in horum genere quis reponet —. Fic.

θήρας] θῆρας Vind. D.

κυνηγέσια] κυνηγήσια idem. κυνηγεσία Bas. ab.

καὶ γυμνικούς] καὶ om. Ang. B.

γάρ τι] γάρ τοι Vind. B. Vat. M.

δῆλα δή] δηλαδὴ Lob. Vind. BDE. Bas. ab.

τούτοις] τοιούτοις Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. D. Flor. L.

οὐκέτι] οὐκ ἔτι Vind. E.

εὑρεῖν — χαλεπά] om. idem. οὐ ante χαλεπά om. Vind. D.

τὸ δὴ μετὰ τοῦτο — ἀρχόντων δόγμασιν 414. B] excerpta leguntur in Stobaei cod. A. Tit. 43. n. 152. ed. Gaisf. Apud Gesnerum serm. XXXXI. p. 274. tantum media a verbis τί δαί; οὐ καὶ σὺ p. 413. A. usque ad ὢν ἀγαθός ib. E. apud Trinc. usque ad μουσικῆς ib. exstant. Vind. B. quatuor prima in duo coniungit: τοδὴ μετατοῦτο, Vind. E. τὸ δημετατοῦτο, Lob. Vind. D. Ald. Bas. ab. τὸ δὴ μετατοῦτο habent.

εἴη] εἶναι Par. K. ἔτι Amb. C.

ἄρ'] ἄρ' Stob. ἄρ' οὖν Vind. D.

αὐτῶν τούτων] horum omnium Fic.

ἄρξουσί] ἄρξουσίν Stob.

C "Οτι] οὐκοῦν ὅτι Ven. B. Vind. E(F.) Amb. C. Ang. B. Vat. H. (Flor. CRU.) Stob. (hic οὐκ οὖν ὅτι) cum editis ante Bekkerum, qui omisso οὐκοῦν signum interrogandi post δῆλον cum prioribus tenuit, quod mihi non magis aptum huic loco videtur, quam L. V. p. 452. A. post verba μουσικὴ μὲν ἐκείνοις τε καὶ γυμναστικὴ ἐδόθη, in quibus μὲν, ut hic et

διαιρετέον εἴη; ἆρ' οὐκ αὐτῶν τούτων οἵτινες ἄρξουσί τε καὶ ἄρξονται; Τί μήν; Ὅτι μὲν πρεσβυτέρους τοὺς C ἄρχοντας δεῖ εἶναι, νεωτέρους δὲ τοὺς ἀρχομένους, δῆλον. Δῆλον. Καὶ ὅτι γε τοὺς ἀρίστους αὐτῶν. Καὶ τοῦτο. Οἱ δὲ γεωργῶν ἄριστοι ἆρ' γεωργικώτατοι γίγνονται; Ναί. Νῦν δ' ἐπειδὴ φυλάκων αὐτοὺς ἀρίστους δεῖ εἶναι, ἆρ' οὐ φυλακικωτάτους πόλεως; Ναί. Οὐκοῦν φρονίμους τε εἰς τοῦτο δεῖ ὑπάρχειν καὶ δυνατοὺς καὶ ἔτι κηδεμόνας τῆς πόλεως; Ἔστι ταῦτα. Κή- D δοιτο δέ γ' ἄν τις μάλιστα τούτου, ὃ τυγχάνοι φιλῶν.

L. I. p. 339. B. in verbis *ἀλλ' ὅτι μὲν τοῦτο σκεπτέον, εἰ ἀληθῆ λέγεις, δῆλον.* vim particulae *μὴν* prope aequat, atque ita tantum initio orationis solum poni potuit. Etiam Astius in tert. ed. *δῆλον.* scripsit.

πρεσβυτέρους] *πρεσβύτερον* Vind. E.

ἄρχοντας] *ἄρξοντας* Ven. B. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACT.

δῆλον.] *om.* Lob. Vind. BF. Ang. B. Vat. M. Flor. R. Stob.

γε] *om.* Flor. R.

αὐτῶν.] *αὐτῶν τούτων;* Stob. *αὐτῶν;* vulgo.

Καὶ τοῦτο] *om.* Flor. L.

γίγνονται] *γίν.* Vind. D. Stob. Ald. Bas. b. Steph. *γίνωνται* Bas. a.

Νῦν δ'] *νῦν δὲ* Lob. Vind. B. *ν. δὴ* Vind. D. *om.* Stob.

αὐτοὺς ἀρίστους δεῖ εἶναι] *αὐ. ἀρ. εἶ. δεῖ* Ven. B. Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT. *αὐ. ἀρίστως εἶ. δεῖ* Vind. E. *αὐ. δεῖ ἀρ. εἶ.* Vind. B. cum litteris *β α γ* super tribus posterioribus verbis. *ἀρ. δεῖ αὐ. εἶ.* Mon. B. Flor. U.

φυλακικωτάτους] *φυλακωτάτους* Par. DK. *φυλακικωτέρους* Stob. *φυλακικωτάτους προσήκει εἶναι* Ven. B. (Flor. AC.) editiones praeter Bekkerianam. Ex superioribus *δεῖ. εἶναι* repetendum est. Cf. L. VIII. p. 550. E: *προϊόντες εἰς τὸ πρόσθεν τοῦ χρηματίζεσθαι, ὅσῳ ἂν τοῦτο τιμιώτερον ἡγῶνται, τοσούτῳ ἀρετὴν ἀτιμοτέραν.* Leg. L. V. p. 737. E: *δύο μὲν δὴ μέρη τοῦ παντὸς ἀριθμοῦ τὸ πρῶτον νεμηθήτω, μετὰ δὲ παῦτα τρία τὸν αὐτόν· πέφυκε γὰρ καὶ τέτταρα καὶ πέντε καὶ μέχρι τῶν δέκα ἐφεξῆς.*

δεῖ] *δὴ* Vat. B. Idem in Lob. super *δεῖ* adscriptum.

τῆς πόλεως] *τῆς om.* Flor. T.

δέ γ'] *δέ γε* Vind. F. *δ'* Stob. D

τις] *τι* Lob. Vind. B. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Vat. HM. Flor. LR. quamquam Bekkerus in comm. *τι* praecedenti versui adscripsit, ut pro *ἔτι* ante *κηδεμόνας* repertum ab eo videatur. Sed ibi neque in Par. K. sec. Bip. neque in Vind. B. quem utrumque *τι* habere ostendit, ita scriptum est. Numerum igitur versus perperam excusum puto (1 pro 2) praesertim quum sequenti notae ad verbum spectanti, quod in eodem, quo *τις* est, versu legitur, novus numerus praepositus non sit. Omnino in numeris istis, quod aliter accidere vix potuit, saepius operae eius peccarunt. Alterum vel ipse vel typotheta errorem h. l. commisit eo, quod codicem Amb. C. primum inter eos retulit, qui *τι* exhibeant, deinde eundem totum hoc vocabulum omittere significavit. Posterius verum et priori loco signum codicis Mon. B. reponendum videtur.

τούτου — μάλιστα] *om.* Amb. C.

ὃ τυγχάνοι φιλῶν] *οὗ τ. φ.* Vind. E. *ὃ τυγχάνει φ.* Vind.

Αναγκη. Καὶ μὴν τοῦτό γ' ἂν μάλιστα φιλοῖ, ᾧ ξυμ- 443
φέρειν ἡγοῖτο τὰ αὐτὰ καὶ ἑαυτῷ, καὶ ὅταν μάλιστα
ἐκείνου μὲν εὖ πράττοντος οἴοιτο ξυμβαίνειν καὶ ἑαυτῷ
εὖ πράττειν, μὴ δὲ τοὐναντίον. Οὕτως, ἔφη. Ἐκλεκτέον
ἄρ' ἐκ τῶν ἄλλων φυλάκων τοιούτους ἄνδρας, οἳ ἂν σκο-
ποῦσιν ἡμῖν μάλιστα φαίνωνται παρὰ πάντα τὸν βίον, ὃ
Ε *μὲν ἂν τῇ πόλει ἡγήσωνται ξυμφέρειν, πάσῃ προθυμίᾳ ποι-*
εῖν, ὃ δ' ἂν μή, μηδενὶ τρόπῳ πρᾶξαι ἂν ἐθέλειν. Ἐπιτή-
δειοι γὰρ, ἔφη. Δοκεῖ δή μοι τηρητέον αὐτοὺς εἶναι ἐν ἁπά-
σαις ταῖς ἡλικίαις, εἰ φυλακικοί εἰσι τούτου τοῦ δόγματος
καὶ μήτε γοητευόμενοι μήτε βιαζόμενοι ἐκβάλλουσιν ἐπι-

BF. Par. DK. Mon. B. Flor. LRU. Stob. *quod maxime diligit* Fic. In Stob. Ald. signum interrogandi appositum est.

μὴν] *μὲν* editio Stallbaumii, vitio typothetae, ut videtur.

τοῦτό] *τούτω* Vind. E.

φιλοῖ, ᾧ] *φ. ὃ* Vind. F. *φιλεῖ ὡς* Stob. cod. A. quod Gaisfordius non admisit.

τὰ αὐτὰ] *ταῦτα* Stob.

ἑαυτῷ] *αὐ.* Amb. C.

καὶ ὅταν — ἑαυτῷ] *om.* Ang. B. *καὶ ὅτι* etc. Stob. quam confusionem explicat Bastius ad Greg. p. 115.

οἴοιτο] Ita Par. A. Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACRTV. Stob. *οἴοι τὸ* Amb. C. *οἷον τὸ* Ven. C. *οἵοντο ἃ* Vind. F. *οἷόν τε* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Par. DK. Flor. L. *οἴηται* (Mon. B. Flor. U.) editiones omnes. Quemadmodum in superioribus pronomini relativo iunctus optativus actionem utpote ad incertum obiectum referendam tantummodo cogitari, non spectari, designat: *ὃ τυγχάνοι φιλῶν, ᾧ ξυμφέρειν ἡγοῖτο*, qua de re cf. ad p. 403. B. ita h. l. *ὅταν* cum optativo tempus actionis simul cum actione tantum cogitari significat ita, ut ipsum quidem intra cogitationis fines certum locum obtineat, actio vero in eodem illo cogitationis quasi spatio incerta relinquatur; quod quum repugnantiae speciem habeat, *ὅταν* coniunctivum requirere neque cum optativo construi posse videtur. Coniunctivus enim similis optativo eo, quod rem animo tantum comprehensam indicat, proprium hoc habet, quod eam sic conformatam, ut quae extra nos posita sit, exhibet, h. e. ut quae re ipsa sit; optativus autem ita eam cogitari ostendit, ut quae sola cogitatione contineatur, h. e. quae esse possit. Tamen et in oratione obliqua aliisque de causis, quas grammatici disputant, modus subiectivam cogitationem indicans cum particulis temporis obiective cogitati, quales sunt *ὅταν, ὁπόταν, ἐπὰν* et *ἐπειδάν*, compositus invenitur, et h. l. propter antecedentem optativum huius quoque actionis enuntiatio eandem formam velut per attractionem accipere potuit. Certe codices, qui locis Platonis a Matthiaeo gramm. p. 1007. citatis auctoritatem vel prorsus denegant vel dubiam praebent, ut loco Symp. p. 219. E. hic aliter statuere non patiuntur. Aeque certa eorum auctoritas est in Xenophontis loco Cyrop. I. 3, 11. ubi Popponis adnotatio coniunctivi et optativi discrimen non satis explicat, et in Lycurgi oratione p. 214. §. 64. Bekk. (16, 2. Pinzg.) De varietate *οἷόν τε* cf. ad L. I. p. 329. E.

μὴ δὲ] *εἰ μὴ δὲ* Par. K. sec.

λανθανόμενοι δόξαν τὴν τοῦ ποιεῖν δεῖν ἃ τῇ πόλει βέλτιστα. Τίνα, ἔφη, λέγεις τὴν ἐκβολήν; Ἐγώ σοι, ἔφην, ἐρῶ. φαίνεταί μοι δόξα ἐξιέναι ἐκ διανοίας ἢ ἑκουσίως ἢ ἀκουσίως· ἑκουσίως μὲν ἡ ψευδὴς τοῦ μεταμανθάνον- 413
τος, ἀκουσίως δὲ πᾶσα ἡ ἀληθής. Τὸ μὲν τῆς ἑκουσίου, ἔφη, μανθάνω, τὸ δὲ τῆς ἀκουσίου δέομαι μαθεῖν. Τί δαί; οὐ καὶ σὺ ἠγῇ, ἔφην ἐγὼ, τῶν μὲν ἀγαθῶν ἀκουσίως στέρεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, τῶν δὲ κακῶν ἑκουσίως, ἢ οὐ τὸ μὲν ἐψεῦσθαι τῆς ἀληθείας κακὸν, τὸ δὲ ἀληθεύειν ἀγαθόν; ἢ οὐ τὸ τὰ ὄντα δοξάζειν ἀληθεύειν δοκεῖ σοι εἶναι; Ἀλλ', ἦ δ' ὅς, ὀρθῶς λέ-

Bip. μηδὲ Flor. AC. μηδὲν Vind. F. μὴ εἰ δὲ μὴ δὲ Ang. B. εἰ δὲ μὴ Lob. Vind. BD. (Flor. L.) margo Flor. RV. cum editis praeter Bekkerum, qui μὴ δὲ ex Par. ADK. Vat. BH. Ven. BC. Mon. B. Amb. C. receptum a se ostendit et de Vind. B. et Vat. M. nihil significavit. Stallbaumius sine ratione veretur, ut μὴ δὲ recte habeat. Supplendum est εὖ πράττοντος.

τοὐναντίον.]τοὐναντίον; Stob. Ald.

Ἐκλεκτέον] λεκτέον Stob.

ἄρ'] ἄρα Lob. Vind. BD. Stob.

σκοποῦσιν] σκοπῶσιν Ald. Bas. ab.

μάλιστα] om. Stob.

φαίνονται] φαίνονται Vind. DE. Ald. Bas. ab.

παρὰ] om. Flor. L.

ἡγήσονται] ἡγήσονται cum ω super o Vind. E.

E πάσῃ — γὰρ, ἔφη.] om. Vind. D.

ὃ δ' ἄν] ὃ δὲ Amb. C. Flor. T.

Ἐπιτήδειοι] ἐπιτήδειον Flor. R.

ἀπάσαις] πάσαις Flor. T.

φυλακικοί] φυλακοί Flor. L.

δόγματος] In Ald. Bas. ab. punctum, in Steph. colon appositum.

ἐκβάλλουσιν] οἳ ἐκβάλλοιεν Stob.

ἔφην] ἔφη Ven. B. Vind. E.

μοι] om. Flor. L.

διανοίας] διαννοίας Ald.

ἢ ἑκουσίως] post ἀκουσίως Flor. R. om. Ang. B.

μεταμανθάνοντος] ἐπιλανθά- 413
νοντος Vind. D.

πᾶσα] post ἀληθής Amb. C. Flor. T. om. Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L.

Τί δαί;] Ita Par. A. Vat. H. Flor. ACV. Stob. Trinc. et Gesn. Stallbaumius. τί δέ reliqui codices et editi cum Stob. Gaisfordii, qui varietatem nullam notavit. Cf. p. 411. C.

ἡγῇ] ἡγεῖ Par. D. Vind. F. Astius, Bekkerus et Stallbaumius.

ἀκουσίως] ἑκουσίως Lob.

στέρεσθαι] στερεῖσθαι Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἢ οὐ τὸ τὰ ὄντα δοξάζειν ἀληθεύειν] In his verbis, quorum primum neque a Ficino expressum et in Ald. Bas. ab. Steph. (tacentibus Bip.) omissum, in Vind. F. Flor. R. ἢ scriptum est, pro tertio Par. K. τοῦ, Vind. E. τὰ exhibent, Astius adeo haesit, ut ea in sec. et tert. ed. veluti spuria omisso ἢ incluserit. Etiam Stallbaumius, postquam Morgensternii rationem Symb. crit. p. XIII. contra Astium disputantis probavit, non multum abesse dicit, quin Astii sententiae calculum suum adiiciat. Nihilo minus vereor, ut quintam partem suffragiorum ferant. Satis enim constat

γεις, καί μοι δοκοῦσιν ἄκοντες ἀληθοῦς δόξης στερίσκε-
B σθαι. Οὐκοῦν κλαπέντες ἢ γοητευθέντες ἢ βιασθέντες τοῦτο πάσχουσιν; Οὐδὲ νῦν, ἔφη, μανθάνω. Τραγικῶς, ἦν δ' ἐγώ, κινδυνεύω λέγειν. κλαπέντας μὲν γὰρ τοὺς μεταπεισθέντας λέγω καὶ τοὺς ἐπιλανθανομένους, ὅτι τῶν μὲν χρόνος, τῶν δὲ λόγος ἐξαιρούμενος λανθάνει. νῦν γάρ που μανθάνεις; Ναί. Τοὺς τοίνυν βιασθέντας λέγω οὓς ἂν ὀδύνη τις ἢ ἀλγηδὼν μεταδοξάσαι ποιήσῃ. Καὶ τοῦτ', ἔφη, ἔμαθον, καὶ ὀρθῶς

secundum Platonem discrimen inter ἀληθεύειν et τὰ ὄντα δοξάζειν statui posse. Itaque minime supervacaneum erat id h. l. sublatum et ἀληθεύειν significatione vulgari dictum monere.

δόξης] λόγου Stob. cod. A. a m. pr.

B ἢ γοητευθέντες] καὶ γ. Vind. B.

ἢ βιασθέντες] in ed. Bekkeri culpa typothetae omissa sunt. Hunc locum Clemens Al. Strom. L. I. p. 341, 19 — 29. auctore non nominato ad suam rem transtulit: στέρονται δὲ ὅμως (sc. τῶν ἀγαθῶν) ἢ κλαπέντες ἢ γοητευθέντες ἢ βιασθέντες καὶ μὴ πιστεύσαντες. ὁ μὲν δὴ πιστεύσας ἐκὼν ἤδη παραναλίσκεται· κλέπτεται δὲ ὁ μεταπεισθεὶς ἐκλαθόμενος, ὅτι τῶν μὲν ὁ χρόνος, τῶν δὲ ὁ λόγος ἐξαιρούμενος λανθάνει. βιάζεταί τε (f. δὲ) πολλάκις ὀδύνη τε καὶ ἀλγηδὼν φιλονεικία τε αὖ καὶ θυμὸς μετὰ τὸ δοξάσαι· καὶ ἐπὶ πᾶσι γοητεύονται οἱ ἤτοι ὑφ' ἡδονῆς κηληθέντες (codd. κληθ.) ἢ ὑπὸ φόβου δείσαντες. πᾶσαι δὲ ἐκούσιοι (imo ἀκούσιοι) τροπαί, καὶ τούτων οὐδὲν ἄν ποτε ἐπιστήμη ἐκλάβοι.

πάσχουσιν;] πάσχουσιν. Ald. Steph.

Οὐδὲ] οὐδὲν Vat. H. (Vind. F.) editi ante Bekkerum.

Τραγικῶς] τρ. γὰρ Vind. F. Ang. B. Flor. R. τρ. ἄρα Stob. (ἄρα Gaisf.) Tragice porro Fic.

κλαπέντας] κλαπέντες Vind. B. Stob. Gesn.

μὲν] om. Stob.

μεταπεισθέντας] μεταπισθέντας Stob. cod. B. Cf. Galenus de Hipp. et Plat. decr. L. IIII. T. V. p. 407. Kühn. ἀλλ' οὐ χρὴ τῶν μυρίων τούτων μνημονεύειν, ἀλλ' εἰς ὀλίγα κεφάλαια τὸν λόγον ἄγειν, ὡς ὁ Πλάτων ἐποίησε, βασιλικὸν μέν τι λέγων εἶναι καὶ δεσποτικὸν ἐπιστήμην, καὶ μήποτε ἂν ἁμαρτεῖν μηδένα κατὰ μηδὲν ἐπιστήμης παρούσης, (L. I. p. 340. E.) τοὺς μέντοι μεταπεισθέντας ἢ ἐπιλαθομένους αὐτῶν ἢ βιασθέντας ἢ δελεασθέντας ἐξαμαρτάνειν ἄλλον ἐν ἄλλῃ πράξει.

ἐξαιρούμενος] ἐξαιρόμενος Flor. L. ἐξαιρουμένους Ald. Bas. a.

λανθάνει] om. Mon. B.

ἂν] ἐὰν Stob.

ὀδύνη] ὀδύνῃ Ald.

τις] τὲ Par. K. sec. Bip. τε sec. Bekk.

μεταδοξάσαι] μεταδόξαι Par. K. Quomodo apud Clementem hoc corruptum sit, supra ostendi.

τοῦτ'] τοῦτο Lob. Vind. BF. Stob.

Τούς γε] τοὺς codices omnes, exceptis Par. A. Ven. B. Flor. T. item Stobaeus. Eos secutus Stallbaumius γε omisit. Similiter p. 410. B. αὐτὰ μὴν τὰ γυμνάσια legimus. Sed qua pronomen non ege-

λέγεις. Τούς γε μὴν γοητευθέντας, ὡς ἐγῷμαι, κἂν σὺ C φαίης εἶναι οἳ ἂν μεταδοξάσωσιν ἢ ὑφ' ἡδονῆς κηληθέντες ἢ ὑπὸ φόβου τι δείσαντες. Ἔοικε γὰρ, ἦ δ' ὅς, γοητεύειν πάντα ὅσα ἀπατᾷ. Ὃ τοίνυν ἄρτι ἔλεγον, ζητητέον, τίνες ἄριστοι φύλακες τοῦ παρ' αὐτοῖς δόγματος, τοῦτο ὡς ποιητέον, ὃ ἂν τῇ πόλει ἀεὶ δοκῶσι βέλτιστον εἶναι. τηρητέον δὴ εὐθὺς ἐκ παίδων προθεμένοις ἔργα, ἐν οἷς ἄν τις τὸ τοιοῦτον μάλιστα ἐπιλανθάνοιτο καὶ ἐξαπατῷτο, καὶ τὸν μὲν μνήμονα καὶ δυ-

bat particula, ea articulus aegre careret.

μὴν] *μὲν* Vind. D. Mon. B. Ang. B.

C *ὡς ἐγῷμαι*] *om.* Amb. C. *οὕς ἐγ' ὦμαι* Stob. Trinc. Gesn.

κἂν] *κὰν καὶ* Vind. E. *καὶ* Stob.

μεταδοξάσωσιν] *μεταδόξωσιν* Par. K. Vind. E. Flor. C.

ἢ] *om.* Vind. F.

κηληθέντες] *κληθέντες* Stob. cod. A. Trinc. (codices Clementis.)

ἀπατᾷ] *ἀγαπᾶται* Vind. F. *ἀπαντᾶ* Stob. Trinc. In Vind. D. medium *α* a m. s. profectum.

αὐτοῖς] *αὐτοῖς* Mon. B. Bekkerus, quem tacens sequitur Stallbaumius. Tamen p. 414. D. *γίγνεσθαι περὶ αὐτοὺς* Bekkerus reliquit.

τοῦτο ὡς ποιητέον] Ita Par. ADK. Lob. Vind. DE. Vat. BHM. Ven. C. Amb. C. Ang. B. Florentini omnes et Bas. b. *ὡς τοῦτο π.* Ven. B. Vind. B. *τοῦ ὡς ποιητέον* Mon. B. Stob. in quo Gaisfordius verba *τοῦ ὡς* etc. usque ad *αὐτοῖς ποιεῖν* uncis inclusit. *ὡς πϐιητέον* Vind. F. *τοῦτο* Ald. Bas. a. *ποιητέον τοῦτο* Steph. *ὡς ποιητέον τοῦτο* in prima ed. Astius, qui in sec. illum ordinem ex Par. K. Ven. C. et Bas. b. instituit. Cornarius Ecl. p. 97. *τοῦτο ποιεῖν δεῖν* coniecerat. Stephani adnotatio p. 20. haec est: „In praeced. edit. scriptum est, *τοῦ παρ' αὐτοῖς δόγματος, τοῦτο ὃ ἂν τῇ πόλει* etc. qua in lectione manifestum est aliquid deesse ante *τοῦτο*. quum igitur ex vet. annotatum esset, *ποιητέον τοῦτο*, id vocabulum inserui. Postea autem et aliam lectionem afferri comperi (sed cuius idem sit sensus) *τοῦτο ποιεῖν δεῖν ὃ ἂν τῇ πόλει* etc."

ὃ ἂν] *ὅδ' ἂν* Stob.

ἀεὶ δοκῶσι] Ita Par. A. Amb C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACLRTV. Stob. *ἃ δοκῶσι* Ven. C. Vind. F. Par. DK. *δοκῇ* Vind. D. *δοκῶσι* reliqui codices cum editis ante Bekkerum. *ἀεὶ*, quod Astius ne in tertia quidem ed. admisit, etiam Ficinus, sed alio loco, expressit: *id videlicet semper agendum esse, quod reipublicae conducere arbitrantur.*

εἶναι.] *εἶναι αὐτοῖς ποιεῖν.* Ven. C. Vind. EF. Par. K. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Stob. *εἶναι ὥστε καὶ ποιεῖν.* Mon. B. Flor. U.

δὴ] *δὲ* Vind. F. Ang. B.

προθεμένοις] *προτιθεμένοις* Vind. E.

ἐν οἷς] *ex quibus* Fic.

ἄν τις] *τις om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. B. cum editis ante Astium. *ἂν τό τις* Vind. E.

τὸ τοιοῦτον] *τοῦ τοιούτου* (Ven. B.) editi ante Bekkerum et Astius in tert. ed. *τὸ τοιοῦτο* Vind. F.

ἐπιλανθάνοιτο καὶ ἐξαπατῷτο] *ἐπιλανθάνοιντο καὶ ἐξαπατῷντο* Steph.

D σεξαπάτητον ἐγκριτέον, τὸν δὲ μὴ ἀποκριτέον. ἦ γάρ; *Ναί.* Καὶ πόνους γε αὖ καὶ ἀλγηδόνας καὶ ἀγῶνας αὐτοῖς θετέον, ἐν οἷς ταὐτὰ ταῦτα τηρητέον. Ὀρθῶς, ἔφη, Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τρίτου εἴδους τούτοις γοητείας ἅμιλλαν ποιητέον, καὶ θεατέον, ὥσπερ τοὺς πώλους ἐπὶ τοὺς ψόφους τε καὶ θορύβους ἄγοντες σκοποῦσιν, εἰ φοβεροί, οὕτω νέους ὄντας εἰς δείματ' ἄττα E κομιστέον καὶ εἰς ἡδονὰς αὖ μεταβλητέον, βασανίζοντας πολὺ μᾶλλον, ἢ χρυσὸν ἐν πυρί, εἰ δυσγοήτευτος καὶ

D ἐγκριτέον] *om.* Mon. B.
τὸν δὲ μὴ ἀποκριτέον] *om.* Stob. Trinc.
πόνους] πόνου Vind E. πόνων Stob. Gesn. Gaisf. qui ex codicibus nullam discrepantiam adnotavit, Ald. Bas. a. Steph. Astius in sec. ed.
γε] τε Stob. Trinc.
αὖ] οὖν Vind. E.
ἀλγηδόνας καὶ] ἀλγηδόνων Stob. Gesn. Gaisf. qui in cod. A. ἀλγηδόνας καὶ invenit, Ald. Bas. a. Steph. Astius in sec. ed.
οἷς ταὐτὰ] ἀνθρώποις Stob. Trinc.
ταῦτα] *om.* Stob. cod. A.
τούτοις] Ita Bekkerus secundum Par. A. Mon. B. Ang. B. quibus proxime accedunt Vind. F. et Flor. R. τοῦ τοῖς et τού τοις exhibentes, tum Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. L. in quibus τούτους (in Vat. B. cum οις super ultima, in Par. K. sec. Bip. addito τῆς) legitur, nec non reliqui Florentini, Vind. E. et de quibus Bekkerus nullam significationem fecit, Ven. B. Amb. C. Vat. H. haud dubie et ipsi cum Stobaeo vulgatam ante Bekkerum lectionem τοῦ τῆς tenentes, quam tenuit etiam Stallbaumius ea ratione addita, quod τούτοις sibi non probetur. Sed τρίτου εἴδους ἅμιλλαν, quam Socrates requirit, γοητείας ἅμιλλαν fore brevius et rectius demonstrari non poterat.
θεατέον] θετέον Vind. D.
πώλους] πολλοὺς Amb. C.
σκοποῦσιν] σκοποῦμεν Stob. Gesn. (cod. B.)
εἰ] οἱ Amb. C. Flor. T.
φοβεροὶ] φοβερὸν Vind. D.
οὕτω] οὕτως Stob. cod. A. Gaisf.
δείματ' ἄττα] δείγματ' ἄττα Flor. L. δείματά τε Par. K. δείματα Stob.
δυσγοήτευτος καὶ] καὶ *om.* E Lob. Vind. BD. Par. K. et a m. pr. D. Ven. C. Mon. B. Vat. M. Flor. LU.
εὐσχήμων ἐν πᾶσι] ἐν πᾶσι εὐ. Flor. T. εὐ. ἐν ἅπασι Vind. F. Ang. B. Stob. — πάσῃ Amb. C.
φαίνεται] φαίνηται Vind. F. Flor. R.
αὐτοῦ] αὐ. Vind. BD. Stob. Trinc. Gesn.
ὢν] ὡς Vat. B.
μουσικῆς] τῆς μ. Ang. B. Flor. CR. Stob. cod. A. Trinc. Gaisf. Cf. Charm. p. 169. A: εἰ ἔστιν αὖ ἄτινα αὐτὰ πρὸς ἑαυτὰ ἔχει (sc. τὴν ἑαυτῶν δύναμιν) ἆρ' ἐν τούτοις ἐστὶν ἐπιστήμη, ἣν δὴ ἡμεῖς σωφροσύνην φαμὲν εἶναι. ubi Heindorfius accuratius dictum putat ἡ ἐπιστήμη. Similem Xenophontis locum Cyrop. III. 3, 44. Matthiae citavit gramm. p. 545. cui comparandus est huius operis L. VIII. p. 579. C. ἀνὴρ, ὃς ἂν etc.
ἧς] ἣ ὃ Stob. cod. A. (non Gaisf.)
εὔρυθμόν] εὔρρυθμόν Vind. B.
παρέχων] παρασχὼν Stob.
ὧν] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. uncis inclusit Gaisfordius,

εὐσχήμων ἐν πᾶσι φαίνεται, φύλαξ αὑτοῦ ὢν ἀγαθὸς καὶ μουσικῆς, ἧς ἐμάνθανεν, εὔρυθμόν τε καὶ εὐάρμοστον ἑαυτὸν ἐν πᾶσι τούτοις παρέχων, οἷος δὴ ἂν ὢν καὶ ἑαυτῷ καὶ πόλει χρησιμώτατος εἴη. καὶ τὸν ἀεὶ ἔν τε παισὶ καὶ νεανίσκοις καὶ ἐν ἀνδράσι βασανιζόμενον καὶ ἀκήρατον ἐκβαίνοντα κατάστατέον ἄρχοντα τῆς πό- 414
λεως καὶ φύλακα, καὶ τιμὰς δοτέον καὶ ζῶντι καὶ τελευτήσαντι, τάφων τε καὶ τῶν ἄλλων μνημείων μέγιστα γέρα λαγχάνοντα· τὸν δὲ μὴ τοιοῦτον ἀποκριτέον. τοι-

nescio, utrum improbans, an in codice omissum.

χρησιμώτατος] *χρ. ἄν* Vind. F. Ang. B. Flor. R. *om.* Vind. E.

ἔν] *ἐὰν* Ven. C. nisi forte perperam omissus in Bekkeri comm. sequentis versus numerus et haec varietas ad alterum *ἐν* ante *ἀνδράσι* referenda est. In lemmate quidem Bekkerus non *ἔν* posuit, sed *ἐν*. — *ἐν* ante *ἀνδρ.* *om.* Stob.

ἀκήρατον] Huic in Flor. R. *ἄφθαρτον* superscriptum est.

414 *κατάστατέον*] *κατάστεον* Vind. E.

τελευτήσαντι] *τελευτῶντι* Vind. F. a m. pr. et pro varia lect. margo Flor. A. *τετελευτηκότι* Stob.

μέγιστα γέρα] *om.* Vind. D. *μ. δῶρα* Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U. *μ. ἕρα* Stob. cod. A.

λαγχάνοντα] *λαμβάνοντα* Vind. B. Vat. M. *τοὺς τὰ γέρα μόνον λαμβάνοντας* Aeschines dixit in Ctes. p. 385. §. 18. Bekk. sed alio sensu. Accusativum Astius in comm. p. 468. cum illo componit, qui p. 408. E. item post dativum positus, ceterum prorsus diversae indolis et, quum infinitivum adiunctum habeat, plane legitimus est: *ἢ οὐκ ἐγχωρεῖ κακὴν γενομένην τε καὶ οὖσαν εὖ τι θεραπεύειν*. Ex eodem genere plerique eorum sunt, quos in comm. ad Leges p. 158. collegit, quo quidem loco id genus illustrandum erat. Sed duo ibi admiscuit, qui non ab infinitivo affecti ad nostrum explicandum adhiberi possunt. Unus est Leg. L. VI. p. 760. E: *ἐν δὲ δὴ ταῖς διατριβαῖς τῷ τόπῳ ἑκάστῳ τὴν ἐπιμέλειαν εἶναι τοιάνδε τινά· πρῶτον μὲν, ὅπως εὐερκὴς ἡ χώρα πρὸς τοὺς πολεμίους ὅτι μάλιστα ἔσται, ταφρεύοντάς τε ὅσα ἂν τούτου δέῃ καὶ ἀποσκάπτοντας —. δύσβατα δὲ δὴ πάντα ποιεῖν τοῖς ἐχθροῖς* etc. Alter L. VIIII. p. 877. A: *μετάστασιν δὲ εἰς τὴν γείτονα πόλιν αὐτῷ γίγνεσθαι διὰ βίου, καρπούμενον ἅπασαν τὴν αὐτοῦ κτῆσιν· βλάβος δὲ, εἰ κατέβλαψε τὸν τρωθέντα, ἐκτίνειν τῷ βλαφθέντι* etc. Uterque locus structuram habet, quam *πρὸς τὸ νοούμενον* dicere licet, quum *ταφρεύοντας* et *ἀποσκάπτοντας* ad *ἐπιμελεῖσθαι*, *καρπούμενον* ad *μεταστῆναι* spectet, quorum verborum significatio dictionibus *ἐπιμέλειαν εἶναι* et *μετάστασιν γίγνεσθαι* continetur. Similiter *λαγχάνοντα* ad *τιμᾷν* pertinet, quod cogitatione eius, qui *τιμὰς δοτέον* dicit, comprehendi necesse est. Cuius tamen verbi quum hic accusativus non, ut illi, subiectum, sed obiectum exhibeat, non omnino eandem eius rationem esse consequitur. Sed aliquid tribuendum est reliquorum membrorum conformationi, quae facile orationem ad accusativum relabi pateretur, si modo parvum momentum, quale illud est, quod exposuimus, accessisset.

αὐτη τις, ἣν δ' ἐγὼ, δοκεῖ μοι, ὦ Γλαύκων, ἡ ἐκλογὴ εἶναι καὶ κατάστασις τῶν ἀρχόντων τε καὶ φυλάκων, ὡς ἐν τύπῳ, μὴ δι' ἀκριβείας, εἰρῆσθαι. Καὶ ἐμοὶ, ἦ δ' ὅς, οὕτω πη φαίνεται. Ἆρ' οὖν ὡς ἀληθῶς ὀρθό-
B τατον καλεῖν τούτους μὲν φύλακας παντελεῖς τῶν τε ἔξωθεν πολεμίων τῶν τε ἐντὸς φιλίων, ὅπως οἱ μὲν μὴ βουλήσονται, οἱ δὲ μὴ δυνήσονται κακουργεῖν, τοὺς δὲ νέους, οὓς νῦν δὴ φύλακας ἐκαλοῦμεν, ἐπικούρους τε

δοκεῖ μοι] post ὦ Γλαύκων Stob. et, superscripto α super δοκεῖ, β super ὦ, Lob.

ἡ ἐκλογὴ — φυλάκων] om. Amb. C.

τύπῳ] τύποις Stob. In Vind. E. τύ int. vers. est.

μὴ] μοι Vind. E. καὶ μὴ Par. K.

οὕτω] οὕτως Vind. EF. Flor. ACR.

πη] που Mon. B. Flor. U.

Ἆρ'] Ἄρ' Steph.

ὡς] οὐκ Vind. D.

ὀρθότατον] ὀρθώτατον Vind. F. ὀρθότατα Par. K. Flor. R.

B τῶν τε] τῶν τ' Vind. B. Ang. B.

ἔξωθεν] ἔξω Par. K. sec. Bip. Flor. R.

φιλίων] φίλων Ven. B. a m. pr. (Vind. F.) Stob. editi ante Bekkerum et Astius in tert. ed.

οἱ μὲν] om. Stob.

βουλήσονται — δυνήσονται] βουλήσωνται — δυνήσωνται Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Stob. Ald. posterius etiam Vind. F.

νῦν δὴ] δὴ νῦν Vind. DE. Ang. B. (Flor. ACLUV.) Stob. editi ante Bekkerum. δὴ Vind. B. Vat. M.

ἀρχόντων] ἀνθρώπων Lob. Vind. B. Vat. M.

δόγμασιν;] δόγμασιν. Stob. Bas. ab. Steph.

ἡμῖν] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. B. Flor. LU. cum editis ante Bekkerum.

γιγνομένων] γιν. Lob. Vind. BD. Ald. Bas. ab. Steph. hic cum signo interrogandi.

νῦν δὴ] Ita Par. K. sec. Bekk. Ang. B. Bekkerus et Stallbaumius, qui de codicibus suis pariter atque de prius editis, qui cum omnibus libris a me collatis et reliquis Bekkerianis δῆ νῦν exhibent, tacet. Quod nobis paullo ante in verbis οὓς νῦν δὴ φύλακας ἐκαλοῦμεν, item p. 399. C. et 411. A. codicum auxilio facere licuit, ut vulgatum particularum istarum ordinem inverteremus, id h. l. contra eosdem facere cogimur. Quamquam enim νῦν cum imperfecto coniungi non minus possit, quam cum aoristo L. I. p. 339. A. Phaedr. p. 259. E. 260. A. Theaet. p. 159. C. et alibi, eique nonnunquam δὴ praeponitur, ut Charm. p. 154. A: τοῦ δοκοῦντος καλλίστου εἶναι τά γε δὴ νῦν. Leg. L. XI. p. 926. B: ὁ δὴ νῦν λόγος ἡμῖν περὶ τούτων ὅδε νόμος κεῖσθω. et post imperativum, de quo cf. Boeckhius ad Min. p. 90. hoc tamen loco δὴ neque per se intelligi neque ad ὧν referri potest, quemadmodum ad γὰρ in Gorgia p. 448. A. ad ὅπερ in Phaedone p. 61. E. si codices consentirent, referri posset, ad ἃ referri debet Epist. VII. p. 351. C. (ἃ δὴ Δίων νῦν πράττων etc.) sed necessario cum νῦν cohaerens tempus proximum (cf. p. 389. B. II. 382. B. 377. D.) significat, qua vi praeditum semper postponitur. Librariis autem non raro alterum ordinem placuisse et loci modo citati et alii demonstrant, in quibus δὴ νῦν vel vulgata ante Bekkerum lectio erat, ut Charm. p. 156. D. Lach. 192. B. Civ. VIII. 559. C. vel in parte codicum minime deterrima inventum est, ut L. I.

καὶ βοηθοὺς τοῖς τῶν ἀρχόντων δόγμασιν; Ἔμοιγε δοκεῖ, ἔφη. Τίς ἂν οὖν ἡμῖν, ἦν δ' ἐγώ, μηχανὴ γένοιτο τῶν ψευδῶν, τῶν ἐν δέοντι γιγνομένων, ὧν νῦν δὴ ἐλέγομεν, γενναῖόν τι ἓν ψευδομένους πεῖσαι μάλιστα C μὲν καὶ αὐτοὺς τοὺς ἄρχοντας, εἰ δὲ μή, τὴν ἄλλην πόλιν; Ποῖόν τι; ἔφη. Μηδὲν καινόν, ἦν δ' ἐγώ, ἀλλὰ Φοινικικόν τι, πρότερον μὲν ἤδη πολλαχοῦ γεγονὸς, ὥς φασιν οἱ ποιηταὶ καὶ πεπείκασιν, ἐφ' ἡμῶν

p. 345. B. II. 382. C. IIII. 428. D. V. 468. D. X. 609. B. Atque eos ipsos librarios, qui h. l. verum servarunt, alibi vel solos vel cum aliis perversum ordinem sequi videmus, ut Ang. B. paullo ante et Leg. L. V. init. VIIII. 861. A. B. Par. K. Civ. VIII. 556. B. quae res eo pertinet, ut ne praeconcepta opinione ductos mala fide egisse hic suspicemur.

ἓν] Ita Par. A. Ven. B. Vind. E. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. et a m. pr. Ven. C. ἐν Vind. F. εἶναι reliqui codices et editiones praeter Stallbaumianam; quod etiamsi tale esset, ut ferri praeferrive posse videretur, tamen ob ipsos codices cedere alteri deberet. Est vero tale, ut ferri non possit. Quo minus enim ad ἐλέγομεν referatur hoc sensu: *quae paullo ante nobile quid haberc dicebamus*, partim insolentia dictionis (*ψευδῶν τινῶν γενναῖόν τι εἶναι*) et languor inutilitasque sententiae inde nascentis, partim genitivus *τῶν ψευδῶν* impedit, qui quum haud dubie partitivus sit, alterum *τι* vel *ἓν τι* ante *ψευδομένους* requireret, quod omitti non debebat, quia Socrates non aliquod, sed certum quoddam et unum mendacium in animo habet. Neque vero maiore post *γιγνομένων* interpunctione facta *εἶναι* pro *ἐξεῖναι* s. *ἐνεῖναι* accipi et cum *πεῖσαι* construi potest, ut sensus sit: *quorum in superioribus diximus posse aliquod mentiendo persuaderi*, quomodo Stephanus voluisse videtur, qui neque post *ἐλέγομεν* neque post *εἶναι* comma habet; cui rationi praecedentia pariter atque insequentia obstant. Minus etiam probabilis Schleiermacheri interpretatio est: *de quibus ita sentiebamus, honestum esse mentiendo persuadere vel ipsis magistratibus vel reliquis civibus.* Ad magistratus enim mendacium adhibendum esse nusquam dixerant, neque genitivus *ὧν* aut verba *γενναῖόν τι* id significare possunt. Denique quod Astius suspicabatur expungendum esse *εἶναι*, ut interpositum ab iis, qui sententiae nexum non perspexissent, adeo ut ad *πεῖσαι* praedicatum desiderarent et verba ita caperent, ut Ficinus ea interpretatus sit: *quis itaque modus erit, quo ex his mendaciis — generosum quiddam esse mentiendo persuadeamus*, poterat nonnihil commendationis ab genuina Ficini interpretatione petere: *quis itaque modus erit, quo ex his mendaciis, quae aliquando decent, quemadmodum et nos in superioribus generosum quiddam mentientes induximus, persuadeamus*, quam Grynaeus ad vulgatam lectionem isto modo immutavit; sed codices lenius remedium attulerunt pro *εἶναι ἓν* praebentes, quod nihil desiderandum relinquit: *qua nobis arte contingat, ut mendaciorum, quae supra commemorata sunt, honestorum unum quoddam satis magnum persuadeamus?*

μάλισ-α] *καὶ μ.* Flor. L. C

καινὸν] *καλὸν* Ald. Bas. a.

μὲν ἤδη] *μὲν om.* Ven. B. a m. pr.

δὲ οὐ γεγονὸς οὐδ' οἶδα εἰ γενόμενον ἄν, πεῖσαι δὲ συχνῆς πειθοῦς. Ὡς ἔοικας, ἔφη, ὀκνοῦντι λέγειν. Δόξω δέ σοι, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ μάλα εἰκότως ὀκνεῖν, ἐπειδὰν εἴπω. Λέγ', ἔφη, καὶ μὴ φοβοῦ. Λέγω δή· καίτοι οὐκ οἶδα, ὁποίᾳ τόλμῃ ἢ ποίοις λόγοις χρώμενος ἐρῶ· καὶ ἐπιχειρήσω πρῶτον μὲν αὐτοὺς τοὺς ἄρχοντας πείθειν καὶ τοὺς στρατιώτας, ἔπειτα δὲ καὶ τὴν ἄλλην πόλιν, ὡς ἄρ' ἃ ἡμεῖς αὐτοὺς ἐτρέφομέν τε καὶ ἐπαιδεύομεν, ὥσπερ ὀνείρατα ἐδόκουν ταῦτα πάντα πάσχειν τε καὶ γίγνεσθαι περὶ αὐτούς, ἦσαν δὲ τότε τῇ ἀληθείᾳ

οὐδ' οἶδα] οὐκ οἶδα Vind. DE. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV.

πεῖσαι] πείσαι Bas. ab. In Vind. E. posterior syllaba int. vers. est.

δὲ] δὲ δεῖ Amb. C.

ὀκνοῦντι] ὤκνουντι Vat. B. Ven. C. et a m. pr. Vind. F. Etiam in Lob. et Vat. M. super ό adscriptum ώ legitur.

δέ σοι] γέ σοι Vind. F. Ang. B.

μάλα] μαλ' Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACLRTV. Stallbaumius.

εἰκότως] εἰκότος Vind. D.

D καίτοι] καὶ τὸ Amb. C.

ὁποίᾳ] ποίᾳ Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Ang. B. Flor. R. Cf. Lobeckius ad Phryn. p. 57.

ἢ] καὶ Ang. B. Flor. R.

λόγοις] λογίοις Vind. B.

χρώμενος] *fretus* Fic.

τοὺς ἄρχοντας] τοὺς *om.* Vind. D.

ὡς] ὡς ὅτε Par. K.

ἄρ' ἃ] ἄρα Lob. Vind. BDF. Bekkerus in Vind. B. Par. DK. ἃ omissum dicit, Bipontini in Par. K. pro ἄρ' esse ἄρα adnotarunt. Haud dubie Parisiensis uterque cum Lob. et tribus Vind. consentit.

αὐτοὺς] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

ὥσπερ] Huic Par. D. ἅγε superscriptum habet.

ταῦτα πάντα] πάντα *om.* Vind. E. Cf. Engelhardtus ad Apol. 40. A. p. 226. qui tamen infinitivi γίγνεσθαι rationem non habuit.

πάσχειν τε] τε *om.* Vat. B.

πλαττόμενοι] πλαττόμενοί τε Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Amb. C. Ang. B.

δημιουργουμένη] Ita Par. A. Vind. EF. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. δημιουργουμένου Ven. C. δημιουργούμενοι Par. K. Flor. U. δημιουργούμενα reliqui codices cum editionibus. (Bekkerus et Stallbaumius commate apposito.) Cf. L. I. p. 329. D. Phaedr. p. 245. E: πάντα τε οὐρανὸν πᾶσάν τε γένεσιν συμπεσοῦσαν στῆναι.

καὶ ἡ γῆ] καὶ in Vind. D. deletum neque a Ficino redditum et ab Astio in sec. ed. omissum, in tert. pro spurio notatum est. Si genuinum est, quod mihi quoque dubium videtur, potius ad alterum ante νῦν referendum, quam pro simplici copula habendum existimo. E

οὖσα] οὖσ' Vind. F. Ang. B.

δεῖ] Ita Vind. D(F.) Mon. B. Ang. B. Reliqui mei et Bekkeriani, excepto fortasse Par. K. de quo Bip. tacent, cum Flor. ACV. δὴ exhibent errore frequentissimo.

αὐτὴν] αὐτοὺς Vind. D.

ἦ] εἶη Ang. B.

καὶ γηγενῶν] καὶ *om.* Fic. καὶ γ. αὐτοὺς Vind. E.

ὑπὸ γῆς ἐντὸς πλαττόμενοι καὶ τρεφόμενοι καὶ αὐτοὶ καὶ τὰ ὅπλα αὐτῶν καὶ ἡ ἄλλη σκευὴ δημιουργουμένη. E ἐπειδὴ δὲ παντελῶς ἐξειργασμένοι ἦσαν, καὶ ἡ γῆ αὐτοὺς μήτηρ οὖσα ἀνῆκε, καὶ νῦν δεῖ ὡς περὶ μητρὸς καὶ τροφοῦ τῆς χώρας, ἐν ᾗ εἰσὶ, βουλεύεσθαί τε καὶ ἀμύνειν αὐτούς, ἐάν τις ἐπ' αὐτὴν ἴῃ, καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων πολιτῶν ὡς ἀδελφῶν ὄντων καὶ γηγενῶν διανοεῖσθαι. Οὐκ ἐτὸς, ἔφη, πάλαι ἠσχύνου τὸ ψεῦδος λέγειν. Πάνυ, ἦν δ' ἐγὼ, εἰκότως· ἀλλ' ὅμως ἄκουε καὶ 415 τὸ λοιπὸν τοῦ μύθου. Ἐστὲ μὲν γὰρ δὴ πάντες οἱ ἐν

ἐτὸς] ἐτῶς Par. A. εἰκότως Par. K. Timaeus lex. p. 200: οὐκ ἐτῶς· οὐκ ἐτησίως γεγραφὼς, οὐ ματαίως. ubi Ruhnkenius οὐκ ἐτός· οὐκ ἐτωσίως scribendum docet. οὐκ ἐτῶς propius ad codicis scripturam accederet, atque ita non solum apud Suidam legitur, sed etiam secundum scholiasten Aristoph. Plut. 404. prius dicebatur: οὐκ ἐτός· οὐκ ἀλόγως, ἀλλὰ δικαίως. ἢ ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀληθῶς. ἐπιῤῥηματικὸν γάρ ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἐτῶς, ἀπὸ τοῦ ἐτεῶς συνῃρημένου. Nihilominus, si verum posuit Timaeus, οὐκ ἐτὸς posuisse statuendus est, quemadmodum infra L. VIII. p. 568. A. (οὐκ ἐτὸς, ἦν δ' ἐγὼ, ἥ τε τραγῳδία ὅλως σοφὸν δοκεῖ εἶναι καὶ ὁ Εὐριπίδης διαφέρων ἐν αὐτῇ.) in omnibus codicibus et apud Aristophanem aliosque poëtas, quorum locos Ruhnkenius indicavit, metro iubente legitur, nec aliter Hermias in Phaedrum p. 71, 5. ubi Astius οὐκ ἔτος edidit, secundum Ruhnkenii MS. et codicem Gothanum scripsit. Aeque vera est altera Ruhnkenii emendatio, ἐτωσίως, quam scholiastes Platonis ad L. VIII. l. c. (ad nostrum enim locum nullum neque a Ruhnkenio neque a Bekkero editum scholion est, quamquam ille „ad utrumque locum Scholia videnda" monet.) confirmat: οὐκ ἐτός· ὁτὲ μὲν οὐ μάτην, ὁτὲ δ' οὐκ ἀλόγως· παρὰ τὸ ἐτώσιον, ὃ ἐστι τὸ μάταιον. οἱ δὲ οὐκ εἰκότως. quorum verborum extrema et originem lectionis e Par. K. notatae, et quomodo Suidas οὐκ ἐτῶς· ἢ οὐκ εἰκότως scribere potuerit, ostendunt. Scilicet quibus ab ἐτεὸν descendere videbatur, non poterant non ad illam explicationem delabi, ut οὐκ ἐτὸς pro οὐκ ἀληθῶς acciperent, cuius significationis scholiasten Aristophanis hanc ipsam rationem reddere vidimus. Sed ubique significat idem, quod hic, *non temere, non sine ratione*, et merito Ruhnkenius Suidam e Photii glossa castigandum censet, quae ita habet: οὐκ ἐτός· οὐκ ἀπεικότως, ἢ οὐ μάτην, παρὰ τὸ ἐτώσιον, ὃ ἐστι μάταιον. οἱ δὲ οὐκ ἀλόγως. Ceterum quid verbo γεγραφὼς in Timaei glossa faciendum sit, cum Ruhnkenio nescire fateor.

ἄκουε καὶ τὸ — τινὰ μηχανήν; 415 C] laudat Eusebius praep. ev. L. XII. p. 359. R. Steph. tribus primis in οὐκοῦν ἀκούετε mutatis.

Ἐστὲ μὲν — δημιουργοῖς.] laudat Clemens Al. Strom. L. V. p. 706. et verba ἔστε μὲν δὴ πάντες ἀδελφοί iterum p. 729, 12. Pro ἐστὲ μὲν Par. K. ἔστι μὲν, Euseb. ἐσμὲν habet.

γὰρ] *om.* Eusebii cod. Oxon.

δὴ] *om.* Ven. B. a m. pr. Clem.

πάντες] πάντως Clem.

τῇ πόλει ἀδελφοὶ, ὡς φήσομεν πρὸς αὐτοὺς μυθολογοῦντες, ἀλλ' ὁ θεὸς πλάττων, ὅσοι μὲν ὑμῶν ἱκανοὶ ἄρχειν, χρυσὸν ἐν τῇ γενέσει συνέμιξεν αὐτοῖς, διὸ τι- 444
μιώτατοί εἰσιν· ὅσοι δ' ἐπίκουροι, ἄργυρον· σίδηρον δὲ καὶ χαλκὸν τοῖς τε γεωργοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις δημιουργοῖς. ἅτε οὖν ξυγγενεῖς ὄντες πάντες τὸ μὲν πολὺ
B ὁμοίους ἂν ὑμῖν αὐτοῖς γεννῷτε· ἔστι δ' ὅτε ἐκ χρυσοῦ γεννηθείη ἂν ἀργυροῦν καὶ ἐξ ἀργυροῦ χρυσοῦν ἔκγονον, καὶ τἆλλα πάντα οὕτως ἐξ ἀλλήλων. τοῖς οὖν ἄρχουσι καὶ πρῶτον καὶ μάλιστα παραγγέλλει ὁ θεὸς,

ἀδελφοὶ] *tanquam fratres* Fic.

ὡς] ᾗ Clementis cod. Ottob. Astius in sec. ed. ὧς, in tertia ὣς scripsit, contra usum scriptorum Atticorum. Offensio, quam ipsi compellationi innexum de eis, qui compellantur, enuntiatum habet, non gravior illa videtur, quam accipimus, quum post particulam ὅτι non sensum et argumentum eorum, quae quis dixerit, sed ipsa eius verba posita reperimus, et leniri ita potest, si Socratem hoc dicere statuimus: ὡς ὁ μῦθος λέγει, ὃν πρὸς αὐτοὺς ἐροῦμεν.

μυθολογοῦντες] *confugientes.* Fic.

ἀλλ'] ἀλλ' ὥς φασιν Euseb.

ὁ θεὸς] ὁ θεὸς ὁ Ang. B. Flor. R.

ὑμῶν] ἡμῶν Flor. L. Euseb. Bas. b.

χρυσὸν] Aristoteles Polit. L. II. c. 2. p. 38. Goettl. ἐπισφαλὲς δὲ καὶ τοὺς ἄρχοντας ὡς καθίστησιν ὁ Σωκράτης· ἀεὶ γὰρ ποιεῖ τοὺς αὐτοὺς ἄρχοντας· τοῦτο δὲ στάσεως αἴτιον γίνεται —. ὅτι δ' ἀναγκαῖον αὐτῷ ποιεῖν τοὺς αὐτοὺς ἄρχοντας, φανερόν· οὐ γὰρ ὁτὲ μὲν ἄλλοις, ὅτε δὲ ἄλλοις μέμικται ταῖς ψυχαῖς ὁ παρὰ τοῦ θεοῦ χρυσὸς, ἀλλ' ἀεὶ τοῖς αὐτοῖς. φησὶ δὲ τοῖς μὲν εὐθὺ γινομένοις μίξαι χρυσόν, τοῖς δ' ἄργυρον, χαλκὸν δὲ καὶ σίδηρον τοῖς τεχνίταις μέλλουσιν ἔσεσθαι καὶ γεωργοῖς. Cui respondit Pinzgerus in *commentatione de iis, quae Aristoteles in Platonis Politia reprehendit*, p. 62. sq. Nostrum locum respicit scholiastes Aristidis p. 301. Fromm. ὁ Πλάτων γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς χρυσᾶς ἔχειν λέγει ψυχάς.

συνέμιξεν] ξυν. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stallbaumius. ξυνέμισγεν Euseb.

διὸ] διότι Euseb.

ὅσοι δ'] ὅσοι Vind. E. Amb. C. Flor. AC. et a m. pr. Ven. B. ὅσοι δὲ Clem.

ἄργυρον] ἀργύριον Amb. C. Flor. T.

δὲ] *om.* Vat. B. nisi forte haec praetermissio ad illud post ὅσοι referenda est. Certe Bekkerus δ' in Vat. B. omissum scribit. Sed fuerit is calami vel typothetae error.

χαλκὸν] χαλκοῦν Vat. H. Flor. ACL.

τοῖς τε] τε *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Amb. C. Clem. Euseb.

ξυγγενεῖς] συγγ. Flor. L.

πάντες] ἅπαντες Euseb.

ὁμοίους] ὁμοίως Lob. Vind. B. Par. D. Vat. M. Flor. RT.

ὑμῖν] ἡμῖν Euseb.

γεννῷτε] γεννῶτο Lob. Vind. B. Par. D. et sec. Bip. K. Vat. M. Flor. T. Ven. C. a m. s. et cum ν super ῶ Vat. B. Vind. D. γεννῶντε Vind. F. γεννῶνται Flor. A. γενῶνται Amb. C. γεννῶτοται cum ε super ultima Ang. B. γενῷμεν Euseb.

ὅτε] ὅτε καὶ Mon. B. Flor. V.

ἐξ ἀργυροῦ] Ita Par. A. Vind. BE. Ven. B. Amb. C. Vat. H. B

ὅπως μηδενὸς οὕτω φύλακες ἀγαθοὶ ἔσονται μηδ' οὕτω σφόδρα φυλάξουσι μηδὲν, ὡς τοὺς ἐκγόνους, ὅτι αὐτοῖς τούτων ἐν ταῖς ψυχαῖς παραμέμικται, καὶ ἐάν τε σφέτερος ἔκγονος ὑπόχαλκος ἢ ὑποσίδηρος γένηται, μηδενὶ τρόπῳ κατελεήσουσιν, ἀλλὰ τὴν τῇ φύσει προσή- C *κουσαν τιμὴν ἀποδόντες ὥσουσιν εἰς δημιουργοὺς ἢ εἰς γεωργοὺς, καὶ ἄν αὖ ἐκ τούτων τις ὑπόχρυσος ἢ ὑπάργυρος φυῇ, τιμήσαντες ἀνάξουσι τοὺς μὲν εἰς φυλακὴν, τοὺς δὲ εἰς ἐπικουρίαν, ὡς χρησμοῦ ὄντος τότε τὴν πόλιν διαφθαρῆναι, ὅταν αὐτὴν ὁ σιδηροῦς ἢ ὁ χαλκοῦς*

Flor. LT. et a m. s. Vat. B. (in Vind. B. quem Bekkerus item a m. s. *ἀργυροῦ* habere affirmat, equidem nullum eius vestigium inveni.) Bekkerus et Stallbaumius, ut scribendum ostenderat Boeckhius in spec. ed. Tim. p. 23. Astius *ἐξ ἀργύρου* tenuit, quae reliquorum meorum et Florentinorum (de Bekkerianis non constat) atque editionum priorum (Ald. *ἐξαργύρου*) lectio est, quia, si *ἀργυροῦ* scribatur, *ἐκγόνου* suppleri debeat, quod commode fieri non possit. Quidni *ἀργυροῦς* dicatur, cui argentum admixtum est? Similiter *χρυσοῦ* adiectivum videtur, quomodo etiam Ficinus accepit: *ex aureo;* quae quum constans editionum scriptura sit, *ex argento* potius in Venetam a. 1517. pro *ex argenteo*, quod Bekkerus secundum principem exhibuit, errore typographi irrepsisse, quam, quod Astius suspicatur, etiam *ex auro* ab ipso Ficino scriptum et per typothetam corruptum esse arbitror.

χρυσοῦν] *χρυσὸν* Vind. E.
ἔκγονον] *ἔγγονον* Euseb.
τἄλλα] *τ' ἄλλα* Vind. DE. *τἆλλα* Steph.
πάντα] *πάντας* Vat. H.
οὕτως] post *ἀλλήλων* Euseb.
παραγγέλλει] *παραγγέλει* Vind. B.
ἔσονται] *ἔσωνται* Vind. D. *γένωνται* Euseb.
φυλάξουσι] *φυλάξωσι* Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Ang. B. Flor. LR. Euseb.
μηδὲν] *οὐδὲν* Flor. T.
ἐκγόνους] *ἐγγόνους* Euseb.
τούτων] *ex quatuor his* Fic.
ἐάν] *ἄν* Vind. F. Ang. B.
τε] *τις* Flor. L. *om.* Euseb.
σφέτερος] *σφοδρότερος* Flor. L.
ἔκγονος] *ἔγγονος* Euseb.
κατελεήσουσιν] *καταλοήσουσιν* C Amb. C. *καταλεήσουσιν* Vat. H. *κατελεήσωσιν* Euseb.
ἀποδόντες] *ἀποδιδόντες* Flor. L. Euseb.
ὥσουσιν] *ἤσουσιν* Ang. B. *ἧσουσιν* Flor. R. *mittant* Fic. *ὡς οὖσιν* Euseb.
εἰς] *ἢ εἰς* Ang. B. *ἢ ὡς* Euseb.
ἢ εἰς γεωργοὺς] *om.* Vind. D. *εἰς om.* Par. K. Flor. L. Euseb.
ἄν] *ἐὰν* Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ang. B. Flor. R. Euseb.
τις] *ἢ* Euseb.
φυῇ] *φ. τις* Euseb.
ἀνάξουσι] *ἀνέξουσι* Vat. H.
τοὺς δὲ] *τοὺς δ'* Euseb.
χρησμοῦ] *χρησίμου* idem.
ὅταν] *ὡς τε*, sup. *ὅταν*, Par. K.
ὁ σιδηροῦς ἢ ὁ χαλκοῦς] Ita Par. A. Ven. B. *ὁ σίδηρος ἢ ὁ χαλκοῦς* Lob. Vat. B. Ven. C. *ὁ σιδηροῦς φύλαξ ἢ ὁ χαλκοῦς* Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRT. Euseb. *vel aeneus custos vel ferreus* Fic. *ὁ σίδηρος φυλάξει ἢ ὁ χαλκὸς* cum *η* super ultima verbi Par. K. sec. Bip. *ὁ σίδηρος ἢ ὁ χαλκὸς* reli-

φυλάξῃ. τοῦτον οὖν τὸν μῦθον ὅπως ἂν πεισθεῖεν, ἔχεις τινὰ μηχανήν; Οὐδαμῶς, ἔφη, ὅπως γ' ἂν αὐτοὶ
D οὗτοι· ὅπως μέντ' ἂν οἱ τούτων υἱεῖς καὶ οἱ ἔπειτα οἵ τ' ἄλλοι ἄνθρωποι, οἱ ὕστερον. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, εὖ ἂν ἔχοι πρὸς τὸ μᾶλλον αὐτοὺς τῆς πόλεώς τε καὶ ἀλλήλων κήδεσθαι· σχεδὸν γάρ τι μανθάνω ὃ λέγεις. καὶ τοῦτο μὲν δὴ ἕξει, ὅπῃ ἂν αὐτὸ ἡ φήμη ἀγάγῃ· ἡμεῖς δὲ τούτους τοὺς γηγενεῖς ὁπλίσαντες προ-
ἀγωμεν ἡγουμένων τῶν ἀρχόντων. ἐλθόντες δὲ θεασάσθων τῆς πόλεως ὅπου κάλλιστον στρατοπεδεύσασθαι,
E ὅθεν τούς τε ἔνδον μάλιστ' ἂν κατέχοιεν, εἴ τις μὴ ἐθέλοι τοῖς νόμοις πείθεσθαι, τούς τε ἔξωθεν ἀπαμύνοιεν, εἰ πολέμιος ὥσπερ λύκος ἐπὶ ποίμνην τις ἴοι.

qui codices (Vind. BD. Par. D. Mon. B. Vat. M. Flor. LUV.) et editiones, quam lectionem paene invitus dimisi. Tamen asperum illud et subrusticum, quod codicum ratio substituere iussit, ab oraculorum indole non alienum videtur. Cf. Herodot. L. IIII. c. 163. ubi Pythia Arcesilao: *μὴ ἐσέλθῃς ἐς τὴν ἀμφίδρυτον.* VI. 77: *ἀλλ' ὅταν ἡ θήλεια τὸν ἄρσενα νικήσασα ἐξελάσῃ.* VII. 148: *εἴσω τὸν προβόλαιον ἔχων πεφυλαγμένος ἦσο.*

φυλάξῃ] *φύλαξ ᾖ* Ven. BC. Par. D. *φυλάξει*, sup. *η*, Par. K. *διαφυλάξῃ* Euseb.

ὅπως γ'] *ὅπως τ'* Vind. F.

D *μέντ' ἂν*] *μὲν τ' ἂν* Ald. *μέν τ' ἂν* Bas. ab. Steph.

ὕστερον] *ὕστεροι* Vat. B.

σχεδὸν γάρ τι μανθάνω ὃ λέγεις] Ficinus, Bas. ab. et Astius in prima et sec. ed. haec Glauconi tribuunt. Pro *τι* Par. K. Vind. D. *τοι* habent.

ἕξει, ὅπῃ ἂν αὐτὸ ἡ φήμη ἀγάγῃ] *illuc tendet, quo oraculum perducet.* Fic. secundum quem Astius in pr. et sec. editione *ἥξει* scripsit. Et *ὅποι* est in Vind. E. Sed Ficinus omnino erravit. Glauco, quum posteris facilius, quam primis civibus, de illa originis communione persuaderi posse dicebat, de Atheniensibus cogitare poterat, qui illo tempore et sibi et aliis a maioribus terrae filiis progeniti videbantur. Id Socrates ex utilitate, quam talis persuasio habeat, se intelligere non sine ironia verbis illis, quae Ficinus perperam Glauconi tribuit, demonstrans sibi tamen rem publicam condentibus facultatem persuasionis ad posteros propagandae deesse sentit. Itaque rem famae et traditioni, opinionum de originibus gentium moderatrici, relinquit. — Pro *ἀγάγῃ* Lob. Vind. B. Vat. BM. Flor. L. *ἀγάγοι* exhibent.

τοὺς] *om.* editi ante Astium. (Vind. F.)

προάγωμεν] *προαγάγωμεν* Flor. L.

ἐλθόντες] *ἐλθόντων* Vind. D.

κάλλιστον] *κάλλιον* Amb. C.

τούς τε] *τούς τ'* Ang. B.

μάλιστ'] *μάλιστα* Lob. Vind. E BD. Flor. T.

ἂν] post *κατέχοιεν* Flor. T.

εἴ τις] *ἤ τις* Vind. D.

ἐθέλοι] Ita Par. ADK. Lob. Vind. DEF. Vat. B. Ven. C. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. LRTUV. *ἐθέλει* Vind. B. (Flor. AC.) cum editis ante Astium.

τούς τε] *τούς τ'* Ang. B.

ἀπαμύνοιεν] *ἀπαμύνειν* Vind.

στρατοπεδευσάμενοι δὲ, θύσαντες οἷς χρὴ, εὐνὰς ποιησάσθων. ἢ πῶς; · Οὕτως, ἔφη. Οὐκοῦν τοιαύτας, οἵας χειμῶνός τε στέγειν καὶ θέρους ἱκανὰς εἶναι; Πῶς γὰρ οὐχί; οἰκήσεις γὰρ, ἔφη, δοκεῖς μοι λέγειν. Ναὶ, ἦν δ' ἐγὼ, στρατιωτικάς γε, ἀλλ' οὐ χρηματιστικάς. Πῶς, 416
ἔφη, αὖ τοῦτο λέγεις διαφέρειν ἐκείνου; Ἐγώ σοι, ἦν δ' ἐγὼ, πειράσομαι εἰπεῖν. δεινότατον γάρ που πάντων καὶ αἴσχιστον ποιμέσι τοιούτους γε καὶ οὕτω τρέφειν κύνας ἐπικούρους ποιμνίων, ὥστε ὑπὸ ἀκολασίας ἢ λιμοῦ ἤ τινος ἄλλου κακοῦ ἔθους αὐτοὺς τοὺς κύνας ἐπιχειρῆσαι τοῖς προβάτοις κακουργεῖν καὶ ἀντὶ κυνῶν λύκοις ὁμοιωθῆναι. Δεινὸν, ἦ δ' ὅς· πῶς δ' οὔ; Οὐκοῦν φυλακτέον παντὶ τρόπῳ, μὴ τοιοῦτον ἡμῖν οἱ ἐπί- B

E. Vat. H. Flor. AC. et a m. s. Ven. B. ἀπαμύνειεν Flor. T.

ἴοι] εἴη Vind. E.

Οὕτως] οὕτω idem.

στέγειν] στέγην Vind. E. Vat. H. Flor. ATV.

οὐχί;] οὐχί: Vind. E.

δοκεῖς] δοκεῖ Ven. C.

Ναὶ, ἦν] νῦν Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. D. Flor. L. et pro var. lect. Par. K. sec. Bekkerum. Bipontini nihil nisi ναὶ in eo omissum testantur.

δ' ἐγὼ] δὲ ἐγὼ Lob. Vind. BD.

στρατιωτικάς γε] στρατιωτικὰς δὲ Flor. R. Ang. B. sed militares Fic.

χρηματιστικάς] χρηματικάς Vind. D.

416 ἔφη, αὖ τοῦτο] αὖ τοῦτο ἔφη Lob. Vat. BM. αὖ τοῦτ' ἔφη Flor. L. αὐτὸ ἔφη Vind. D. οὖν τοῦτο ἔφη Vind. B. αὖ ἔφη τοῦτο Flor. T. αὖ ἐστὶ τοῦτο Amb. C. αὖ, quod Ficinus non expressit, alterum hoc de discrimine insolentius dictum notat. Prius fuerat, quod domos εὐνὰς dixerat.

σοι] om. Fic.

δεινότατον γάρ] δεινότατα... Vind. D.

αἴσχιστον] αἴσχιον Lob. Vind. BD. Vat. B. (in Bekkeri comm. signum codicis Ven. C. huic quoque varietati adiectum, contra codicis Vind. B. omissum est.) αἴσχιόν που Ven. C. Par. DK. Vat. M. Flor. L. αἴσχιστόν γε Vind. E. αἴσχιστόν που Par. A. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV. quod non minus, quam iteratum γε p. 389. D. et τι καὶ Phaedon. p. 85. E. ferri posse videtur; sed quia partim ob antecedens που, partim ob sequentis syllabae similitudinem lapsus valde proclivis erat, sine omnium melioris notae librorum consensu recipiendum non putavi.

τοιούτους γε] τ. τε Vind. F. Ang. B. Flor. R.

κύνας] κῦνας Lob.

λιμοῦ] λοιμοῦ Vat. B.

πῶς] ποῦ Vind. E.

τοιοῦτον] „Videri posset desse particula τι post τοιοῦτον, ut scriberetur τοιοῦτόν τι: (praesertim quum Fic. etiam ita legerit, aut certe legendum putaverit: quippe qui verterit, Omnino itaque nobis cavendum ne quid tale adversus cives efficiant) sed moneo lectorem, si locus hic suspectus eo nomine esse debeat, multos alios apud hunc extare scriptorem quos suspectos habere itidem oportebit.“ Steph. in adnot. p. 20. Non puto multos, sed B

κουροι ποιήσωσι πρὸς τοὺς πολίτας· ἐπειδὴ αὐτῶν κρείττους εἰσὶν, ἀντὶ ξυμμάχων ἐυμενῶν δεσπόταις ἀγρίοις ἀφομοιωθῶσι; Φυλακτέον, ἔφη. Οὐκοῦν τὴν μεγίστην τῆς εὐλαβείας παρεσκευασμένοι ἂν εἶεν, εἰ τῷ ὄντι καλῶς πεπαιδευμένοι εἰσίν; Ἀλλὰ μὴν εἰσί γ', ἔφη. Καὶ ἔγωγ' εἶπον· τοῦτο μὲν οὐκ ἄξιον διισχυρίζεσθαι, ὦ φίλε Γλαύκων· ὃ μέντοι ἄρτι ἐλέγομεν, ἄξιον,

nonnullos, e. g. L. I. p. 340. E. IIII. 426. B. 429. E. Tim. 55. E. eos vero satis demonstrare, quod ratio non cogeret, id ne usum quidem exegisse, ut *τι* ubique adderetur. Tamen Astius in sec. edit. addidit, in tertia addendum esse coniecit; quod nunc minus etiam probabile videtur, postquam sublata secundum Par. A. Lob. Vind. BDE. Ven. BC. Amb. C. Vat. HM. Flor. ACTV. copula *καὶ*, quae inter *εἰσὶ* et *ἀντὶ* ante Bekkerum legebatur, tota pronominis *τοιοῦτον* vis et significatio ad sequentia conversa est, quod Bekkerus et Stallbaumius colo post *εἰσίν* (ita enim est in illis libris, excepto Vind. E. de quo postea dicam.) indicarunt, ego eadem interpunctione post *πολίτας* indicare malui, quo ne tardius, quam opus sit, exspectationi per *τοιοῦτον* motae satisfieri incipiat.

ἐπειδὴ] *ἐπειδὰν* Ven. B. Vind. E. (Flor. ACTV.) editi ante Astium.

εἰσὶν] *εἰσὶ καὶ* Vat. B. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. LU. (Vind. F. editiones ante Bekk.) *ὥσιν* Vind. E. *ὦσιν καὶ* Flor. R. — Ficinus: (*efficiant*,) *qui defensores adhibentur, cum ipsis valentiores sint: neque benevolorum loco* etc.

ξυμμάχων] *συμμ.* Vind. E.

ἀφομοιωθῶσι;] *ἐξομοιωθῶσι* Vind. B. non *ἐξομοιωθῶσιν*, ut Bekkerus ait, qui ipse *ἀφομοιωθῶσιν* scripsit, quod est in Flor. L. Idem et Stallbaumius cum Ald. Bas. ab. Steph. punctum apposuerunt, quod etiam Astius in tert. ed. fecit. Mihi propter *οὐκοῦν* interrogationis signum ab Astio in pr. et sec. ed. adhibitum aptius videtur.

τὴν μεγίστην] *τὴν μὲν μεγ.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

παρεσκευασμένοι] *παρασκευασμένοι* Vind. D. Vat. H.

ἂν εἶεν] *εἶεν ἂν* Mon. B. Flor. T. Astius, qui in sec. ed. *ἂν εἶμεν* scripsit, quia *εἶεν* sensu careat, in tert. *εἶεν* reliquit, sed primae personae desiderium non deposuit, quam Stallbaumio quoque „sententia utique postulare videtur." Sed optima educatio ad avertendum periculum, de quo agitur, efficax esse nequit, nisi pueros et adolescentes ita instituat, ut viri facti sibi ipsi modum agendi iustum et honestum praescribere possint ac velint. Quod ubi effectum est, viri non minus dici possunt ipsi sese remedio periculi illius instruxisse, quam eo instructi esse. Haec vero maxime propria medii significatio est.

εἰ] *om.* Ald. Bas. a.

τῷ ὄντι] *τωόντι* Vind. DE.

εἰσί γ'] *γ' om.* Amb. C.

ἔγωγ'] *ἔγωγε* Lob. Vind. BD. *ἐγὼ* Vind. F. Ang. B. Amb. C. Flor. RT. quod melius videtur. Reliqui tamen vulgatum, cuius sensus hic esse possit: *Ista Glauconis erat persuasio: mihi quidem ita potius videbatur.* Sed brevitas paene nimia.

ὃ μέντοι — ἡ ἄλλη πόλις. 417. B] excerptum est in Stobaei cod. A. In editionibus ante Gaisfordium posterior tantum pars inde a verbis *πρῶτον μὲν οὖν* (D) le-

ὅτι δεῖ αὐτοὺς τῆς ὀρθῆς τυχεῖν παιδείας, ἥτις ποτέ C
ἐστιν, εἰ μέλλουσι τὸ μέγιστον ἔχειν πρὸς τὸ ἥμεροι εἶ-
ναι αὐτοῖς τε καὶ τοῖς φυλαττομένοις ὑπ' αὐτῶν. Καὶ
ὀρθῶς γε, ἦ δ' ὅς. Πρὸς τοίνυν τῇ παιδείᾳ ταύτῃ
φαίη ἄν τις νοῦν ἔχων δεῖν καὶ τὰς οἰκήσεις καὶ τὴν
ἄλλην οὐσίαν τοιαύτην αὐτοῖς παρεσκευάσθαι, ἥτις μή-
τε τοὺς φύλακας ὡς ἀρίστους εἶναι παύσοι αὐτούς,

gitur, apud Gesnerum serm. XXXXI. p. 274. — Pro δ Bas. ab. ὁ, pro *μέντοι* Vat. B. *μέντι* habet.

ἄρτι] *ἄρτοι* Ven. B.

ὅτι δεῖ — ποτέ ἐστιν C] Vind. F. in margine a m. s. habet.

τῆς ὀρθῆς] post *τυχεῖν* Amb. C.

C *ποτέ ἐστιν*] *ποτ' ἐστὶν* Stob. Astius in tert. ed. *ποτ' ἔστιν* Flor. L. Bekkerus (tacens) et Stallbaumius.

εἰ] *εἴ γε* Vind. E. *μὴ* Amb. C. Vat. H.

τὸ] *τὸν* Stob. cod. A. (non Gaisf.)

ἔχειν] *ἕξειν* Stob.

πρὸς τὸ] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Ven. C. Vind. E. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Stob. cod. A. Reliqui cum Ald. Bas. ab. Steph. *πρὸς τῷ*, quod Astius iam in prima ed. praeeunte Stephano (in adnot. p. 20.) correxit. Gaisfordius dativum tenuit, qui sensum pervertit.

ἥμεροι] *ἥμερον* Vind. D. Stob. cod. A. *ἡμέτεροι* Vind. B.

αὐτοῖς] Ita Bekkerus secundum Par. A. Ven. B. Mon. B. dedit pro vulgato ante ipsum *αὐτοῖς*, quod in reliquis codicibus esse perhibet. Sed Vind. B. habet *αὐτοῖς*, quod etiam Stephanus l. c. reposuit. Stallbaumius tacite Bekkerum secutus est.

γε] *γ'* Vind. D.

δεῖν] *δ. εἶναι* Par. DK. Mon. B. Flor. U.

παρεσκευάσθαι] *παρασκεύασθαι* Ven. B. Amb. C. et cum *s* super secunda Vind. D. *παρασκευάσασθαι* Par. A. Vind. E. Vat. H. Flor. AC. quae permutatio saepe facta est.

μήτε] *μήποτε* Vind. E.

εἶναι παύσοι] *ἀναγκάσει* Stob. Id depravatum videtur ex *εἶναι παύσει*, quod in Flor. R. legitur et a Bekkero ex Vind. B. Ang. B. ut ait, receptum est. Sed in Vind. B. idem exstat, quod Bekkerus in Vat. M. reperit, *παύσῃ*. Neque aliud ex Vind. F. enotatum video. Reliqui omnes cum editis ante Stephanum *παύσοι* habent (Vind. E. cum *η* super ultima.) Stephanus *παύσῃ* fecit, haud dubie propter *ἐπάρῃ*, modi non ferens enallagen. Eum in prima ed. secutus Astius in altera et tertia *παύσοι* restituit. Idem tenuit Stallbaumius et optativum a praecedente *φαίη ἄν* pendere ostendit; recte, si hoc ex illius mente referri statuit. Cf. p. 393. E.

αὐτοὺς] *om.* Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Duobus modis optimos esse decet eos, qui optima educatione usi civitatem custodiunt, primum ipsos per se spectatos, quatenus homines sunt et ad humanae virtutis normam exiguntur, tum erga reliquos cives. Illud pronomine *αὐτοὺς*, hoc sequentibus verbis significatum est, ad quae *αὐτοὺς* trahi non debet, quemadmodum librarius Vind. B. commate post *παύσῃ* posito fecit. In editionibus antiquis post *αὐτοὺς* positum est, quod perspicuitatis gratia reliqui.

D κακουργεῖν τε μὴ ἐπάρῃ περὶ τοὺς ἄλλους πολίτας. Καὶ ἀληθῶς γε φήσει. Ὅρα δή, εἶπον ἐγώ, εἰ τοιόνδε τινὰ τρόπον δεῖ αὐτοὺς ζῆν τε καὶ οἰκεῖν, εἰ μέλλουσι τοιοῦτοι ἔσεσθαι· πρῶτον μὲν οὐσίαν κεκτημένον μηδεμίαν μηδένα ἰδίαν, ἂν μὴ πᾶσα ἀνάγκη· ἔπειτα οἴκησιν καὶ ταμιεῖον μηδενὶ εἶναι μηδὲν τοιοῦτον, εἰς ὃ οὐ πᾶς ὁ βουλόμενος εἴσεισι· τὰ δ' ἐπιτήδεια, ὅσων δέονται ἄν-
E δρες ἀθληταὶ πολέμου σώφρονές τε καὶ ἀνδρεῖοι, ταξαμένους παρὰ τῶν ἄλλων πολιτῶν δέχεσθαι μισθὸν τῆς φυλακῆς τοσοῦτον, ὅσον μήτε περιεῖναι αὐτοῖς εἰς τὸν ἐνιαυτὸν μήτε ἐνδεῖν· φοιτῶντας δὲ εἰς ξυσσίτια ὥσπερ ἐστρατοπεδευμένους κοινῇ ζῆν· χρυσίον δὲ καὶ ἀργύριον

τε μὴ] μήτε Stob.
ἐπάρῃ] ἐπάγῃ margo Ald. et Basil. prioris. ἐπάροι Lob. Vind. DF. Vat. B. Ang. B. Flor. L. et cum αι super penultima R. ἐπαίρει Stob. ἐπαροίη Ast. sec. ἐπαροῖ Bekkerus et Ast. tert. ἐπαροῖ Stallbaumius, quod et per se optimum est, et nonnihil commendationis a codicibus habet. Sed coniunctivum facile ferent, qui ad particulam μὴ attenderint, quae non ut prior post ἤτις cum enclitico in unum coniuncta, sed verbo proxime admota vetanti similis facta mutandae orationis occasionem dedit. Sensus est: *eamque comparationem talem esse debere, ut ne custodes ad reliquos cives laedendos incitet.*

D γε] om. Vind. D.
ἐγὼ — τρόπον] om. Ang. B.
εἰ] οὑ Lob. Vind. BD. Flor. L. Vat. M. et int. vers. super vulgato B.
δεῖ] δ. οὑ Vind. E.
ζῆν] ζεῖν Stob. cod. A.
μὲν] μὲν οὖν Par. K. sec. Bekk.
κεκτημένον] κεκτημένους Vind. D. Par. K. Mon. B. κεκτημένοι Amb. C. κεκτημένων Stob. cod. AB. Trinc.
μηδεμίαν] post ἰδίαν Vind. B. οὐδὲ μίαν Stob. sed eius cod. A. μηδὲ μίαν habet.
μηδένα] οὐδένα Vind. E.
ἰδίαν] om. idem et Amb. C.
ἂν] ἦν Stob.
ταμιεῖον] ταμεῖον Flor. L.
εἴσεισι] εἴσεισιν idem.
δέονται] om. Mon. B.
πολέμου] om. Lob. Vind. B. Vat. M.
πολιτῶν] om. Stob. cod. A. E
φυλακῆς] φυλακικῆς Stob. Gesn. (cod. B.) Bas. a.
ὅσον μήτε] ὃς μ. Vat. B. ὅσον μὴ Stob. cod. A.
δὲ εἰς] δ' εἰς Stob. δὲ ἐς Lob. Vind. D. Vat. BM. Flor. L. Bekkerus. Cf. praefatio.
ξυσσίτια] ξυσσύτια Vind. D.
ὥσπερ] ὡς Stob. cod. A.
ἐστρατοπεδευμένους] ἐστρατοπεδευομένους Vind. E. Vat. M. ἐξεστρατοπεδευμένους Stob. „al. deest ἐξ syllaba." Gesn.
ζῆν] ζεῖν Stob. cod. A.
παρὰ θεῶν] περὶ θ. Flor. L.
αἰεὶ] ἀεὶ Stob. Bekkerus et Stallbaumius tacentes. om. Fic.
τῇ ψυχῇ] τῇ om. Stob. Trinc.
ὅσια] ὅσιον Lob. Vind. BDE. Ven. B. Par. D. Ang. B. Vat. M. Flor. LRTV. Cf. Plutarchus mor. p. 820. A: ὥσπερ οὖν ὁ Πλάτων ἀκουστέον εἶναι τοῖς νέοις ἔλεγεν ἐκ παίδων εὐθύς, ὡς οὔτε περικεῖσθαι χρυσὸν αὐτοῖς ἔξωθεν οὔτε κεκτῆσθαι θέμις οἰκεῖον ἐν τῇ ψυχῇ συμμεμιγμένον ἔχοντας,

εἰπεῖν αὐτοῖς ὅτι θεῖον παρὰ θεῶν αἰεὶ ἐν τῇ ψυχῇ ἔχουσι καὶ οὐδὲν προσδέονται τοῦ ἀνθρωπείου, οὐδὲ ὅσια τὴν ἐκείνου κτῆσιν τῇ τοῦ θνητοῦ χρυσοῦ κτήσει ξυμμιγνύντας μιαίνειν, διότι πολλὰ καὶ ἀνόσια περὶ τὸ τῶν πολλῶν νόμισμα γέγονε, τὸ παρ' ἐκείνοις δὲ ἀκή- 417
ρατον, ἀλλὰ μόνοις αὐτοῖς τῶν ἐν τῇ πόλει μεταχειρίζεσθαι καὶ ἅπτεσθαι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου οὐ θέμις, οὐδ' ὑπὸ τὸν αὐτὸν ὄροφον ἰέναι οὐδὲ περιάψασθαι οὐδὲ πίνειν ἐξ ἀργύρου ἢ χρυσοῦ. καὶ οὕτω μὲν σώζοιντ' ἂν καὶ σώζοιεν τὴν πόλιν· ὁπότε δ' αὐτοὶ γῆν τε ἰδίαν καὶ οἰκίας καὶ νομίσματα κτήσονται, οἰκονόμοι μὲν καὶ γεωργοὶ ἀντὶ φυλάκων ἔσονται, δεσπόται

ἀινιττόμενος, οἶμαι, τὴν ἐκ γένους διατείνουσαν εἰς τὰς φύσεις αὐτῶν ἀρετήν, οὕτω παραμυθώμεθα τὴν φιλοτιμίαν λέγοντες ἐν ἑαυτοῖς χρυσὸν ἔχειν ἀδιάφθορον καὶ ἀκήρατον καὶ ἄχραντον ὑπὸ φθόνου καὶ μώμου τιμήν. Ad nostrum locum pariter atque ad Leg. L. V. p. 741. E. respexit Clemens Al. Paedag. L. II. p. 189, 11.

θνητοῦ] *om.* Stob. cod. B.

χρυσοῦ] χρυσίου Vind. F. Flor. RT.

κτήσει] κτῆσιν Vind. F.

περὶ τὸ] τὸ *om.* Ven. C. Par. DK. Mon. B. Amb. C. editi ante Astium, qui statim in pr. ed. ex Stobaeo articulum iam a Stephano in adnot. p. 20. desideratum restituit. Pro περὶ Stephani editio παρὰ habet, operarum, puto, negligentia, cuius tamen et ipse in adnotatione particeps factus est.

417 ἐκείνοις δὲ] Hoc δὲ Lob. int. vers. habet.

χρυσοῦ] χρυσίου Lob. Vind. BD. Vat. BM. Par. K. Mon. B. Flor. RU.

καὶ ἀργύρου] καὶ ἀργυρίου Lob. Vind. D. Vat. BM. Par. DK. Ven. C. Mon. B. Flor. RU. *om.* Vind. B.

οὐδ'] οὐδὲ Stob.

ὑπὸ τὸν αὐτὸν ὄροφον ἰέναι] Pro αὐτὸν Ang. B. Flor. R. et a m. s. Mon. B. αὐτῶν habent. Faehsius, ut refert Stallbaumius, αὐτῶν malebat. *sub tecto suo recipere* Fic. ἰέναι *om.* Vind. B.

περιάψασθαι] περιάψεσθαι Amb. C. Vat. H. Flor. AC. περιάπτεσθαι Flor. T.

πίνειν] πείλειν Stob. cod. B. πίλειν Trinc.

ἐξ] τῷ Stob. Trinc.

ἀργύρου] ἀργυροῦ Par. D.

ἢ] καὶ Vind. D.

μὲν σώζοιντ' ἄν] μέντ' ἄν σώζοιντο Vind. E. Ven. B. μέντ' ἂν σώζοντο Flor. C. μὲν σώζειν τ' ἄν Ald. μὲν σώζοιντό τε ἄν Stob. μὲν σώζοιντό τ' ἄν Mon. B. Bekkerus et Stallbaumius.

ὁπότε δ'] In Par. K. αν super ε adscriptum est. Idem sec. Bip. cum Vind. F. Stob. δὲ habet.

αὐτοὶ γῆν τε ἰδίαν] αὐτοῦ τήν τε ἰδέαν Stob. cod. A. Trinc.

κτήσονται] κτήσοιντο Vind. E. χρήσονται Flor. L. κτήσωνται cum o super ω Par. K. sec. Bip. κτήσονται cum ω super o sec. Bekk.

μὲν] *om.* Vind. E. Amb. C. Flor. AC. et a m. pr. Ven. B.

δεσπόται δ'] δ. δὲ Vind. F. δ. δὲ καὶ Stob.

B δ' ἐχθροὶ ἀντὶ ξυμμάχων τῶν ἄλλων πολιτῶν γενήσονται, μισοῦντες δὲ δὴ καὶ μισούμενοι καὶ ἐπιβουλεύοντες καὶ ἐπιβουλευόμενοι διάξουσι πάντα τὸν βίον, πολὺ πλείω καὶ μᾶλλον δεδιότες τοὺς ἔνδον, ἢ τοὺς ἔξωθεν πολε-
C μίους, θέοντες ἤδη τότε ἐγγύτατα ὀλέθρου αὐτοί τε καὶ ἡ ἄλλη πόλις. τούτων οὖν πάντων ἕνεκα, ἦν δ' ἐγώ, φῶμεν οὕτω δεῖν κατεσκευάσθαι τοὺς φύλακας οἰκή-σεώς τε πέρι καὶ τῶν ἄλλων, καὶ ταῦτα νομοθετήσω-
C μεν, ἢ μή; *Πάνυ γε, ἦ δ' ὅς, ὁ Γλαύκων.*

ξυμμάχων] συμμ. (Par. D. Mon. B. Flor. U.) Ald. Bas. ab. Steph. tacentibus Bip.

B τῶν ἄλλων] om. Vind. B.

δὴ] om. Stob.

διάξουσι πάντα] διώξουσι πάντες Vind. D.

πλείω] πλεῖον Vind. EF. Par. K. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. RTUV. Stob. Stallbaumius. Idem Astius in sec. receperat, sed iam in comm. retractare coepit, quod πλείω „ sic adverbialiter" saepius legatur, ut apud Xenoph. Hier. 1, 8. 4, 6. al. et πλεῖον interpretatio illius esse possit. Ea vero falsa esset. Nam aliud est πολλὰ δεδιέναι, aliud πολύ. Pluralis occasiones timoris indicat; singularis tautologiam faceret.

δεδιότες] ὑποδεδιότες Stob. cod. A. δειδιότες Trinc. Etiam Vind. B. ε primae syllabae cum litura habet.

ἔξωθεν] ἔξωθε Amb. C. Cf. ad L. II. p. 363. D.

αὐτοί τε] αὐτή τε Vind. EF.

κατεσκευάσθαι] κατεσκευᾶσθαι Lob. κατασκευάσθαι Vind. E.

τοὺς φύλακας] τούς τε φ. Ven. B. Vind. E. Mon. B. Amb. C. Vat. HM. (Flor. ACTUV.) editi ante Astium.

νομοθετήσωμεν] νομοθετήσομεν Vind. BE(F.) Ven. B. Par. DK. Vat. HM. (Flor. CV.) cum editis ante Bekkerum.

τέλος τοῦ Πολιτειῶν ἢ περὶ δικαίου, τρίτος Ald. Bas. ab. (hae τρίτου.)

ΛΟΓΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ.

445 *Καὶ ὁ Ἀδείμαντος ὑπολαβὼν Τί οὖν, ἔφη, ὦ Σώ-* 419
κρατες, ἀπολογήσῃ, ἐάν τίς σε φῇ μὴ πάνυ τι εὐδαίμο-
νας ποιεῖν τούτους τοὺς ἄνδρας, καὶ ταῦτα δι' ἑαυτούς,

Huius quoque libri inscriptionem Lob. Vind. BE. atque editiones similem habent secundi, sed personarum mentionem Lob. in margine nullam facit. Vind. D. plane ut Lob. *Πλάτωνος πολιτειῶν*, Δ. praescripsit, Flor. AC. *Πολιτειῶν ἢ περὶ δικαίου λόγος τέταρτος*, Flor. U. (ut Ald. Bas. a.) *Πλάτωνος Πολιτειῶν τετάρτη*, Flor. V. *Πλάτωνος Πολιτείας ἢ περὶ δικαίου.*

419 *Τί οὖν*] *om.* Flor. L. *οὖν om.* Fic.

ἀπολογήσῃ] *ἀπολογήσει* Ang. B. Flor. R. Bekkerus et Stallbaumius.

τίς σε] Ita Flor. A. *τις σὲ* editi ante Bekkerum.

πάνυ τι] *π. τοι* Lob. Vind. BDE. Vat. BM. Par. DK. Mon. B. et a m. s. Ven. C. *πάντη* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

εὐδαίμονας] *εὐδαιμονίας* Lob. Flor. L.

καὶ ταῦτα δι' ἑαυτούς] *κ. τ. δι' αὐτούς* Par. K. sec. Bip. „Mihi venit in mentem aliquando suspicari scribendum esse, *καὶ ταῦτα δή, αὐτοῖς ὧν ἐστι μὲν* etc. Fic. quidem certe lectionem illam *δι' ἑαυτούς* non agnoscit. quippe qui vertat, Quid o Socrates afferes, inquit, si quis te dicat non multum hos viros beatos efficere? quum tamen ipsi sint quorum re vera est civitas. Si tamen illam retinere oporteat, videndum an haec verba, *εὐδαίμονας δι' ἑαυτούς*, significare possint, Felices illis bonis quae suo labore suaque industria comparare possunt.“ Steph. adnot. p. 20. *αὐτοῖς*, quod alio referri non posset, nisi ad *ἀπολογήσῃ*, minime aptum esset, quum Socrates non adversus custodes, sed adversus accusatorem pronomine *τίς* significatum defendere se deberet. Non magis probabilis est interpretatio illa vulgatae lectionis, quia *καὶ ταῦτα* ad totam dictionem *μὴ πάνυ τι εὐδαίμονας ποιεῖν*, non ad adiectivum solum pertinet. Buttmannus probante Morgensternio comment. p. 215. secundum Par. K. *καὶ ταῦτα δὴ αὐτούς* coniecit, eo sensu, quem Ficinus expressit, qui minime ineptus est. Sed vulgata sententiam aeque bonam et, ni fallor, magis reconditam atque argutam habet. Scilicet civitatis caussa Socrates illa custodes conditione esse voluerat, quam Adimantus sibi parum felicem videri demonstrat. Civitas autem, si quaeratur, cuia sit, tota custodum esse reperiatur. Ita custodes, dum civitatis caussa minus beati esse iubentur, re vera sua ipsorum caussa affliguntur, quod profecto mirum est et excusatione eget. Pro *ἑαυτούς* poterat *αὐτούς* poni; sed reflexivum, quo Platonem alibi vidimus liberius uti, hic legiti-

ὧν ἔστι μὲν ἡ πόλις τῇ ἀληθείᾳ, οἱ δὲ μηδὲν ἀπολαύουσιν ἀγαθὸν τῆς πόλεως οἷον ἄλλοι ἀγρούς τε κεκτημένοι καὶ οἰκίας οἰκοδομούμενοι καλὰς καὶ μεγάλας καὶ ταύταις πρέπουσαν κατασκευὴν κτώμενοι καὶ θυσίας θεοῖς ἰδίας θύοντες καὶ ξενοδοκοῦντες καὶ δὴ καὶ, ἃ νῦν δὴ σὺ ἔλεγες, χρυσόν τε καὶ ἄργυρον κεκτημένοι καὶ πάντα ὅσα νομίζεται τοῖς μέλλουσι μακαρίοις εἶναι· ἀλλ' ἀτεχνῶς, φαίη ἄν, ὥσπερ ἐπίκουροι μισθωτοὶ ἐν
420 τῇ πόλει φαίνονται καθῆσθαι οὐδὲν ἄλλο, ἢ φρουροῦντες. Ναὶ, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ταῦτά γε ἐπισίτιοι καὶ οὐδὲ μισθὸν πρὸς τοῖς σιτίοις λαμβάνοντες ὥσπερ οἱ ἄλλοι,

mum est et ex oratione recta, qua *δι' ἑαυτοὺς οὐκ εὐδαίμονες εἶναι* dicerentur, in obliquam transiit. Aliter Astius, cui Stallbaumius et Schleiermacherus assensi sunt, haec intelligit et L. V. p. 466. A. conferri iubens, quo loco custodibus, *οἷς ἐξὸν πάντα ἔχειν τὰ τῶν πολιτῶν οὐδὲν ἔχοιεν*, felicitas eripi visa dicitur, *δι' ἑαυτοὺς sua ipsorum culpa* interpretatur; qua ratione *ποιεῖν* iam non *efficere* significabit, sed *exhibere*, *sistere*, quod ipsum, si custodes sua culpa minus felices essent, Socrati vitio verti non poterat. Neque vero erat ea custodum culpa, sed legislatoris, qui iniquius eis consuluisset.

ὧν ἔστι] *ἔνεστι* Par. K. Etiam in Vind. F. *ἐν* a m. s. his praepositum legitur.

ἀπολαύουσιν] *ἀπολαύσωσιν* Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ἄλλοι] *οἱ ἄλλοι* Ven. B. (Vind. F. Flor. U. Par. K. sec. Bip.) editiones omnes. Articulo opus non est, quum minime omnes reliqui cives eis bonis gaudeant, quibus custodes carere dicuntur. Participia autem non ad *ἄλλοι*, sed ad *ἀπολαύουσιν* refero, ut custodes negentur agros possidere, domos exstruere, reliqua, quae alii faciant, facere atque ita civitate frui. Eadem Astii sententia in comm. fuit, qua postea mutata in interpretatione tertiae editioni addita Ficinum sequitur pronomine relativo participia explicantem. Nescio, quid eum moverit, sed mihi videtur Adimantus, si ista de aliis potius, quam de custodibus, praedicasset, post *μακαρίοις εἶναι* mutati subiecti significationem aliquam facere, *οὗτοι δὲ* vel tale quid dicere debuisse. Itaque post *πόλεως*, ubi Stephanus signum interrogandi posuit, etiam comma, quod reliqui habent, non minus, quam alterum post *ἄλλοι* a Bekkero quoque et Stallbaumio abiectum delevi.

τε] *om.* Vind. B.

καλὰς καὶ μεγάλας] *magnificas* Fic.

θεοῖς] *om.* Vind. F. a m. pr.

ἰδίας] *ἰδίως* Vind. B. *ἰδίοις* Par. K. sec. Bip. Et in Ven. B. *οις* super *ας* scriptum est.

ἔλεγες] *λέγεις* Amb. C. a m. pr.

φαίνονται] *φαίνωνται* Vind. E.

καθῆσθαι] *κεκτῆσθαι* margo Ven. B. (Flor. R. Par. K. sec. Bip.) editi ante Astium, qui ex Ficini interpretatione *(sedent)* veram lectionem eruit. *κατῆσθαι* Vind. F. *om.* Ven. B. De verbo *καθῆσθαι* cf. Wyttenbach. an. in Plut. Vol. I. p. 363. 420

ἄλλο] *ἄλλ'* Vind. F. Flor. AR. *ἀλλ'* Ang. B.

φρουροῦντες] *φροροῦντες* Flor. AR. si operae Stallbaumii non

ὥστε οὐδ' ἂν ἀποδημῆσαι βούλωνται ἰδίᾳ, ἐξέσται αὐτοῖς, οὐδὲ ἑταίραις διδόναι οὐδ' ἀναλίσκειν ἅν ποι βούλωνται ἄλλοσε, οἷα δὴ οἱ εὐδαίμονες δοκοῦντες εἶναι ἀναλίσκουσι. ταῦτα καὶ ἄλλα τοιαῦτα συχνὰ τῆς κατηγορίας ἀπολείπεις. Ἀλλ', ἦ δ' ὅς, ἔστω καὶ ταῦτα κατηγορημένα. Τί οὖν δὴ ἀπολογησόμεθα, φῄς; Ναί. B *Τὸν αὐτὸν οἶμον, ἦν δ' ἐγώ, πορευόμενοι εὑρήσομεν, ὡς ἐγῷμαι, ἃ λεκτέα. ἐροῦμεν γάρ, ὅτι θαυμαστὸν μὲν ἂν οὐδὲν εἴη, εἰ καὶ οὗτοι οὕτως εὐδαιμονέστατοι εἰσιν, οὐ μὴν πρὸς τοῦτο βλέποντες τὴν πόλιν οἰκίζομεν, ὅπως ἕν τι ἡμῖν ἔθνος ἔσται διαφερόντως εὔδαιμον,*

peccarunt. *φρονοῦντες* Ven. B. *φρουροῦντες*; Bas. ab.

γε] *γ'* Ang. B. *δὲ* Vind. D. Athenaeus L. VI. p. 246. F: *ἐπισίτιοι γὰρ καλοῦνται οἱ ἐπὶ τροφαῖς ὑπουργοῦντες. Πλάτων ἐν τετάρτῳ Πολιτείας· καὶ ταῦτ'* (ita cod. B. *ταῦτα* cod. P. cum ed. pr. et Cas.) *ἐπισίτιοι καὶ οὐδὲ μισθὸν πρὸς τοῖς σιτίοις ὥσπερ οἱ ἄλλοι λαβόντες.* Cf. scholiastes ad h. l. et Hesychius.

πρὸς] *ἐν* Vind. D.

λαμβάνοντες] post *ἄλλοι* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ὥστε] *ὥστ'* Lob. Vind. BDF. Ang. B. Vat. M.

οὐδὲ ἑταίραις] Ita Par. A. Ven. C. (a m. pr.) Vat. H. Vind. F. a m. pr. et margo Par. D. *οὐδ' ἑταίραις* Vind. E. Flor. AC. *οὐδὲ ἑταίροις* Amb. C. *οὐδ' ἑτέροις* Ven. C. sec. Astium, Vind. D. Par. K. sec. Bip. Flor. RTUV. *οὐδὲ ἑτέροις* Vind. F. a m. s. Vat. BM. Par. D. et sec. Bekk. Ven. C. a m. s. et Par. K. *οὐδετέροις* Lob. Vind. B. quem Bekkerus tantum *ἑτέροις* exhibere significans, in priore discrepare a vulgata non ostendens, ne in reliquis quidem codicibus elisionis rationem habuisse et de Ven. C. Par. K. minus accurate, quam Astius et Bipontini retulisse videtur. *οὐδὲ ἄλλοις* Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph.

ποι] Ita Par. ADK. Vind. DF. Vat. B. Ven. C. Ang. B. Flor. ARUV. *που* Mon. B. *πῃ* reliqui codices cum editis ante Bekkerum.

βούλωνται] *βούλονται* Vind. E.

τοιαῦτα] *om.* Par. DK. Mon. B. Amb. C. Flor. U.

ἀπολείπεις] *praetermittebas* Fic.

κατηγορημένα] *κεκατηγορημένα* Par. K. sec. Bekk.

οὖν] *αὖ* Amb. C.

δὴ] *om.* Ang. B. Flor. R.

ἀπολογησόμεθα] *defendamus* B *superiora* Fic.

φῄς; Ναί.] *ἔφη*; Vind. F.

θαυμαστὸν] *om.* Amb. C.

ἂν οὐδὲν] Ita Par. A. Lob. Vind. BD. Ven. C. Vat. BHM. Ang. B. Flor. ACLRV. *ἂν οὐδὲν ἂν* Par. DK. Vind. E. *οὐδὲν* Vind. F. *οὐδὲν ἂν* Mon. B. Ven. B. (Flor. TU.) cum editis ante Bekkerum.

καὶ οὗτοι] *καὶ* non expressit Fic.

τοῦτο] *τοῦτον* Vind. D.

εὔδαιμον] *εὐδαΐμον* Vind. F. ut Symp. p. 193. C. cod. Clarkii, et *ὦ εὐδαΐμον* infra L. V. p. 450. C. Lob. Vind. BD. Vat. BM. de quo cf. scholia Veneta ad Il. III. 182.

ἀλλ' ὅπως ὅτι μάλιστα ὅλη ἡ πόλις· ᾠήθημεν γὰρ ἐν τῇ τοιαύτῃ μάλιστα ἂν εὑρεῖν δικαιοσύνην καὶ αὖ ἐν
C τῇ κάκιστα οἰκουμένῃ ἀδικίαν, κατιδόντες δὲ κρῖναι ἂν ὃ πάλαι ζητοῦμεν. νῦν μὲν οὖν, ὡς οἰόμεθα, τὴν εὐδαίμονα πλάττομεν οὐκ ἀπολαβόντες ὀλίγους ἐν αὐτῇ τοιούτους τινὰς τιθέντες, ἀλλ' ὅλην· αὐτίκα δὲ τὴν ἐναντίαν σκεψόμεθα. ὥσπερ οὖν ἂν εἰ ἡμᾶς ἀνδριάντας γράφοντας προσελθών τις ἔψεγε λέγων, ὅτι οὐ τοῖς καλλίστοις τοῦ ζώου τὰ κάλλιστα φάρμακα προστίθεμεν· οἱ γὰρ ὀφθαλμοί, κάλλιστον ὄν, οὐκ ὀστρείῳ ἐναληλιμ-

ὅτι μάλιστα] ὁτιμάλιστα Vind. D(F.) Steph.

ὅλη ἡ πόλις] Aristoteles post ea, quae ad L. III. p. 415. A. excerpsimus, in reprehendendo magistro ita pergit: Ἔτι δὲ καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ἀφαιρούμενος τῶν φυλάκων ὅλην φησὶ δεῖν εὐδαίμονα ποιεῖν τὴν πόλιν τὸν νομοθέτην. ἀδύνατον δὲ εὐδαιμονεῖν ὅλην μὴ τῶν πλείστων ἢ μὴ πάντων μερῶν ἢ τινῶν ἐχόντων τὴν εὐδαιμονίαν. οὐ γὰρ τῶν αὐτῶν τὸ εὐδαιμονεῖν, ὥσπερ τὸ ἄρτιον· τοῦτο μὲν γὰρ ἐνδέχεται τῷ ὅλῳ ὑπάρχειν, τῶν δὲ μερῶν μηδετέρῳ· τὸ δ' εὐδαιμονεῖν ἀδύνατον. ἀλλὰ μὴν εἰ οἱ φύλακες μὴ εὐδαίμονες, τίνες ἕτεροι; οὐ γὰρ δὴ οἵ γε τεχνῖται καὶ τὸ πλῆθος, τὸ τῶν βαναύσων. Quam reprehensionem non cadere in Platonem ostendit Morgensternius comm. p. 166. Scilicet felicitas non eripitur custodibus: tantum ne eius, quae vulgo maxima putatur, prae ceteris participes fiant, cavetur.

τῇ τοιαύτῃ] ταύτῃ Amb. C. Flor. T.

μάλιστα] μάλιστ' Vind. F. Ang. B. Flor. AR. Stallbaumius.

ἂν εὑρεῖν] ἀνευρεῖν Vind. BD. Par. D. Vat. M.

κατιδόντες] κατιδόντα Mon. B.

C κρῖναι] κρίναι Lob. Vind. B.

ὀλίγους] post τοιούτους positum esse in Vind. B. Bekkerus tradit, quod a me observatum non est.

τοιούτους] ὀλίγους Amb. C.

τιθέντες] Ita Par. A. Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. θέντες reliqui codices editionesque omnes, quod Bekkerus et Stallbaumius comma post ἀπολαβόντες tenentes nescio utrum anteriorem tempore, an aequalem τῷ ἀπολαβεῖν actionem significare statuerint. Sed utrovis modo acceperis, praecedens πλάττομεν et sequentia ἀλλ' ὅλην commodius habere videntur, si τιθέντες intercedit, ut sensus sit: *nunc civitatem felicem fingimus non ita, ut parte detracta paucos quosdam in ea felicitate impertiamus, sed ut totam.* Cui sententiae comma illud minus convenit.

σκεψόμεθα] σκεψώμεθα Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L. et a m. s. Ven. C. σκεψοίμεθα Mon. B.

οὖν] *om.* Flor. R. Fic.

ἂν] *om.* Vind. F. Ang. B. Vat. H.

εἰ] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Amb. C. Flor. LT.

ἀνδριάντας] ἀνδρίαντας Ald. Bas. a. ἀνδριάντα Vind. F. Ang. B. Flor. R. *figuram hominis* Fic. Antiatticista Bekkeri p. 82, 11: ἀνδριάς· καὶ ἐπὶ γραφῆ. (Ita Bekkerus codicis scripturam καὶ ἐπιγραφή correxit.) Πλάτων Πολιτείᾳ, Μέναδρος Δυσκόλῳ. (p. 53. ed. Meinekii.) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 210, 15: ἀνδριάντα· σημαίνει καὶ τὴν γραφὴν, ὥσπερ ὁ Πλάτων. et p. 211, 14:

μένοι εἶεν, ἀλλὰ μέλανι· μετρίως ἂν ἐδοκοῦμεν πρὸς D
αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι λέγοντες· ὦ θαυμάσιε, μὴ οἷον
δεῖν ἡμᾶς οὕτω καλοὺς ὀφθαλμοὺς γράφειν, ὥστε μηδὲ
ὀφθαλμοὺς φαίνεσθαι, μηδ' αὖ τἆλλα μέρη, ἀλλ' ἆθρει
εἰ τὰ προσήκοντα ἑκάστοις ἀποδιδόντες τὸ ὅλον καλὸν
ποιοῦμεν· καὶ δὴ καὶ νῦν μὴ ἀνάγκαζε ἡμᾶς τοιαύτην
εὐδαιμονίαν τοῖς φύλαξι προσάπτειν, ἣ ἐκείνους πᾶν
μᾶλλον ἀπεργάσεται, ἢ φύλακας. ἐπιστάμεθα γὰρ καὶ E
τοὺς γεωργοὺς ξυστίδας ἀμφιέσαντες καὶ χρυσὸν περι-
θέντες πρὸς ἡδονὴν ἐργάζεσθαι κελεύειν τὴν γῆν, καὶ

ἀνδριάντα· τὸν χαλκοῦν ἢ τὸν λίθινον, ἢ καὶ τὴν γραφήν. Quibus testimoniis ego propterea, quod statuis quoque colores illinere Graeci consueverint, fidem abrogari nolim. Rudis enim artis ista consuetudo fuerat et Platonis aetate haud dubie deposita. Cf. Meyeri historia artis I. p. 119. sq. et eiusdem adnotatio ad Winckelmanni opera T. V. p. 509. Ceterum grammaticos singularem h. l. legisse probabile est, qui tamen plurali pronominis (ἡμᾶς) non satis congruere videtur.

προσελθών τις ἔψεγε λέγων] ἔψ. λέ. τ. πρ. Vind. B. πρ. τις ἂν ἔψ. λ. Amb. C. πρ. ἄν τις ἔψ λ. Vind. E(F.) Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRV. Ald. Bas. ab. Steph. Stallbaumius. *nos vituperaret* Fic. Particulam ἄν participio προσελθών salvis linguae legibus addi potuisse Astius in comm. non sine ratione statuit. Neque vero tamquam soloecam puto Schaeferum in Melet. p. 102. eam secundam Par. K. eiiciendam censuisse, sed tamquam minus aptam. Quid enim opus erat *fortasse* aliquem et *aliqua conditione* accessurum significare? Ceterum codices de ea recipienda cogitare vetant, neque in tertia ed. recepit Astius.

τοῦ ζώου] *om.* Vind. D.

προστίθεμεν] προστιθεῖμεν, quod Schaeferus l. c. malebat, in nullo codice repertum est. Vulgatam idoneis exemplis tuetur Astius in comm.

οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ] τὸν γὰρ ὀφθαλμὸν Vind. D.

ἐναληλιμμένοι] ἐναληλειμμένοι Par. K. Vind. F. ἐναληλισμένον Flor. L.

εἶεν] εἶμεν Vind. D.

ὦ θαυμάσιε] *om.* Fic. D

μηδὲ] μηδ' Vind. F. Ang. B. Flor. R.

αὖ] οὖν Ang. B.

τἆλλα] τ' ἄλλα Vind. DE. τἄλλα Steph.

ἆθρει] *considerare eum debere* Fic. Idem infra inter ἡμᾶς et τοιαύτην interponit *diceremus*.

ἑκάστοις] ἑστοις Vind. E.

ποιοῦμεν] ποιοῖμεν Vind. B. Pro puncto colon apposui, quia sequentia verba apodosin illorum ὥσπερ οὖν μετρίως ἂν ἐδοκοῦμεν continent ob interiectum alloquium eodem modo conformatam. Pro μὴ ἀνάγκαζε exspectari poterat οὐ δεῖ.

ἐπιστάμεθα] ἐπίσταμεν Vind. F. *sciremus* Fic.

ξυστίδας] Cf. Timaei lex. p. 188. E ibique Ruhnkenius, qui glossam lexici rhetorici (p. 284, 14. Bekk.) in qua ξύστις scribitur, et scholion ad Theocriti Id. II. 74. ξύστις Ἀττικῶς, ξυστὶς κοινῶς pronuntiatum tradens laudavit. Etiam scholiastes Aristophanis Nub. 70: ξύστιδα· προπαροξύνουσιν. Secundum haec Astius in tert. ed. ξύστιδας scripsit. Codices in ξυ-

τοὺς κεραμέας κατακλίναντες ἐπὶ δεξιὰ πρὸς τὸ πῦρ διαπίνοντάς τε καὶ εὐωχουμένους, τὸν τροχὸν παραθεμένους, ὅσον ἂν ἐπιθυμῶσι κεραμεύειν, καὶ τοὺς ἄλ-

στίδας consentiunt, item scholiastes ad h. l.

κεραμέας] *κεραμεοὺς* Amb. C. *κατακλίναντες*] *κατακλίνοντες* Vind. D. *ἐπικλίναντες* Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACLTV. *ἐπὶ δεξιὰ*] *ἐπιδέξια* Par. A. Astius in sec. et tert. ed. probante Stallbaumio. *ἐπὶ δεξιᾶ* Ven. C. Amb. C. et, sup. *ἀν*, Lob. *ἐπὶ δεξιὰν* Vind. B. Vat. M. *a dextra* Fic. *ἐπιδέξια* etiam Casaubonus ad Athen. anim. T. I. p. 168. Schw. scribendum putabat: *ad ignem in stratis commode et eleganter collocantes.* Id licet non omnino ineptum sit, minus tamen aptum est, quum non tam de artificio et scientia collocantium, quam de positura accumbentium sermo sit, et loci significatio propter verbum *κατακλίνειν* paene necessaria videatur. Quare si tamen codicis Par. A. auctoritate *ἐπιδέξια* scribatur, eodem modo, quo Hom. Il. II. 353. et Od. XXI. 141. interpretandum et pro synonymo dictionis *ἐπὶ δεξιὰ* habendum sit. Sed apud Homerum quoque nescio an rectius sit *ἐπὶ δεξιὰ*, quae Il. VII. 238. (*οἳδ' ἐπὶ δεξιὰ, οἳδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν*) et XII. 239. (*εἴτ' ἐπὶ δεξί' ἴωσι πρὸς Ἠῶ τ' Ἠέλιόν τε, εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοί γε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα*) vulgata scriptura est, et alterum ex analogia dictionis *ἐνδέξια*, quae nihil aliud nisi una et adverbii instar esse potest, non satis prudenter conflaverint. Certe pro *ἐπιδεξίως*, *dextere*, *commode*, cui significationi Eustathius p. 902, 16. Rom. scripturam coniunctam tribuit, divisis vocabulis *dextrum latus* (*ἐκ τῶν δεξιῶν*) indicari tradens, Homerus neutro loco videtur dixisse. Cf. Buttmanni Lexil. I. p. 173. Neque exiguum ad divisionem momentum habet, quod Od. V. 277. Vlyssem Calypso dicitur iussisse *Ἄρκτον ποντοπορευέμεναι ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα*, quod posteriores ita imitati sunt, ut praepositionem a nomine haud dubie separavisse videantur, velut Hermodemus in scholio quodam apud Heynium ad Il. T. IIII. p. 688. Aratus Phaen. 278. (*κατὰ δεξιὰ χειρὸς Κηφείης τάρσοιο τὰ δεξιὰ πείρατα φαίνων*) Sophocles Tript. fr. 1. (*τὰ δ' ἐξόπισθε χειρὸς εἰς τὰ δεξιὰ Οἰνωτρία — σε δέξεται*) secundum quae etiam *ἐπὶ δεξιὰ* legendum erit non solum in Theocriteis Id. XXV. 18. et apud Pindarum Pyth. VI. 19. ubi additum est *χειρός*, sed ubicunque omisso manus nomine res eadem designatur, ut Aristoph. Pac. 957: *περίιθι τὸν βωμὸν ταχέως ἐπὶ δεξιά.* Av. 1567: *οὗτος, τί δρᾷς; ἐπ' ἀριστέρ' οὕτως ἀμπέχῃ; οὐ μεταβαλεῖς θοιμάτιον ὡς ἐπὶ δεξιά;* Anaxandridae loco ab Athen. L. XI. p. 464. A. excerpto: *τίνα δὴ παρεσκευασμένοι πίνειν τρόπον πάρεστε νυνὶ, λέγετε. Β. τίνα πίνειν τρόπον ἡμεῖς; τοιοῦτον, οἷον ἂν καὶ σοὶ δοκῇ. Α. βούλεσθε δήπου τὸν ἐπὶ δεξί', ὦ πάτερ, λέγειν ἐπὶ τῷ πίνοντι; Β. τὸν ἐπὶ δεξιὰ λέγειν; Ἄπολλον, ὥσπερ εἰ τεθνηκότι.* Argon. Orph. 488. Herm. *Ἴδην, Δαρδανίην Πιτύην τ' ἐπὶ δεξί' ἔχοντας.* nec non in Nicomachi fragmento apud Athen. L. VII. p. 291. C: *τοὐπτάνιον ἡμεῖς σφαῖραν εἶναι τιθέμεθα· τοῦτο διελέσθαι καὶ τόπον λαβόνθ' ἕνα μερίσαι κατ' εἶδος τῆς τέχνης ἐπὶ δεξιὰ ἐκεῖθεν* (sc. *ἐκ τῆς γεωμετρικῆς*) *ἐνταῦθ' ἐστὶ μετενηνεγμένα.* ubi verbis *τόπον λαβόνθ' ἕνα* certus in globo, h. e. in culina, locus significari videtur, a quo ad dextram progrediens secundum artem dispertiri globum debeat coquus. Similiter in scriptoribus usus ab Homero et antiquitate propagatus, tum eadem *τῶν ἐπ' ἀριστερὰ* oppositio

λους πάντας τοιούτῳ τρόπῳ μακαρίους ποιεῖν, ἵνα δὴ ὅλη ἡ πόλις εὐδαιμονῇ. ἀλλ' ἡμᾶς μὴ οὕτω νουθέτει· ὡς, ἄν σοι πειθώμεθα, οὔτε ὁ γεωργὸς γεωργὸς ἔσται,

et additus interdum articulus (*ἐπὶ τὰ δεξιὰ*) et constructio nonnunquam ita instituta, ut adverbium minus commode habeat, praescriptam ab Eustathio rationem magnopere commendant. Cf. loci Herodoti ab Wesselingio ad L. VI. c. 33. et Lysiae ac Luciani ab Hemsterhusio in praefatione Dukeri ad Thucyd. p. 11. significati. Et quum *ἐπιδέξια* per se tam recte dici posset, quam *ἐπέκεινα* notio quoque dexteritatis et artis postea in adiectivum *ἐπιδέξιος* collata in caussa fuisse videtur, ut, si latus dextrum dicerent, *ἐπὶ δεξιὰ*, quam *ἐπιδέξια* dicere mallent. Codicum quidem in accentu minime ea auctoritas est, ut rationi cum grammaticorum traditione coniunctae praeferri debeat. Recte igitur, ut ad Platonem redeam, Symp. p. 177. D. (*δοκεῖ γάρ μοι χρῆναι ἕκαστον ἡμῶν λόγον εἰπεῖν ἔπαινον Ἔρωτος ἐπὶ δεξιὰ ὡς ἂν δύνηται κάλλιστον.*) 214. B. ubi eadem verba sunt, ib. C. (*σὺ δίκαιος εἶ εἰπεῖν, εἰπὼν δ' ἐπιτάξαι Σωκράτει ὅτι ἂν βούλῃ, καὶ τοῦτον τῷ ἐπὶ δεξιά, καὶ οὕτω τοὺς ἄλλους.*) 222. E. (*δεῖ δ' ἐμὲ αὖ τὸν ἐπὶ δεξί' ἐπαινεῖν.*) et 223. C. (*πίνειν ἐκ φιάλης μεγάλης ἐπὶ δεξιά.*) Bekkerus ita scripsit, quamquam altero tantum loco pauci quidam libri *ἐπὶ δεξιὰ* exhibent, reliqui aut *ἐπιδέξια*, aut *ἐπὶ δεξιᾷ*, quae scriptura ante Bekkerum vulgata iam Schweighaeusero ad Appian. T. III. p. 144. ob repugnantem dictionum *ἐπὶ τάδε* et *ἐπὶ θάτερα* analogiam merito est improbata, in ceteris omnes *ἐπιδέξια* vel *ἐπιδέξι'* habent. Recte idem nec non suffragantibus libris bonis Parmen. p. 129. C. (*ἕτερα μὲν τὰ ἐπὶ δεξιά μού ἐστιν, ἕτερα δὲ τὰ ἐπ' ἀριστερά.*) et Leg. L. VI. p. 760. D. (*τοὺς τῆς χώρας τόπους μεταλλάττοντας ἀεὶ τὸν ἐξῆς τόπον ἑκάστου μηνὸς ἠγεῖσθαι τοὺς φρουράρχους ἐπὶ δεξιὰ κύκλῳ· τὸ δ' ἐπὶ δεξιὰ γιγνέσθω τὸ πρὸς ἕω.* cui oppositum est *οἱ τότε ἡγούμενοι πάλιν ἀφηγείσθωσαν εἰς τὸν εὐώνυμον ἀεὶ μεταβάλλοντες τόπον.*) eandem scripturam restituit, quae Epin. p. 987. B. (*τρεῖς δ' ἔτι φορὰς λέγωμεν ἐπὶ δεξιὰ πορευομένων μετὰ σελήνης τε καὶ ἡλίου.*) etiam vulgata est, ut *ἐπ' ἀριστερὰ* Euthyd. p. 297. C. (*ἐκ τοῦ ἐπ' ἀριστερὰ λέγων καὶ δάκνων.*) Nec sine ratione Hipparch. p. 228. E. quum duo boni codices *ἐπαριστερὰ*, unus *ἐπιδεξιὰ* obtulissent, dativis, quos reliqui cum vulgata habent, mutatis scripsit *ἐν μὲν τοῖς ἐπ' ἀριστερὰ τοῦ Ἑρμοῦ ἑκάστου ἐπιγέγραπται — ἐν δὲ τοῖς ἐπὶ δεξιὰ* etc. Uno tamen Theaeteti loco p. 175. E. ubi Stephanus *ἐπὶ δεξιὰ* scripsit, Bekkerus cum Heindorfio aliisque *ἐπιδέξια* praetulit: *ἀναβάλλεσθαι δὲ οὐκ ἐπισταμένου ἐπιδέξια ἑλευθέρως.* qua de re ibi disputandum erit.

ἐπιθυμῶσι] *ἐπιθυμήσωσι* Ald. Bas. ab. Steph. Ast. sec. *ἐπιθυμώσωσι* Vind. F.

τοὺς] *τοῦτο* Bas. a.

ἄλλους πάντας] *ἄλλα πάντα* Vind. D.

μακαρίους ποιεῖν] in marg. a m. s. habet Vind. F.

εὐδαιμονῇ] *εὐδαίμων ᾖ*, sup. a m. s. *εὐδαιμονῇ*, Vind. F.

νουθέτει·] *νουθέτει*, Bekkerus.

ἄν σοι] Ita Bekkerus et Vind. BDE. *ἄν σοὶ* Stallbaumius cum Lob. (Vind. F.) et editis ante Bekkerum.

πειθώμεθα] *πιθώμεθα* Mon. B.

οὔτε] *οὔτε γὰρ* Ang. B.

ὁ γεωργὸς] *ὁ om.* Lob. Vind. D. Vat. B. post *γεωργὸς* habet Vind. B.

421 οὔτε ὁ κεραμεὺς κεραμεύς, οὔτε ἄλλος οὐδεὶς οὐδὲν ἔχων σχῆμα ἐξ ὧν πόλις γίγνεται. ἀλλὰ τῶν μὲν ἄλλων ἐλάττων λόγος· νευροῤῥάφοι γὰρ φαῦλοι γενόμενοι καὶ διαφθαρέντες καὶ προσποιησάμενοι εἶναι μὴ ὄντες πόλει οὐδὲν δεινόν· φύλακες δὲ νόμων τε καὶ πόλεως μὴ ὄντες, ἀλλὰ δοκοῦντες, ὁρᾷς δὴ ὅτι πᾶσαν ἄρδην πόλιν ἀπολλύασι καὶ αὖ τοῦ εὖ οἰκεῖν καὶ εὐδαιμονεῖν μόνοι τὸν καιρὸν ἔχουσιν. εἰ μὲν οὖν ἡμεῖς μὲν φύλακας ὡς Β ἀληθῶς ποιοῦμεν ἥκιστα κακούργους τῆς πόλεως, ὁ

421 ἄλλος] bis Vind. E.

οὐδὲν ἔχων σχῆμα] *formam habebit eorum* Fic. Cf. Astius in comm.

τῶν μὲν ἄλλων] τὰ μὲν ἄλλα Par. K. sec. Bekk.

λόγος] ὁ λ. Lob. Vind. BE.

νευροῤῥάφοι — ἀπολλύασι] laudat Stobaeus serm. XXXXI. p. 275. Pro *νευροῤῥάφοι* in Vind. F. *νευροράφοι*, in Vind. D. *νευροῤῥάπτοι* legitur.

φαῦλοι] φαῦτοι, sup. λ super τ, Vind. D.

προσποιησάμενοι] προποιησάμενοι Stob. Trinc.

πόλει — δοκοῦντες] *om.* Stob. cod. B. Pro πόλει Vat. B. πόλις habet.

δὲ νόμων] δὲ *om.* Stob. cod. A.

ὁρᾷς δή] ὁ. δὲ Stob. Trinc. ὁ. γε Stob. Gesn. (ὁ. δὴ cod. A.)

ἄρδην πόλιν] π. ἄ. Vat. B. Vind. B. Amb. C. ἄ. τὴν π. Flor. R. π. τὴν ἄ. Ang. B. τὴν π. ἄ. Flor. T.

ἀπολλύασι] ἀπολύουσιν Vat. H. ἀπολλύουσι Vind. E. (Flor. ACV.) ἀπολλύουσιν Amb. C. Ald. Bas. ab. Steph. (Bas. ab. signo interrogandi addito.)

καὶ αὖ] Ita Par. A. Vat. H. Vind. E. Flor. ACV. et pro var. lect. margo R. καὶ ἂν Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Ven. C. Flor. LT. Bas. b. καὶ ἂν καὶ αὖ Ang. B. καὶ ἀντὶ Par. DK. Amb. C. Flor. RU. καὶ γὰρ αὖτοὶ Mon. B. ἂν Ven. B. a m. s. Ald. Bas. a. Steph. *rursusque custodes ipsi bene eam constituendi beatamque reddendi soli opportunitatem habent?* Fic. quem sequi debebat Schleiermacherus. Cf. locus Xenophontis Anab. III. 1, 36. a Schneidero in lexico citatus.

οἰκεῖν] οἰ. τι Ang. B.

ἔχουσιν] ἔχοντες Vind. B. ἔχωσιν Lob. Vind. D. Vat. BM. Ven. C. et a m. s. B. (a m. pr. ἔχουσιν) Ang. B. (Flor. L.) Ald. Bas. ab. Steph.

εἰ μὲν] μὲν *om.* Flor. U. idem Vind. B. punctis circumscriptum habet. εἰ μὲν, sup. ἔστι τοῦτο, Flor. R. ἡμεῖς μὲν Vind. F. Et ἡμεῖς μὲν οὖν pro εἰ μὲν οὖν ἡμεῖς μὲν coniicit Astius in tert. edit. εἶεν οὖν· ἡμεῖς etc. Orellius, quem Stallbaumius commemoravit, in epist. crit. Menonis editioni addita p. 253. Ipse Stallbaumius commate post εἰ μὲν οὖν posito ταῦθ' οὕτως ἔχει supplendum putat, idque non dubitat quin exemplis confirmari possit. Sed exemplis nihil efficitur, ubi ratio repugnat. Veros se custodes facere Socrates non ita ponit, si vera sint, quae modo de summa custodum in utramque partem vi dixerit; sed si veros faciant, recte se et naturae civitatis convenienter facere, adversarium vero, si praediorum possessores et conviviorum praebitores felices faciat, de alia re, non de civitate, loqui videri. Hunc sensum habet lectio vulgata, si post εὐδαίμονας, qui accusativus a ποιεῖ e ποιοῦμεν repetendo regitur, suppleveris ἡμεῖς

δ' ἐκεῖνο λέγων γεωργούς τινας καὶ ὥσπερ ἐν πανηγύρει ἀλλ' οὐκ ἐν πόλει ἑστιάτορας εὐδαίμονας, ἄλλο ἄν τι, ἢ πόλιν λέγοι. σκεπτέον οὖν, πότερον πρὸς τοῦτο βλέποντες τοὺς φύλακας καθιστῶμεν, ὅπως ὅτι πλείστη αὐτοῖς εὐδαιμονία ἐγγενήσεται, ἢ τοῦτο μὲν εἰς τὴν πόλιν ὅλην βλέποντας θεατέον, εἰ ἐκείνῃ ἐγγίγνεται, τοὺς δ' ἐπικούρους τούτους καὶ τοὺς φύλακας ἐκεῖνο C *ἀναγκαστέον ποιεῖν καὶ πειστέον, ὅπως ὅτι ἄριστοι δημιουργοὶ τοῦ ἑαυτῶν ἔργου ἔσονται, καὶ τοὺς ἄλλους*

μὲν ὀρθῶς ποιοῦμεν, ἐκεῖνος δὲ .... quorum prius, quia confidentius dictum nec sine Adimanti consensu affirmandum videri debebat, a Socrate reticetur, posterius ita enuntiatur, ut *ὁ ἐκεῖνο λέγων* ex altero protaseos membro pro subiecto habendum sit. Quod si *μὲν* post *ἡμεῖς* cum Par. K. Mon. B. et Astio in pr. ed. omittere et accusativos *γεωργοὺς* et *ἑστιάτορας* per appositionem ad *ἐκεῖνο* referre liceret, post *εἰ μὲν οὖν ἡμεῖς ποιοῦμεν* usitata aposiopesi *εὖ ἔχει* supplendum videri posset. Sed vulgata praestat; cui Ficini interpretatio liberior et a sensu scriptoris aberrans auctoritatem detrahere nequit. Ea haec est: *quamobrem si veros civitatis custodes quaerimus, minime eos eligere debemus, qui noceant civitati. qui vero illud dicit, et agricolas non tanquam in civitate, sed tanquam in festiva quadam celebritate discumbentes felices facit, aliquid certe aliud quam bonum considerat civitatis.* Secundum eam Astius in pr. ed. *καὶ* ante *γεωργοὺς* inseruit, ante *ὥσπερ* omisit, in sec. illud induxit, sed hoc non restituit, in tertia denique ad vulgatam rediit. Stallbaumius *καὶ* ante *ὥσπερ* uncis inclusit, quia idoneam rationem non habeat. Vereor, ut ipse habuerit.

B *εὐδαίμονας*] *καὶ εὐδ.* Ven. B. Vind. E(F.) Ang. B. (Flor. CLR.) editi ante Astium. In Vind. D. syllaba *εὐ* inter versus legitur. Wyttenbachius ad Plut. mor. p. 40. B. anim. T. I. p. 332. *καὶ δαιτυμόνας* scribendum suspicatur, quae Stallbaumio elegans coniectura visa est. Mihi non solum supervacanea videtur, quia convivium qui praebet, ipse simul epulari solet, sed etiam eo displicet, quod appellationem *felicium* non sine leni irrisione repetitam tollit.

λέγοι.] *λέγοι;* Steph. *λέγοις.* Vind. F. In Vind. B. littera *o* a m. s. profecta est.

ὅπως] *ὅπου* Vind. B. Vat. M.

ὅτι πλείστη] *ὁτιπλείστη* (Vind. F.) Steph. *ὅτι πλεῖστον* Vind. B.

αὐτοῖς εὐδαιμονία] *εὐδ. αὐ.* Mon. B. Flor. U. *αὐ. ἡ εὐδ.* Vind. E. Flor. C. *αὐ. εὐδαιμονίας* Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. L.

ἐγγενήσεται] *γενήσεται* Vind. E.

τὴν] *om.* Ven. B.

πόλιν ὅλην] *ὅ. π.* Mon. B.

βλέποντας] *βλέπουσι* Flor. T.

θεατέον] *θετέον* Flor. L.

ἐγγίγνεται] *ἐγγίγνηται* Vind. F.

καὶ τοὺς] *om.* Mon. B.

ποιεῖν καὶ πειστέον] in marg. C a m. s. habet Vind. F. — *πιστέον* Vind. E. Ald. Bas. ab.

ὅπως] *om.* Mon. B.

ὅτι] *om.* Flor. T.

ἑαυτῶν] *αὐτῶν* Vind. F. a m. pr. *ἑαυτοῦ* Steph.

ἔργου ἔσονται] *ἔσ. ἔρ.* Vind. E.

ἅπαντας ὡσαύτως, καὶ οὕτω ξυμπάσης τῆς πόλεως αὐξανομένης καὶ καλῶς οἰκιζομένης ἐατέον ὅπως ἑκάστοις τοῖς ἔθνεσιν ἡ φύσις ἀποδίδωσι τοῦ μεταλαμβάνειν εὐδαιμονίας. Ἀλλ', ἦ δ' ὅς, καλῶς μοι δοκεῖς λέγειν. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τὸ τούτου ἀδελφὸν δόξω σοι μετρίως λέγειν; Τί μάλιστα; Τοὺς ἄλλους αὖ δημιουρ-
D γοὺς σκόπει εἰ τάδε διαφθείρει, ὥστε καὶ κακοὺς γίγνεσθαι. Τὰ ποῖα δὴ ταῦτα; Πλοῦτος, ἦν δ' ἐγώ, καὶ πενία. Πῶς δή; Ὧδε. πλουτήσας χυτρεὺς δοκεῖ σοι ἔτι θελήσειν ἐπιμελεῖσθαι τῆς τέχνης; Οὐδαμῶς, ἔφη. Ἀργὸς δὲ καὶ ἀμελὴς γενήσεται μᾶλλον αὐτὸς αὑτοῦ; 446
Πολύ γε. Οὐκοῦν κακίων χυτρεὺς γίγνεται; Καὶ τοῦτο, ἔφη, πολύ. Καὶ μὴν καὶ ὄργανά γε μὴ ἔχων παρέ-

τούτου] τούτων Amb. C. Flor. T.

λέγειν; Τί μάλιστα;] λέγειν τί. μάλιστα Vind. B.

Τοὺς ἄλλους — Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. p. 422. A] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 275.

εἰ] ἢ Par. K. sec. Bekk.

D διαφθείρει] διαφέρει Par. A. διαφθείρειν Par. K.

ὥστε] ὡς Vind. F. Ang. B.

καὶ] om. Flor. L. Stob. Trinc.

γίγνεσθαι] γίνεσθαι (Vind. F. Flor. ACLUV.) Ald. Bas. ab. Steph.

Ὧδε] ὅδε Stob. Trinc.

δοκεῖ σοι ἔτι] ἔτι δ. σ. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

θελήσειν] θέλειν Par. K. om. Fic.

δὲ] γὰρ Stob. excepto cod. A. qui δὲ habet. certe Fic.

ἀμελὴς] ἀγεννὴς Vind. B. Vat. M. ἀγενὴς Lob. Flor. L.

μᾶλλον] om. Ven. B. a m. pr. et Stob. cod. B.

αὑτοῦ;] αὐ. Vind. D. αὐτοῦ. Bas. ab. Stob. Trinc. Gesn.

Πολύ] πάνυ Flor. L.

κακίων] κακίων Lob.

γίγνεται;] γίν. Vind. E. Stob. γίγνεται. Lob. Ald. Fic.

πολύ] om. Fic.

καὶ ὄργανά γε] καὶ om. Vind. B. γε om. Flor. L. τε pro γε habent Ven. B. Stob. Trinc.

ἤ τι] ἤ τοι Flor. L.

τὴν] om. Vind. E. Amb. C. Flor. ACV. et a m. pr. Ven. B.

τά τε] τάγε Par. K. sec. Bekk. τότε Lob. Vind. BD. Ven. C. Vat. M.

διδάσκη] διδάσκει Stob. Trinc. E et, sup. η, Vind. E. διδάξει Stob. Gesn. διδάξῃ Par. DK. Mon. B. (Flor. U. Stob. cod. B. nam cod. A. praesens habet.) editi ante Bekkerum; cui futurum διδάξεται repugnat. Id Matthiaeum gramm. p. 771. hunc locum ad illustrandam verbi διδάσκειν constructionem citantem fugit. docebit Fic.

δ' οὖ] δή Vind. B.

Φαίνεται] φαίνονται Stob. Flor. T. sed in hoc a m. pr. singularis restitutus est.

Ἕτερα — νεωτερισμῷ p. 422. A] laudat Eusebius Praep. ev. L. XII. p. 358. ut ἐν ᾗ Πολιτείας posita.

δὴ] δὲ Euseb.

ὡς ἔοικε] om. Fic.

τοῖς φύλαξιν] τοῖς φυλάξασιν Stob. cod. A. nostris custodibus Fic.

εὑρήκαμεν] εἰρήκαμεν Stob. Trinc.

χεσθαι ὑπὸ πενίας ἤ τι ἄλλο τῶν εἰς τὴν τέχνην τά τε ἔργα πονηρότερα ἐργάσεται καὶ τοὺς υἱεῖς ἢ ἄλλους, E οὓς ἂν διδάσκῃ, χείρους δημιουργοὺς διδάξεται. Πῶς δ' οὔ; Ὑπ' ἀμφοτέρων δή, πενίας τε καὶ πλούτου, χείρω μὲν τὰ τῶν τεχνῶν ἔργα, χείρους δὲ αὐτοί. Φαίνεται. Ἕτερα δή, ὡς ἔοικε, τοῖς φύλαξιν εὑρήκαμεν, ἃ παντὶ τρόπῳ φυλακτέον ὅπως μή ποτε αὐτοὺς λήσει εἰς τὴν πόλιν παραδύντα. Ποῖα ταῦτα; Πλοῦτός τε, ἦν δ' ἐγώ, καὶ πενία· ὡς τοῦ μὲν τρυφήν τε καὶ ἀρ- 422 γίαν καὶ νεωτερισμὸν ποιοῦντος, τοῦ δὲ ἀνελευθερίαν καὶ κακοεργίαν πρὸς τῷ νεωτερισμῷ. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. τόδε μέντοι, ὦ Σώκρατες, σκόπει, πῶς ἡμῖν ἡ πόλις οἵα τ' ἔσται πολεμεῖν, ἐπειδὰν χρήματα μὴ κεκτη-

ἃ παντὶ τρόπῳ] ἅπαντι τρ. Stob. excepto cod. A. qui vulgatam habet. Ficinus παντὶ τρόπῳ non expressit.

φυλακτέον] φυλακτέον φαίνεται Ang. B.
ποτε] om. Fic.

λήσει] Ita Par. A. a m. pr. DK. sec. Bekk. Ven. C. Vind. B. Mon. B. Vat. M. Flor. LU. λύσῃ Bas. ab. λήσῃ reliqui codices, Euseb. Ald. Steph.

Ποῖα] τὰ ποῖα Vind. E(F.) Ven. B. Amb. C. Ang. B. (Flor. ACRT.) Euseb. Stob. Ald. Bas. ab. Steph. Stallbaumius ut paullo ante (D) et multis locis, quum vel interrogatio propius quasi subit sub antecedentem sermonem eumque quodam modo continuat, vel res interrogata certa et in certo genere comprehensa significatur; quorum neutrum h. l. necessarium ita, ut secundum illos codices articulus inserendus videatur.

Πλοῦτός τε] τε om. Par. K. Flor. TU. Stob. Bekkerus et Stallbaumius.

422 τρυφήν τε] τε om. Lob. Vind. BD. Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. ACLUV. Euseb. Stob. Trinc.

ποιοῦντος] Ita Par. ADK. Lob. Vind. BD. Vat. BHM. Ven. C. Flor. AV. (nam ποιοῦντες, quod Stallbaumius in Flor. utroque et in Par. K. legi ostendit, vitiose expressum videtur.) om. Mon. B. ἐμποιοῦντος reliqui codices, Euseb. Stob. et editiones. Cf. p. 444. D.

τοῦ δὲ] τῆς δὲ Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. RT. τῆς δ' Euseb.

ἀνελευθερίαν] ἐλευθερίαν Stob. cod. A.

κακοεργίαν] κακουργίαν Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. RT. Stob. Bas. ab. Astius in tert. ed. et Stallbaumius.

πρὸς τῷ νεωτερισμῷ] πρὸς τῷ νέῳ περισσῷ Stob. cod. B. ποιοῦντος πρὸς τῷ νεωτερισμῷ Par. DK. Flor. U. καὶ νεωτερισμὸν ποιοῦντος Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Mon. B. Flor. L.

τόδε] Τόδε Bas. ab. Steph.

σκόπει, — πολεμεῖν.] σκόπει· — πολεμεῖν; Bekkerus et Stallbaumius. Mihi vulgatae interpunctionis mutandae caussa non est visa.

οἵα τ'] οἱά τε Flor. R.
μὴ] om. Vind. E. Flor. C.

μένη ᾖ, ἄλλως τε κἂν πρὸς μεγάλην τε καὶ πλουσίαν ἀναγκασθῇ πολεμεῖν. Δῆλον, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι πρὸς μὲν
B μίαν χαλεπώτερον, πρὸς δὲ δύο τοιαύτας ῥᾷον. Πῶς εἶπες; ἢ δ' ὅς. Πρῶτον μέν που, εἶπον, ἐὰν δέῃ μάχεσθαι, ἆρ' οὐ πλουσίοις ἀνδράσι μαχοῦνται αὐτοὶ ὄντες πολέμου ἀθληταί; Ναὶ τοῦτό γε, ἔφη. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Ἀδείμαντε; εἷς πύκτης ὡς οἷόν τε κάλλιστα ἐπὶ τοῦτο παρεσκευασμένος δυοῖν μὴ πύκταιν, πλουσίοιν δὲ καὶ πιόνοιν οὐκ ἂν δοκεῖ σοι ῥᾳδίως μάχεσθαι; Οὐκ ἄν ἴσως, ἔφη, ἅμα γε. Οὐδ' εἰ ἐξείη, ἦν
C δ' ἐγώ, ὑποφεύγοντι τὸν πρότερον ἀεὶ προσφερόμενον ἀναστρέφοντα κρούειν, καὶ τοῦτο ποιοῖ πολλάκις ἐν ἡλίῳ τε καὶ πνίγει; ἆρά γε οὐ καὶ πλείους χειρώσαιτ' ἂν τοιούτους ὁ τοιοῦτος; Ἀμέλει, ἔφη, οὐδὲν ἄν

κἂν] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L. cuius in lectione referenda Stallbaumius *περὶ* pro *πρὸς* scripsit, fortasse per errorem.

ἀναγκασθῇ] ἂν ἀναγκασθῇ Vind. B. Vat. M.

χαλεπώτερον] *difficile* Fic.

B εἶπες] *illud ais* Fic.

Πρῶτον] πρᾶον Vind. E. Idem in Flor. AC. scriptum suspicor, e quibus Stallbaumius πρᾶν attulit. *Quod aequum est utique dico. Principio, si committenda pugna est* etc. Fic.

μέν που] μέντοι Par. K. Amb. C. Flor. T.

ἐὰν] ἂν Vind. F.

ἆρ'] ἄρα Lob. Vind. BF. Flor. LRU.

ἀθληταί] μαθηταί Flor. L.

γε] γ' Flor. U.

κάλλιστα] μάλιστα Amb. C.

τοῦτο] Ita Par. A. Ven. B. et, sup. ω, C. Vind. BF. Amb. C. Ang. B. Vat. HM. In Lob. τούτω scriptum, sed prioris syllabae acuto circumflexus et posterioris vocali longae brevis imposita est. Vind. D. vicissim τοῦτο, sup. acuto et ω, habet. Reliqui codices Bekkeri et Vind. E. cum Ald. Bas. ab. Steph. τούτῳ exhibent, quod retinuit Stallbaumius nihil aliud ex Florentinis enotatum commemorans. Cf. ad L. I. p. 353. A. Hic vero codices dubitationem tollunt.

παρεσκευασμένος] παρεσκευασμένως Vind. E.

δὲ] τε Flor. T. *insuper* Fic.

δοκεῖ] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Vind. DE. Ven. C. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. TU. δοκῇ reliqui cum editionibus ante Astii sec.

μάχεσθαι] *pugnaturus* Fic.

ἐξείη] ἐξῇ Lob. Vind. BD. Vat. BM.

ἀεὶ] Ita Par. A. Lob. Vind. BDEF. Vat. B. Ven. BC. Flor. ACLRV. αἰεὶ reliqui et editi ante Astium. *om.* Fic.

ἀναστρέφοντα] ἀναστρέφοντι C Amb. C. Flor. T.

κρούειν] κρούει Amb. C. Hoc loco Ficinus interrogationem faciens quod sequitur *καὶ quia si* reddidit, deinde vero ἆρά γε οὐ καὶ non expressit. Idem πολλάκις interpretatus est *saepius*, quod sequi Schleiermacherus non debebat. Cf. Heindorf. ad Phaedon. p. 61. A.

ποιοῖ] ποιῇ Lob. Vind. BD. Vat. BM. ποιεῖ Ven. B. Amb. C.

γένοιτο θαυμαστόν. Ἀλλ' οὐκ οἶει πυκτικῆς πλέον μετέχειν τοὺς πλουσίους ἐπιστήμῃ τε καὶ ἐμπειρίᾳ, ἢ πολεμικῆς; Ἔγωγ', ἔφη. Ῥᾳδίως ἄρα ἡμῖν οἱ ἀθληταὶ ἐκ τῶν εἰκότων διπλασίοις τε καὶ τριπλασίοις αὐτῶν μαχοῦνται. Συγχωρήσομαί σοι, ἔφη· δοκεῖς γάρ μοι ὀρθῶς λέγειν. Τί δ', ἂν πρεσβείαν πέμψαντες εἰς τὴν D ἑτέραν πόλιν τἀληθῆ εἴπωσιν, ὅτι ἡμεῖς μὲν οὐδὲν χρυσίῳ οὐδ' ἀργυρίῳ χρώμεθα, οὐδ' ἡμῖν θέμις, ὑμῖν δέ· συμπολεμήσαντες οὖν μεθ' ἡμῶν ἕξετε τὰ τῶν ἑτέρων· οἶει τινὰς ἀκούσαντας ταῦτα αἱρήσεσθαι κυσὶ πολεμεῖν στερεοῖς τε καὶ ἰσχνοῖς μᾶλλον, ἢ μετὰ κυνῶν προβάτοις πίοσί τε καὶ ἁπαλοῖς; Οὔ μοι δοκεῖ. ἀλλ' ἐὰν εἰς μίαν, ἔφη, πόλιν συναθροισθῇ τὰ τῶν ἄλλων χρήματα, ὅρα, μὴ κίνδυνον φέρῃ τῇ μὴ πλουτούσῃ. Εὐδαίμων E

ποιεῖν Vind. F. Ang. B. Flor. RT.

πνίγει;] πνίγει, editi ante Bekkerum.

πλείους] πλέους Par. A. cui h. l. non tantundem tribui debet, quantum L. I. p. 330. A. aut infra 437. D. Cf. I. 349. B.

τοιούτους] τοιοῦτος Par. K.

ἐμπειρίᾳ] ἐμπορίᾳ Flor. L.

πολεμικῆς] πολεμικούς Vind. B. Vat. M.

Ἔγωγ'] ἔγωγε Lob. Vind. BD. Flor. L.

εἰκότων] Hoc in Lob. bis deinceps exaratum, sed altero loco punctis circumscriptum est.

αὐτῶν] Ita Vind. B. Reliqui mei cum editis ante Bekkerum αὑτῶν, quod ille tacito correxit. Mihi αὐτῶν non vitiosum, sed deterius videtur.

δοκεῖς] δοκεῖ Flor. AC.

D τἀληθῆ] om. Par. K. sec. Bip. Mon. B. Flor. U.

χρυσίῳ] χρυσίως Vind. E.

οὐδ'] οὐδὲ Vind. F. Flor. R.

ἀργυρίῳ] ἀργύρῳ Par. K. Ven. C. Mon. B. Flor. U.

οὐδ'] οὐδὲ Vind. F.

ἡμῖν] ὑμῖν Flor. AC.

ὑμῖν] ὑμεῖς Vind. E. Flor. T. *vos ergo bellum nobiscum gerentes* etc. Fic.

δέ] δ' οὖν Amb. C. Flor. T.

συμπολεμήσαντες] ξυμπ. Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Bekkerus et Stallbaumius, qui tacet.

οὖν] αὖ Vind. E. om. Flor. T.

οἶει] *censes vero* Fic.

ἀκούσαντας] ἀκούσοντας Ald. Bas. ab.

ταῦτα] αὐτὰ Par. K.

αἱρήσεσθαι] αἱρήσασθαι Ald. Bas. ab.

στερεοῖς τε] τε om. Ang. B. Flor. R. *duros* Fic.

καὶ ἰσχνοῖς] καὶ συχνοῖς Vind. B. Vat. M. καὶ ἰσχυροῖς Par. K. *aptosque* Fic.

ἐὰν] εἰ Vind. B. om. Lob. Vat. M. Flor. L.

εἰς] a m. pr. omissum videtur in Vind. B.

συναθροισθῇ] ξυν. Ang. B. Flor. AC. Stallbaumius. συναθροισθείη Vind. B.

Εὐδαίμων εἶ] εἶ om. Vat. B. E Ad sensum dictionis cf. Menon. p. 71. A.

εἶ, ἦν δ' ἐγὼ, ὅτι οἴει ἄξιον εἶναι ἄλλην τινὰ προσειπεῖν πόλιν, ἢ τὴν τοιαύτην, οἵαν ἡμεῖς κατεσκευάζομεν. Ἀλλὰ τί μήν; ἔφη. Μειζόνως, ἦν δ' ἐγὼ, χρὴ προσαγορεύειν τὰς ἄλλας· ἑκάστη γὰρ αὐτῶν πόλεις εἰσὶ πάμπολλαι, ἀλλ' οὐ πόλις, τὸ τῶν παιζόντων. δύο μὲν γὰρ, κἂν ὁτιοῦν ᾖ, πολεμία ἀλλήλαις, ἡ μὲν πενήτων, 423 ἡ δὲ πλουσίων· τούτων δ' ἐν ἑκατέρᾳ πάνυ πολλαί· αἷς

οἴει] εἴη Ven. B.

ἄξιον] ἄξιος Vind. D.

κατεσκευάζομεν] κατασκευάζομεν Vind. DE. Ang. B. Flor. R. Stallbaumius. *constituimus* Fic. Idem in tert. ed. requirit Astius. Scilicet nondum absoluta erat civitatis constitutio, sed tamen inchoata et iam eo perducta, ut id ipsum, quod maxime unam effecturum esset, opum aequalitas, ab ea non afore videretur. Itaque paullo post 423. A. Socrates ὡς ἄρτι ἐτάχθη dicit.

Μειζόνως] Antiatt. Bekk. p. 107, 26: μειζόνως· ἀντὶ τοῦ μεῖζον. Θουκυδίδης τετάρτῳ (c. 19. L. VI. c. 27.) Πλάτων Πολιτείας τρίτῳ. (imo τετάρτῳ. nec non Tim. p. 48. E. Leg. L. V. p. 740. A.) Cf. Buttmanni gramm. II. p. 269.

ἑκάστη] ἑκάστη Flor. C.

πόλεις] πόλις Vind. F. Ang. B.

πάμπολλαι] πάμπολλοι Bekkeri editio operarum culpa et Stallbaumius, qui πάμπολλαι tamquam variam lectionem ex uno Flor. L. affert.

πόλις] πόλεις Lob.

τὸ τῶν παιζόντων] Flor. R. a m. s. inter versus habet ὡς παίξοντα λέγειν. Eundem sensum statuit Ficinus: *ut more loquar iocantium.* Contra scholiastes: πόλεις παίζειν εἶδός ἐστι πεττευτικῆς παιδιᾶς· μετῆκται δὲ καὶ εἰς παροιμίαν. Suidas: πόλις· εἶδος παιδιᾶς καὶ παροιμία· πόλεις παίζομεν. Photius Pors. p. 439: πόλεις παίζειν· τὰς νῦν χαρὰς καλουμένας ἐν ταῖς ξ̄ ψήφοις. (In codice est ξ̄, quod nescio cur in ξ̄ mutandum putaverit Porsonus. Tutius erat χώρας pro χαρὰς reponere.) Paullo accuratiorem ludi descriptionem exhibet Eustath. ad Odyss. I. p. 29, 13 sqq. ed. Lips. (περὶ δὲ τοῦ εἰρημένου κυνὸς κἀκεῖνο λέγει αὐτὸς (Clearchus, ni fallor, Solensis) γραφὲν καὶ ἀλλαχοῦ (ad Il.) ὅτι εἶδός τι κυβείας καὶ πόλις, ἐν ᾗ ψήφων πολλῶν ἐν διαγεγραμμέναις τισὶ χώραις κειμένων ἐγίνετο ἀνταναίρεσις. καὶ ἐκαλοῦντο αἱ μὲν γραμμικαὶ χῶραι πόλεις ἀστειότερον, αἱ δὲ ἀντεπιβουλεύουσαι ἀλλήλαις ψῆφοι κύνες διὰ τὸ δῆθεν ἀναιδές.) et ad Il. p. 1290, 1. sqq. Rom. (ἐν χώραις γάρ τισι διαγεγραμμέναις πεττευτικῶς πολλῶν κειμένων ψήφων, ἃς ἐχρῆν ἀνταναιρεῖν, αἱ μὲν χῶραι πόλεις ἐλέγοντο νόμῳ κυβευτικῷ, κύνες δὲ αἱ ἀλλήλαις ἀντεπιβουλεύουσαι ψῆφοι.) Sed quomodo Socrates illuc respicere, aut quem sensum proverbium inde ductum habere potuerit, non liquet. An credibile est ludentium alterum unquam dicere debuisse: πόλεις αὗται, ἀλλ' οὐ πόλις? Vereor etiam, ut τὸ τῶν παιζόντων proprie et alia significatione, quam quae L. VIII. p. 573. C. (τὸ τῶν παιζόντων, ἔφη, τοῦτο σὺ καὶ ἐμοὶ ἐρεῖς.) et alibi obtinet, dici consueverit. Itaque magis probo Ficini interpretationem, quam sequitur Matthiae gramm. p. 806. et lusum in verbis atque in consociatione singularis et pluralis, ἑκάστη πόλεις εἰσί, inesse arbitror.

γὰρ] om. Par. A. Vat. H. non male.

ἐὰν μὲν ὡς μιᾷ προσφέρῃ, παντὸς ἂν ἁμάρτοις, ἐὰν δὲ ὡς πολλαῖς, διδοὺς τὰ τῶν ἑτέρων τοῖς ἑτέροις χρήματά τε καὶ δυνάμεις ἢ καὶ αὐτούς, ξυμμάχοις μὲν ἀεὶ πολλοῖς χρήσῃ, πολεμίοις δ' ὀλίγοις. καὶ ἕως ἂν ἡ πόλις σοι οἰκῇ σωφρόνως ὡς ἄρτι ἐτάχθη, μεγίστη ἔσται, οὐ τῷ εὐδοκιμεῖν λέγω, ἀλλ' ὡς ἀληθῶς μεγίστη, καὶ ἐὰν μόνον ᾖ χιλίων τῶν προπολεμούντων. οὕτω γὰρ

ὁτιοῦν] ὁτοιοῦν cum π super τ Vat. B. ὁπηοῦν Ven. B. Astius cum editis ante Bekkerum.

ᾖ] *om.* Vind. D. εἶεν Ven. B. et a m. s. Vat. B. editi ante Bekkerum et Astius. Fic. *unaquaeque sane duae est saltem* (δύο — ᾖ.)

πολεμία] πολέμιαι Par. D. Mon. B. Vat. H. ποπολέμιαι Vind. E. πολέμια Lob. Vind. BDF. Et proparoxytonon mirum ni unus et alter Bekkerianorum habeat. Certe Vind. B. habet tacente Bekkero. De Florentinis Stallbaumius duo repugnantia refert, primum in omnibus esse πολεμία, deinde in ACRTUV. legi πολέμιαι, quorum neutrum credibile.

ἀλλήλαις] Ita codices omnes exceptis Ven. B. Flor. L. e quibus Bekkerus et Stallbaumius nihil a vulgata ἀλλήλαιν discrepans attulerunt. Eam et ipsi sine necessitate tenuerunt. In Vat. B. tamen extremo ς superscriptum est ν.

δ'] δὲ Lob. Vind. BDF.

423 ἐὰν] ἂν Flor. R.

μὲν] μὴ Lob. Vind. B. Vat. M.

προσφέρῃ] προσφερέρῃ Vind. E.

ἁμάρτοις] ἁμάρτης Par. K. Vind. F.

ἐὰν] ἂν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τοῖς ἑτέροις] ταῖς ἑτέραις Ven. B. editi ante Bekkerum, qui cum Stallbaumio comma post id posuit, iusto argutius.

ξυμμάχοις] ξυμμάχους Vind. B. a m. pr.

ἀεὶ] Ita Bekkerus tacite pro αἰεὶ, quod Ald. Bas. ab. Steph. habent, scripsit, sequente cum Flor. ACRV. Stallbaumio; neque ego aliter in Lob. Vind. BDE. inveni. Itaque secutus sum.

χρήσῃ] χρήσαιο Vat. B. Ven. B. Bas. b. χρήσει recentiores.

ἕως] Ita Vind. F. Ang. B. Flor. AR. ut coniecerat Stephanus in adnot. p. 20. οὕτως Mon. B. οὕτω Flor. U. ὡς reliqui codices cum editis ante Astii sec. *quatenus (civitas, ita ut nuper ordinata est, temperata existet)* Fic. quem Stephanus item ὡς legisse probabiliter statuit. Solet enim ἕως aliter interpretari, *quousque, quoad, quamdiu;* ceterum *quatenus* idem significare potest. Sed ὡς, etsi nonnunquam ita ponitur, ut etiam ἕως poni potuisset, quod tetigerunt Porsonus et Schaeferus ad Eurip. Phoen. 90. hic ferri non debebat recteque ab Astio secundum Stephani coniecturam mutatum est.

ὡς] *om.* Vind. F.

οὐ τῷ] οὐ τὸ Ang. B. οὕτως Amb. C. οὕτω Flor. AC. οὐχ ὡς Flor. T.

εὐδοκιμεῖν] δοκεῖν Par. K. Astius et Stallbaumius. *non ad opinionem inquam* Fic. Imo *non quo magni fiat.* Quamquam illud per se aeque bonum.

μόνον] μόνων Vind. F. Par. DK. sec. Bekk. Amb. C. Ang. B. Ald. Bas. ab.

προπολεμούντων] προπολεμούντω Ald. προπολεμοῦντο Bas. ab.

B μεγάλην πόλιν μίαν οὐ ῥᾳδίως οὔτ' ἐν Ἕλλησιν οὔτε ἐν βαρβάροις εὑρήσεις, δοκούσας δὲ πολλὰς καὶ πολλαπλασίας τῆς τηλικαύτης. ἢ ἄλλως οἴει; Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, οὗτος ἂν εἴη καὶ κάλλιστος ὅρος τοῖς ἡμετέροις ἄρχουσιν, ὅσην δεῖ τὸ μέγεθος τὴν πόλιν ποιεῖσθαι καὶ ἡλίκην οὖσαν ὅσην χώραν ἀφορισαμένους τὴν ἄλλην χαίρειν ἐᾶν. Τίς, ἔφη, ὅρος; Οἶμαι μὲν, ἦν δ' ἐγὼ, τόνδε· μέχρι οὗ ἂν ἐθέλῃ αὐξομένη εἶναι μία, μέχρι τούτου αὔξειν, πέρα δὲ μή. Καὶ C καλῶς γ', ἔφη. Οὐκοῦν καὶ τοῦτο αὖ ἄλλο πρόσταγμα τοῖς φύλαξι προστάξομεν, φυλάττειν παντὶ τρόπῳ, ὅπως μήτε σμικρὰ ἡ πόλις ἔσται μήτε μεγάλη δοκοῦσα, ἀλλά

οὔτ'] οὔτε Lob Vind. BDE.

B πολλὰς] *multis* Fic.

πολλαπλασίας] πολλαπλασίους malebat Benedictus, a quo vulgatum neque usu neque potestate differt.

Οὐ] οὔ Vind. B.

Δί'] δία Vind. E.

καὶ κάλλιστος] καὶ *om.* Vind. E(F.) Ven. B. Amb. C. Vat. H. (Flor. ACT.) Fic. Stallbaumius cum editis ante Bekkerum. Quae modo dicta sunt de robore et firmitate rei publicae, quae una sit, hic ad novum officium custodibus iniungendum adhibentur ita, ut sua sponte se obtulisse et magis fortuito deprehensum, quam data opera quaesitum videatur. Itaque καὶ aptissimum est.

δεῖ] δὴ Vat. M. Bas. ab.

ὅσην] *om.* Ald. Bas. a.

ἀφορισαμένους] ἀφωρισμένους Flor. L. ἀφορισμένους Ald. Bas. a.

ἐᾷν] *om.* Ald. Bas. ab. Steph. qui in adnot. p. 20. id ante vel post χαίρειν inserendum ostendit et L. V. p. 471. E. conferri iubet. Recepit ex Par. K. Venetoque suo Astius Ficino quoque lectum *(dimittere)* et deinde in omnibus codicibus inventum.

μέχρι] Ita Par. A. Vind. F. Ang. B. Vat. H. Flor. RU. μέχρις reliqui et editi ante Bekkerum.

ἐθέλῃ] ἐθέλοι Par. DK. Mon. B. (Flor. U.) cum editis ante Bekkerum.

αὐξομένη] Ita Par. A. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACLV. et a m. pr. Ven. B. Bekkerus et Stallbaumius. αὐξανομένη reliqui codices et editi ante Bekkerum, quod sequenti αὔξειν non ita conveniens videtur.

μία] μίαν Vind. F. Ang. B.

αὔξειν] αὔξεῖν Vind. B. acuto a m. s. ut videtur, addito. αὐξεῖν Lob. Vind. D. Vat. M. ἂν ξῇν Flor. L.

γ'] δ' Vind. E. γε Flor. T. C

Οὐκοῦν] *om.* Fic.

τοῦτο] τοῦτ' Vind. F. Ang. B.

προσστάξομεν] προσάξομεν Vind. BD. Vat. M. Flor L. προστάξωμεν Ang. B. Flor. R. In Vind. F. ω a m. s. superscriptum est.

φαῦλόν] Timaeus lex. p. 268: φαῦλον· ἁπλοῦν, ῥᾴδιον, εὐτελές. Horum medium et scholiastes et Suidas, Etymologus ac Photius in φαῦλον ad nostrum locum adhibent: καὶ ἐπὶ τοῦ ῥᾳδίου. (Πλάτων Et.) Πολιτείας (Πολιτικῶν Et.) α'· (Suid. Küst. τετάρτῳ) καὶ φαῦλόν γε, (γε *om.* Suid.) ἔφη, ἴσως αὐτοῖς προστάξομεν· καὶ (*om.* Suid.) τούτου δ' ἐγὼ ἔτι (τούτων δ' ἔτι ἐγὼ Et.) φαυλότερον. Sed Adimantus ironice, ni fallor, *facile*, *leve* dicit, quod ipsi haud dubie magnum et grave videretur, quamquam ex Socratis

τις ἱκανὴ καὶ μία. Καὶ φαῦλόν γ', ἔφη, ἴσως αὐτοῖς προστάξομεν. Καὶ τούτου γε, ἦν δ' ἐγὼ, ἔτι φαυλότερον τόδε, οὗ καὶ ἐν τῷ πρόσθεν ἐπεμνήσθημεν λέγοντες, ὡς δέοι, ἐάν τε τῶν φυλάκων τις φαῦλος ἔκγονος γένηται, εἰς τοὺς ἄλλους αὐτὸν ἀποπέμπεσθαι, ἐάν τ' ἐκ τῶν ἄλλων σπουδαῖος, εἰς τοὺς φύλακας. τοῦτο D δ' ἐβούλετο δηλοῦν, ὅτι καὶ τοὺς ἄλλους πολίτας, πρὸς ὅ τις πέφυκε, πρὸς τοῦτο ἕνα πρὸς ἓν ἕκαστον ἔργον δεῖ κομίζειν, ὅπως ἂν ἓν τὸ αὑτοῦ ἐπιτηδεύων ἕκαστος μὴ πολλοὶ, ἀλλ' εἷς γίγνηται, καὶ οὕτω δὴ ξύμπασα ἡ πόλις μία φύηται, ἀλλὰ μὴ πολλαί. Ἔστι γὰρ, ἔφη, τοῦτο ἐκείνου σμικρότερον. Οὗτοι, ἦν δ' ἐγὼ, ὠγαθὲ

sententia paullo post verbis *οὗ τοι ταῦτα πολλὰ* etc. declarata re vera leve erat; quam ob rem serio hoc ab illo affirmatum accipere simulat. Ipse *φαῦλον* ironice dicit p. 435. C.

ἔφη] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM.

αὐτοῖς] *αὐτῇ* Vind. D.

τούτου] *τοῦτο* Vind. F. Flor. R. *τοῦτον* Vat. B. a m. pr.

γε] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L. Bas. b.

ἔτι] *om.* Vind. D.

καὶ] *om.* Fic.

ἐν τῷ πρόσθεν] *om.* Ang. B. Flor. R.

ἐάν] *ἄν* Vind. F. Ang. B.

ἔκγονος] *ἔγγονος* Vind. E.

αὐτὸν] *αὐτοὺς* Flor. L. *αὐτῶν* Par. A. Ven. C. Vind. D. quasi ab *ἄλλους* regatur, ut L. V. p. 477. B. et alibi. An ad *ἀποπέμπεσθαι* referebant? Vtcunque ortum fuerit *αὐτῶν*, certe ineptum est.

ἐάν] *ἄν* Vind. F. Ang. B.

D *δ' ἐβούλετο*] *δ' ἐβούλε* Vind. E. *δὲ βούλετο* Vind. F. *δὲ βούλεται* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. LRU. Imperfectum displicere eo poterat, quod tum, quum huius rei primum mentio fiebat, L. III. p. 415. C. Socrates id, quod h. l. postulat, significare voluisse non videretur. Sed consilii notionem in huiusmodi dictionibus a verbis *βούλεσθαι*, *ἐθέλειν* et similibus abesse constat, quae nihil nisi efficientiam cum rei cuiusdam natura coniunctam designant. Tale autem re vera erat id, quod illo loco proponebatur, ut hoc, quod nunc postulatur, illo iam significatum dici posset, quippe quod in eo inesset.

ἔργον] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Etiam Florentinorum unum vel plures eo carere ex Stallbaumii nota intelligitur, sed quinam illi sint, indicare oblitus est.

ἓν] *om.* Vind. F. Ang. B.

αὐτοῦ] *αὐτοῦ* Vind. D. Ald. Bas. ab. *αὑτὸ* Par. K. sec. Bekk. *ἐπιτηδεύων*] post *ἕκαστος* Amb. C. Flor. T.

ἀλλ'] *ἀλλὰ* Vind. E. Flor. ACRTV. Stallbaumius.

γίγνηται] *γένηται*, sup. sec. Bekk. *ἰ*, Par. K. *γίγνεται* Bas. b.

ἡ] *καὶ* Lob. Vind. B. Vat. M.

τοῦτο] In Par. K. sec. Bekk. extremae litterae *ου* superscriptum est.

Οὗτοι — Πῶς δ' οὐχί; ἔφη. 425. A] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 275. cuius ed. Trinc. cum Lob. Vind. B. ab initio *οὗ τοι* habet. Cf. ad L. II. p. 378. C.

ὠγαθὲ] *ὦ ἀγαθὲ* Stob. *ὦ 'γαθὲ* codices a me visi, Ald. Steph.

Ἀδείμαντε, ὡς δόξειεν ἄν τις, ταῦτα πολλὰ καὶ μεγάλα
E *αὐτοῖς προστάττομεν, ἀλλὰ πάντα φαῦλα, ἐὰν τὸ λεγόμενον ἓν μέγα φυλάττωσι, μᾶλλον δὲ ἀντὶ μεγάλου ἱκανόν. Τί τοῦτο; ἔφη. Τὴν παιδείαν, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ τροφήν. ἐὰν γὰρ εὖ παιδευόμενοι μέτριοι ἄνδρες γίγνωνται, πάντα ταῦτα ῥᾳδίως διόψονται καὶ ἄλλα γε ὅσα νῦν ἡμεῖς παραλείπομεν, τήν τε τῶν γυναικῶν κτῆ-*
424 *σιν καὶ γάμων καὶ παιδοποιίας, ὅτι δεῖ ταῦτα κατὰ τὴν παροιμίαν πάντα ὅτι μάλιστα κοινὰ τὰ φίλων ποιεῖσθαι. Ὀρθότατα γὰρ, ἔφη, γίγνοιτ' ἄν. Καὶ μὴν, εἶπον, πολιτεία, ἐάνπερ ἅπαξ ὁρμήσῃ εὖ, ἔρχεται ὥσπερ κύκλος αὐξανομένη. τροφὴ γὰρ καὶ παίδευσις χρηστὴ*

et recentiores. *ὦγαθὲ* Bas. ab. Cf. ad L. I. p. 344. E.

δόξειεν] *δείξειεν* Stob. cod. A. Trinc.

ταῦτα] post *μεγάλα* Vind. E. *αὐτοῖς*] *ἅπερ* Stob. Trinc.

προστάττομεν] *προστάττωμεν* Stob. cod. A.

E *πάντα φαῦλα*] *levia omnia exiguaque* Fic.

ἐάν] *ἄν* Ang. B.

ἓν] *μὴ ἓν* Stob. cod. A. *μὴ ἐν* Trinc.

μᾶλλον] *καλὸν* Stob. cod. A.

δὲ] *δ'* Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV.

τοῦτο] *τοῦτ'* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

παιδείαν] *παιδιὰν* Flor. AC. *τροφήν*] *τὴν τρ.* Vind. F. Ang. B. Flor. RT.

ἐὰν] *ἄν* Vind. F. Ang. B.

γίγνωνται] *γένωνται* Flor. L.

ῥᾳδίως] *ῥᾴδιον* Vind. D.

τήν τε] *tum* Fic. Recte.

γάμων] *γάμον* Lob. Vind. BD. Vat. M.

424 *ταῦτα*] *τ. εἶπον* Vat. B.

ὅτι μάλιστα] *ὅσα μ.* Vind. E. Vat. H. Flor. AC. *ὁτιμάλιστα* Steph.

τὰ] *τῶν* Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACLTV. Stallbaumius. *τῶν*, sup. *ὰ*, Ven. B. *τὰ τῶν* Par. DK. Mon. B. (Flor. U.) Stob. cod. B. Gesn. Ald. Bas. ab. Steph. Astius; quemadmodum vulgo et secundum codices legitur Phaedri fine: *καὶ ἐμοὶ ταῦτα συνεύχου· κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων.* Scholiastes tamen etiam ibi *τὰ φίλων* legit, quae vulgaris formula proverbii videtur fuisse, quam codices longe plurimi infra quoque L. V. p. 449. C. et omnes omnino Lys. p. 207. C. Leg. L. V. p. 739. C. exhibent. Noster locus brevitatem loquendi paullo insolentiorem habet, quam sic explico: *δεῖ πάντα ταῦτα ὅτι μάλιστα ποιεῖσθαι κοινὰ, ὥστε κατὰ τὴν παροιμίαν κοινὰ τὰ φίλων εἶναι.*

ποιεῖσθαι] *κεῖσθαι* Vind. D. in prima littera correctus. *esse* Fic.

Ὀρθότατα] *ὀρθώτατα* Vind. F.

γίγνοιτ'] *γένοιτ'* Flor. T. *γίγνοιντ'* Stob. Trinc.

ἐάνπερ] *ἄνπερ* Vind. F.

ὁρμήσῃ εὖ, ἔρχεται] *ὁρμήσῃ, εὖ ἔρχεται*, Stob. Gaisf. Steph. Et post *ὁρμήσῃ* etiam Vind. B. Ald. Bas. ab. comma habent. Ficinus eam interpunctionem secutus est, quam nos cum Bekkero et Stallbaumio exhibuimus: *etenim res publica, si semel coeperit bene, progreditur tanquam circu-*

σωζομένη φύσεις ἀγαθὰς ἐμποιεῖ, καὶ αὖ φύσεις χρησταὶ τοιαύτης παιδείας ἀντιλαμβανόμεναι ἔτι βελτίους τῶν προτέρων φύονται εἴς τε τἆλλα καὶ εἰς τὸ γεννᾶν,
447 ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ζώοις. Εἰκός γ', ἔφη. Ὡς B τοίνυν διὰ βραχέων εἰπεῖν, τούτου ἀνθεκτέον τοῖς ἐπιμελητοῖς τῆς πόλεως, ὅπως ἂν αὐτοὺς μὴ λάθῃ διαφθαρὲν, ἀλλὰ παρὰ πάντα αὐτὸ φυλάττωσι, τὸ μὴ νεωτερίζειν περὶ γυμναστικήν τε καὶ μουσικὴν παρὰ τὴν τάξιν, ἀλλ' ὡς οἷόν τε μάλιστα φυλάττειν, φοβουμένους, ὅταν τις λέγῃ, ὡς τὴν ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπιφρονέουσ' ἄνθρωποι, Ἥτις ἀειδόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται, μὴ πολλάκις τὸν ποιητήν τις οἴηται λέγειν οὐκ ἄσματα C

lus semper proficiens. Pro εὖ ἔρχεται in Stob. cod. B. Trinc. Gesn. ἐξέρχεται legitur.

χρησταὶ] χρηστὰς cum ι super ς Stob. cod. A.

ἔτι] *om.* Amb. C.
τῶν] καὶ τῶν Stob. cod. A.
εἴς τε] καὶ Bas. b.

τἆλλα] τἄλλα Vind. BD(F.) Steph. Stob. excepto cod. A. qui ἄλλα habet. τ' ἄλλα Vind. E.

εἰς] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.
B καὶ] *om.* Fic.
γ'] γε Vind. B. γὰρ Vind. D.
διὰ βραχέων] διαβραχέων Lob. Vind. DE. Stob. διὰ βραχέος Flor. L.
τούτου] *om.* Mon. B.
λάθῃ] λάθοι Par. D. Mon. B. Flor. U.

παρὰ πάντα] Ita Par. AD. Lob. Vind. BD. Vat. BM. Amb. C. Stob. παρ' ἅπαντα reliqui cum editis ante Bekkerum.

φυλάττωσι] φυλάττουσι Stob. cod. B.

μὴ] μὲν Vind. E. Flor. AC. *om.* Stob. cod. A. Trinc.

περὶ] πρὸς Lob. Vind. B. Vat. M.
παρὰ τὴν τάξιν] παράταξιν Stob. excepto cod. A.

φοβουμένους] βουλομένους Flor. L.

ἐπιφρονέουσ'] Ita Vat. H. Flor. AV. Stob. et Bekkerus, qui ἐπιφρονέουσιν Stephanum „cum plerisque" habere docet. Idem est in Lob. Vind. BDF. Flor. CLRTU. Par. K. Ald. Bas. ab. ἐπιφρονεύουσιν habet Vind. E. Quum Ionicam dialectum in dilatando vocabulo secutus sit Socrates, numerum quoque servasse videtur. Stallbaumius ἐπιφρονέουσιν tenuit. Bekkerus autem nomen ἀοιδὴν ut ad carmen pertinens cum sequentibus ab articulo separavit. In nostro Homero Od. I. p. 351. sq. ita scriptum est: τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι, ἥτις ἀκούοντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται. in quibus Platonem ἐπιφρονέουσ' in suo codice legisse neganti Nitzschio quo minus sine dubitationi assentiar, Hesychius impedit, cuius glossam ἐπιφρονεύουσιν· (imo ἐπιφρονέουσιν) ἐπακούουσιν. ad eundem Homeri locum spectare verisimile est.

ἀειδόντεσσι] ἀοιδόντεσσι Vind. D. ἀειδόντευσσι Vind. E. ἀδόντεσσι Stob. Trinc.

οἴηται] ante τις Lob. Vind. BD. C Vat. BM. Bas. b. οἴεται Vind. F. Ang. B. Stob. Trinc. et, sup. η, Vind. E.

νέα, ἀλλὰ τρόπον ᾠδῆς νέον, καὶ τοῦτοἐπαινῇ. δεῖ δ' οὔτ' ἐπαινεῖν τὸ τοιοῦτον οὔτε ὑπολαμβάνειν· εἶδος γὰρ καινὸν μουσικῆς μεταβάλλειν εὐλαβητέον ὡς ἐν ὅλῳ κινδυνεύοντα· οὐδαμοῦ γὰρ κινοῦνται μουσικῆς τρόποι ἄνευ πολιτικῶν νόμων τῶν μεγίστων, ὥς φησί τε Δάμων καὶ ἐγὼ πείθομαι. Καὶ ἐμὲ τοίνυν, ἔφη ὁ Ἀδείμαντος, θὲς τῶν πεπεισμένων. Τὸ δὴ φυλακτήριον,
D *ἦν δ' ἐγὼ, ὡς ἔοικεν, ἐνταῦθά που οἰκοδομητέον τοῖς φύλαξιν, ἐν μουσικῇ. Ἡ γοῦν παρανομία, ἔφη, ῥᾳδίως αὕτη λανθάνει παραδυομένη. Ναὶ, ἔφην, ὡς ἐν παιδιᾶς γε μέρει καὶ ὡς κακὸν οὐδὲν ἐργαζομένη. Οὐδὲ*

τρόπον] *modos* Fic.

νέον] *νέον* Flor. L.

καὶ τοῦτο] *κ. τοῦτ'* Stob. *κ. τοῦτον* Vind. F. Flor. R. *eosque* Fic.

ἐπαινῇ] *ἐπαινεῖ* Ang. B. Stob. Trinc.

δ'] *δὲ* Lob. Vind. BD. Stob.

οὔτ'] *οὔτε* Vind. DF.

τὸ] *τὸν* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L. *quicquam* Fic.

μεταβάλλειν] *μεταλαμβάνειν* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Bas. b. et scholiastes Ruhnk. p. 158. *μεταβάλλειν* in aliis legi tradens, quod scholion Bekkerus omisit. *μεταλαβεῖν* Ang. B. Flor. R. Cf. Astius in comm. qui Davisium et Goerenzium pro *καινὸν* in adnot. ad Cicer. Leg. III. 14. *παλαιὸν* et *κοινὸν* requirentes errare ostendit.

κινδυνεύοντα] *κινδυνεύοντι* Flor. RT. correcti. *naufragium* Fic.

Δάμων] *δαίμων* Stob. Trinc.

καὶ ἐγὼ] *κἀγὼ* Stob.

D *ἐνταῦθά*] *ἐνταῦτά* Ald. Bas. a.

φύλαξιν,] Comma in editis ante Bekkerum deest.

ἔφη, ῥᾳδίως αὕτη] *αὕτη ῥ. ἔ.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. (Flor. L.) cum editis ante Bekkerum, qui quum *ἔφη, ῥᾳδίως αὕτη* secundum reliquos codices scribi voluisset, typotheta fecit *ἔφη, αὕτη ῥᾳδίως*, quod Astius in tert. ed. recepit. Pro *αὕτη* Vind. E. Stob. Trinc. et pars Bekkerianorum *αὐτὴ* exhibent, quod Bekkerus in comm. per parenthesin ad *αὕτη* adiectis verbis „vel *αὐτὴ*" significavit.

λανθάνει] *λανθάνοι* Stob. cod. B. a m. s.

παραδυομένη] *ὑποδυομένη* Vind. D. *περιδυομένη* Stob. excepto cod. A. qui *παραδομένη* habet, quod etiam a Gesnero in margine notatum est et in Bas. a. legitur. (Gaisfordius *παραδυομένη* scripsit.)

ἔφην] *ἔφη* Vind. D. Stob. cod. A. Trinc.

ὡς] *om.* Flor. L.

παιδιᾶς] *παιδείας* Lob. Vind. BF. et a m. pr. D. Vat. M. et a m. pr. B. Ang. B. Flor. R. Stob. (Gaisfordius *παιδιᾶς* ex margine Gesneri recepit.) *παιδίας* Ven. C.

γε] *om.* Vind. D.

μέρει] *μέρεις* Stob. Trinc.

Οὐδὲ γὰρ ἐργάζεται, ἔφη, ἄλλο γε, ἤ] *Atqui* Fic. Pro *ἔφη* Stob. cod. A. Trinc. *ἔφην* habet; *γε* in Vind. E. omissum est.

σμικρὸν] *μικρὸν* Ven. B. Vind. E. Amb. C. Vat. H. (Flor. ACTV.) Stob. cod. B. editi ante Astium.

εἰσοικισαμένη] *εἰσοικησαμένη* Vat. B. Stob.

ἠρέμα] *ἠρέμα* Vind. F. Ald. ut Clarkianus Protag. p. 333. E. Theaet. p. 152. B. et *ἠρεμεῖν* idem Soph. p. 248. E.

τε] *om.* Par. K.

τὰ] *om.* Vat. H. Flor. ACV.

ἐπιτηδεύματα·] *ἐπιτηδεύματα,*

γὰρ ἐργάζεται, ἔφη, ἄλλο γε, ἢ κατὰ σμικρὸν εἰσοικισαμένη ῥᾳδίως ὑποῤῥεῖ πρὸς τὰ ἤθη τε καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα· ἐκ δὲ τούτων εἰς τὰ πρὸς ἀλλήλους ξυμβόλαια μεῖζον ἐκβαίνει· ἐκ δὲ δὴ τῶν ξυμβολαίων ἔρχεται ἐπὶ τοὺς νόμους E καὶ πολιτείας σὺν πολλῇ, ὦ Σώκρατες, ἀσελγείᾳ, ἕως ἂν τελευτῶσα πάντα ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ἀνατρέψῃ. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ· οὕτω τοῦτ' ἔχει; Δοκεῖ μοι, ἔφη. Οὐκοῦν, ὃ ἐξ ἀρχῆς ἐλέγομεν, τοῖς ἡμετέροις παισὶν ἐννομωτέρου εὐθὺς παιδιᾶς μεθεκτέον, ὡς παρανόμου γιγνομένης αὐτῆς καὶ παίδων τοιούτων ἐννόμους τε καὶ σπουδαίους ἐξ αὐτῶν ἄνδρας 425 αὐξάνεσθαι ἀδύνατον ὄν; Πῶς δ' οὐχί; ἔφη. Ὅταν δὴ ἄρα

et paullo post *ἐκβαίνει*, Bekkerus, Astius in tert. ed. et Stallbaumius; qua interpunctione adhibita verendum est, ne haec duo orationis membra ab illo ἢ post *ἄλλο γε* pendere videantur. In Ald. Bas. ab. Steph. utroque loco punctum est. Mihi colon, quod Astius in pr. et sec. ed. posuit, aptissimum visum.

τούτων] *τούτου* Stob. Trinc.

ξυμβόλαια] *συμ.* Flor. L.

ἐκ δὲ δὴ τῶν ξυμβολαίων] *ἐκ δὴ τῶν ξυμβόλων* Flor. L. cuius discrepantiam fortasse non duplicem, sed simplicem et ad nomen pertinentem indicare voluit Stallbaumius.

E *τοὺς*] *om.* Ven. B. Vind. E. Flor. C.

σὺν] *om.* Stob. cod. A. Trinc.

πολλῇ — ἀσελγείᾳ] *πολλὴ — ἀσέλγεια* Stob. Trinc. *magna — cum petulantia atque lascivia* Fic.

ἕως ἂν τελευτῶσα] *ἂν om.* Amb. C. *ὡς ἀπαιδεύτως* Stob. cod. A. Trinc.

πάντα] *ἅπαντα* Stob.

ἰδίᾳ] *ἴδια* Amb. C. Stob. cod. B. qui deinde etiam *δημόσια* habet.

ἀνατρέψῃ] *ἀνατρέψαι* Stob.

ἔχει;] Ita etiam Vind. D. et Ficinus. *ἔχει.* Ald. Steph. Stob.

ἐξ ἀρχῆς] *ἐξαρχῆς* Vind. B.

ἐλέγομεν] *λέγομεν* Vind. E. Vat. H.

παιδιᾶς] *om.* Par. K. *παιδείας* Lob. Vind. BD(F.) Vat. BM. Stob. (cuius e marg. Gesn. Gaisfordius *παιδιᾶς* recepit) cum editis ante Astii sec. quos sequitur Matthiae gramm. p. 520. ad formam adiectivi attendens. *παιδιὰν* dicit musicam, ut ex superioribus illis (D) *ὡς ἐν παιδιᾶς γε μέρει* et ex sequentibus *ὅταν δὴ ἄρα καλῶς ἀρξάμενοι παῖδες παίζειν εὐνομίαν διὰ τῆς μουσικῆς εἰσδέξωνται* intelligitur. Musicae autem statim initio educationis summam curam impendendam esse L. II. p. 377. A. B. Socrates ostenderat, quem locum designat his verbis: *ὃ ἐξ ἀρχῆς ἐλέγομεν.* Vocabulum *παιδεία* et latiorem significatum habet et addito *εὐθὺς* minus convenit.

ὡς] „Post *ὡς* interpunxi, ut ostenderem non iungi cum proxime sequente participio *γιγνομένης*, sed cum illis verbis, *ἀδύνατον ὄν.* Sic autem et in aliis plerisque locis, vel huic vel alii particulae hypostigmen subiunxi, ne lector falleretur." Steph. adnot. p. 20. Id vero h. l. timendum non erat.

καὶ παίδων τοιούτων] *om.* Fic. *κ. π. τούτων* Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. L.

ἐννόμους] *εὐνόμους* Flor. R.

ὄν;] *ὄν.* editi ante Bekkerum. 425 *δ'*] int. vers. Vind. D.

Ὅταν δὴ — καὶ τοὐναντίον. C] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 251.

καλῶς ἀρξάμενοι παῖδες παίζειν εὐνομίαν διὰ τῆς μουσικῆς εἰσδέξωνται, πάλιν τοὐναντίον, ἢ ἐκείνοις, εἰς πάντα ξυνέπεταί τε καὶ αὔξει ἐπανορθοῦσα, εἴ τι καὶ πρότερον τῆς πόλεως ἔκειτο. Ἀληθῆ μέντοι, ἔφη. Καὶ τὰ σμικρὰ ἄρα, εἶπον, δοκοῦντα εἶναι νόμιμα ἐξευρίσκουσιν οὗτοι, ἃ οἱ πρότερον ἀπώλλυσαν πάντα. Ποῖα; Τὰ τοιάδε· σιγάς τε τῶν νεωτέρων παρὰ πρεσβυτέροις, ὡς πρέπει, καὶ κατακλίσεις καὶ ὑπαναστάσεις καὶ γονέων θεραπείας, καὶ κουράς γε καὶ ἀμπεχόνας καὶ ὑπο-

B

παῖδες παίζειν] παίζειν παῖδες Vind. BE. Flor. C. Idem exhibere puto Venetum B. quem Bekkerus ut Vindobonensem B. παίζειν παῖδας habere scribit.

εἰσδέξωνται] εἰσδέξονται Vind. F.

τοὐναντίον] τιον, sup. vulgata, Stob. cod. A.

ἢ ἐκείνοις] ἧκειν ὡς Stob. cod. A. Trinc. ἢ κείνοις Lob. Vind. D. Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. ἢ 'κείνοις Vind. B. Flor. LRTUV. Cf. ad L. II. p. 370. A. ubi Bekkeri negligentiam in significanda coronide notavi. Etiam h. l. Vind. B. cum reliquis ἢ κείνοις exhibere tradit.

εἰς] om. Stob. Gesn.

ξυνέπεταί] συν. Stob.

ἐπανορθοῦσα] Verba πάλιν τοὐν. usque ad hoc Ficinus ita interpretatus est: *in contraria his omnino ac superioribus musica tendit atque prosequitur corrigere.*

εἴ τι] εἴτε Lob. Vind. B. Flor. L. ἔτι Amb. C.

καὶ] om. Fic.

ἄρα] ἄρα Stob. Trinc. om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

εἶπον, δοκοῦντα εἶναι] δοκ. εἶπον εἶναι Flor. L. εἶναι δοκ. εἶπον εἶναι Lob. Vind. B. Vat. M. εἶπον δοκ. ἔφην Mon. B. εἶπον δοκ. ἔφη Flor. U. Ficinus haec Καὶ τὰ — ἐξευρίσκουσιν οὗτοι sic reddidit: *quae igitur exigua videntur esse civitatis instituta, ut dixi, hi reperient.*

ἀπώλλυσαν] ἀπόλλυσι Vind. D. ἀπόλλυσαν Stob. Trinc. Gesn. quod Gaisfordius sec. cod. AB. correxit.

πάντα] πάντως Flor. L. ἅπαντα Stob.

σιγάς] σιγήν Mon. B.

ὡς] ἃς Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV. Stob. cod. A. a m. s. Trinc. ἃ Par. A. et a m. pr. Stob. cod. A.

B

κατακλίσεις] *cedere illis locum* Fic. Eadem significatione et h. l. Astius et apud Aristotelem Eth. Nicom. L. VIIII. c. 2, 9. Stephanus in thes. I. p. 1751. F. dictum statuunt, quo loco honorem senioribus habendum Aristoteles eodem fere modo describit: καὶ παντὶ δὲ τῷ πρεσβυτέρῳ τιμὴν τὴν καθ' ἡλικίαν ὑπαναστάσει καὶ κατακλίσει καὶ τοῖς τοιούτοις. Mihi auxilium potius indicari videtur, quod senioribus accubituris vel decubituris ab iunioribus praestandum esset; nam ita κατακλίνειν τινὰ dicebatur. Alii inclinationem corporis venerabundam intelligunt, cui simile quid verbo ὑποκατακλίνεσθαι L. I. p. 336. C. E. significatur; sed a simplici κατάκλισις id alienum puto.

ὑπαναστάσεις] ὑποστάσεις Vat. B. ὑπανατάσεις Stob. Trinc.

κουράς γε] κ. τε Stob.

δέσεις καὶ ὅλον τὸν τοῦ σώματος σχηματισμὸν καὶ τἆλλα, ὅσα τοιαῦτα. ἢ οὐκ οἴει; Ἔγωγε. Νομοθετεῖν δ' αὐτὰ οἷμαι εὔηθες· οὔτε γάρ που γίγνεται οὔτ' ἂν μείνειε λόγῳ τε καὶ γράμμασι νομοθετηθέντα. Πῶς γάρ; Κινδυνεύει γοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Ἀδείμαντε, ἐκ τῆς παιδείας ὅποι ἄν τις ὁρμήσῃ, τοιαῦτα καὶ τὰ ἑπόμενα C εἶναι. ἢ οὐκ ἀεὶ τὸ ὅμοιον ὂν ὁμοίου παρακαλεῖ; Τί μήν; Καὶ τελευτῶν δή, οἷμαι, φαῖμεν ἄν εἰς ἕν τι τέλεον καὶ νεανικὸν ἀποβαίνειν αὐτὸ ἢ ἀγαθὸν ἢ καὶ

καὶ ἀμπεχόνας — σχηματισμὸν] bis deinceps scripta sunt in Flor. L. καὶ ἀπεχόνας etc. Stob. Gesn.

ὅλον τὸν] ὅλον Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. L.

τἆλλα] τἄλλα Vind. BD. Steph. τ' ἄλλα Vind. E.

δ'] δὲ Stob.

οἷμαι εὔηθες] *ineptum, ut arbitror, videretur* Fic.

οὔτ' ἂν] ὅτ' ἂν Vind. E. ὅταν Stob. cod. A.

μείνειε] μείνοιεν Lob. Vind. B. Vat. M. μένειεν Vind. D. μένειε Ven. B. μείνειεν ἐν Par. K. sec. Bip. Flor. U. μείνειε ἐν Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. (certe Bekkerus hos tres in verbo discrepare a Stephano non ostendit.) μείνειεν Stob. cod. A. Trinc. Gaisf. μένειν Stob. Gesn.

γράμμασι] γράμμα Stob. cod. B. a m. pr. Trinc.

Κινδυνεύει] κινδυνεύειν Stob. cod. A.

παιδείας] παιδιᾶς Lob. Vind. BD. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Amb. C. Vat. M. et a m. pr. B. Flor. LU. Astius post παιδείας comma posuit; non male, si voluit significare verbum εἶναι, quod sequitur, non minus, quam ὁρμήσῃ, ad haec ἐκ τῆς παιδείας pertinere, quae ob id ipsum primo loco posita sunt, ut cum utroque verbo coniungenda viderentur. Sed haec coniunctio quum talis sit, ut etiam post ὁρμήσῃ incidi vetet, sequente ibi demonstrativo τοιαῦτα interrupta hoc saltem loco omissa inter παιδείας et relativum ὅποι interpunctione servanda erat.

ὅποι ἄν] ὅπῃ ἄν Vind. BD. Par. DK. Mon. B. Vat. M. Flor. U. Astius. ὁποῖα Stob. Trinc. Gesn. cuius ex margine Gaisfordius recepit ὅποι ἄν, sed utrum in cod. AB. invenerit, non satis demonstravit.

ὁρμήσῃ] ὁρμηθῇ Stob. Trinc. Gesn. Gaisfordius ex eodem Gesn. margine ὁρμήσῃ dedit, idque a m. s. in cod. AB. sed prius ὁρμήθη scriptum fuisse tradit.

ὄν] *om.* Vind. E. Amb. C. Vat. C H. Flor. ACT. Stob. cod. B. a m. pr. Trinc. In cod. A. int. vers. est.

Τί μήν;] *om.* Par. K. Mon. B.

τελευτῶν] τελευτὼν Vind. D. Ald. Bas. ab. τελευταν sine accentu Lob.

δή] δὲ Mon. B.

οἷμαι] *om.* Vind. B.

φαῖμεν] φαμὲν Vind. F. a m. pr. Stob. cod. B. a m. pr. Trinc.

τέλεον] τέλειον Stob. cod. A.

τοὐναντίον. Τί γὰρ οὔκ; ἦ δ' ὅς. Ἐγὼ μὲν τοίνυν, εἶπον, διὰ ταῦτα οὐκ ἂν ἔτι τὰ τοιαῦτα ἐπιχειρήσαιμι νομοθετεῖν. Εἰκότως γ', ἔφη. Τί δὲ, ὦ πρὸς θεῶν, ἔφην, τάδε τὰ ἀγοραῖα ξυμβολαίων τε πέρι κατ' ἀγορὰν, D ἕκαστοι ἃ πρὸς ἀλλήλους ξυμβάλλουσιν, εἰ δὲ βούλει, καὶ χειροτεχνικῶν πέρι ξυμβολαίων καὶ λοιδοριῶν καὶ αἰκίας καὶ δικῶν λήξεως καὶ δικαστῶν καταστάσεως, καὶ

Τί γὰρ οὔκ; ἦ δ' ὅς.] *τί γάρ; Οὐκ, ἦ δ' ὅς.* Steph. cum prioribus (Ald. *γάρ.*) scripsit, sed in adnot. p. 20. *τί γάρ οὔκ; ἔφη* scribendum ostendit, in quibus *ἔφη* per ipsius negligentiam, *γάρ* (pro *γὰρ*) per typothetam eius irrepsisse videtur. Iam vero *Τί γὰρ* una cum negatione Adimanto posteriores editores omnes tribuerunt, ut necessarium fuit, sed pro *οὔκ* Astius et Stallbaumius *οὔ* scripserunt, quasi finis hic orationis et quod sequitur, *ἦ δ' ὅς*, non ad eandem referendum sit; quum tamen saepissime ante haec *ἦν δ' ἐγώ*, *ἦ δ' ὅς* et similia elisa vocalis inveniatur. Neque in ullo codice hic legitur *οὔ*, sed *οὐκ* habent Lob. Vind. B. Vat. B. Ven. BC. Par. DK. sec. Bekk. sine accentu, quem ne Heusdius quidem addidit spec. p. 55. quo loco veram distinctionem proponit; *οὔχ* est in Amb. C. qui deinde *ἦ δ'* exhibet pro *ἦ δ'*, pro quo Mon. B. *οἶδ'* habet. Itaque in Par. A. et reliquis Bekkerus *οὔκ* invenisse videtur, quemadmodum ego in Vind. DE. inveni.

διὰ ταῦτα] *διαταῦτα* Lob. Vind. B.

τὰ] *om.* Vat. H. Flor. AV.

Τί δὲ,] *Τί δέ;* Steph. In Ald. Bas. ab. nulla post *δὲ* neque post *θεῶν* interpunctio est. Ego comma a Bekkero positum tenui, quia interrogatio ad *τάδε τὰ ἀγοραῖα* pertinet.

ἔφην] *ἔφη* Lob. Vind. BD. Vat. M.

τάδε] *τὰ δὲ* Ald. Bas. ab. *om.* Par. A. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. AC. Fic. (habet *negotia ipsa forensia.*) Pronomen quamquam necessarium non videtur, tamen aptissimum est et ob sequentium litterarum similitudinem facile omitti potuit.

τὰ ἀγοραῖα] *τ' ἀγ.* Vind. F. Flor. R. Scilicet crasin amat uterque.

ξυμβολαίων] *ξυμβόλαιά* Vat. B.

πέρι] *περὶ* Vind. DE.

ἕκαστοι ἃ] „Non immerito diceret aliquis particulam *ἃ* sua sede motam esse, et ante *κατ' ἀγορὰν* positam a Platone fuisse: nisi alii plurimi loci talem verborum collocationem exhiberent.“ Steph. adnot. p. 20. Imo ante *ἕκαστοι* ponendum erat *ἅ*, cui postpositum est ideo, ut illud gravius et cum sono pronuntiandum intelligeretur. Itaque ante *ἕκαστοι* comma feci. Similem relativi collocationem vidimus L. III. p. 390. B. Cf. Phaedr. p. 257. A: *εὐμενὴς καὶ ἵλεως τὴν ἐρωτικήν μοι τέχνην, ἣν ἔδωκας, μήτε ἀφέλῃ μήτε πηρώσῃς.* ib. p. 267. C: *ὀνομάτων τε, Λικυμνίων ἃ ἐκείνῳ ἐδωρήσατο.* Menon. p. 80. E: *ὁρᾷς τοῦτον ὡς ἐριστικὸν λόγον κατάγεις;* Hipp. mai. p. 286. E: *σμικρόν τί που τοῦτ' ἂν εἴη μάθημα ὧν σὺ τῶν πολλῶν ἐπίστασαι.*

ξυμβάλλουσιν] Ita Par. A. Lob. Vind. BDEF. Vat. BHM. Ven. BC. Amb. C. Ang. B. Flor. ACV. *συμβ.* (Par. DK. Mon. B. Flor. LRTU.) Ald. Bas. ab. Steph.

χειροτεχνικῶν] *χειροτεχνικῶς* Amb. C. D

εἴ που τελῶν τινὲς ἢ πράξεις ἢ θέσεις ἀναγκαῖοί εἰσιν ἢ κατ' ἀγορὰς ἢ λιμένας, ἢ καὶ τὸ παράπαν ἀγορανομικὰ ἄττα ἢ ἀστυνομικὰ ἢ ἐλλιμενικὰ ἢ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα, τούτων τολμήσομέν τι νομοθετεῖν; Ἀλλ' οὐκ ἄξιον, ἔφη, ἀνδράσι καλοῖς κἀγαθοῖς ἐπιτάττειν· τὰ E πολλὰ γὰρ αὐτῶν, ὅσα δεῖ νομοθετήσασθαι, ῥᾳδίως που εὑρήσουσι. Ναὶ, ὦ φίλε, εἶπον, ἐάν γε θεὸς αὐ-

πέρι] πέριξ Flor. ACV. περιὲξ Vat. H.

ξυμβολαίων] συμβ. Vat. H. ξυμβολαίεων Amb. C.

λοιδοριῶν] λοιδωριῶν Vind. E.

λήξεως] λήξεις Par. A. Vind. DEF. et a m. pr. Lob. Vat. BHM. Ven. BC. Amb. C. (Flor. ACLV.) cum editis ante Astium, qui ex Par. K. quem Bipontini λέξεως exhibere testantur, Bekkerus λήξεως habere dicit, hoc ipsum restituit, quod etiam in Vind. B. Par. D. Mon. B. Amb. C. Flor. RTU. et a m. s. in Lob. exstat. In Vat. B. haec tria καὶ δικῶν λήξεις post tria sequentia leguntur, quo scilicet loco λήξεις ut nominativus ferri posse videbatur. — *citationes in indicia* Fic. Cf. Timaei lex. p. 174.

καταστάσεως] καταστάσεις (Mon. B. Flor. L.) Steph. *constitutiones iudicum* Fic.

ἀναγκαῖοί] ἀναγκαῖαι Lob. sed correctus in ultima, Vind. B. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Vat. M. Flor. TU. quae forma quum in aliis dialogis, e. g. Gorg. p. 449. C. tum in his L. VIII. p. 558. D. bis vulgata et omnium librorum consensu firma est non minus, quam singulari ἀναγκαία L. VIII. p. 559. B. Sed in dativo et accusativo ubi codices horum quidem librorum variant, velut ib. p. 554. A. 558. D. 559. A. 561. A. ter, VIIII. 572. C. vel potiores vel longe plurimi formam communem tuentur, quum alibi, ut Leg. L. III. p. 690. B. XII. 967. A. feminini terminationem praeferant. Videntur haec certa ratione caruisse, quemadmodum ostendit Matthiae gramm. p. 236. sed communia magis placuisse Atticis.

τὸ παράπαν] Hanc Stephani (qui suo more τοπαράπαν fecit) et omnium editionum scripturam pauci neque optimi codices exhibent Ven. B. Amb. C. Vat. H. (Flor. CTV.) In Vind. E. est τὸ παπαν, in reliquis vero τὸ πάμπαν, quemadmodum in Euripidis fragm. Antiop. XXV. (apud Stobaeum T. III. p. 310. Gaisf. et in Valckenarii diatr. p. 84. ed. Lips.) legitur: τοῖος δὲ θνητῶν τῶν ταλαιπώρων βίος· οὐδ' εὐτυχεῖ τὸ πάμπαν οὔτε δυστυχεῖ· εὐδαιμονεῖ τε καὐθις οὐκ εὐδαιμονεῖ. Sed ibi significationem aliam habet, et tamen codex Stobaei B. τὸ παράπαν offert. In Platonis scriptis τὸ παράπαν frequentissimum est et h. l. unice aptum videtur.

ἄττα] ἅττα Lob. Vind. D.

ἐλλιμενικὰ] ἐλλιμενικαὶ Vind. D.

ἢ] καὶ Vind. B.

τὰ πολλὰ] ταπολλὰ Vind. D. E

ὅσα δεῖ] ὅσα δὴ Vind. D. Amb. C. Bas. ab. Commate haec a superioribus recte distinguunt Astius, Bekkerus et Stallbaumius, quia appositionis loco sunt. Cf. L. I. p. 334. D: πολλοῖς, ὅσοι διημαρτήκασι.

εὑρήσουσι] εὑρήσουσιν Flor. A. Bekkerus.

ἐάν γε] ἄν γε Ang. B. γε om. Flor. L.

τοῖς διδῷ σωτηρίαν τῶν νόμων, ὧν ἔμπροσθεν διήλθομεν. Εἰ δὲ μή γε, ἦ δ' ὅς, πολλὰ τοιαῦτα τιθέμενοι ἀεὶ καὶ ἐπανορθούμενοι τὸν βίον διατελέσουσιν, οἰόμενοι ἐπιλήψεσθαι τοῦ βελτίστου. Λέγεις, ἔφην ἐγώ, βιώσεσθαι τοὺς τοιούτους ὥσπερ τοὺς κάμνοντάς τε καὶ οὐκ ἐθέλοντας ὑπὸ ἀκολασίας ἐκβῆναι πο-
426 νηρᾶς διαίτης. Πάνυ μὲν οὖν. Καὶ μὴν οὗτοί γε χαριέντως διατελοῦσιν· ἰατρευόμενοι γὰρ οὐδὲν περαίνουσι, πλήν γε ποικιλώτερα καὶ μείζω ποιοῦσι τὰ νοσήματα, καὶ ἀεὶ ἐλπίζοντες, ἐάν τις φάρμακον συμβουλεύσῃ, ὑπὸ τούτου ἔσεσθαι ὑγιεῖς. Πάνυ γὰρ, ἔφη, τῶν οὕτω καμνόντων τὰ τοιαῦτα πάθη. Τί δέ; ἦν δ' ἐγώ· τόδε αὐτῶν οὐ χαρίεν, τὸ πάντων ἔχθιστον

διήλθομεν] ἤλθομεν Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Flor. L. Eadem permutatione, ut pauca ex multis exhibeam, L. VII. p. 532. D. pro *διέλθωμεν* in optimis codicibus ἔλθωμεν scriptum, L. VIII. p. 563. A. *ἀμιλλῶνται* in nonnullis pro *διαμιλλῶνται*, L. VIIII. p. 576. B. *δεξάμενος* in pluribus pro *διαδεξάμενος*.

μή γε] *μή γ'* Vind. D.

ἀεὶ καὶ] *καὶ om.* Vind. D.

βελτίστου.] *βελτίστου;* Ald. Steph.

τοιούτους] *βελτίστους* Vind. B. quod temere ex superioribus illatum casu non ineptum evasit.

ἐθέλοντας] *ἐθέλοντάς τε καὶ* Ang. B.

ὑπὸ ἀκολασίας] *ὑπ' ἀκ.* Lob. Vind. BDF. Vat. M. Flor. LRTV. Stallbaumius.

426 *οὗτοί*] *οὔ τοι* Mon. B. a m. s. *γε*] *om.* Flor. L.

διατελοῦσιν] *in morbis perseverare videntur* Fic.

περαίνουσι] *περαίρουσι* Vind. E.

καὶ μείζω ποιοῦσι] *π. κ. μ.* Lob. Vind. B. Vat. M.

καὶ] *om.* Lob. Vind. BD. Ven. B. Vat. M. Flor. L.

ἀεὶ] Ita Par. A. Vind. E. Flor. AC. Reliqui meorum et, ut videtur, Florentinorum *αἰεὶ* cum editis ante Astii sec. exhibent, nec aliud in Par. K. apud Bipontinos scriptum fertur. Bekkerus de reliquis suis nihil significavit.

ἐλπίζοντες] *ἐλπίζοντας* Lob. Vind. B. Vat. M.

φάρμακον] *pharmacis agi* Fic.

συμβουλεύσῃ] *ξυμβ.* Vind. EF. Ven. B. Amb. C. Ang. B. Bekkerus et Stallbaumius, qui tacet.

ὑπὸ τούτου] *om.* Fic.

ὑγιεῖς] *ὑγιῆς* Vind. F. et a m. pr. D. *ὑγιής* Vat. B. Ven. C.

τοιαῦτα] *τοιάδε* Ven. B. Ald. Bas. a. Steph.

πάθη] *τὰ π.* Ven. B.

χαρίεν] Sic tacite scripsit Bekkerus pro *χάριεν* h. l. et infra B. ubi quinque mei cum Stephano et reliquis editionibus proparoxytonon habent, quod etiam hic in Lob. Vind. EF. et editis est. Vind. B. sine accentu *χαριεν* exhibet, Vind. D. cum Bekkero *χαρίεν*, quod Stallbaumius non ut minus Atticum repudiare debebat. Dicebant quidem Attici *χάριεν*, sed ubi adverbium esset, ut *ἄληθες*, quocum id confert Apollonius de adv. in Bekkeri anecd. p. 527, 27. Idem docet scholiastes Lipsiensis ad Il. XVI. 798.

τἀληθῆ] *ἀληθῆ* Vind. E. Flor. L.

λέγοντα] in margine a m. s. ha-

ἡγεῖσθαι τὸν τἀληθῆ λέγοντα, ὅτι, πρὶν ἂν μεθύων καὶ ἐμπιπλάμενος καὶ ἀφροδισιάζων καὶ ἀργῶν παύσηται, οὔτε φάρμακα οὔτε καύσεις οὔτε τομαὶ οὐδ' αὖ ἐπῳ- B δαὶ αὐτὸν οὐδὲ περίαπτα οὐδὲ ἄλλο τῶν τοιούτων οὐδὲν ὀνήσει; Οὐ πάνυ χαρίεν, ἔφη· τὸ γὰρ τῷ εὖ λέγοντι χαλεπαίνειν οὐκ ἔχει χάριν. Οὐκ ἐπαινέτης εἶ, ἔφην ἐγώ, ὡς ἔοικας, τῶν τοιούτων ἀνδρῶν. Οὐ μέντοι, μὰ Δία. Οὐδ' ἂν ἡ πόλις ἄρα, ὅπερ ἄρτι ἐλέγομεν, ὅλη τοιοῦτον ποιῇ, οὐκ ἐπαινέσῃ. ἢ οὐ φαίνονταί σοι ταὐτὸν ἐργάζεσθαι τούτοις τῶν πόλεων ὅσαι κακῶς πολιτευόμεναι προαγορεύουσι τοῖς πολίταις τὴν μὲν κα- C τάστασιν τῆς πόλεως ὅλην μὴ κινεῖν, ὡς ἀποθανουμένους, ὃς ἂν τοῦτο δρᾷ· ὃς δ' ἂν σφᾶς οὕτω πολιτευο-

bet Vind. F. Stephanus signum interrogandi apposuit.

B ἐπῳδαὶ αὐτὸν] οὔτ' ἐ. αὐτῶν Vind. D.

χαρίεν] χαρείεν Amb. C.

ἔφη — εἶ] om. Vind. F. In Vat. B. verba οὐκ ἔχει χάριν post ἀνδρῶν leguntur.

ὡς] om. Vind. E.

μέντοι] μέντι Ang. B. Flor. R.

ὅλη] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L.

τοιοῦτον] τοιοῦτο Ang. B. Flor. R. τοιοῦτόν τι Mon. B. Flor. U.

ἐπαινέσῃ] ἐπαινέσει Vat. H. Flor. ACV. editiones recentiores.

ἢ] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM.

τούτοις] ταύταις Vind. B.

C προαγορεύουσι] προαγορεύσουσι Vat. M. προσαγορεύουσι Vind. DE. Par. DK. sec. Bekk. Amb. C. Vat. H. Flor. AL. Ald. Bas. ab. προαγορεύουσι Stephanum de coniectura scripsisse, ut deinde ἀποθανούμενον, ex eius adnotatione p. 20. intelligitur: „Quanvis in praeced. edit. scriptum sit προσαγορεύουσι, et alia ex vet. exempl. lectio allata non fuerit, nemo Graecae linguae peritus προαγορεύουσι scribendum esse negaverit. Sic etiam, quod attinet ad participium ἀποθανούμενον, ita scribere, non ἀποθανούμενος, sermonis Graeci consuetudo cogit: quum manifestum sit vel accusativo vel genitivo absoluto esse opus: multo autem vicinius sit ἀποθανούμενος accusativo ἀποθανούμενον, quam genitivo ἀποθανουμένου: quinetiam ἀττικώτερος existimetur hac in re illius quam huius usus."

τῆς πόλεως ὅλην] ὅλην τ. π. ὅλην Vind. E. ὅλην om. Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. L.

ἀποθανουμένους] Ita Par. A. Ven. C. Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACLRTV. Stallbaumius. alioquin capite damnentur quincunque res innovant Fic. ἀποθανουμένου Vind. BD. Vat. M. et cum o (h. e. ος) super ultima alteroque super antepenultima accentu Lob. ἀποθανούμενος Vat. B. Ven. B. Par. DK. sec. Bekk. Ald. Bas. ab. ἀποθανούμενον (Mon. B. Flor. U.) Steph. Bekkerus et Astius. Cf. Matthiae gramm. p. 890. ubi huiusmodi pluralis et singularis compositionem idoneis exemplis confirmat. Idem p. 1122. de accusativo disputans et hunc locum secundum Stephanum exhibens varias lectiones inspexisse non videtur.

δρᾷ] δράσῃ Vind. B. Vat. M.

μένους ἥδιστα θεραπεύῃ καὶ χαρίζηται ὑποτρέχων καὶ προγιγνώσκων τὰς σφετέρας βουλήσεις καὶ ταύτας δεινὸς ᾖ ἀποπληροῦν, οὗτος ἆρα ἀγαθός τε ἔσται ἀνὴρ καὶ σοφὸς τὰ μεγάλα καὶ τιμήσεται ὑπὸ σφῶν; Ταὐτὸν μὲν οὖν, ἔφη, ἔμοιγε δοκοῦσι δρᾷν, καὶ οὐδ' ὁπωστιοῦν ἐπαινῶ. Τί δ' αὖ, τοὺς θέλοντας θεραπεύειν τὰς τοιαύτας πόλεις καὶ προθυμουμένους οὐκ ἄγασαι τῆς ἀνδρείας τε καὶ εὐχερείας; Ἔγωγε, ἔφη, πλήν γ' ὅσοι ἐξηπάτηνται ὑπ' αὐτῶν καὶ οἴονται τῇ ἀληθείᾳ 448
πολιτικοὶ εἶναι, ὅτι ἐπαινοῦνται ὑπὸ τῶν πολλῶν. Πῶς λέγεις; οὐ συγγιγνώσκεις, ἢν δ' ἐγώ, τοῖς ἀνδράσιν; ἢ οἷόν τ' εἶναι ἀνδρὶ μὴ ἐπισταμένῳ μετρεῖν ἑτέρων τοιούτων πολλῶν λεγόντων, ὅτι τετραπηχύς ἐστιν, αὐτὸν ταῦτα μὴ ἡγεῖσθαι περὶ αὐτοῦ; Οὐκ ἄν, ἔφη,

θεραπεύῃ] *θεραπεύει* Flor. R. *θεραπεύοι* Lob. Vat. B. Vind. D. Ficinus haec ab ὃς δ' ἄν usque ita interpretatur: *contra quisquis praesentem gubernationem approbat confirmatque.*

χαρίζηται] *χαρίζεται* Flor. R. Bas. b.

προγιγνώσκων] *προγιν.* Vind. DE(F.) Ald. Bas. ab. Steph.

ᾖ] *ἦ* Ald. *ἢ* Bas. ab.

τὰ μεγάλα] *ταμεγάλα* Vind. D.

σφῶν] *σοφῶν* Vind. E. Amb. C. Ang. B. Flor. ACTV. In locum puncti post hoc restitui interrogandi signum, quod habent Bas. ab. et Astius.

Ταὐτὸν] *ταυτὰ* Ang. B.

δρᾷν] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Non vitiose, sed incommode abesset.

ἐπαινῶ] *huiusmodi res publicas laudo* Fic.

D *θέλοντας*] *ἐθέλοντας* Ang. B. Flor. R. Stallbaumius et in tert. ed. e coniectura Astius. Cf. ad L. III. p. 391. A.

προθυμουμένους] *προθυμουμένας* Vat. H.

τῆς] *τὰς* Vind. D.

ἀνδρείας] *ἀνδρίας* Vind. BF. Flor. T. Bekkerus. V. ad L. II. p. 361. B.

τε] *om.* Flor. L.

καὶ εὐχερείας] *propensioremque affectum* Fic. Imo est *facilitas*, ut Astius interpretatus est.

Ἔγωγε] *ἔγωγ'* Vind. E. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Stallbaumius.

γ'] *γε* Lob. Vind. BDE. *om.* Flor. T.

συγγιγνώσκεις] *σὺ γιγνώσκεις* Vat. B. *συγγιν.* Vind. BE. (Flor. ACLTUV.) Ald. Bas. ab. Steph.

τοῖς ἀνδράσιν] *τοὺς ἄνδρας* Vat. B. correctus.

ὅτι] *ὃ* cum *τι* int. vers. a m. s. adscripto Vind. B.

αὐτοῦ] *αὑτοῦ* Vind. D.

Οὐκ ἄν] Ita Ven. C. correctus in *ἄν. οὐκ αὖ* Par. A. Vind. EF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACR. permutatione in optimis quibusque passim obvia. Supplendum videtur *οἷόν τ' εἶη* vel *οἷόν τ' εἶναι οἶομαι*, ut p. 422. B: *οὐκ ἂν δοκεῖ σοι ῥᾳδίως μάχεσθαι; Οὐκ ἂν ἴσως, ἔφη, ἅμα γε.* quamquam possit etiam *ᾤμην* subaudiri. Cf. p. 427. A: *οὔτ' ᾤμην ἂν δεῖν.* et L. II. p. 378. A: *οὐδ' ἂν εἰ ἦν ἀληθῆ ἂν ᾤμην δεῖν ῥᾳδίως οὕτω λέγεσθαι.* E

καλέπαινε] *χαλέπηνε* Ald. Bas. ab.

οἱ τοιοῦτοι] *οὐ τ.* Vat. H. Flor. AC. Post *τοιοῦτοι* comma a Bek-

τοῦτό γε. Μὴ τοίνυν χαλέπαινε· καὶ γάρ πού εἰσι πάντων χαριέστατοι οἱ τοιοῦτοι, νομοθετοῦντές τε οἷᾳ ἄρτι διήλθομεν καὶ ἐπανορθοῦντες ἀεὶ ολόμενοί τι πέρας εὑρήσειν περὶ τὰ ἐν τοῖς ξυμβολαίοις κακουργήματα καὶ περὶ ἃ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον, ἀγνοοῦντες, ὅτι τῷ ὄντι ὥσπερ Ὕδραν τέμνουσι. Καὶ μὴν, ἔφη, οὐκ ἄλλο τί 427
γε ποιοῦσιν. Ἐγὼ μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, τὸ τοιοῦτον εἶδος νόμων πέρι καὶ πολιτείας οὔτ' ἐν κακῶς οὔτ' ἐν εὖ πολιτευομένῃ πόλει ᾤμην ἂν δεῖν τὸν ἀληθινὸν νομοθέτην πραγματεύεσθαι· ἐν τῇ μὲν, ὅτι ἀνωφελῆ, καὶ πλέον οὐδέν, ἐν δὲ τῇ, ὅτι τὰ μὲν αὐτῶν κἂν ὁστισοῦν εὕροι, τὰ δὲ, ὅτι αὐτόματα ἔπεισιν ἐκ τῶν ἔμπροσθεν ἐπιτηδευμάτων. Τί οὖν, ἔφη, ἔτι ἂν ἡμῖν λοιπὸν τῆς B
νομοθεσίας εἴη; Καὶ ἐγὼ εἶπον, ὅτι ἡμῖν μὲν οὐδὲν,

kero sublatum restitui et illud, quod vulgo post ἀεὶ positum est, sustuli, quia omnium maxime ridiculi isti dicuntur ideo, quod se legibus suis aliquid effecturos esse sperant. Sunt igitur χαριέστατοι, ὅτι νομοθετοῦσιν ολόμενοί τι πέρας εὑρήσειν.

ἄρτι] *om.* Fic.

ἐπανορθοῦντες] ἐπανορθοῦντές τε Ang. B. Flor. R.

ολόμενοί τι] ολόμενοί τε Ven. B. Vind. E(F.) Amb. C. Ang. B. Vat. H. (Flor. ACRT.) cum editis ante Astii sec.

ἐγὼ] *om.* Par. K. sec. Bekk.

τῷ ὄντι] τωόντι Vind. E.

Ὕδραν] ὕδραν τινὰ Ven. B. Vind. E. Flor. C. Plutarchus comp. Ag. et Cleom. cum Gracch. p. 844. B: ὁ δὲ Ἄγιδος καὶ Κλεομένους νεωτερισμὸς τὸ μικρὰ καὶ κατὰ μέρος τῶν ἡμαρτημένων ἰᾶσθαι καὶ ἀποκόπτειν ὕδραν τινὰ τέμνοντος, ὡς φησιν ὁ Πλάτων, ἠγησάμενος εἶναι τὴν ἅμα πάντα ἀπαλλάξαι κακὰ καὶ παρασκευάσαι (imo μετασκευάσαι, ut est in cod. S G.) δυναμένην μεταβολὴν ἐπῆγε τοῖς πράγμασιν. quem locum significavit Astius in comm. Reliquis, quos ibidem citavit de hydra Lernaea auctoribus, nunc addendus est Buttmannus in Mythologo II. p. 111. sqq.

τέμνουσι] τέμνουσιν Flor. R. Bekkerus.

μὴν] μήν γε Ven. B. μὴν f Vind. E.

τί γε] γέ τι Ven. B. Vind. EF. 427 Amb. C. Ang. B. Flor. ACR. τι Vind. D. γε Flor. T.

ποιοῦσιν] In Vind. B. ν a m. s. additum est.

μὲν τοίνυν] μέντοι Par. K. Mon. B. Flor. U.

κακῶς] κακοῖς Vind. F.

ἂν δεῖν] δεῖν ἂν Ven. B. αὖ δ. Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L.

ὅτι] bis deinceps Vind. E.

ἀνωφελῆ] ἀνωφελεῖ Par. DK. sec. Bekk. ἀνωφελὲς Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. Astius. Pluralem neutrius satis tuentur sequentia τὰ μὲν αὐτῶν, in quibus αὐτῶν Astius quoque pro neutro habet, et quae supra dicta sunt τὸ τοιοῦτον εἶδος νόμων πέρι καὶ πολιτείας, quibuscum masculinum ἀνωφελεῖς vix consistere posset.

καὶ πλέον οὐδέν] neque movent quicquam Fic.

ὁστισοῦν] ὅς τις οὖν Ald. Bas. ab.

ἔπεισιν] ὕπεισιν Par. K.

ἡμῖν λοιπὸν] λ. ἡ. Ven. B. B Vind. E. Flor. C.

τῷ μέντοι Ἀπόλλωνι, τῷ ἐν Δελφοῖς, τά τε μέγιστα καὶ κάλλιστα καὶ πρῶτα τῶν νομοθετημάτων. Τὰ ποῖα; ἦ δ' ὅς. Ἱερῶν τε ἱδρύσεις καὶ θυσίαι καὶ ἄλλαι θεῶν τε καὶ δαιμόνων καὶ ἡρώων θεραπεῖαι τελευτησάντων τε αὖ θῆκαι καὶ ὅσα τοῖς ἐκεῖ δεῖ ὑπηρετοῦντας ἵλεως αὐτοὺς ἔχειν· τὰ γὰρ δὴ τοιαῦτα οὔτ' ἐπιστάμεθα ἡμεῖς C οἰκίζοντές τε πόλιν οὐδενὶ ἄλλῳ πεισόμεθα, ἐὰν νοῦν ἔχωμεν, οὐδὲ χρησόμεθα ἐξηγητῇ, ἀλλ' ἢ τῷ πατρίῳ· οὗτος γὰρ δή που ὁ θεὸς περὶ τὰ τοιαῦτα πᾶσιν ἀνθρώποις πάτριος ἐξηγητὴς ἐν μέσῳ τῆς γῆς ἐπὶ τοῦ ὀμ-

θυσίαι] θυσίαις Vind. D.

ἄλλαι] ἄλλων cum αι super ων Lob. Vind. D.

θεῶν τε] τε om. Vind. D.

τε αὖ] τε omittunt omnes Bekkeri codices uno Ven. B. excepto, omnes Florentini et Lob. Vind. BDE. neque a Ficino lectum videtur: *sepulcra praeterea et funera defunctorum.* Ex Vind. F. tamen nihil a Stephano discrepans enotatum accepi, neque video, qua ratione aut quo exemplo asyndeton hoc defendam, quoniam nihil restat, quod Socrates tertio loco videatur enumerare voluisse, illud autem, quod Phaedr. p. 230. B. vulgo ante Heindorfium simile legebatur, ἥ γε αὖ πηγὴ χαριεστάτη ῥεῖ, recte ab illo in ἥ τε mutatum fuisse codices docuerunt. Neque Homericum ὁ μὲν νόθος ἡνιόχευεν, Ἄντιφος αὖ παρέβασκε (Il. XI. 104.) etiam hic, ubi non praecesserit μὲν, αὖ pro δὲ potuisse a Platone dici cuiquam persuaserit. Itaque quod multis locis in parte codicum temere omissum est τε, hoc loco in plurimis et optimis temere omissum statuamus.

ἵλεως] ἵλεων Vind. B. Vat. M.

οὔτε'] οὔτε Vind. F.

τε] om. Vind. B.

C οὐδενὶ] οὐδενί τε Lob. Vind. BD. Vat. M.

πεισόμεθα] πεισώμεθα Vat. H. Flor. A.

πατρίῳ] πατρῴῳ Par. DK. In Vind. D. super ι scriptum est ω praefixo variae lectionis signo γρ, nec aliter de Ven. C. statuo, in quo πατρῴῳ pro varia lectione adscriptum docet Bekkerus. πατρῴῳ Astius in prima et sec. ed. et Stallbaumius in textu posuerunt, quia Apollo intelligatur, quem πατρῷον, non πάτριον, dictum esse constet. Sed illud non constat, Apollinem simpliciter et suo nomine omisso τὸν πατρῷον dici consuevisse; et si consuevit, hoc tamen loco potius ἐξηγητῇ subaudiendum esse praecedentia pariter atque sequentia demonstrant. Iam vero πατρῷος Atheniensibus et reliquis Ionibus Apollo erat dicebaturque διὰ τὴν τοῦ Ἴωνος γένεσιν, ipso Platone teste Euthyd. p. 302. D. eadem ratione, qua aliis Iupiter, ut L. III. p. 391. E. aliive dii, qui Leg. L. IIII. p. 717. B. πατρῷοι dicuntur, *gentium auctores.* ἐξηγητὴς autem sive cum Ruhnkenio ad Tim. p. 111. ab Atheniensium *interpretibus sacrorum*, sive secundum Hermiam in scholiis ad Phaedrum p. 109. l. 6 sqq. ed. Ast. ob interpretationem Iovis oraculorum ab eo peti solitam dictus h. l. videatur, hoc tamen efficitur, πατρῷον eum ἐξηγητὴν ita dici non potuisse, ut simul gentis auctor et interpres esse significaretur, quum epitheti notio ad nominis notionem pertinere et cum ea coniuncta esse debeat. Accedit, quod Socrates hic non magis, quam ali-

φαλοῦ καθήμενος ἐξηγεῖται. Καὶ καλῶς γ', ἔφη, λέγεις, καὶ ποιητέον οὕτως.

Ὠικισμένη μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ἤδη ἄν σοι εἴη, ὦ παῖ Ἀρίστωνος, ἡ πόλις· τὸ δὲ δὴ μετὰ τοῦτο σκό- D
πει ἐν αὐτῇ φῶς ποθὲν πορισάμενος ἱκανὸν αὐτός τε καὶ τὸν ἀδελφὸν παρακάλει καὶ Πολέμαρχον καὶ τοὺς ἄλλους, ἐάν πως ἴδωμεν, ποῦ ποτ' ἂν εἴη ἡ δικαιοσύνη καὶ ποῦ ἡ ἀδικία, καὶ τί ἀλλήλοιν διαφέρετον, καὶ πότερον δεῖ κεκτῆσθαι τὸν μέλλοντα εὐδαίμονα εἶναι, ἐάν τε λανθάνῃ ἐάν τε μὴ πάντας θεούς τε καὶ ἀνθρώ-

bi in his libris, tamquam Atheniensis loquitur, sed tamquam Graecus. Graecis autem omnibus *πάτριος*, hoc est, a maioribus traditus harum rerum arbiter et interpres erat Delphicus Apollo, quem Socrates in sequentibus non Graecis tantum, sed omnibus hominibus *πάτριον ἐξηγητὴν* appellans haud dubie gradationem, quam dicunt, a minori ad maius facere idemque epitheton angustius primum dictum mox latius extendere videri debet. Nec aliter Oenomaus apud Eusebium Praep. ev. L. V. p. 135. hunc locum Platonis legit aut intellexit, dum pugilis Cleomedis apotheosin Apollini exprobrat: *διὰ τί γὰρ, ὦ πάτριε τῶν Ἑλλήνων ἐξηγητά, ὡς σε καλεῖ Πλάτων, ἐθέωσας τὸν ἄνδρα τοῦτον;* — Itaque recte Astius in tert. ed. *πατρίῳ* restituit, parum probabiliter tamen *πατρῴῳ* scribendum coniecit. Ficinus: *patrio deo.* Male. Satis erat *patrio* sc. interprete.

οὗτος] *οὕτως* Vind. E. *hunc deum* dicit, quem patrii interpretis nomine satis demonstraverat, quo sibi quoque suaeque civitati utendum esse statuit, quia omnibus ab ipsa natura datus interpres.

πάτριος] *πάτριιος* Lob. sed penultima per lineolam transversam inducta.

ἓν] *καὶ ἓν* Amb. C. — De *umbilico* cf. quos laudavit Passovius in Boettigeri *Archaeologie und Kunst* Vol. I. fasc. 1. p. 159.

γ'] *om.* Par. K. sec. Bekk.
οὕτως] *οὕτω* Lob. Vind. EF. Par. K. sec. Bip. Flor. ACLRUV.

μὲν τοίνυν] *μέν τοι* Ang. B. *om.* Fic.
ἦν] *om.* Vind F.
ἤδη] *ἤδε* Par. K. sec. Bekk.

σοι εἴη] *εἴη σοι* Amb. C. Flor. R. *εἴ σοι εἴη* Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

δὴ] *μὴ* Vind. D. D
μετὰ τοῦτο] *μετατοῦτο* Vind. BD. Ald. Bas. ab.

σκόπει] *σ. τὸ* Lob. Vind. BD. Vat. M. Flor. L.

ποθὲν] *πόθεν* Vind. D.
αὐτός τε] *αὐτός γε* Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACT. Cf. ad L. III. p. 398. A.

παρακάλει] *παρεκάλει* Lob. a m. pr.

καὶ Πολέμαρχον] *καὶ om.* Vind. B.
ἡ δικαιοσύνη] *ἡ om.* Par. K.
καὶ ποῦ] *ubi et* Fic.

καὶ πότερον δεῖ] *πότερον δεῖν* Vind. E. Vat. H. Flor. AC.
ἐάν τε λανθάνῃ] *ἐάν τε λάθῃ*, idque in margine, Vind. D. *ἄν τε λανθ.* Ang. B. Flor. R.
ἐάν] *ἄν* Vind. F. Ang. B. Flor. R.
πάντας] *πάντα* Flor. L.

πους. Οὐδὲν λέγεις, ἔφη ὁ Γλαύκων· σὺ γὰρ ὑπέσχου
E *ζητήσειν, ὡς οὐχ ὅσιόν σοι ὂν μὴ οὐ βοηθεῖν δικαιοσύνῃ εἰς δύναμιν παντὶ τρόπῳ. Ἀληθῆ, ἔφην ἐγὼ, ὑπομιμνήσκεις, καὶ ποιητέον μέν γε οὕτως, χρὴ δὲ καὶ ὑμᾶς ξυλλαμβάνειν. Ἀλλ', ἔφη, ποιήσομεν οὕτως. Ἐλπίζω τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, εὑρήσειν αὐτὸ ὧδε. οἶμαι ἡμῖν τὴν πόλιν, εἴπερ ὀρθῶς γε ᾠκισται, τελέως ἀγαθὴν εἶναι. Ἀνάγκη, ἔφη. Δῆλον δὴ, ὅτι σοφή τ' ἐστὶ καὶ ἀνδρεία καὶ σώφρων καὶ δικαία. Δῆλον. Οὐκοῦν*

λέγεις] *λέγει* Lob. Vind. B. Vat. M.

γὰρ] *γάρ που* Vind. B. Vat. M. Respicitur illud, quod Socrates L. II. p. 368. B. dixerat.

E *σοι*] *σου* Vind. F.

μὴ οὐ] Ita Bekkerus et Stallbaumius secundum Par. A. Vat. H. Flor. ACRTV. quibus accedit Vind. E. Reliqui cum Ald. Bas. ab. Steph. *οὐ* omittunt, salva utique sententia nec vetantibus linguae legibus; sed amant Graeci id, quod per negationem effectum est, potius non effectum negare, quam affirmare effectum, deinde efficientiae significatione sublata et simplici enuntiatione in bipartitae locum recepta eandem illam ex duplici negatione exsistentem affirmationem adhibere. Itaque hoc loco, quod per bipartitam enuntiationem ita dicendum erat: *οὐχ ὅσιόν σοι ἦν, ὥστε μὴ οὐ βοηθεῖν σε δικαιοσύνῃ* (quo modo Leg. L. VIIII. p. 880. E. leges necessariae dicuntur ferorum caussa *καὶ μηδὲν τεγχθέντων, ὥστε μὴ οὐκ ἐπὶ πᾶσαν ἰέναι κάκην*) id brevitatis studio in simplicem contractum est ita, ut, nisi ad bipartitam revocetur, vitiose dictum videatur. Quare saepe hoc *οὐ* a librariis omissum est. Simillimus nostro locus exstat Leg. L. X. p. 891. A: *διὰ ταῦτα λόγον οὐδαμῇ ἔχει οὐδὲ ὅσιον ἔμοιγε εἶναι φαίνεται τὸ μὴ οὐ βοηθεῖν τούτοις τοῖς λόγοις πάντα ἄνδρα κατὰ δύναμιν.* Cf. ad L. I. p. 354. B.

παντὶ τρόπῳ] *om.* Fic.

οὕτως] Ita Par. K. sec. Bip. Lob. Vind. BDEF. nec non omnes Florentini, quos secutus est Stallbaumius. Cf. ad L. III. p. 406. E. Bekkerus tacite *οὕτω* retinuit, quod est in Ald. Bas. ab. Steph. et comma post id fecit, quod propter *μὲν* necessarium videtur. Priores vel punctum, ut Bas. a. Steph. vel colon, ut Ald. Bas. b. habent.

ὑμᾶς] *ἡμᾶς* Lob. Vind. BD. Flor. U. Bas. b.

ξυλλαμβάνειν] *ξυμβάνειν* Vind. E. *ξυλαμβάνειν* Vind. F.

ποιήσομεν] *ποιήσωμεν* Ang. B. Flor. R.

οὕτως] *οὕτω* Lob. Vind. BF. Flor. R.

εὑρήσειν] *εὑρίσειν* Vind. E.

αὐτὸ] Ita, sup. a m. s. *αὐτῷ*, Vind. F.

οἶμαι] Huic *ἀνάγκη* praepositum legitur in Ang. B. Flor. R. et a m. s. int. vers. in Vind. F.

γε] *τε* Lob. Vat. M. *om.* Flor. T.

ἔφη] *γ' ἔφη* Ang. B. Flor. R. *ἔφην* Vind. D.

τ'] *τε* Vind. F.

ἀνδρεία καὶ σώφρων] *σ. κ. ἀ.* Par. K. *ἀ. κ. εὔφρων* Vind. E. Amb. C. *ἀ. κ. ἄφρων* Flor. AC. et a m. pr. Vat. H.

Δῆλον] *δηλονότι* Lob. Vind. BD. Mon. B. Vat. M. Flor. LU. (Bekkerus *δῆλον ὅτι* ex suis

ὅτι ἂν αὐτῶν εὕρωμεν ἐν αὐτῇ, τὸ ὑπόλοιπον ἔσται τὸ οὐχ εὑρημένον; Τί μήν; Ὥσπερ τοίνυν ἄλλων τινῶν 428
τεττάρων, εἰ ἔν τι ἐζητοῦμεν αὐτῶν ἐν ὁτῳοῦν, ὁπότε πρῶτον ἐκεῖνο ἔγνωμεν, ἱκανῶς ἂν εἶχεν ἡμῖν, εἰ δὲ τὰ τρία πρότερον ἐγνωρίσαμεν, αὐτῷ ἂν τούτῳ ἐγνώριστο τὸ ζητούμενον· δῆλον γὰρ, ὅτι οὐκ ἄλλο ἔτι ἦν, ἢ τὸ ὑπολειφθέν. Ὀρθῶς, ἔφη, λέγεις. Οὐκοῦν καὶ περὶ τούτων, ἐπειδὴ τέτταρα ὄντα τυγχάνει, ὡσαύτως ζητητέον; Δῆλα δή. Καὶ μὲν δὴ πρῶτον γέ μοι δοκεῖ

refert, quod certe in Vind. B. non ita divisum invenit.) Sed Vind. BD. nulla post δικαία interpunctione posita hoc δηλονότι Socrati tribuunt.

αὐτῶν] αὐτῶι Lob. αὐτῷ Flor. L. αὐτὸ Vind. B. Vat. M. *om.* Par. K. sec. Bekk. Flor. T.

οὐχ εὑρημένον] ἐξευρημένον Flor. L. In Lob. et editis ante Astium non signum interrogandi, sed punctum appositum est, et ita Ficinus haec intellexit.

428 τοίνυν] *om.* Fic.

αὐτῶν] αὐτὸ, sup. ῶν, Vind. B. *om.* Fic. Neque vero apparet, quomodo in vulgata verborum interpunctione, si genitivi ἄλλων τινῶν τεττάρων ab ἓν reguntur, hoc αὐτῶν ferri possit, quin aut molestissime redundet, aut cum Astio, qui in Latina interpretatione *in quocumque eorum id faceremus* posuit, sine sensu ad ὁτῳοῦν referatur. Itaque illos genitivos absolutos puto, h. e. a tota, quae sequitur, enuntiatione pendentes eademque significatione praeditos, quam praepositio περὶ habet, quae ipsa in proxima Socratis oratione, ubi interruptus post τὸ ζητούμενον sermo continuatur, statim initio posita est: οὐκοῦν καὶ περὶ τούτων ὡσαύτως ζητητέον; quo quidem loco propter simplicitatem dictionis et artiorem verborum omnium coniunctionem omitti non poterat. Exempla huius genitivi habet Matthiae gramm. p. 650. secundum quae post τεττάρων comma posui.

τὰ τρία] τὰ *om.* Lob. Vind. BD. Vat. B. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. LRU.

αὐτῷ ἂν τούτῳ] αὐτὸ ἂν τοῦτο Amb. C. Flor. T. αὐτῷ ἂν τοῦτο Vat. H. Flor. V.

οὐκ ἄλλο ἔτι] οὐκ ἄλλο τι (Flor. L.) editi ante Bekkerum et Astius. *nihil aliud* Fic. Antequam tria inventa essent, res nondum eo adducta erat, ut dici posset nihil aliud, nisi reliquum, esse id, quod quaereretur. Quum enim plura superessent, manifestum quidem erat contineri in eis quaesitum, sed ipsa quaesitum esse dici non poterant. Iam vero inventis tribus non amplius erat, de quo praedicari posset esse id, quod quaereretur, nisi de reliquo: οὐκ ἄλλο ἔτι ἦν τὸ ζητούμενον, ἢ τὸ ὑπολειφθέν.

ὑπολειφθέν] ὑποληφθέν Vind. F. Flor. LR.

ἐπειδὴ τέτταρα ὄντα τυγχάνει] *quandoquidem quatuor sunt duntaxat* Fic. Recte; sed quae quatuor esse dicuntur, ea non esse plura facile intelligitur.

ζητητέον;] ζητητέον. Ald. Steph. ζητητέον Vind. BD.

Δῆλα δή] δηλαδή codices a me inspecti cum editis ante Bekkerum.

B ἐν αὐτῷ κατάδηλον εἶναι ἡ σοφία· καί τι ἄτοπον περὶ αὐτὴν φαίνεται. Τί; ἦ δ' ὅς. Σοφὴ μὲν τῷ ὄντι δοκεῖ μοι ἡ πόλις εἶναι, ἣν διήλθομεν· εὔβουλος γάρ. οὐχί; Ναί. Καὶ μὴν τοῦτό γε αὐτό, ἡ εὐβουλία, δῆλον, ὅτι ἐπιστήμη τίς ἐστιν· οὐ γάρ που ἀμαθίᾳ γε, ἀλλ' ἐπιστήμῃ εὖ βουλεύονται. Δῆλον. Πολλαὶ δέ γε καὶ παντοδαπαὶ ἐπιστῆμαι ἐν τῇ πόλει εἰσί. Πῶς γὰρ οὔ; Ἆρ' οὖν διὰ τὴν τῶν τεκτόνων ἐπιστήμην σοφὴ

ἐν αὐτῷ] *ἐν αὐτῇ* Mon. B. a m. s. *in civitate* Fic. Schleiermachero ob antecedentia *εὕρωμεν ἐν αὐτῇ* et ob sequentia *δοκεῖ μοι ἡ πόλις* pro *αὐτῷ*, quod quo referatur non habeat, cum Monacensi codice „egregio" *αὐτῇ* scribendum videtur, quod equidem ob propius antecedentia *ἐν ὀτφοῦν* et totam illorum conformationem ne a bonis quidem oblatum codicibus recipiendum putarem. Neque vero neutro offendor, quum reputo Socratem, etsi in superioribus civitatem disertis verbis rem esse de genere earum rerum, quae plura certo modo indaganda continerent, non dixerat, tamen ita locutum esse, ut sibi et alteri id dixisse et civitatem *ἕν τι ἐκείνων* posuisse videretur. Atque ut civitatem, tamquam continens, ita sapientiam, tamquam primum inter contenta conspicuum, eodem genere neutro appellat, cuius aliam rationem esse statuit Rückertus ad Symp. p. 25.

B *καί τι*] *καί τοι* Vind. E.

μὲν τῷ ὄντι] *μέντοι* Ven. B. Vind. E. (Flor. CT.) editi ante Astium. (*τωόντι* Vind. D.)

δοκεῖ μοι] post *ἡ πόλις* Par. K. Vind. E.

εἶναι] *om.* Mon. B.

διήλθομεν] *νῦν δ.* Vind. B.

οὐχί] *ἦ οὐχί* Mon. B. Flor. U.

δῆλον, ὅτι] *δηλονότι* Lob. Vind. BD(F. Flor. LUV.) editi ante Astium.

ἀλλ' ἐπιστήμῃ] *sed scientia potius* Fic. *ἀλλ' ἐπιστήμη* Ald. Bas. ab.

βουλεύονται] *βούλονται* Lob. Vind. B. Amb. C. Vat. M.

Δῆλον] *δηλονότι* Lob. Vind. BD. (hi tres puncto apposito) Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. LU.

ἐπιστῆμαι] post *πόλει* habet Mon. B.

εἰσί] *εἰσίν* Flor. LT. Bekkerus.

τῶν] *ἐκ τῶν* Flor. L.

σοφὴ] *σοφοὶ* Bas. ab.

τεκτονική] *τεκτονικῇ* Vind. D. C
τεκτονικήν Vind. E. Amb. C. Flor. ACU.

Οὐκ ἄρα] *καὶ ἄρα* Mon. B. Flor. U.

ὑπὲρ] *om.* Vind. B. Vat. M. Neque videtur *ἡ ὑπὲρ τῶν ξυλίνων σκευῶν ἐπιστήμη* per se dici potuisse scientia conficiendorum operum ligneorum, ideoque aut omittendum *ὑπέρ*, aut pro *βουλευομένη* in sequentibus *βουλευομένην* scribendum fuisse, quemadmodum praeeunte in nota ad Phaedon. p. 37. Heindorfio Astius in sec. et tert. ed. scripsit. Sed illud *ὑπὲρ*, quod eo magis genuinum videri debet, quo minus desiderari hoc loco poterat, quodque bis deinde eodem modo positum in omnibus codicibus exstat, ab ipso *βουλευομένη* ita afficitur, ut dubium esse non possit, quin Socrates *τὴν ὑπὲρ τῶν ξυλίνων σκευῶν ἐπιστήμην* eam intellexerit, quae *ὑπὲρ τ. ξ. σ. βουλεύεται*, participium autem ad nomen civitatis accommodans, quia civitati *τὸ βουλεύεσθαι* non minus conveniebat, quam scientiae, ante *ἐπιστήμην* omiserit *βουλευομένην*. Idem sensisse videtur Stallbaumius verbi *βουλεύεσθαι* rationem habendam esse dicens. Quod autem commate distinguenda *ἐπι-*

καὶ εὔβουλος ἡ πόλις προσρητέα; Οὐδαμῶς, ἔφη, διά C γε ταύτην, ἀλλὰ τεκτονική. Οὐκ ἄρα διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν ξυλίνων σκευῶν ἐπιστήμην βουλευομένη, ὡς ἂν ἔχοι βέλτιστα, σοφὴ κλητέα πόλις. Οὐ μέντοι. Τί δέ; τὴν ὑπὲρ τῶν ἐκ τοῦ χαλκοῦ, ἤ τινα ἄλλην τῶν τοιούτων; Οὐδ' ἡντινοῦν, ἔφη. Οὐδὲ τὴν ὑπὲρ τοῦ καρποῦ τῆς γενέσεως ἐκ τῆς γῆς· ἀλλὰ γεωργική. Δοκεῖ μοι. Τί δ'; ἦν δ' ἐγώ· ἔστι τις ἐπιστήμη ἐν τῇ ἄρτι

στήμην et βουλευομένη putavit propterea, quod διὰ non cum genitivo, sed cum accusativo positum sit, ita probo, ut διὰ τὴν ἐπιστήμην ad κλητέα magis, quam ad βουλευομένη spectare concedam; sed pro appositione βουλευομένη habendum non censeo et propter ὑπὲρ arte cohaerere cum ἐπιστήμην existimo. Minus etiam placet, quod idem Stallbaumius πόλιν verbo ἔχοι subiectum esse statuit, non σκεύη, quorum tamen caussa consilium istud initur. — Ficinus verba διὰ τὴν — βέλτιστα ita expressit: *ex eo, quod propter fabrilem scientiam de operibus ligno conficiendis, qua ratione peragantur, bene consultet.*

ἐπιστήμην] Ita Vind. B. sed correctus.

ἔχοι] ἔφη Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. ἔφης Amb. C. ἔχῃ Vind. BD. Ven. B. Par. DK. Mon. B. Vat. M. (Flor. LU.) cum editis ante Bekkerum. Optativum habent Par. A. Lob. Vind. F. Vat. B. Ven. C. Ang. B. Flor. R. Cf. ad ἄριστα paullo post (D) dicta.

βέλτιστα] ante ἔχῃ Mon. B. Flor. U.

κλητέα] λεκτέα Vind. D.

πόλις] ἡ πόλις Ven. B. (Flor. LUV.) cum editis ante et post Bekkerum.

Τί δέ; τὴν] τί δὲ τὴν Lob. Vind. D. Ald. Bas. ab. Ad τὴν ex superioribus repetendum est διὰ, ut Phaedon. p. 64. D: φαίνεταί σοι φιλοσόφου ἀνδρὸς εἶναι ἐσπουδακέναι περὶ τὰς ἡδονὰς καλουμένας τὰς τοιάσδε, οἷον σιτίων τε καὶ ποτῶν; Ἥκιστά γε. Τί δέ; τὰς τῶν ἀφροδισίων; Οὐδαμῶς. quem locum nostro illustravit Heindorfius. — Ficinus: *an forte propter scientiam, quae aenea opera fingit.* imo *quae super aeneis consultat.*

τῶν ἐκ] *om.* Amb. C. Ang. B. Vat. H.

τοῦ χαλκοῦ] τοῦ *om.* Par. DK. Mon. B. Flor. U. Astius et Stallbaumius.

τινα] τιν' Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἡντινοῦν] ἡντιναοῦν Lob. Vind. BD. Par. K. sec. Bip. Flor. LR.

τὴν] *om.* Vat. H.

γεωργική] Hoc Bekkerus vulgatam γεωργικήν tenens tantum ex Ang. B. Vat. HM. enotavit, ut novem reliqui, quos consuluit, codices accusativum habere videantur. Sed γεωργική a Bipontinis in Par. K. a Stallbaumio in Florentinis omnibus, a me denique in Vind. BDE. et in Lob. inventum est. Id cum Astio et Stallbaumio recipere non dubitavi, quamquam accusativus, si in omnibus libris esset, ferendus et per anacoluthon ita positus videretur, ut si κλητέον praecessisset. In Vind. BD. γεωργικὴ δοκεῖ μοι sine interpunctione leguntur. Ficinus hanc Socratis ἐρώτησιν ita interpretatus est: *neque etiam propter scientiam consiliumque fructuum ex terra producendorum colligendorumque sapiens nominatur ac bene consulta, sed agricolaria.*

Τί δ';] Τί δέ; Stallbaumius secundum Flor. ACRT. Ex meis unus Vind. E. δὲ pro δ' exhibet. Ante Astium signum interrogandi deerat.

ἐπιστήμη] ἐπιστήμηι Lob.

ὑφ' ἡμῶν οἰκισθείσῃ παρά τισι τῶν· πολιτῶν, ἢ οὐχ
D *ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ πόλει τινὸς βουλεύεται, ἀλλ' ὑπὲρ αὐ-*
τῆς ὅλης, ὅντινα τρόπον αὐτή τε πρὸς αὑτὴν καὶ πρὸς
τὰς ἄλλας πόλεις ἄριστα ὁμιλοῖ; Ἔστι μέντοι. Τίς,
ἔφην ἐγώ, καὶ ἐν τίσιν; Αὕτη, ἦ δ' ὅς, ἡ φυλακική,

οἰκισθείσῃ] *οἰκησθείσῃ* Par. K. sec. Bip. *οἰκισθήσῃ* Ald. Bas. ab. In Ang. B. additum est *πόλει*, quod Ficinus quoque addit: *in civitate nuper a nobis condita.* Ellipsis non ita dissimilis illi L. I. p. 349. B. *οὐδὲ τῆς δικαίας.*

τισι] *τινι* Lob. Vind. BD. Vat. M. Flor. L.

ἢ] *ἦ* Lob. Vind. B. *ἦ* Amb. C. Ang. B. *ᾗ* Flor. A. *ἡ* Ald.

οὐχ ὑπὲρ] *οὐχὶ πὲρ* Amb. C.

D *βουλεύεται*] *βούλεται* Vind. D.

αὑτῆς] *ἑαυτῆς* Par. A. Ven. B. Vind. E. Amb. C. Vat. M. (Flor. ACTV.) cum editis ante Astium; quod non mutandum putarem, si pro *ἢ* in superioribus *ᾗ* in Par. A. et Ven. B. legeretur.

αὑτὴν] *αὐτὴν* Lob. Vind. D.

ἄριστα] *ἄριστ' ἂν* Flor. L. Stallbaumius. Idem Astius in sec. ed. e coniectura receptum in tertia non tenuit, sed vulgata restituta *ὅντιν' ἂν τρόπον* scribendum esse coniecit. Ac solet hoc *ἄν* conditionem significans, qua id, quod optativo continetur, fieri possit, proxime id vocabulum poni, quod ipsam conditionem ostendit, quod aut interrogativum esse solet, aut relativum. Sic paullo ante C: *ὡς ἂν ἔχοι βέλτιστα.* L. II. p. 365. B: *συλλογίσασθαι, ποῖός τις ἂν ὢν τὸν βίον ὡς ἄριστα διέλθοι. qualis si sit, vitam optime transigat.* L. V. p. 473. A: *εὑρεῖν, ὡς ἂν ἐγγύτατα τῶν εἰρημένων πόλις οἰκήσειε. qua ratione adhibita civitas quam proxime ad statum descriptum accedere possit.* Phaedr. p. 230. B: *ὡς ἀκμὴν ἔχει τῆς ἄνθης, ὡς ἂν εὐωδέστατον παρέχοι τὸν τόπον.* in quibus interpretandis Heindorfius cetera recte, hoc tamen perperam statuit, *ὡς* ante *ἂν* significare *ita, ut*, quum potius sit *quo modo.* Ib. p. 231. A: *ἐκόντες, ὡς ἂν ἄριστα περὶ τῶν οἰκείων βουλεύσαιντο, πρὸς τὴν δύναμιν τὴν αὑτῶν εὖ ποιοῦσιν.* Ib. p. 262. D: *παράδειγμα, ὡς ἂν ὁ εἰδὼς τὸ ἀληθὲς προσπαίζων ἐν λόγοις παράγοι τοὺς ἀκούοντας.* Xenoph. Mem. I. 6, 2: *ζῇς γοῦν οὕτως, ὡς οὐδ' ἂν εἷς δοῦλος ὑπὸ δεσπότῃ διαιτώμενος μείνειε.* Sed quum coniunctio ista non necessaria esset et particula *ἄν* etiam optativo admoveri posset, factum nonnunquam videtur interpositis inter relativum et optativum compluribus verbis, ut relativo nondum addita ne optativo quidem adderetur. Ita Phaedr. p. 239. B: *μηχανᾶσθαι, ὅπως ἂν ᾖ πάντα ἀγνοῶν καὶ πάντα ἀποβλέπων εἰς τὸν ἐραστήν, οἷος ὢν τῷ μὲν ἥδιστος, ἑαυτῷ δὲ βλαβερώτατος εἴη.* quo loco *ἂν* ante *εἴη* ex uno Vind. B. Bekkeri suasu receptum a Stallbaumio non magis tutum puto, quam nostro. Aristoteles Polit. L. VII. c. 14, 8: *ποίων δέ τινων τῶν σωμάτων ὑπαρχόντων μάλιστα ὄφελος εἴη τοῖς γεννωμένοις, τύπῳ ἱκανὸν εἰπεῖν.* Apud recentiores exempla sunt multa.

ὁμιλοῖ] Ita Par. A. Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRT. et, sup. *ᾖ*, Ven. C. Reliqui codices cum editis omnibus *ὁμιλοίη* habent, quod mutare temerarium duxissem, nisi ex multorum collatione locorum intellexissem Atticam huius tertiae personae terminationem in his maxime libris saepius librariis, quam Platoni placuisse. Vide varias lectiones ad L. I. p. 349. B. III. 394. E. IIII. 438. A. VI. 493. C. VII. 516. A. 518. A. VIII. 549. B. 557. E. 559. A. VIIII. 587. C. X. 598. C. 615. E: omnibus his lo-

καὶ ἐν τούτοις τοῖς ἄρχουσιν, οὓς νῦν δὴ τελέους φύλακας ὠνομάζομεν. Διὰ ταύτην οὖν τὴν ἐπιστήμην τί τὴν πόλιν προσαγορεύεις; Εὔβουλον, ἔφη, καὶ τῷ ὄντι σοφήν. Πότερον οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ἐν τῇ πόλει οἴει ἡμῖν χαλκέας πλείους ἐνέσεσθαι, ἢ τοὺς ἀληθινοὺς φύ- E

cis vel — *οἳ* vulgatum et optimorum consensu firmum in quibusdam libris nihilominus in — *οἵῃ* mutatum, vel — *ᾗ* vulgo scriptum contra optimos invenies. Similiter Gorg. p. 507. A. *σωφρονοίῃ* ex singulis primum a Bekkero et Stallbaumio codicibus (Vind. B. et Flor. R.) receptum deinde merito reprobatum ab utroque est; Phaedon. p. 66. A. *ἐπιχειροίῃ* secundum unum Coisl. invectum a Bekkero Stallbaumius recte exclusit; Menex. p. 244. E. *κατηγοροίῃ* et Hipp. mai. p. 299. A. *καταγελῷῃ* item excludi debebat, recipi vero *ἐῷ* Tim. p. 70. C. et *τελευτῷ* ib. p. 72. E. Cf. ib. p. 71. A. Leg. L. II. p. 661. A. VII. 811. B. Amat. p. 137. E. Alc. I. p. 110. B. Contra perraro factum est, ut, ubi meliores libri formam praeberent Atticam, deteriores in communi consentirent; cuius generis unum adhuc exemplum observavi Phaedon. p. 87. B. ubi vulgata *ἀνερωτῷ* in *ἀνερωτῷῃ* mutanda fuit. Alterum enim Civ. L. X. p. 606. A. ubi pro *σκοποίης* in Ang. B. legitur *σκοποῖς*, ad secundam personam spectat, de qua non disputo. Quae quum ita sint, *ὁμιλοῖ* Par. A. et Ven. C. auctoritate non temere praetulisse mihi videor.

Ἔστι μέντοι] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. Flor. L.

τίσιν; Λύτη] *τίσιν αὕτη.* Lob. Vind. D. *τίσιν αὕτη* Vind. B. Etiam Ficinus: *Quaenam haec, et in quibus? Gl. Ipsa scilicet custodiendi diligentia* etc. in quibus *ipsa* potius, quam *haec* ad Graeca videtur adiecisse.

φυλακικὴ] *φυλακτικὴ* Ven. B. Vind. E. Bas. b. In Vind. D. syllaba *κι* superscripta est.

νῦν δὴ] *δ. ν.* Lob. Vind. D. Vat. B. Flor. LT.

τελέους] Ita codices Bekkeri, exceptis Par. A. et Ven. B. quos cum Stephano (et Ald. Bas. ab.) *τελέως* habere significavit, quod per se non minus probum, quam e. g. Phaedon. p. 83. E. *οἱ δικαίως φιλομαθεῖς*, neque propterea repudiandum, quod supra L. III. p. 414. B. quem locum Socrates hic respicit, *φύλακας παντελεῖς* dixerat, si quis tenendum censeat, non valde repugnem. Sed tamen, quum etiam Florentini omnes septem et Lob. cum Vind. BDEF. (quamquam Vind. E. a m. s.) *τελέους* habeant, Bekkerum et Stallbaumium secutus sum. Ficinus quoque *perfectos* dedit.

ὠνομάζομεν] *ὀνομάζομεν* Vind. BE. Amb. C. Vat. HM. Flor. ACLTV. et cum *ω* super *ὀ* Lob. Vind. D.

προσαγορεύεις] *προσαγορεύει* Ald. Bas. a.

τῷ ὄντι] *τωόντι* Vind. D.

σοφήν.] *σοφήν;* Steph.

Πότερον οὖν] Hoc *οὖν*, sine quo *ἄτοπον* illud supra (B) significatum explicatione careret et transitus valde abruptus, imo intolerabilis esset, Bekkerus tantum in Ven. B. Amb. C. Ang. B. invenit. Etiam Flor. LUV. Lob. Vind. BD. et Ficinus omiserunt, editiones vero omnes agnoscunt.

οἴει ἡμῖν] *ἡμῖν*, omisso *οἴει*, Vind. E. Amb. C. Vat. H. *ἡμῖν οἴει* Ven. B. cum editis ante Bekkerum. Eundem ordinem tenuit Stallbaumius neque alterum ex Florentinorum quoquam attulit.

ἐνέσεσθαι] *ἔσεσθαι* Par. DK. E Mon. B. Flor. U. *esse* Fic.

ἢ] *quam* Ficinus, in fine huius dictionis addens *an contra?*

λακας τούτους; Πολὺ, ἔφη, χαλκέας. Οὐκοῦν, ἔφην, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι ἐπιστήμας ἔχοντες ὀνομάζονταί τινες εἶναι, πάντων τούτων οὗτοι ἂν εἶεν ὀλίγιστοι; Πολύ γε. Τῷ σμικροτάτῳ ἄρα ἔθνει καὶ μέρει ἑαυτῆς καὶ τῇ ἐν τούτῳ ἐπιστήμῃ, τῷ προεστῶτι καὶ ἄρχοντι, ὅλη σοφὴ ἂν εἴη κατὰ φύσιν οἰκισθεῖσα πόλις· καὶ τοῦτο,
429 ὡς ἔοικε, φύσει ὀλίγιστον γίγνεται γένος, ᾧ προσήκει ταύτης τῆς ἐπιστήμης μεταλαγχάνειν, ἣν μόνην δεῖ τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν σοφίαν καλεῖσθαι. Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις. Τοῦτο μὲν δὴ ἓν τῶν τεττάρων οὐκ οἶδα ὅντινα τρόπον εὑρήκαμεν, αὐτό τε καὶ ὅπου τῆς πόλεως ἵδρυται. Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ, ἔφη, ἀποχρώντως εὑρῆσθαι.

ἔφη] *om.* Vind. E. Flor. C. et a m. pr. Ven. B.

ἔφην] ἔφη Vind. F.

ἐπιστήμας ἔχοντες] ἐπιστήμας, sup. ἐπιστήμονες, omisso ἔχοντες, Vat. B. ἐπιστήμονες Lob. Vind. BD. Vat. M. Flor. L. Bas. b.

οὗτοι] ὅσοι Vind. E. Vat. H.

ὀλίγιστοι] ὀλιγοστοὶ Vind. F. Ang. B. et int. vers. Flor. A. Aldus et Stephanus punctum apposuerunt.

Πολύ γε] γε *om.* editi ante Astium.

ἑαυτῆς] ἑαυτοῦ Mon. B.

τούτῳ] *om.* Fic.

τῷ προεστῶτι] καὶ τ. π. Bas. b.

ὅλη] ὅλη Ald. Bas. a.

οἰκισθεῖσα] οἰγκισθ. Ald.

ὀλίγιστον] ὀλιγοστὸν Vind. F. Flor. CRT. et int. vers. A.

γίγνεται] *om.* Fic.

429 τῆς] *om.* Amb. C.

ἣν] „ἣν καὶ Vat. BM. Ven. C. Vind. B. Par. DK. Mon. B.“ Ita Bekkerus in comm. At secundum Bipontinos non ἣν καὶ, sed tantum καὶ legitur in Par. K. neque aliter scriptum est in Vind. BD. Lob. Flor. LU. et Bas. b. Itaque ἣν perperam repetitum in Bekkeri comm. videtur.

μόνην] In Vind. D. η super ην scriptum est.

δεῖ] δὴ Vat. H. Flor. ACL.

σοφίαν] Vind. D. α super αν scriptum habet.

Τοῦτο] τοῦτο Ald. Steph. quasi Glauco loqui pergat. Astius in prima et sec. ed. eundem errorem commisit et post λέγεις colo tantum interpunxit.

οὐκ οἶδα] *non vides* —? Fic.

ἵδρυται.] ἵδρυται; Bas. ab.

Ἐμοὶ] καὶ ἐμοὶ Ven. B. Amb. C. Ang. B. Vind. E(F. Flor. CRT.) cum editis ante Bekkerum.

εὑρῆσθαι] Ita Par. A. Mon. B. Amb. C. Vat. H. Vind. E. Flor. ACRTUV. εἰρῆσθαι Ang. B. εἰρῆσθαι reliqui cum editis ante Astium, qui iam in sec. ed. de coniectura scripserat εὑρῆσθαι „propter praecedens οὐκ οἶδα ὅντινα τρόπον εὑρήκαμεν.“ Poterat Ficini auctoritatem adiungere, qui *inventum* posuit. Sed de coniectura equidem εἰρῆσθαι non mutassem. Certe Socratis illud οὐκ οἶδα ὅντινα τρόπον non ita dictum, ut probabiliter an secus inventum dubitans hoc Glauconis assensu confirmari debuerit. Quamquam nunc, quum optimus codex εὑρῆσθαι exhibuerit, Glauco illud sic intellexisse videtur.

ἀνδρεία] ἀνδρία Flor. RT. Bekkerus.

αὐτή] αὖ πῃ Ang. B. Flor. RT. αὖτη Lob. Vind. BD. Par. K. sec. Bekk. Vat. M. Flor. L. Ald. Bas. ab. *om.* Fic.

δι' ὅ] διὸ Lob. Vind. BD. Par. K. sec. Bip. In Vind. B.

Ἀλλὰ μὴν ἀνδρεία γε αὐτή τε καὶ ἐν ᾧ κεῖται τῆς πό-
449 λεως, δι' ὃ τοιαύτη κλητέα ἡ πόλις, οὐ πάνυ χαλεπὸν
ἰδεῖν. Πῶς δή; Τίς ἂν, ἦν δ' ἐγὼ, εἰς ἄλλο τι ἀπο- B
βλέψας ἢ δειλὴν ἢ ἀνδρείαν πόλιν εἴποι, ἀλλ' ἢ εἰς
τοῦτο τὸ μέρος, ὃ προπολεμεῖ τε καὶ στρατεύεται ὑπὲρ
αὐτῆς; Οὐδ' ἂν εἷς, ἔφη, εἰς ἄλλο τι. Οὐ γὰρ, οἶ-
μαι, εἶπον, οἵ γε ἄλλοι ἐν αὐτῇ ἢ δειλοὶ ἢ ἀνδρεῖοι
ὄντες κύριοι ἂν εἶεν ἢ τοίαν αὐτὴν εἶναι ἢ τοίαν. Οὐ
γάρ. Καὶ ἀνδρεία ἄρα πόλις μέρει τινὶ ἑαυτῇ ἐστὶ, διὰ
τὸ ἐν ἐκείνῳ ἔχειν δύναμιν τοιαύτην, ἣ διὰ παντὸς σώ-
σει τὴν περὶ τῶν δεινῶν δόξαν, ταὐτά τε αὐτὰ εἶναι C
καὶ τοιαῦτα, ἅ τε καὶ οἷα ὁ νομοθέτης παρήγγειλεν ἐν

duarum circiter litterarum spatium post id vacuum relictum est.

τοιαύτη] post *πόλις* Par K. *τοιαύτῃ* Ald.

B *ἀποβλέψας*] *ἀποθλίψας* Vat. H. Flor. A. et in m. C. *ἀποβλέπω* Bas. b.

εἶποι] *εἴπῃ* Vind. B.

προπολεμεῖ τε] *προπολεμεῖται* Vind. F.

ὑπὲρ] *ὑπ'* Vind. E.

οἶμαι] *om.* Fic. Comma ante id Bekkerus posuit.

ἄλλοι] *om.* Vind. D.

κύριοι] In Flor. R. *αἴτιοι* superscriptum est.

ἢ] *om.* Mon. B.

τοίαν — ἢ τοίαν] Ita Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Lob. Vind. BD. Flor. LRU. (in quo verba *αὐτὴν εἶναι*, ut in Mon. B. post *ἢ τ.* reiecta sunt) et a m. s. Par. A. *τοίαν αὐτὴν εἶναι*, omissis *ἢ τοίαν*, Par. DK. ex quo tamen Bipontini de accentu prioris *τοιαν* nihil a Stephano discrepans adnotarunt. Scilicet *τοιὰν — ἢ τοιάν* Vind. E(F. Flor. ACTV.) cum editis ante Bekkerum habent, qui reliquorum suorum rationem non indicavit. *τοιοῦ* infra p. 437. E. ex Par. A. a m. pr. et Vat. H. profert, quod idem Vind. E. habet, quum in editis ibi sit *τοίου*. Videntur fuisse, qui sic, ut *ποῖος* et *ποιὸς*, *τότε* et *τοτὲ* distingui norant, etiam *τοιὸς* scribendum putarent, ubi indefinitum esset. Quae ratio, cuius certum equidem auctorem non habeo, si admittatur, infra utique *τοιοῦ ἢ τοιοῦ* scribi possit, hoc tamen loco, quum demonstrativum utrumque ad res definitas et in praecedentibus nominatas spectet, *τοίαν ἢ τοίαν* requiritur. Sed ratio ipsa mihi non probatur.

Καὶ] *om.* Fic.

διὰ παντὸς] *διαπαντὸς* Lob. Vind. BD(F.) cum editis ante Astium.

τοιαῦτα] *τὰ τ.* Ven. B. Vind. C EF. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRV.

παρήγγειλεν] *παρήγγειλλεν* cum *ε* super *ει* Par. A. *παρήγγελλεν* Ven. C. Vind. BDF. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Vat. M. Flor. U. *παρήγγελεν* Ven. B. Lob. de quo cf. ad L. II. p. 359. E. Sed *παρήγγελλεν*, si legislator pro educatoribus ipsius praecepta identidem iuventuti ingerentibus dici potuit, vitiosum non est. Tamen magis aptus est aoristus, quum illo quidem tempore, quo adhiberi *σωτηρίαν* debet, educatio iam finita cogitetur. Itaque *παρήγγειλεν* cum Par. A. in quo alterum *λ* ad varietatem pertinet, tenendum.

τῇ παιδείᾳ. ἢ οὐ τοῦτο ἀνδρείαν καλεῖς; Οὐ πάνυ, ἔφη, ἔμαθον ὃ εἶπες, ἀλλ' αὖθις εἰπέ. Σωτηρίαν ἔγωγ', εἶπον, λέγω τινὰ εἶναι τὴν ἀνδρείαν. Ποίαν δὴ σωτηρίαν; Τὴν τῆς δόξης, τῆς ὑπὸ νόμου διὰ τῆς παιδείας γεγουνίας περὶ τῶν δεινῶν, ἅ τέ ἐστι καὶ οἷα. διὰ παντὸς δὲ ἔλεγον αὐτὴν σωτηρίαν τὸ ἔν τε λύπαις ὄντα
D διασώζεσθαι αὐτὴν καὶ ἐν ἡδοναῖς καὶ ἐν ἐπιθυμίαις καὶ ἐν φόβοις καὶ μὴ ἐκβάλλειν. ᾧ δέ μοι δοκεῖ ὅμοιον

οὐ] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. Flor. L.

ἀνδρείαν] ἀνδρίαν Vind. B. Bekkerus.

ἀλλ'] *om.* Fic.

Σωτηρίαν — καλεῖν 430. B] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 252.

ἔγωγ'] ἔγωγε Stob.

λέγω] λέγων Stob. cod. A. et a m. s. B.

εἶναι] ante τινὰ Ven. B. Vind. E. *om.* Stob. Trinc.

ἀνδρείαν] ἀνδρίαν Vind. BE. Flor. RTU. Stob. cod. A. Bekkerus.

τῆς ὑπὸ] τοῦ ὑ. Stob. cod. B. a m. pr. Trinc.

νόμου] νόμον Vind. E. Stob. (excepto cod. A. et Trinc.) Ald. Bas. ab. Steph. Genitivum ab Astio in sec. ed. ex Par. K. restitutum omnes deinde codices exhibuerunt.

γεγουνίας] Sic Astius in sec. ed. e coniectura praeeunte Ficino (*opinionis — conceptae*) scripsit pro γεγουνῖαν, quem adstipulantibus Mon. B. et Flor. U. necessario secuti sunt Bekkerus et Stallbaumius. Reliqui codices cum Stobaeo editionibusque antiquis γεγουνῖαν habent. Cf. p. 430. B: τὴν ὀρθὴν δόξαν περὶ τῶν αὐτῶν τούτων ἄνευ παιδείας γεγουνῖαν.

δεινῶν] δεινῶ Ald.

ἅ] ἦ Ang. B. Flor. R.

οἷα] οἷα Ang. B.

διὰ παντὸς] διαπαντὸς Lob. Vind. BD(F.) Ald. Bas. ab. Steph.

ἔλεγον] ἔλεγεν Stob. cod. B. a m. pr. Trinc.

τὸ] Ita Par. AD. Lob. Vind. DE. Vat. BHM. Ven. BC. Amb. C. Ang. B. Stob. τῷ cum editionibus omnibus reliqui codices, h. e. Par. K. Vind. B(F.) Mon. B. Nam de Florentinis Stallbaumii silentium valde suspectum est. Sed ut omnes habeant τῷ, alterum in tot tamque bonis libris inventum haud dubie, si non ineptum est, praeferri debet. Quid autem ineptum, si Socrates dictionem suam διὰ παντὸς interpretaturus hoc se dixisse dicit: τὸ ἔν τε λύπαις ὄντα διασώζεσθαι αὐτὴν καὶ ἐν ἡδοναῖς etc. καὶ μὴ ἐκβάλλειν? Imo magis aptum, quam si caussam, ob quam illa dictione usus sit, hanc significet, quod homines eam sententiam perpetuo servent. Ad constructionem denique triplex accusativus eandem explicationem habet, quam duplex in πολλὰ κακὰ λέγειν τινά et similibus, et ita intelligendus, ut si dixisset διὰ παντὸς δὲ αὐτὴν σωτηρίαν λέγων ἔλεγον τὸ διασώζεσθαι seu *illud dicens respiciebam et designabam perpetuam illam conservationem.* Ficinus non aliter legit aut intellexit: *In omnibus autem eam conservationem esse dixi: hoc est, ut rata semper et ubique servetur, sive quis doloribus afficiatur seu voluptatibus* etc.

ἐν ἐπιθυμίαις] ἐν *om.* Amb. C. Vat. H. Flor. AT. Stob. cuius tamen codices AB. a m. s. habent. D

ἐν φόβοις] ἐν *om.* Stob. excepto cod. A. et a m. s. B.

ᾧ] ὃ Stob. cum eadem exceptione.

ἐθέλω ἀπεικάσαι] *tibi aperiam* Fic.

εἶναι, ἐθέλω ἀπεικάσαι, εἰ βούλει. Ἀλλὰ βούλομαι. Οὐκοῦν οἶσθα, ἦν δ' ἐγὼ, ὅτι οἱ βαφεῖς, ἐπειδὰν βουληθῶσι βάψαι ἔρια ὥστ' εἶναι ἁλουργά, πρῶτον μὲν ἐκλέγονται ἐκ τοσούτων χρωμάτων μίαν φύσιν τὴν τῶν λευκῶν, ἔπειτα προπαρασκευάζουσιν οὐκ ὀλίγῃ παρασκευῇ θεραπεύσαντες, ὅπως δέξεται ὅτι μάλιστα τὸ ἄνθος, καὶ οὕτω δὴ βάπτουσι. καὶ Ε ὃ μὲν ἂν τούτῳ τῷ τρόπῳ βαφῇ, δευσοποιὸν

εἰ] *om.* Vind. E.

Οὐκοῦν οἶσθα] οὐκοῦν ἦσθα Flor. L. *Nescis—?* Fic.

ἁλουργά] ἁλουργὰ Lob. Ald. Bas. ab.

πρῶτον] πρῶτα Vind. B.

μίαν φύσιν τὴν τῶν λευκῶν] *album* Fic. μ. φ. τοῦ λευκοῦ Stob. praeter cod. A. et a m. s. B. φύσις est idem, quod εἶδος, ut Phaedr. p. 248. C: ἡ τοῦ πτεροῦ φύσις. ib. 254. B: ἡ τοῦ κάλλους φύσις.

προπαρασκευάζουσιν] παρασκευάζουσιν Lob. Vind. BD. Vat. M. quae lectio vera videri potest, quum ea potius παρασκευῇ, quam prius etiam et statim post ἐκλογὴν adhiberi solitam praeteritum θεραπεύσαντες ostendit, προπαρασκευῇ dicenda fuisset, non haec, quae post illam instituitur. Tamen quaelibet παρασκευῇ eo consilio adhibita, ut deinde aliquid fiat, προπαρασκευῇ est, ratione habita rei, quae per eam futura est. Itaque tinctores quicquid electa et semel iam praeparata lana iterum faciunt, ut colorem quam maxime recipiat, προπαρασκευάζειν dici possunt. Sed hoc incommodum, quod verba οὐκ ὀλίγῃ παρασκευῇ ab hoc verbo secernenda videntur, ut aoristo θεραπεύσαντες sua significatio constet. Itaque θεραπεύοντες si qui liber exhiberet, equidem praeferrem: aoristum ipsum pro praesenti positum vix credo.

δέξεται] Ita Par. A. Ven. C. Par. D. Ang. B. Vind. F. Flor. AR. Stob. excepto cod. A. δέξηται Lob. Vind. BD. Vat. BM. Par. K. Mon. B. Flor. L. Stob. cod. A. δέξονται Ven. B. Vind. E. Flor. C. δέξωνται Amb. C. Vat. H. (Flor. UV.) cum editis ante Astium. δέξεται e Stobaeo recipiendum iudicaverat iam Porsonus in addendis ad Eurip. Hec. 1141. Cf. Engelhardt. in annot. crit. in Demosth. 1828. p. 12—16.

ὅτι μάλιστα] *om.* Vind. E. ὁτιμάλιστα (Vind. F.) Steph.

βάπτουσι] βάπτουσιν Flor. L. In Lob. Vind. BE. signum interrogandi appositum est, quod etiam a Ficino expressum vidimus Astiusque et in Stobaeo Gaisfordius addiderunt. Sed neque initium huius orationis ita comparatum est, ut interrogare potius, quam affirmare Socrates voluisse videatur, et quae sequuntur, plane aliena sunt ab interrogatione.

βαφῇ] *om.* Stob. cod. B. a m. E pr. Trinc. et in cod. A. inter versus legitur.

δευσοποιὸν] Timaeus lex. p. 75: δευσοποιόν· ἔμμονον καὶ δυσαπόπλυτον. Harpocratio: δευσοποιός· κυρίως μὲν ἐπὶ τῆς πορφύρας λέγεται τοῦνομα, τῆς ἔμμονον καὶ ἀνέκπλυτον (cod. Medic. et Rehdig. ἀνέκλυτον habent, ut Timaei MS. δυσαπόλυτον) ἐχούσης τὸ ἄνθος τῆς βαφῆς, ἐκ μεταφορᾶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πάντων τῶν ἐχόντων τὸ χρῶμα ἔμμονον καὶ πολυχρόνιον τὸ δευσοποιὸν λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς καὶ Πλάτων διασαφεῖ ἐν πέμπτῳ (cod. Med. et Rehd. δεκάτῳ) Πολιτείας. Cf. Ruhnken. ad Tim. l. c. cuius tamen opinioni, qua Platonem censet ob oculos habuisse „praeclaram illam Lysidis epistolam, quam

γίγνεται τὸ βαφὲν, καὶ ἡ πλύσις οὔτ' ἄνευ ῥυμμάτων οὔτε μετὰ ῥυμμάτων δύναται αὐτῶν τὸ ἄνθος ἀφαιρεῖσθαι· ἃ δ' ἂν μὴ, οἶσθα, οἷα δὴ γίγνεται, ἐάν τέ τις ἄλλα χρώματα βάπτῃ, ἐάν τε καὶ ταῦτα μὴ προθεραπεύσας. Οἶδα, ἔφη, ὅτι ἔκπλυτα καὶ γελοῖα. Τοιοῦτον τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, ὑπόλαβε κατὰ δύναμιν ἐργάζεσθαι καὶ ἡμᾶς, ὅτε ἐξελεγόμεθα τοὺς στρατιώτας καὶ ἐπαιδεύομεν μουσικῇ καὶ γυμνα-

conservavit Iamblichus de V. P. p. 63. καθάπερ οἱ βαφεῖς προεκκαθάραντες ἔστυφαν τὰ βάψιμα τῶν ἱματίων, ὅπως ἀνέκπλυτον τὴν βαφὴν ἀναπίωντι καὶ μηδέποτε γενησομέναν ἐξίταλον etc." equidem assensum praebere non possum.

γίγνεται] γίνεται Lob. Vind. BD.

τὸ βαφὲν] om. Fic. Scilicet ὃ ἂν non per *quod*, sed per *si quid* reddendum erat, ut huic additamento locus fieret.

ἦ] om. Ang. B.

ἄνευ ῥυμμάτων οὔτε] ἂν Stob. Trinc. In cod. A. ἂν μετὰ pro ἄνευ et inter versus τριμμάτων οὔτε μετὰ, pro ῥυμμάτων vero in cod. B. a m. s. item τριμμάτων, et in Vind. E. ῥημάτων cum μ super η legitur. Scholiastes ad h. l. ῥυμμάτων explicat τριμμάτων, σμηγμάτων. Timaeus lex. p. 229: ῥύμμα· ἀπόρυπτον ἢ σμῆγμα. ubi cf. Ruhnkenius.

αὐτῶν] αὐτοῦ Stob. cod. B. a m. pr. Trinc. Cf. ad L. III. p. 405. B.

τὸ ἄνθος — ἰδιώτου 442. D] om. Par. D. utrum foliis aliquot dilapsis, an aliter, Bekkerus docere neglexit.

ἀφαιρεῖσθαι] ἀποπλῦναι, sup. γρ. ἀφαιρεῖσθαι, Stob. cod. A.

οἷα δή] δὴ ex Stobaeo primus addidit Astius. Idem in Par. K. legi tradiderant Bipontini, de quo Bekkerus tacet ex Par. A. Ven. C. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Vat. H. receptum a se ostendens. Legitur porro in Vind. EF. Flor. ACRTUV. Reliqui cum editis ante Astium omittunt.

ἐάν] ἄν Stob. exceptis cod. AB.

τέ] om. Vat. H. γε Flor. T.

ἐάν] ἄν Vind. F.

προθεραπεύσας] προσθεραπεύσας Flor. L.

ἔφη] om. Par. K.

ὅτι] ὅτι καὶ Ven. B. Vind. EF. Ang. B. Flor. CR. Stob. cuius in cod. B. καὶ pariter atque proximum ante γελοῖα a m. s. deletum est.

ἔκπλυτα] ἔκπλυτά τε Mon. B. Flor. U. ἔκπλητα Steph.

Τοιοῦτον] τοιοῦτο Vind. F. Ang. B.

τοίνυν] om. Fic.

ἦν δ' ἐγὼ] om. (Ven. B.) Ald. Bas. a. Steph.

ὑπόλαβε] φρονῶ Stob. cod. B. a m. pr. et, sup. γρ. ὑπόλαβε, A.

καὶ] om. Fic.

τοὺς στρατιώτας] τοὺς om. Vat. B.

μουσικῇ] ἐν μ. Stob. cuius in cod. B. a m. s. deletum est ἐν. in musica Fic.

καὶ γυμναστικῇ] om. Vind. E.

μηδὲν] καὶ μ. Ven. B. Vind. E(F.) Amb. C. Ang. B. Vat. H. (Flor. ACRTV.) Steph. Stallbaumius. καὶ μηδενὶ Ald. Bas. ab. Asyndeton in epexegesi solenne. Cf. Leg. L. V. extr. ὃ δὴ καὶ σοὶ ποιητέον, ὦ Κλεινία· πρῶτον τρεπτέον ἐπὶ τὸ τοιαῦτα μέλλοντί γε κατοικίζειν χώραν. ib. L. VI. p. 762. D: ὁ δὲ αἰσθόμενός τε καὶ πυθόμενος μὴ ἐπεξιὼν ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐνεχέσθω νόμοις καὶ πλείονι τῶν νέων ζημιούσθω· περὶ τὰς τῶν νέων ἀρχὰς ἡτιμάσθω πάσας.

οἷον ἄλλο] ἄ. οἷ. Vind. E. οἷνος ἄλλη Vind. D.

ὅτι κάλλιστα τοὺς νόμους] ὁτικάλλιστα τ. ν. (Vind. F.) Steph.

στικῇ· μηδὲν οἷον ἄλλο μηχανᾶσθαι, ἢ ὅπως ἡμῖν ὅτι κάλλιστα τοὺς νόμους πεισθέντες δέξοιντο ὥσπερ βαφήν, ἵνα δευσοποιὸς αὐτῶν ἡ δόξα γίγνοιτο καὶ περὶ δεινῶν καὶ περὶ τῶν ἄλλων διὰ τὸ τήν τε φύσιν καὶ τὴν τροφὴν ἐπιτηδείαν ἐσχηκέναι, καὶ μὴ αὐτῶν ἐκπλύναι τὴν βαφὴν τὰ ῥύμματα ταῦτα δεινὰ ὄντα ἐκκλύζειν, ἥ τε ἡδονὴ, παντὸς χαλεστραίου δεινοτέρα οὖσα τοῦτο δρᾷν καὶ κονίας, λύπη τε καὶ φόβος καὶ ἐπιθυμία, B

ὅτι καλλίστους Stob. Trinc. et a m. pr. cod. AB. si quidem consentientes hos cum Trinc. recte significavit Gaisfordius. Nam Trinc. non habet *ὅτι καλλίστους νόμους*, quemadmodum secundum lemma Gaisfordius ostendit, sed tantum *ὅτι καλλίστους*. Sed fortasse *νόμους* in codicibus illis invenit et de Trinc. erravit.

πεισθέντες] *πεισθέντας* Stob. Trinc.

δέξοιντο] *δέξαιντο* Amb. C. Flor. T. *δέξηται* Flor. U.

δευσοποιὸς] Etym. p. 348, 40: *δευσοποιὸς γὰρ λέγεται βαφὴ ἡ ἔμμονον καὶ δυσέκπλυτον ἔχουσα τὸ ἄνθος. καὶ Πλάτων δὲ δόξαν δευσοποιὸν εἶρηκε τὴν ἔμμονον. καὶ δευσοποιὸς πονηρία ἀντὶ τοῦ ἔμμονος καὶ δυσέκπλυτος.* Haec extrema spectant ad Dinarchi locum in Aristogit. p. 81. ed. Schmidt. et paullo uberius leguntur in lexico rhetorico apud Ruhnk. ad Tim. p. 77. et in Bekkeri anecd. p. 237, 12.

δεινῶν] *δεινὸν* Bas. a.

καὶ περὶ] *περὶ* om. Par. K. Flor. LU. Stallbaumius.

αὐτῶν] *ἑαυτῶν* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L.

ἐκπλύναι] *ἐκπλῆναι* Flor. L. *ἐκπλῦναι* Mon. B. et Gaisfordius in Stobaeo. Sed pendet ab *ἵνα*.

ῥύμματα] *ῥήματα* Ald.

ἐκκλύζειν] *ἐκλύζειν* Ald. Bas. ab.

χαλεστραίου] Ita Par. A. Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Mon. B. Flor. LU. *χαλεστρέου* Amb. C. *καλεστραίου* Ang. B. *χαρεστραίου*, sup. *νίτρου*, Flor. R. *χαλιστραίου* Par. K. *χαλαστραίου* cum ε super *λα* Ven. B. *χαλαστραίου* Vind. E(F. Vat. H. Flor. ACTV.) Stob. (Trinc. *χαλαστρέου*) cum editis. Timaeus lex. p. 272: *χαλαστραῖον· νίτρον, ἀπὸ Χαλάστρας, τῆς ἐν Μακεδονίᾳ λίμνης.* Scholiastes: *Χαλάστρα* (apud Ruhnkenium praefixum lemma *χαλαστραίου* Bekkerus omisit) *πόλις τῆς Μακεδονίας καὶ λίμνη, ἔνθα τὸ Χαλαστραῖον νίτρον γιγνόμενον διὰ ἐνναετηρίδος* (Ruhnk. *ἐννεατηρίδος*) *πέπυνται, ὁμοίως δὲ καὶ λύεται.* Moeris Piers. p. 417: *Χαλεστραῖα, λίμνη πρὸς τῇ Μακεδονίᾳ, ἐν ᾗ τὸ Χαλεστραῖον νίτρον, οὗ μέμνηται Πλάτων.* Eandem scripturam, quam in Moeride secundum codices restituit Piersonus, apud Pollucem X. 135. codex Seberi ostendit: *καὶ λέστραιον λίτρον κατὰ Πλάτωνα*, ex quo *χαλαστραῖον* fecerunt, ignari, quid Platonis codices ferrent. Item Poll. VII. 39. pro *χαλαστραῖον* codex Iungermanni *χαλέστρεον* habet. *Χαλέστρην* apud Herodotum L. VII. c. 123. sine varietate exhibitum Wesselingius recte tenuit, etsi pluribus *Χαλάστρην* nuncupari observans. *Χαλέστρα* est apud Suidam, *Χάλεστρον* apud Diod. S. T. II. p. 578. Wess. *μεταξὺ Χαλέστρας καὶ Θέρμης* apud Strabonem L. VII. p. 484. Tz. Haec sufficiunt, ut *χαλαστραίου* h. l. non vitiosum, sed alteri, etiamsi in pluribus codicibus exstaret, postponendum fuisse appareat.

δεινοτέρα οὖσα] Haec Stob. cod. A. ante *παν χαλ.* habet.

κονίας] Pollux VII. 40: *καὶ* B

παντὸς ἄλλου ῥύμματος. τὴν δὴ τοιαύτην δύναμιν καὶ σωτηρίαν διὰ παντὸς δόξης ὀρθῆς τε καὶ νομίμου δεινῶν πέρι καὶ μὴ ἀνδρίαν ἔγωγε καλῶ καὶ τίθεμαι, εἰ μή τι σὺ ἄλλο λέγεις. Ἀλλ' οὐδέν, ἦ δ' ὅς, λέγω· δοκεῖς γάρ μοι τὴν ὀρθὴν δόξαν περὶ τῶν αὐτῶν τούτων ἄνευ παιδείας γεγονυῖαν τήν τε θηριώδη καὶ ἀνδραποδώδη οὔτε πάνυ νόμιμον ἡγεῖσθαι ἄλλο τέ τι, ἢ ἀν-
C δρείαν καλεῖν. Ἀληθέστατα, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις. Ἀποδέχομαι τοίνυν τοῦτο ἀνδρείαν εἶναι. Καὶ γὰρ ἀποδέ-

Πλάτων δὲ, ὁ φιλόσοφος, τὴν κονίαν ἔν τι τῶν ῥυπτικῶν· ἔστι δὲ τὸ ἐκ τέφρας καθιστάμενον ὑγρόν.

παντὸς ἄλλου ῥύμματος] Ficinus addit *ad abstergendum potentiora.*

τὴν δὴ] τὴν δὲ Ven. B. Vind. E(F.) Ang. B. Vat. H. Stob. cod. A. cum γρ. δὴ super δὲ, (Par. K. sec. Bip. Flor. CRV.) editi ante Astium, qui primus in sec. ed. δὴ e Stobaeo recepit.

δύναμιν καὶ σωτηρίαν] *vim passim ..... conservatricem* Fic.

διὰ παντὸς] διαπαντὸς Lob. Vind. BDE. Stob.

ὀρθῆς τε] τε ὀ. Stob. cod. A.

νομίμου] μονίμου Stob. praeter cod. A. et a m. s. B. νομίμου e margine Gesneri et ex illis codicibus recepit Gaisfordius.

δεινῶν] δ. τε Stob.

ἀνδρίαν] Ita h. l. cum Bekkero scribendum putavi, quum ita scriptum sit in Lob. Vind. BE. Flor. RT. Par. K. sec. Bip. et Stob. Trinc. Gesn. ἀνδρείαν habent reliqui Florentini, Vind. D(F.) Ald. Bas. ab. Steph. Stallbaumius et tacens de varietate Gaisfordius in Stobaeo.

ἔγωγε] *om.* Amb. C.

εἰ μή] εἰμὶ Vind. E.

ἄλλο] ἄ. τι Vat. H. Flor. AV.

Ἀλλ' οὐδὲν — λέγω] *At ipse nihil aliud* Fic. Videtur ἐγὼ pro λέγω legisse.

τὴν ὀρθὴν δόξαν] τ. αὐτὴν δ. Vind. E. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACT. et in m. R. *opinionem eandem* Fic.

τῶν αὐτῶν] τῶν *om.* Ven. B. cum editis ante Astium, qui in sec. ed. articulum ex Par. K. Stobaeo et Ficino recepit.

τήν τε θηριώδη] *ferinam videlicet* Fic. Imo *et ferinam*, quam una cum servili iungit ei, quae recta quidem, sed non per eruditionem concepta opinione constat. Hanc utramque, ferinam seu servilem, intellectu prorsus carentem, et non rite impetratam, opponit verae fortitudini.

οὔτε] οὔ Par. K. sec. Bip. οὐ Amb. C. Flor. T.

νόμιμον] μόνιμον Stob. (νόμιμον cod. A. int. vers. B. a m. s. margo Gesn. et Gaisf.) quod Stephanum maluisse dicit Astius, quam coniecturam nec margo Stephani neque adnotatio continet. Eam non immerito probare videtur Astius. Quomodo enim aut legibus non consentaneam existimare rectam opinionem Socrates poterat, aut non per eruditionem acquisitam propterea repudiare, quod illegitimo modo esset comparata? Imo quemlibet modum, quo perveniri ad eam posset, probare legitimumque habere debebat, dummodo pariter recta ac firma illo modo fieret. Id vero facultate carere videbatur, ut sine eruditione cuipiam firma et per-

χου, ἦν δ' ἐγὼ, πολιτικήν γε, καὶ ὀρθῶς ἀποδέξῃ. αὖθις δὲ περὶ αὐτοῦ, ἐὰν βούλῃ, ἔτι κάλλιον δίιμεν· νῦν γὰρ οὐ τοῦτο ἐζητοῦμεν, ἀλλὰ δικαιοσύνην· πρὸς οὖν τὴν ἐκείνου ζήτησιν, ὡς ἐγῷμαι, ἱκανῶς ἔχει. Ἀλλὰ καλῶς, ἔφη, λέγεις. Δύο μὴν, ἦν δ' ἐγὼ, ἔτι λοιπὰ, D ἃ δεῖ κατιδεῖν ἐν τῇ πόλει, ἥ τε σωφροσύνη καὶ οὗ δὴ ἕνεκα πάντα ζητοῦμεν, δικαιοσύνη. Πάνυ μὲν οὖν. Πῶς οὖν ἂν τὴν δικαιοσύνην εὕροιμεν, ἵνα μηκέτι πραγματευώμεθα περὶ σωφροσύνης; Ἐγὼ μὲν τοίνυν,

petua contingeret; ideoque, quamvis recta esset, quoniam alterum non haberet, quod Socrates requisiverat, ut *διὰ παντὸς* maneret, Glauco improbari eam a Socrate et fortitudinis nomine indignam non minus, quam ferinam et servilem censeri statuebat. Sic sane *μόνιμον* etiam necessarium videri potest. Neque vero ad has difficultates removendas facit, quod Astius Socratis verba, quae p. 429. C. leguntur, *τῆς δόξης, τῆς ὑπὸ νόμου διὰ τῆς παιδείας γεγονυίας*, respici dicit, quum Glauco hic rationem reddere debeat, cur Socrates legibus tantum legitimaque educatione impertitam opinionem rectam fortitudinis nomine appellari velit. Itaque *νόμιμον* eam dicere videtur, quae bonae civitatis legibus et constitutioni accommodata publice recipi mereat, iusta et legitima fortitudo, longissime remota a ferina et servili, quae legibus nullis obtemperans caeco fertur impetu, nec nihil distans ab illa, quae recto quidem, sed infirmo sensu nixa casui potius, quam certae doctrinae debetur, et eam ob rem nec ipsa probari satisve legitima haberi potest. Quod autem Socrates in proximis *δόξαν ὀρθήν τε καὶ νόμιμον* aliter et ita dixit, ut qui nihil inter rectam et legitimam seu per leges informatam opinionem interesse statueret, non impedire videtur, quominus Glauconem de industria discrimen facere et ipsa illa Socratis verba ita interpretari putemus, quasi aliam ille *ὀρθὴν*, aliam *νόμιμον δόξαν* esse significaverit.

ἄλλο τέ] *sed aliud* Fic.
ἀνδρείαν] *ἀνδρίαν* Vind. BE. Flor. RTU. Bekkerus.

καλεῖν] *καλήν* Vind. B. Vat. M.
ἦν] *ἦν* Bas. b. C
τοῦτο ἀνδρείαν] *τ. ἀνδρίαν* Par. K. sec. Bip. Vind. B. Flor. RTU. Bekkerus. *τ. ἀνδρεῖαν* Vind. E. *ἀνδρείαν τοῦτο* Amb. C. Cf. ad L. II. p. 361. B.

πολιτικήν γε] *π. τε* Vind. D.
ἀποδέξῃ] *ἀποδέξει* Ang. B. Flor. R. recentiores.
βούλῃ] *βούλει* Par. K. sec. Bip. Lob. Flor. L.
ἔτι] *alias* Fic.

ἐζητοῦμεν] *ζητοῦμεν* Ang. B. Flor. R.
Ἀλλὰ — τῇ πόλει] *om.* Vind. E.

μὴν] *μὲν* Amb. C. *om.* Fic.
δικαιοσύνη] *δικαιοσύνην* Mon. D B.

Πῶς οὖν ἂν] *π. ἂν οὖν* Lob. Vind. B. Vat. BM. Flor. LT. Bas. b. Eodem ordine haec scripta fuisse videntur in eo exemplari, ex quo Vind. D. derivatus est, qui omissis his tribus *πάνυ μὲν οὖν τὴν δικαιοσύνην* continuat, quum a priori *οὖν* ad posterius aberrasset librarius. Ficinus: *An quoquo modo iustitiam iam ipsam reperire potuimus?*

ἔφη, οὔτε οἶδα οὔτ' ἂν βουλοίμην αὐτὸ πρότερον φανῆναι, εἴπερ μηκέτι ἐπισκεψόμεθα σωφροσύνην· ἀλλ' εἰ ξμοιγε βούλει χαρίζεσθαι, σκόπει πρότερον τοῦτο ἐκεί-
E νου. Ἀλλὰ μέντοι, ἦν δ' ἐγώ, βούλομαί γε, εἰ μὴ ἀδικῶ. Σκόπει δή, ἔφη. Σκεπτέον, εἶπον· καὶ ὡς γε ἐν-

εἴπερ μηκέτι ἐπισκεψόμεθα σωφροσύνην] *quam temperantiam consideraverimus* Fic. Pro ἐπισκεψόμεθα in Ven. B. Vind. F. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. V. Ald. Bas. ab. ἐπισκεψώμεθα legitur.

ἀλλ'] *quare* Fic.

εἰ ξμοιγε] ξμοιγε, a m. s. εἴ μοιγε, Vind. D.

τοῦτο] τούτου Flor. T.

E εἰ μὴ] Ita Par. AK. Ven. C. Ang. B. Flor. RTUV. ἢ μὴ Vat. B. a m. pr. Reliqui codices cum editis ante Bekkerum ἦν μὴ habent, cui locus hic non est, nisi Socratem significare statuimus fieri posse, ut non sit improbus et id, quod amicorum gratia velle debeat, non nolit. Ceterum ἦν etiam alibi perperam pro εἰ scriptum est, ut Gorg. p. 468. D. εἰ in eadem dictione omnes libri exhibent L. X. p. 608. D. Charm. p. 156. A. Menex. p. 236. B.

Σκόπει δή, ἔφη] *om.* Par. K.

Σκεπτέον] *Ecce perquiro* Fic. σκέπτομαι, quod Astio in mentem venit, nescio an Atticis non in usu fuerit. Dicebant σκοπῶ vel σκοποῦμαι. Cf. L. I. p. 342.

ξυμφωνία] Ita Par. AK. sec. Bekk. Vat. BM. Lob. Vind. BDF. Ven. C. Ang. B. Flor. LRTU. συμφ. reliqui cum Ald. Bas. ab. Steph.

τινὶ] *om.* Fic.

ἁρμονία] ἁ. τινι Flor. L.

προσέοικε] προσέπροσέοικε Vind. E.

τὰ πρότερον] ταπρότερον Ald. Bas. ab.

Κόσμος — ξυνδοκεῖ 432. B] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 253. ὁ κόσμος etc. Vat. B. Ven. C. Ang. B. Vind. F. ὃ κ. Flor. R.

πού τις] τῆς ψυχῆς Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. L. τις ψυχῆς Vind. D.

ἐστὶ] ἐστιν Flor. L.

τινῶν] *om.* Ang. B.

ὥς φασι. κρείττω δὴ αὐτοῦ λέγοντες — λέγεται] Ita hunc locum secundum Flor. A. Stobaei cod. AB. a m. pr. Trinc. Bas. b. et marginem Par. A. constituendum putavi. λέγοντες in Vat. H. omissum, in reliquis codicibus, exceptis quinque, quorum singularis et prorsus discrepans lectio huius loci deinde proponetur, et in Stobaei cod. AB. a m. s. ed. Gesn. nec non in Ald. Bas. a. Steph. pro eo scriptum est φαίνονται, quod ipsum in Flor. A. ad λέγοντες a m. s. additum est et in Flor. T. coniunctum cum λέγοντες ante id legitur. In Flor. CR. φαίνονται in textu, λέγοντες in margine exstat, fortasse ut varia lectio, quemadmodum in Par. A. quem Faehsius sylloge p. 299. refert in textu φαίνονται, in margine λέγονται habere, Bekkerus autem non pro φαίνονται, sed pro λέγεται aliam lectionem λέγοντες praescripta nota γρ exhibere tradit, ex quorum diversis testimoniis colligo λέγοντες tamquam variam lectionem pro φαίνονται notare librarium illius codicis voluisse. Post τρόπον Mon. B. et a m. s. Flor. U. additum habent καλοῦντες, et pro λέγεται Ven. B. λέγονται exhibet. Idem cum Stob. Gesn. Ald. Bas. a. Steph. κρείττω δὲ pro κρ. δὴ legit. Iam vero singularis illa quinque codicum, Lob. Vind. BD. Vat. M. Flor. L. lectio haec est: καὶ ὥς φασι διὰ ταῦτα καὶ ἄλλ' ἄττα τοιαῦτα ὥσπερ ἴχνη αὐτῆς ὄντα κρείττων αὐτὴ ἑαυτῆς φαί-

τεῦθεν ἰδεῖν, ξυμφωνίᾳ τινὶ καὶ ἁρμονίᾳ προσέοικε μᾶλλον, ἢ τὰ πρότερον. Πῶς; Κόσμος πού τις, ἦν δ' ἐγὼ, ἡ σωφροσύνη ἐστὶ καὶ ἡδονῶν τινῶν καὶ ἐπιθυμιῶν ἐγκράτεια, ὥς φασι. κρείττω δὴ αὐτοῦ λέγοντες οὐκ οἶδα ὅντινα τρόπον καὶ ἄλλα ἄττα τοιαῦτα ὥσπερ ἴχνη

νεταί τε καὶ λέγεται καὶ τὰ ἑξῆς. quorum tria extrema, quae in Vind. D. omissa sunt, in verbo *λέγεται* varietatem desinere et lectionem vulgatam continuari significant, ita ut *λέγεται* horum quoque codicum testimonio confirmetur. Cetera sive temere et per coniecturam ex vulgata *κρείττω δὴ αὐτοῦ φαίνονται οὐκ* etc. efficta, sive ex alia et genuina scriptura cum fide derivata temporisque progressu corrupta fuerint, nobis quidem ad textum constituendum nihil prosunt. Neque vero *φαίνονται* teneri potest, nisi aut *λέγοντες* aut *καλοῦντες* una cum eo recipiatur, quorum prius Stallbaumius secundum correctum a m. s. Flor. A. (nam Bas. b. falso dicit *λέγοντες φαίνονται* habere) posterius Bekkerus secundum Mon. B. fecit. Sed ipsum *φαίνονται* ineptum videtur. Etenim homines isto modo loqui et aliquem *κρείττω αὐτοῦ* dicere solere adeo manifestum et compertum erat, ut nulla caussa appareat, cur Socrates id obscurum esse hoc addito verbo negaret. Nam quod aliquis dicat Socratem rem ipsam apertam, rationem rei obscuram significare voluisse ideoque *φαίνονται οὐκ οἶδα ὅντινα τρόπον καλοῦντες* velut per oxymorum coniunxisse, sequentia docent ne rationem quidem incognitam ei aut occultam, sed dictionem tantum subabsurdam visam fuisse, quod ipsum demonstrat verbis *οὐκ οἶδα ὅντινα τρόπον*, pro quibus deinde *γελοῖον* dicit. Neque Schleiermacherus, qui Bekkeri lectionem commodissimam iudicat, illud *φαίνονται*, cuius cum participio constructi vim certe non ignorabat, reddere sustinuit. Atque ipsi Bekkero hic aliquid suboluisse de interpolatione asteriscus prodit, quem participio *καλοῦντες* praeposuit. Ego vero *φαίνονται* interpolationi deberi et participio *λέγοντες* ad anacoluthon sanandum adscriptum esse suspicor, quo facto in aliis una cum participio vel ante id vel altero loco receptum, in aliis pro eo substitutum est. Scriptor autem, quum dicere voluisset homines aliquem *κρείττω αὐτοῦ* appellantes et aliis eiusdem modi locutionibus utentes veluti vestigia quaedam temperantiae sermone vulgari circumferre, *ὥσπερ ἴχνη αὐτῆς λέγουσι*, quae clausula secundum exordium exspectabatur, ob insolentiam, ut videtur, ipsius dictionis *ἴχνη λέγειν*, mutavit in *ὥσπερ ἴχνη αὐτῆς λέγεται*, quasi initio non *λέγοντες*, sed *λεγόντων* vel simile quid posuisset. Neque abhorrens a Graecae linguae aut Platonis usu hic absolutus, qui dicitur, nominativus videri potest, quum interdum non sine ambiguitatis, quae h. l. exsistere non poterat, periculo sic scripserit. E. g. L. VII. p. 538. B: *αἰσθόμενος τοίνυν τὸ ὂν, μαντεύομαι αὖ περὶ μὲν τούτους ἀνεῖναι ἂν τὸ τιμᾶν τε καὶ σπουδάζειν, περὶ δὲ τοὺς κόλακας ἐπιτεῖναι — καὶ ζῇν ἂν ἤδη κατ' ἐκείνους ξυνόντα αὐτοῖς ἀπαρακαλύπτως.* Leg. L. VII. p. 811. C: *νῦν γὰρ ἀποβλέψας πρὸς τοὺς λόγους, οὓς ἐξ ἔω μέχρι δεῦρο δὴ διεληλύθαμεν ἡμεῖς, ὡς μὲν ἐμοὶ φαινόμεθα, οὐκ ἄνευ τινὸς ἐπιπνοίας θεῶν, ἔδοξαν δ' οὖν μοι παντάπασι ποιήσειν τινὶ προσομοίως εἰρῆσθαι.* Ib. L. VIIII. p. 861. B: *ἆρ' οὖν περὶ τὴν τούτων ἀπορίαν οὔτ' ἐξευπορήσαντες οὔτε διορισάμενοι, τί*

αὐτῆς λέγεται. ἦ γάρ; Πάντων μάλιστα, ἔφη. Οὐκοῦν τὸ μὲν κρείττω αὑτοῦ γελοῖον; ὁ γὰρ ἑαυτοῦ κρείττων καὶ ἥττων δήπου ἂν αὐτοῦ εἴη, καὶ ὁ ἥττων
431 *κρείττων· ὁ αὐτὸς γὰρ ἐν ἅπασι τούτοις προσαγορεύε-*

ποτ' ἐστὶ ταῦτα ἀλλήλων διαφέροντα, ἃ δὴ — ὡς δύο εἴδη τῶν ἀδικημάτων ὄντα — νομοθετεῖται· ὁ δὲ παρ' ἡμῶν νῦν δὴ ῥηθεὶς λόγος, ὥσπερ παρὰ θεοῦ λεχθείς, τοσοῦτον μόνον εἰπὼν ἀπαλλάξεται —; Apol. p. 21. C: *διασκοπῶν οὖν τοῦτον — καὶ διαλεγόμενος αὐτῷ, ἔδοξέ μοι οὗτος ὁ ἀνὴρ δοκεῖν μὲν εἶναι σοφὸς — εἶναι δ' οὔ.* Leg. L. V. p. 739. D: *ἡ μὲν δὴ τοιαύτη πόλις, εἴτε που θεοὶ ἢ παῖδες θεῶν αὐτὴν οἰκοῦσι πλείους ἑνός, οὕτω διαζῶντες εὐφραινόμενοι κατοικοῦσι.* Quarum omnium diotionum nulla est, quae non sit lenior nostra, etiam eo, quod *ἄλλα ἄττα τοιαῦτα* ad priorem pariter atque ad posteriorem orationis formam referri possunt, ut nusquam hiatus appareat aut commissura desideretur. Quam ob rem illa ratio, quam Astius, qui in prima ed. *φασι· κρείττω δὲ αὐτοῦ λέγοντες, οὐκ — ἴχνη αὐτῆς ἀποφαίνονται* scripserat, in altera secutus est, qua commate post *φασι* et colo post *τρόπον* posito participium *λέγοντες* (ipsi tunc *φάσκοντες* placebat) cum *φασὶ* coniungitur, vitandi anacoluthi caussa non est quod ineatur, neque cum particula *δή*, aut, si ea in *τε* mutetur et *ἃ* post *τοιαῦτα* inseratur, quam coniecturam in tertia ed. Stephanianae lectioni subiecit, cum ipsa dictione *ὥς φασι* conciliari potest. Non enim quum *κρείττω αὐτοῦ* dicunt, ipsam illam temperantiae definitionem pronuntiant, quam Socrates ut vulgarem et omnium in ore versantem respiciens statim concentui cuidam et convenientiae similem eam virtutem videri demonstraverat, sed aliud quid dicunt, quod ex eadem illa, quae vulgarem definitionem progenuit, opinione profectum, id quod particula *δή* ostendit, tamquam alterum vestigium eodem ducit, ut concentui similis temperantia videatur. Quae praeterea de hoc loco cognitu non prorsus indigna sunt, ex hac Stephani adnotatione cognosci poterunt. „Quanvis depravatus sit hic locus, sensum tamen eius assequi, non difficile esse videtur. In quodam vet. exempl. legitur, *κρείττω δὲ αὐτοῦ λέγοντες, οὐκ οἶδα* etc. sed non cohaeret quod sequitur verbum *λέγεται*. Affertur vero et alia lectio" (ea Cornarii est coniectura Ecl. p. 98. proposita) „*κρείττω δὲ αὐτοῦ ἀποφαίνονται*: quod certe verbum multo aptius est quam *φαίνονται*: nec solum aptius est multo, sed eiusmodi quod recipi posset, nisi obstaret illud sequens verbum *λέγεται*. etenim ne cum hoc quidem cohaeret. Quare videndum annon *ἀποφαίνονται* retinentes, mutare debeamus *λέγεται* in *λέγοντες*. Sed alia praeterea hic sunt examinanda, quae negotium possunt facessere. ad quod enim nomen ex praecedentibus dicamus haec verba *κρείττω δὲ αὐτοῦ* referri? nihilo enim magis ad *ἐγκράτεια* quam ad *σωφροσύνη* referre possumus. Quid? an dicemus, quanvis *σωφροσύνη* dixisset, haec subiunxisse non aliter quam si voce *σώφρονα* usus esset? Vereor ne hoc dicere necesse sit: et subaudiendo *τὸν σώφρονα*, ex *φαίνονται* facere *φαίνεσθαι*: perinde acsi ita scriptum esset, *κρείττω δὲ αὐτοῦ φαίνεσθαι τὸν σώφρονα*. Talem certe quampiam lectionem Fic. sequutus est: quippe qui verterit, Dum vero temperatum hominem se ipso potentiorem suique victorem nescio quo modo esse dicunt, et quaedam similia, tanquam vesti-

ται. Τί δ' οὔ; Ἀλλ', ἦν δ' ἐγω, φαίνεταί μοι βούλεσθαι λέγειν οὗτος ὁ λόγος, ὥς τι ἐν αὐτῷ τῷ ἀνθρώπῳ περὶ τὴν ψυχὴν τὸ μὲν βέλτιον ἔνι, τὸ δὲ χεῖρον, καὶ ὅταν μὲν τὸ βέλτιον φύσει τοῦ χείρονος ἐγκρατὲς ᾖ,

gia nonnulla temperantiae signant." At Ficinum *λέγοντες* legisse et hoc quoque suffragio nostram lectionem confirmari non est dubium. Ceterum pro *αὐτοῦ* Vind. F. Stob. Trinc. Gesn. Ald. Bas. ab. *αὐτοῦ*, pro *οἶδα* Par. K. sec. Bip. Vat. H. et a m. s. Flor. U. et Bekkerus et Stallbaumius *οἶδ'*, pro *ἄλλα ἅττα* Vat. M. Flor. L. *ἄλλ' ἅττα*, Lob. Vind. BD. *ἀλλάττα*, Stobaei cod. AB. a m. s. *ἅττα*, eiusdem editiones *ἄλλα τινα* habent.

ᾖ] *ᾗ* Vind. D.

τὸ] *τῶ* Vind. F.

κρείττω] *κρειττων* Flor. T. Bas. ab. *κρεῖττον* Stob. praeter cod. A.

αὐτοῦ] *αὐ*. Lob. Vind. BD. Flor. AC. Stob. Trinc. Gesn. Ald. Bas. ab.

γελοῖον;] *γελοῖον*. Ald.

δήπου] *αὐτοῦ* Stob. Trinc. et a m. pr. cod. AB. In cod. A. *δήπου* a m. s. int. vers. legitur.

ἂν] *ἀεὶ* Vind. D.

αὐτοῦ] *αὐ*. Lob. Ald. Bas. ab.

καὶ ὁ] Ita Par. K. sec. Bip. Florentini et a me visi omnes. *καὶ ὃ* editi ante Astium.

431 *ὁ αὐτὸς*] *κρειττων ὁ αὐτὸς* margo Flor. A.

ὥς τι] *ὥστ'* Stob. Trinc. *ὥς τε* (Flor. T.) Steph. cum hac nota: „Affertur alia lectio, quae habet *ὡς δυοῖν ἐν αὐτῷ* etc. Sed nullum hic usum praestat particula *ὡς*, quum sequatur infinitivus, contra autem sequi oporteat indicativum." Stephanus igitur si *ἔνι* in codicibus legi scivisset, Cornarii coniecturam (nam is Ecl. p. 97. *δυοῖν* pro *τι* scribendum monuerat) probabat, sed propter infinitivum *εἶναι* vulgatam retinebat. Quare *τε* pro *τι* ipso invito in eius editionem irrepsisse videtur. Astius autem in prima et sec. ed. *ἔνι* ex Ven. (C.) Par. K. Stobaeo et scholiasta recepto simul *δυεῖν* recepit et Ficini auctoritatem addidit: *quod in hominis anima duo quaedam sunt.* Idem in tertia *ὥς τι — ἔνι* scripsit, sed *ὡς τῶν — ἐστί* melius sibi videri ostendit. Offendebatur enim paullo insolentiori pronominis *τι* usu, quod ita positum est, ut ipsum prius ex duobus significare et alterum *τι*, quo posterius significetur, postulare videatur, illatis autem deinde verbis *τὸ μὲν — τὸ δὲ* inutile redditur. Sed tamen prorsus eodem modo Gorg. p. 499. C: *ἔστι δὲ δὴ, ὡς ἔοικεν, ὃ νῦν λέγεις, ὅτι ἡδοναί τινές εἰσιν αἱ μὲν ἀγαθαὶ, αἱ δὲ κακαί.* (quo loco aliena attulerunt Heindorfius et Stallbaumius.) et Leg. L. IIII. p. 720. A: *καθάπερ ἰατρὸς δέ τις ὁ μὲν οὕτως, ὁ δ' ἐκείνως ἡμᾶς εἴωθεν ἑκάστοτε θεραπεύειν.* Itaque inter anacolutha hoc referendum, non mutandum.

ἔνι] *εἶναι* Ven. B. (Vind. F.) Stob. cod. A. a m. s. et margo Gesn. Ald. Bas. ab. Steph.

τὸ βέλτιον] *τὸν β.* Vat. H. *τὸ βέλτιστον* Vat. B.

φύσει] post *χείρονος* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L.

ἐγκρατὲς] *ἐγκρατέστερον* Stob. (*ἐγκρατὲς* margo Gesn.)

ᾖ] *ᾗ* Stob. Trinc.

τοῦτο λέγειν τὸ κρείττω αὑτοῦ· ἐπαινεῖ γοῦν· ὅταν δὲ ὑπὸ τροφῆς κακῆς ἢ τινος ὁμιλίας κρατηθῇ ὑπὸ πλήθους τοῦ χείρονος σμικρότερον τὸ βέλτιον ὄν, τοῦτο δὲ
B ὡς ἐν ὀνείδει ψέγειν τε καὶ καλεῖν ἥττω ἑαυτοῦ καὶ ἀκόλαστον τὸν οὕτω διακείμενον. Καὶ γὰρ ἔοικεν, ἔφη. Ἀπόβλεπε τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, πρὸς τὴν νέαν ἡμῖν πόλιν, καὶ εὑρήσεις ἐν αὐτῇ τὸ ἕτερον τούτων ἐνόν· κρείττω γὰρ αὐτὴν αὐτῆς δικαίως φήσεις προσαγορεύεσθαι, εἴπερ οὗ τὸ ἄμεινον τοῦ χείρονος ἄρχει, σῶφρον κλητέον καὶ κρεῖττον αὐτοῦ. Ἀλλ' ἀποβλέπω, ἔφη, καὶ ἀληθῆ λέγεις. Καὶ μὴν καὶ τάς γε πολλὰς καὶ παντο-

τὸ κρείττω] τὸ κρεῖττον Flor. L. τὸν κρείττω Par. A. Vind. E. Flor. T. Stob. cod. B. a m. s. Vulgata licet nimiam paene brevitatem habere videatur, quoniam ne altero quidem λέγειν adscito huius accusativi ratio satis constat, tamen quum per superiora illa τὸ μὲν κρείττω αὐτοῦ γελοῖον dictioni κρείττω αὐτοῦ propria quaedam et nullo a verbo pendens significatio tribui coepta sit, hic quoque τὸ κρείττω genuinum puto. Schleiermacherus videtur εἶναι supplevisse, quod vereor ut fieri liceat. Cf. tamen ad L. II. p. 358. D. Ficinus haec τοῦτο — γοῦν ita expressit: *tunc aliquis se ipso potentior dicitur; atque hoc sermone laudatur.*

ἐπαινεῖ — ἥττω ἑαυτοῦ] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM. Pro ἐπαινεῖ in Par. K. sec. Bekk. legitur ἐπαίνει, in Ang. B. Vind. E. Flor. RT. ἐπαινεῖν, quod Stephanus requirebat. Sed aptius hoc Socrates pro certo ponit eoque interpretationem suam illius dictionis confirmat.

ὁμιλίας] μιλίας Ang. B. ὁμιλικίας Amb. C. Antiatt. Bekk. p. 110, 3: ὁμιλία· Θουκυδίδης ἕκτῳ· (VI. 17.) καὶ λόγοις ὠμίλησα τρέπουσιν, ἀντὶ τοῦ συνεγενόμην. Δημοσθένης Ἐπιστολῇ· (T. V. p. 634, 1. Bekk.) καὶ κρῖναι τινὰ μὲν πράγματα ἐξ ὁμιλίας δύναται· καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ συνεῖναι. Πλάτων Πολιτείας τετάρτῳ.

σμικρότερον] μικρότερον Stob. excepto cod. A. et a m. s. B.

ὄν] om. Stob. Trinc. et a m. pr. cod. B. Pertinet ad σμικρότερον. Cf. p. 425. C: τὸ ὅμοιον ὄν.

τοῦτο] τούτω Vind. E.

ἐν ὀνείδει] ἐνὸν ἤδη Ang. B. ἐνὸν ἤδη Flor. R.

ψέγειν τε καὶ] om. Fic.

ἀκόλαστον] οὐκ ἀκ. Lob. Vind. B BD. Vat. M. οὐκ ἀκόλουθον Bas. b.

ἦν δ' ἐγώ] ἔφην ἐγὼ Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L.

ἐνόν] ἓν ὄν Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. L.

αὐτῆς] αὐ. Ald. Bas. ab.

προσαγορεύεσθαι] προσαγορεύειν Stob. sed in eius cod. AB. vulgata a m. s. legitur. προαγορεύεσθαι margo Gesn.

εἴπερ οὗ] εἴπερ οὖν Lob. Vind. BDEF. Vat. BHM. Ven. C. Par. K. sec. Bekk. Amb. C. Ang. B. Flor. ACLRTV. Stob. *nam si in ea* Fic.

τὸ] τὸν Ald. Bas. ab.

τοῦ χείρονος] post ἄρχει Amb. C. Flor. T.

σῶφρον κλητέον] σωφρονητέον Stob. cod. A. a m. pr. σῶφρον κρητέον Bas. b. *temperata dicenda est* Fic.

κρεῖττον αὐτοῦ] Pro κρεῖττον Amb. C. χεῖρον, pro αὐτοῦ Lob.

δαπὰς ἐπιθυμίας καὶ ἡδονάς τε καὶ λύπας ἐν πᾶσι μά- C
λιστα ἄν τις εὕροι καὶ γυναιξὶ καὶ οἰκέταις καὶ τῶν
ἐλευθέρων λεγομένων ἐν τοῖς πολλοῖς τε καὶ φαύλοις.
Πάνυ μὲν οὖν. Τὰς δέ γε ἁπλᾶς τε καὶ μετρίας, αἳ
δὴ μετὰ νοῦ τε καὶ δόξης ὀρθῆς λογισμῷ ἄγονται, ἐν
450 ὀλίγοις τε ἐπιτεύξῃ καὶ τοῖς βέλτιστα μὲν φῦσι, βέλτι-
στα δὲ παιδευθεῖσιν. Ἀληθῆ, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ ταῦτα
ὁρᾷς ἐνόντα σοι ἐν τῇ πόλει καὶ κρατουμένας αὐτόθι
τὰς ἐπιθυμίας, τὰς ἐν τοῖς πολλοῖς τε καὶ φαύλοις, D
ὑπό τε τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ τῆς φρονήσεως, τῆς ἐν τοῖς
ἐλάττοσί τε καὶ ἐπιεικεστέροις; Ἔγωγ', ἔφη. Εἰ ἄρα

Vind. DF. Stob. Trinc. Gesn. *αὐτοῦ* habent. *se ipsa melior* Fic.

Ἀλλ'] *ἀλλὰ* Stob.

ἀποβλέπω] *ἀπέβλεπται* Vind. D.

Καὶ] *om.* Stob. cod. A.

τάς γε] *τάς τε* Stob. *τὰς* Flor. L.

καὶ ἡδονάς τε] *τε καὶ ἡδονὰς* Vind. B.

C *ἐν πᾶσι*] *ἐν π. τούτοις* Vind. B. *in his omnibus* Fic. *πᾶσι* masculinum et ad *γυναιξὶ καὶ οἰκέταις* referendum esse res ipsa et oppositum *ἐν τοῖς πολλοῖς* ostendit. De genere cf. Matthiae gramm. p. 822.

μάλιστα] *om.* Vind. B. *μάλιστ'* Stob. Gesn. Gaisf. *μάλισθ'* Trinc.

ἄν τις εὕροι] *εὕροι τις ἄν* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L.

δέ γε] *γε om.* Par. K. Flor. L.

ὀλίγοις] *ὅλοις* Stob. cod. A.

ἐπιτεύξῃ] *ἐπιτεύξει* Vind. F. et recentiores. De accusativo praeter consuetudinem loco dativi cum hoc verbo constructo dubitare licet, utrum ab ipso, an aliunde pendeat. Matthiae gramm. ed. pr. p. 489. illud amplexus in ed. sec. p. 637. antecedentis verbi *εὕροι* constructionem initio continuari, tum interpositis verbis *αἳ δὴ — ἄγονται* deseri et verbum synonymum, quod alium casum regat, inferri statuit. Similiter Hermannus sententiam de simplicis verbi *τυγχάνειν* constructione eadem ad Vig. p. 744. propositam in sec. ed. p. 762. mutans Soph. Oed. Col. 1106. *αἰτεῖς ἃ τεύξῃ.* et Philoct. 509. *πολλῶν ἔλεξεν δυσοίστων πόνων ἄθλ', ὅσσα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων.* accusativum per attractionem explicari posse censet, cui equidem assensum praebere non possum. Neque nostro loco, si accusativus ab *εὕροι* regeretur, satis caussae fuisse arbitror, cur illud verbum non aut omitteretur aut repeteretur potius, quam cum alio diversum casum requirente permutaretur. Itaque *ἐπιτυγχάνειν* ab accusativo non alienum et Pausan. I. 27, 9. (p. 53, 4. a f. Bekk.) secundum codices *ἄλλους τε, ὁπόσους ἐπέτυχε, καὶ Μίνω παῖδα Ἀνδρόγεων ἀπέκτεινε*, non *ὁπόσοις* cum Sylburgio et recentioribus scribendum puto.

φῦσι] *τραφεῖσι* Stob. (*φῦσι* margo Gesn.)

βέλτιστα] *καὶ β.* Vind. D.

παιδευθεῖσιν] *παιτραεῖσιν* Vind. E.

ἔφη] *om.* Vind. D.

φαύλοις] *τοῖς φ.* Stob. cod. A. D

τῆς φρονήσεως] *temperantia* Fic.

ἐλάττοσί] *ἐλάττωσί* Vind. E.

ἐπιεικεστέροις] *τοῖς ἐπ.* Lob. Vind. BD. Vat. M. Flor. L.

Ἔγωγ'] *ἔγωγε* Lob. Vind. B.

Εἰ] *om.* Stob. cod. B.

δεῖ τινὰ πόλιν προσαγορεύειν κρείττω ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ αὐτὴν αὑτῆς, καὶ ταύτην προσρητέον. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Ἆρ' οὖν οὐ καὶ σώφρονα κατὰ πάντα ταῦτα; Καὶ μάλα, ἔφη. Καὶ μὴν εἴπερ αὖ ἐν ἄλλῃ πόλει ἡ αὐτὴ δόξα ἔνεστι τοῖς τε ἄρχουσι
E καὶ ἀρχομένοις περὶ τοῦ οὕστινας δεῖ ἄρχειν, καὶ ἐν ταύτῃ ἂν εἴη τοῦτο ἐνόν. ἦ οὐ δοκεῖ; Καὶ μάλα, ἔφη, σφόδρα. Ἐν ποτέροις οὖν φήσεις τῶν πολιτῶν τὸ σωφρονεῖν ἐνεῖναι, ὅταν οὕτως ἔχωσιν; ἐν τοῖς ἄρχουσιν, ἢ ἐν τοῖς ἀρχομένοις; Ἐν ἀμφοτέροις που, ἔφη. Ὁρᾷς οὖν, ἣν δ' ἐγώ, ὅτι ἐπιεικῶς ἐμαντευόμεθα ἄρτι, ὡς ἁρμονία τινὶ ἡ σωφροσύνη ὡμοίωται; Τί δή; Ὅτι οὐχ ὥσπερ ἡ ἀνδρεία καὶ ἡ σοφία ἐν μέρει τινὶ ἑκατέρα
432 ἐνοῦσα ἡ μὲν σοφὴν, ἡ δὲ ἀνδρείαν τὴν πόλιν παρεί-

δεῖ] Ita Vind. D. correctus. δὴ Vind. F. Stob. cod. AB.

καὶ αὐτὴν αὑτῆς] *atque item in se ipsa* Fic. κ. αὐ. αὐτῆς Lob. Vind. F. αὐτῆς *om.* Stob. cod. A. Trinc.

καὶ ταύτην προσρητέον] *haec maxime talis appellanda est* Fic. καὶ *om.* Ven. B. Stob. Ald. Bas. a. Steph. Astius in pr. et sec. editione. Stobaei cod. A. et Trinc. etiam ταύτην omittunt.

οὖν οὐ καὶ] καὶ *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R. ante οὖν οὐ legitur in Stob. Gesn. (cod. B.)

πάντα ταῦτα] τ. π. Ven. B. Vind. E(F.) Amb. C. Ang. B. (Flor. ACLRT.) editi ante Bekkerum et Stallbaumius.

εἴπερ αὖ] αὖ *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L. In Stobaei cod. A. et ed. Gaisf. αὖ εἴπερ, in reliquis eius editionibus et cod. B. ἂν εἴπερ scriptum est.

ἐν ἄλλῃ πόλει] In Vind. D. ἐν omissum et diphthongus nominis in litura posita.

ἡ αὐτὴ] καὶ αὐτὴ Bas. b.

τοῖς τε] τοῖς γε Lob. Vind. BD. Vat. M. Flor. L. τοῖς Par. K. sec. Bekk.

ἀρχομένοις] τοῖς ἀρ. Stob. cod. A. ed. Gaisf.

τοῦτο] καὶ τ. Vind. D. *nonne in hac praecipue inesse oportet?* Fic. (καὶ — ἐνόν.)

ἦ] ἡ Lob. Vind. BD. Stob. Gaisf.

σωφρονεῖν ἐνεῖναι] σῶφρον εἶναι Stob. cod. B. In Vind. B. ἐν alterius verbi inter vers. legitur.

ἔχωσιν;] ἔχωσιν, Ald. Bekk.

ἐν τοῖς ἄρχουσιν] *om.* Stob. cod. B. — ἄρχουσι Vind. E.

που] οὖν που Stob. cod. B.

ἄρτι] ἀρτίως Stob.

ἡ σωφροσύνη — μέρει τινὶ] *om.* Vind. E. ἦ σωφροσύνῃ etc. Lob. η σωφροσύνη etc. Vind. D. Articulum ἡ Gaisfordius in Stob. Trinc. deesse refert, quod falsum est. Fortasse in cod. A. vel B. deest.

ὡμοίωται] ὁμοίηται Stob. Gesn. (cod. B.) ὁμοιοῦται Astius in sec. ed. Cf. L. X. p. 606. A. πεπειγηκός. Leg. L. I. p. 640. A. τεθορύβηται. Euthyphr. p. 12. B. πεφόβημαι. Phaedr. p. 258. B. τεθαυμακότες. et Valcken. de Aristobulo p. 113.

οὐχ] οὐδ' Stob. cod. A. Trinc.

ἡ ἀνδρεία καὶ ἡ σοφία] *sapientia et fortitudo* Fic. Sed cf. L. II. p. 360. E. (ἀνδρία Vind. B. Flor. RTU. Stob. cod. A. Bekkerus.)

χετο, οὐχ οὕτω ποιεῖ αὕτη, ἀλλὰ δι' ὅλης ἀτεχνῶς τέτα-
ται, διὰ πασῶν παρεχομένη ξυνᾴδοντας τούς τε ἀσθε-
νεστάτους ταὐτὸν καὶ τοὺς ἰσχυροτάτους καὶ τοὺς μέ-
σους, εἰ μὲν βούλει, φρονήσει, εἰ δὲ βούλει, ἰσχύϊ, εἰ
δὲ, καὶ πλήθει ᾗ χρήμασιν ᾗ ἄλλῳ ὁτῳοῦν τῶν τοιού-
των· ὥστε ὀρθότατ' ἂν φαῖμεν ταύτην τὴν ὁμόνοιαν
σωφροσύνην εἶναι, χείρονός τε καὶ ἀμείνονος κατὰ φύ-
σιν ξυμφωνίαν, ὁπότερον δεῖ ἄρχειν, καὶ ἐν πόλει καὶ B
ἐν ἑνὶ ἑκάστῳ. Πάνυ μοι, ἔφη, ξυνδοκεῖ. Εἶεν, ἦν
δ' ἐγώ· τὰ μὲν τρία ἡμῖν ἐν τῇ πόλει κατῶπται,
ὡς γε οὑτωσὶ δόξαι· τὸ δὲ δὴ λοιπὸν εἶδος, δι' ὃ ἂν
ἔτι ἀρετῆς μετέχοι πόλις, τί ποτ' ἂν εἴη; δῆλον γὰρ,
ὅτι τοῦτ' ἔστιν ἡ δικαιοσύνη. Δῆλον. Οὐκοῦν, ὦ
Γλαύκων, νῦν δὴ ἡμᾶς δεῖ ὥσπερ κυνηγέτας τινὰς

ἐνοῦσα] οὖσα Par. K. sec. Bip.
432 ἀνδρείαν] ἀνδρίαν Stob. cod. A.
τὴν πόλιν] om. Stob. cod. A. Trinc. secundum Gaisfordium; qui quum in sequentibus inter οὕτω et ποιεῖ interiecta apud Stephanum et in Stob. Gesn. verba eadem in Trinc. omitti non notaverit, praetermissionem etiam in cod. A. non h. l. sed ibi factam reperisse videtur. Certe in Trinc. h. l. τὴν πόλιν non omissa sunt.
παρείχετο] efficit Fic.
οὕτω] ὅτι Lob. Vind. B. Ven. C. Vat. M. ὅτῃ Vat. B. οὕτω τὴν πόλιν Ven. B. Ang. B. Vind. E(F. Flor. CRT.) Stob. Gesn. Gaisf. editi ante Bekkerum; sed Astius in sec. ed. τὴν πόλιν uncis inclusit.
ἀτεχνῶς] om. Fic.
τέταται] τέτακται Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV. τέτατται Stob. cod. B. *diffunditur* Fic.
διὰ πασῶν] δι' ἁπασῶν Stob. cod. A. διὰ πασῶν. Vind. E.
καὶ τοὺς ἰσχυροτάτους] om. Steph. ipsius negligentia; nam in prioribus editionibus non secus, quam in codicibus omnibus leguntur.
εἰ μὲν βούλει] om. Fic.
εἰ δὲ βούλει] om. Fic. εἰ δ' οὐ βούλει Vind. EF. εἰ δὲ βούλη Vind. B.
εἰ δὲ] om. Fic.
καὶ] om. Stob. cod. A.
ὁτῳοῦν] ὠτῳοῦν Vind. E.
ὥστε] ὡς Lob. Vind. B. Vat. M. ὥστ' Vind. D.
ὀρθότατ'] ὀρθώτατ' Vind. F. ὀρθότατα Stob.
φαῖμεν] φῶμεν Vind. D. φαμὲν Vind. F. Stob. (φαῖμεν margo Gesn. Gaisf.)
κατὰ] ἀν Bas. a.
ξυμφωνίαν] ξυμφωνίας Vind. E. Stob. cod. B.
ἄρχειν,] Comma vulgo deest.
ἐν πόλει] ἐν τῇ π. Stob. excepto cod. A. secundum quem Gaisfordius τῇ omisit.
ἐν ἑνὶ] ἐν om. Vind. E. Flor. B ACL. Stob. cod. A. et a m. pr. Ven. B.
κατῶπται] κατῶπτε Bas. ab.
ὡς γε] ὥστε Par. K. Mon. B.
δι' ὃ] διὸ Lob. Ald. Bas. ab.
δῆλον] Δῆλον Bas. ab.
τοῦτ' ἔστιν] Ita Flor. ACRT. τοῦτ' ἐστὶν Lob. Vind. BDEF. Amb. C. Ang. B. Vat. HM. τοῦτό ἐστιν (Par. K. sec. Bip.) editiones; non male; sed elisionem codices commendant, et accentus mutationi, quae ex grammatico-

θάμνον κύκλῳ περιίστασθαι προσέχοντας τὸν νοῦν, μή πη διαφύγῃ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἀφανισθεῖσα ἄδηλος γένηται·
C *φανερὸν γὰρ δή, ὅτι ταύτῃ πη ἔστιν. ὅρα οὖν καὶ προθυμοῦ κατιδεῖν, ἐάν πως πρότερος ἐμοῦ ἴδῃς καὶ ἐμοὶ φράσῃς. Εἰ γὰρ ὤφελον, ἔφη. ἀλλὰ μᾶλλον, ἐάν μοι ἑπομένῳ χρῇ καὶ τὰ δεικνύμενα δυναμένῳ καθορᾶν, πάνυ μοι μετρίως χρήσῃ. Ἕπου, ἦν δ' ἐγώ, εὐξάμενος μετ' ἐμοῦ. Ποιήσω ταῦτα· ἀλλὰ μόνον, ἦ δ' ὅς, ἡγοῦ. Καὶ μήν, εἶπον ἐγώ, δύσβατός γέ τις ὁ τόπος φαίνεται καὶ ἐπίσκιος· ἔστι γοῦν σκοτεινὸς καὶ*

rum praecepto sequi elisionem debet, sententiae ratio non repugnat: *id re vera esse iustitiam.*

θάμνον] *θάμνων* Par. A.

κύκλῳ] *κύκλον*, sup. *ω*, Vat. B.

πη] *ποι* Vind. E. Flor. L.

διαφύγῃ] *διαφύγοι* Flor. L.

γένηται·] *γένηται;* Bas. ab. quod probari posset, si brevior et magis communibus verbis expressa rei faciendae descriptio praecessisset.

C *ἔστιν*] *ἐστίν* Lob. Astius in pr. ed. *ἔστιν* Steph.

πρότερος] *προτέρως* Amb. C. *πρότερον* Ven. B. editi ante Astium.

καὶ ἐμοὶ φράσῃς] *καὶ om.* Vat. B. Pro *ἐμοὶ* Mon. B. *μοι*, Vind. B. Vat. M. *ἐκείνῳ*, et pro *φράσῃς* Par. A. Mon. B. *φράσεις* habent, quod Astius in sec. ed. e coniectura posuit, in tertia una cum *μοι* ponendum coniecit, ut sensus is sit, quem Ficinus statuit: *ipsamque mihi ostendito.* Etiam Stallbaumius *καί μοι φράσεις* scribi oportere persuasum sibi ait et tamen *καὶ ἐμοὶ φράσῃς* scripsit et comma post *ἴδῃς*, quod Astius reliquerat, cum Bekkero sustulit; quo sublato Socrates hoc dicit: *vide igitur deditaque opera dispice, si quo modo fieri potuerit, ut prior me conspicias conspectamque mihi demonstres.* quod meo quidem sensu altera lectione futurum imperativo parum concinne et sine ratione iungente tanto elegantius est, ut perexigua codicis optimi discrepantia tuto negligi posse videatur. Exempla aoristi collegit Reisigius ad Oed. Col. p. CCXII. et ex Platone Boeckhius ad Min. p. 141. (Crat. 430. A. Theaet. 192. E. Civ. V. 453. E.) Cf. huius libri p. 427. D. Xenoph. Cyrop. II. 4, 16: *ἄκουε τοίνυν, ἔφη ὁ Κῦρος, ἦν τί σοι δόξω λέγειν.* Soph. Trach. 584: *φίλτροις δ' ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα τὴν παῖδα καὶ θέλκτροισι τοῖς ἐφ' Ἡρακλεῖ, μεμηχάνηται τοὔργον.*

ὤφελον] *ὄφελον* Par. AK. sec. Bekk. Ven. B. Vind. B. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Vat. H. et a m. s. M. quae testium multitudo a Bekkero producta dubitationem iniicere potest, an non solum poëtae et Herodotus, sed etiam scriptores Attici augmentum in hac dictione omiserint et sequiori aevo omittendi auctores exstiterint, cuius ad consuetudinem accommodata sunt, quae Apollonius de adverb. p. 552, 29. Moeris, Thomas, Photius et grammatici a Fischero ad Well. III. 1. p. 147. laudati disputant. Sed Criton. p. 44. D. *ὤφελον* tantum non in omnibus codicibus legitur (soli Lob. et Vind. B. ibi *ὄφελον* habent) et nostro loco in Vat. B. Ven. C. Lob. Vind. DE. atque, ut videtur, in Vind. F. et Florentinis omnibus perscriptum haud dubie alteri ex ipsa illa sequioris

δυσδιερεύνητος· ἀλλὰ γὰρ ὅμως ἰτέον. Ἰτέον γὰρ, ἔφη. D
Καὶ ἐγὼ κατιδὼν Ἰοὺ ἰού, εἶπον, ὦ Γλαύκων· κινδυνεύομέν τι ἔχειν ἴχνος, καί μοι δοκεῖ οὐ πάνυ τι ἐκφευξεῖσθαι ἡμᾶς. Εὖ ἀγγέλλεις, ἦ δ' ὅς. Ἦ μὴν, ἦν δ' ἐγὼ, βλακικόν γε ἡμῶν τὸ πάθος. Τὸ ποῖον; Πάλαι, ὦ μακάριε, φαίνεται πρὸ ποδῶν ἡμῖν ἐξ ἀρχῆς κυλινδεῖσθαι, καὶ οὐχ ἑωρῶμεν ἄρ' αὐτὸ, ἀλλ' ἦμεν καταγελαστότατοι, ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες ζητοῦσιν ἐνίοτε ὃ ἔχουσι· καὶ ἡμεῖς εἰς αὐτὸ μὲν οὐκ ἀπε- E
βλέπομεν, πόῤῥω δέ ποι ἀπεσκοποῦμεν, ᾗ δὴ καὶ ἐλάν-

aevi consuetudine oriundo praeferendum est.

ἀλλὰ] Ἀλλὰ Bas. ab.

χρῇ] χρὴ Vind. D.

δυναμένῳ] *om.* Amb. C.

πάνυ μοι] Ita Par. A. Ang. B. Flor. R. Reliqui cum editis *μοι* omittunt, et potest ex glossemate illatum videri. Sed aeque potuit ut supervacaneum eiici vel per errorem omitti. Itaque codicem optimum duo comites haud contemnendos habentem sequi malui.

χρήσῃ] χρήσει, sup. *σῃ*, Par. K. *χρήσει* recentiores, uti solent.

μὴν] *om.* Ald. Bas. a. *μοι* Steph.

ἔστι γοῦν] ἔστιν οὖν Ven. B. editi ante Astium. ἔστι γ' οὖν Vind. F.

δυσδιερεύνητος] δυσερεύνητος Vind. D. Par. K. Mon. B. Flor. U.

D Ἰοὺ ἰού] Secundum Suidam *ἐπὶ χαρᾶς περισπᾶται;* cui codices h. l. non subscribunt. Est enim haec gaudentis exclamatio, non mirantis, ut Heindorfius ad Gorg. p. 179. putabat. Multo minus *σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα* hic videri potest, ut visum est scholiastae.

ἔχειν] *δοκεῖν ἔχειν* Vind. B. ἔχειν *δοκεῖν* Lob. Vind. D. Vat. BM. Ven. B. editi ante Astii sec.

οὐ πάνυ] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L.

τι] τοι Vind. E. Amb. C. *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. Ang. B. Flor. L.

ἀγγέλλεις] ἀγγέλεις Amb. C. Ald. Bas. ab. ἀγγελεῖς Lob. Vind. D. Vat. B. Flor. L. Et εὐαγγελεῖς vel h. l. vel Theaet. p. 144. B. ubi decem codices ita ut hic quatuor *εὖ ἀγγελεῖς* exhibent, Phrynichus Epit. p. 266. videtur legisse. Cf. Lobeckius p. 632.

βλακικόν] Cf. Ruhnken. ad Tim. p. 61.

πρὸ ποδῶν] προποδῶν Ald. προποδὼν Bas. ab.

ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχῆς Vind. B.

οἱ] οἳ Par. K. sec. Bekk. *illi qui* Fic. — Pollux IIII. 2. in epistola ad Commodum: καὶ τί δεῖ τοῦτο θαῦμα οἴεσθαι, ὁπότε καὶ τῶν σκευῶν τις ἔστιν ἃ ἔχων ἐν χεροῖν ὡς οὐκ ἔχων ζητεῖ, τὸ τοῦ Πλάτωνος;

ἀπεβλέπομεν] ἀποβλέπομεν E
Vind. DEF. Amb. C.

δέ ποι] Ita Par. A. Lob. Vind. BDEF. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Flor. R. *δέ πη* reliqui et editi ante Bekkerum.

ἀπεσκοποῦμεν] ἐπεσκοποῦμεν Lob. Vind. B. Vat. M. Ficinus haec inde a καὶ ἡμεῖς ita reddidit: *nos quoque longe petebamus, quod prope nos erat.*

ᾗ δὴ] ἢ δὴ Vind. E. ἤδη Lob. Vind. BD. Par. K. sec. Bekk. Mon. B. Vat. M. Flor. LR. *vel* Fic.

καὶ] *om.* Ald. Bas. a. Fic.

θανεν ἴσως ἡμᾶς. Πῶς, ἔφη, λέγεις; Οὕτως, εἶπον, ὡς δοκοῦμέν μοι καὶ λέγοντες αὐτὸ καὶ ἀκούοντες πάλαι οὐ μανθάνειν ἡμῶν αὐτῶν, ὅτι ἐλέγομεν τρόπον τινὰ αὐτό. Μακρὸν, ἔφη, τὸ προοίμιον τῷ ἐπιθυμοῦν-
433 τι ἀκοῦσαι. Ἀλλ', ἦν δ' ἐγὼ, ἄκουε, εἴ τι ἄρα λέγω. ὃ γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἐθέμεθα δεῖν ποιεῖν διὰ παντὸς, ὅτε τὴν πόλιν κατῳκίζομεν, τοῦτό ἐστιν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἤτοι τούτου τι εἶδος ἡ δικαιοσύνη. ἐθέμεθα δὲ δήπου καὶ πολλάκις ἐλέγομεν, εἰ μέμνησαι, ὅτι ἕνα ἕκαστον ἓν δέοι ἐπιτηδεύειν τῶν περὶ τὴν πόλιν, εἰς ὃ αὐτοῦ ἡ φύσις ἐπιτηδειοτάτη πεφυκυῖα εἴη. Ἐλέγομεν γάρ. Καὶ μὴν ὅτι γε τὸ τὰ αὑτοῦ πράττειν καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν
B δικαιοσύνη ἐστὶ, καὶ τοῦτο ἄλλων τε πολλῶν ἀκηκόαμεν

Οὕτως, εἶπον, ὡς] ὡς *om.* Vind. D. quod non magis probandum, quam Stephani interpunctio *Οὕτως·* (*εἶπον*) *ὡς* — qui *ὡς* videtur pro *ὅτι* accepisse. Socrates verborum suorum sententiam declaraturus, quum Glauco non *quid* dixisset, sed *quo modo*, interrogasset, *ita* se dixisse dicit, *quemadmodum* sibi videantur semet ipsos non intelligere, et illa verba sua similia opinioni cuidam suae dicens re vera sententiam et argumentum eorum declarat. Eodem attractionis genere utitur L. VI. p. 510. B: *Σκόπει δὴ αὖ καὶ τὴν τοῦ νοητοῦ τομήν, ᾗ τμητέον. Πῇ; Ἧι τὸ μὲν αὐτοῦ τοῖς τότε τμηθεῖσιν ὡς εἰκόσι χρωμένη ψυχὴ ζητεῖν ἀναγκάζεται ἐξ ὑποθέσεων — τὸ δ' αὖ ἕτερον — αὐτοῖς εἴδεσι δι' αὐτῶν τὴν μέθοδον ποιουμένη.*

λέγοντες — ἀκούοντες] *λέγοντος — ἀκούοντος* Flor. L.

ἐλέγομεν] *λέγομεν* Vind. D.

τὸ προοίμιον] *τῷ πρ.* Vind. E.

Ἀλλ', ἦν δ' ἐγὼ — Ἔστι ταῦτα. 434. A] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 254.

433 *ὃ γὰρ*] *om.* Vat. M. *γὰρ om.* Vind. B. *ὁ γὰρ* Stob. Gesn.

ἐξ ἀρχῆς] *ἐξαρχῆς* Vind. B. Ald. Bas. ab.

δεῖν] *om.* Stob. Trinc.

διὰ παντὸς] *διαπαντὸς* Lob. Vind. BDE. Stob. Trinc. Gesn. *passim* Fic.

κατῳκίζομεν] *κατεσκευάζομεν* Flor. T.

ἤτοι] *ἤ τι* Vind. E.

τι] *om.* Stob. cod. A. Trinc.

ἡ] *om.* iidem. Astius in tertia ed. ante articulum verba *ἢ αὐτὴ* excidisse suspicatur. Sed cf. ad L. I. p. 344. E. Idem in eadem ed. in proximis *ὡς μοι δοκεῖ* pro *ὡς ἐμοὶ δοκεῖ* scripsit.

δὲ] *δὴ* Vind. E. *om.* Vind. D. Flor. L.

πολλάκις ἐλέγομεν] L. II. p. 370. B. deinde saepius.

μέμνησαι] *μέμνησας* Vind. E.

ἕνα] *ἓν* Ang. B. Flor. RT.

ἐπιτηδεύειν] post *πόλιν* Lob. Vind. B. Vat. M.

πεφυκυῖα] post *εἴη* Vind. E. Stob. cod. A. *om.* Vat. B. Vind. D. Flor. L. Fic. *ἂν* Lob. Vind. B. Vat. M.

τὸ τὰ] *τὸ om.* Vind. BE. Ven. B. a m. pr. Amb. C. Vat. H. Flor. ACT. Stob. Trinc.

αὐτοῦ] *αὖ.* Lob. Vind. D. Stob. Trinc. Gesn.

πράττειν] *δεῖ πρ.* Vind. E.

καὶ αὐτοὶ πολλάκις εἰρήκαμεν. Εἰρήκαμεν γάρ. Τοῦτο τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ φίλε, κινδυνεύει τρόπον τινὰ γιγνόμενον ἡ δικαιοσύνη εἶναι, τὸ τὰ αὑτοῦ πράττειν. οἶσθα ὅθεν τεκμαίρομαι; Οὐκ, ἀλλὰ λέγ', ἔφη. Δοκεῖ μοι, ἦν δ' ἐγὼ, τὸ ὑπόλοιπον ἐν τῇ πόλει ὧν ἐσκέμμεθα, σωφροσύνης καὶ ἀνδρείας καὶ φρονήσεως, τοῦτο εἶναι, ὃ πᾶσιν ἐκείνοις τὴν δύναμιν παρέσχεν, ὥστε ἐγγενέσθαι, καὶ ἐγγενομένοις γε σωτηρίαν παρέχειν, C ἕωσπερ ἂν ἐνῇ. καίτοι ἔφαμεν δικαιοσύνην ἔσεσθαι τὸ ὑπολειφθὲν ἐκείνων, εἰ τὰ τρία εὕροιμεν. Καὶ γὰρ ἀνάγκη, ἔφη. Ἀλλὰ μέντοι, ἦν δ' ἐγὼ, εἰ δέοι γε κρῖναι, τί τὴν πόλιν ἡμῖν τούτων μάλιστα ἀγαθὴν ἀπεργάσεται ἐγγενόμενον, δύσκριτον ἂν εἴη, πότερον ἡ ὁμο-

μὴ] *om.* Vind. F.

B Εἰρήκαμεν] *om.* Stob. Trinc.

ἡ δικαιοσύνη] ἡ *om.* Stob. cod. A. Trinc. Gaisf.

αὑτοῦ] αυ. Lob. αὐ. Vind. D. Stob. Trinc.

ὅθεν] ὅτι Par. K.
Οὐκ] οὔ Flor. A.
λέγ'] λέγε Lob. Vind. BD. Stob.

ὧν] τῶν Stob. Trinc. τῶν ὧν Ang. B. Flor. R. τῶν πολιτῶν Stob. cod. A.
ἀνδρείας] ἀνδρίας Vind. BE. Flor. TU. Bekkerus.

ὃ — παρέσχεν] τὸ — παρέχον Stob. Astius in sec. ed.
ἐγγενέσθαι] γενέσθαι Mon. B. Flor. U. Stob. Trinc.

ἐγγενομένοις] ἐγγενομένας Vind. F. ἐγγενόμενά Ven. B. (adscripto γρ. ἐγγενομένοις) Stob. Gesn. (cod. B.) cum editis ante Bekkerum. Quamquam Astius in comm. ἐγγενομένοις ex Par. K. recipiendum ostendit.

γε] *om.* Stob. cod. A. Trinc. Gaisf.

C παρέχειν] παρέχει Vind. DF. Astius in comm. παρέχον scribendum, in tert. ed. παρέχειν delendum coniecit.
ἕωσπερ] ὥσπερ Vind. F. ἕως Ven. B. Amb. C. Vat. H. Vind. E. (Flor. RTV.) editi ante Bekkerum et Astius.

ἐνῇ] ᾖ Vind. D. ᾖ Stob. ἐνῇν Par. K. ἐν ἐνὶ Vind. F. Subiectum est τὸ ὑπόλοιπον.

ὑπολειφθὲν] ὑποληφθὲν Ven. B. Vind. E. Flor. C. Ald. Bas. ab.
γε] *om.* Flor. T. Stob.

κρῖναι, τί] κρίναι τί Vind. B. κρῖναί τινα Stob. cod. A. Trinc.

τούτων] τί τούτων Stob. Trinc. In cod. A. τι super τού scriptum.

ἀπεργάσεται] ἀπείργασται Stob. cod. A. Trinc. ἀπείργασθαι cod. B. Futurum latae sententiae factique iudicii tempus designat.

ἐγγενόμενον] γενόμενον Par. K. sec. Bekk.

ἡ ὁμοδοξία] Articulum Bekkerus in Par. A. Vind. B. omissum referens de Vind. B. falsum refert, quippe qui non hoc, sed proximum ἡ ante περὶ δεινῶν omittat, de quo Bekkerus tacet. Quod quum etiam Vind. E. non nisi inter versus adscriptum habeat, id potius, quam hoc deesse Par. A. videtur. — Pollux VI. 156: καὶ ὁμόδοξον ἂν εἴποις Πλάτωνος εἰπόντος ὁμοδοξίαν

δοξία τῶν ἀρχόντων τε καὶ ἀρχομένων, ἢ ἡ περὶ δεινῶν τε καὶ μή, ἅττα ἐστί, δόξης ἐννόμου σωτηρία ἐν τοῖς στρατιώταις ἐγγενομένη, ἢ ἡ ἐν τοῖς ἄρχουσι φρόνησίς τε καὶ φυλακὴ ἐνοῦσα, ἢ τοῦτο μάλιστα ἀγαθὴν αὐτὴν ποιεῖ ἐνὸν καὶ ἐν παιδὶ καὶ ἐν γυναικὶ καὶ δούλῳ καὶ ἐλευθέρῳ καὶ δημιουργῷ καὶ ἄρχοντι καὶ ἀρχομένῳ, ὅτι τὸ αὑτοῦ ἕκαστος εἷς ὢν ἔπραττε καὶ οὐκ ἐπολυπραγμόνει. Δύσκριτον, ἔφη· πῶς δ' οὔ; Ἐνάμιλλον ἄρα, ὡς ἔοικε, πρὸς ἀρετὴν πόλεως τῇ τε σοφίᾳ αὐτῆς καὶ τῇ σωφροσύνῃ καὶ τῇ ἀνδρείᾳ ἡ τοῦ ἕκαστον ἐν αὐτῇ τὰ αὑτοῦ πράττειν δύναμις. Καὶ μάλα, ἔφη. Οὐκοῦν

ἀρχόντων] ἐν ἀρχῇ Ang. B.
τε] om. Amb. C.
δεινῶν] τῶν δ. Flor. RT.
ἐστὶ] ἔστι Bekkerus et Stallbaumius, ut ἅττα instar interrogativi sit. Sed relativum est non secus, quam ἃ p. 429. C. in verbis ἃ τέ ἐστι καὶ οἷα.
ἐννόμου] ἐν νόμου Bas. ab.
ἐγγενομένη] ἐγγινομένη Ang. B. Flor. R. et, sup. γε, Par. K. ἐγγινομένε Vind. F.
ἢ ἡ] ἢ om. Ven. C. et a m. pr. Vat. B. ἡ om. Par. K. sec. Bekk. Vind. E. Amb. C. Vat. H. et a m. pr. Ven. B.
φυλακὴ] φυλακῇ Vind. D. In Vat. B. mediae syllabae κι superscriptum.
ἐνοῦσα,] ἐνοῦσα; Lob.
D αὐτὴν] om. Ven. B. a m. pr.
παιδὶ καὶ ἐν γυναικὶ] γυν. κ. ἐν π. Par. K. Mon. B.
δούλῳ] Ita Par. AK. Ven. C. Mon. B. Amb. C. Vat. H. Flor. T. Stob. Bekkerus et in tertia ed. Astius. ἐν δούλῳ reliqui codices et editi.
ἐλευθέρῳ] Ita Par. AK. Ven. C. Lob. Vind. BD. Mon. B. Vat. M. Flor. ALTUV. Stob. ἐν ἐλ. reliqui codices et editiones ante Bekkerum.
ὅτι] ὅτε Flor. R.
αὑτοῦ] αὐ. Vind. D. αὐτὸς Ang. B.
ἕκαστος] post εἷς Vind. D.
ἔπραττε] Imperfectum ad tempus iudicio anterius referendum. ἐν, quod Astius in sec. et tert. ed. et asterisco praeposito Stallbaumius ex Stobaeo, cuius tamen in cod. A. deest, et secundum Ficinum (*quod videlicet suum quisque unus unum egerit*) ante ἔπραττε inseruerunt, quodque Benedictus pro ὢν reponendum censebat, mihi propter verba καὶ οὐκ ἐπολυπραγμόνει supervacuum videtur.
ἔφη· πῶς] ἔφη. Πῶς Ald.
Ἐνάμιλλον] ἐνάμιλλον Vind. F.
ὡς ἔοικε] om. idem. ὡς ἔοικέ τι Stob. Trinc.
τῇ τε] τῇ γε Flor. T.
ἀνδρείᾳ] ἀνδρίᾳ Vind. BE. Bekkerus. Idem in Flor. CTU. legi puto, quos Stallbaumius ἀνδρείᾳ habere tradit, quod ipse in textu posuit.
τοῦ ἕκαστον] τὸ ἕκαστον Par. K. τοῦ ἑκάστου Stob. Trinc.
αὐτοῦ] αὐ. Stob.
μάλα] μάλ' Lob. Vind. BD. Par. K. sec. Bip. Vat. M. Flor. LU. Stallbaumius.
ἔφη] ἔφην Par. K.
δικαιοσύνην] δικαιοσύνης Vind. D. δικαιοσύνη Vind. E.
τό γε] τότε Flor. ACT. τότε Vind. E. Amb. C. τέγε Vind. F. Ang. B.
ἂν] om. Lob. Vind. B. Par. K. sec. Bip. Amb. C. Vat. M. Flor. T.

δικαιοσύνην τό γε τούτοις ἐνάμιλλον ἂν εἰς ἀρετὴν πό- E
λεως θείης; Παντάπασι μὲν οὖν. Σκόπει δὴ καὶ τῇδε,
εἰ οὕτω δόξει. ἆρα τοῖς ἄρχουσιν ἐν τῇ πόλει τὰς δί-
κας προστάξεις δικάζειν; Τί μήν; Ἧ ἄλλου οὑτινο-
σοῦν μᾶλλον ἐφιέμενοι δικάσουσιν, ἢ τούτου, ὅπως ἂν
ἕκαστοι μήτ' ἔχωσι τὰ ἀλλότρια μήτε τῶν αὑτῶν στέ-
ρωνται; Οὔκ, ἀλλὰ τούτου. Ὡς δικαίου ὄντος; Ναί.
Καὶ ταύτῃ ἄρα πῃ ἡ τοῦ οἰκείου τε καὶ ἑαυτοῦ ἕξις τε
καὶ πρᾶξις δικαιοσύνη ἂν ὁμολογοῖτο. Ἔστι ταῦτα. 434
451 Ἰδὲ δή, ἐὰν σοὶ ὅπερ ἐμοὶ ξυνδοκῇ. τέκτων σκυτοτό-
μου ἐπιχειρῶν ἔργα ἐργάζεσθαι ἢ σκυτοτόμος τέκτονος,

E δὴ] δὲ Mon. B. Vind. E. Stob. Trinc.

τῇδε] τήνδε Stob. Trinc.

οὕτω] σαυτῶι γρ Par. A. (in margine sec. Faehsium.)

ἆρα] ἄρα Vind. B. Flor. ACV.

ἄρχουσιν] πράττουσιν Mon. B. Flor. U.

δικάζειν] εἰπεῖν καὶ δικ. Stob. cod. A.

Ἧ] Ita Par. K. sec. Bip. *H* Bas. b. — Lob. Vind. BE(F.) Flor. AC(LR)UV. Ald. Bas. a. Steph. oxytonon habent, quod Bekkerus tacito correxit. In Amb. C. Flor. T. *οἱ*, in Vind. D. a m. s. *οἳ* legitur.

οὑτινοσοῦν] *οὑτινοσοῦν* Vind. D. Ald. *τινὸς οὖν* Par. A. Vat. BH. Ven. C. Vind. E. Mon. B. Flor. ACUV. *τινὸς οὑ* Stob. cod. A. Trinc. *τινὸς* Par. K.

δικάσουσιν] *δικάζουσιν* Lob. Vind. B. Vat. M.

ἢ] καὶ Stob. Trinc.

τούτου] τοῦτο Par. A. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. AC. Stob. Gesn. Ald. Bas. a.

τὰ ἀλλότρια] τἀλλότρια Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τῶν] τὰ Par. K. sec. Bekk. ἐπὶ τῶν Amb. C.

αὑτῶν] αὖ. Lob. Vind. BDF. Stob.

στέρωνται] στρέφωνται Amb. C. Flor. AC. ἐπιστρέφονται Vind. E.

ἀλλὰ] Ἀλλὰ Ald. Bas. ab.

τούτου. Ὡς] τούτου ὡς Lob. Vind. B. Ald. Bas. ab.

ταύτῃ] ταῦτα Ang. B. Stob. cod. A. Trinc.

πῃ ἡ τοῦ] πῇ· ἡ τοῦ Stob. Trinc. (πῇ etiam Vind. F. et in Stob. Gaisfordius.) πῇ του Stob. Gesn. ἡ τοῦ Stob. cod. A. ποιητοῦ editi ante Astium.

καὶ ἑαυτοῦ] καὶ om. Ang. B.

δικαιοσύνη] καὶ δικ. Vat. B. Ven. C.

ὁμολογοῖτο] ὁμολογεῖτο Vind. 434 F.

Ἰδὲ] Oxytonon ab Astio in sec. ed. grammaticorum praeceptis, de quibus cf. Buttmannus gramm. I. p. 463. pro paroxytono, quod in prioribus erat, restitutum unus h. l. Vat. B. exhibet simul cum paroxytono: ἴδὲ. Sed L. VII. init. ἴδὲ est in Par. A. et Phileb. p. 12. C. 48. A. in Vat. A. λαβὲ in eodem ib. 29. D.

ἐὰν σοὶ] σοὶ om. Mon. B. ἐάν σοι editi ante Bekkerum.

σκυτοτόμου] σκυτοτόμων Vind. E. σκυτοτόμον Flor. AC.

ἐπιχειρῶν] post ἔργα Lob. Vind. B. Vat. M.

ἢ τὰ ὄργανα μεταλαμβάνοντες τἀλλήλων ἢ τιμὰς, ἢ καὶ ὁ αὐτὸς ἐπιχειρῶν ἀμφότερα πράττειν, πάντα τἄλλα μεταλλαττόμενα, ἆρά σοι ἄν τι δοκεῖ μέγα βλάψαι πόλιν; Οὐ πάνυ, ἔφη. Ἀλλ' ὅταν γε, οἶμαι, δημιουργὸς ὢν ἤ τις ἄλλος χρηματιστὴς φύσει, ἔπειτα ἐπαιρόμενος
B ἢ πλούτῳ ἢ πλήθει ἢ ἰσχύϊ ἢ ἄλλῳ τῳ τοιούτῳ εἰς τὸ τοῦ πολεμικοῦ εἶδος ἐπιχειρῇ ἰέναι, ἢ τῶν πολεμικῶν τις εἰς τὸ τοῦ βουλευτικοῦ καὶ φύλακος ἀνάξιος ὢν, καὶ τὰ ἀλλήλων οὗτοι ὄργανα μεταλαμβάνωσι καὶ τὰς τιμὰς, ἢ ὅταν ὁ αὐτὸς πάντα ταῦτα ἅμα ἐπιχειρῇ πράττειν, τότε οἶμαι καὶ σοὶ δοκεῖν ταύτην τὴν τούτων μεταβολὴν καὶ πολυπραγμοσύνην ὄλεθρον εἶναι τῇ πόλει. Παντάπασι μὲν οὖν. Ἡ τριῶν ἄρα ὄντων γενῶν πολυ-

μεταλαμβάνοντες] μέτρα λαμβάνοντες Lob. Vind. B.

τἀλλήλων] τ' ἀλλήλων Vind. E. ἀλλήλων Par. K. εἰ ἀλλήλων vel tale quid, certe non τἀλ. est in Vind. B. τὰ ἀλλήλων Flor. TU. quemadmodum Astius in addendis ad comm. malebat.

πάντα τἄλλα μεταλλαττόμενα] *omniaque talia invicem permutentur* Fic. recte. τἄλλα reliquorum opificum opera, instrumenta, praemia significat, quorum permutatio nulla civitatem gravius affligat, quam fabri et sutoris, de qua nominatim egerat Socrates. Hunc sensum magis perspicuum redditurus librarius Monacensis post τἄλλα inseruit τά γε τοιαῦτα, quo additamento opus non est. Idem asyndeto offensus ἤ ante πάντα adiecit, ubi Amb. C. Flor. RT. καὶ habent. Cf. Astius ad Sympos. p. 238. — Pro τἄλλα Par. K. sec. Bip. τὰ ἄλλα, Vind. E. τ' ἄλλα, Vind. BD(F.) Steph. τἄλλα habent, et pro μεταλλαττόμενα in Ven. B. μεταλλαττόμενος cum α super ultima legitur.

ἄν τι] *om.* Par. K. sec. Bip. post μέγα habet sec. Bekk.

δοκεῖ] Ita Par. AK. Ang. B. δοκοῖ Vind. E. δοκῇ reliqui cum editis ante Astii sec. quod Boeckhius iam correxerat ad Min. p. 141.

μέγα] μεγάλα Mon. B. Flor. U. *om.* Ven. B. Vind. B. de quo Bekkerus tacet; nisi forte hunc, non illum significare voluit.

πόλιν] τὴν π. Flor. T.

ἤ τις] εἴ τις Vind. D.

ἔπειτα] ἢ Vind. B. Vat. M.

ἄλλῳ τῳ] τῳ *om.* Ven. B. Vind. B E. Amb. C. Vat. H. (Flor. ACTV.) cum editis ante Bekkerum. (Par. K. sec. Bip. et Vind. F. τῶ habent.) Pro ἄλλῳ in Vind. E. ἄλλο exstat.

πολεμικοῦ] πολέμου Vind. D.

ἐπιχειρῇ] ἐπιχειροίη Lob. Vind. BD. Vat. BM. ἐπιχειρεῖ Par. K. sec. Bip. Vind. E. Flor. LV.

οὗτοι] ἤτοι Par. K. sec. Bekk.

μεταλαμβάνωσι] λαμβάνωσι Par. K. sec. Bip. Mon. B. Flor. U.

καὶ] *om.* Ald. Bas. ab.

ὁ αὐτὸς] ὁ *om.* Vind. B. int. vers. habent Lob. Vind. E.

πάντα ταῦτα] τ. π. Vind. B.

ἐπιχειρῇ] ἐπιχειρεῖ Vind. B. ἐπιχειροῖ Vind. D.

τότε] τό τε Bas. ab.

τὴν] post τούτων Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L.

τριῶν] τῶν τριῶν Ven. B. Vind. E. (Flor. ACV.) cum editis praeter Bekkerum. Mihi articulus, nisi ὄντων cum Mon. B. Vind. E. eiiciatur, ferri posse non videtur.

πραγμοσύνη καὶ μεταβολὴ εἰς ἄλληλα μεγίστη τε βλάβη C τῇ πόλει καὶ ὀρθότατ' ἂν προσαγορεύοιτο μάλιστα κακουργία. Κομιδῇ μὲν οὖν. Κακουργίαν δὲ τὴν μεγίστην τῆς ἑαυτοῦ πόλεως οὐκ ἀδικίαν φήσεις εἶναι; Πῶς δ' οὔ; Τοῦτο μὲν ἄρα ἀδικία. πάλιν δὲ ὧδε λέγωμεν· χρηματιστικοῦ, ἐπικουρικοῦ, φυλακικοῦ γένους οἰκειοπραγία, ἑκάστου τούτων τὸ ἑαυτοῦ πράττοντος ἐν πόλει, τοὐναντίον ἐκείνου δικαιοσύνη τ' ἂν εἴη καὶ τὴν πόλιν δικαίαν παρέχοι; Οὐκ ἄλλῃ ἔμοιγε δοκεῖ, ἢ δ' ὅς, D ἔχειν, ἢ ταύτῃ. Μηδὲν, ἦν δ' ἐγώ, πω πάνυ παγίως αὐτὸ λέγωμεν, ἀλλ' ἐὰν μὲν ἡμῖν καὶ εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν ἀνθρώπων ἰὸν τὸ εἶδος τοῦτο ὁμολογῆται καὶ ἐκεῖ δικαιοσύνη εἶναι, συγχωρησόμεθα ἤδη· τί γὰρ καὶ ἐροῦ-

C *βλάβη*] καὶ βλ. Vat. B.

καὶ ὀρθότατ'] *καὶ om.* Vind. B.

μάλιστα] post *κακουργία* habet Vind. B. *om.* Ven. B. Vind. E. (Flor. C.) cum editis ante Bekkerum. Neque Astius in tert. ed. admisit, sed in interpretatione tamen expressit, ut videatur *μεγίστη* ex superioribus supplendum statuisse.

τὴν μεγίστην] *τὴν om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM.

λέγωμεν] *λέγομεν* Lob. Vind. F. Ven. BC. Par. K. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACLRTUV. Ald. Bas. ab. Astius et Stallbaumius; quod tolerari potest, dummodo post *παρέχοι* cum Aldo signum interrogandi ponatur, ne Socrates ipse faciat, quod paullo post Glauconem facere vetat verbis *μηδέν πω πάνυ παγίως αὐτὸ λέγωμεν*. Aequissimum vero erat interrogare, an ita dicendum videretur. Recte igitur Bekkerus coniunctivum a Stephano per coniecturam positum ex reliquis codicibus recepit et signum interrogandi perperam ab editoribus post Aldum omnibus omissum restituit.

χρηματιστικοῦ] *χρηματιστοῦ* Vind. E.

οἰκειοπραγία] int. vers. Flor. AC. *οἰκειογραφία* Vind. F.

ἑαυτοῦ] *αὐτοῦ* Lob. Vind. BD. Par. K. sec. Bip. Flor. LU. *αὐτοῦ* Flor. V. *αὐτὸ* Vind. F. et a m. s. Flor. AC.

πόλει] *τῇ π.* Vind. E. Vat. H.

παρέχοι] *παρέχει* Vind. B. *παρέχοι*, sup. *ει*, Vind. D.

ἄλλῃ] *ἄλλη* Ald.

ἔμοιγε] *om.* Fic.

δοκεῖ] *om.* Vind. F. post *ἔχειν* D Ang. B.

ἦν] *ἤν* Par. K. sec. Bip.

πω] *om.* Ang. B. *που* Ven. B. Vind. E. Mon. B. Amb. C. Vat. H. (Flor. AC.) editi ante Astium.

λέγωμεν] *λέγομεν* Vind. F. Flor. RV. — *Nondum omnino istud debemus asserere* Fic. Similiter Astius et Schleiermacherus errarunt. Sensus est: *nondum pro certo quicquam iustitiam esse affirmemus.* De *παγίως* cf. Heindorf. ad Theaet. p. 157. A.

εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν ἀνθρώπων ἰὸν] *in cuiusque hominis animo* Fic.

τοῦτο] *τούτων* Ven. B. Vind. E. Par. K. Mon. B. Amb. C. Vat. H. (Flor. ACV.) editi ante Astium.

δικαιοσύνη] *δικαιοσύνην* Vind. B. Flor. T.

συγχωρησόμεθα] *ξυγχ.* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stallbaumius.

τί γὰρ καὶ ἐροῦμεν;] *: τί γὰρ καὶ ἐροῦμεν:* Vind. D.

μεν; εἰ δὲ μὴ, τότε ἄλλο τι σκεψόμεθα. νῦν δ' ἐκτελέσωμεν τὴν σκέψιν, ἣν ᾠήθημεν, εἰ ἐν μείζονί τινι τῶν ἐχόντων δικαιοσύνην πρότερον ἐκεῖνο ἐπιχειρήσαιμεν θεάσασθαι, ῥᾷον ἂν ἐν ἑνὶ ἀνθρώπῳ κατιδεῖν, οἷόν
E ἐστι. καὶ ἔδοξε δὴ ἡμῖν τοῦτο εἶναι πόλις, καὶ οὕτως ᾠκίζομεν ὡς ἐδυνάμεθα ἀρίστην, εὖ εἰδότες, ὅτι ἔν γε τῇ ἀγαθῇ ἂν εἴη. ὃ οὖν ἡμῖν ἐκεῖ ἐφάνη, ἐπαναφέρωμεν εἰς τὸν ἕνα, κἂν μὲν ὁμολογῆται, καλῶς ἕξει· ἐὰν δέ τι ἄλλο ἐν τῷ ἑνὶ ἐμφαίνηται, πάλιν ἐπανιόντες ἐπὶ
435 τὴν πόλιν βασανιοῦμεν· καὶ τάχα ἂν παρ' ἄλληλα σκοποῦντες καὶ τρίβοντες ὥσπερ ἐκ πυρείων ἐκλάμψαι ποιήσαιμεν τὴν δικαιοσύνην, καὶ φανερὰν γενομένην βεβαιωσαίμεθ' ἂν αὐτὴν παρ' ἡμῖν αὐτοῖς. Ἀλλ', ἔφη,

σκεψόμεθα] σκεψώμεθα Flor. L.

δ'] δὲ Lob. Vind. BDE.

ἐκτελέσωμεν] ἐκτ. μὲν Ang. B. ἐκτελέσομεν Ven. C.

τῶν] τῷ Vind. E.

ἐκεῖνο] ἐκεῖ Lob. Vind. BDE. Ven. C. Par. K. Amb. C. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACLRTUV. Astius in pr. et sec. ed. et Stallbaumius, supervacaneum praeferentes tantum non necessario.

ῥᾷον] *facile* Fic.

ἐν] ἓν Lob. ᾗ ἐν Par. K. sec. Bekk. καὶ ἐν Mon. B. *om.* Vind. E.

κατιδεῖν] Quum καταδείξειν vel simile ad ἦν ante ᾠήθημεν accommodatum exspectaretur, sequitur κατιδεῖν, quasi ἦν ποιησάμενοι praecessisset. Ceterum cf. L. II. p. 368. D.

E πόλις] *om.* Vind. D.

οὕτως] οὕτω Vind. F. ὄντως Bas. b.

ἐδυνάμεθα] δυνάμεθα Vind. D.

ὅτι] Ita Par. A. Lob. Vind. BDEF. Vat. BH. Ven. C. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ACLRTUV. ὡς reliqui cum editis ante Bekkerum.

γε τῇ] γενετῇ Vind. F.

ἐπαναφέρωμεν] ἐπαναφέρομεν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐὰν] ἂν Par. K. sec. Bip.

τάχα] τάχ' Flor. U. Stall- 435
baumius.

παρ' ἄλληλα] Ita Vind. B. Bekkerus et Stallbaumius tacentes. In reliquis a me visis editisque prioribus παράλληλα scriptum est.

ἐκ πυρείων] ἐκ πυρεῖον Vind. D. ἐκ πυρίων Vind. F. ἐκπυρείων Ald.

βεβαιωσαίμεθ'] βεβαιωσώμεθ' Ven. C. Par. K. Vind. F. Amb. C. Vat. H. Flor. R. Idem Bekkerus tamquam diversum, nam iterum adscribit, ex Ang. B. refert. βεβαιωσόμεθ' Vind. E. Flor. ACV. Ald. Bas. ab.

καθ' ὁδόν] κάθοδόν Lob. Vat. M. et, ut videtur, Vind. D. a m. pr. In margine quidem est γρ. καθ' ὁδόν. Cf. Crat. p. 425. B: ἄλλως δὲ συνείρειν μὴ φαῦλον ᾖ καὶ οὐ καθ' ὁδόν. Infra L. VII. p. 533. B: ὁδῷ λαμβάνειν.

ὅ γε] ὃ Ang. B.

προσείποι] προσείπῃ Lob. Vind. BD. Vat. BM.

ᾗ] ᾗ Vind. E.

ταὐτὸν] ταυτὸ Ang. B.

προσαγορεύεται,] προσαγορεύεται; Steph.

διοίσει] διοίσοι Vat. H. B

ὅτι] ὅτε Par. A. Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. Stallbaumius. *tunc* — *cum* Fic. ὅτε ferri posset atque etiam praeferri co-

καθ' ὁδόν τε λέγεις καὶ ποιεῖν χρὴ οὕτως. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅ γε ταὐτὸν ἄν τις προσείποι μεῖζόν τε καὶ ἔλαττον, ἀνόμοιον τυγχάνει ὂν ταύτῃ, ᾗ ταὐτὸν προσαγορεύεται, ἢ ὅμοιον; Ὅμοιον, ἔφη. Καὶ δίκαιος ἄρα ἀνὴρ δικαίας πόλεως κατ' αὐτὸ τὸ τῆς δικαιοσύνης εἶ- B δος οὐδὲν διοίσει, ἀλλ' ὅμοιος ἔσται. Ὅμοιος, ἔφη. Ἀλλὰ μέντοι πόλις γε ἔδοξεν εἶναι δικαία, ὅτι ἐν αὐτῇ τριττὰ γένη φύσεων ἐνόντα τὸ αὑτῶν ἕκαστον ἔπραττε· σώφρων δὲ αὖ καὶ ἀνδρεία καὶ σοφὴ διὰ τῶν αὐτῶν τούτων γενῶν ἄλλ' ἄττα πάθη τε καὶ ἕξεις. Ἀληθῆ, ἔφη. Καὶ τὸν ἕνα ἄρα, ὦ φίλε, οὕτως ἀξιώσομεν, τὰ αὐτὰ ταῦτα εἴδη ἐν τῇ αὑτοῦ ψυχῇ ἔχοντα, διὰ τὰ αὐ- C τὰ πάθη ἐκείνοις τῶν αὐτῶν ὀνομάτων ἀξιοῦσθαι τῇ

dicum gratia deberet, si hanc unam ob caussam iusta civitas visa diceretur, quod variorum, quae in ea continentur, generum unumquodque suum ageret. Atqui sequentia ideo quoque iustitiam ei tributam docent, quod tria genera in ea continerentur eaque suum quodque agerent. Totidem enim in animo hominis Socrates requirit, ut ipsam definitionem omnino probare possit. Iam vero tria illa nullo non tempore in civitate continentur. Itaque non *tunc*, *quum* tria naturarum genera in ea inessent et suum quodque agerent, *sed ideo*, *quod* tot numero essent illoque modo agerent, iusta debebat civitas visa dici.

αὑτῇ] ἑαυτῇ Par. A. Amb. C. Vat. H. Flor. T. Eodem vitio optimum codicem p. 428. D. inquinatum vidimus.

φύσεων] *φύσεως* Amb. C. Flor. T.

αὐτῶν] *αὐ.* Lob. Vind. DF. Ald. Bas. ab. *αὐτὸν* Vind. E. *αὐτοῦ* Flor. T.

ἔπραττε] ἔπραττεν Lob.

ἄλλ' ἄττα] *καὶ οὐκ ἄλλαττα* Vind. D. *καὶ οὐ κατ' ἄλλ' ἄττα* Ven. B. a m. s. (a m. pr. *καὶ οὐ κατ'* omittit) Lob. Vind. B. Mon. B. Ang. B. Vat. M. (Flor. LRT.) editi ante Bekkerum. (*ἄλλάττα* Lob. Vind. BE. *ἄλλ' ἄττα* Ald. Bas. ab.)

ἄρα] *om.* Vat. B.

αὐτοῦ] *αὐ.* Lob. Vind. DF. Ald. Bas. ab. *om.* Vind. B.

ἀξιοῦσθαι] *ὀρθῶς ἀξ.* Lob. C Vind. BDEF. Vat. BHM. Ven. C. Par. K. sec. Bekk. Ang. B. Flor. ACLRTV. Stallbaumius; quo adscito statuendum est verbum *ἀξιώσομεν existimandi* significationem habere, quam ei Ficinus quoque tribuit: *unum quoque, o amice, ita censebimus, habentem has cius in animo species, propter affectus eosdem eadem nomina merito cum civitate sortiri.* qui utrum *ὀρθῶς* legerit necne, incertum est. Scilicet *ἀξιοῦν*, etsi nonnunquam simplicem et ab omni voluntatis motu alienam intellectus actionem denotare videtur, tamen non facile invenietur, quin id, quod *existimare* seu *statuere* aliquem ostendit, simul rectum et honestum aliquatenus contingat. E. g. quum Socrates Apol. p. 18. D. dicit: *ἀξιώσατε οὖν καὶ ὑμεῖς, ὥσπερ ἐγὼ λέγω, διττούς μου τοὺς κατηγόρους γεγονέναι*, non tantum rem ita habere, sed etiam sibi ita existimandum et secundum id agendum esse statuere iudices iubet. Similiter Menon. p. 93. A. verbis *καὶ τούτους ἐγω-*

πόλει. Πᾶσα ἀνάγκη, ἔφη. Εἰς φαῦλόν γε αὖ, ἦν δ' ἐγώ, ὦ θαυμάσιε, σκέμμα ἐμπεπτώκαμεν περὶ ψυχῆς, εἴτε ἔχει τὰ τρία εἴδη ταῦτα ἐν αὐτῇ, εἴτε μή. Οὐ πάνυ μοι δοκοῦμεν, ἔφη, εἰς φαῦλον. Ἴσως γὰρ, ὦ Σώκρατες, τὸ λεγόμενον ἀληθὲς, ὅτι χαλεπὰ τὰ καλά. D Φαίνεται, ἦν δ' ἐγώ. καὶ εὖ γ' ἴσθι, ὦ Γλαύκων, ὡς ἡ ἐμὴ δόξα, ἀκριβῶς μὲν τοῦτο ἐκ τοιούτων μεθόδων, οἵαις νῦν ἐν τοῖς λόγοις χρώμεθα, οὐ μή ποτε λάβωμεν, ἀλλὰ γὰρ μακροτέρα καὶ πλείων ὁδὸς ἡ ἐπὶ τοῦτο

γε ἀξιῶ παρὰ τῶν προτέρων μαθεῖν, ὄντων καλῶν κἀγαθῶν Anytus aliter de his sentientem non solum errare, sed etiam reprehendendum esse declarat. Itaque sensus esset: *singularem quoque hominem statuendum existimabimus eadem hacc genera in animo suo habentem propter eosdem affectus eisdem nominibus recte dignum iudicari* seu *ornari*. Id vero minus aptum videtur, quia non quaeritur, utrum recte an secus illa nomina singularibus impertiantur, sed quanam de caussa et quo modo affectis impertienda sint. Cui sententiae verba plane accommodata sunt, si ἀξιώσομεν *postulabimus* seu *iustum et aequum censebimus* significat et ὀρθῶς secundum optimum codicem omittitur.

Πᾶσα] post ἀνάγκη ἔφη Vind. B.

Εἰς] οὐκ εἰς Ven. B. cum editis ante Bekkerum et Astio. Cf. ad p. 423. C.

αὖ] *om.* Par. K. sec. Bekk. Vind. E.

σκέμμα] αὖ σκ. Par. K.

ψυχῆς] τῆς ψ. Ang. B. Flor. R.

εἴτε] εἴτ' Lob. Vind. BD. Ang. B. Vat. M. Flor. R.

ταῦτα] ante εἴδη Par. K. *om.* Vind. B.

αὐτῇ] αὐ. Lob. Vind. BD. Ald. Bas. ab.

εἴτε] εἴτε καὶ Vat. M.

τὸ λεγόμενον] τὸ λεγόμενον, Steph.

ὅτι] ante τὸ λεγόμενον ἀληθὲς Par. K. sec. Bip. *om.* sec. Bekk.

καὶ εὖ — λάβωμεν D] laudat Galenus de Hipp. et Plat. decr. L. V. T. V. p. 480. sq. Kühn.

γ'] *om.* Galenus.

ἡ] *om.* Ang. B. D

ἐμὴ] ἐμοὶ Vat. B.

ἀκριβῶς] ἀκριβὲς Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. L.

οἵαις] Ita Galenus Kühnii, sed ed. Basil. αἷς δὴ habet.

ἀλλὰ] ἄλλη Flor. T. Idem legisse videtur Galenus l. c. Platonis verbis sua sic iungens: ἄλλη γὰρ μακροτέρα καὶ πλείων ὁδός ἐστι, δι' ἧς ἀποδείκνυται τρία τῆς ψυχῆς ἡμῶν εἶναι τὰ μέρη. Quid quod ipse Socrates infra L. VI. p. 504. E. hunc nostrum locum ita repetit: ἐλέγομέν που, ὅτι, ὡς μὲν δυνατὸν ἦν κάλλιστα αὐτὰ κατιδεῖν, ἄλλη μακροτέρα εἴη περίοδος, ἣν περιελθόντι καταφανῆ γίγνοιτο, τῶν μέντοι ἔμπροσθεν προειρημένων ἑπομένας ἀποδείξεις οἷόν τ' εἴη προσάψαι· καὶ ὑμεῖς ἐξαρκεῖν ἔφατε. quibus in verbis editiones ante Bekkerum et pars codicum vicissim ἀλλὰ pro ἄλλη, et nonnulli ὅτι δυνατὸν μὲν ἦν pro ὅτι, ὡς μὲν δ. ἦν exhibent Denique interiectum hoc per particulas ἀλλὰ γὰρ inter duo per μὲν et μέντοι sibi opposita membrum non omni offensione caret. Itaque non immerito Stallbaumius ἄλλη sibi displicere negat. Nihilominus ἀλ-

ἄγουσα, ἴσως μέντοι τῶν γε προειρημένων τε καὶ προεσκεμμένων ἀξίως. Οὐκοῦν ἀγαπητόν; ἔφη· ἐμοὶ μὲν γὰρ ἔν γε τῷ παρόντι ἱκανῶς ἂν ἔχοι. Ἀλλὰ μέντοι, εἶπον, ἔμοιγε καὶ πάνυ ἐξαρκέσει. Μὴ τοίνυν ἀποκάμῃς, ἔφη, ἀλλὰ σκόπει. Ἆρ' οὖν ἡμῖν, ἦν δ' ἐγώ, πολλὴ ἀνάγκη ὁμολογεῖν, ὅτι γε τὰ αὐτὰ ἐν ἑκάστῳ ἔνεστιν ἡμῶν εἴδη τε καὶ ἤθη, ἅπερ ἐν τῇ πόλει; οὐ γάρ που ἄλλοθεν ἐκεῖσε ἀφῖκται. γελοῖον γὰρ ἂν εἴη, εἴ τις οἰηθείη τὸ θυμοειδὲς μὴ ἐκ τῶν ἰδιωτῶν ἐν ταῖς

λὰ propter codices retinendum, et post λάβωμεν et ἄγουσα commate pro colo, quod vulgo ponunt, interpungendum videtur, hoc sensu: *accuratam quidem eius rei cognitionem hac via, qua nunc utimur, adipisci nunquam poterimus, sed longiore scilicet et operosiore, at fortasse talem, quae adhuc dicta investigataque non dedeceat.*

καὶ πλείων] *om.* Fic.

ὁδὸς] ἡ ὁδὸς Lob. Vind. B. Vat. M.

μέντοι] μὲν Par. K. sec. Bip. γε] *om.* Ang. B. Flor. R.

τε] *om.* Vind. E.

ἀγαπητόν] ἀγαπητέον Amb. C. In Ald. nulla interpunctio, in Steph. comma sequitur.

ἄν] *om.* Flor. L.

εἶπον] εἶπε Vind. F.

Ἆρ' οὖν] Ἄρ' οὖν Steph. Ἆρ' οὖν Astius in sec. ed. ex prioribus, Bekkerus tacite, Stallbaumius ex Flor. ACL. restituit. Idem exhibent Lob. Vind. BD. *Profecto* Fic.

E ἦν] *om.* Vind. E.

ὅτι γε] γε *om.* (Ven. B.) editi ante Bekkerum et Astius. Cf. Aristoph. Plut. 573: ἀτὰρ οὐχ ἥττόν γ' οὐδὲν κλαύσει· μηδὲν ταύτῃ γε κομήσῃς· ὅτι γε ζητεῖς τοῦτ' ἀναπείσειν ἡμᾶς, ὡς ἔστιν ἀμείνων πενία πλούτου.

ἡμῶν] ἡμῖν Par. K. sec. Bip. Ficinus pro ἐν ἑκάστῳ ἡμῶν *in nobis* posuit.

ἅπερ] *quae et* Fic.

πόλει;] πόλει. editi ante Astium.

που] πω Vind. B. Vat. M.

ἀφῖκται] ἀφῆκται Vind. E.

τὸ θυμοειδὲς] In scholiis Venetis ad Il. XVIII. 113. haec Platonica animi divisio ex illo versu (θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ) repetita fortur: δύο κατεχόντων παθῶν τὸν Ἀχιλλέα, θυμοῦ καὶ λύπης, μεῖζον τὸ κατὰ τὴν λύπην πάθος ἐπιγενόμενον ἐκράτησε τῆς ὀργῆς. πρῶτος δὲ Ὅμηρος τὸν θυμὸν ἀπὸ λογισμοῦ σβεννύμενον ἐδογμάτισεν. ἐκ τούτων λέγουσι τὸν Πλάτωνα τριμερῆ τὴν ψυχὴν ἀποφήνασθαι· τὸ μὲν γάρ τι θυμικὸν αὐτῆς εἶναι, τὸ δὲ ἐπιθυμητικόν, τὸ δὲ λογιστικόν.

ἐν ταῖς πόλεσι γεγονέναι] Ita Lob. Vind. BDF. nec aliud Par. A. Vat. BM. Ven. C. Mon. B. Flor. LRU. exhibere puto, quamquam Bekkerus et Stallbaumius eos a vulgata ἐν ταῖς πόλεσιν ἐγγεγονέναι tantummodo in verbo discrepare ostenderunt, γεγονέναι ex eis referentes, de nomine tacentes. In Par. K. ἐν τῇ πόλει γεγονέναι, in Ang. B. (ἐν ταῖς πόλεσι) καταγεγονέναι legitur: reliqui vulgatam habent, quam recentiores omnes tenuerunt, bonam utique, sed altera minime tanto meliorem, ut repugnantibus libris optimis tenenda sit. Eandem praepositionem p. 422. A. iisdem fere auctoribus verbo detraximus.

πόλεσι γεγονέναι, οἳ δὴ καὶ ἔχουσι ταύτην τὴν αἰτίαν, οἷον οἱ κατὰ τὴν Θρᾴκην τε καὶ Σκυθικὴν καὶ σχεδόν τι κατὰ τὸν ἄνω τόπον, ἢ τὸ φιλομαθὲς, ὃ δὴ περὶ τὸν παρ' ἡμῖν μάλιστ' ἄν τις αἰτιάσαιτο τόπον, ἢ τὸ
436 φιλοχρήματον, ὃ περὶ τούς τε Φοίνικας εἶναι καὶ τοὺς κατὰ Αἴγυπτον φαίη τις ἂν οὐχ ἥκιστα. Καὶ μάλα, ἔφη. Τοῦτο μὲν δὴ οὕτως ἔχει, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ οὐδὲν χαλεπὸν γνῶναι. Οὐ δῆτα. Τόδε δὲ ἤδη χαλεπὸν, εἰ τῷ αὐτῷ τούτῳ ἕκαστα πράττομεν, ἢ τρισὶν οὖσιν ἄλλο ἄλλῳ· μανθάνομεν μὲν ἑτέρῳ, θυμούμεθα δὲ ἄλλῳ

τὴν αἰτίαν] De significatione huius nominis, quam Ficinus et Schleiermacherus non assecuti sunt, cf. Astius in comm. ubi etiam Dionysii rhetoris locus hunc respicientis indicatus est.

οἱ] *ἢ* Lob. Vind. BD. Vat. BM.

τὴν] *om.* Par. K. sec. Bekk.

σχεδόν τι] *om.* Fic.

ἢ τὸ φιλομαθὲς — τόπον] *om.* Par. K. Mon. B.

περὶ] *om.* Ven. B. a m. pr.

τὸν] *τῶν* Amb. C. Vat. H. Flor. ACV.

μάλιστ'] *μάλιστα* Lob. Vind. BD.

τόπον] *τόπων* Amb. C. Vat. H. Flor. ACV. Supplendum est *εἶναι*.

436 *ὃ*] *τὸ* Lob. Vind. BDE. Vat. BHM. Ven. C. Amb. C. Flor. ACLUV.

τε] int. vers. Lob.

κατὰ] *κατ'* Lob. Vind. BD.

οὐχ ἥκιστα] *οὐχήκιστα* Lob. Vind. B.

μάλα] *μάλ'* Lob. Vind. BD. Vat. M.

ἔχει] *ἔχειν* Par. K. sec. Bekk.

γνῶναι — χαλεπὸν] bis deinceps habet Vind. E.

Τόδε] *τὸ δὲ* Vind. B. Vat. M. *τότε* Ang. B. et a m. pr. Vind. D. *τοῦτο* idem a m. s.

δὲ] *δὴ* Vind. B. Vat. M. Flor. T. Par. K. sec. Bip.

ἤδη] *om.* Flor. T.

τῷ αὐτῷ τούτῳ ἕκαστα] *uno quodam eodem singula haec* Fic. Et pro *τούτῳ* Mon. B. a m. s. *τούτων* habet. Sed *τοῦτο* referendum est ad subiectum triplicis illius praedicati in superioribus propositi, *τοῦ θυμοειδοῦς*, *τοῦ φιλομαθοῦς* et *τοῦ φιλοχρημάτου*, et Socrates quaerit, utrum hoc, quod triplici illo modo in nobis agat, unum atque idem, an triplex sit.

ἄλλο] *ἄλλως* Vind. B. a m. pr. Vat. M. *ἄλλῳ* Vind. B. a m. s. Mon. B. Flor. U. *ἄλλοσ* cum *ω* super *οσ* Lob. et Flor. L. qui ambo cum Vind. BD. Par. K. Ven. C. a m. s. et Bas. b. *μὲν* additum habent, quod Astius in pr. ed. recepit.

ἄλλῳ] *ἄλλο* Vind. B. Mon. B. Vat. M. Flor. U. et, sup. *ω*, L. In Lob. *ἄλλω* cum *o* super extrema legitur.

μανθάνομεν] *καὶ μ.* Mon. B. Flor. U.

μὲν] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. K. Flor. L. Bas. b. Astius in pr. ed.

θυμούμεθα] post *ἡμῖν* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L.

δὲ] *om.* Ven. B. a m. pr.

ἄλλῳ] *ἑτέρῳ* Vind. E. *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L. Hi igitur ita distincta haec legisse videntur: — *μανθάνομεν, ἑτέρῳ δὲ τῶν ἐν ἡμὶν θυμούμεθα, ἐπιθυμοῦμεν* etc. Atque in Vind. B. et Flor. L. puncta post *μανθάνομεν* et *θυμούμεθα* posita sunt.

ἐπιθυμοῦμεν] Photius Porsoni ed. Lips. p. 525: *τροφή· ἀντὶ τοῦ ἀγωγὴ καὶ παιδεία· καὶ τραφὲν ἀντὶ τοῦ ἀχθὲν, παιδευθέν· ἐνίοτε δὲ καὶ ὁμοίως ἡμῖν· Πο-*

τῶν ἐν ἡμῖν, ἐπιθυμοῦμεν δ' αὖ τρίτῳ τινὶ τῶν περὶ τὴν τροφήν τε καὶ γέννησιν ἡδονῶν καὶ ὅσα τούτων B ἀδελφὰ, ἢ ὅλῃ τῇ ψυχῇ καθ' ἕκαστον αὐτῶν πράττομεν, ὅταν ὁρμήσωμεν. ταῦτ' ἔσται τὰ χαλεπὰ διορίσασθαι ἀξίως λόγου. Καὶ ἐμοὶ δοκεῖ, ἔφη. Ὧδε τοίνυν ἐπιχειρῶμεν αὐτὰ ὁρίζεσθαι, εἴτε τὰ αὐτὰ ἀλλήλοις, εἴτε ἕτερά ἐστι. Πῶς; Δῆλον, ὅτι ταὐτὸν τἀναντία ποιεῖν ἢ πάσχειν κατὰ ταὐτόν γε καὶ πρὸς ταὐτὸν οὐκ ἐθελήσει ἅμα· ὥστε, ἄν που εὑρίσκωμεν ἐν αὐτοῖς ταῦτα γιγνόμενα, εἰσόμεθα, ὅτι οὐ ταὐτὸν ἦν, ἀλλὰ πλείω. C

λιτείας· ἐπιθυμοῦμαι δ' αὖ τρίτων τινὶ τῶν περὶ τὴν τροφὴν καὶ γέννησιν· τροφὴν μὲν γὰρ βρῶμα καὶ πῶμα λέγει· γέννησιν δὲ τὰ ἀφροδίσια. Eadem fere habet Suidas in τροφή.

τῶν] *om.* Vind. F.

γέννησιν] γένεσιν Ven. B. Vind. E. Amb. C. Vat. H. (Flor. ACLTV.) editiones praeter Bekkerianam, tacentibus de Par. K. Bipontinis, quem Bekkerus testatur γέννησιν exhibere, quod ipsum a Photio lectum hic explicatumque modo vidimus. γένεσις etsi nonnunquam ita dicitur, ut γέννησις pro eo dici potuisse videatur, quemadmodum L. V. p. 451. D: τὴν γένεσιν καὶ τροφὴν παραπλησίαν ἀποδιδόντες, ab hoc loco propter voluptatis cum ea coniunctae mentionem alienum est. Etiam a Polluce II. 7. γέννημα et γέννησις inter Platonica referuntur, quo loco codex Iungermanni γένεσις habet.

B καθ' ἕκαστον] καθέκαστον Vind. E.

ταῦτ'] τάντ' Vind. D.

τὰ] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. K. Mon. B. Flor. LU.

διορίσασθαι] διορίζεσθαι Flor. T.

Ὧδε — ὁρίζεσθαι] ἑστάναι εἶπον καὶ κινεῖσθαι τὸ αὐτὸ ἅμα κατὰ ταὐτὸ Flor. L.

ἐστι] ἔστιν Flor. L. Bekkerus.

Πῶς; Δῆλον, ὅτι ταὐτὸν τἀναντία] πῶς δηλονότι. τἀναντία ταὐτὸν Vind. B. πῶς; δηλονότι τἀναντία ταὐτὸν Lob. Vat. M. Flor. L. nisi quod hic ταὐτὰ pro ταὐτὸν habet, ex illo autem Bekkerus coniunctionem verborum δῆλον ὅτι in unum non adnotavit. πῶς; δηλονότι τἀναντία ταὐτὸν τἀναντία Vind. D. et τἀναντία ταυτὸν ταναντία ex Vat. B. refert Bekkerus. Idem in Ven. B. τοὐναντία pro τἀναντία invenit. Denique apud Galenum de Hipp. et Plat. decr. L. V. et iterum L. VIIII. (T. V. p. 482. et 797. Kühn.) verba δῆλον ὅτι usque ad ἐθελήσει ἅμα citantem priori loco ταὐτὸν ante δῆλον ὅτι positum est.

ταὐτόν] ταὐτά Ang. B. Flor. R.

γε] τε Galenus utroque loco, Astius in sec. et tert. ed.

καὶ] *om.* Vind. D. Flor. L.

ταὐτὸν] αὐτὸν ἢ Flor. L.

ὥστε, ἄν] Ita Lob. Vind. BDEF. Mon. B. Ang. B. Vat. HM. ὥστ' ἄν Flor. ACLTUV. Stallbaumius. ὥστε ἐάν Ald. Bas. ab. Steph. Astius et Bekkerus, quod non mutassem, nisi consensus meorum et Bekkeri de Vind. B. silentium magnam de reliquis codicibus Parisiis a Bekkero collatis et aliquam de Florentinis dubitationem iniecissent. Quamquam de Par. K. etiam Bipontini tacent.

εὑρίσκωμεν] εὑρίσκομεν Flor. R.

ἐν αὐτοῖς] ἐαυτοῖς Vind. F. Flor. R.

γιγνόμενα] γιν. Vind. E(F. Flor. ACR.) Ald. Bas. ab. Steph.

Εἶεν. Σκόπει δὴ ὃ λέγω. Λέγε, ἔφη. Ἑστάναι, εἶπον, καὶ κινεῖσθαι τὸ αὐτὸ ἅμα κατὰ τὸ αὐτὸ ἆρα δυνατόν; Οὐδαμῶς. Ἔτι τοίνυν ἀκριβέστερον ὁμολογησώμεθα, μή πη προϊόντες ἀμφισβητήσωμεν. εἰ γάρ τις λέγοι ἄνθρωπον ἑστηκότα, κινοῦντα δὲ τὰς χεῖράς τε καὶ τὴν κεφαλὴν, ὅτι ὁ αὐτὸς ἕστηκέ τε καὶ κινεῖται ἅμα, οὐκ ἂν, οἶμαι, ἀξιοῖμεν οὕτω λέγειν δεῖν, ἀλλ' ὅτι τὸ μέν τι αὐτοῦ ἕστηκε, τὸ δὲ κινεῖται. οὐχ οὕτω; Οὕτω. Οὐκοῦν καὶ εἴ τι μᾶλλον χαριεντίζοιτο ὁ ταῦτα λέγων, κομψευόμενος, ὡς οἵ γε στρόβιλοι ὅλοι ἑστᾶσί τε ἅμα καὶ κινοῦνται, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ πήξαντες τὸ κέντρον 452

C *Εἶεν.*] καὶ Mon. B.

Σκόπει] σκόπη Vind. E.

Ἑστάναι — δυνατόν;] laudat Galenus l. c. p. 798.

ἅμα κατὰ τὸ αὐτὸ] om. Par. K.

ἆρα δυνατόν;] ἆρα δ. Ald. Bas. ab. *ἀδύνατον.* Gal.

Ἔτι — Οὕτω. D] laudat idem ib.

ὁμολογησώμεθα] ὁμολογησόμεθα Lob. Vind. BDE. Ven. B. Amb. C. Vat. HM. Flor. ACLV. Ald. Bas. ab. *διομολογησόμεθα* Galen. sec. Basil. *διομολογησώμεθα* sec. ed. Kühn. quod Astius in sec. et tert. ed. exhibuit.

πη] πως Gal.

λέγοι] *λέγει* Vind. E(F. Flor. LR. Ang. B.) editi ante Astium.

ὁ αὐτὸς] ὁ om. Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. K. Flor. L.

τε] om. Gal.

οὕτω] post *λέγειν* Vind. B. *οὕτως* Gal.

δεῖν] δὴ Lob. Vind. BD. Vat. M. Flor. L.

μέν τι] *μέντοι* Par. K. sec. Bip. Gal. Bas. et cum ï super οι Vind. D.

D *οὐχ*] *οὕτω* Vind. E.

οὕτω; Οὕτω.] Ita Par. A. Lob. Vind. BEF. Vat. BHM. Ven. C. Amb. C. Ang. B. Flor. LUV. *οὕτω;* Vind. D. *οὕτω; οὕτως.* Flor. ACR. *οὕτως; οὕτω.* Galenus, qui suis deinde verbis *μετὰ δὲ τοῦτο* etc. pergit. *οὕτως; Οὕτως.* cum reliquis codicibus editi omnes. Cf. ad L. III. p. 406. E.

Οὐκοῦν — ἕστιν ἑστάναι. E] laudat Galenus ib. et p. 799.

καὶ εἰ] *εἰ καὶ* Ang. B.

οἵ γε] οἵ τε Amb. C. Gal.

στρόβιλοι] *στρόμβοι* Gal. *turbinem trochumque* Fic. Cf. Astius in addendis ad comm.

ὅλοι] ὅσοι Lob. Vind. F. Vat. M. ὅσο Vind. B.

πήξαντες] *κινοῦντες* Vind. D.

τὸ κέντρον] *centrum aculeumque* Fic.

περιφέρονται] *περιφέρονται* Vind. E.

ἢ καὶ ἄλλο τι] ἢ ἄλλο τι Vind. D. *ἢ εἰ καὶ ἄλλο τι* Mon. B. Flor. U. Bekkerus. *vel aliud quicquam dicens* Fic. Vulgatum breviloquentiam habet meo quidem sensu non inelegantem neque obscuram, si *δρᾷ* ad *ὅταν* referimus et postea *ὡς καὶ τοῦτο ὅλον ἕστηκέ τε ἅμα καὶ κινεῖται* ex superioribus repetimus. Eam expliciturus, ni fallor, librarius, quem Bekkerus secutus est, re ipsa maiorem fecit. Nam si a Platone profectum esset illud *εἰ*, haec fere post *δρᾷ* supplenda essent: *κἀκεῖνος καὶ τοῦτο λέγοι ὅλον ἑστάναι τε ἅμα καὶ κινεῖσθαι.*

περιὸν] περιὸν Vat. H. Gal.

αὐτῇ] *αὐτοῦ* Vind. D. Gal. Bas. *αὐτοῦ* Kühn.

τοῦτο δρᾷ] γ. *δρᾷν* Gal. *idem*

περιφέρωνται, ἢ καὶ ἄλλο τι κύκλῳ περιιὸν ἐν τῇ αὐτῇ ἕδρᾳ τοῦτο δρᾷ, οὐκ ἂν ἀποδεχοίμεθα, ὡς οὐ κατὰ ταὐτὰ ἑαυτῶν τὰ τοιαῦτα τότε μενόντων τε καὶ φερομένων, ἀλλὰ φαῖμεν ἂν ἔχειν αὐτὰ εὐθύ τε καὶ περι- E
φερὲς ἐν αὑτοῖς, καὶ κατὰ μὲν τὸ εὐθὺ ἑστάναι, οὐδαμῇ γὰρ ἀποκλίνειν, κατὰ δὲ τὸ περιφερὲς κύκλῳ κινεῖσθαι· ὅταν δὲ τὴν εὐθυωρίαν ἢ εἰς δεξιὰν ἢ εἰς ἀριστερὰν ἢ εἰς τὸ πρόσθεν ἢ εἰς τὸ ὄπισθεν ἐγκλίνῃ ἅμα περιφερόμενον, τότε οὐδαμῇ ἔστιν ἑστάναι. Καὶ ὀρθῶς γε, ἔφη. Οὐδὲν ἄρα ἡμᾶς τῶν τοιούτων λεγόμενον ἐκπλήξει οὐδὲ μᾶλλόν τι πείσει, ὥς ποτέ τι ἂν τὸ αὐ-

agere Fic. τοῦτο spectat ad περιιὸν, et τοῦτο δρᾷ idem significat, quod περιίῃ.

ἀποδεχοίμεθα] ἀποδεχώμεθα Lob. Vind. BDF. Ven. BC. Par. K. Amb. C. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACLRT. Bas. b.

ἑαυτῶν] αὑτῶν Vind. F. Ang. B. Flor. R. Gal.

τότε] τῶν τε Vind. F. *om.* Gal.

μενόντων] μὲν ὄντων Vind. E. Hunc genitivum, quo in tertia demum editione offensus Astius τὰ τοιαῦτα delenda coniicit, non video, qui explicemus, nisi partitivum omisso verbo ἐστὶ esse statuamus, cui similis, sed addito articulo facilius ferendus exstat Alcib. I. p. 104. C. in verbis προσθήσω δὲ καὶ, ὅτι τῶν πλουσίων. Tamen et Thucydides III. 70. omisit articulum: ἐτύγχανε γὰρ καὶ βουλῆς ὤν, et grammaticos eius absentiam in talibus dictionibus tolerabilem existimasse ex eo colligitur, quod de imperativo τυπτόντων commenti sunt, quem supplendo ἕστωσαν explicabant.

E φαῖμεν ἄν] φαῖεν μὲν Par. K. sec. Bip. φαμὲν ἂν Vind. F. φαίημεν ἄν Gal.

αὐτοῖς] αὖ. Lob. Vind. BDF. Ald. Bas. ab. ἑαυ. Gal.

οὐδαμῇ] οὐδαμοῦ Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. L. „rectius scripseris οὐδαμοῖ." Bekkerus. Id vero nusquam legitur et prorsus inusitatum videtur, eiusque significatio in οὐδαμῇ inest.

ὅταν] καὶ ὅταν Gal.

εὐθυωρίαν] ἰθυωρίαν idem. *in rectum quoque devehitur* Fic. (τὴν εὐθ. ἐγκλίνῃ.)

εἰς δεξιὰν] καὶ εἰς δεξιὰν Par. A. Vind. E. Vat. H. εἰς δεξιὰ Mon. B. Amb. C. Flor. RTU. Gal. Astius in tert. ed. et Stallbaumius.

ἀριστερὰν] ἀριστερὰ Ang. B. et iidem, qui δεξιά.

πρόσθεν] ἔμπροσθεν Ven. B. Vind. E. Par. K. Mon. B. Amb. C. Vat. H. (Flor. A. a m. s. TU.) cum editis ante Bekkerum.

ἐγκλίνῃ] ἐγκίνῃ Vind. E. ἐκκλίνῃ Vind. F. Par. K. sec. Bekk. Ang. B. ἐκκλίνει Gal.

τότε] τε οὐδ' Gal. Bas. τε Kühn.

ἔστιν] *om.* Flor. U. Gal. ἐστι Lob. ἐστιν Vind. D. ἐστὶν editi ante Bekkerum.

ἑστάναι] ἑστᾶναι Lob. Vind. B.

γε] γ' Ang. B.

Οὐδὲν ἄρα — ποιήσειεν.] laudat Galenus l. c. p. 799.

ἡμᾶς] post λεγόμενον Ven. B. editi ante Bekkerum.

λεγόμενον] λεγομένων Gal.

οὐδὲ] οὐδὲν Amb. C. οὐ δὲ Ald. Bas. ab.

μᾶλλόν τι] *om.* Fic.

ποτέ] ποτέ τοι Gal.

437 τὸ ὂν ἅμα κατὰ τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ αὐτὸ τἀναντία πάθοι ἢ καὶ εἴη ἢ καὶ ποιήσειεν. Οὔκουν ἐμέ γε, ἔφη. Ἀλλ' ὅμως, ἦν δ' ἐγώ, ἵνα μὴ ἀναγκαζώμεθα πάσας τὰς τοιαύτας ἀμφισβητήσεις ἐπεξιόντες καὶ βεβαιούμενοι ὡς οὐκ ἀληθεῖς οὔσας μηκύνειν, ὑποθέμενοι ὡς τούτου οὕτως ἔχοντος εἰς τὸ πρόσθεν προΐωμεν, ὁμολογήσαντες ἐάν ποτε ἄλλῃ φανῇ ταῦτα, ἢ ταύτῃ, πάντα ἡμῖν τὰ ἀπὸ τούτου ξυμβαίνοντα λελυμένα ἔσεσθαι. Ἀλλὰ χρή, ἔφη, B ταῦτα ποιεῖν. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, τὸ ἐπινεύειν τῷ

ὂν ἅμα] ἂν ἅμα Par. K. ἅμα ὂν Ven. B. Vind. E. Ang. B. (Flor. C.) editi ante Bekkerum.

437 πάθοι ἢ καὶ εἴη] Ita Par. AK. sec. Bekk. Ven. BC. Vind. EF. Mon. B. Vat. H. Flor. ACUV. Gal. *sit vel agat (vel patiatur.)* Fic. ἢ καὶ εἴη Amb. C. πάθοι reliqui codices et editiones excepta Bekkeriana. Et fatendum est omissis illis non solum nihil desiderari aut ad argumentationem deesse videri, sed etiam conclusionem magis praemissis congruere, quum *facere* tantum et *pati* contraria eadem sui parte (κατὰ ταὐτὸν) et eiusdem ratione habita (πρὸς ταὐτὸν) neque vero *esse* idem negatum sit p. 436. B. Nihilominus ipsam sententiam veram esse et receptis illis descriptionem eorum, quae simul in idem cadere nequeant, absolvi apparet. Quicquid enim de quolibet praedicatur, vel prodire ex eo vel inhaerere ei videtur, cui differentias *verborum* ac *nominum* discrimen inservit ita, ut verbis *actio*, nominibus *status* subiecti declaretur. Status autem quia omnino non agentis et agendi vi prorsus carentis neque animadverti neque cogitari potest, adhibito verbo *esse* declaratur et subiecto attribuitur. Itaque quum actio quaelibet vel *recipiendi* sit, vel *exserendi*, triplex omnino praedicatorum genus esse efficitur, quod h. l. verbis πάσχειν, εἶναι et ποιεῖν significatur. Neque propterea, quod medium ex his supra commemoratum non fuit, hoc quoque loco non commemorandum fuisse videtur. Supra enim duplex actionis genus sufficiebat, quia tertio ad probandum id, de quo sermo est, opus non futurum intelligebatur; hoc vero loco nihil impediebat, quo minus tertii, cuius prorsus eadem ratio esset, mentio obiter iniiceretur, eoque facto placitum ipsum de praedicatis contrariis eidem subiecto simul non tribuendis axiomatis in locum evectum demonstratione, quam addere Socrati non placuisset, facilius careret. Obiter autem et quodam modo praeter exspectationem eius mentionem fieri adiectum καὶ indicat, quod semel positum mox sine offensione repetitur, omissis vero verbis ἢ καὶ εἴη ante ποιήσειεν non magis, quam supra p. 436. B. ante πάσχειν locum habiturum fuisset. His accedit, quod inserendorum trium verborum caussa librariis nulla, eiiciendorum contra satis gravis videri poterat, etiam eo, quod τἀναντία accusativi simul et nominativi vices subiret, cuius rei exempla attulit Engelhardtus eo loco, quem ad L. III. p. 414. D. citavi.

ποιήσειεν] πείσειεν Amb. C. Vind. E.

ἐμέ γε] ἐμέ γ' Vind. F. Ang. B. ἔμοιγε Vat. B. Vulgo grammatici ἔμεγε scribendum praecipiunt, ut Buttmannus I. p. 292. Wellerus p. 109. Fischerus ad Well. II. p. 205. Sed veteres tantum ἔγωγε et ἔμοιγε ut Attica notant. Cf. schol. Ven. ad Il.

ἀνανεύειν καὶ τὸ ἐφίεσθαί τινος λαβεῖν τῷ ἀπαρνεῖσθαι καὶ τὸ προσάγεσθαι τῷ ἀπωθεῖσθαι, πάντα τὰ τοιαῦτα τῶν ἐναντίων ἀλλήλοις θείης εἴτε ποιημάτων εἴτε παθημάτων; οὐδὲν γὰρ ταύτῃ διοίσει. Ἀλλ', ἦ δ' ὅς, τῶν ἐναντίων. Τί οὖν; ἦν δ' ἐγώ· διψῇν καὶ πεινῇν καὶ ὅλως τὰς ἐπιθυμίας, καὶ αὖ τὸ ἐθέλειν καὶ τὸ βούλεσθαι, οὐ πάντα ταῦτα εἰς ἐκεῖνά ποι ἂν θείης τὰ εἴδη, τὰ νῦν δὴ λεχθέντα; οἷον ἀεὶ τὴν τοῦ ἐπι- C *θυμοῦντος ψυχὴν οὐχὶ ἤτοι ἐφίεσθαι φήσεις ἐκείνου,*

I. 173. 174. Bekkeri anecd. p. 594, 10. et *ἐμέ γε* sine varietate legitur Soph. El. 147. Aristoph. Nub. 33. Plut. 1037.

εἰς τὸ πρόσθεν] *ὡς τὸ πρόσθεν* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. K. Flor. L. (*το* Lob.) *Ἆρ' οὖν — Πῶς γὰρ οὔ;* D] laudavit Galenus l. c. L. V. p. 482. et usque ad *θήσομεν* (C extr.) L. VI. p. 512.

B *τὸ ἐπινεύειν*] *τῶ ἐπ.* Vind. F. *τῷ ἀνανεύειν*] *om.* Vind. E. *τὸ ἀν.* Gal. L. VI.

τῷ ἀπαρνεῖσθαι] *τὸ ἀπ.* Gal. L. VI.

τῷ ἀπωθεῖσθαι] *τὸ ἀπ.* idem ib. *τῶ ἀποθεῖσθαι* Vind. B.

πάντα τὰ τοιαῦτα] *om.* Fic. *καὶ π. τὰ τ.* Amb. C. Flor. T.

θείης] Stallbaumius *ἂν θείης*, Astius in tert. ed. *θείης ἄν* scribendum censent, quibus ita assentior, ut Platonem *θείης* ponentem idem significare voluisse concedam, quod aliis locis addita particula *ἄν* significat, e. g. L. I. p. 353. E: *ἆρα οὖν τοῦτο ἂν θείης καὶ ἵππον καὶ ἄλλου ὁτουοῦν ἔργον —;* Sive enim secundum Reisigium sive ex Matthiaei sententia (gramm. p. 981.) quae mihi verior videtur, de discrimine inter solum et isti particulae iunctum optativum statueris, hoc quidem loco cur primum *θείης*, mox *ἂν θείης* positum sit, idoneam rationem non invenies. Sed contra omnes codices *ἄν* reponendum non puto, quia eadem negligentia, quam p. 428. D. deprehendere nobis visi sumus, ab ipso scriptore quasi in superioribus iam positum omitti potuit, quamquam locus in superioribus satis commodus non apparet. Certe familiarem sermonem talis negligentia in paullo maiori verborum ambitu non dedecebat. Minime enim ad omnes scriptores omnesve huius locos eam excusationem valere arbitror. L. III. p. 387. E. *ὀρθῶς ἄρα ἐξαιροῖμεν* quamvis in optimo codice scriptum ferri non magis poterat, quam si idem L. I. l. c. *ἆρα οὖν τοῦτο θείης* exhiberet.

ταύτῃ διοίσει] *interest* Fic.

Ἀλλ', ἦ δ' ὅς, τῶν ἐναντίων.] praetermisit Galenus L. VI.

διψῇν καὶ πεινῇν] *δίψην καὶ πείνην* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Flor. L. *esurire*, *sitire* Fic.

ὅλως] *ἄλλως* Vind. F.

αὖ τὸ] *αὐτὸ* Gal. Bas. L. VI. Bas. b.

βούλεσθαι] *βουλεύεσθαι* Vind. E.

οὐ] *καὶ* Vind. B.

πάντα ταῦτα] *τ. π.* Gal. L. V.

ποι] *πη* Lob. Vind. BDE. Vat. BM. Par. K. Mon. B. Flor. LU. Astius in sec. et tert. ed. et Stallbaumius. *om.* Amb. C.

ἂν] *om.* Par. K. Flor. U.

θείης] *θείη* Vind. D.

νῦν δὴ] *νῦν* Vind. E(F. Ven. B. Amb. C. Vat. H. Flor. ACT.) Gal. L. V. editi ante Astii sec.

ἀεὶ τὴν] *αὐτὴν* Gal. Bas. C

ἤτοι] *εἴ τοι* Ald. Bas. ab. *ἦ τοι* Steph.

οὗ ἂν ἐπιθυμῇ, ἢ προσάγεσθαι τοῦτο, ὃ ἂν βούληταί οἱ γενέσθαι, ἢ αὖ καθόσον ἐθέλει τί οἱ πορισθῆναι, ἐπινεύειν τοῦτο πρὸς αὑτὴν ὥσπερ τινὸς ἐρωτῶντος ἐπορεγομένην αὐτοῦ τῆς γενέσεως; Ἔγωγε. Τί δέ; τὸ ἀβουλεῖν καὶ μὴ ἐθέλειν μηδ' ἐπιθυμεῖν οὐκ εἰς τὸ ἀπωθεῖν καὶ ἀπελαύνειν ἀπ' αὐτῆς καὶ εἰς ἅπαντα τἀ-

ἐπιθυμῇ] ἐπιθυμοῖ Par. K. Mon. B. Flor. U. ἐπιθυμεῖ Gal. Bas. L. V.

ἢ] καὶ Ang. B. Flor. R.

βούληταί] βούλοιτό Ven. B. Vind. E.

ἢ] ἤ Lob. Vind. B.

αὖ] οὖν Lob. Vind. B. Vat. M.

καθόσον] οὐ καθ' ὅσον Gal. L. V.

ἐθέλει] ἐθέλοι Lob. Vind. D. Vat. B.

ἐπινεύειν τοῦτο πρὸς αὑτὴν] *adnuere et illud ad se trahere* Fic. (αὑτὴν Lob. Vind. BD. Gal. L. V. Ald. Bas. ab.)

ὥσπερ τινὸς ἐρωτῶντος] Ita Lob. Vind. B. et a m. pr. F. Vat. B. (de Vat. M. Bekkerus nihil ostendit.) Ven. BC. Mon. B. Flor. U. Gal. Bas. L. V. Bas. b. ὥσπερ τινες ἐρωτῶντες Vind. D. ὥσπερ τινὸς ἐρῶντος Par. AK. sec. Bekk. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Vind. E. Flor. ACLRTV. Gal. L. VI. Astius in pr. ed. *amantis more* Fic. ὥσπερ τινὸς ὀρῶντος Vind. F. a m. s. Ald. Bas. a. Steph. qui in adnot. p. 20. ἐρωτῶντος „in quodam vet." et altero Galeni loco, altero autem ἐρῶντος, quam lectionem secutus sit Ficinus, scribi commemorans et praeterea nihil addens ὀρῶντος ad sequentia traxisse in eoque acquievisse videtur, quemadmodum inter nostrates fecit Schleiermacherus. Veram lectionem Astius in sec. ed. ex Bas. b. et Galeni L. V. (nam Bipontini de Par. K. tacent) restituit atque in comm. recte explicavit, quam merito tenuerunt Bekkerus et Stallbaumius, proximeque ab ea abest optimi codicis scriptura leviter depravata errore passim obvio, velut Euthyphr. p. 14. C. ubi praestantissimi libri τὸν ἐρῶντα τῷ ἐρωμένῳ pro τὸν ἐρωτῶντα τῷ ἐρωτωμένῳ exhibent.

ἐπορεγομένην] ἐπορενγομένη Vind. E. ἐπορεγομένου Gal. L. V.

δέ] δαὶ Par. A. Vat. H. Flor. ACV. In Ald. Bas. ab. nulla interpunctio sequitur.

μηδ'] μηδὲ Vind. F. — Pro his tribus Ficinus quatuor posuit: *nolle*, *aspernari*, *negligere*, *non cupere*.

ἀπ' αὐτῆς] ἀπ' αὐτοῦ Mon. B. ἀφ' αὑτῆς Vind. E. quod si in pluribus paullo melioribus exstaret, recipiendum putarem. Nunc actiones illae velut extra animum positae videntur.

ἐκείνοις θήσομεν] θ. ἐ. Ven. B. ἐ. φήσαμεν Bas. b. φήσομεν ἐ. reliquae editiones ante Astium, qui in pr. et sec. ed. ex Par. K. Ven. (C.) et Galeno θήσομεν, quod iam Stephanus in adnot. p. 20. secundum Galenum et collatis verbis L. V. p. 477. D. εἰς τί γένος τίθης; praeferebat, sed eo loco, quo prius φήσομεν erat, ante ἐκείνοις exhibuit, in tertia vero, ut Stallbaumius, cum Bekkero pronomini postposuit, quo loco in omnibus codicibus uno Ven. B. excepto legitur.

ἐπιθυμιῶν τι φήσομεν εἶναι εἶδος] φήσομεν ἐπιθυμιῶν τι εἶδος εἶναι Vind. B. ἐπ. τί φ. εἶναι εἶδος. Ald. ἐπ. τὶ φ. εἶναι εἶδος; Steph. D

πεῖναν] πείναν Par. K. sec. Bekk. nisi forte Vind. B. significare voluit, qui hic tacente et L. VIIII. p. 585. A. referente Bekkero penultimam acuit, quo loco Par. A. πείνῃ cum α super η exhibet.

ναντία ἐκείνοις θήσομεν; Πῶς γὰρ οὔ; Τούτων δὴ οὖ- D
τως ἐχόντων ἐπιθυμιῶν τι φήσομεν εἶναι εἶδος καὶ ἐναρ-
γεστάτας αὐτῶν τούτων ἣν τε δίψαν καλοῦμεν καὶ ἣν
πεῖναν; Φήσομεν, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν τὴν μὲν ποτοῦ, τὴν
δὲ ἐδωδῆς; Ναί. Ἆρ' οὖν καθόσον δίψα ἐστὶ, πλέονος ἄν
τινος, ἢ οὗ λέγομεν, ἐπιθυμία ἐν τῇ ψυχῇ εἴη; οἷον δί-

ἐστὶ] ἔστι Flor. RT. *ἐστιν* Vind. B. *ἐστὶν ὅσον* Vind. E.

πλέονος] Ita Par. AK. sec. Bekk. Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ACUV. Ald. Bas. ab. Bekkerus et Stallbaumius. *πλείονος* Vind. D(F.) Flor. RT. Steph. Astius in pr. et sec. ed. Vtrum in Ven. C. et Mon. B. legatur, Bekkerus non docet. In Flor. L. hoc et quatuordecim sequentia verba desunt.

ἢ οὗ λέγομεν] Ita Astius in sec. ed. pro vulgato *που, λέγωμεν* scribendum coniecit secundum Ficinum, qui haec usque ad *πώματος* ita interpretatus est: *Nunquid, in quantum sitis est, alicuius praeterea cupiditas est alterius quam cuius nos dicimus, potus scilicet et sitis? Glau. Huius duntaxat sitis. So. Nunquid calidae potionis vel frigidae, vel multae vel paucae? vel et in pauco qualis cuiusdam poculi?* Quam coniecturam merito secuti sunt Bekkerus et Stallbaumius optimi codicis et aliorum quorundam lectione comprobatam. Scilicet *ἢ οὐ* legitur in Par. A. *ἢ οὐ* in Vat. H. *ἦ οὐ* in Vind. DE. Flor. CV. et, sup. *ὀλίγον*, A. quod facillime poterat in *που* depravari, quemadmodum factum est in Lob. Vind. B(F.) Vat. BM. Ven. BC. Par. K. Ald. Bas. ab. Steph. Longius aberrarunt reliqui, Mon. B. Flor. U. *ἢ ποτοῦ*, Amb. C. *ἢ ὀλίγον*, Ang. B. *πότου ἢ ὀλίγον*, denique Flor. RT. *ποτοῦ ἢ ὀλίγον*, sed haec duo correcti exhibentes. In *λέγομεν* autem plerique consentiunt: tantum Ven. B. et fortasse Vind. F. cum editionibus antiquis *λέγωμεν* habent, Amb. C. Ang. B. Flor. RT. verbum plane omittunt. — Sensus explicatione non eget.

ἐπιθυμία — βρώματος; E] laudavit Athenaeus L. III. p. 123. C. veteres etiam calida in conviviis usos demonstraturus.

εἴη] *εἰ ἦι* Par. A. *εἰ ἦ* Vind. D. Flor. ACV.

οἷον δίψα ἐστὶ δίψα ἆρά γε] In editionibus ante secundam Astii horum verborum tria priora perperam Glauconi veluti respondenti assignantur, quod vitium ille in sec. ed. partim cum Athenaei editoribus tantum post *ἐστὶν* (sic enim scribebant) plenius interpungentibus sustulit et haec omnia Socrati tribuit, quartum tamen et quintum atque in comm. etiam *γε* tamquam spuria delevit, in tertia vero ed. vitiosam distributionem et eiecta vocabula restituit et hoc modo scribendum coniecit: *οἷον τὸ τοιόνδε λέγω· δίψα ἔστιν ἆρά γε θερμοῦ* etc. Stallbaumius item Socrati haec, ut par erat, continuans alterum et tertium pro insiticiis habuit et uncis inclusit. Quarum suspicionum nulla codicum suffragio confirmatur aut per se probabilis est. Ex codicibus unus Vind. E. pro *οἷον* habet *οἵ οὐ*. Etiam *ἐστὶ* in Athenaeo ex cod. B. restituit Dindorfius. Denique *ἆρα*, pro quo ante Bekkerum *ἄρα* legebatur, in Lob. Flor. ACRTUV. et, ut videtur, Par. AK. Vat. B. Ven. C. inventum est, quos quatuor (Vaticanum quidem a m. pr.) Bekkerus alterum *δίψα* Glauconi adscribere significans — *ἐστὶ: δίψα: ἆρά* — habere testatur, quae ratio, cui similem ex meis Lob. et Vind. D. — *ἐστί; δίψα. ἄρα* (Vind. *ἆρα*) — exhibentes inierunt, pariter at-

ψα ἐστὶ δίψα ἆρά γε θερμοῦ ποτοῦ ἢ ψυχροῦ, ἢ πολλοῦ ἢ ὀλίγου, ἢ καὶ ἑνὶ λόγῳ ποιοῦ τινὸς πώματος; ἢ ἐὰν μέν τις θερμότης τῷ δίψει προσῇ, τὴν
E *τοῦ ψυχροῦ ἐπιθυμίαν προσπαρέχοιτ' ἄν, ἐὰν δὲ ψυχρότης, τὴν τοῦ θερμοῦ; ἐὰν δὲ διὰ πλήθους παρουσίαν πολλὴ ἡ δίψα ᾖ, τὴν ποῦ πολλοῦ παρέξεται, ἐὰν*

que ante Astium vulgata, quam Ficinum quoque, qui pro *οἷον* videtur *οἷον* legisse, sequi supra vidimus, haud dubie improbanda est. Sed remota Glauconis persona, quam reliqui codices Bekkeri utrum interponant an non, ex ipsius commentariis non magis cognosci potest, quam Stephanum eam interposuisse, Florentini vero, quum Stallbaumius taceat, cum Vind. BE. interponere videntur, hac igitur remota in verbis *δίψα ἐστὶ* tamen haesisse Stallbaumium nemo non mirabitur, qui hanc eius adnotationem legerit: „facillime explicari potest origo istius addita menti *δίψα ἐστί*. Videlicet haec *Δίψα ἆρά γε θερμοῦ ποτοῦ κ. τ. λ.* ita dicta esse apparet, ut intelligi debeat *δίψα ἐστί*. Quae verba quum a grammatico aliquo sive adscripta sive superscripta essent, postea in alienam sedem translata eam effecerunt perturbationem, de qua modo narravimus." Mihi neque sedes ista aliena neque uspiam perturbatio nisi temere facta videtur. Prius *δίψα* praedicatum est.

ἢ ψυχροῦ] *καὶ ψ.* Athen. cod. B.

ἢ πολλοῦ ἢ] *om.* idem et cod. P. cum ed. pr.

καὶ] *om.* Vind. D.

ἑνὶ λόγῳ] *ἐν ὀλίγῳ* codices omnes Platonis et Athenaei, editi ante Astii sec. et Fic. „Pro *ἐν ὀλίγῳ* invenitur et alia lectio aptior, *ἑνὶ λόγῳ*. Sic autem et in alio huius operis loco verba illa pro his posita comperiuntur. At p. 439. circa principium, recte, *οὐδὲ ἑνὶ λόγῳ ποιοῦ τινός*." Steph. adnot. p. 20. Alius ille, quem designat, Platonis locus est Phaedon. p. 97. B. ubi ante ipsum legebatur *οὐδέ γε διότι ἓν γίγνεται, ὡς ἐπίσταμαι, ἔτι πείθω ἐμαυτὸν, οὐδ' ἄλλο οὐδὲν ἐν ὀλίγῳ*, quod in *ἑνὶ λόγῳ* mutandum docuerat Cornarius Ecl. p. 10. eaque occasione data nostrum locum eodem modo corrigendum ostenderat. Hanc Cornarii emendationem Stephanus, ut solet, *aliam lectionem* dicit, quod ignorans Schweighaeuserus et illum libris MSS. usum putans „ex Platonis codicibus nonnullis" *ἑνὶ λόγῳ* in Athenaeo pro *ἐν ὀλίγῳ* repositum a se praedicat. Quam praedicationem Schleiermacherus, quum neque e Bekkero neque a Bipontinis varia lectio allata sit, miratur, Astius autem sine dubitatione refert in comm. his verbis: „*ἑνὶ λόγῳ*. Sic ex Platonis codicibus MS. pro *ἐν ὀλίγῳ* reposuit Schweighaeuserus ad Athen. Animadvers. T. II. p. 362. Cf. Cornarius Eclog. p. 10. et Fischer. ad Phaedon. p. 408. Sic c. 14. *ἑνὶ λόγῳ*." Itaque Stallbaumius, qui praeter excerptas e Florentinis codicibus lectiones nihil nisi Bekkeri textum et Astii commentarium et tertiam eius editionem ad suas notulas conscribendas adhibuisse, Stephani neque textum neque adnotationem adspexisse videtur, quum nusquam disertis verbis traditum invenisset, quid esset in Platonis editionibus vulgatum, *ἐν ὀλίγῳ* tantum in Athenaeo, in Platone constanter *ἑνὶ λόγῳ* legi credens „Quod autem Athenaeus" inquit „pro *ἑνὶ λόγῳ* habet *ἐν ὀλίγῳ*, id nihili esse facile patet. cf. Cor-

δὲ ὀλίγη, τὴν τοῦ ὀλίγου; αὐτὸ δὲ τὸ διψῇν οὐ μή ποτε ἄλλου γένηται ἐπιθυμία, ἢ οὗπερ πέφυκεν, αὐτοῦ πώματος, καὶ αὖ τὸ πεινῇν βρώματος; Οὕτως, ἔφη· αὐτή γε ἡ ἐπιθυμία ἑκάστη αὐτοῦ μόνον ἑκάστου, οὗ πέφυκε, τοῦ δὲ τοίου ἢ τοίου τὰ προσγιγνόμενα. Μή 438
τοί τις, ἦν δ' ἐγώ, ἀσκέπτους ἡμᾶς ὄντας θορυβήσῃ,

narii Eclog. p. 10. Fischer. ad Phaedon. p. 408. et Dobraeus in Porsoni Aristophanicis Commentar. ad Aristoph. edit. Lips. Tom. VII. P. I. p. 250." Me, ut Cornarii coniecturae locum in textu concederem, hoc maxime movit, quod post illa ἢ πολλοῦ ἢ ὀλίγου dictio ἐν ὀλίγῳ, etiam si posset *ut breviter dicam* significare, tamen aliam potius et ineptam significationem, quam Ficinus ei tribuit, habere videretur; tum, quod saepe istam a librariis perperam pro altera positam esse constat. Exemplo ex Phaedone aliud addidit Cornarius ex Hippocrate de insomn. init. T. II. p. 2. Kühn: τὸ μὲν γὰρ σῶμα καθεῦδον οὐκ αἰσθάνεται, ἡ δὲ γρηγοροῦσα γινώσκει καθορᾷ τε τὰ ὁρατὰ καὶ διακούει τὰ ἀκουστὰ, βαδίζει, ψαύει, λυπεῖται, ἐνθυμέεται, ἐν ὀλίγῳ, ὁκόσαι τοῦ σώματος ὑπηρεσίαι ἢ τῆς ψυχῆς, ταῦτα πάντα ἡ ψυχὴ ἐν τῷ ὕπνῳ διαπρήσσεται. Sic etiam Kühnius, vereor, ut recte. Plura indicavit Wyttenbachius ad Phaedonis locum p. 256. Denique aliquid tribuendum est loco gemino p. 439. A. a Stephano, Astio, Bekkero, Dindorfio allegato.

ποιοῦ] ἤποι οὗ Vind. E.

πώματος] *πόματος* editi ante Bekkerum. V. ad L. III. p. 406. A.

μέν] *μέ* Lob. Vind. B.

τις] *τι* Vind. F. Athen. cod. B.

τοι cod. P.

τῷ δίψει] *sitienti* Fic.

προσῇ] Ita Par. AK. Ven. C. Vind. EF. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Athen. cuius tantum ed. Casaub. *προσείη* exhibet, quae in Platone ante Astium vulgata lectio erat, quam ego in Lob. Vind. BD. reperi. De reliquis suis Bekkerus hoc monet, in Ven. B. *προση* et post id int. vers. super vacuo spatio *εἰη* scriptum esse. Stallbaumius tacet.

προσπαρέχοιτ'] *προσπαρέχειτ'*, E sup. *οι*, Vind. E. *προσπαρέχοι* Athen.

παρουσίαν] *παροῦσαν* Vat. B. a m. pr.

πολλῆ ἡ] *πολλὴν* Athen. cod. ABP. ed. pr.

ἤ] *ἢ ὅτι* Athenaei codices.

παρέξεται] *παράξεται* Amb. C.

ἄλλου] *ἄλλη* Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. L.

πέφυκεν] *πέφυκε* Lob. Vind. BD.

αὐτοῦ] *om.* iidem et Vat. BM.

ἂν τοῦ Par. K. *ὂν τοῦ* Mon. B. Flor. U.

πώματος] ut supra D.

αὖ τὸ] *αὐ τὸ* Ald. *αὐτὸ* Bas. ab. Athen. Casaub. *αὖ τοῦ* cod. A. ed. pr. *αὐτοῦ* cod. BP.

βρώματος] *τοῦ βρ.* Mon. B. Flor. U.

αὐτή] *αὖτη* Vat. H. Vind. E.

μόνον] *μόνου* Lob. Vind. B. Par. K. sec. Bip. Mon. B. Vat. M. Flor. LU.

οὗ] *οὐ* Vind. E.

τοίου ἢ τοίου] *τοιοῦ ἢ τοιοῦ* Par. A. a m. pr. Vat. H. *τοιοῦ* Vind. E. *τοίου καὶ τοίου* Vat. B. Cf. ad p. 429. B.

τὰ προσγιγνόμενα] *τὰ προσγιν.* Vind. DE. *propter additamenta quaedam dicitur* Fic.

Μή τοί] *μήτι* cum o super ι 438 Vat. B. Et *μή τί τις* Astius in tert. ed. mavult. Sed *τοι* ad transitum necessarium et eadem significatione, qua *τοίνυν*, praeditum est, qua de caussa a *μὴ* separavi.

θορυβήσῃ] *θορυβούσῃ* Flor. L.

ὡς οὐδεὶς ποτοῦ ἐπιθυμεῖ, ἀλλὰ χρηστοῦ ποτοῦ, καὶ οὐ σίτου, ἀλλὰ χρηστοῦ σίτου· πάντες γὰρ ἄρα τῶν ἀγαθῶν ἐπιθυμοῦσιν. εἰ οὖν ἡ δίψα ἐπιθυμία ἐστί, χρηστοῦ ἂν εἴη εἴτε πώματος εἴτε ἄλλου, ὅτου ἐστὶν ἐπιθυμία, καὶ αἱ ἄλλαι οὕτως. Ἴσως γὰρ ἄν, ἔφη, δοκοῖ τι λέγειν ὁ ταῦτα λέγων. Ἀλλὰ μέντοι, ἦν δ' ἐγώ,
B ὅσα γ' ἐστὶ τοιαῦτα, οἷα εἶναί του, τὰ μὲν ποιὰ ἄττα ποιοῦ τινός ἐστιν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τὰ δ' αὐτὰ ἕκαστα αὐτοῦ ἑκάστου μόνον. Οὐκ ἔμαθον, ἔφη. Οὐκ ἔμαθες, ἔφην, ὅτι τὸ μεῖζον τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον τινὸς εἶναι μεῖζον; Πάνυ γε. Οὐκοῦν τοῦ ἐλάττονος; Ναί. Τὸ δέ γε πολὺ μεῖζον πολὺ ἐλάττονος. ἦ γάρ; Ναί. Ἆρ' οὖν καὶ τὸ ποτὲ μεῖζον ποτὲ ἐλάττονος καὶ τὸ ἐσόμενον μεῖζον ἐσομένου ἐλάττονος; Ἀλλὰ τί μήν; ἦ
C δ' ὅς. Καὶ τὰ πλείω δὴ πρὸς τὰ ἐλάττω καὶ τὰ διπλά-

οὐδεὶς] *οὐδείς ποτε* Par. K. sec. Bip.

καὶ οὐ] *καὶ σίτου καὶ οὐ* Flor. L. *ἀλλὰ* Vind. B.

ἀλλὰ] *καὶ οὐ* Vind. B.

ἐπιθυμοῦσιν] *ἐπιθυμοῦσι* idem.

εἰ] *ἡ* Par. K.

εἴτε] *om.* Ang. B.

πώματος] ut supra p. 437. E. quamquam Bekkerus h. l. tacet. Sed quum ad proximum illud Par. A. Ven. C. a m. pr. „nusquam aliter" scriptum habere testatus sit, huc certe usque testimonio eius fides est habenda.

ὅτου] *ὁτουοῦν* Par. K. sec. Bip. Mon. B. Ang. B. Flor. RU. Stallbaumius; sine idonea ratione. *εἴτε* adverbii loco est.

αἱ] *om.* Amb. C.

οὕτως] *οὕτω* Vind. EF. Flor. ACUV.

ἄν] *om.* Vat. H. Flor. AC.

δοκοῖ] *δοκεῖ* Lob. Ven. B. Vat. HM. Flor. AC. et, sup. *οἶ*, Amb. C. *δοκοίη* Vind. B. *δοκῇ* Vat. B. Vind. D.

λέγειν ὁ ταῦτα] *om.* Vind. F. Pro *λέγειν* Ficinus *efficere* posuit.

B *του*] *om.* Ang. B. Vind. F.

ποιά] *ποι'* Ang. B. *ποί'* Stallbaumius Flor. R. apostrophum habere monens.

ἄττα] *ἅττα* Lob. Vind. BD.

αὐτοῦ] *ἑκ τοῦ* editi ante Astium.

μόνον] *μόνον* Par. K. sec. Bip. Mon. B.

οἷον τινὸς εἶναι μεῖζον] *ut semper aliquo maius exsistat* Fic.

ἦ] *ἦ* Vind. D. Ald. Bas. ab. In Ang. B. hoc et sedecim sequentia usque ad *ἐλάττονος* omissa sunt.

καὶ τὸ ἐσόμενον — ἐλάττονος;] *om.* Vind. F. *καὶ τὸ ἐσόμενοι* etc. Bas. a.

τὰ ἐλάττω] *τοῖς ἐλάττοσιν* Bas. b.

τὰ διπλάσια] *τὰ om.* Vind. F. C Ang. B. Flor. R.

πρὸς κουφότερα] *καὶ κουφ.* Flor. T. *πρὸς τὰ κουφ.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L. *καὶ τὰ κουφ.* Amb. C.

τὰ βραδύτερα] Ita Ald. Bas. ab. Steph. et codices omnes praeter Vind. D. Par. K. et Vat. M. qui articulum omittunt, quos secuti sunt Astius, Bekkerus et Stallbaumius. Sed posito celeriorum numero quamvis infinito tardiorum numerus, quae quidem il-

σια πρὸς τὰ ἡμίσεα καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, καὶ αἱ βαρύτερα πρὸς κουφότερα καὶ θάττω πρὸς τὰ βραδύτερα, καὶ ἔτι γε τὰ θερμὰ πρὸς τὰ ψυχρὰ καὶ πάντα τὰ τούτοις ὅμοια ἆρ' οὐχ οὕτως ἔχει; *Πάνυ μὲν οὖν. Τί δὲ* τὰ περὶ τὰς ἐπιστήμας; οὐχ ὁ αὐτὸς τρόπος; ἐπιστήμη μὲν αὐτὴ μαθήματος αὐτοῦ ἐπιστήμη ἐστίν, ἢ ὁτουδὴ δεῖ θεῖναι τὴν ἐπιστήμην, ἐπιστήμη δέ τις καὶ ποιά τις ποιοῦ τινὸς καὶ τινός; λέγω δὲ τὸ τοιόνδε· οὐκ ἐπειδὴ οἰκίας ἐργασίας ἐπιστήμη ἐγένετο, διήνεγκε τῶν D ἄλλων ἐπιστημῶν, ὥστε οἰκοδομικὴ κληθῆναι; *Τί μήν;* Ἆρ' οὐ τῷ ποιά τις εἶναι, οἷα ἑτέρα οὐδεμία τῶν ἄλλων; *Ναί.* Οὐκοῦν ἐπειδὴ ποιοῦ τινὸς, καὶ αὐτὴ ποιά τις ἐγένετο; καὶ αἱ ἄλλαι οὕτω τέχναι τε καὶ ἐπιστῆμαι; Ἔστιν οὕτως. *Τοῦτο τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, φάθι με τότε βούλεσθαι λέγειν, εἰ ἄρα νῦν ἔμαθες, ὅτι ὅσα ἐστὶν*

lis tardiora sint, eo ipso, quod illorum numerum aequat, finitus cogitari potest. Itaque articulus vitiosus non videtur. Pro *βραδύτερα* in Lob. et Vat. M. *βαρύτερα* legitur, et Vind. B. quatuor priora elementa correctus exhibet.

τὰ τούτοις] *τὰ om.* Vind. D.

δὲ] *δαὶ* Par. A. Vat. H. Flor. ACV.

ὁ αὐτὸς] *αὐτὸς* Vat. H.

μὲν] *om.* Vind. F.

αὐτὴ] *om.* Vind. E. Amb. C. Flor. ACT. post *μαθήματος* habent Vind. B. Vat. M.

αὐτοῦ] *αὖτ'* Lob. Vind. BD. Vat. M. et a m. pr. B. Flor. L.

ἢ] *om.* Vind. E.

ὁτουδὴ] Ita secundum Par. A. Vind. EF. Vat. H. Flor. AV. *ὅτου δὴ* exhibentes scribendum putavi pro vulgato *ὅτου*, cui sequens *δεῖ* extremam syllabam eadem occasione detraxisse videtur, qua ipsum in Vind. F. per illam intercidit. Is enim *ὅτου δὴ θεῖναι* habet. Cf. Euthyphr. p. 11. B: *τί ποτε ὂν τὸ ὅσιον εἴτε φιλεῖται ὑπὸ θεῶν εἴτε ὁτιδὴ πάσχει.*

ἐπιστήμη] *καὶ ἐπ.* Vind. E. Flor. T.

ποιοῦ τινὸς] *ποιοῦ καί τινος* Flor. L. si hoc significare voluit Stallbaumius, qui lemmate non posito tantum „vitiose *καί τινος*" in illo scriptum esse perhibet.

τινός] *τίνος* Ald. Bas. ab.

τὸ τοιόνδε] *τὸ om.* Par. K.

οἰκίας] *οἰκείας* Par. AK. Lob. D Vind. B. et a m. pr. D. (a m. s. *οἰκίας*) Vat. BHM. Amb. C. Flor. ACLV. *οὐκείας* Ven. C.

ἐπιστήμη ἐγένετο] *ἐγ. ἐπ.* Flor. T.

οἰκοδομικὴ] *οἰκομιδὴ* Vat. H.

οὐ τῷ] *οὖν οὕτω* Lob. Vind. B. Vat. M.

οἷα] *οἶα* Vind. D. Ald. Bas. ab.

ποιά τις] *ποῖά τις* Ald. Bas. ab.

αἱ] *om.* Vind. E. *ἂν* Vind. F.

οὕτω] *om.* Vind. E.

τε] *om.* Flor. R.

οὕτως] Hoc tacite pro *οὕτω* repositum a Bekkero assentientibus Lob. et Vind. B. tenendum videbatur.

φάθι] Astius in sec. et tert. ed. *φαθί* scripsit, ut L. VI. p. 508. E. in Par. A. a m. s. et Vat. B. a m. pr. scriptum est. Mihi, ut Buttmanno I. 563. Herodiani sen-

οἷα εἶναί του, αὐτὰ μὲν μόνα αὐτῶν μόνων ἐστὶ, τῶν
E δὲ ποιῶν τινῶν ποιὰ ἄττα. καὶ οὔ τι λέγω, ὡς, οἷων
ἂν ᾖ, τοιαῦτα καὶ ἔστιν, ὡς ἄρα καὶ τῶν ὑγιεινῶν καὶ
νοσωδῶν ἡ ἐπιστήμη ὑγιεινὴ καὶ νοσώδης καὶ τῶν κα-
κῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν κακὴ καὶ ἀγαθή· ἀλλ' ἐπειδὴ οὐκ
αὐτοῦ, οὗπερ ἐπιστήμη ἐστὶν, ἐγένετο ἐπιστήμη, ἀλλὰ 453
ποιοῦ τινὸς, τοῦτο δ' ἦν ὑγιεινὸν καὶ νοσῶδες, ποιὰ
δή τις συνέβη καὶ αὐτὴ γενέσθαι, καὶ τοῦτο αὐτὴν
ἐποίησε μηκέτι ἐπιστήμην ἁπλῶς καλεῖσθαι, ἀλλὰ τοῦ
ποιοῦ τινὸς προσγενομένου ἰατρικήν. Ἔμαθον, ἔφη,

tentia magis probatur, quam Apollonii.

εἶναί του] εἶναι τούτου Vind. E. Vat. H. Flor. AC. *εἶναι τοῦ* Astius in tert. ed. ut supra B. quo loco Stallbaumius vulgatum tenens hic temere Astium sequitur.

μόνων] *om.* Vind. E.

τῶν] τὸ Amb. C.

ποιῶν] *ποίων* Vind. B.

E *ποιὰ ἄττα*] *ποῖα ἄττα* Lob. Vind. D. *ποΐἄττα* Vind. B. *ποι' ἄττα* Ang. B. Flor. R. *ποί' ἄττα* Stallbaumius.

οὔ τι] Ita Par. A. Ven. B. Mon. B. Amb. C. Vat. H. Flor. ACRTUV. *ὅτι* Ang. B. *οὔτοι* reliqui cum editis ante Bekkerum, quod iusto vehementius erat.

οἷων] *οἵων* Ald. Bas. ab. *οἷον* Vind. F. *οἷον* Vind. E. Amb. C. Vat. H. *οἵω* Vind. D.

καὶ ἔστιν] *ἐστὶν* Vind. D.

καὶ] *om.* Vind. E.

τῶν ὑγιεινῶν καὶ νοσωδῶν] *et aegrotantium et bene valentium* Fic. — *καὶ τῶν νοσ.* Par. K. sec. Bekk. Vind. D. Flor. T. (hic, ut Vind. E. *νοσοδῶν.*)

ἡ ἐπιστήμη] *ἡ om.* Vind. D.

τῶν ἀγαθῶν] *τῶν om.* Par. K. sec. Bekk.

οὐκ αὐτοῦ] *οὐκ αὐτὴ* Lob. Vind. B. Vat. M. *οὐπερ τοῦ* Vind. E.

οὗπερ] *οὗ* Par. K. sec. Bekk. *cuius absolute (scientia est)* Fic.

ποιὰ] *ποία* Lob. Vind. B.

συνέβη] *ξυν.* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stallbaumius.

τοῦ ποιοῦ] *ποιοῦ* Vind. D. *τοῦ ποίου* Ald. Bas. ab.

προσγενομένου] *προσγινομένου* Vind. D.

δίψος] *δῖψος* Par. A. et a m. pr. K. sec. Bekk. Mon. B. Ald. Bas. ab. atque ita solere codices illos testatur Bekkerus, quae ratio non improbabilis videtur.

τούτων] *τοῦτο* Par. K. sec. 439 Bekk.

θήσεις] *θή. εἶναι* Vind. E.

εἶναι] Astius in tert. ed. mavult *ὄντων*, quo opus non est, modo ut genitivum *τούτων τῶν* (*τινὸς*) ne ita a *θήσεις* statuamus pendere, ut *τῶν ἐναντίων* p. 437. B. a *θείης* et *τῶν πεπεισμένων* a *θὲς* p. 424. C. sed cum ipso verbo *εἶναι* construamus: *οὐ θήσεις τὸ δίψος εἶναι τοῦτο, ὅπερ ἐστὶ, τούτων τῶν τινός, sitim esse id, quod est, inter ea, s. tamquam unum eorum, quae alicuius sunt.*

ἐστίν] *ἐστι* Stallbaumius.

ἔστι δὲ δήπου δίψος;] *καὶ ἔστι δήπου τὸ δῖψος δίψός του* Mon. B. Flor. U. (hic *ἐστὶ*) quod Stallbaumius accentu nominis, quem cum Flor. U. acutum reliquit, excepto reponere et vulgatam cum Astio absurdam pronuntiare non dubitavit, quoniam quaeri non possit, an sitis revera esse dici queat. Aliquanto modestius Morgensternius *δή του* pro *δήπου* scribendum coniiciens idem efficit, ut Socrates ipse affirmet quod modo interrogaverat. Id vero parum

καὶ μοι δοκεῖ οὕτως ἔχειν. Τὸ δὲ δὴ δίψος, ἦν δ' ἐγώ, οὐ τούτων θήσεις τῶν τινὸς εἶναι τοῦτο, ὅπερ ἐστίν; 439
ἔστι δὲ δήπου δίψος; Ἔγωγε, ἦ δ' ὅς, πώματός γε. Οὐκοῦν ποιοῦ μέν τινος πώματος ποιόν τι καὶ δίψος; δίψος δ' οὖν αὐτὸ οὔτε πολλοῦ οὔτε ὀλίγου, οὔτε ἀγαθοῦ οὔτε κακοῦ, οὐδ' ἐνὶ λόγῳ ποιοῦ τινὸς, ἀλλ' αὐτοῦ πώματος μόνον αὐτὸ δίψος πέφυκε. Παντάπασι μὲν οὖν. Τοῦ διψῶντος ἄρα ἡ ψυχὴ καθόσον διψῇ, οὐκ ἄλλο τι βούλεται, ἢ πιεῖν, καὶ τούτου ὀρέγεται καὶ B
ἐπὶ τοῦτο ὁρμᾷ. Δῆλον δή. Οὐκοῦν εἴ ποτέ τι αὐτὴν

probabile, vulgatum contra optimum videtur. Scilicet non dubitans Socrates, quin Glauco sitim inter τὰ τινὸς referat, haud exspectato eius assensu priori interrogationi statim alteram ipsum illud, cuius sit sitis, exquirens subiicit, qua nondum plane absoluta Glauco utrique respondet. Quod si nostratium more interpungere libeat, sic scribas: ἔστι δὲ δήπου δίψος —; Ceterum desinit h. l. Flor. L.

Ἔγωγε — δίψος;] om. Amb. C. ἔγωγ' etc. Vind. D.

πώματός] πόμ. editi ante Bekkerum et Stallbaumius hic et in sequentibus iterum ac tertium. Quid Stallbaumium moverit, ut his potius locis, quam p. 438. A. suos codices Bekkeri auctoritati praeferendos existimaverit, nescio. Equidem testimonium Bekkeri, de quo ibi dictum est, hic quoque secutus sum.

ποιοῦ μέν] ποιοῦμέν Ald. Bas. ab.

ποιόν] ποῖόν eaedem.

καὶ δίψος;] „Post haec verba καὶ δίψος ex quodam vet. adduntur haec, οὐ δῆτα.“ Steph. adnot. p. 20. Addenda videbantur temere Cornario Eclog. p. 99.

δίψος δ' οὖν] In editionibus ante Stephanum puncto haec a superioribus distincta Glauconi tribuuntur: Δίψος δ' οὖν etc. Pro οὖν in Mon. B. Flor. U. et Par. K. (quem etiam Bipontini h. l. δῖψος habere significant) αὖ legitur, quod Morgensternio probatum Astius in sec. et tert. ed. et Stallbaumius receperunt et post καὶ δίψος commate posito signum interrogandi ad finem orationis Socraticae post πέφυκε transtulerunt. Mihi neutrum necessarium videtur. Socrates, postquam interrogavit, an certi cuiusdam potus certa quaedam sitis sit, ipsam quidem sitim haud dubie ipsius tantum potus esse affirmat.

οὐδ' ἑνὶ] οὐδὲ ἐν ἑνὶ Amb. C. οὐδενὶ Lob. Vind. BD. Par. A. Vat. B. Ven. C. Reliqui cum editis οὐδὲ ἑνὶ exhibent, quod auctoritate illorum deminui. οὐδὲ post οὔτε, de quo ad L. II. p. 382. E. monitum est, hoc extremum ut amplius et priora omnia complectens ab illis distinguit.

ἀλλ'] ἀλλὰ Lob. Vind. B.

αὐτοῦ] τοῦ Lob. Vind. B. Vat. M. οὖν τοῦ Vind. F. Ang. B.

αὐτὸ] αὐτοῦ Lob. Vind. B. Vat. M.

δίψος] δῖψος Ald. Bas. ab.

πέφυκε] πέφυκεν Bekkerus.

Τοῦ διψῶντος — ἑταῖρον. D] laudat Galenus l. c. L. V. p. 488: ἆρα τοῦ διψῶντος ἡ ψ. etc.

καθόσον] κ. δὴ Gal. Bas.

διψῇ] διψᾷ Vind. E.

τούτου] τοῦτο Vind. B.

καὶ] καὶ καὶ Bas. b. B

τοῦτο] τούτου Vat. B.

τι] τι ὁ λόγος Ven. B. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV.

αὐτὴν ἀνθέλκει] αὐ. καθέλκει

ἀνθέλκει διψῶσαν, ἕτερον ἄν τι ἐν αὐτῇ εἴη αὐτοῦ τοῦ διψῶντος καὶ ἄγοντος ὥσπερ θηρίον ἐπὶ τὸ πιεῖν; οὐ γὰρ δή, φαμὲν, τό γε αὐτὸ τῷ αὐτῷ ἑαυτοῦ περὶ τὸ αὐτὸ ἅμα τἀναντία πράττοι. Οὐ γὰρ οὖν. Ὥσπερ γε, οἶμαι, τοῦ τοξότου οὐ καλῶς ἔχει λέγειν, ὅτι αὐτοῦ ἅμα αἱ χεῖρες τὸ τόξον ἀπωθοῦνταί τε καὶ προσέλκονται, ἀλλ' ὅτι ἄλλη μὲν ἡ ἀπωθοῦσα χεὶρ, ἑτέρα δὲ ἡ C προσαγομένη. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Πότερον δὴ φῶμέν τινας ἔστιν ὅτε διψῶντας οὐκ ἐθέλειν πιεῖν; Καὶ μάλα γ', ἔφη, πολλοὺς καὶ πολλάκις. Τί οὖν, ἔφην ἐγὼ, φαίη τις ἂν τούτων πέρι; οὐκ ἐνεῖναι μὲν

Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. K. *αὐ. ἀφέλκει* Mon. B. *καθέλκει αὐτὴν* Bas. b. quam lectionem Stephanus quoque in adnot. p. 20. commemorat.

ἄν τι] *ἄν τις* Ald. Bas. ab.

θηρίον] *θηρίον* Par. A. Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C. Flor. RTV. *ab ea parte diversum, quae sitit et quasi bestia quaedam ad bibendum impellit.* Fic. Simile vitium optimorum codicum L. III. p. 391. D. deprehendimus.

πιεῖν;] In editis ante Bekkerum punctum vel colon pro signo interrogandi positum est.

φαμὲν] *φαίημεν* Gal. Bas.

τό γε αὐτὸ τῷ αὐτῷ] *τῷ γε αὐτῷ τὸ αὐτὸ* Gal. et editi ante Bekkerum tacentibus de Par. K. Bipontinis, quem Bekkerus cum reliquis omnibus alterum verborum ordinem exhibere tradit, cui meorum et Florentinorum consensus fidem facit.

ἑαυτοῦ] *τῷ ἑ.* Gal.

πράττοι] *πράττειν* Amb. C. Flor. T. Gal. Bas. *πράττει* Astius in sec. et tert. ed. et Stallbaumius. Optativus a praecedente *ἄν* ita afficitur, ut *ἀκούσαις* L. I. p. 352. E. *ἔοιεν* II. 360. C. *ψεύδοιτο* 382. D. *ἀποπέμποιμεν* III. 398. A. *εἴη* 410. B.

Οὐ γὰρ οὖν] *οὐγαροῦν* Lob.

τοῦ τοξότου] „Vide annon scribendum sit, *περὶ τοῦ τοξότου*. Alioqui dicendum fuerit omnino vacare *αὐτοῦ*: ut perinde sit acsi dictum esset *οὐ καλῶς ἔχει λέγειν ὅτι τοῦ τοξότου ἅμα αἱ χεῖρες* etc." Steph. adnot. p. 20. Aliter Astius in comm. genitivum partitionis absolute positum existimans, ut idem sit, quod *τοῦτο τοῦ τοξότου*. Stephani ratio posterior vero propior. *τοῦ τοξότου* ita dictum est, ut genitivus a nomine manuum ei coniungendo pendeat. Sed pro *ἅμα τὰς χεῖρας τὸ τόξον ἀπωθεῖσθαί τε καὶ προσέλκεσθαι* altera constructio recepta et *αὐτοῦ* perspicuitatis causa repetitum est. Cf. p. 436. C: *εἰ γάρ τις λέγοι ἄνθρωπον ἑστηκότα — ὅτι ὁ αὐτὸς* etc.

αὐτοῦ ἅμα αἱ χεῖρες] *eandem sagittarii manum* Fic.

ἑτέρα] *ἄλλη* Vind. B. Sed *ἄλλος* et *ἕτερος* ab Homero et ab Atticis sibi opponuntur. Il. VIII. 313: *ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ.* 472: *πῦρ ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσης ἐνεργέος αὐλῆς, ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ.* Soph. El. 739: *τότ' ἄλλος, ἄλλοθ' ἕτερος.* Trach. 272: *τότ' ἄλλος' αὐτὸν ὄμμα, θητέρα δὲ νοῦν ἔχοντ' ἀπ' ἄκρας ἦκε.* Plat. Polit. p. 282. C: *διακριτικὴ κερκίδι μὲν ἄλλον τρόπον γιγνομένῃ, χερσὶ δὲ ἕτερον.*

ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν τὸ κελεῦον, ἐνεῖναι δὲ τὸ κωλῦον πιεῖν, ἄλλο ὂν καὶ κρατοῦν τοῦ κελεύοντος; Ἔμοιγε, ἔφη, δοκεῖ. Ἆρ' οὖν οὐ τὸ μὲν κωλῦον τὰ τοιαῦτα D ἐγγίγνεται, ὅταν ἐγγένηται, ἐκ λογισμοῦ, τὰ δὲ ἄγοντα καὶ ἕλκοντα διὰ παθημάτων τε καὶ νοσημάτων παραγίγνεται; Φαίνεται. Οὐ δὴ ἀλόγως, ἦν δ' ἐγώ, ἀξιώσομεν αὐτὰ διττά τε καὶ ἕτερα ἀλλήλων εἶναι, τὸ μὲν ᾧ λογίζεται, λογιστικὸν προσαγορεύοντες τῆς ψυχῆς, τὸ δὲ ᾧ ἐρᾷ τε καὶ πεινῇ καὶ διψῇ καὶ περὶ τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας ἐπτόηται, ἀλόγιστόν τε καὶ ἐπιθυμητικόν, πληρώσεών τινων καὶ ἡδονῶν ἑταῖρον. Οὔκ, ἀλλ' εἰ-

δὲ ἡ] δ' ἡ Gal.

C Πότερον] π. δὲ Ven. B. (Vind. F.) editi ante Bekkerum.

πιεῖν] ποιεῖν Ald. Bas. ab.

μάλα γ'] μάλ' Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Ven. C. Par. K. Mon. B. Ang. B. Flor. RU.

κελεῦον] κελεύον Bas. ab.

ἐνεῖναι] εἶναι Gal. Bas. ἐκεῖναι Ald.

κωλῦον] κωλύον codices a me collati cum editis ante Bekkerum hic et paullo post.

πιεῖν] τοῦ π. Vind. D. ποιεῖν Ald.

καὶ κρατοῦν] τὸ κρατοῦν Gal. Bas. καὶ κρατοῦντα Amb. C.

Ἔμοιγε] ἔμοιγ' Vind. E. Ang. B. Gal.

D ἐγγίγνεται] ἐγγίν. Vind. DE. Ald. Bas. ab. Steph. Idem in Florentinis esse Stallbaumii silentium arguit. ἐγγίγνεσθαι Gal. Bas.

ἐγγένηται] Suspicor Platonem posuisse ἐγγίγνηται idque sequioris aevi more ἐγγίνηται scriptum denique librariorum errore in ἐγγένηται abisse. Quamquam enim aoristi etiam coniunctivus cum ὅταν constructus tempus indefinitum significare potest, ut Phaedr. p. 256. E: ἀλλὰ φανὸν βίον διάγοντας εὐδαιμονεῖν μετ' ἀλλήλων πορευομένους καὶ ὁμοπτέρους ἔρωτος χάριν, ὅταν γένωνται, γενέσθαι. in quibus coniunctivus haud dubie ad idem tempus spectat, quod infinitivo designatur, hoc tamen loco mutatio temporis et praeter consuetudinem, quam exempla ab Heindorfio ad Phaedri l. c. et a Stallbaumio ad Phileb. p. 87. congesta demonstrant, receptus pro praesenti aoristus de propria potius huius significatione cogitare iubet, quae tamen inepta est.

λογισμοῦ] τοῦ λ. Gal.

ἄγοντα] ἄττοντα Vind. B. Vat. M.

καὶ ἕλκοντα] καὶ om. Vind. F.

παραγίγνεται] παραγίν. Lob. Vind. BD.

τῆς ψυχῆς] τὴν ψυχὴν Vind. B. Vat. M.

τὸ δὲ] τὸ δ' Ang. B. Flor. R. Gal.

ἀλόγιστόν τε] ἀλόγιστόν τι Vind. B. Vat. M.

ἐπιθυμητικὸν] ἐπιθυμητικῶν Vat. H.

ἑταῖρον] ἕτερον Par. A. Vat. B. Idem legisse videtur Ficinus, qui Glauconem ita respondentem fecerit: *Diversa profecto: meritoque ita censebimus.*

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F.

Ε *κύτως, ἔφη, ἡγοίμεθ' ἂν οὕτως. Ταῦτα μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, δύο ἡμῖν ὡρίσθω εἴδη ἐν ψυχῇ ἐνόντα· τὸ δὲ δὴ τοῦ θυμοῦ καὶ ᾧ θυμούμεθα, πότερον τρίτον, ἢ τούτων ποτέρῳ ἂν εἴη ὁμοφυές; Ἴσως, ἔφη, τῷ ἑτέρῳ, τῷ ἐπιθυμητικῷ. Ἀλλ', ἦν δ' ἐγὼ, ποτὲ ἀκούσας τι πιστεύω τούτῳ· ὡς ἄρα Λεόντιος, ὁ Ἀγλαΐωνος, ἀνιὼν ἐκ Πειραιέως ὑπὸ τὸ βόρειον τεῖχος ἐκτὸς, αἰσθόμενος*

Ε *ἡγοίμεθ'*] *ἡγήμεθ'* Vat. B. Vind. D.

οὕτως] Ita Lob. Vind. BDE. Flor. AU. et Bekkerus de vulgata, quae *οὕτω* habet, pariter atque de codicibus tacens, ut p. 438. D.

Ταῦτα — Σημαίνει γὰρ, ἔφη. 440. A] laudat Galenus l. c. p. 491.

δύο] *δύ'* Vind. F. *δύω* Vat. M.

ἡμῖν] *μοι* Gal.

ὡρίσθω] *ὁρίσθω* Vind. F.

ἐν ψυχῇ] *ἐν τῇ ψ.* Vind. B. Amb. C. Flor. T.

τὸ δὲ δή] *αὐτοῦ δὲ* Gal. *τὸ δὲ* editi ante Bekkerum, tacentibus Bip.

καὶ ᾧ] *ᾧ om.* Ang. B. ante *καὶ* positum habet Vind. D.

ποτέρῳ] *ὁποτέρῳ* Mon. B. Flor. U. Editores ante Astii sec. post *τρίτον* interrogandi signo usi *πότερος* etiam extra interrogationem ut Latinorum *uterlibet* dici consuevisse non reputarunt. Cf. Heindorf. ad Theaet. p. 292.

ἂν] post *εἴη* Flor. R. Gal.

Ἴσως] *ἴσω* Vind. E.

τῷ ἑτέρῳ] *τῶ δὲ ἑτ.* Vind. F. *τῷ δ' ἑτ.* Ang. B.

τῷ ἐπιθυμητικῷ] H. l. desinit collatio codicis Amb. C.

Ἀλλ', ἦν] *ἄλλην* Vind. E.

πιστεύω τούτῳ] *π. τοῦτο* Vind. E. Ang. B. Vat. H. Flor. RT. Gal. *credo hoc* Fic. quod miror Astio in comm. praeferri posse visum. Non magis probo, quod idem in sec. ed. post *τούτῳ* pro colo, quod Stephanus posuerat, comma a prioribus repetiit, quo etiam Bekkerus et Stallbaumius usi sunt. *ὡς* ad *ἀκούσας* referendum est, non ad *πιστεύω*.

Ἀγλαΐωνος] *ἀγλαΐονος* cum *ω* super penultima Vind. E. *ἀγλαίωνος* Lob. Vind. B. *ἀγαλλίωνος* Ang. B. Vind. F. Flor. R. et in marg. C.

Πειραιέως] *πειρεέως* Vind. E. *Πειραιῶς* Bekkerus secundum unum Par. K. de quo Bip. tacent. Paullo maiori, sed ne ea quidem sufficiente auctoritate Menex. p. 243. E. eandem formam idem exhibuit ex Ven. D. Par. Z. sequente ibi cum tribus Florentinis Stallbaumio, qui h. l. vulgatum tenuit. Cf. Bremi ad Lysiae or. sel. p. 26.

βόρειον] *Βόρειον* Steph. Ast. pr. et sec.

τεῖχος ἐκτὸς,] Ita distinguunt Vind. B. Bekkerus et Stallbaumius. In prioribus erat *τεῖχος, ἐκτὸς αἰσθ.* et Ficinus: *(cum) sentiret extra* —. Pro *ἐκτὸς* Gal. Bas. *ἐντὸς* habet.

αἰσθόμενος] Hoc ex Par. A. Ang. B. Flor. R. et Galeno recepi pro *αἰσθανόμενος*, quod reliqui cum editis habent. Utramque scripturam repraesentat Ven. C. in quo *αἰσθάμενος* cum *νο* super *ά* legitur. Vulgatam minime malam esse non nego, quum nihil obstet, quo minus per omne tempus illud, quo cupiditas visendi et aversatio hominem distinebant, sensisse cadavera putetur; sed tamen priusquam [alterutra eum incederet, visa illa vel olfacta ab eo esse oportebat. Itaque caussa non est, quod optimo codici refragemur. Si necessarium esset praesens, *αἰσθόμενος* equidem non ferrem, etsi *αἰ-*

νεκροὺς παρὰ τῷ δημίῳ κειμένους ἅμα μὲν ἰδεῖν ἐπιθυμοῖ, ἅμα δ' αὖ δυσχεραίνοι καὶ ἀποτρέποι ἑαυτὸν, καὶ τέως μάχοιτό τε καὶ παρακαλύπτοιτο, κρατούμενος 44(
δ' οὖν ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας διελκύσας τοὺς ὀφθαλμοὺς προσδραμὼν πρὸς τοὺς νεκροὺς Ἰδοὺ ὑμῖν, ἔφη, ὦ κακοδαίμονες, ἐμπλήσθητε τοῦ καλοῦ θεάματος. Ἤκουσα, ἔφη, καὶ αὐτός. Οὗτος μέντοι, ἔφην, ὁ λόγος ση-

σθόμεθα L. X. p. 608. A. et αἴσθεσθαι alibi non damno.

νεκροὺς] *ἐχθροὺς* Vat. M. et, sup. *νεκροὺς*, Vind. B.

παρὰ τῷ δημίῳ] Ita Bekkerus secundum omnes suos in iisque Par. K. de quo tacent Bipontini, et in Galeno Kühnius pro *π. τ. δημείῳ*, quod cum Ald. Bas. ab. Steph. etiam post Bekkerum tenuerunt Astius et spretis Flor. RTUV. qui item *δημίῳ* habent, Stallbaumius. In Vind. F. *δήμῳ* est. Ficinus *prope littus. δημεῖον* etsi analogia non careat, tamen neque alibi legitur neque praepositioni *παρὰ* satis convenit. Itaque cum reliquis meis Bekkerum secutus sum.

ἐπιθυμοῖ] *ἐπιθυμεῖ* Vind. B. Vat. M. et in sequentibus *δυσχεραίνει* et *ἀποτρέπει*.

δ' αὖ] *δὲ αὖ* Vind. F. Ald. Bas. ab. *δὲ* Lob. Vind. BDE. Vat. B. Ven. C. Par. K. Mon. B. Flor. U. Gal.

τέως] *τ. μὲν* Ven. B. Vat. H. Vind. E(F. Flor. CRT.) Gal. cum editis; quod etsi ab Homero inde adverbio *τέως aliquamdiu* significanti addi a scriptoribus solet et apud Platonem Lach. p. 183. E. Lys. p. 207. A. Hipparch. 229. D. in omnibus codicibus additum legitur, tamen non ita necessarium videtur, ut tot libris et tam bonis repugnantibus servari debeat. Etenim non aliter *τέως* illa significatione dicitur, nisi ut tempus, ad quod usque actio quaedam pertinuerit, per aliam actionem, cuius initium illi finem attulerit, definitum cogitetur. Sic h. l. Leontius eo usque repugnasse cupiditati dicitur, quoad victus succumberet. Sed alteram illam actionem, quam utique adesse et priori opponi necesse est, etiam praesignificari et particula *μὲν* ut opponendam ante ostendi non magis videtur necesse esse, quam in aliis enuntiationibus bipartitis, quarum posterior pars priori per *δὲ* opposita est. Similiter ubi proprie dicitur *τέως* et tempus antea significatum demonstrat, *usque eo*, quoniam fere deest altera actio, quae possit opponi, non solet *μὲν* adiunctum habere; et tamen Plato Phaedon. p. 117. C. recte scripsit: *καὶ ἡμῶν οἱ πολλοὶ τέως μὲν ἐπιεικῶς οἷοί τε ἦσαν κατέχειν τὸ μὴ δακρύειν, ὡς δὲ εἴδομεν πίνοντά τε καὶ πεπωκότα, οὐκέτι.* qui locus docet particulae usum non ex adverbii significatione pendere. Neque grammatici videntur h. l. particulam desideraturi fuisse. Cf. Timaei lex. p. 256.

μάχοιτό τε] *μάχοι τότε* Ald.

δ' οὖν] *δ' αὖ* Gal. Bas. Ast. 44(sec. et tert. Cf. p. 439. A.

ὑμῖν] *ὑμεῖς* Mon. B. Flor. U. *ἡμῖν* Bas. ab.

ὦ] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. K. Mon. B.

καλοῦ] *κακοῦ* Gal.

Οὗτος] *οὕτως* cum o super *ω* Lob. Vind. D. Vat. M. Sed in Vind. D. circumflexus pro acuto, in Lob. uterque accentus penultimae impositus. *Itaque (sermo testatur)* Fic.

μαίνει τὴν ὀργὴν πολεμεῖν ἐνίοτε ταῖς ἐπιθυμίαις ὡς ἄλλο ὂν ἄλλῳ. Σημαίνει γὰρ, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ ἄλλοθι, ἔφην, πολλαχοῦ αἰσθανόμεθα, ὅταν βιάζωνταί
B τινα παρὰ τὸν λογισμὸν ἐπιθυμίαι, λοιδοροῦντά τε αὐτὸν καὶ θυμούμενον τῷ βιαζομένῳ ἐν αὐτῷ, καὶ ὥσπερ δυοῖν στασιαζόντοιν ξύμμαχον τῷ λόγῳ γιγνόμενον τὸν θυμὸν τοῦ τοιούτου; ταῖς δ' ἐπιθυμίαις αὐτὸν κοινωνήσαντα αἰροῦντος λόγου μὴ δεῖν ἀντιπράττειν, οἶμαί σε οὐκ ἂν φάναι γενομένου ποτὲ ἐν σεαυτῷ τοῦ τοιού-

τὴν ὀργὴν] τὴν ἀρχὴν Par. K. sec. Bekk. τὸν θυμὸν Mon. B. Flor. U. Bekkerus, Stallbaumius et in tert. ed. Astius, non reputantes τὴν ὀργὴν sic se habere ad τὸν θυμὸν, ut τὰς ἐπιθυμίας ad τὸ ἐπιθυμητικὸν, atque ex effectorum diversitate diversa efficientia esse concludendum relinqui. Vulgatam tuetur Galenus etiam in explicatione p. 503, 6.

πολεμεῖν] χαλεπαίνειν καὶ πολεμεῖν Gal.

ἄλλο] ἄλλοτι Mon. B.

ὂν] ὢν Ven. B. Ald. Bas. ab.

Οὐκοῦν — Δία, ἔφη. B] laudat Galenus l. c. p. 494. Οὐκοῦν cum tribus sequentibus om. Vat. M. cum tertio et quarto Vind. B.

ἔφην] ἔφη Lob.

πολλαχοῦ] πολλάκις Gal.

αἰσθανόμεθα] ante πολλαχοῦ Vind. B. αἰσθάνομαι Vind. D.

βιάζωνταί] ἐκβιάζωνται Vind. D. Flor. V.

B αὐτὸν] Ita Vind. B. et Bekkerus cum Stallbaumio tacens. αὐτὸν reliqui mei et editi ante Bekkerum. *ipsum sese* Fic.

αὐτῷ] αὐ. Lob. Vind. BD. ἑαυ. Gal.

στασιαζόντοιν] στασιαζόντων Galeni ed. Ald.

ξύμμαχον] συμμ. eadem.

γιγνόμενον] γενόμενον Par. K. sec. Bekk.

κοινωνήσαντα] κοινωνήσοντα Lob. Vind. B. Flor. V. Vat. HM. et, medio verbo sup. ουν, B. κοινωνήσαντος Galeni ed. Ald. — αὐτὸν sc. τὸν θυμὸν, non σὲ, quo errore ductus scholiastes perverse haec interpretatus est.

αἰροῦντος] ἐρουντος cum αἰ super ἐ Vat. B. In Lob. Vind. D. syllabae αἰ superscriptum est ἑ. αἰροῦντες Vind. F. Flor. R. αἰροῦντα Galeni ed. Ald.

λόγου] λόγοι Flor. R. et a m. s. Vind. F. (a m. pr. λόγου).

μὴ δεῖν] μηδεῖν Vind. E. μηδὲν Ven. BC. Flor. RT. Gal. editi ante Bekkerum tacentibus Bip. et Astius.

ἀντιπράττειν] ἄν τι πράττειν Mon. B. et a m. pr. Flor. U. Bekkerus. Scilicet ratio semper vetat sibi contraria facere. Quomodo igitur ira tum, quum ratio illud vetet, a partibus cupiditatum stare negatur, quasi ratio nonnunquam id non vetet? Sic ἀντιπράττειν non magis, quam μηδὲν, ferri posse et illud requiri videtur, quod in Galeni ed. Ald. legitur, μὴ δεῖν τι πράττειν. Sed quum codices omnes ἀντιπράττειν habeant, particulae ἄν autem nullus hic locus sit, ἀντιπράττειν tenendum et ad singularem aliquam actionem referendum est, quam ratio suscipere eaque in re sibi repugnare prohibeat, quasi dictum sit: μὴ δεῖν τι πράττειν καὶ τοῦτο δρῶντα ἀντιπράττειν. Sensum, quem Stallbaumius non assecutus est, Ficinus omnino bene declaravit: *ratione autem imperante non esse sibi contradicendum, iram cupiditatibus coniunctam obsistere illi,*

του αἰσθέσθαι, οἶμαι δ' οὐδ' ἐν ἄλλῳ. Οὐ μὰ τὸν Δία, ἔφη. Τί δέ; ἦν δ' ἐγώ· ὅταν τις οἴηται ἀδικεῖν, C *οὐχ ὅσῳ ἂν γενναιότερος ᾖ, τοσούτῳ ἧττον δύναται ὀργίζεσθαι καὶ πεινῶν καὶ ῥιγῶν καὶ ἄλλο ὁτιοῦν τῶν τοιούτων πάσχων ὑπ' ἐκείνου, ὃν ἂν οἴηται δικαίως ταῦτα δρᾶν, καὶ, ὃ λέγω, οὐκ ἐθέλει πρὸς τοῦτον αὐτοῦ ἐγείρεσθαι ὁ θυμός; Ἀληθῆ, ἔφη. Τί δέ; ὅταν ἀδικεῖσθαί τις ἡγῆται, οὐκ ἐν τούτῳ ζεῖ τε καὶ χαλεπαίνει καὶ ξυμμαχεῖ τῷ δοκοῦντι δικαίῳ καὶ διὰ τὸ*

arbitror te nunquam vel in te ipso vel in alio tale persensisse.

οἶμαί σε] *οἶμαι δέ σε* Ven. B. et a m. s. Vat. B. cum editis ante Astii sec. in quibus post *ἀντιπράττειν* vel punctum, ut in Ald. Bas. ab. vel signum interrogandi, ut apud Steph. et ipsius Astii in pr. ed. positum est. Sed in comm. Astius recte secundum Ficinum *κοινωνήσαντα* cum his construendum et post *ἀντιπράττειν* commate tantum interpungendum esse monuit: illud non animadvertit, post *φάναι* institutam orationis formam mutari et illato genitivo *γενομένου τοῦ τοιούτου* effici, ut accusativi *αὐτὸν κοινωνήσαντα* ratio non amplius constet. Ceterum Galeno Kühnius et particulam *δὲ* in Ald. et Bas. omissam et maiorem post *ἀντιπράττειν* interpunctionem ex antiquis Platonis editionibus impertivit.

φάναι] *φᾶναι* Vind. D.

γενομένου] *γενόμενον* Vind. F. a m. s.

ποτὲ] *ποτ'* Gal.

σεαυτῷ] *ἐαυ.* Lob. Vind. BDF. Ven. C. Par. K. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRTV. Galeni ed. Ald. *αὐτῷ*, praeposito int. vers. super vacuo spatio *σε*, Vat. B.

τοῦ] *om.* Gal.

αἰσθέσθαι] *αἴσθεσθαι* Par. A. Vat. B. Ven. C. Bas. b. *αἴδεσθαι* Vind. D. *ἔσεσθαι* Lob. Vind. B. Vat. M. *ἐσθέσθαι* Vat. H. Aoristus h. l. necessarius est.

οὐδ' ἐν] *οὐδὲν* Vind. D. *οὐδενὶ* Vind. F.

Οὐ] *οὔ* Vind. B. Ald. Bas. a. Gal. Ald. *Οὔ* Bas. b.

Δία] *δί'* Vind. F. Ang. B.

Τί δέ; — πραϋνθῇ; D] habet Galenus l. c. p. 496.

δέ] *δαί* Par. A.

ἧττον] *om.* Vind. D. C

αὐτοῦ] *αὐτὸν* Par. K. Mon. B. Flor. U.

δέ] *δαί* Par. A.

ἀδικεῖσθαί] *ἀδικῆται*, a m. s. *ἀδικῆσθαί*, Vind. D.

ἡγῆται] *ἡγεῖται* Galeni ed. Ald.

τούτῳ] *τούτοις* Par. K.

ζεῖ τε] *ζητεῖ* Vind. F. *ζητεῖ τε* Par. AK. sec. Bekk. Lob. Vind. BD. Vat. BHM. Ven. C. Ang. B. Flor. ACRTV. *ζῇ τε*, a m. s. *ξεῖ τε*, Vind. E. Galeni ed. Ald. pro his duobus et quatuor sequentibus exhibet *ζητεῖται καὶ χαλεπαίνειν καὶ συμμαχεῖν*, sed ipsum legisse *ζεῖ* ex eius explicatione p. 498, 15. intelligitur: *ἐπειδὰν δ' ὑπὸ μηδενὸς ἀδικεῖσθαι δοξάζῃ τὸ λογιστικὸν, οὐδ' ὁ θυμὸς ἀναζεῖ τηνικαῦτα, κἂν ὅτι μάλιστα κολάζηται τὸ σῶμα δικαίως ὑπό τινος ἢ ῥιγοῦν ἢ πεινῆν ἢ διψῆν ἀναγκαζόμενον.* Itaque Kühnius recte etiam h. l. *ζεῖ τε καὶ χαλεπαίνει καὶ συμμαχεῖ* edidit.

καὶ διὰ τὸ πεινῆν καὶ διὰ τὸ ῥιγοῦν] *καὶ διὰ τὸ ῥιγοῦν καὶ πεινῆν* Bas. b. *καὶ διὰ τοῦ π. καὶ διὰ τοῦ ῥ.* Mon. B. Flor. U. quam lectionem Stallbaumius in textum recepit et paul-

D πεινῇν καὶ διὰ τὸ ῥιγοῦν καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα πάσχειν, καὶ ὑπομένων νικᾷ καὶ οὐ λήγει τῶν γενναίων, πρὶν ἂν ἢ διαπραξηται ἢ τελευτήσῃ ἢ ὥσπερ κύων ὑπὸ νομέως ὑπὸ τοῦ λόγου, τοῦ παρ' αὐτῷ, ἀνακληθεὶς πραΰνθῇ; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, ἔοικε τούτῳ, ᾧ λέγεις·

lo post secundum idem par codicum πάσχων pro πάσχειν scripsit et particulam καὶ ante ὑπομένων omisit, quae Bekkero teste etiam in Par. K. omissa est. In ceteris codicibus et in Galeno Aldi καὶ non ante, sed post ὑπομένων legitur, excepto Ven. B. qui cum Ald. reliquisque editionibus consentit, et Vind. F. in quo utroque loco καὶ exstare videtur. Ceterum in Vind. B. verbi πάσχειν littera extrema puncto, quod Bekkeri aciem fugit, veluti spuria subnotata est, pro νικᾷ et λήγει Gal. Aldi νικᾶν et λήγειν exhibet, denique a superioribus haec in Ald. Bas. ab. puncto post δοκοῦντι δικαίῳ posito, in Steph. signo interrogandi, in Astii pr. et sec. et a Stallbaumio commate, in Bekkeri et tertia Astii ed. nulla interpunctione distinguuntur. Ficinus totum locum ita interpretatus est: *Quid autem? quando iniuriam sc pati quis putat, nonne tunc satagat ct saevit et auxilium praestat ci, quod iustum videtur, famem, frigus et cetera tali a tolerans? et ad victoriam contendit, neque a generoso opere cessat prius quam vel transegerit vel obierit, vel tanquam canis a pastore, ita denique revocatus ab ea, quae in ipso est ratione mitescat?* Iam quod ad prima attinet, si verbis πεινῆν et ῥιγοῦν caussam et incitamentum effervescentis irae contineri statuimus, haud dubie accusativum probare et verba καὶ διὰ τὸ πεινῆν καὶ διὰ τὸ ῥιγοῦν ad antecedentia, praecipue ad ξεῖ τε καὶ χαλεπαίνει, sc. ὁ θυμός, referre debemus, nulla post δικαίῳ distinctione facta; genitivus autem ad sequentia relatus, id quod deleta particula καὶ fieri necesse est, et cum verbo νικᾷ constructus aut fame, frigore, reliquis pervicaciam vel victoriam parari, aut per ea (ut p. 442. C. διά τε λυπῶν καὶ ἡδονῶν dicitur) continuari ac perseverari constantiam significabit, quorum prius absurdum, posterius supervacaneum est. In his igitur codices cum optima ratione consentientes habemus. Sed in extremis, nisi aut exigua paucorum librorum auctoritate verbum πάσχειν mutare et simul inscite haec et contra exemplum in prioribus illis καὶ πεινῶν καὶ ῥιγῶν καὶ ἄλλο ὁτιοῦν τῶν τοιούτων πάσχων ab ipso scriptore propositum divellere, aut verbum ὑπομένων otiosum et insuper νικᾷ ineptum reddere volumus, vulgatam unius Ven. B. testimonio fultam tenere cogimur: καὶ ὑπομένων νικᾷ, in qua νικᾷ non de victoria obsistendo reportata, sed de perseverantia obsistentis, qui in repugnandi et sustinendi consilio usque perstat et a proposito demoveri nequit, intelligendum est. Eundem codicem etiam infra (E) vel solum vel paene solum reliquis anteponere debebimus.

πρὶν ἂν] *om.* Flor. V. D

ἢ τελευτήσῃ] ἢ τελευτῇ Gal. Aldi.

ὑπὸ νομέως] *om.* Bas. b.

αὐτῷ] αὖ. Bekkerus, Stallbaumius et in tert. ed. Astius, ut sensus sit: ὑπὸ τοῦ λόγου, ὃν ὁ θυμὸς παρ' αὐτῷ ἔχει. Sed vulgatum simplicius et melius est: τοῦ παρ' αὐτῷ ὄντος.

ἀνακληθεὶς] ἀνακηθεὶς Ang. B. ἀνακλιθεὶς Gal. ἀνακλινθεὶς editi ante Astium.

ἔοικε] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

τούτῳ] τοῦτο iidem.

καίτοι γε ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει τοὺς ἐπικούρους ὥσπερ κύνας ἐθέμεθα ὑπηκόους τῶν ἀρχόντων ὥσπερ ποιμένων πόλεως. Καλῶς γὰρ, ἦν δ' ἐγὼ, νοεῖς ὃ βούλομαι λέγειν. ἀλλ' εἰ πρὸς τούτῳ καὶ τόδε ἐνθυμῇ. Τὸ E *ποῖον; Ὅτι τοὐναντίον, ἢ ἀρτίως, ἡμῖν φαίνεται περὶ*

ᾧ] ὃ Vind. E. et a m. s. B. (a m. pr. ὅ) τῷ Ald. Bas. a.

καίτοι γε] *καὶ τοῦτό γε* Flor. U. *γε* Vind. E. int. vers. habet.

γὰρ] *om.* Vind. E.

ἀλλ' εἰ] Ita omnes codices praeter Flor. R. qui *ἀλλ' οὖν* habet, quod ipsum ex *ἀλλ' εἰ* ortum videtur. Cf. Bast. ad Greg. Cor. p. 112. Sed Astius in sec. ed. ex coniectura scripsit *ἀλλ' ἦ*, idque receperunt Bekkerus et Stallbaumius, quos tamen ambos, certe alterum ad L. II. p. 369. A. *εἰ* in recta interrogatione tolerare vidimus, assentientibus tum antiquioribus grammaticis, Vigero, Hoogeveenio aliisque, tum Matthiaeo in prima grammaticae editione p. 895. ubi locis Homeri Od. I. 158. (*Ξεῖνε φίλ', εἰ καί μοι νεμεσήσαι, ὅττι κεν εἴπω;*) et Platonis Civ. L. V. p. 478. C. (*Εἰ δ' ἀμφοῖν μεταξὺ κεῖται;*) et Amat. p. 133. B. (*εἰ δοκεῖ σοι οἷόν τε εἶναι —;*) ad eam rem utitur. In secunda vero editione p. 1253. omisso Homeri loco Platonis neutrum in codicibus ita scriptum ostendens, ut illam opinionem confirment, ab ea recessit et *εἰ* non nisi oblique, ut dicunt, interrogare statuit. Ac verba quidem L. V. Bekkerus recte secundum codices in *Ἐντὸς δ' ἀμφοῖν κεῖται;* mutavit et in Amat. pro *εἰ* cum optimis et plurimis *ἦ* scripsit, quod ipsum Wolfius in Homero exhibens subtraxisse Matthiaeo eam auctoritatem videtur. Sed in codice Harleiano legitur *εἰ*, idque ego et ibi posse et hic debere servari censeo. Quemadmodum enim *ἵνα, ὅπως, μὴ* et ipsum *εἰ si* significans satis constat elliptice, ut verbum subaudiretur, dici onsuevisse, eodem modo in interrogatione nihil impediebat, quo minus verbo interrogandi vel dubitandi omisso *εἰ*, quod *an* significaret, poneretur, atque ita interrogatio ipsa non recta, sed rectae similis fieret. Vulgaris autem et plena dictio quibus quasi gradibus deinceps contracta fuerit, horum collatione locorum intelligi poterit. Integra locutio est L. I. p. 349. B: *ἀλλ' οὐ τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, ἐρωτῶ, ἀλλ' εἰ τοῦ μὲν δικαίου μὴ ἀξιοῖ πλέον ἔχειν μηδὲ βούλεται ὁ δίκαιος, τοῦ δὲ ἀδίκου.* Propius ad ellipsin vergunt haec Philebi p. 39. C: *Εἰ δὴ ταῦτ' ὀρθῶς εἰρήκαμεν, ἔτι καὶ τόδε ἐπὶ τούτοις σκεψώμεθα. Πρ. Τὸ ποῖον; Σω. Εἰ περὶ μὲν τῶν ὄντων καὶ τῶν γεγονότων ταῦθ' ἡμῖν οὕτω πάσχειν ἀναγκαῖον, περὶ δὲ τῶν μελλόντων οὔ. Πρ. Περὶ ἁπάντων μὲν οὖν τῶν χρόνων ὡσαύτως.* Ipsam denique ellipsin habes Leg. L. V. p. 744. A. *τοῦτ' οὖν δὴ πολλάκις ἐπισημαίνεσθαι χρὴ τὸν νομοθέτην· τί τε βούλομαι; καὶ, εἴ μοι ξυμβαίνει τοῦτο, ἢ καὶ ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ. καὶ οὕτω τάχ' ἂν ἴσως ἐκ τῆς νομοθεσίας αὐτός τε ἐκβαίνοι καὶ τοὺς ἄλλους ἀπαλλάττοι, κατ' ἄλλον δὲ τρόπον οὐδ' ἂν ἕνα ποτέ.* Itaque et nostro loco *εἰ* cum editis ante Astium, sed sublato post *ἐνθυμῇ* interrogandi, quod in illis est, signo, tenui et in verbis Homeri cum eadem interpunctione teneri posse statuo; nam sine ellipsi pro *ἆρα* seu *ἦ* in recta interrogatione, cuius etiam signum apponi debeat, sequiori demum aevo usurpatum videtur in populari sermone, qualis est Lucae evangelistae cap. 13, 23: *εἶπε δέ τις αὐτῷ· κύριε, εἰ ὀλίγοι οἱ σωζόμενοι;* aliisque novi testamenti locis.

τούτῳ καὶ τόδε ἐνθυμῇ] *τοῦ*

τοῦ θυμοειδοῦς. τότε μὲν γὰρ ἐπιθυμητικόν τι αὐτὸ ᾠόμεθα εἶναι, νῦν δὲ πολλοῦ δεῖν φαμὲν, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον αὐτὸ ἐν τῇ τῆς ψυχῆς στάσει τίθεσθαι τὰ ὅπλα πρὸς τοῦ λογιστικοῦ. Παντάπασιν, ἔφη. Ἆρ' οὖν ἕτερον ὂν καὶ τούτου, ἢ λογιστικοῦ τι εἶδος, ὥστε μὴ τρία, ἀλλὰ δύο εἴδη εἶναι ἐν ψυχῇ, λογιστικὸν καὶ ἐπιθυμητικόν; ἢ καθάπερ ἐν τῇ πόλει ξυνεῖχεν αὐτὴν τρία ὄν-
441 τα γένη, χρηματιστικὸν, ἐπικουρικὸν, βουλευτικὸν, οὕτω καὶ ἐν ψυχῇ τρίτον τοῦτό ἐστι τὸ θυμοειδὲς, ἐπίκουρον ὂν τῷ λογιστικῷ φύσει, ἐὰν μὴ ὑπὸ κακῆς τροφῆς διαφθαρῇ; Ἀνάγκη, ἔφη, τρίτον. Ναὶ, ἦν δ' ἐγὼ, ἄν γε τοῦ λογιστικοῦ ἄλλο τι φανῇ, ὥσπερ τοῦ ἐπιθυμητικοῦ ἐφάνη ἕτερον ὄν. Ἀλλ' οὐ χαλεπὸν, ἔφη, φα-

τὸ διενθυμοῦ Flor. R. τοῦτο δὲ ἐνθυμῇ Vind. F. Pro τόδε Vind. D. τόγε, pro ἐνθυμῇ Lob. Vind. B. Vat. M. ἐνθυμηθῇ, recentiores ἐνθυμεῖ habent.

E αὐτὸ] αὐτῷ Par. A. Ven. C. δεῖν] δεῖ Lob. Vind. B. Vat. M.

πρὸς τοῦ λογιστικοῦ] πρὸς τῷ λογιστικῷ Mon. B. et a m. s. Flor. U. Reliqui codices πρὸς τὸ λογιστικὸν exhibent, excepto Ven. B. qui cum editis genitivum tuetur unice h. l. aptum. Cf. Matthiae gramm. p. 1178. Koen. ad Gregor. Cor. p. 106. Nostro similem dictionem Luciani in Demosthenis encomio c. 4. πρὸς Ὁμήρου τετάχθαι notavit Lehmannus T. II. p. 355.

Ἆρ' οὖν — ἐπιθυμητικόν;] laudat Galenus l. c. L. VI. p. 517.

τούτου] τοῦτο Par. AK. sec. Bekk. Lob. Vind. BDE. Ven. C. Mon. B. Vat. HM. et a m. pr. B. Flor. ACUV. quod ferri nequit.

τε] om. Par. A.

εἶναι] δύο εἶναι Ven. C.

ἐν ψυχῇ] ἐν τῇ ψ. Ven. B. Vat. H. Gal. editi ante Bekkerum.

λογιστικὸν] λογικὸν Vind. F. Ang. B. λογιστικόν τε Gal.

ἢ καθάπερ — διαφθαρῇ; 441. A] laudat Galenus l. c. L. V. p. 499. in quo Kühnius εἰ pro ἢ edidit.

ξυνεῖχεν] συνῆχεν Galenus Aldi et Bas. συνεῖχεν Kühn.

ὄντα] post γένη Flor. V.

ἐπικουρικὸν] ἐπικουρητικὸν 441 Par. A. Gal. quod ferri potest. Cf. Lobeckius ad Phryn. p. 520.

ἐν ψυχῇ] ἐν τῇ ψ. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τρίτον] post τοῦτο Gal.

διαφθαρῇ] φθαρῇ Vind. D. Flor. V. διαφθείρηται Gal. Aldi et Bas.

ἔφη] ἔχειν Vind. D.

ἄν γε] ἄν τε Par. K. sec. Bip. Vind. E. Idem Bekkerus in Vind. B. legi tradit, in quo clare exstat ἄν γε, et de Par. K. tacet. Itaque signum Vindobonensis libri perperam pro Parisiensi positum videtur.

φανῇναι] φᾶναι Par. K.

καὶ γὰρ — θυμουμένῳ. C] habet Galenus l. c. p. 500.

τοῦτό γε] τοῦτό γ' Ang. B. Flor. RU. Gal. Stallbaumius.

ἴδοι] ἤδη Gal. Aldi et Bas.

ὅτι] qui (pueruli) Fic.

εὐθὺς] om. Vind. D.

νῆναι. καὶ γὰρ ἐν τοῖς παιδίοις τοῦτό γε ἄν τις ἴδοι, ὅτι θυμοῦ μὲν εὐθὺς γενόμενα μεστά ἐστι, λογισμοῦ δ' ἔνιοι μὲν ἔμοιγε δοκοῦσιν οὐδέποτε μεταλαμβάνειν, B
454 οἱ δὲ πολλοὶ ὑψέ ποτε. Ναὶ μὰ Δί', ἦν δ' ἐγώ, καλῶς γε εἶπες. ἔτι δὲ ἐν τοῖς θηρίοις ἄν τις ἴδοι ὃ λέγεις, ὅτι οὕτως ἔχει· πρὸς δὲ τούτοις καὶ ὃ ἄνω που ἐκεῖ εἴπομεν, τὸ τοῦ Ὁμήρου μαρτυρήσει, τὸ Στῆθος δὲ πλήξας κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ. ἐνταῦθα γὰρ δὴ σαφῶς ὡς ἕτερον ἑτέρῳ ἐπιπλῆττον πεποίηκεν Ὅμηρος τὸ ἀναλογισάμενον περὶ τοῦ βελτίονός τε καὶ χείρονος τῷ C
ἀλογίστως θυμουμένῳ. Κομιδῇ, ἔφη, ὀρθῶς λέγεις. Ταῦτα μὲν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, μόγις διανενεύκαμεν, καὶ ἡμῖν ἐπιεικῶς ὁμολογεῖται τὰ αὐτὰ μὲν ἐν πόλει, τὰ

μεστά] *μεστά γέ* Mon. B. Flor. U. *ἐστι*] *ἐστιν* Flor. AC.
δ' ἔνιοι] *δὲ ἔ.* Flor. UV.
B *μεταλαμβάνειν — ποτε*] *om.* Galeni ed. Ald.

Δί'] *δία* Flor. U. Gal. Aldi. *καλῶς γε*] *γε om.* Gal. Aldi et Bas. *εἶπες*] *εἶπας* Lob. Vind. BD. Vat. BM.

ἔτι] *ὅτι* Lob. Vind. B. Vat. M. *δὲ*] *δ'* iidem et Vind. D. Flor. U. Gal. Kühn. *γ'* Par. K. Gal. Aldi et Bas.

θηρίοις] *θυρίοις* Bas. ab. *λέγεις*] *λέγω* Gal. Aldi et Bas.

ἐκεῖ] *om.* Gal. Aldi. Designatur ea superiorum sermonum pars, qua Homeri carmina ex instituto percensebantur. V. L. III. p. 390. D.

τοῦ] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

μαρτυρήσει] *μαρτυρίσης* Gal. Aldi. *μαρτυρήσης* Bas.

τὸ Στῆθος δὲ] *Τὸ στῆθος δὲ* Ald. Bas. ab. *τὸ δὲ στῆθος* Vind. E. Vat. H.

ἠνίπαπε] *ἠνείπαπε* Flor. T. Gal. Aldi et Bas.

μύθῳ] *θύμῳ* Gal. Aldi et Bas. — *Pectora castigans monitis affatur acerbis: perpetere, o cor; nam tu longe alias graviora tulisti.* Fic.

ἀναλογισάμενον] *ἀναλογισόμενον* Gal. Aldi.
τοῦ] *om.* Gal. C
τε] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM.

ἀλογίστως] *ἀναλογίστως* Vind. E. *ἀλογίστω* Gal. Aldi. *ἀλογίστῳ* Bas. et p. 501. in horum explicatione, ubi Aldus *ἀναλογισάμενον* et cum Bas. et Kühnio *τοῦ βελτίονος* habet, etiam Kühnius. *ἀλογίστω* ibi quoque Aldus.
ἔφη] *ἔφην* Vind. F. Aug. B.

Ταῦτα μὲν ἄρα — ἀποκνητέον. 445. B] excerpsit Stobaeus serm. VIIII. p. 116. Sed in eius cod. A. haec priora usque ad *Οὐδέν' ἄν, ἔφη.* 443. A. non leguntur.

μόγις] *μόλις* Stobaei cod. N.

διανενεύκαμεν] *διανενέγκαμεν* Bas. b. *In his itaque vix tandem consensimus* Fic. qui a *vertere* deflexisse videtur. Timaeus lex. p. 79: *διανενεύκαμεν · ἐπεραιώθημεν.* Cf. Ruhnkenius.

ὁμολογεῖται] *ὡμολόγηται* Par. K. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U. Stob. *constitit* Fic.

τὰ αὐτὰ — τὰ αὐτὰ] *ταῦτα — ταῦτα* Stob. Trinc. Gesn. *ταυτὰ — ταυτὰ* Gaisf.

αὐτὰ δ' ἐν ἑνὸς ἑκάστου τῇ ψυχῇ γένη ἐνεῖναι καὶ ἴσα τὸν ἀριθμόν. Ἔστι ταῦτα. Οὐκοῦν ἐκεῖνό γε ἤδη ἀναγκαῖον, ὡς πόλις ἦν σοφὴ καὶ ᾧ, οὕτω καὶ τὸν ἰδιώτην καὶ τούτῳ σοφὸν εἶναι; Τί μήν; Καὶ ᾧ δὴ ἀν-
D *δρεῖος ἰδιώτης καὶ ὡς, τούτῳ καὶ πόλιν ἀνδρείαν καὶ οὕτω, καὶ τἆλλα πάντα πρὸς ἀρετὴν ὡσαύτως ἀμφότερα ἔχειν. Ἀνάγκη. Καὶ δίκαιον δή, ὦ Γλαύκων, οἶ-*

δ' ἐν] δὲ ἐν Vind. BD. Stob.

ἑνὸς ἑκάστου] Ita Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. B. Mon. B. Flor. TU. ἑνὶ ἑκάστου Par. AK. Ven. C. Flor. V. Stob. et a m. pr. Vind. F. ἑνὶ ἑκάστῳ Ang. B. Vat. H. (Flor. ACR.) Vind. E. et a m. s. F. cum editis ante Astii sec. *cuiusque* Fic. Vulgata ante Astii sec. lectio non absurda, sed ideo minus commoda erat, quod civitati item ut singulari homini ψυχῇ tributa videri poterat.

τῇ ψυχῇ] τῇ *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. K. Mon. B. Flor. U. Astius in tert. ed. et Stallbaumius.

γένη] γένει Vind. D. Vat. H. Par. A. a m. s. Stob. Gesn.

ἴσα] ἶσα Lob.

ὡς] Ita cum Lob. scripsi pro vulgato ὡς, quia eadem h. l. atque paullo post in fine commatis ante τούτῳ καὶ πόλιν vis et significatio particulae est; quae res quantopere Stephanum fefellerit, mox videbimus. In Vind. B. Vat. M. ὦ legitur.

καὶ ᾧ, οὕτω] Pro ᾧ Vind. B. correctus ὡς (non ὡς, ut Bekkerus scribit) exhibet. In Ald. Bas. ab. comma non post verba καὶ ᾧ, sed ante ea positum est, quam interpunctionem etiam Stephanus sequens, simul illud ὡς ante πόλις pro ὅτι accipiens et ad ἐκεῖνο referens, non potuit non a sensu huius loci aberrare. Itaque in adnot. p. 20. „Pro οὕτω" inquit „scribendum puto αὕτῃ, aut αὐτή: (sed οὕτω vicinius est illi αὕτη) et ante τούτῳ expungendam particulam καί: ut legatur ita hic locus, καὶ ᾧ αὕτη, καὶ τὸν ἰδιώτην τούτῳ σοφὸν εἶναι. Intellige autem καὶ ᾧ αὕτη ἦν σοφή. alioqui, iungendo cum εἶναι, accusativo esset opus." (Sc. ταύτην.)

καὶ τούτῳ] *om.* Vind. E. καὶ τοῦτο Stob. Trinc.

εἶναι;] εἶναι. Ald. Steph.

ἀνδρεῖος] ἀνδρεῖον Stob. Trinc.

ἰδιώτης καὶ ὡς,] ἰδιώτης, καὶ ὡς Ald. Bas. ab. ἰδιώτης, καὶ ὡς, Steph. ὡς pro ᾧ Astius in sec. restituit, atque ita in Lob. Vind. B. scriptum inveni.

τούτῳ] τοῦτο Stob. cod. B.

ἀνδρείαν] καὶ ἀ. Par. A. Ven. D
C. Vat. H. Flor. ACV. quod etsi prorsus ineptum non dixerim, tamen rectius abest et ex vicinia irrepsisse videtur. Post ἀνδρείαν in Ald. Bas. ab. comma, in Steph. et Astii prima colon, deinde post οὕτω nulla interpunctio est, quod vitium Astius in comm. correxit.

οὕτω] οὕτως Lob. Vind. DE. οὕτῳ Ald.

τἆλλα] τ' ἄλλα Vind. E. τἄλλα Lob. τἄλλα Steph. et reliqui codices a me visi.

ἔχειν.] ἔχειν; Stob. Gaisf. quod propter δὴ initio huius orationis positum minus placet.

δὴ] δὴ ἔφη Stob. cod. N. Trinc.

οἶμαι] post φήσομεν Vind. B.

ἄνδρα] *om.* Vind. E.

εἶναι] ναί Vind. B.

ὥσπερ] ὅσπερ Ang. B. Flor. AR. Stob. Trinc.

δικαία.] δικαία; Stob. Trinc. Gaisf.

μαι, φήσομεν ἄνδρα εἶναι τῷ αὐτῷ τρόπῳ, ὥπερ καὶ πόλις ἦν δικαία. Καὶ τοῦτο πᾶσα ἀνάγκη. Ἀλλ' οὔ πη μὴν τοῦτο ἐπιλελήσμεθα, ὅτι ἐκείνη γε τῷ τὸ ἑαυτοῦ ἕκαστον ἐν αὐτῇ πράττειν τριῶν ὄντων γενῶν δικαία ἦν. Οὔ μοι δοκοῦμεν, ἔφη, ἐπιλελῆσθαι. Μνημονευτέον ἄρα ἡμῖν, ὅτι καὶ ἡμῶν ἕκαστος, ὅτου ἂν τὰ αὑτοῦ ἕκαστον τῶν ἐν αὐτῷ πράττῃ, οὗτος δίκαιός E

τοῦτο] *τούτω* Vat. H. Flor. ACV.

οὔ πη] *οὔ πω* Vind. F. Ang. B. Mon. B. Flor. TU. Stob. Astius in sec. et tert. ed. Bekkerus et Stallbaumius. *nondum* Fic. non male; sed ne illud quidem ineptum, quod codices teneri iubent, quod ab Homero inde, quamquam ab hoc de loco potissimum, ut Il. XIII. 191. XVII. 643. usurpatum Platoni non minus altera particulae encliticae significatione dicere licebat, quam *οὐδέ πη* Phaedon. p. 107. A: *οὔκουν ἔγωγε — ἔχω παρὰ ταῦτα ἄλλο τι λέγειν οὐδέ πη ἀπιστεῖν τοῖς λόγοις*, *nullo modo*; qua etiam Homerus dixisse videtur Il. XXI. 219: *οὐδέ τί πη δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν*. Cf. exempla dictionis *μή πη* ab Astio in comm. p. 503. collecta.

μὴν] *μὲν* Vind. E. Vat. H. *om.* Fic.

τοῦτο] *τούτου* Flor. T. *τοῦτό γε* Ang. B. Stob. *τούτου γε* Flor. R.

ἐν αὐτῇ] post *πράττειν* Vind. E.

γενῶν] *γε δεινῶν* Vind. B. Vat. M.

ἦν] *visa est* Fic.

δοκοῦμεν] *δοκεῖ μὲν* Ald. Bas. a.

καὶ] *om.* Lob. Vind. BD. Par. K. sec. Bekk. Vat. BM. Flor. U. Fic.

ὅτου ἄν] Ita Par. AK. Ven. C. Vind. F. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRV. et, sup. *ὅτῳ*, T. Stob. Trinc. *cuius* Fic. *ὅπου ἂν* Vind. E. Mon. B. Flor. U. *ὅταν* reliqui codices editique ante Bekkerum.

τὰ αὑτοῦ] *τὰ αὐ.* Lob. Vind. BF. Stob. Trinc. *τὰ ἑαυτοῦ* Flor. U. *τὰ αὐτῶν* Vind. D.

ἕκαστον τῶν] Haec verba a Bekkero ex Par. A. Ang. B. Vat. H. addita et a me in Vind. DEF. reperta nec non in Flor. ACRTV. teste Stallbaumio, qui et ipse ea recepit, et in Stob. cod. N. Trinc. exstantia in reliquis codicibus et in editionibus ante Bekkerum desunt. *(cuius) singulae animi partes (quod suum est agunt)* Fic.

αὐτῷ] Ita Vind. BEF. Flor. ACRTV. Stob. cod. N. Trinc. *αὐτῷ* editi ante Bekkerum et Lob. Vind. D. Flor. U. Stob. Gesn. Gaisf.

πράττῃ] *πράττοι* Par. K. Vind. E. E.

οὗτος] addidit Bekkerus ex Par. AK. (de quo Bipontini tacent) Ven. C. Mon. B. Ang. B. Vat. H. et Stallbaumius ex uno Flor. U. quamquam vulgo omissum ignorans (nam etiam in tertia ed. Astius id omisit) et omnino de hoc loco silens et Florentini U. non hanc unam varietatem, sed integram verborum *ὅτι καὶ ἡμῶν* usque ad *τὰ αὑτοῦ πράττων* lectionem, qualis in eo libro exstat, proponens videri potest ex aliis Florentinis enotatum praetervidisse. De meis Vind. EF. exhibent *οὗτος*, reliqui cum reliquis Bekkeri omittunt. Stobaeus habet *οὕτω*, ne id quidem male.

δίκαιός] *δικαίου* Vat. H. *δικαιότερός* Stob.

τε ἔσται καὶ τὰ αὑτοῦ πράττων. Καὶ μάλα, ἦ δ' ὅς, μνημονευτέον. Οὐκοῦν τῷ μὲν λογιστικῷ ἄρχειν προσήκει, σοφῷ ὄντι καὶ ἔχοντι τὴν ὑπὲρ ἁπάσης τῆς ψυχῆς προμήθειαν, τῷ δὲ θυμοειδεῖ ὑπηκόῳ εἶναι καὶ ξυμμάχῳ τούτου; Πάνυ γε. Ἆρ' οὖν οὐχ ὥσπερ ἐλέγομεν, μουσικῆς καὶ γυμναστικῆς κρᾶσις σύμφωνα αὐ-
442 τὰ ποιήσει, τὸ μὲν ἐπιτείνουσα καὶ τρέφουσα λόγοις τε

τε] γε Mon. B. τ' Flor. U.

καὶ] *om.* Par. K. Mon. B. Flor. U. scilicet ad tautologiam evitandam, qua in vulgata superiorum lectione et omissis verbis ἕκαστον τῶν librarios illos offendi oportebat.

τὰ] *om.* Ald. Bas. ab.

αὑτοῦ] αὐ. Vind. BDF. Stob.

λογιστικῷ] Ita codices Stobaei, sed λογικῷ editiones.

προσήκει] προσῆκον Stob.

ἔχοντι] *om.* Stob. cod. B.

ἁπάσης] πάσης Flor. T.

τῆς] *om.* Stob.

προμήθειαν] προμηθίαν Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. K. Flor. U. quemadmodum vulgo legebatur Lach. p. 185. A. ubi Bekkerus secundum Clark. Coisl. Vat. BM. Ven. B. et Par. G. quibus Vind. primus Stallbaumii et Lob. accedunt, προμήθειαν edidit, quam formam contra Clark. et Vat. A. προμηθίαν exhibentes tenuit Gorg. p. 501. B. dubito, num recte. Quamvis enim nusquam alibi Plato προμηθία posuisse videtur, nam altero Lachetis loco p. 197. B. vulgata προμηθείας et ἀπρομηθείας eorundem fere librorum, quos Bekkerus in priore assentientes habuit, auctoritate confirmantur, et Leg. L. V. p. 730. A. non maioris momenti duorum discrepantia est, quam Alcib. II. p. 138. B. unius, tamen semel eam formam admittere potuit. Cf. ad L. I. p. 332. D. de ὠφελία dicta.

δὲ] *om.* Vind. D.

καὶ] *om.* Stob. Trinc.

τούτου] τούτου cum ω super ultima Vind. D. του Vat. H.

κρᾶσις] κράσις Lob. Vind. BDF. Stob. Trinc. Gesn. Ald. Bas. ab. κρίσις Stob. cod. BN. *mixtio atque temperantia* Fic.

σύμφωνα] ξύμφ. Vind. BF. Par. K. sec. Bekk. Ang. B. Vat. M. Flor. RTU. Bekkerus et Stallbaumius.

ποιήσει] *efficit* Fic.

καὶ τρέφουσα] *augensque et nutriens* Fic.

τὸ δὲ] τὸ δ' Vind. F. Stob. 442

παραμυθουμένη] καὶ παραμυθουμένη Ang. B. Stob. Trinc. καὶ παραμυθουμένη καὶ Stob. Gesn. (cod. BN.) Astii sec. παραμυθουμένη καὶ Ven. B. (Vind. F.) editi ante Astii sec. et Astius in tert. ed. „Sed καὶ in oratione trimembri recte omitti potest." Stallbaumius. Haec vero non trimembris, sed bimembris est. Itaque comma in Ald. Bas. ab. recte omissum, a Stephano minus apte post ἀνιεῖσα, a Bekkero denique et Stallbaumio ibidem et post παραμυθουμένη positum, hoc tantum loco ante ἡμεροῦσα feci.

ῥυθμῷ] ῥνγμ cum αι super μ Vind. D.

γε] γ' idem.

τούτω] τούτῳ Stob. Trinc. τοῦτο Ald. Bas. ab.

καλοῖς καὶ μαθήμασι, τὸ δὲ ἀνιεῖσα παραμυθουμένη, ἡμεροῦσα ἁρμονίᾳ τε καὶ ῥυθμῷ; Κομιδῇ γε, ἦ δ' ὅς. Καὶ τούτω δὴ οὕτω τραφέντε καὶ ὡς ἀληθῶς τὰ αὐτῶν μαθόντε καὶ παιδευθέντε προστήσετον τοῦ ἐπιθυμητικοῦ, ὃ δὴ πλεῖστον τῆς ψυχῆς ἐν ἑκάστῳ ἐστὶ καὶ χρημάτων φύσει ἀπληστότατον, ὃ τηρήσετον, μὴ τῷ πίμπλασθαι τῶν περὶ τὸ σῶμα καλουμένων ἡδονῶν πο-

αὐτῶν] αὐ. Lob. Vind. BD. αὐτὰ Stob.

παιδευθέντε] (*cum*) *optime fuerint erudita* Fic.

προστήσετον] Hoc si genuinum putamus, aut novo modo et contra omnia exempla futurum activi neutrali s. intransitiva significatione dictum a Platone sumere debemus, quemadmodum Ficinus (*praesidebunt*) et reliqui interpretes fecerunt, aut τούτω — τραφέντε — μαθόντε — παιδευθέντε pro accusativis accipere et προστήσετον ad musicam et gymnasticam referre, aut denique, si illi nominativi sint et subiectum verbi προστήσετον contineant, eius obiectum omissum et cogitatione supplendum statuere cogimur: quorum nihil non durissimum est. Musicam enim et gymnasticam Socrates h. l. tantum abest, ut duas et diversas faciat, ut in describendo salutari educationis ex utraque mixtae effectu etiam vim corroborantem, quae gymnasticae est, musicae cum ea coniunctae et quasi conflatae tribuat. Tertium autem, quod duae superiores animae partes inferiori praeficere possint, extra ipsas cogitari nequit. Itaque aut προστατήσετον, quae probabilis Bekkeri coniectura est, aut προστήσεσθον scripsisse Plato videtur. Sed haec ipsa dubitatio facit, ut lectionem codicum et editionum omnium corrigere non audeam.

ὃ] ὁ Stob. Gesn.

πλεῖστον] κρεῖττον Stob. (margo Gesn. πλεῖστον habet) quod nisi proxime sequentibus adversaretur, tertiam ex supra propositis rationibus commendare posset. — Astio in tertia et sec. ed. τὸ πλεῖστον desideranti Stallbaumius ὃ subiectum, πλεῖστον praedicatum esse respondet. Recte; sed praedicatum articulum non respuit. Superlativo autem post relativum fere non apponitur. Cf. Euthyd. p. 279. C: τὴν εὐτυχίαν — ὃ πάντες φασὶ καὶ οἱ πάνυ φαῦλοι μέγιστον τῶν ἀγαθῶν εἶναι. et quem ibi Heindorfius laudat, Phaedonis locus p. 83. C.

φύσει] om. Stob. cod. N. Trinc. Fic.

ἀπληστότατον] ἀπλειστότατον Ald. Bas. ab.

ὃ] ὥι Par. A. Vat. BHM. Lob. ὧ Vind. B. et a m. pr. D. (a m. s. ὃ) ὣ Ven. C. ὥ Par. K. sec. Bekk. ὁ Vind. E. Stob. Gesn. ᾧ, *qua re*, ferri posset, si duales προστήσετον et τηρήσετον ad musicam et gymnasticam referre, aut obiectum prioris omissum statuere liceret. Ac priori ratione probata etiam ὧ probari posset. Sed verbum τηρεῖν aegre accusativo careret, et lectioni ὣ praeterea obstat, quod scriptor haud dubie utriusque futuri idem subiectum esse voluit.

τῷ] τὸ Stob. Trinc. Gesn.

πίμπλασθαι] πιμπλᾶσθαι Vind. E. Stob. Trinc. πιμπλάσθαι Gesn.

τῶν περὶ τὸ] τὸ περὶ τῶν Stob. Trinc.

λὺ καὶ ἰσχυρὸν γενόμενον οὐκ αὖ τὰ αὐτοῦ πράττῃ,
B ἀλλὰ καταδουλώσασθαι καὶ ἄρχειν ἐπιχειρήσῃ ὧν οὐ προσῆκον αὐτῷ γένει, καὶ ξύμπαντα τὸν βίον πάντων ἀνατρέψῃ. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τοὺς ἔξωθεν πολεμίους τούτω ἂν κάλλιστα φυλαττοίτην ὑπὲρ ἁπάσης τῆς ψυχῆς τε καὶ τοῦ σώματος, τὸ μὲν βουλευόμενον, τὸ δὲ προπολεμοῦν, ἑπόμενον δὲ τῷ ἄρχοντι καὶ τῇ ἀνδρείᾳ ἐπιτελοῦν τὰ βουλευθέντα; Ἔστι ταῦτα. Καὶ ἀνδρεῖον δή, οἶμαι, τούτῳ τῷ μέρει

ἰσχυρὸν] *ἰσχυρῶς* Vat. H.

οὐκ αὖ τὰ] Ita Par. A. Ven. C. Mon. B. Ang. B. Flor. RTU. Stob. Trinc. *οὐκ αὐτὰ* Vat. H. Flor. ACV. Stob. cod. N. *οὐκ ἂν τὰ* Par. K. *οὐ καὶ τὰ* Vind. F. *οὐ τὰ* reliqui codices, editi ante Bekkerum et in tertia quoque ed. Astius. *nolitque suo duntaxat officio fungi* Fic. quasi *οὐκ αὐτὰ τὰ αὐτοῦ πράττῃ* legisset. Sed *αὖ* verum est. Sicut duae superiores partes imperando et adiuvando suum quaeque agere debent, ita vicissim inferioris est parere; quae ne vicissitudo interrumpatur, illae curare debent. Cf. Ion. p. 541. A: *Ὅστις ἄρα ἀγαθὸς ῥαψῳδός ἐστιν, οὗτος καὶ ἀγαθὸς στρατηγὸς τυγχάνει ὤν; Ἴ. Μάλιστα, ὦ Σώκρατες. Σ. Οἰκοῦν καὶ ὅστις ἀγαθὸς στρατηγὸς τυγχάνει ὤν, ἀγαθὸς καὶ ῥαψῳδός ἐστιν; Ἴ. Οὐκ αὖ μοι δοκεῖ τοῦτο.*

αὐτοῦ] *αὖ.* Lob. Vind. D. Flor. ACV. Stob.

πράττῃ] *πράττει* Vind. B. Stob. Trinc. Gesn. *πράττειν* Vind. EF. Ang. B. Vat. H.

ἀλλὰ] *ἀλλ' ἂν* Par. K.

B *καταδουλώσασθαι*] *καταδουλώσεσθαι* Bas. b.

ἐπιχειρήσῃ] *ἐπιχειρήσει* Vind. E. Vat. H. Flor. ACR. Stob. marg. Gesn. *ἐπιχειρῆσον* Par. K. Mon. B. Flor. U. *ἐπιχειρῇ* Lob. Vind. D. Vat. B. *ἐπιχειρεῖ* Vind. B. Vat. M. *ἐθέλει* Stob. (*ἐθέλῃ* Gaisf.)

ὧν] *ᾧ* Stob. Trinc.

οὐ] *om.* Vat. B.

προσῆκον] *προσῆκεν* Mon. B. Flor. U. Stob. Trinc. Stallbaumius.

γένει] Ita Par. AK. sec. Bekk. Vind. EF. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Stob. Trinc. et cum *η* super *ει* Ven. B. *quibus imperare natura non debet* Fic. *γένῃ* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Bas. b. *γενῶν* Mon. B. Flor. U. Bekkerus et Stallbaumius. *γε ᾗ* Ald. Bas., ab. Steph. Astii pr. *γε ἦν* sec. et tert. Dativus, quem Bekkero non placuisse miror, causam indicat, cur tertiae parti non conveniat duabus reliquis praeesse et imperare, eamque in ipsius genere et indole positam demonstrat.

καὶ] *om.* Par. K. sec. Bekk.

ἀνατρέψῃ] *ἀνατρέψει* Vat. H. Flor. ACV. Stob. (*ἀνατρέψῃ* Gaisf.)

τούτω] *τοῦτο* Vind. E. Vat. H. Stob. Trinc. Gesn. *τούτῳ* editi ante Astium, qui in sec. ed. *τούτω* et paullo post *φυλαττοίτην* pro *φυλάττοι τῷ* secundum Heindorfii coniecturam (ad Phaedr. §. 110.) scripsit, quod utrumque Bekkerus et Stallbaumius, ut par erat, tenuerunt. Et *φυλαττοίτην* Bekkerus in Mon. B. invenit, Stallbaumius in Flor. ACTUV. inventum perhibet. *φυλάττοι τὴν* habent Par. A. Vind. EF. Vat. H. Stob. (*φυλαττοίτην* Gaisf.) et a m. pr. Ven. C. (a m. s. *φυλάττοιτον τὴν*) *φυλάττοιτον* Vind. D. Ang. B. Par. K. sec. Bekk.

καλοῦμεν ἕνα ἕκαστον, ὅταν αὐτοῦ τὸ θυμοειδὲς δια- C
σώζῃ διά τε λυπῶν καὶ ἡδονῶν τὸ ὑπὸ τοῦ λόγου πα-
ραγγελθὲν δεινόν τι καὶ μή. Ὀρθῶς γ', ἔφη. Σοφὸν
δέ γε ἐκείνῳ τῷ σμικρῷ μέρει, τῷ ὃ ἦρχέ τ' ἐν αὐ-
τῷ καὶ ταῦτα παρήγγελλεν, ἔχον αὖ κἀκεῖνο ἐπιστή-
μην ἐν αὑτῷ τὴν τοῦ ξυμφέροντος ἑκάστῳ τε καὶ ὅλῳ
τῷ κοινῷ σφῶν αὐτῶν τριῶν ὄντων. Πάνυ μὲν οὖν.
Τί δέ; σώφρονα οὐ τῇ φιλίᾳ καὶ ξυμφωνίᾳ τῇ αὐ-
τῶν τούτων, ὅταν τό τε ἄρχον καὶ τὼ ἀρχομένω D

(φυλάττοι τον sec. Bip.) φυλάττοι τὸν Flor. R. φυλάττοιτο Lob. Vind. B. Vat. M. φυλάττοι τῷ Vat. B. a m. s. et Stob. marg. Gesn. cum editis ante Astii sec. haec (pars) custodit Fic. qui κάλλιστα omisit.

ψυχῆς τε] τε om. Lob. Vind. BD. Par. K. Vat. M.

μὲν] μὴ Vind. E.

βουλευόμενον] κελευόμενον Stob. (m. Gesn. βουλευόμενον) dum illud quidem provide consulit Fic.

προπολεμοῦν] προσπολεμοῦν Stob. (προπ. Gaisf.) πολεμοῦν Ald. Bas. a. Steph. tacentibus Bip. et Astius in pr. ed.

ἐπόμενον δὲ] δὲ om. Stob. Trinc. Fic.

καὶ] om. Fic.

ἀνδρεία] ἀνδρία Vind. BE. Flor. TU. Bekkerus.

ἐπιτελοῦν] ἐπιμελοῦν Stob. cod. BN.

ἀνδρεῖον] ἀνδρείου Par. K. sec. Bekk.

δὴ] om. Flor. TU.

C αὐτοῦ] αὐτοῦ Steph. et Astius in pr. et sec. ed. (Vind. F.)

διά τε] τε om. Vind. F.

τοῦ λόγου] τῶν λόγων Par. AK. Lob. Vind. BDF. Ven. C. Vat. BHM. Ang. B. Flor. ACRTUV. τὸν λόγον Stob. Trinc. λόγου Bas. b. (ratio ipsa Fic.)

δεινόν] Lob. ῶ super ό habet.

γ'] om. Par. K. Mon. B. γε Stob.

δέ γε] δ' Lob. Vind. BD. Vat. BM.

ἐκείνῳ] ἐκεῖνο Par. K. sec. Bekk. et a m. pr. Mon. B.

τῷ δ] ὃ Par. K. Mon. B. et Astius. πῶς Stob. (m. Gesn. τῷ ὃ habet.)

ἦρχέ] εἶρχέ Vind. D. ἤρχέν Vind. F.

τ'] τε Stob. Gaisf.

παρήγγελλεν] παρήγγελεν Vat. H. παρηγγειλλεν Vind. E. Stob. Trinc. παρῆγγειλεν Stob. Gesn. (Gaisfordius tacens edidit παρήγγελλεν.)

αὖ κἀκεῖνο] om. Fic. Respicitur pars irritabilis, quae et ipsa scientiam quandam in se habere et conservare dicta est. Secus interpretatur Schleiermacherus.

αὐτῷ] αὖ. Lob. Vind. BD. Stob. Ald. Bas. ab.

ξυμφέροντος] συμφ. Vind. E. Flor. U.

ἑκάστῳ τε] ἑκάστοτε Stob.

ὄντων.] om. Vind. F. ὄντων; Stob. Trinc.

δέ] δαί Vat. H. Flor. ACV. Stob. Trinc.

σώφρονα οὐ] σῶφρον ἄου Stob. (σώφρονα οὐ m. Gesn. et Gaisf.)

ξυμφωνίᾳ] τῇ ξ. Stob.

τῇ] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τούτων] om. Vind. E. D

τὼ ἀρχομένω] Ita Vind. DE. Ang. B. Flor. ACRV. τῶν ἀρχομένων Stob. Trinc. τὸ ἀρχόμενον Par. K. Mon. B. Flor. TU. Astius in pr. ed. τῶι ἀρχομένωι Lob. τῷ ἀρχομένω Vind. F. et, cui Bekkerus falso τὼ ἀρχ. tri-

ὁμοδοξῶσι τὸ λογιστικὸν δεῖν ἄρχειν καὶ μὴ στασιάζωσιν αὐτῷ; Σωφροσύνη γοῦν, ἦ δ' ὅς, οὐκ ἄλλο τί ἐστιν, ἢ τοῦτο, πόλεώς τε καὶ ἰδιώτου. Ἀλλὰ μὲν δὴ δίκαιός γε, ᾧ πολλάκις λέγομεν, τούτῳ καὶ οὕτως ἔσται. Πολλὴ ἀνάγκη. Τί οὖν; εἶπον ἐγώ· μή πη ἡμῖν ἀπαμβλύνεται ἄλλο τι δικαιοσύνη δοκεῖν εἶναι, ἢ ὅπερ ἐν τῇ πόλει ἐφάνη; Οὐκ ἔμοιγε, ἔφη, δοκεῖ. Ὧδε γὰρ, ἦν δ' ἐγὼ, παντά-

buit, B. *τῷ ἀρχομένῳ* Stob. Gesn. Ald. Bas. ab. Steph. quocum reliquos suos consentire dicit Bekkerus. *quod subest* Fic. „Nemo negaverit, ut opinor, quin hic scribere oporteat *τό, τε ἄρχον καὶ τὸ ἀρχόμενον ὁμοδοξῶσιν*: et *ὡς δεῖ*, non *ὡς δεῖν*: aut certe *δεῖν* absque *ὡς*." Steph. adnot. p. 21. Dualem Astius in sec. ed. restituit.

ὁμοδοξῶσι] *ὁμοδοξῶσιν ὡς* Lob. Vind. BD. Ven. B. Vat. BM. Ald. Bas. ab. Steph. Astius in sec. *ὁμοδοξῶσι ὡς* Stob. Gesn. *ὁμοδοξῶσιν* Vind. F. Astius in pr.

τὸ λογιστικὸν] post *ἄρχειν* posita sunt in Lob. Vind. BD. Ven. B. Vat. BM. Stob. Gesn. editisque ante Bekkerum, et in Vind. B. ibi a m. pr. erat *τῶ λογιστικῶ*, quod Bekkerus non indicavit, quod ipsum h. l. exhibent Par. K. Mon. B. Flor. U.

στασιάζωσιν] *στασιάσωσιν* Stob.

γοῦν] *γ' οὖν* idem.

τί] *om.* Stob. Trinc.

ἰδιώτου] *ἰδιωτῶν* Flor. T. In Ald. Bas. ab. pro puncto comma appositum.

Ἀλλὰ] *ἀλλ' ἃ* Vat. H. Flor. ACV. *ἀλλ' ὃ* Flor. T.

γε] *om.* Vind. F.

ᾧ] Ita Par. A. Ven. C. Vind. EF. Ang. B. Vat. H. Flor. ARTV. Stob. Trinc. *ὡς* reliqui codices (in eis Par. D. qui post satis magnum intervallum rediit. V. ad p. 429. E.) Stob. et editi ante Bekkerum. Ficinus *Ἀλλὰ* et sequentia usque ad *λέγομεν* his verbis explicuit: *Iustus denique ex eo atque ita erit quisque, ex quo saepe iam diximus et quemadmodum exposuimus.* ut *ᾧ* καὶ *ὡς* legisse videatur.

λέγομεν] *ἐλέγομεν* Ang. B.

οὕτως ἔσται. Πολλὴ] *οὕτως; ἔσται πολὺ* Stob. Trinc. *οὕτως ἔσται, πολλὴ* Ald. Pro *οὕτως* Vind. E. *οὔτος*, pro *πολλὴ* Vind. F. *πολλῆ* habet.

ἀπαμβλύνεται] *ἀπαμβλύνηται* Par. A. a m. s. Astius in pr. ed. *τι ἀπαμβλύνεται* idem in sec. Ficinus hanc Socratis *ῥῆσιν* ita interpretatus est: *Quid porro? estne aliquid, quod hanc nostram usque adeo sententiam interturbet, ut aliud videatur nobis esse iustitia quam quod in civitate constitit?* Longiuscule Schleiermacherus aberravit.

δικαιοσύνη] *δικαιοσύνην* Ang. B. Flor. T. Astius in sec. „Modo *δεῖ* pro *δεῖν* reponendum dixi: hic contra *δεῖν* pro *δεῖ* simulque *δικαιοσύνην* pro *δικαιοσύνη*. Alioqui legi etiam posset *ὡς ἄλλό τι δικαιοσύνην δεῖ εἶναι*." Steph. adnot. p. 21.

δοκεῖν] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M. et a m. pr. B. et Ven. B. quem utrumque cum Vind. B. a m. s. *δεῖν* habere Bekkerus testatur. Ego ex Vind. B. nihil a m. s. scriptum enotavi. *δοκεῖ* Vind. E. *δεῖ* Stob. m. Gesn. Ald. Bas. ab. Steph. tacentibus Bip. et Astius in pr. et tert. ed. Idem in sec. *δοκοῦν* habet, in tertia autem hanc coniecturam fecit: *μή πῃ τι ἡμῶν ἀπαμβλύνεται, ὥστε ἄλλο τι δικαιοσύνην δοκεῖν εἶναι*, cuius sensum in Latina interpretatione ita declaravit: *numquid nos adeo hebetat ut aliud quid iustitia videatur esse quam quod in civitate*

πασιν ἂν βεβαιωσαίμεθα εἴ τι ἡμῶν ἔτι ἐν τῇ ψυχῇ E
ἀμφισβητεῖ, τὰ φορτικὰ αὐτῷ προσφέροντες. Ποῖα δή;
Οἷον εἰ δέοι ἡμᾶς ἀνομολογεῖσθαι περί τε ἐκείνης τῆς
πόλεως καὶ τοῦ ἐκείνῃ ὁμοίως πεφυκότος τε καὶ τε-
θραμμένου ἀνδρὸς, εἰ δοκεῖ ἂν παρακαταθήκην χρυ-
σίου ἢ ἀργυρίου δεξάμενος ὁ τοιοῦτος ἀποστερῆσαι,
τίν' ἂν οἴει οἰηθῆναι τοῦτο αὐτὸν δρᾶσαι μᾶλλον, ἢ 443

apparuit? Non intellexit ipsam iustitiam, cuius forma primum in civitate, utpote maiore (cf. L. II. p. 368. E.) investigata, deinde ad hominem singularem translata fuerat, si in hunc non quadraret, *ἀπαμβλύνεσθαι* dici potuisse, h. e. *retundi*, quum lineamenta eius integra non manerent, nisi congruerent alteri; Socratem igitur secundum reliquorum codicum et Stobaei lectionem, quam restituit Bekkerus, interrogare, num qua parte iustitiae figura, quam in civitate conspexissent, cum hominis iustia collata mutationem et detrimentum experta esset, ut omnino aliter de natura iustitiae ipsius statuendum videretur; infinitivum autem *δοκεῖν* eandem per se solum vim habere, quam ipse interposito *ὥστε* impertiendam ei putavit; denique L. VI. p. 490. B. in verbis *ἀλλ' ἴσως καὶ οὐκ ἀμβλύνοιτο οὐδ' ἀπολήγοι τοῦ ἔρωτος* verbum *ἀμβλύνεσθαι* de remissione virium et contentionis accipiendum eumque locum cum hoc non comparandum fuisse. Quod autem ad Suidae et lexici Bekkeriani anecd. p. 415, 6. glossam attinet, qua *ἀπαμβλύνει* idem esse dicitur, quod *ἐκκαθαίρει σκότους καὶ ἀλαώσεως* (ita enim pro *ἀλλοιώσεως* scribendum esse Bekkerus vidit) quam Schneiderus in lexico v. *ἀπαμβλύνειν* ad nostrum locum ita adhibet, ut Stephaniano *δεῖ* in *δῇ* mutato sensum hunc statuat: *ne iustitia ex tenebris evoluta et in luce collocata appareat nobis diversa esse nunc ab ea, quam in republica vidimus*, assentior Astio in comm. abusum ea virum eruditissimum censenti, ipsam veram esse posse non diffido.

ἔμοιγε] *ἐμοί γε* Vind. D.

παντάπασιν] *πάντα παντάπασιν* Stob. (m. Gesn. *παντάπασιν*)

βεβαιωσαίμεθα] *βεβαιωσώμεθα* Lob. Vind. BD. Par. K. sec. Bekk. Vat. M. *βεβαιωσάμεθα* Vind. E. E

ἔτι] *ἔστι* Flor. T. *ἔστιν* Ang. B. *om.* Ald. Bas. a.

ἀμφισβητεῖ] *ἀμφισβητοῦν* Ang. B.

αὐτῷ] *αὐτῇ* Flor. R. a m. s. — *Quin immo, si quid adhuc inter nos in controversia sit, sic iterum superiora penitus confirmabimus, absurda illa huic obiicientes.* Fic.

ἀνομολογεῖσθαι] *ἂν ὁμολογεῖσθαι* Stob. (*ἀνομ.* cod. B. et Gaisf.)

εἰ δοκεῖ] *ἢ δ.* Ang. B. Flor. R. *ἢ δοκῶ* Vind. F. a m. s. (a m. pr. *εἰ δοκεῖ*) *εἰ δοκοῖ* Ven. B. Mon. B. Flor. TU. *ἐδόκει* Stob. (m. Gesn. *εἰ δοκεῖ*)

ἀργυρίου] *om.* Bas. b.

τίν'] *τινά.* Lob. Vind. B. *τινα* Vind. D. *τίνα* Stob. (*censes*) *aliquem* Fic.

ἂν] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. B.

οἴει] *ἢ* Ang. B.

τοῦτο αὐτὸν] *τοῦτον αὐτὸν* Par. A. Lob. Vind. BDEF. Vat. BHM. Ven. C. Ang. B. Flor. ACRTV. *τοῦτο αὐτὸ* Par. K. sec. Bekk. Fortasse Plato *τοῦτον αὐτὸ* scripsit.

δρᾶσαι] *δράσαι* Lob. Vind. 443
DEF. Stob. editi ante Bekkerum. *δρᾶσθαι* Stob. cod. B.

ὅσοι μὴ τοιοῦτοι; Οὐδέν' ἄν, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ ἱεροσυλιῶν καὶ κλοπῶν καὶ προδοσιῶν ἢ ἰδίᾳ ἑταίρων ἢ δημοσίᾳ πόλεων ἐκτὸς ἂν οὗτος εἴη; Ἐκτός. Καὶ μὴν οὐδ' ὁπωστιοῦν ἄπιστος ἢ κατὰ ὅρκους ἢ κατὰ τὰς ἄλλας ὁμολογίας. Πῶς γὰρ ἄν; Μοιχεῖαι μὴν καὶ γονέων ἀμέλειαι καὶ θεῶν ἀθεραπευσίαι παντὶ ἄλλῳ μᾶλλον, ἢ τῷ τοιούτῳ προσήκουσι. Παντὶ μέντοι, ἔφη.
B *Οὐκοῦν τούτων πάντων αἴτιον, ὅτι αὐτοῦ τῶν ἐν αὐτῷ ἕκαστον τὰ αὑτοῦ πράττει ἀρχῆς τε πέρι καὶ τοῦ*

Οὐδέν'] *οὐδὲν* Lob. Vind. BDE. Ald. Bas. ab. *οὐδένα* Stob.

καὶ] *om.* Mon. B.

ἱεροσυλιῶν] *ἱεροσυλειῶν* Stob. cod. N. et a m. pr. B. Trinc. Gesn.

καὶ κλοπῶν] *καὶ om.* Mon. B.

ἰδίᾳ ἑταίρων] *ἰ. ἑτέρων* Lob. Vind. BD. Flor. RT. Vat. M. et, sup. *αι*, B. *ἰ. ἑτέρων* cum *ω* super *ο* Ang. B. *ἰδιαίτερον* Stob. *ἰδία ἑτέρων* m. Gesn.

ὁπωστιοῦν] *ὁπωστισγεοῦν* Stob. Trinc. Gaisf. *ὅπως τίς γε οὖν* Gesn.

ἢ] *ἤι* Par. A. Ven. C. *ἤ* Lob. Vind. BD.

κατὰ ὅρκους] *κατὰ τοὺς ὅρκους* Par. DK. (Flor. CU.) Stob. cod. BN. Gesn. cum editis ante Bekkerum. *κατὰ τοὺς οἴκους* Stob. cod. A. *κατὰ οἴκους* Trinc..

τὰς] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM.

Μοιχεῖαι] *Μοιχεῖαί με* Stob. et Astius in sec. et tert. ed. Cf. ad L. II. p. 378. C. et ad III. 410. B.

μὴν] *μὲν* Par. A. Vat. H. *γοῦν* Vind. D. *om.* Vind. E.

καὶ γονέων ἀμέλειαι] in Flor. T. post *ἀθεραπευσίαι* leguntur. *καὶ γενέων ἀμ.* Vind. E.

ἀθεραπευσίαι] *ἀθεραπευσία* Mon. B. Antiatt. Bekk. p. 78, 17: *ἀθεραπευσία· Πλάτων Πολιτείας τρίτῳ.* quod ad nostrum locum pertinere videtur.

προσήκουσι] *προπίκουσι* Stob. Trinc. *προσήκουσιν* Bekkerus.

B *αὐτοῦ τῶν*] Ita Par. AD. Ven. C. et cum *τὸ* super *τοῦ* B. Vind. EF. Ang. B. Mon. B. Flor. ACRTUV. *αὐτῶ τῶν* Par. K. sec. Bekk. et a m. s. Vat. B. *αὖ τούτων* Stob. cod. A. et a m. s. B. *αὖ τοῦτο* Stob. cod. B. a m. pr. et Trinc. *αὐτὸ τῶν* reliqui codices cum Ald. Bas. ab. Steph. Astius in sec. et tert. ed. e coniectura *αὐτῷ τῶν* dedit. Cf. *ὅτου* p. 441. D. extr.

αὐτῷ] *ἑαυτῷ* Vat. H. *τῶ* Vind. E. *αὐτῷ* editi ante Astium.

τὰ] *om.* Stob. cod. A. Trinc.

αὐτοῦ] *αὖ.* Lob. Vind. D. Stob. Trinc. Gesn.

μὲν οὖν] Ita etiam Stobaei cod. A. *μὲν δὴ οὖν* reliqui eius codices et editiones, quod Astius in sec. et tert. recepit.

καὶ] *om.* Stob. Trinc.

ἄλλο. Ἔτι τι οὖν ἕτερον] *ἄλλό τι. τὶ οὖν ἕτερον* Ald. *ἄλλό τι. Τί οὖν, ἕτερον* Bas. a. *ἄλλό τι. Τί οὖν ἕτερον* Stob. Gesn. (cod. BN.) Bas. b. *ἄλλό τι. Τί οὖν; ἕτερον* Steph. et Astius in pr. et sec. ed. (in hac sublato primi vocabuli accentu vitioso.) Eandem distinctionem in tertia fecit, sed prius *τι* delevit, fortasse Ficini interpretatione motus: *Glau. Nulla certe alia. So. Quid? quaeris aliud esse iustitiam?* Nos prius *τι* cum Bekkero secundum Par. ADK. Lob. Vind. BDE. Ven. C. Mon. B. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRTUV. Stob. cod. A. Trinc. in *ἔτι* mutatum Socrati tribuimus, eique alterum *τι*

ἄρχεσθαι; Τοῦτο μὲν οὖν καὶ οὐδὲν ἄλλο. Ἔτι τι οὖν ἕτερον ζητεῖς δικαιοσύνην εἶναι, ἢ ταύτην τὴν δύναμιν, ἣ τοὺς τοιούτους ἄνδρας τε παρέχεται καὶ πόλεις; Μὰ Δία, ἦ δ' ὅς, οὐκ ἔγωγε. Τέλεον ἄρα ἡμῖν τὸ ἐνύπνιον ἀποτετέλεσται, ὃ ἔφαμεν ὑποπτεῦσαι, ὡς εὐθὺς ἀρχόμενοι τῆς πόλεως οἰκίζειν κατὰ θεόν τινα εἰς ἀρχήν τε καὶ τύπον τινὰ τῆς δικαιοσύνης κινδυ- C
νεύομεν ἐμβεβηκέναι. Παντάπασι μὲν οὖν. Τὸ δέ γε ἦν ἄρα, ὦ Γλαύκων, δι' ὃ καὶ ὠφελεῖ, εἴδωλόν τι τῆς

cum eodem subiecimus, quod tantum in Stob. cod. A. et Trinc. omissum in omnibus Platonis codicibus legitur, etiam in Vat. B. Ven. B. qui ἔστι pro ἔτι exhibent, et in Vind. F. cuius nullam h. l. discrepantem a Stephano lectionem accepimus. Nam quod Stallbaumius, qui in textu ἄλλο. Ἔτι οὖν ἕτερον dedit, in Var. Lect. ait codices Florentinos omnes ita scriptum habere, non magis verum videtur, quam quod ibidem affirmat, eandem Par. K. esse lectionem, vulgatam vero hanc: ἄλλο. Τί οὖν; ἕτερον — quae nusquam exstat, nisi in Astii tertia, cuius de vulgata silentium iterum fraudi fuit Stallbaumio.

ἦ] ἢ Vind. E. Stob. Trinc. Ald. Bas. ab.

τε] *om.* Par. K.

Δία] δί' Lob. Vind. BD. Vat. M. Stob.

ἦ] ἦν Stob. cod. AB.

Τέλεον] τελευταῖον Par. A. (teste Faehsio syll. p. 299. cum vulgato in margine, de qua re Bekkerus tacet.) Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. *tandem* Fic.

ὃ] ὁ Stob. Gesn. — Cf. p. 432. D.

ἀρχόμενοι] ἀρχόμενος cum ι super ος Stob. cod. A.

ἀρχήν τε] Ita Par. A. Vat. H. Flor. T. Stob. Bekkerus et in tert. ed. Astius. In reliquis codicibus et editionibus τε omissum est.

τύπον τινὰ] Ita Par. A. Ven. BC. Vind. EF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRV. Stob. Bas. b. et Ficinus. *(in principium aliquod et imaginem)* A reliquis libris scriptis editisque ante Astii sec. τινὰ abest.

ἐμβεβηκέναι.] *ascendisse.* Fic. C
ἐμβέβηκέναι; Bekkerus, Astius in tert. ed. et Stallbaumius; quod neque primis huius enuntiationis verbis neque sententiae iam non dubiae et disputationem claudenti satis convenit et ab ipso Astio, ut ex eius interpretatione colligitur, improbatum est. Etiam Schleiermacherus affirmantem haec Socratem fecit.

Τὸ δέ γε] τοῦ δέ γε Stob. Trinc. Τὸ δὲ editi ante Astium, qui in prima ed. (ex Par. K. et Stobaeo) verum exhibuit, in secunda autem Τόδε γε posuit eodemque modo in tertia scribendum coniecit, offensus, opinor, eo, quod in sequentibus iterum eis verbis ordiri Socratem videbat. Verum iam hic contrarium proxime dictis enuntians et illam non ipsam iustitiam, sed tantum eius imaginem fuisse demonstrans, deinde vero iterum opponens imagini veritatem recte utrobique eadem adversandi formula utitur. Sublata autem particula δὲ nexus dissolvitur.

ἄρα] *om.* Vind. B.

ὦ] ὁ Stob. Gesn.

δι' ὃ] διὸ Lob. Vind. BDE. Stob.

ὠφελεῖ] ὀφελεῖ Vind. E. Astius in sec. ὠφέλει scripsit, quia utilitatem, quam Socrates dicat, in

δικαιοσύνης, τὸ τὸν μὲν σκυτοτομικὸν φύσει ὀρθῶς ἔχειν σκυτοτομεῖν καὶ ἄλλο μηδὲν πράττειν, τὸν δὲ τεκτονικὸν τεκταίνεσθαι, καὶ τἆλλα δὴ οὕτω. Φαίνεται. Τὸ δέ γε ἀληθὲς, τοιοῦτον μέν τι ἦν, ὡς ἔοικεν, ἡ δι-
D *καιοσύνη, ἀλλ' οὐ περὶ τὴν ἔξω πρᾶξιν τῶν αὑτοῦ, ἀλλὰ περὶ τὴν ἐντὸς, ὡς ἀληθῶς περὶ ἑαυτὸν καὶ τὰ*

eo positam statuit, quod imago rei ad rem ipsam inveniendam profuerit. Id vero per se clarum et tam manifestum erat, ut verbis non egeret. Mihi utilitas ad ipsam civitatem pertinere et Socrates propterea opificum quoque *οἰκειοπραγίαν* utilem civitati dicere videtur, quod umbra sit iustitiae. Quae utilitas quum perpetua sit, praesens recte habere intelligitur, quamquam imperfectum quoque, si in codicibus esset, ferri atque in eandem sententiam accipi posset praeteritae disputationis legumque in ea opificibus utiliter scriptarum ratione habita. In tertia ed. Astius *ὠφελεῖ* restituit, sed *ὠφέλει* in nota commendavit et in Latina interpretatione expressit.

τὸ τὸν] *τὸ τὸ* Par. D.

σκυτοτομικὸν φύσει] *σκυτοτομικὸν, φύσει* Lob. Vind. B. *σκυτοτομικὸν φύσει*, Steph. quod magis accommodatum sensui.

τἆλλα] *τ' ἄλλα* Vind. E. *τὰ ἄλλα* Stob. *τἄλλα* Bas. ab. Steph.

οὕτω.] *οὕτω;* Stob. Trinc. *οὕτω* Gesn. *οὕτως.* Bekkerus et Stallbaumius.

τοιοῦτον] *τοιοῦτο* Vind. F. Ang. B. Flor. T.

μέν] *om.* Stob.

τι] *τοι* Vind. BD. Flor. T.

ἦν, ὡ ἔοικεν] *est* Fic.

ἀλλ' οὐ] *ἀλλ' ὅτι* Stob. cod. A. a m. pr. Trinc. *ἄλλο τι* cod. B. et a m. s. A. Astius in tert. ed. *ἀλλ'* eiiciendum suspicatur; quod si abesset, ob illud *μὲν* post *τοιοῦτον* subaudiri deberet.

τῶν] *τὴν* Stob. cod. A. super D vulgata int. vers. Trinc.

αὑτοῦ] *αὐ.* Lob. Vind. BD. Stob. Ald. Bas. ab.

περὶ] *om.* Par. K. sec. Bip.

τὴν] *τῶν* Stob. cod. A.

περὶ ἑαυτὸν] *περὶ ἑαυτῶν* Par. A. Comma ante haec a Stephano et recentioribus positum sustuli et post *ἐντὸς* collocavi, quia verba *ὡς ἀληθῶς* artius cum his, quam cum superioribus coniungenda videntur. Iustitia versari docetur *περὶ τὴν ἐντὸς πρᾶξιν τῶν αὑτοῦ*, haec *πρᾶξις* autem rursus versari cira id, quod homo vere ac proprie semetipsum et sua dicere debeat. Post *τὰ ἑαυτοῦ* cogitatione addi potest *οὖσαν.*

ἑαυτοῦ] *αὑτοῦ* Lob. Vind. B. Stob. *αὐτοῦ* Vind. D.

τὰ ἀλλότρια] *τἀλλότρια* Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. Bekkerus et Stallbaumius.

ἐν αὑτῷ] *ἐν αὐ.* Lob. Vind. BD. Ald. Bas. ab. *ἐν ἑαυτῷ* Stob. Astius in tert. ed. *τῶν ἐν αὑτῷ* requirit. Potius *τῶν ἑαυτοῦ* ex superioribus repetendum eoque *ἕκαστον* referendum videtur.

πολυπραγμονεῖν] *π. ἐν αὑτῷ* Flor. T. Sed utrum in proximis post *ἕκαστον* verba *ἐν αὑτῷ* omittat, an ibi pariter atque hic ea exhibeat, Stallbaumius incertum reliquit.

τῷ ὄντι] *τῳόντι* Vind. DE.

ἑαυτοῦ, μὴ ἐάσαντα τὰ ἀλλότρια πράττειν ἕκαστον ἐν αὐτῷ μηδὲ πολυπραγμονεῖν πρὸς ἄλληλα τὰ ἐν τῇ ψυχῇ γένη, ἀλλὰ τῷ ὄντι τὰ οἰκεῖα εὖ θέμενον καὶ ἄρξαντα αὐτὸν αὐτοῦ καὶ κοσμήσαντα καὶ φίλον γενόμενον ἑαυτῷ καὶ ξυναρμόσαντα τρία ὄντα ὥσπερ ὅρους τρεῖς ἁρμονίας ἀτεχνῶς, νεάτης τε καὶ ὑπάτης καὶ μέσης,

ἐὖ θέμενον] ἐνθυμούμενον Stob. ἐνθέμενον m. Gesn.

αὐτὸν — ἑαυτῷ] om. Par. A.

αὐτοῦ] αὖ. Stob. Trinc.

καὶ κοσμήσαντα] „e sede sua remotum videtur. Vertit Ficinus: *suique est dominus et sese exornat.* Inepte profecto: sed quid faceret? Scripsit, ni fallor, Plato: καὶ ἄρξαντα αὐτὸν αὐτοῦ, καὶ φίλον γενόμενον ἑαυτῷ, καὶ κοσμήσαντα καὶ ξυναρμόσαντα τρία ὄντα κ. τ. λ.“ De Geer. diatr. in politices Platonicae principia, p. 102. „quod secus mihi videtur. κοσμεῖν enim, quod est in ordinem redigere, deinde temperare et moderari, recte cum ἄρχειν coniungitur.“ Astius in comm. Adde, quod verbis illis a loco, quem vulgo tenent, amotis quasi gradu amoto durior ab imperio ad amicitiam transitus fit. Neque vero inepte Ficinum (cuius a genuina interpretatione *et* abest) *sese exornat* posuisse dixerim. Certe ἑαυτὸν recte supplevit: minus recte verbum pro simplici compositum fecit. Vnum est idque Geerio tum ignotum, quod eius coniecturae nonnihil commendationis addat, quod ea admissa facilius intelligitur, quomodo in Par. A. verba inter καὶ ἄρξαντα et καὶ ξυναρμόσαντα posita excidere potuerint. Sed ea fortasse in archetypo integrum versum explebant itaque librarium fefellerant.

ξυναρμόσαντα] συν. Vind. E. Flor. ACV. Stob.

τρία ὄντα] om. Stob. cod. AN. Trinc.

τρεῖς] post ἁρμονίας Lob. Vind. BD. Vat. BM.

ἀτεχνῶς] om. Fic.

νεάτης τε καὶ ὑπάτης καὶ μέσης] *neatis, hypatis et mediae, hoc est octavae vocis et gravis et quintae* Fic. qui heptachordum Terpandri vel Pythagorae octachordum Platoni obversatum statuisse videtur. Sed Platonis aetate constat systema musicum prope a perfectione Aristoxeniani afuisse. Itaque probabilius est, quod in scholio ad h. l. traditur, νεάτην, quem ὅρον νεάτης, *terminum supremae chordae*, h. e. in suprema positum eaque vel effectum vel contentum, Plato appellat, supremum vel, si Plutarchum mor. p. 1029. C. sequaris, proximum a supremo systematis perfecti sonum esse, μέσην undecimum infra νεάτην, seu nostrae scalae octavum locum tenere, denique ὑπάτην, h. e. imi s. quinti tetrachordi extremam, septimum infra mediam sonum mittere, νεάτην igitur si nostram *a* superiorem ponas, μέσην *a* inferiori, ὑπάτην *h* ab ea septimae respondere. Cf. Forkelii historia musicae T. I. p. 324. sqq. et Boeckhius de metris Pindari p. 206. qui locum Plutarchi indicavit. Aliter Schleiermacherus: *den Grundton und den gedritten und gefünften.* Sed ὑπάτη et μέση equidem nescio, quo in systemate eum locum tenuerint, ut nostrae quintae et tertiae respondisse videantur; nisi forte non ipsam Graecorum nominum significationem, sed rerum similitudinem aliquam sectatus est.

Ε καὶ εἰ ἄλλα ἅττα μεταξὺ τυγχάνει ὄντα, πάντα ταῦτα ξυνδήσαντα καὶ παντάπασιν ἕνα γενόμενον ἐκ πολλῶν, σώφρονα καὶ ἡρμοσμένον, οὕτω δὴ πράττειν ἤδη, ἐάν τι πράττῃ, ἢ περὶ χρημάτων κτῆσιν ἢ περὶ σώματος θεραπείαν ἢ καὶ πολιτικόν τι ἢ περὶ τὰ ἴδια ξυμβόλαια, ἐν πᾶσι τούτοις ἡγούμενον καὶ ὀνομάζοντα δικαίαν μὲν καὶ καλὴν πρᾶξιν, ἣ ἂν ταύτην τὴν ἕξιν σώζῃ τε καὶ συναπεργάζηται, σοφίαν δὲ τὴν ἐπιστατοῦσαν ταύτῃ τῇ πράξει ἐπιστήμην, ἄδικον δὲ πρᾶ-
444 ξιν, ἣ ἂν ἀεὶ ταύτην λύῃ, ἀμαθίαν δὲ τὴν ταύτῃ αὖ ἐπιστατοῦσαν δόξαν. Παντάπασιν, ἦ δ' ὅς, ὦ Σώκρα-

καὶ εἰ] καὶ Ang. B. εἰ καὶ Par. A. Vat. H. Vind. E. Flor. ACTV. nam καὶ εἰ, quod in ipso lemmate positum rursus velut variam lectionem horum librorum refert Stallbaumius, errori calami vel typothetae tribuendum.

ἄλλα ἅττα] ἀλλάττα Lob. Vind. BD. ἄλλ' ἅττα Ang. B. Vat. M. ἄλλ' ἄττα Stob. ἄλλα ἅττα Ald. Bas. ab. *seu quaevis alia media fuerit* Fic.

Ε ὄντα] ἔοντα Stob. cod. A.

ἕνα γενόμενον] *om.* idem.

ἐκ] καὶ ἐκ Stob. excepto eodem.

σώφρονα] σώφρον Vind. E. σώφρονα γενόμενον Stob. cod. A. Comma ante hoc primus fecit Bekkerus.

πολιτικόν] περὶ πολιτικόν Ven. B. Stob. Gesn. Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

ἢ περὶ] ἢ καὶ περὶ Par. A.

ἢ] ἢ Vind. E. Stob. Trinc. In Vind. B. ἢ cum undeviginti sequentibus usque ad πρᾶξιν *om.*

σώζῃ τε] σώζηται Vind. F. a m. pr. Stob.

συναπεργάζηται] ξυν. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stallbaumius. συναπεργάζεται Vind. E. *peragit* Fic.

ταύτῃ] ταύτην Ven. C.

444 ἢ ἂν] ἣν Stob. Trinc.

ἀεὶ] *om.* Fic.

λύῃ] λύοι Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. B. λύει Vind. E. Stob. cod. A.

ἀμαθίαν] ἀμαθία Stob. cod. A. Trinc.

δὲ] *om.* Stob. Trinc. τε Gesn. τὴν] ὡς τὴν Stob.

αὖ] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Fic. ἄν Par. DK. Mon. B. (Flor. U.) Stob. cuius in cod. B. αὖ a m. s. legitur, Ald. Bas. ab. Steph. qui p. 21. haec adnotavit: „Platonem scripsisse puto ἀντεπιστατοῦσαν. nullum enim hic usum habere potest vocula ἄν: eoque magis audacter ex ἄν et ἐπιστατοῦσαν faciendum esse unum vocabulum ἀντεπιστατοῦσαν dico: simul etiam respiciens ad ἐπιστατοῦσαν, quod proxime praecessit. ut quemadmodum σοφίαν dixit τὴν ἐπιστατοῦσαν ταύτῃ τῇ πράξει ἐπιστήμην: ita ἀμαθίαν (quae σοφίᾳ est contraria) dicat τὴν ταύτῃ ἀντεπιστατοῦσαν δόξαν." Particulam ἄν huic loco alienam esse recte monuit, sed verbum ἀντεπιστατεῖν, praeterquam quod usu receptum fuisse non videtur, hoc incommodi habet, quod inscitiam et scientiam pariter atque una eandem animae partem occupare ac distinere posse significaret. Veram lectionem, quam reliqui codices duodecim numero exhibent, Astius in sec. ed. de coniectura restituit.

ὃ τυγχάνει] ὃς τ. Stob. cod. A. Trinc.

ὄν] ὧν Stob.

φαῖμεν] φῶμεν Lob. Vind. B.

τες, ἀληθῆ λέγεις. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ· τὸν μὲν δίκαιον καὶ ἄνδρα καὶ πόλιν καὶ δικαιοσύνην, ὃ τυγχάνει ἐν αὐτοῖς ὄν, εἰ φαῖμεν εὑρηκέναι, οὐκ ἂν πάνυ τι, οἶμαι, δόξαιμεν ψεύδεσθαι. Μὰ Δία οὐ μέντοι, ἔφη. Φῶμεν ἄρα; Φῶμεν. Ἔστω δή, ἦν δ' ἐγώ· μετὰ γὰρ τοῦτο σκεπτέον, οἶμαι, ἀδικίαν. Δῆλον, ὅτι. Οὐκοῦν στάσιν τινὰ αὖ τριῶν ὄντων τούτων δεῖ αὐτὴν εἶναι B καὶ πολυπραγμοσύνην καὶ ἀλλοτριοπραγμοσύνην καὶ ἐπανάστασιν μέρους τινὸς τῷ ὅλῳ τῆς ψυχῆς, ἵν' ἄρχῃ ἐν αὐτῇ, οὐ προσῆκον, ἀλλὰ τοιούτου ὄντος φύσει, οἷον πρέπειν αὐτῷ δουλεύειν τῷ τοῦ ἀρχικοῦ γένους

Vat. M. *φαμὲν* Stob. cod. A. Trinc.

πάνυ τι] *π. τοι* Lob. Vind. BE. Vat. BM. Ven. B. Stob. cod. A.

Δία] *δί'* Lob. Vind. BDF. Ang. B. Vat. M. Stob.

οὐ] *οὔ* Vind. B.

Φῶμεν] *φαμὲν* Stob. Trinc.

ἄρα] *ἆρα* Vind. D(F. Flor. RU. Par. K. sec. Bip.) editi ante Astii sec.

Ἔστω] *ἔστι* Par. D. Stob. Gesn. (cod. BN.) Ald. Bas. ab.

δή] *δὲ* Par. K. sec. Bekk. Vat. H. Flor. T. *δὴ οὖν* Vind. D.

οἶμαι] commatis separavit primum Bekkerus, uti superius illud ante *δόξαιμεν*.

Δῆλον, ὅτι] *δῆλον* Vat. H. Flor. ARV. Stob. *δῆλονι* Vind. F. a m. pr. *δηλονότι* Lob. Vind. BD. Ald. Bas. ab. Steph. Lob. ante id signum interrogationis, Aldus nullam interpunctionem, post comma habet.

αὖ] *om.* Fic.

B *τούτων*] *τοιούτων* Vind. B.

δεῖ] *δὴ* Vind. F.

εἶναι] *appellare* Fic.

καὶ ἀλλοτριοπραγμοσύνην] *om.* Stob. cod. AN. Trinc. Gaisf. *καὶ om.* cod. B. Gesn. Antiatticista Bekk. p. 81, 2: *ἀλλοτριοπράγμων, ἀλλοτριοπραγμοσύνη· Πλάτων Πολιτείας τρίτῳ.* quorum posterius huc pertinere videtur.

ἵν'] *ἵνα* Stob.

οἷον] *οἶον* Vat. H. *οἷον* Ang. B. Flor. T. *οὐ* Stob. cod. A. Trinc.

πρέπειν] *πρέπει* Ang. B. Stob. Trinc.

τῷ τοῦ ἀρχικοῦ γένους ὄντι;] Haec editionum omnium lectio sensum aptum et commodum praebet et codicum maiore etiam, quam qua alibi contenti esse debuimus, auctoritate nititur, utpote in Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. B. Ang. B. Flor. CR. et Stobaei cod. BN. ed. Gesn. (nisi quod haec *τὸ* pro *τῷ* exhibet) reperta, et, ut videtur, a Ficino quoque expressa: *et insolentem partis cuiusdam praevaricationem adversus totam animam rebellantis, insurgentisque ad imperandum regio animi generi, cui servire eam natura iubet.* Tamen aliud a Platone hic scriptum fuisse suspicor. Nam pro *τῷ τοῦ* in Par. ADK. Ven. C. Vind. F. Vat. H. Flor. ACV. et Stob. Trinc. legitur *τοῦ δ' αὖ δουλεύειν*, in Mon. B. *τῶ δ' αὖ δουλεύειν*, in Flor. U. *τώ δ', αὖ δουλεύειν*, in Vind. E. *τῶ δ' αὖ μὴ δουλεύειν*, denique in Stob. cod. A. *χικοῦ τοῦ δ' οὖν δουλεύειν*, et idem liber cum ed. Trinc. *ὄντος*, Mon. B. cum Flor. U. *ὄντε* pro *ὄντι* habet. Quae quomodo e vulgata lectione oriri potuerint, non apparet; vulgatam contra ex illa, quae in Par. A. exstat, vel errore vel emendandi conatu fluxisse a vero non

ὄντι; τοιαῦτ' ἄττα, οἶμαι, φήσομεν καὶ τὴν τούτων ταραχὴν καὶ πλάνην εἶναι τήν τε ἀδικίαν καὶ ἀκολασίαν καὶ δειλίαν καὶ ἀμαθίαν καὶ συλλήβδην πᾶσαν κακίαν. C Ταὐτὰ μὲν οὖν ταῦτα, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ τὸ ἄδικα πράττειν καὶ τὸ ἀδικεῖν καὶ αὖ τὸ δίκαια ποιεῖν, ταῦτα πάντα τυγχάνει ὄντα κατάδηλα ἤδη σαφῶς, εἴπερ καὶ ἡ ἀδικία τε καὶ δικαιοσύνη; Πῶς δή; Ὅτι,

abhorret. Neque vero ipsa illa codicis optimi et novem eius asseclarum lectio talis est, ut nullam omnino explicationem admittat. Possunt genitivi *τοιούτου ὄντος* pro absolutis haberi, potest *αὐτῷ* ad *δουλεύειν* referri: iam nihil obstabit, quo minus ad explendam dictionem *τοῦ δ' αὖ* e superioribus *τοιούτου ὄντος φύσει, οἷον πρέπειν* repetamus, ut sensus hic exsistat: *ut imperet, quum non deceat, sed aliquid natura ita comparatum exstet, ut par sit ei servire, illud contra tale sit, ut servire huic tamquam imperatorio generi adscripto debeat.* Sed quoniam valde durum est *τοιούτου ὄντος* non cum *μέρους τινός, αὐτῷ* non cum *πρέπειν* construere, neque ratio reddi potest, cur *αὐτῷ δουλεύειν* potius, quam *δεσπόζειν* vel *ἄρχειν* dicere voluerit, veram illam lectionem non puto; neque emendationes eius in Vind. E. et Flor. U. factas probare, aut ipse aliam magis probabilem monstrare possum. Itaque vulgatam intactam reliqui, tantum post *ὄντι* pro puncto signum interrogandi posui, quod etiam Astius in tert. ed. fecit.

τοιαῦτ' ἄττα] *τοιαῦτάττα* Lob. Vind. BD.

οἶμαι] *εἶναι* Vind. F. Ang. B. Flor. R. et super vulgato int. vers. A.

τούτων] *τούτου* Stob. Trinc. et int. vers. super vulgato cod. A.

ταραχὴν] *ταραχήν τε* Vind. E.

εἶναι] *εἶναι.* Ald. *εἶναι·* Steph. *εἶναι*, reliquae editiones. *ταραχὴ* et *πλάνη* praedicati, *ἀδικία* et sequentia nomina subiecti locum tenent.

καὶ ἀκολασίαν — κακίαν] *om.* Vind. E.

καὶ δειλίαν] *καὶ om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R. *καὶ δειλείαν* Stob. Trinc.

συλλήβδην] *ξυλλ.* Ven. B. Vind. E. Ang. B. Flor. ACTV. Stob. Astius, Bekkerus et Stallbaumius.

Ταὐτὰ μὲν οὖν ταῦτα] Ita Par. A. Vat. HM. *ταῦτα μὲν οὖν ταῦτα* Lob. Vind. BDE. et a m. pr. F. Vat. B. Ven. BC. Flor. AC. *αὐτὰ μὲν οὖν ταῦτα* Stob. Trinc. *ταῦτα μὲν αὖ ταύτη* Flor. U. *ταῦτα μὲν οὖν ταύτῃ* reliqui codices, Stob. cod. BN. Gesn. et editiones praeter Bekkerianam omnes, quod ad Glauconis personam ineptum est. Paullo aptius esset, quod Astius in tert. ed. coniicit, *ταῦτα μὲν οὖν τοιαῦτα* sc. *φήσομεν*. Sed optimi codicis lectio vix quicquam desiderandum relinquit. *Talia quaedam* Socrates vitia omnia visum iri dixerat, cui Glauco plane assentiens non solum talia, sed *eadem haec* esse respondet. Quem sensum Ficinus non male declaravit: *haec prorsus ita se habent.* Vnum est, quod nonnihil dubitationis iniicere possit, quod verba illa aliam praeterea interpretationem recipiunt et, si *ταῦτα* pro subiecto habeatur, Glauconi Stoicorum placitum tribuere eumque omnia vitia eadem atque paria pronuntiantem facere videntur; cui ambiguitati lectio Trincavelliana medetur. Sed verior interpretatio simplicior si-

ἦν δ' ἐγώ, τυγχάνει οὐδὲν διαφέροντα τῶν ὑγιεινῶν τε καὶ νοσωδῶν, ὡς ἐκεῖνα ἐν σώματι, ταῦτα ἐν ψυχῇ. Πῇ; ἔφη. Τὰ μέν που ὑγιεινὰ ὑγίειαν ἐμποιεῖ, τὰ δὲ νοσώδη νόσον. Ναί. Οὐκοῦν καὶ τὸ μὲν δίκαια πράττειν δικαιοσύνην ἐμποιεῖ, τὸ δ' ἄδικα ἀδικίαν; D *Ἀνάγκη. Ἔστι δὲ τὸ μὲν ὑγίειαν ποιεῖν τὰ ἐν τῷ σώματι κατὰ φύσιν καθιστάναι κρατεῖν τε καὶ κρατεῖσθαι*

mul et propior. Ceterum in Stobaei cod. A. haec et sequentia usque ad *ὑπ' ἄλλου* (D) omissa sunt.

C *τὸ ἄδικα*] *τὰ ἄ.* Stob. cod. B.

τὸ δίκαια] *τὰ δίκαια* Par. A. Lob. Vind. BD. Vat. BHM. Ven. BC. Flor. ACTUV. *τὰ δίκα* Vind. E. *quid agere iusta* Fic. *τὰ δίκαια ποιεῖν ad agendum iusta* esse possunt, eaque interpretatione adhibita tum verbi mutati, (*ποιεῖν* pro *πράττειν*) tum pluralium, qui sequuntur, (*ταῦτα πάντα — διαφέροντα — ταῦτα ἐν ψυχῇ*) ratio facilius intelligitur. Sed ea ne in vulgata quidem lectione obscura esse potest, quae tantam simplicitatis commendationem habet et praecedentibus tam apta est tamque facile recipere illam mutationem poterat, ut facere non potuerim, quin eam retinerem.

ταῦτα πάντα] *π. τ.* Stob.

ὄντα] ante *τυγχάνει* habent Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. B. *om.* Vind. E. Flor. C.

ἤδη] *ἦ δὴ* Vind. D.

εἶπερ] *ἤπερ* Stob.

ἡ ἀδικία] Ita Par. A. Lob. Vind. BDE. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRTV. Stob. Reliqui codices editique ante Bekkerum articulum omittunt.

τε] *om.* Stob.

δικαιοσύνη] *ἡ δ.* Lob. Vind. BDE. Vat. BM. Ang. B. Flor. AC. Paullo post sine controversia legitur *τῶν ὑγιεινῶν τε καὶ νοσωδῶν*. Cf. Engelhardt. ad Menex. p. 253. et quae ad L. III. p. 401. D. notavi.

Ὅτι] *ὅτι δὴ* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

δ'] *om.* Flor. R.

τυγχάνει] post *οὐδὲν* Vind. F. Flor. R.

τε] int. vers. Vind. B.

ψυχῇ] *τῇ ψ.* Par. K. Stob.

που] *τοι* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Bas. b.

ἐμποιεῖ] *ἐμποιεῖν* (Flor. RTUV. Par. K. sec. Bip. Stob. cod. BN.) ed. Gesn. editi ante Astium.

νόσον] *νότον* Vind. E. in quo, ut in Lob. Vind. D. signum interrogandi additum est.

Ναί] *om.* Par. K.

πράττειν] *πράττει* Stob. Gesn.

ἐμποιεῖ] Primam syllabam Lob. int. vers. habet.

τὸ] *τὰ* Stob. Trinc.

δ'] *δὲ* Stob.

ἄδικα] *ἄ. πράττειν* Ven. B. Vind. EF. Ang. B. Flor. R.

ἀδικίαν] *ὑγείαν* Vind. E. In D editis ante Astium et in Lob. Vind. D. interrogationis signum deest.

Ἀνάγκη] Hoc et tredecim sequentia usque ad *καθιστάναι* bis deinceps habet Vind. E.

ὑγίειαν] *ὑγίαν* Vind. E. in priore scriptione.

ποιεῖν] *ἐκποιεῖν* Flor. A. *ἐμποιεῖν* Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. TUV. Bekkerus et Stallbaumius. Cf. p. 422. A. et 435. E.

τὰ] *om.* Mon. B.

τῷ] *om.* Vat. H.

καθιστάναι] cum undecim sequentibus usque ad *φύσιν om.* Stob. Trinc. Interpunctionem post *καθιστάναι*, quae in Ald. Steph. maior, in reliquis editionibus minor erat, sustulit Bekkerus.

ὑπ' ἀλλήλων, τὸ δὲ νόσον παρὰ φύσιν ἄρχειν τε καὶ ἄρχεσθαι ἄλλο ὑπ' ἄλλου. Ἔστι γάρ. Οὐκοῦν αὖ, ἔφην, τὸ δικαιοσύνην ἐμποιεῖν τὰ ἐν τῇ ψυχῇ κατὰ φύσιν καθιστάναι κρατεῖν τε καὶ κρατεῖσθαι ὑπ' ἀλλήλων, τὸ δὲ ἀδικίαν παρὰ φύσιν ἄρχειν τε καὶ ἄρχεσθαι ἄλλο ὑπ' ἄλλου; Κομιδῇ, ἔφη. Ἀρετὴ μὲν ἄρα, ὡς
E ἔοικεν, ὑγίειά τέ τις ἂν εἴη καὶ κάλλος καὶ εὐεξία ψυχῆς, κακία δὲ νόσος τε καὶ αἶσχος καὶ ἀσθένεια. Ἔστιν οὕτως. Ἆρ' οὖν οὐ καὶ τὰ μὲν καλὰ ἐπιτηδεύματα εἰς ἀρετῆς κτῆσιν φέρει, τὰ δ' αἰσχρὰ εἰς κακίας; Ἀνάγκη. Τὸ δὴ λοιπὸν ἤδη, ὡς ἔοικεν, ἡμῖν ἐστὶ σκέψα-
445 σθαι, πότερον αὖ λυσιτελεῖ δίκαιά τε πράττειν καὶ καλὰ ἐπιτηδεύειν καὶ εἶναι δίκαιον, ἐάν τε λανθάνῃ ἐάν τε μὴ τοιοῦτος ὤν, ἢ ἀδικεῖν τε καὶ ἄδικον εἶναι, ἐὰν-

τὸ δὲ νόσον — ὑπ' ἀλλήλων] *om.* Par. K. τὸ δὲ ἀδικίαν etc. Vind. E. Bas. b. (pro τὸ δὲ νόσον.)

παρὰ φύσιν] post ἄρχεσθαι Ven. B.

ἄλλο] ἀλλ' οὐχ Stob. Trinc.

Ἔστι γάρ — ὑπ' ἄλλου;] *om.* Vind. BDE. Eadem Lob. in margine habet, praescripto *Κεί*, h. e. *κείμενον*, quod ad L. I. p. 350. A. explicui, quo ipso loco denuo inspectis Bipontinorum Var. Lect. intellexi *κείμενον* illud in Par. K. margine scriptum ad verba Ὁ δὲ σοφὸς ἀγαθός; *Φημί.* pertinere, quae scriba, quum in contextu omisisset, sub ista praescriptione in margine posuit.

αὖ] ἂν Ang. B. Stob. cod. B.

τὸ] τὴν Lob. Vat. M.

τὰ] *om.* Ang. B.

καθιστάναι] καθιστάναι, editi ante Bekkerum.

τε] δὲ Lob. Vat. M. *om.* Stob. Trinc.

ἀδικίαν] ἀδικεῖν Flor. T.

παρὰ] In Lob. eo compendio scriptum est, quod Bastius comm. pal. p. 830. et in tab. VII. 1, 7. ostendit, ut a περὶ distingui nequeat. In Ven. B. verba παρὰ φύσιν post ἄρχεσθαι posita sunt.

ἄλλο] *om.* Stob. Trinc.

ἄλλου;] ἄλλον. editi ante Astium.

Κομιδῇ] κομιδή Stob. καὶ δὴ Vind. E.

ὑγίειά] ὑγεία Stob. cod. BN. Trinc. Gesn.

ἂν] *om.* Par. DK. Mon. B. Flor. U.

καὶ κάλλος] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. M.

καὶ ἀσθένεια] καὶ *om.* Vind. B. E

οὕτως] οὕτω Lob. Vind. BF. Stob. (non Gaisf.)

Ἆρ'] ἄρ' Flor. R.

οὐ] *om.* Stob. cod. B. a m. pr. Trinc.

τὰ δ'] τὰ δὲ Lob. Vind. BDF. Flor. R. Stob.

ἤδη] post ὡς ἔοικεν Ang. B. Flor. R. Vind. F. Sed in hoc etiam post λοιπὸν videtur exstare.

ἡμῖν ἐστὶ σκέψασθαι] ἡμῖν ἐπισκέψασθαι Flor. T. ἔστιν (sec. Bekk. ἐστιν) ἡμῖν σκ. Par. K.

λανθάνῃ] μανθάνῃ Stob. Trinc. 445 et a m. pr. cod. B.

ἐάνπερ] ἐάν τε Vind. B. Vat. M.

μηδὲ] καὶ Stob. cod. A.

βελτίων] βελτίω Lob.

κολαζόμενος] ὁ κ. Vind. E. Flor. AC.

Ἀλλ'] ἀλλὰ Stob.

περ μὴ διδῷ δίκην μηδὲ βελτίων γίγνηται κολαζόμενος. Ἀλλ', ἔφη, ὦ Σώκρατες, γελοῖον ἔμοιγε φαίνεται τὸ σκέμμα γίγνεσθαι ἤδη, εἰ τοῦ μὲν σώματος τῆς φύσεως διαφθειρομένης δοκεῖ οὐ βιωτὸν εἶναι οὐδὲ μετὰ πάντων σιτίων τε καὶ ποτῶν καὶ παντὸς πλούτου καὶ πάσης ἀρχῆς, τῆς δὲ αὐτοῦ τούτου, ᾧ ζῶμεν, φύσεως ταραττομένης καὶ διαφθειρομένης βιωτὸν ἄρα ἔσται, ἐάν- B
περ τις ποιῇ ὃ ἂν βουληθῇ ἄλλο πλὴν τοῦτο, ὁπόθεν κακίας μὲν καὶ ἀδικίας ἀπαλλαγήσεται, δικαιοσύνην δὲ καὶ ἀρετὴν κτήσεται, ἐπειδήπερ ἐφάνη γε ὄντα ἑκάτερα οἷα ἡμεῖς διεληλύθαμεν. Γελοῖον γὰρ, ἦν δ' ἐγώ. ἀλλ' ὅμως, ἐπείπερ ἐνταῦθα ἐληλύθαμεν, ὅσον οἷόν τε σαφέστατα κατιδεῖν, ὅτι ταῦτα οὕτως ἔχει, οὐ χρὴ ἀποκάμνειν. Ἥκιστα, νὴ τὸν Δία, ἔφη, πάντων ἀποκνη-

γελοῖον] γελ'οιον Lob.

οὐδὲ] *om.* Ven. B. a m. pr.

μετὰ] *om.* Vind. EF. Vat. H. Flor. AC.

τε] *om.* Flor. T.

τούτου] τοῦ Stob. cod. A. Trinc.

ταραττομένης] πραττομένης Vind. D. *polluta* Fic. ταραττομένης τε Ven. B. Vind. E. Ang. B. Flor. ACRTV. Stob. Stallbaumius.

καὶ διαφθειρομένης] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM.

B βιωτὸν ἄρα ἔσται,] β. ἆρα ἔσται; Ald. Bas. ab. et ἆρα etiam in Lob. Vind. D. Stob. Gesn. scriptum est. *num vivendum erit—?* Fic.

ἐάνπερ] ἄνπερ Stob.

τοῦτο] τοῦ τοῦτο Vat. B. Vind. D. τούτου Ven. B. Vind. E.

μὲν] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM.

δὲ] τε Flor. R.

ἐπειδήπερ] ἐπειδή γε Stob.

γε] post ὄντα Lob. Vind. BD. Vat. BM.

οἷα] οἷα καὶ Mon. B. Flor. U. οἵ δ' Stob. cod. A. οὐδ' cod. B. εἰ δ' Trinc.

διεληλύθαμεν] δι' ἐληλύθαμεν Stob. Trinc.

Γελοῖον — ἐληλύθαμεν] *om.* Stob. cod. A. Trinc.

γὰρ] ἂν Vat. H. γὰρ ἂν Flor. T.

ἐπείπερ] ἐπειδήπερ Ven. B. Vat. H. Flor. CTV. Bas. b.

ὅσον] „Vide annon ὅσον mutare in ὅθεν oporteat." Steph. adnot. p. 21. „ni fallor, scribendum est ὅπου, ut respondeat praecedenti ἐνταῦθα." Astius in comm. Eandem coniecturam in tert. ed. fecit et in interpretatione secutus est plaudente Stallbaumio. Mihi verba ὅσον οἷόν τε a superlativo σαφέστατα abstrahi non posse videntur, quin significationem suam amittat. Infinitivus autem, quum ἐνταῦθα idem sit, quod εἰς τόδε, copula non magis indiget, quam Eurip. Orest. 560. εἰ γὰρ γυναῖκες εἰς τόδ' ἤξουσιν θράσους, ἄνδρας φονεύειν — quem locum inter alios consimiles retulit Matthiae gramm. p. 1041. Recte Ficinus: *Verum posteaquam eo devenimus, ut quam certissime fieri potest, quod haec ita se habent, perspiciamus, minime desistendum.*

Δία] δι' Vind. F. Ang. B. Flor. RT. Stob.

ἀποκνητέον] ut L. I. p. 349. A: ἀλλ' οὐ μέντοι ἀποκνητέον